

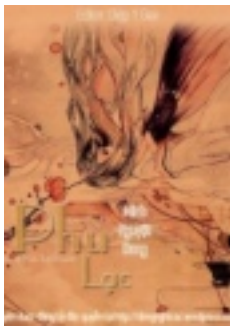
Phù Lạc

Contents

Phù Lạc	2
1. Chương 1: Mộng Nhập Thời Không!	3
2. Chương 2: Phù Tử Phù Sinh	6
3. Chương 3: Lần Đầu Diện Kiến Quý Phi	10
4. Chương 4: Tú Nữ Vào Cung	13
5. Chương 5: Tú Nữ Phong Vân	15
6. Chương 6: Nằm Sấp Tới Vô Sự	17
7. Chương 7: Nhã Phong Vào Cung	20
8. Chương 8: Lễ Nghi Tú Nữ	24
9. Chương 9: Tay Thấm Máu Tươi	26
10. Chương 10: Nhã Phong Bị Thương	29
11. Chương 11: Vũ Kỳ A Man	31
12. Chương 12: Giấy Múa Ba-lê	34
13. Chương 13: Hoàng Thượng Giá Lâm	36
14. Chương 14: Hâm Hại Trong Điệp Hạnh	39
15. Chương 15: Cả Đêm Thảm Thiệt	42
16. Chương 16: Ngụy Nữ Bằng Thuần	44
17. Chương 17: Nỗi Hận Mài Mực	46
18. Chương 18: Tích Hận Vào Thân	49
19. Chương 19: Thỉnh Quân Vòng Qua	51
20. Chương 20: Vòng Qua Một Nửa	54
21. Chương 21: Sứ Đoàn Ngọc Chân	57
22. Chương 22: Muốn Làm Ác	60
23. Chương 23: Một Ngày Tiêu Tan	61
24. Chương 24: Thủy Diệu Ca Đầu	64
25. Chương 25: Phiên Ngoại Về Đứa Nhỏ	67
26. Chương 26: Bí Mật Lạnh Cung	67
27. Chương 27: Ân Huệ Của Chiêu Nghi	70
28. Chương 28: Thói Quen Xấu	73
29. Chương 29: Dạ Yến Trung Thu	76
30. Chương 30: Đêm Ở Lạnh Cung	79
31. Chương 31: Tiếp Dư Chết	81
32. Chương 32: Có Tử Trang Du	84
33. Chương 33: Khương Thượng Câu Cá(1)	88
34. Chương 34: Đêm Bệnh Khẩn Cấp	92
35. Chương 35: Không Nên Thị Tầm	95
36. Chương 36: Giao Thừa Cứu Người	98
37. Chương 37: Bình Minh Ló Rạng	100
38. Chương 38: Rất Khó Hầu Hạ	103
39. Chương 39: Ác Ý Khó Dễ	106
40. Chương 40: Vui Quá Hóa Buồn	110
41. Chương 41: Hở Dữ Ăn Con	113

42. Chương 42: Mơ Hồ Xuất Cung	115
43. Chương 43: Hoành Thánh Ăn Ngon	118
44. Chương 44: Nướng Cá Bên Hồ	121
45. Chương 45: “nôn” Nhưng Kinh Hãi	123
46. Chương 46: Vì Tích Tiền	126
47. Chương 47: Thánh Chủ Gia Huấn	129
48. Chương 48: Nhất Lao Vĩnh Dật	132
49. Chương 49: Thân Thích Đến Rồi	134
50. Chương 50: Hương Vị Của Nhà	137
51. Chương 51: Đêm Ngủ Một Mình	140
52. Chương 52: Đấu Vũ Ba Ngàn	143
53. Chương 53: Mối Hận Ngọc Giới	146
54. Chương 54: Tự Gây Nghiệt	149
55. Chương 55: Xuyên Qua Xuyên Nguyệt	152
56. Chương 56: Lần Đầu Gặp Tiêm Tuyết	156
57. Chương 57: Đế Tham Tiền	159
58. Chương 58: Vì Ngày Mai	161
59. Chương 59: Trong Dự Liệu	164
60. Chương 60: Hiệp Khách Hắc Y	167
61. Chương 61: Hối Hận Trốn Đi	169
62. Chương 62: Hèn Mọn Sinh Tồn	172
63. Chương 63: Minh Nguyệt Đang	176
64. Chương 64: Huấn Luyện Trước Khi Đi	179
65. Chương 65	183
66. Chương 66: Đổi Tên Vô Tâm	186
67. Chương 67: Không Bát Quái Không Thể Sống	188
68. Chương 68: Như Nguyễn Đền Bù	191
69. Chương 69: Nhị Duyệt Xuân Phong	194
70. Chương 70: Lần Đầu “thị Tẩm”	196
71. Chương 71: Thất Bại Thất Bại	199
72. Chương 72: Đối Thực Thái Hộ	201
73. Chương 73: Tự Làm Mình Vui	204
74. Chương 74: Cây Khô Gặp Mùa Xuân	207
75. Chương 75: Khách Sạn Năm Sao	210
76. Chương 76: Tình Ca Mùa Đông (thượng)	213
77. Chương 77: Tình Ca Mùa Đông (hạ)	216
78. Chương 78: Khách Không Mời Mà Đến	219
79. Chương 79: Quý Phi Của Trầm	222
80. Chương 80: Là Ai Đạo Diễn Tuồng Vui Này?	225
81. Chương 81: Không Rét Mà Run	227
82. Chương 82: Vật Tất Có Chỗ Dùng	230
83. Chương 83: Về Sau	233
84. Chương 84: Chủ Bộc Hoa Lệ	237
85. Chương 85: Lại Thấy Minh Nguyệt Đang	240
86. Chương 86: Chí Bảo Ấn Gia	243
87. Chương 87: Phù Thương*	246
88. Chương 88: Lời Thật Khi Say	249
89. Chương 89: Một Chữ Lầm Cả Đời	253
90. Chương 90: Tương Tư Không Bằng Quay Đầu	256

Phù Lạc

Giới thiệu

Phù Lạc mơ mơ màng màng, cánh tay nâng theo thói quen, đau nhức. Vừa mở to mắt nhìn, không thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-lac>

1. Chương 1: Mộng Nhập Thời Không!

Phù Lạc mơ mơ màng màng, cánh tay nâng theo thói quen, đau nhức. Vừa mở to mắt nhìn, không thể hiểu rõ, bên cạnh cư nhiên có nam nhân đang ngủ.

Một nam nhân làm cho người ta vừa nhìn thoảng qua liền luyến tiếc rời mắt. Phù Lạc hai mươi mấy năm qua cũng được tính là duyệt nam nhân vô số, nhưng là bọn hắn vừa so sánh với nam nhân này, giống như núi xanh với con kiến, không thể so sánh nổi.

Hắn, mày kiếm mắt sáng (tuy rằng hắn đang nhắm mắt ngủ, nhưng mà trực giác của Phù Lạc có thể khẳng định ánh mắt của hắn nhất định rất kinh diễm) hắn, cái mũi cao cao, hắn môi đỏ như son, hắn da trắng nõn nà. Vụng trộm vén chăn mềm của hắn lên, áo ngủ màu vàng sáng, cổ áo như mở rộng, lộ ra cơ ngực rắn chắc mà co dãn. (tác giả: làm sao người biết có co dãn? Lạc Lạc: ngu ngốc, ta dùng tay này.) Phù Lạc lau nước miếng, mỹ nam tuyệt phẩm này thật sự là chỉ có trong mộng, trần gian thế nào nhìn thấy được chứ.

Hai mươi mấy năm này là lần đầu tiên Phù Lạc mơ thấy mỹ nam, nếu là mơ, mắt Phù Lạc sáng lên, món ngon đẹp như vậy không thưởng thức một chút chẳng phải đáng tiếc.

Phù Lạc run run lấy tay, học theo động tác đã nhìn qua trong phim A, dùng ngón tay họa lên lông mày của hắn, lại đến ánh mắt của hắn, cái mũi, đôi môi. Đột nhiên Phù Lạc cảm thấy hàn quang trước mắt chợt lóe, lạnh quá. Mỹ nam chỉ mở mắt, ánh mắt của hắn quả nhiên rất đẹp, thâm thúy u lam như biển lớn đêm khuya, lạnh như băng, lạnh cũng có thể như biển sâu trong đêm. v.v Phù Lạc dường như thấy được trong ánh mắt kia có chán ghét, làm cái gì vậy. Người cũng chỉ là nhân vật trong mộng của bọn tiểu thư, ta mới là người tạo ra người. Ai, lại có thể dám cho ta xem ánh mắt như vậy. Phù Lạc tức giận dùng hai tay nâng khuôn mặt khốc nam, nhìn thấy trên mặt hắn lộ ra biểu tình khó tin, vừa hung ác, đem hai mắt của hắn vuốt một chút, đôi môi nhẹ nhàng kề trên môi của hắn, đặc biệt mềm mại ấm áp, nhẹ nhàng trần trọc, đầu lưỡi chạm nhẹ trên gheo vành tai của hắn, xương quai xanh của hắn, bàn tay như có như không trượt vào trong áo dài tơ tằm của hắn, thẳng tuột trượt xuống đến

~Chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng đau đớn, xoay người đem Phù Lạc áp đảo dưới thân, những cái hôn như mưa trút xuống, trong lòng Phù Lạc không ngừng rung động, làm cho cuồng phong càng thêm mãnh liệt hơn. Không nghĩ tới ngày thường ra vẻ trang nghiêm, Phù Lạc tự mình là thanh cao, không người lại hoàn toàn là đại sắc nữ. Trong lòng Phù Lạc âm thầm khinh bỉ bản thân một chút, nhưng là kim lòng không được cong thân nghiêng hợp hắn, quyến rũ giãy dụa, mị hoặc rên rỉ, nữ diễn viên trong phim A sử dụng, nâng đều đem hết khả năng dùng tới, nếu là mộng, tự nhiên muốn sáng khoái lâm ly mới không làm thất vọng mộng xuân tuyệt đẹp mà hai mươi mấy năm này không gặp mới đúng.

Nghe được hô hấp hắn dần dần biến đổi, nghe được hắn kim lòng không đập mà rên rỉ, Phù Lạc cảm thấy toàn thân run rẩy, loại cảm giác bồng bềnh này như trên đám mây, như dưới đáy biển, chỉ muốn thời thời

khắc khắc không ngừng, hần luật động càng lúc càng nhanh, càng lúc càng thô bạo, cho đến khi Phù Lạc rên rỉ “cứu mạng” cả hai người đều đặt được sung sướng trong miền cực lạc.

Đến khi mệt đến sức cùng lực kiệt, Phù Lạc mơ mơ màng màng muốn ngủ thiếp đi, chính là nghĩ đến sáng mai giấc mộng xuân sẽ không còn dấu vết, tiếc hận chết được, bất kể lực sát thương hay sức chiến đấu của siêu cấp soái ca đến mai cũng không còn, Phù Lạc đành kiên quyết, quyết định lần nữa khiêu khích lên nhiệt tình của hắn.

Thì ra không chỉ có thời gian giống như bọt biển có khả năng xô đẩy, tinh thần và thể lực cũng có thể giống như bọt biển mà. Phù Lạc thành công khơi mào lên dự vọng lần thứ hai của hắn cùng ham muốn lần thứ ba, thời điểm lần thứ tư Phù Lạc thật không còn tinh lực nữa, khoảnh khắc ý thức cuối cùng là hắn cũng quá mãnh liệt đi.

“Công chúa, công chúa.” Thanh âm vo ve như tiếng muỗi vang lên bên tai Phù Lạc, do túng dục quá độ hơn nữa thiếu ngủ nghiêm trọng, vào trong tai Phù Lạc, lại nghe vô cùng ồn ào.

“Mẹ, để cho con ngủ thêm chút nữa.” mơ hồ không rõ nói xong, lại đem chân kéo lên phủ kín đầu, không nghe thanh âm này như là tiếng kêu la.

“Công chúa, công chúa tỉnh.” Phù Lạc cảm thấy có người lay động cánh tay. Thật sự là không thể chịu đựng nổi, Phù Lạc dùng một tia ý thức ngồi dậy. “Mẹ, mẹ làm gì vậy, con muốn ngủ.” Phù Lạc không tỉnh ngủ, giọng nói hầu như không kiên nhẫn.

“Công chúa bớt giận.” Người trước mắt liền quỳ xuống. Đây cũng làm Phù Lạc bị dọa gần chết, mẹ lại quỳ xuống trước mình, quá khủng khiếp rồi. Định thần nhìn lại, mẹ của mình như thế nào trở nên còn trẻ như vậy, không đúng, đây không phải mẹ, là một người con gái trẻ tuổi xa lạ, y phục giống như người cổ đại, vừa rồi nàng gọi mình cái gì ấy nhỉ. “Công chúa” cơn buồn ngủ của Phù Lạc nhất thời bay biến đi một nửa.

“Người, người gọi ta là cái gì?”

“Công chúa, công chúa, Tiểu Lục là bắt đắc dĩ mới phải đánh thức công chúa. Hôm nay là mừng một, cần phải đến Khánh Đồng cung thỉnh an Ngọc Quý phi nương nương. Nô tỳ, nô tỳ sợ Ngọc Quý phi nương nương trách tội công chúa mới cả gan đánh thức công chúa.” Cô gái trước mắt quỳ lạy sợ tới mức thân mình run rẩy.

Phù Lạc nghe rõ lời của nàng, nhưng lại không rõ ý tứ của nàng. “Cái gì Quý phi nương nương?”

“Công chúa.” Nàng kia nhất thời ra dấu im lặng, “Cẩn thận tai vách mạch rừng. Công chúa lại không cam lòng, suy cho cùng Ngọc Quý phi mới là người cai quản lục cung.”

Xem ra Tiểu Lục này là hoàn toàn hiểu lầm ý của Phù Lạc. Căn bản là ông nói gà bà nói vịt. Phù Lạc dùng sức nhéo bắp đùi của mình, “Ai da, mẹ của ta.” Thật là đau, xem ra không phải nằm mộng, nha đầu cổ đại trước mắt này không phải là dàn dựng kịch sao? Phù Lạc cẩn thận quan sát bốn phía quanh mình.

Bản thân đang ngồi ở trên chiếc giường gỗ lê hoa vàng, bốn phía là màn lụa tím, phía trước là màn trướng đỏ thẫm rủ xuống đất đem phòng ngủ ngăn cách với các phòng khác, bên trái là một bể tắm bạch ngọc thật lớn, được ngăn bởi màn lụa màu lam, bên phải là cửa sổ, hoàn toàn sử dụng loại giấy dán. Màu sắc nơi này làm cho người ta không dám bừa bãi, càng xem càng nhức đầu.

Chính là bài trí trong phòng không thể không nhắc nhở Phù Lạc, những thứ này chính là bảo vật hàng thật giá thật cấp bậc đồ cổ, là công ty nào dàn dựng kịch bạo tay làm lớn như vậy thế.

Cúi đầu nhìn nhìn bản thân một chút, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thật sự là hù chết chính mình, trên thân cùng cánh tay đầy những dấu vết xanh xanh tím tím, bất an chuyển động bắp đùi một chút, thiên, đau quá, phía dưới lại càng đau, chẳng lẽ ... chẳng lẽ tối hôm qua không phải nằm mơ, hay là vẫn còn mộng chưa tỉnh, Phù Lạc không cam lòng tự véo mình một cái nữa, đau, đau đến nước mắt đều chảy ra rồi.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu hử?” Phù Lạc run rẩy hỏi, chỉ sợ nghe phải đáp án không muốn nghe.

“Hồi công chúa, hôm nay là mừng một tháng ba Viêm Hạ Long Hiền năm thứ chín.”

Thì ra mình đã xuyên không, còn là thời đại không có thật, không có thật cũng tốt, này là may mắn duy nhất của Phù Lạc, xem ra những thứ như thi từ ca phú là có thể tùy tiện mượn dùng, điều này nhất định phải ghi nhớ của nữ nhân vật chính.

Phù Lạc giống như một con rùa đen rút đầu, một lần nữa chui vào trong chăn, dự định ngủ một giấc quên đi nỗi lo, tỉnh lại có lẽ chính mình sẽ được xuyên về đi.

“Công chúa, hôm nay, cung Khánh Đồng người còn muốn đi hay không?”

“Không đi, người cứ nói ta bị bệnh.”

“Vây, người có muốn thỉnh Hoàng thượng đến thăm người một chút hay không?”

“Không cần.” Tiểu Lục nghe thấy Phù Lạc cự tuyệt có chút khó tin, chủ tử luôn nghĩ hết biện pháp muốn gặp Hoàng thượng mà, thường xuyên giả bệnh cho người đi mời Hoàng thượng, ngày hôm nay không biết là vì sao vậy, lại không phải vì Hoàng thượng cũng giả bộ bệnh.

Mà suy nghĩ của Phù Lạc chính là, nếu như lão cha Hoàng đế đến thăm mình, mình còn không phải chết càng nhanh hơn, không biết khóc ca tối hôm qua là ai, đáng lẽ hoàng cung này nên chỉ có Hoàng đế là nam nhân thực sự thôi chứ, chẳng lẽ hẳn là hái hoa tặc, không đúng, không đúng, không giống. Xem ra Phù Lạc nghĩ lầm thân phận sau khi bản thân xuyên qua rồi. Ai bảo nha đầu kia gọi nàng là công chúa, cho nên tự nhiên nàng nghĩ đến Hoàng đế là lão cha của mình, Quý phi là mẹ kế của mình. Công chúa, công chúa, chức nghiệp thảm nhất thiên hạ, người nói sao không cho ta xuyên thành Hoàng hậu gì đó chứ, tác giả vô lương.

Mùng một tháng ba Viêm Hạ Long Hiên năm thứ chín lâm triều.

Hôm nay Viêm Hạ hoàng triều đương kim thánh thượng Long Hiên đế Hiên Áo lần đầu tiên mất hồn khi lâm triều.

Tối hôm qua kích tình mãnh liệt ướt át kiều diễm làm cho Hiên Áo lúc này vẫn còn dư vị, nhớ tới chiếc lưới đình hương tình nghịch mà mị hoặc ở trên thân người mình di chuyển, cảm xúc mềm mại như rắn như tơ trên thân làm cho hắn muốn ngừng mà không được, khoe miệng gọi lên một tia cười mỉm, nghĩ tới đây, Hiên Áo không khỏi thay đổi tư thế ngồi một chút che giấu hạ thân chính mình đang không tự chủ được. Đại thần tấu chuyện dưới bậc thềm nhìn thấy Hoàng thượng lại có thể lộ ra nụ cười, càng tấu thêm hăng say. Nhưng khi Hiên Áo hồi tưởng tới hình ảnh khuôn mặt nữ tử kia thì, sắc mặt hắn nhất thời âm trầm, lại là nữ tử kia khiến mình căm ghét tới tận xương, khinh bỉ vô cùng lại ình dư vị như vậy.

Sắc mặt Hoàng đế biến đổi, khiến Công bộ Thượng thư mới vừa rồi dương dương đắc ý tấu chuyện sợ hãi.

Hiên Áo vỗ tay vịn long ỷ, “Vương Kim Khánh, người cư nhiên còn hướng Trẫm đòi tiền, một con sông An Phù, Trẫm cấp người bốn trăm vạn lượng bạc trắng xử lý công trình trị thủy, hôm nay chưa có bất luận hiệu quả gì, người lại có thể dám hướng Trẫm tiếp tục đòi tiền. Người đâu, đem hắn bắt lại đưa Hình bộ thẩm tra xử lý, cùng Hộ bộ giải quyết án này, Trẫm thật muốn nhìn xem ngàn ấy năm người đã làm những gì?” Sau khi tức giận ngừng lại, Hiên Áo lại bình tĩnh mở miệng, “Chức Công bộ Thượng thư tạm thời do Công bộ Thị lang quản lý, trị thủy sông An Phù thật tốt, nếu không Vương Kim Khánh sẽ là một ví dụ tốt cho người.”

Các đại thần dưới bậc thềm đều run rẩy im lặng, sợ đối tượng tiếp theo bị Hoàng đế tức giận là mình.

Mùng một tháng ba Viêm Hạ Long Hiên năm thứ chín triều hội cung Khánh Đồng.

Trong cung Khánh Đồng, Ngọc Quý phi cùng đông đảo phi tần đều chờ đợi Phù phi chậm chạp chưa tới, lại nghe thấy cung nhân Hạm Đạm Hiên bẩm báo thân mình Phù phi nương nương không khỏe, hôm nay không thể tới được. Toàn bộ cung Khánh Đồng giống như mở nồi cháo sôi trào, mọi người rất cuộc tìm được đề tài thảo luận phê bình, mặc dù không nói rõ ràng trước Ngọc Quý phi, chính là âm lượng kia tuyệt đối có thể làm cho Ngọc Quý phi đứng đầu lục cung trước mắt này nghe thấy được.

“Không thể tưởng được Hoàng thượng ngủ lại Hạm Đạm Hiên một đêm, sẽ khiến cho Phù phi ngạo mạn đến mức này, lại có thể ngay cả triều hội của Quý phi nương nương cũng dám không đến tham gia.” Phi tần Giáp bát quái nói.

“Còn không phải sao, nàng vào cung hai năm, tối hôm qua Hoàng thượng mới ở Hạm Đạm Hiên suốt cả đêm, nàng liền kiêu căng đến mức này, ngày khác Hoàng thượng lại ngủ lại ở Hạm Đạm Hiên, nàng chẳng phải là muốn bay lên trời rồi.” Phi tần Ất bát quái nói.

“Nghĩ nàng ngày thường điều ngoa ngang ngược, hiện giờ còn không biết nàng ngang ngược kiêu ngạo như thế nào đâu, sau này vẫn là tránh xa nàng một chút đi.” Phi tần Bính bát quái nói.

“Được rồi, đừng nói nữa, Phù phi muội muội không phải nói thân mình nàng hôm nay không tốt mới không thể đến sao?” Lan Hiên phi trên ghế bên tay trái nói chuyện, đây chính là người nổi danh hiền lành đệ nhất trong cung, phụ thân là Lại bộ Thượng thư đương triều, có thể nói quyền cao chức trọng, mà nàng cũng chính là mẫu thân sinh ra Hoàng trưởng tử, thân phận có thể nói không giống bình thường, ngay cả Ngọc Dung nắm giữ hậu cung, Phù Lạc nhị phi đều không dám tùy tiện chọc vào.

Lúc này tiếp tục xem sắc mặt Ngọc Quý phi, nếu như ngày thường, chính là ngón tay xiết chặt tiết lộ tâm tư của nàng, trong mắt Lan Hiên phi hiện lên một tia mừng thầm, còn có cái gì có thể so với địch nhân đấu tranh nội bộ khiến người ta càng cao hứng đây?

2. Chương 2: Phù Tử Phù Sinh

Phù Lạc cứ ngủ rồi tỉnh, tỉnh lại ngủ như vậy hai ngày, cơ thể thật sự không dậy nổi, đói bụng đến váng đầu hoa mắt, đành phải buông tha ý định thông qua giấc ngủ quay lại hiện đại. Nghĩ đến tiểu thuyết xuyên qua đều nói loại xuyên qua này nhất định phải là sự kiện ngày thiên văn đặc biệt thêm linh kiện đặc biệt, cho nên Phù Lạc cũng tính buông tha cho phương pháp ôm cây đợi thỏ này.

“Đói. Thật đói quá.”

“Công chúa, người tỉnh rồi. Nô tỳ chuẩn bị cho người bữa sáng.”

Phòng chường ngày thường bị tiền nhiệm huấn luyện tốt lắm, hiệu suất cao khủng khiếp, trong nháy mắt liền bưng lên một bàn đồ ăn sáng phong phú. Bất chấp nguy trang cùng hình tượng, sau khi rót đầy một cốc sữa tươi cổ đại (đừng nói, sữa này so với hiện đại uống không tồi, quý tộc cổ đại cũng rất biết hưởng thụ nha), cầm lấy một khối điểm tâm thật đẹp không biết tên cần, chỉ thiếu không đem đầu lưỡi cắn rụng, ăn ngon nói không nên lời. Với tốc độ như gió thu quét lá rụng dưới cái nhìn chăm chú của nha đầu Tiểu Lục, Phù Lạc kết thúc bữa ăn đầu tiên ở cổ đại. Thỏa mãn vỗ vỗ bụng, liền vì ngự thiện kia cũng có thể ở lại cổ đại này ngày ngày vài ngày.

“Bốn cung muốn tắm rửa thay quần áo.” Tuy chưa từng làm qua công chúa, nhưng phim truyền hình cũng đã xem qua không ít, diễn trò kiểu này thật sự là đơn giản quá mà.

Sau khi Phù Lạc bước vào bể tắm nóng hổi có kiến trúc điêu khắc bằng bạch ngọc, thỏa mãn thở dài một tiếng, nhắm mắt nghỉ ngơi, những chỗ đau trên người nhất thời giảm bớt không ít. Ôi mẹ ơi, bể tắm này so với phòng ngủ trong nhà còn muốn lớn hơn gấp ba lần, thật sự là vô cùng xa hoa, trên mặt nước rắc đầy cánh hoa tươi, Phù Lạc ở hiện đại còn chưa từng được tắm bằng những cánh hoa như vậy đâu, trong miệng cao hứng hừ lên tiểu khúc, còn ở trong nước bơi một vòng. Trong lòng cảm thán, trách không được người người đều muốn làm quý tộc cùng người có tiền mà, thật không biết nếu như mình quen ở nơi này rồi trở lại thế kỷ 21 còn có thể đang từ xa xỉ mà tiết kiệm được không đây?

Khoảng chừng một giờ sau, Phù Lạc mới thỏa thuê đứng lên, được hai a hoàn thân cận bên người hầu hạ mặc quần áo. Cuộc sống có ý phục đến tay, cơm đến tận miệng đại khái chính là như thế này đi. Phù Lạc yên lặng quan sát hai cung nữ trước mặt, một là Tiểu Lục lần đầu tiên nhìn thấy sau khi tỉnh lại, người kia mặc váy áo màu lam, vóc người cao hơn Tiểu Lục, tướng mạo càng thêm hào phóng xinh đẹp, khí chất lại càng ôn trọng hơn, làm cho người ta có cảm giác ỷ lại cùng tín nhiệm.

Trong lúc hoảng hốt đã bị hai người kéo đến trước bàn trang điểm, vấn tóc. A hoàn áo lam kia có thủ pháp chải đầu cực kỳ thuần thục dịu dàng, một chút cảm giác lôi kéo trên tóc cũng không có. Không khỏi nghĩ đến nàng gọi mình là ‘nương nương’, mà Tiểu Lục lại gọi mình là ‘công chúa’, rốt cuộc mình có thân phận gì đây, cũng không dám tùy tiện đi hỏi.

“Bích Ngô tỷ tỷ, tỷ sơ búi tóc đẹp quá đi.” Phù Lạc rốt cục hoàn hồn trong tiếng cảm thán của Tiểu Lục.

Nhìn mình trong gương, “A.” Phù Lạc lập tức lấy tay che kín khuôn mặt lại.

“Nương nương (Công chúa)?” Hai người hết sức kinh sợ quỳ xuống.

Phù Lạc không dám tin cái khuôn mặt được đánh phấn trắng dày như bức tường kia là mình, trang điểm điểm lệ giống như điểm quỷ, cứ để như vậy đi ra ngoài không hù chết người mới lạ, chẳng lẽ mọi người ở đây lưu hành loại trang dung này sao, không đúng, xem hai a hoàn này vẫn còn bình thường lắm.

“Bổn cung phải rửa mặt.”

“Nô tỳ đáng chết. Công chúa không thích kiểu trang điểm này, nô tỳ sẽ họa lại cho công chúa.” Tiểu Lục run rẩy quỳ trên đất.

“Đứng lên đi.” Phù Lạc thật sự không quen cảm giác nắm quyền sinh sát ở trong tay. “Bổn cung không trách người, chỉ là hôm nay đột nhiên không thích trang điểm dày như vậy, họa nhân nhạ là được rồi.”

Sau khi rửa mặt, Phù Lạc mới tò mò không biết bộ dáng chủ nhân khối thân thể này trông như thế nào. Trong gương đồng là khuôn mặt mảnh mai yếu điệu như hoa hồng đọng sương. Lông mày đen như dáng núi, đôi mắt ngậm nước biết nói, mũi quỳnh rang trắng, đôi môi như đóa hoa mềm mại rực rỡ. Ngón tay nhẹ nhàng trượt trên gò má, da thịt trắng nõn bóng loáng như trứng gà mới lột, dù Phù Lạc có tiêu phí toàn bộ tiền tích góp ở thế kỷ 21 cũng cầu không được nước da như vậy. Không khỏi cảm thán đồ trang điểm ở thời đại này quả nhiên là tốt, dùng như vậy cũng không tổn thương làn da. Lại nghĩ đến mới rồi lúc tắm rửa có nhìn qua thân thể, dáng người đầy đặn mềm mại, bộ ngực tròn đầy, xem khối thân thể này thật sự là tuyệt thế mỹ nữ không hơn không kém.

Đột nhiên nhớ tới một bài thơ không khỏi ngâm lên. “Những sợ phấn son nhơ sắc mặt, Châu vua chỉ phớt nét mày ngài.(1)”

“Tài văn chương của nương nương thật trác tuyệt, cũng chỉ có nương nương mới xứng với câu ‘Những sợ phấn son nhơ sắc mặt.’” Bích Ngô vốn ít nói lại khen tặng nàng khiến cho Phù Lạc có chút ngượng ngùng.

Không trang điểm còn xinh đẹp hơn, Phù Lạc đương nhiên là vui vẻ giảm đi công đoạn trang điểm này, đồng thời cho Bích Ngô thay đổi một kiểu búi tóc đơn giản mà thanh nhã, cầm nghiêng một cây trâm vàng. Lúc này Tiểu Lục đã ôm quần áo ra cho Phù Lạc chọn.

Nhìn thấy y phục xanh xanh tím tím này, Phù Lạc bỗng cảm thấy nhức đầu, mở tủ quần áo ra cũng toàn là màu sắc phú quý này, hứng thú gì cũng không có nổi.

“Bổn cung không muốn mặc những quần áo này, đi gọi người làm lại bộ khác đi.”

“Vâng, nô tỳ sẽ phân phó Thượng Y cung phái người đến may quần áo mới cho nương nương.” Bích Ngô nhu thuận lui xuống, vốn đang kỳ lạ sao hôm nay vị nương nương này lại dễ nói chuyện đến vậy, dường như tính khí hay xoi xét thật thường đã thay đổi.

“Đợi chút, bảo các nàng chọn vải vóc có màu sắc trang nhã một chút, thuận tiện đem vải màn trong cung thay đổi màu sắc hết đi, bổn cung nhìn thấy liền nhức đầu.”

Bất đắc dĩ Phù Lạc vẫn phải tùy tiện chọn một bộ y phục mặc vào, rất nhanh cung nhân Thượng Y cung sẽ đến may đo cho Phù Lạc, xem ra địa vị trước mắt của mình ở trong cung vẫn khá tốt, thái giám cung nữ vô cùng cung kính với mình, có thể nói là nơm nớp lo sợ mà hầu hạ. Dù sao so với xuyên qua vào trên người nữ tử không được sủng ái vẫn tốt hơn, nhất định sẽ bị khi dễ đến chết.

“Nô tỳ Di Nhân ở Thượng Y cung tham kiến Phù phi nương nương.”

Phù phi, xem ra mình xuyên đến nơi hậu cung ăn thịt người không nhả xương cốt rồi, vốn đang nghĩ mình may mắn chỉ là một công chúa, không ngờ lại là một phi tần nơi hậu cung có trốn thế nào cũng không thoát.

“Công chúa.” Phù Lạc nghe thấy Tiểu Lục khẽ gọi mới phục hồi lại tinh thần.

Phù Lạc chọn rất nhiều vải vóc thanh nhã đơn giản, bởi vì toàn bộ quần áo đều phải làm lại, cho nên không thể không lấy nhiều. Những loại vải vóc này Phù Lạc ở hiện đại đều chưa từng thấy qua, cho dù là màu sắc

trắng trong thuần khiết nhất thì vải vóc cũng vẫn rất xa hoa lộng lẫy, loại xúc cảm cùng màu sắc này đều làm cho người ta yêu thích không buông.

Sau khi chọn xong vải chính là tìm kiểu dáng, cung nhân này còn mang theo rất nhiều bản vẽ đến, bên trên vẽ phục sức đang lưu hành trong cung, vừa nhìn thật đúng là có dũng khí, có rất nhiều đồ hở ngực lộ cánh tay, lại càng phù hợp thẩm mỹ quan đối với người đến từ thế kỷ 21 như Phù Lạc. Bất quá dưới sự chỉ điểm của Phù Lạc, họa sĩ đem kiểu dáng cải biến thật lớn một phen, đa dạng mới mẻ hơn. Bất luận là Tiểu Lục, Bích Ngô hay là cung nhân Thượng Y cung đều kinh ngạc dưới góc nhìn và thưởng thức độc đáo của Phù Lạc. Không khỏi thán phục, chủ tử này đúng là không đơn giản như lời đồn.

“Ba ngày có thể làm xong không?”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Phù Lạc cũng không biết yêu cầu của mình sẽ khiến những cung nhân Thượng Y cung phải đẩy nhanh tốc độ ba ngày ba đêm không chợp mắt.

Mấy ngày tiếp theo, Phù Lạc bố trí lại toàn bộ rèm cửa của Hạm Đạm Hiên phối hợp mùa xuân với hoa anh đào, như vậy thoạt nhìn mới thấy nhẹ nhàng khoan khoái nha, sau đó ở trong hoa viên của Hiên dựng một vòng đu, cho cung nhân trong Hiên trồng bông súng vào khe nước nhân tạo. Sai tiểu Lục tìm tất cả thư tịch có thể tìm ở trong cung mang đến cho nàng, chỉ là vì muốn hiểu biết nhiều hơn về thời không nơi mình ở là cái dạng gì.

Rảnh rỗi còn sửa lại tên cho tiểu Lục là Bích Diệp, nàng cao hứng nửa ngày. Nàng là nha hoàn hầu hạ Phù Lạc từ nhỏ đến lớn, lúc quốc vương Ngọc Chân thưởng nàng cho công chúa Phù Lạc thì công chúa chỉ coi mình như tiểu hầu lấy ỉnh cái tên tiểu Lục, từ nhỏ công chúa Phù Lạc đã coi thường những người thấp hèn như các nàng, càng khỏi nói tới việc thật sự đặt tên cho các nàng. Vốn công chúa ỉnh lấy tên gọi Bích Liên, còn đọc một bài thơ “Lá sen xanh biếc liền trời thắm, Nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng(2)”, chính là về sau bởi vì hạt sen phạm vào tên hỷ của hoàng hậu Liên Nguyệt, hoàng hậu của hoàng đế khai quốc nên hoàng triều Viêm Hạ, cho nên mới đổi thành Bích Diệp.

Hoàng hậu Liên Nguyệt được tính là một nhân vật truyền kỳ của hoàng triều Viêm Hạ, bà cùng với tiên hoàng thống nhất thiên hạ khai sáng ra hoàng triều Viêm Hạ thịnh thế, hơn nữa được tiên hoàng độc sủng, trở thành thê tử duy nhất của Hiên Doãn đế hoàng đế của hoàng triều Viêm Hạ, đó là lý do mà hoàng hậu Liên Nguyệt giống như là thần linh có địa vị cao cả trong hậu cung, mỗi một phi tần đều muốn trở thành bà, đều cúng bái bà.

Trải qua hơn mười ngày minh tra ám phỏng(3), Phù Lạc hiểu được đại khái tình huống của mình rồi.

Hoàng đế Hiên Áo trước mắt là quân vương Long Hiên đế đời thứ năm của hoàng triều Viêm Hạ, nghe đồn là từ nhỏ đã thông minh hơn người, gan dạ sáng suốt hơn người, quyết đoán hơn người, lãnh khốc uy nghiêm, cực kỳ siêng năng, trị hạ vô cùng nghiêm, đăng cơ chín năm cũng đã cai trị một quốc gia không ngừng phát triển, tiến vào cái gọi là thịnh thế Long Hiên. Cung nữ hậu cung nhắc tới hán vừa là kính sợ vừa là hưng phấn.

Mà Phù Lạc, là công chúa đến từ một nước nhỏ biên thùy Ngọc Chân quốc. Được tính là hòa thân với hoàng triều Viêm Hạ đi, nhưng mà đến cũng không phải rất quang vinh. Vốn Long Hiên đế là hòa thân với công chúa Ngọc Dung sắc nghệ song tuyệt, cũng chính là Ngọc Quý phi hiện tại, nhưng Phù Lạc từ sau khi gặp được Long Hiên đế tự mình đến đón dâu, tương tự đến không thể văn hồi, thật sự tử khát bạch lại(4) náo phụ vương nàng cũng đem nàng gả cho Long Hiên đế. Bất đắc dĩ Phù Lạc là nữ nhi thân sinh của chánh cung hoàng hậu, hơn nữa quốc vương còn tặng kèm kỳ bảo trấn quốc “Già lan hoa” của Ngọc Chân quốc, mới khiến cho Long Hiên đế tiếp nhận vị công chúa này. Phải biết rằng công chúa Phù Lạc kiều xa vui ghét mãnh liệt này được mỹ ca là hưởng dự(5) thiên hạ mà.

Công chúa Phù Lạc vừa vào cung đã đem hậu cung nháo đến long trời lở đất, những phi tử từng gặp nàng đều sợ hãi, động một chút lại muốn trừng phạt các nàng, ai bảo trong hậu cung trừ Ngọc Quý phi cùng Lan Hiên phi là hai phi tử có phẩm cấp cao nhất ra, hậu vị còn trống, Ngọc Quý phi nắm quyền, cho nên mọi người là nàng đây hoành hành ngang ngược không người dám quản, mà không biết xuất phát từ nguyên nhân gì Long Hiên đế cũng cực kỳ nhẫn nại bao dung với nàng. Phù Lạc thậm chí, khẳng định không phải là chuyện tốt gì, một khi hoàng đế trở mặt, sau này không biết cuộc sống của mình còn khổ sở thế nào đây.

Chuyện Phù Lặc vào cung, đã trở thành một trò cười lớn nơi hậu cung, đám phi tử ở trước mặt nàng không dám lên tiếng, nhưng lại vụng trộm nói xấu nàng rất nhiều, mà những cung nữ thường ngày bị nàng ngược đãi hà khắc đều nói nàng càng thêm quá quắt.

Tỷ như tuy nàng là Phù phi, lại ở trong Hạm Đạm Hiên hẻo lánh, hai vị phi tử khác đều ở trong cung điện lớn cách hoàng đế tương đối gần. Đây là chỗ Phù phi thống hận nhất, bất luận kẻ nào nhắc tới trước mặt nàng đều bị chỉnh đến thê thảm. Nhưng người trong hậu cung đều thích lấy chuyện này để nói nàng. Lại như nàng vào cung hai năm, chuyện hoàng đế vẫn chưa từng ở lại chỗ nàng cả đêm cũng làm ọi người hả giận, chính là buổi tối xuyên qua kia đã phá vỡ ghi chép này, khiến tần phi cung nữ trong cung rất không thoải mái rồi.

(1) Bản dịch thơ “Tập Linh đài kỳ 2 – Trương Hựu” của Ngô Tất Tố

Tập Linh đài kỳ 2

Phu nhân nước Quốc đội ơn trời

Cưỡi ngựa vào cung buổi sớm mai

Những sợ phấn son nhợt sắc mặt

Chầu vua chỉ phớt nét mày ngài

(2) Bài thơ Tĩnh Từ tự tổng Lâm Tử Phương – của Dương Vạn Lý, thể thơ thất ngôn tứ tuyệt, thời kỳ Nam Tống, Kim.

Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Tử Phương (Bản dịch của Viên Thông Đường)

Tháng sáu Tây Hồ một cảnh chung,

Bốn mùa khác hẳn vẻ sáng trong.

Lá sen xanh biếc liền trời thăm,

Nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng.

(3) Minh tra ám phỏng: tìm hiểu công khai lần điều tra ngầm .

(4) Tử khất bạch lại: ta k hiểu, k rõ a~ ai biết chỉ bảo với T^T

(5) Hưởng dự: hưởng là hưởng thụ, dự là ca tụng/tiếng tăm/danh dự/khen ngợi.

3. Chương 3: Lần Đầu Diện Kiến Quý Phi

“Bích Ngô tỷ tỷ, cầu tỷ giúp muội van cầu với nương nương đi mà, mẹ muội thật sự là bệnh rất nguy cấp, mong được gặp mặt muội một lần cuối cùng, xin tỷ tỷ nói tốt vài câu trước mặt nương nương, cho Tiểu Cúc về nhà thăm mẹ một chút đi, chỉ một ngày, Tiểu Cúc chỉ đi một ngày thôi.”

Phù Lạc trốn ở phía sau bụi hoa nghe được những lời này, cung nữ gọi là Tiểu Cúc kia khóc đến thê thảm, còn quỳ rạp xuống trước mặt Bích Ngô không chịu đứng lên. Kỳ lạ, chẳng lẽ Phù phi trước kia không cho phép cung nữ xuất cung ư?

“Tiểu Cúc muội là muốn chết phải không? Không biết nương nương kiêng kỵ nhất là người khác nhắc tới thân nhân ư? Còn dám nhắc tới muốn xuất cung với nương nương, nương nương đã sớm ra lệnh không cho phép cung nhân của Hạm Đạm Hiên chúng ta xuất cung gặp thân thích rồi ư?”

“Bích Ngô tỷ tỷ, muội xin tỷ, muội xin tỷ đó.” Tiểu Cúc mạnh mẽ dập đầu. Phù Lạc nghe thấy trái tim đều căng thẳng, sợ nàng ta dập đến hỏng đầu. Nhưng Bích Ngô kia cũng quá lãnh tình rồi, thế nào cũng không đáp ứng, “Tiểu Cúc muội muội, chúng ta đều là người trong cung, thường ngày nương nương thế nào, muội cũng biết, muội còn tiếp tục như vậy không phải muốn đẩy tỷ tỷ vào chỗ chết ư?” Có thể thấy được thường ngày Phù phi đối với cung nhân có bao nhiêu cay nghiệt.

“Thế nào, người rất muốn xuất cung ư?” Phù Lạc thừa dịp lúc hai người không chú ý đi đến phía sau Tiểu Cúc.

Tiểu Cúc mãnh liệt xoay người thấy người lên tiếng là Phù phi, sợ tới mức phát run, chứng kiến Bích Ngô quỳ xuống, lúc này mới nhớ tới phải quỳ lạy thỉnh tội, “Nương nương bớt giận, Tiểu Cúc không muốn xuất cung, xin nương nương bớt giận.”

Nhìn thấy Tiểu Cúc mới vừa rồi còn đau khổ cầu xin Bích Ngô hiện giờ đối mặt với mình lại có thể bị dọa thành như vậy, Phù Lạc không thể không cảm thán Phù phi lúc trước đối đãi với người có bao nhiêu ác liệt đây.

“Người muốn xuất cung cũng không phải là không được.” Phù Lạc dừng một chút, nhìn thấy hai mắt Tiểu Cúc hiện lên kinh hãi, mong ngóng, hơi hoảng, sợ hãi, đột nhiên cảm thấy thực hồ thẹn. Có điều nàng vẫn không thể cứ nhân từ như vậy cho Tiểu Cúc xuất cung, nếu không mọi người nhất định sẽ có điều ngờ vực đối với mình, nghĩ làm sao Phù phi có thể vô duyên vô cớ đối tính chứ. Nghĩ đến đây, lại không khỏi oán giận, người khác sau khi xuyên qua đều có thể tìm lý do mất trí nhớ để giải thích hết thảy, nhưng tại sao mình chỉ ngủ một chút lại tới đây chứ, cũng không thể lấy cớ rơi xuống nước, bị thương, trúng độc để giả mất trí nhớ.

“Chỉ cần hôm nay người có thể nhớ sạch cỏ dại của Hạm Đạm Hiên này, Bồn cung liền cho phép người nghỉ hai ngày.” Phù Lạc mỉm cười nhìn vào Tiểu Cúc, cố gắng giả bộ tươi cười ác độc.

“Còn không mau tạ nương nương ân điển.” Bích Ngô bên cạnh thấy Tiểu Cúc thật lâu không trả lời, không khỏi sốt ruột lên tiếng nhắc nhở.

Phù Lạc kinh ngạc nhìn Bích Ngô, nha đầu này thường ngày ít nói xem ra cũng rất có tình người đi.

Phù Lạc xoay người đi vào trong phòng, không hề để ý tới hai người.

“Bích Ngô tỷ tỷ, hoa viên của Hạm Đạm Hiên lớn như vậy, muội làm sao nhớ sạch được toàn bộ cỏ chứ.” Tiểu Cúc tuyệt vọng hướng Bích Ngô xin giúp đỡ.

“Nương nương chỉ nói muội nhớ xong cỏ, lại không nói không cho phép người khác giúp đỡ.” Bích Ngô lưu lại một câu nói như vậy liền đi theo Phù Lạc vào trong phòng hầu hạ.

“Nương nương, Tiểu Lý Tử bọn hắn đang giúp Tiểu Cúc nhớ cỏ đấy.” Bích Diệp nói thầm ở bên tai Phù Lạc, giống như là muốn nhắc nhở Phù Lạc tiến hành nghiêm trị với hai người đó, đáng tiếc Phù phi hiện tại xưa đâu bằng nay, nếu là ngày xưa, Phù Lạc nhất định sẽ tán dương nàng ta, đáng tiếc Phù Lạc hiện giờ chỉ nhíu mày, nhìn Tiểu Cúc và mấy người thái giám cung nữ ngoài cửa sổ lau mồ hôi như mưa, “Tùy bọn họ đi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Phù Lạc đang ở trước gương trang điểm, Bích Ngộ đến báo, Tiểu Cúc cầu kiến.

“Nương nương, nô tỳ đã nhỏ sạch cỏ dại của Hạm Đạm Hiên rồi.” Tiểu Cúc run rẩy trả lời, lại không dám nói hai chữ xuất cung, rất sợ chủ tử chỉ là vui đùa, hôm nay lại trách phạt mình. Nghĩ đến Tiểu Thiển trước kia cũng chính là bởi vì nói ra muốn gặp mặt thân thích từ ngàn dặm đến ở ngoài cửa Sùng Văn với chủ tử, thật sự bị chủ tử tìm một cái cớ rõ ràng đánh chết.

Phù Lạc nâng tay ngăn trở Bích Ngộ đang muốn cầm kim châm hồ điệp điểm thụy lên trên đầu cho nàng, “Cái châm này vừa cũ vừa khó coi, không muốn đeo.” Nói xong ra vẻ vô tình quay đầu nhìn Tiểu Cúc, “Cái này thưởng cho người đi.”

“Tạ nương nương ân điển.” Tiểu Cúc hết sức lo sợ tiếp nhận cây châm.

“Không phải nói muốn xuất cung sao, thời điểm không còn sớm rồi sớm đi đi thôi.”

Phù Lạc vừa nói ra những lời này, nước mắt Tiểu Cúc liền chảy xuống, lại quỳ xuống không ngừng dập đầu: “Tạ nương nương ân điển, tạ nương nương ân điển, nô tỳ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân điển của nương nương.”

Thật sự là không có thói quen với tình cảnh này, “Bổn cung mệt mỏi, người đi xuống đi.” Lúc này mới ngăn trở Tiểu Cúc dập đến hồng đầu.

Chờ lúc Bích Diệp đi đến tủ quần áo lựa chọn quần áo giúp Phù Lạc, Bích Ngộ ở bên cạnh nhẹ nhàng nói một câu: “Nương nương ban thưởng, Tiểu Cúc kiên quyết không dám bán lấy tiền.”

Phù Lạc khiếp sợ quay đầu nhìn vào nha đầu thoát nhìn đặc biệt bình thường này, kinh ngạc đối với hiểu biết của nàng về lòng người.

“Vâng, người đi chỉ hai mươi lượng bạc cho nàng đi, cứ nói tiền riêng của người trợ giúp.” Nếu đã không giấu được ánh mắt của Bích Ngộ, Phù Lạc cũng hào phóng thừa nhận.

“Vâng.”

“Nương nương, Tiểu Cúc còn cần phải có thủ dụ của nương nương mới có thể lấy được Yêu Bài xuất cung ở cung Nội Thị.” Bích Diệp ở một bên trở về nói.

“Xem trí nhớ ta này, đúng rồi thủ dụ này.” Phù Lạc quay đầu nhìn Bích Ngộ, trong lòng lại đang nói thầm, thủ dụ này phải viết như thế nào vậy? May mắn Bích Ngộ chủ động tiếp nhận, “Nô tỳ giúp nương nương chuẩn bị cái này.”

Thì ra công chúa Phù Lạc này cũng là một người chủ không có văn hóa, cho đến bây giờ đều không thích đọc sách viết chữ, những việc vặt vãnh thường ngày đều là Bích Ngộ xử lý.

Nhìn thấy thủ dụ Bích Ngộ viết, Phù Lạc lại thầm kinh hãi thể chữ của nàng xinh đẹp linh khí, một nha đầu đọc sách biết chữ, hào phóng khéo léo, biết đọc tâm như vậy sao lại mai một ở Hạm Đạm Hiên này chứ?

“Được rồi, thêm ngọc tỷ của nương nương nữa là được.” Bích Ngộ nói.

Ngọc tỷ, Phù Lạc lại lần nữa lo lắng, ngọc tỷ đặt ở chỗ nào trời?

“Bích Diệp, người đi đem ngọc tỷ của Bổn cung tới đây.” Chỉ có thể tìm vận may thôi.

“Vâng, nương nương.” Phù Lạc nhanh chóng quan sát Bích Diệp, nhìn thấy ánh mắt nàng ta quét về phía túi hoa sen đeo trên váy mình, nhớ tới ở bên trong có chìa khóa, xem ra đồ vật quan trọng của Phù phi trước đây hẳn là đều được khóa lại. Phù Lạc rất nhanh đưa khóa cho Bích Diệp, nàng ta cầm chìa khóa chuyển hướng về ngăn tủ ở bên giường. Xem ra là đã đoán đúng rồi.

Mỗi ngày Phù Lạc đều trôi qua pháp phòng lo sợ như vậy, rất sợ người khác phát hiện ra mình không phải là Phù phi lúc đầu, nhưng thân thể của nàng quả thật lại là Phù phi thật sự mà.

Mười lăm tháng ba, lại đến lúc đi bá kiến Ngọc Quý phi, Phù Lạc đối với hậu cung tần phi cũng tràn ngập tò mò, nhưng bởi vì lúc trước mình đối với trong cung đều không quen thuộc, cho nên không dám tùy tiện ra khỏi cửa cung, mà những phi tần khác không có một người nào nguyện ý chủ động tìm đến Phù phi (đây không phải muốn chết sao), bởi vậy đến nay Phù Lạc vẫn chưa từng gặp qua một chủ tử nào của hậu cung.

Ngọc Quý phi nhìn Phù phi nhẹ nhàng đi tới, trong nháy mắt kinh ngạc đến độ thất thần. Hôm nay Phù Lạc mặc một bộ xanh da trời lộ vạt áo gấm hoa kéo dài, trên hông thắt tổ cẩm rộng thắt lưng, ở sau lưng cột thành nơ con bướm lớn, trên cánh tay khoắc tơ gấm trắng tạo thành phi bạch, cao quý đơn giản tinh tế, phiêu dật xuất trần. Tóc được vấn thành lưu tô kế, cắm nghiêng một cây trâm đôi mũi khảm ngọc bích.

Trên búi tóc dùng một băng gấm màu xanh da trời thắt thành nơ con bướm, thắt lưng tùy theo bước chân của nàng mà lay động trong gió rất thu hút ánh mắt người khác, chỗ mi tâm khảm hình cỏ ba lá màu vàng giản trí xuất trần, giữa ý nhị lại tăng thêm mấy phần mỉa mai.

“Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.” Phù Lạc đi đến trước mặt Ngọc Quý phi, đoan trang hành lễ.

“Miễn lễ. Thân mình muội muội đã khá hơn chưa?”

“Đa tạ nương nương nhớ thương, thân mình Phù Lạc đã khá hơn nhiều rồi.”

“Không phải thường ngày muội muội yêu thích màu sắc đậm ư, sao hôm nay lại mặc lên màu lam rồi, không phải muội ghét nhất màu lam à?” Nói xong còn sợ Phù Lạc không hiểu tự đắc, liếc Lan Hiền phi ngồi ở bên tay trái nàng. Người trong cung đều biết Lan Hiền phi trước giờ thích màu lam, phi tần cấp thấp đều không dám dùng màu lam giống nàng ta, mà Ngọc Quý phi và Phù phi lại khinh thường màu lam.

“Trước đó vài ngày thân mình không tốt, chán những màu sắc nồng đậm, ngược lại thích màu lam nhẹ nhàng khoan khoái, cho nên chọn màu lam.” Kỳ thật đây cũng là một loại lấy lòng của Phù Lạc trước mặt Lan Hiền phi, nàng cũng không muốn tiếp tục đối địch với những vị sủng phi có quyền có tử trong hậu cung, tuy nói lớn tuổi rồi, nhưng mà bởi vì nàng ta có hoàng trưởng tử, hoàng đế đối đãi với nàng ta cũng khác, mỗi tháng vẫn luôn có mấy ngày muốn ngủ lại ở cung Vân Tường của nàng ta.

Ngọc Quý phi cười nói: “Muội muội mặc màu lam này thật hết sức thích hợp.” Dứt lời nhìn Lan Hiền phi cười cười.

“Ngọc phi muội muội nói rất đúng, màu lam này mười phần làm nền cho Phù phi muội muội đấy.”

Phù Lạc nhìn thấy Lan Hiền phi tươi cười đặc biệt chân thành, trong lòng ác hàn một trận, căn cứ vào định luật hậu cung, nữ nhân có bao nhiêu chân thành bên ngoài như vậy, nội tâm càng nhiều đen tối, vẫn là ít chọc mới tốt. Nhanh chóng cúi đầu uống trà, né tránh trả lời. Đúng lúc Ngọc Quý phi quay đầu đi nói chuyện phiếm với phi tần khác, cho nên Phù Lạc mới có thời gian nhàn rỗi cẩn thận đánh giá mỹ nhân hậu cung.

Nhắc tới hậu cung, ở trong mắt Phù Lạc xem ra, thì dung mạo của mình và Ngọc Quý phi là đẹp nhất, nhưng mỹ mạo ở hậu cung cũng là không vững chắc nhất, có lẽ hôm nay hoàng đế thích xinh đẹp, ngày mai lại ưa thích quyền rũ.

Hôm nay Ngọc Quý phi mặc một bộ cung trang gấm hoa sắc yên hà, cắm lên kim bộ dao tường phượng, mỏ phượng ngậm thụy, rũ xuống trần châu sáng nhẵn mịn vừa vặn điểm ở mi tâm, trên linh xà kẻ cài mười cành bích tử điểm thoa hoa xanh, rực rỡ sáng rọi. Mi đen mắt sáng, phấn môi nở châu, da trắng nõn nà, eo như trời buộc, vẻ đẹp ung dung lấy nổi trên nét mặt.

Lại nhìn Lan Hiền phi kia, có thể bởi vì có chút lớn tuổi, sinh hoàng tử có chút phát mập, bất quá cũng tuyệt đối được xưng tụng là một đại mỹ nữ. Xiêm y hào phóng đoan trang, vừa không hiển lộ, cũng không khiêm tốn, vừa đúng cho thấy thân phận của mình.

Ngược lại có một nữ tử đặc biệt nổi trội, trên đầu cắm kim bộ dao tam phượng điểm kim vĩ thụy, trên phi thiên kẻ cắm sáu cành hồng mã não cùng với đá hổ phách điêu khắc thành Hỉ thước đăng mai trâm, mặt như hoa đào, thân thể như cành liễu, dù so ra kém lộng lẫy hơn Ngọc Quý phi, nhưng lại nhiều mấy phần thanh tú. Về sau nghe nhân thoại của chúng nữ, mới biết được nàng ta chính là Lệ Tiệp dư hiện đang được hoàng đế sủng ái.

Phù Lạc không khỏi thầm than, hoàng đế quả nhiên là diễm phúc tốt thật, những tần phi nơi hậu cung này mà ở hiện đại chính là mỹ nữ cấp ngôi sao đấy.

4. Chương 4: Tú Nữ Vào Cung

Cuối cùng, một nữ tử khoan thai đến chậm nhất đã chấm dứt bầu không khí nói chuyện tự theo ý mình hình vòng tròn nhỏ của triều hội. Khiến cho Phù Lạc đặc biệt chú ý cũng không phải là diện mạo của nữ tử này, ngược lại là thái độ của mọi người. Ngọc Quý phi là quét ánh mắt khinh thường liếc nhìn nàng ta, đối với một vị phi tử đến chậm còn hại mọi người chờ đợi như vậy không gây khó dễ nên có, cũng không giống như lúc nàng làm khó dễ vị Lệ Tiệp dư cũng cố ý đến chậm kia. Lan Hiền phi thì lại lạnh nhạt nhìn nàng ta một cái, trong mắt đã tràn ngập chán ghét. Mà những phi tần khác nàng có ghen tỵ, cũng có cười nhạo, tóm lại là không có một người thân thiện.

“Thần thiếp bái kiến Quý phi nương nương.” Giọng nói nữ tử này ôn nhu yếu nhược, hết sức dễ nghe, con người như thu thủy, khuôn mặt như hoa đào, tươi mát tao nhã, hảo một mỹ nhân làm cho người ta yêu thích, mặc dù không kém lông lẩy của Quý phi, mị linh của Phù Lạc, xinh đẹp của Lệ Tiệp dư, nhưng lại có một hương vị thanh nhã khác. Mỹ nhân như thế sao lại có thể làm cho toàn bộ nữ nhân của hậu cung đều tràn ngập bất mãn đây?

Nữ tử kia giống như cảm thấy được ánh mắt nóng rực của Phù Lạc (nhưng thật ra là nàng đang thưởng thức mỹ nữ thôi), rụt rè nhìn thoáng qua Phù Lạc, kết quả đúng lúc bị Phù Lạc bắt được ánh mắt của nàng ta, theo lễ tiết thần nhiên cười với nàng này một tiếng. Phù Lạc còn chưa có quen với bầu không khí này của hậu cung, vẫn dùng cách thức xử lý của hiện đại đối với ai cũng mỉm cười theo lễ tiết, coi là lời chào hỏi. Nhưng nữ tử kia lại giống như bị kinh sợ, ánh mắt giống như nai con bị tổn thương, thân mình cũng run rẩy theo, nhanh chóng cúi đầu.

“Như tần tỷ tỷ, vẫn là tỷ tự phụ rồi, để cho tất cả mọi người đều chờ một mình tỷ. Hoàng thượng cũng không có ở đây, tỷ còn giả bộ yếu đuối mỏng manh cái gì, nịnh hót lấy lòng à, chỉ sợ hiện tại dù tỷ có tiếp tục giả bộ nữa, hoàng thượng cũng sẽ không nhìn tỷ một cái liếc mắt đâu, cũng không suy nghĩ đến thân phận thấp hèn kia của tỷ. Chúng ta cũng không có một thân ca ca làm thái giám đâu.” Nói chuyện chính là Lệ Tiệp dư, châm chọc khiêu khích của nàng chính là nhằm vào nữ tử vừa mới đến kia, thì ra nàng ta là Tần ngũ phẩm.

“Tiệp dư tỷ tỷ nói rất đúng, cũng không nhìn xem bản thân có thân phận thấp hèn gì. Mặt tuy tương tự, nhưng thân phận lại khác biệt một trời một vực, dựa vào cái này cũng vọng tưởng long ân, thật sự là không biết xấu hổ. Nếu không phải Tăng Tiểu Nghĩa lương thiện, làm sao lại bị qua mặt dụ dỗ chủ tử như vậy chứ.” Nói chuyện đại khái chính là Giang Quý nhân ngày thường chỉ theo Lệ Tiệp dư như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Vị Tăng Tiểu Nghĩa được nhắc tới kia, lại quay đầu qua hung hăng trừng mắt nhìn Như tần một cái.

“Chủ tử, nô tỳ~~” Như tần ủy khuất đến ánh mắt đều đỏ lên.

Nghe đến đó Phù Lạc coi như là đã hiểu biết được đại khái, thì ra Như tần này trước kia hẳn là một cung nữ, ai ngờ chiếm được hoàng sủng, rất nhiều nữ tử trong cung đều cảm thấy thân phận nàng ta thấp hèn, hiện tại địa vị lại có thể cao hơn mình, khẳng định trong lòng rất bất bình. Ví dụ như từ Tăng Tiểu Nghĩa ngũ phẩm, trước kia là chủ tử của nàng ta, hiện tại ngược lại bản thân khuất phục ở dưới Như tần ngũ phẩm, phần hận trong lòng chỉ cần suy nghĩ là biết. Về phần vị Như tần này vì sao lại được sủng ái, đại khái là lớn lên giống người nào đó đi.

“Được rồi, hôm nay chờ đợi các vị tỷ tỷ muội muội đều đến đủ, là Bồn cung có việc muốn tuyên bố. Mọi người đều biết, đợt tuyển tú ba năm một lần này vào mùa xuân là bắt đầu. Sáng mai nhóm tú nữ đều đến Trường Đình môn chờ đợi. Kế tiếp phải vất vả Lan phi tỷ tỷ và Phù phi muội muội bởi Bồn cung đi phân ưu cho hoàng thượng, chọn lựa tú nữ hợp ý hầu hạ hoàng thượng. Các vị muội muội cũng phải làm tấm gương sáng cho tần phi hậu cung, đừng làm thành trò cười.”

Không thể tưởng được còn có chuyện tốt bậc này, vừa xuyên qua liên gặp được buổi lễ tuyển tú long trọng, hơn nữa nghe nói mình còn có thể đi giúp hoàng đế làm giám khảo, trong lòng Phù Lạc mừng thầm một trận, giống như bản thân trở thành giám khảo của nữ sinh siêu cấp. Nghe nói tú nữ cả nước sẽ tới ba nghìn mỹ nữ, nhưng bị thái giám ma ma hậu cung bí mật chọn lựa chỉ còn ba trăm, phỏng chừng về sau được chủ tử đang nắm quyền hậu cung (chính là chỉ Quý phi, Hiền phi cùng Phù phi rồi) chọn lựa chỉ còn

lại mấy chục người, lại được hoàng thượng tuyển chọn một lần, ước chừng cũng chẳng còn bao nhiêu, xác suất trúng thăm chính là tương đối thấp.

Có điều nói đi nói lại, theo Phù Lạc căn cứ vào việc sau khi đọc sách để tổng kết, nếu như hậu cung không có hoàng cung, như vậy cũng chỉ có bốn vị nhất phẩm Quý, Thục, Đức, Hiền mới có tư cách chọn lựa tú nữ, về phần mình nhị phẩm hân là không có tư cách phân ưu giúp hoàng đế, xem ra Ngọc Quý phi vẫn rất chiếu cố đến người muội muội này đi.

Phù Lạc ở trong Hạm Đạm Hiền đứng ngồi không yên mà đi tới đi lui. Nếu ngày mai đi xem tuyển tú nữ, quả thật có chút mạo hiểm, trong hậu cung không biết có bao nhiêu người muốn bắt lấy nhược điểm của mình, chỉ tử phương hưu. Nhưng nếu như không đi nhìn, lại uống một chuyến xuyên qua như vậy rồi, ba năm sau không biết mình còn cơ hội để nhìn một lần hay không a, nói không chừng trong ba năm này đã bị người ta hại chết rồi, hay hoặc là xuyên trở về, nếu là thật sự xuyên được trở về, mình nhất định sẽ tức chết, náo nhiệt thú vị như vậy lại có thể không đi xem.

Cuối cùng rốt cuộc cũng quyết định, mạo hiểm cũng là đáng giá. Nhưng nàng muốn đi xem tuyển tú nữ còn cần phải có một đồng lõa, sai, là trợ thủ.

“Bích Diệp.”

“Có nô tỳ, công chúa có gì phân phó?”

Phù Lạc kéo Bích Diệp đến phòng trong, nhìn trước sau khẳng định chung quanh không có người, mới nhỏ giọng nói với nàng ta: “Bích Diệp, ngày mai ta muốn đi xem tuyển tú nữ, người tìm giúp ta một bộ thái giám vẫn mặc đến đây, không được nói cho người khác biết nha.”

“Công chúa.” Bích Diệp mở to hai mắt mà không thể tin được, Phù Lạc lại muốn làm ra chuyện khác người bậc này, “Qua vài ngày, không phải ngài cũng đi tuyển tú nữ với Quý phi nương nương ư, ngày mai còn có cái gì hay chứ?”

“Chính là ngày mai mới thấy được rõ ràng.” Vì che giấu động cơ của bản thân là do tò mò với không có gì làm cho nên muốn đi xem tuyển tú, Phù Lạc lại bổ thêm một câu: “Bổn cung cũng là muốn đi do thám thực hư của tú nữ năm nay, các nàng không biết thân phận của Bổn cung, Bổn cung mới có thể thật sự hiểu rõ ai đúng ai không chứ.”

“Nô tỳ biết rồi. Nhưng mà công chúa như vậy không hợp tổ chế, nếu như bị nương nương khác nhìn thấy, không biết sẽ sinh ra chuyện gì đâu.” Bích Diệp rất không yên tâm nói.

“Không có việc gì, chúng ta cẩn thận một chút là được, việc này người đừng nói cho người khác trong Hiền. Đi nghe ngóng hỏi thăm việc an bài tuyển tú ngày mai đi, nghĩ biện pháp thu xếp an bài.”

Bích Diệp đi rồi, Phù Lạc trông dài cổ chờ nàng ta trở về, khó khăn lắm tới thời gian bữa tối, mới nhìn thấy bóng dáng đáng yêu của Bích Diệp.

“Công chúa, sáng mai rất nhiều tiểu thái giám đều phải đi theo thái giám tổng quản Vạn Toàn công công của Nội Thị Giám đến Trường Đình môn hầu hạ tú nữ mới tới, Tiểu Thuận Tử người quen của nô tỳ sáng mai cũng phải đi.”

“Thật tốt quá, Bích Diệp, người đi nói với Tiểu Thuận Tử ngày mai Bổn cung sai hân đến Hạm Đạm Hiền hỗ trợ, về phần Vạn công công bên kia, Bổn cung tự sẽ nói giúp hân, như vậy ngày mai ta có thể cầm Yêu Bài của hân giả mạo hân đi nhìn tuyển tú nữ rồi.”

Cả đêm Phù Lạc đều ngủ không yên, khó khăn nhịn đến hừng đông, vội vàng gọi Bích Diệp đến giúp nàng giả làm tiểu thái giám, bởi vì thái giám vốn trắng nõn, một bộ nữ tướng, giả dạng cũng không khó.

Phù Lạc đối tới đối lui ở trong gương, “Bích Diệp, thế nào, cũng giống chứ.”

“Giống, nhưng mà công chúa giả thành thái giám quá thanh tú rồi.”

“Bích Diệp, chốc lát nữa Tiểu Thuận Tử đến đây, người để cho hân trông hoa cỏ giúp ta gì đó, về phần ta, người cứ nói đêm qua ta gặp lạnh, hôm nay nằm trên giường nghỉ ngơi, không cho phép bắt luận kẻ nào quấy rầy.”

“Vâng, công chúa.”

Sau khi dùng xong đồ ăn sáng ở trong phòng, Phù Lạc ở dưới sự trợ giúp của Bích Diệp chuẩn khỏi Hạm Đạm Hiên từ cửa sau, gia nhập vào trong đội ngũ thái giám đang chậm rãi đi đến Trường Đình môn.

“Người là mới tới à, sao lại thấy lạ mặt như vậy.” Tiểu thái giám đi tới bên cạnh Phù Lạc hỏi.

“Phải, hôm nay Tiểu Thuận Tử có chút việc, để ta tới giúp hần một lúc.”

“Ta đã nói sao hôm nay lại không gặp hần mà, người tên gì?”

“Ta gọi là Tiểu Lạc Tử, còn đại ca người, ta mới tiến cung mấy ngày thì gặp phải loại chuyện lớn này, lát nữa đại ca nhớ nhắc nhở ta một chút nha.”

“Không thành vấn đề, ta gọi là Tiểu Đặng Tử. Về sau nếu có chuyện gì, cứ tới tìm ta. Ta là thuộc hạ của Đức công công trong Nội Thị Giám, ông ấy đối với ta còn rất chiều cố.” Một bộ dáng dương dương tự đắc, xem ra coi như là đã có thể trộn lẫn được vào trong thái giám, Đức công công kia dường như là thái giám phó tổng quản của Nội Thị Giám, bất quá Phù Lạc cũng chưa từng thấy qua, mới nghe cung nhân của Hạm Đạm Hiên đề cập qua.

Vừa nói chuyện, bọn họ đã đi đến Trường Đình môn. Ngoài Trường Đình môn này là đường hẻm thật dài, từng chiếc từng chiếc xe ngựa của nhóm tú nữ đứng chỉnh tề ở ngoài cửa, liếc mắt một cái trông không đến đâu, trong Trường Đình môn lại là một quảng trường rộng lớn, lúc này thái giám tổng quản Vạn Toàn đã ngồi xuống chính giữa, Phù Lạc và Tiểu Đặng Tử chờ mười mấy tiểu thái giám đứng ở phía sau hần. Những thái giám ngoài hần ra có phụ trách dẫn dắt tú nữ, có phụ trách duy trì trật tự, có một vài phụ trách ghi nhớ thẻ bài, xem ai được lưu lại, ai bị bỏ xuống.

“Mấy ngàn tú nữ này đều phải do Vạn công công lựa chọn trước, bởi vì ông ấy biết rõ vui buồn của hoàng thượng nhất. Bất quá việc này cũng còn phải xem những tú nữ kia có biết tặng quà hay không, có tặng quà thì cho dù hoàng thượng không thích vẫn có thể qua, không tặng quà cho dù có đẹp cũng có thể không qua. Đừng nhìn bị phái đi vất vả này, nhưng béo bỏ lớn đấy. Thời điểm trong lòng Vạn công công tốt, cũng khen thưởng những thái giám bên dưới như chúng ta.” Tiểu Đặng Tử ở một bên nhỏ giọng nói.

Phù Lạc vươn dài cổ rồi cuộc nhìn thấy một đám tú nữ chân đi xiêu vẹo tiến vào Trường Đình môn.

5. Chương 5: Tú Nữ Phong Vân

Một đám mỹ nữ cứ giống như làn gió mát nâng liểu mà đi tới, dao duệ sinh tư, nhiều mỹ nữ tề tụ một chỗ như vậy vẫn là lần đầu tiên Phù Lạc được nhìn thấy.

Tú nữ vốn là do Đại thái giám trong Nội Giám chọn lựa, hơi mập, hơi gầy, hơi cao, hơi thấp đều sẽ bị lược bỏ thẻ bài. Tú nữ trải qua Nội Giám được lưu thẻ bài, thốt tha đi qua một lần trước mặt Vạn Toàn Vạn công công, ánh mắt sắc bén của Vạn Toàn quét về phía tú nữ xếp thành hàng dài đi qua, đứng dậy đi về hướng một vị tú nữ. “Gầy.” Nghe nói như thế, vẻ mặt tú nữ kia nhất thời ủy khuất, yên lặng theo tiểu thái giám bên cạnh đi ra khỏi hàng ngũ, xem ra là bị loại bỏ rồi. Dù có hối lộ Đại thái giám rồi, nhưng không chân chính hối lộ Vạn công công nói lời giữ lời cũng là không được.

Lúc này Tiểu Đặng Tử lại tiến đến nói chuyện bên tai Phù Lạc, “Tú nữ xếp ở phía trước nhất kia ấy, đều là thân thích của các vị nương nương trong cung, đằng sau là mấy cô nương ở trong nhà có quan to hiển vinh trong triều đình hoặc mấy đời được thừa ân. Đằng sau nữa thì là những tú nữ do các châu huyện cả nước tuyển đến.”

“Ồ.” Trong lòng Phù Lạc nhất thời hiểu rõ, chẳng trách những cô nương phía trước nhất này đều ngênh ngang kiêu ngạo như vậy.

Lúc này ánh mắt của Phù Lạc đi theo thân hình Vạn Toàn đến trên người của một nữ tử cao gầy tú khí, dung mạo nữ tử này ở trong đám tú nữ chỉ được coi là bình thường, nhưng ngạo khí kia lại là người ngoài khó có, giống như một con gà mái tùy thời chuẩn bị chiến đấu vậy.

“Nghe nói nàng ta là muội muội của Lệ Tiệp dư được sủng ái trong cung. Mấy ngày trước ta nhìn thấy Lệ Tiệp dư tìm Vạn công công tặng rất nhiều đại lễ đấy.”

Phù Lạc kinh ngạc nhìn Tiểu Đặng Tử, xem ra tin tức của tiểu thái giám này rất linh thông, lập tức nhớ ở trong đầu.

Quả nhiên, một vị tú nữ ở phía trước bởi vì quá à bị đặt bỏ thể bài, muội muội của Lệ Tiệp dư còn cao hơn so với nữ tử kia lại được giữ lại.

Kế tiếp chợt nghe đến giọng nói của Vạn Toàn: “Cao, thấp, mập, gầy.” Chỉ vài chữ như vậy đã đuổi đi rất nhiều nữ tử từ ngàn dặm xa xôi đến tuyển tú, có cao hứng, cũng có ảm đạm.

Trong nhóm tú nữ thứ hai đi đến, có một người trong nháy mắt đã bắt được ánh mắt Phù Lạc, cũng bắt được ánh mắt của mọi người ở nơi đây.

Nàng ta, như Thanh Nga Quế cung trích lạc thế gian, như Long Nữ Đông Hải nổi lên mặt nước, tăng thêm một phân thì dài, giảm đi một phân thì ngắn, má không thoa mà hồng, môi không tô mà đỏ, mỹ như trắng non, diễm như hoa đào, trắng non thiếu nàng một phân kiều diễm, hoa đào thiếu nàng một phân quý khí, nàng vừa có hoa lệ của Ngọc Quý phi, cũng có yêu kiều của Lệ Tiệp dư, càng thêm một phần thanh nhã của Như Tần, được tính là nữ tử đẹp nhất từ khi Phù Lạc đi đến hoàng triều Viêm Hạ này.

Tiểu Đặng Tử ở một bên nhìn thấy cũng chảy nước miếng.

“Người có biết nàng ấy là ai không?” Phù Lạc hỏi.

Tiểu Đặng Tử hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, “Nàng ấy mà người cũng không biết á? Nàng ấy chính là đệ nhất mỹ nữ kinh thành Lăng tiểu thư thiên kim của Lễ bộ Thượng thư đương triều. Nàng ấy và con gái của Thượng Quan thừa tướng Thượng Quan tiểu thư đồng xưng là hai đại mỹ nữ của hoàng triều Viêm Hạ chúng ta. Thượng Quan tiểu thư thành Dự Vương phi, nàng chính là thịt trên đầu tim của hoàng thượng chúng ta, không thể tưởng được Lăng tiểu thư cũng vào cung rồi, còn không biết hoàng thượng chúng ta sủng thể nào đây, mỹ nhân như thế hoàng thượng có thể không đau lòng sao?” Nói xong, Tiểu Đặng Tử còn là lạ liếc nhìn Phù Lạc một cái, bổ thêm một câu: “Nếu người cũng là nữ, khẳng định không kém Lăng tiểu thư.”

Phù Lạc lúng túng quay đầu đi, chỉ sợ hấn nhìn ra manh mối.

Mỹ nhân như thế cái gì cũng không cần làm, những Đại thái giám và Vạn Toàn Vạn công công cũng không thể lược bỏ thể bài của nàng ta, huống chi nàng ta còn là thiên kim của quan lớn trong triều đấy. “Lăng tiểu thư, đứng một rồi, Tiểu Quý Tử còn không mau đỡ Lăng tiểu thư đi nghỉ ngơi.” Vạn Toàn nói với thái giám ở phía sau. Xem ra Vạn Toàn đối với vị Lăng tiểu thư này cũng là hết sức xem trọng, không biết hậu cung lại có bao nhiêu tần phi vì việc Lăng tiểu thư vào cung mà ăn ngủ không yên đây.

Xem qua tiểu thư khuê các, những tiểu gia bích ngọc đến cũng có hứng thú khác, trong đó cũng không thiếu người nổi bật, tuy so ra kém Lăng tiểu thư như diễm hương khiến người khác chú mục, nhưng cũng có thể nói là rực rỡ sinh huy rồi, những người này đều phải xem khẩu vị yêu thích của hoàng thượng mà định ra.

Trở về Hạm Đạm Hiên, Bích Diệp có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Công chúa, không phát sinh chuyện gì chứ?”

“Không có, tốt lắm, Bích Diệp ngày mai ta còn đi nữa, hôm nay là sơ tuyển, không thể tưởng được ba nghìn mỹ nữ mà bị đặt xuống hơn nửa thể bài.”

“Đó là đương nhiên, cuối cùng có thể tuyển đến hậu cung này cũng chỉ còn ba năm mươi người.”

Phù Lạc thâm chắc lưỡi, tỷ lệ đào thải cao như vậy à.

“Công chúa, ngày mai người thật sự còn đi à, vạn nhất~~”

“Vạn nhất thật sự cái gì, người gánh giúp ta là được rồi, dù sao hoàng thượng cũng không trở lại, người khác cũng sẽ không đến đòi mất mặt, hấn là không có bất cứ vấn đề gì, người thả lỏng tâm tình đi, Bích Diệp tốt của ta. Ta mệt rồi, hầu hạ ta tắm rửa đi.”

Sau khi Bích Diệp buông trưởng xuống cho Phù Lạc, lùi ra ngoài phòng, trong lòng cũng vô cùng buồn bực, sao tính khí công chúa lại thay đổi thật nhiều, chừng mười ngày rồi vẫn không thấy vừa đánh vừa mắng hạ nhân, hoàng thượng không đến cũng không hề quăng đồ vật nổi giận nữa, thật không biết đêm đó hoàng thượng ngủ lại cả một đêm đã xảy ra chuyện gì, lại có thể thuận phục công chúa ngoan ngoãn như vậy.

Ngày kế, tú nữ của vòng thứ nhất vẫn tiếp tục phỏng vấn, có điều Phù Lạc ham mới mẻ, lại chui được vào hiện trường đợt thứ hai. Vòng thứ hai này chủ yếu là do Nội Giám kiểm tra tai, mắt, miệng, mũi, tóc, da, cổ, vai, lưng, có một chỗ không đoan chính đều đào thải, lại để cho người được tuyển tự mình nói ra quê quán, tính danh, tuổi tác, nghe giọng nói, hơi có hùng hậu, thô to, khó nghe, vẫn đục, cà lăm cũng đều đào thải. Phù Lạc nhìn thấy rất nhiều tú nữ ngậm miệng lưỡi lưu loát ở cửa ải này lại giả bộ cà lăm, xem ra người không muốn bị lựa chọn cũng có nhiều người lắm à.

Phù Lạc thưởng thức loại người rất tinh mắt này, ngó lơ một nam nhân như vậy, còn không phải là một người bình thường có hai con mắt, một cái miệng thôi à. Nữ nhân của hậu cung này à cũng giống như kỹ nữ cao cấp, chẳng qua là ân khách chỉ có một người mà thôi, mỗi ngày đều phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đón gió bán rẻ tiếng cười, cùng những kỹ nữ kia có gì khác nhau, ngược lại không bằng những kỹ nữ tiêu sái đó, còn có thể tự mình lựa chọn tân khách vào màn. Không cần mong ngóng mưa móc cũng không đủ làm ướt nhẹp đôi môi trong cung kia, muốn khoái hoạt phong lưu thế nào đều thành.

Cửa thứ ba là Nội Giám lấy thước đo tay chân nữ tử, sau đó cho các nàng đi lại hơn mười bước, nhìn “phong độ”, cổ tay hơi ngắn, ngón chân hơi to, cử chỉ hơi nóng nảy, thể bài đặt xuống có hơn một ngàn người.

Nữ tử qua ba cửa này đại khái chỉ có hơn một ngàn tên, đều thành cung nữ, nhưng có thể trở thành hậu phi hay không còn phải tiến thêm một bước quan sát nữa. Sau khi vào cung, bà mẹ trong cung phân biệt những cung nữ kia dẫn vào mật thất dò nhử, ngửi nách, ấn vân da, xem xét trình tiết. Trên người không thể có một chút vết sẹo, da thịt nhất định phải tinh tế sáng bóng, chỉ sợ tổn thương Long thể. Từ trong một ngàn người này lại tuyển chọn ra ba trăm cung nữ đứng đầu, sau hơn một tháng sinh hoạt ở trong cung, lại căn cứ vào tính tình của các nàng, ngôn hành cùng với yêu thích của đế vương, tuyển ra ba, năm mươi người làm phi tần hoặc là phối cho các hoàng tử hoàng tôn vương công đại thần.

Ở cửa thứ tư Phù Lạc ăn mặc thành cung nữ, đáng tiếc bởi vì thế nào cũng không che giấu được dung mạo đẹp tuyệt nhân gian kia, đành phải dùng mực thoa một cái miếng lớn cỡ bàn tay ở má bên trái, người giống như thay hình đổi dạng, mỹ nhân chính là như vậy, tăng thêm giảm đi nhất thời thất sắc không ít, hướng chỉ là tăng một cái “bớt” lớn như vậy.

Đáng tiếc Phù Lạc không vào được mật thất nghiệm trình tiết, chỉ có bà mẹ và ma ma thâm niên trong cung mới có thể đi vào. Đang lúc Phù Lạc cảm thấy rất không thú vị, đột nhiên nhìn thấy Lý ma ma bên trong đi ra, trên mặt giận dữ, Phù Lạc lại cảm thấy ở trong bà ta thấy được một tia vui sướng khi người gặp họa, “Người đầu, đem tiện phụ thất trình này ném ra trượng hình.”

Hai tiểu thái giám chờ đợi bên ngoài nhanh chóng chạy vào mật thất, chống một tú nữ vẻ mặt xám trắng đi ra, Phù Lạc biết nàng ta. Đến từ phương Nam, phụ thân làm quan, cho nên thông qua ba cửa trước không có vấn đề gì, dung mạo nàng ta xinh đẹp tuyệt trần, làm cho người ta thương yêu, ngay từ đầu đã không nói nhiều, bộ dạng u sầu. Không thể tưởng được nữ tử như vậy lại phải hương tiêu ngọc vấn. Phù Lạc biết mình không nên lo chuyện bao đồng, việc này cũng không đến thân phận hiện giờ của nàng quản.

Nhưng mà ánh mắt của nàng không thể rời khỏi thân hình như chiếc lá trong gió thu phiêu diêu rụng xuống kia. Chân của nàng đã bước ra cửa phòng trước lòng nàng.

“Dừng tay.” Phù Lạc hô lớn.

6. Chương 6: Năm Sắp Tới Vô Sự

Nghe nói như thế, Lý ma ma cùng với tiểu thái giám hành hình nhất thời như bị điểm huyết, quay đầu nhìn lại lại là một tiểu cung nữ, Lý ma ma thở mạnh một hơi, còn tưởng rằng gặp phải một chủ tử trong cung rồi chứ, kỳ thực ma ma lớn mặt như bà ta đây, trong cung chỉ có chủ tử bình thường bị bà ta khi dễ, không ai khi dễ bà ta cả.

Lý ma ma điều chỉnh tư thế, hai tay chống nạnh, con mắt cá chết tròng lên, cất một bước lớn đi về phía Phù Lạc, vươn ngón tay ra thoáng cái đâm lên trán Phù Lạc: “Một tiểu tiện nhân như ngươi, tên gì, muốn làm gì?”

Phù Lạc bị bà ta đâm lui một bước dài, phỏng chừng ngày mai không cần dán hoa cũng đã có một cái rồi, “Lý ma ma, cô nương này chẳng qua là mất trinh, bà trực xuất nàng ấy ra khỏi cung là được rồi, tội gì lấy mạng của nàng. Ma ma, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp mà.”

Phù Lạc thấy ma ma không nói chuyện, còn tưởng rằng bà ta bị mình thuyết phục rồi, vì thế ngậy thơ tiếp tục nói: “Huống hồ, cô nương ấy mất trinh cũng không nhất định là cầu thả với nam tử, tình huống tệ bị thương khi còn bé hay cưỡi ngựa đều có thể sớm mất trinh.”

“Chít chít chít.” Lý ma ma cười đến nghiêng trước ngả sau, tiếng cười chói tai tàn phá màng nhĩ của mọi người, “Một cung nữ nhỏ nhoi như ngươi, dám nói ta không hiểu nghiệm thân tú nữ ư? Ngươi biết, nếu ngươi biết đó chính là mất trinh, hoàng hoa khuê nữ đều biết những việc này. Hừ, muốn cầu tình thay nàng ta, ngươi cho rằng ngươi là chủ tử trong cung à? Cho dù là chủ tử trong cung, cũng không dám nói chuyện với ma ma như vậy đâu. Ta quên mất, bộ dáng như quý này của ngươi sợ là đi đến trước mặt hoàng thượng đã bị đánh chết rồi, còn vọng tưởng làm chủ tử. Người đâu, cũng kéo tiện nhân này xuống đánh hai mươi trượng cho ta.”

“Bà, làm nhiều điều bất nghĩa nhất định phải cẩn thận(1) đấy.”

“Được lắm, còn dám cãi lại, đánh thật mạnh cho ta.” Tiểu thái giám lập tức chạy tới kéo Phù Lạc xuống.

Lúc này Phù Lạc cũng không dám để lộ thân phận của mình, đành phải chịu đựng đau đớn, cũng đột nhiên hiểu được nữ tử trong cung này không có một người nào là tâm lý bình thường, đặc biệt là các ma ma đều giống như Dung ma ma vậy. Đột nhiên cũng giác ngộ ra khờ dại của mình, trong cung này làm sao dung hạ được việc bênh vực kẻ yếu chứ, đặc biệt là đối với những cung nữ không có bất luận quyền nói chuyện nào. Nếu như không phải mình đã là cung nữ trong cung, ghi chép trong danh sách, Lý ma ma cũng không biết mình và chủ tử của cung kia có chút liên hệ gì, nếu không chỉ sợ bà ta cũng muốn đánh mình rồi.

“Cô nương, ta cũng không giúp được gì rồi, cô nương còn lời gì muốn nói không?” Phù Lạc vùng thoát ra khỏi tiểu thái giám, vội chạy tới trước người nữ tử kia.

“Đa tạ, tỷ tỷ, ta thế này trở về cũng chỉ có một con đường chết, ở trong này chết cũng sạch sẽ.” Nói xong lại lấy ra một chiếc nhẫn ngọc, nắm ở trong tay đặt vào tay Phù Lạc, may mắn là những người đó không phát hiện vật này, nếu không nhất định sẽ bị Lý ma ma tịch thu: “Tỷ tỷ, nếu có một ngày tỷ ra ngoài, tới phủ Bình Nam, ở hẻm Khoan Trách tìm một người tên là La Cương, đem cái này giao cho chàng, nói Ngọc Giới thực xin lỗi chàng, chỉ nguyện kiếp sau lại nối duyên.” Nói đến nghẹn ngào lại bị thái giám ấn xuống bằng ghế dụng hình.

Phù Lạc tự nhiên là cũng không tránh được hình phạt. Lý ma ma ở bên cạnh thì cười hừ hừ chít chít, phiên dịch thành lời nói chính là, xem, đây chính là kết cục của việc mất trinh và xen vào việc của người khác.

Phù Lạc gắt gao cắn chặt răng, đếm số bản hạ xuống, nước mắt nhịn không được chảy xuống, càng chảy càng nhiều, càng chảy càng hung, nhìn thấy nữ tử phương Nam kia đã sớm bị gậy gộc đánh đến máu tươi đầm đìa mà hôn mê bất tỉnh, trong lòng đã tràn ngập oán hận với toàn bộ hậu cung cùng hoàng gia này, bất đắc dĩ và tuyệt vọng, tại sao mình lại xuyên qua đến hậu cung chứ, còn phải chịu đựng bị đánh, trong lòng Phù Lạc chỉ có thể không ngừng nguyên rửa Lý ma ma chết tiệt kia, tưởng tượng tình cảnh bị thảm của bà ta để giảm bớt một chút đau đớn.

Nàng biết mình không thể ngắt, nếu không không có ai biết nàng đến từ nơi nào, phỏng chừng sẽ đau chết oan uổng thế này, chết cũng không sao cả, chính là không thể chết thê thảm như vậy được, như vậy không đáng giá, còn chưa ngắm đủ cảnh ở cổ đại, còn chưa trả thù Lý ma ma chết tiệt kia nữa mà, sao có thể cứ như vậy mà chết được.

Phù Lạc dưới tình huống nửa ngắt nửa tỉnh, cuối cùng kết thúc trừng phạt đánh đại bản, Lý ma ma xoa người tiếp tục tiến hành công tác của bà ta, hai tiểu cung nữ phía dưới chứng kiến cái bộ dạng này của Phù Lạc, cảm thấy đồng tình nhanh chóng chạy tới.

“Tỷ tỷ không sao chứ, tỷ ở chỗ nào vậy, chúng ta đưa tỷ trở về.”

“Hạm Đạm Hiên, Bích Diệp.” Phù Lạc suy yếu đến mức không nói ra được một câu từ hoàn chỉnh, may mắn hai nha đầu đều rất thông minh, một người nhanh chóng chạy đến Hạm Đạm Hiên báo tin cho Bích Diệp.

Trong nháy mắt nhìn thấy Bích Diệp đó, Phù Lạc thoáng chốc yên tâm, hôn mê bất tỉnh.

Người bên dưới nhìn thấy là Đại cung nữ Bích Diệp của Hạm Đạm Hiên, cho nên đều không dám trách tội, nhanh chóng đi lên hỗ trợ, cuối cùng Bích Diệp cũng nâng được Phù Lạc trở về Hạm Đạm Hiên.

Chỉ là Phù Lạc vẫn luôn sốt cao không ngừng, hôn mê bất tỉnh, trong miệng hừ đau. Làm cho Bích Diệp gấp đến không có cách nào, chỉ có thể dùng thuốc mỡ mà những cung nữ ngày thường bị đánh bản đập lên cho nàng, dùng khăn lạnh đắp lên trán để giảm bớt nhiệt độ cho Phù Lạc.

Ban đêm, Phù Lạc rốt cuộc tỉnh lại.

“Công chúa, người không nên dọa nô tỳ, là người nào lớn gan lại dám dă thương công chúa như vậy chứ? Bích Diệp nên làm cái gì bây giờ, lại không dám đi mời thái y, nhưng mà không mời thái y, thì thương thế của công chúa người?”

“Bích Diệp đi mời thái y đi, tự ta có biện pháp.” Sau khi Phù Lạc tỉnh táo, đau túa ra mồ hôi, xem ra khối cơ thể này của mình cũng không được tốt lắm, không mời thái y phỏng chừng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

“Công chúa, thái y đến rồi.” Bích Diệp buông trưởng gấm xuống cho Phù Lạc, ngăn trở tầm mắt thái y.

“Lục thái y, Bồn cung mời ngài đến muộn như vậy, là vì khám bệnh ột cung nữ. Bồn cung xử phạt nàng ta hơi nặng chút, lại không muốn làm mất mạng người ở Hạm Đạm Hiên này, liền vất vả Lục thái y trị liệu cho nàng ta một chút. Bồn cung tự có trọng thưởng.”

“Vi thần tuân mệnh.”

Chờ Lục thái y đi tới cửa, thanh âm của Phù Lạc lại vang lên: “Chuyện nhỏ như vậy, Lục thái y không cần nói cho người khác biết.”

“Vi thần biết, vi thần biết.” Vị Lục thái y này cung kính lui xuống.

Kỳ thực lúc này người phát ra tiếng là Bích Diệp mà không phải là Phù Lạc, Phù Lạc đã sớm tới gian phòng của Phù Lạc, chờ đợi Lục thái y trị liệu.

Đối với bên ngoài, Phù Lạc tuyên bố bị phong hàn, người của toàn bộ Hạm Đạm Hiên nhìn thấy nàng cũng chỉ có Bích Diệp và Bích Ngõ, có điều người sau đối với hết thảy đều không biết chút nào.

Phù Lạc chỉ có thể nằm ở trên giường cảm thấy nhàm chán đến sắp phát điên rồi, áo ngủ của cổ đại cũng vô cùng phức tạp, nơi này cần dây buộc, nơi đó phải buộc dây, mỗi lần mặc cùng cởi quần áo đều làm cho nàng đau đến rơi nước mắt. Thật sự là không thể nhẫn được nữa.

Vì thế phân phó Bích Diệp lấy giấy và bút ra, vẽ một bộ váy ngủ dài dùng dây buộc bên hông của hiện đại, khoác lên cùng cởi xuống đều rất thuận tiện, hơn nữa còn rất phóng khoáng gợi cảm, dùng gấm hoa thượng đẳng của nơi này làm thành, chắc hẳn hiệu quả lại càng tốt.

Bích Diệp cảm bức tranh Phù Lạc vẽ đi tìm Thượng Y Cục gấp gấp chế tạo suốt đêm ra một cái, mấy món khác thì ngày khác lại đưa qua. Một dải màu trắng, chỉ là hoa văn khác nhau mà thôi.

Sau khi tắm rửa, Phù Lạc mặc áo ngủ vào, đóng cửa đi đến trước mặt Bích Diệp (không đóng cửa không được mà, chân hơi chạm đất đã đau rồi, những thái giám hành hình này thật sự khéo tay, phỏng chừng trong mộng đã sớm huyết nhục mơ hồ, nhưng bên ngoài mộng lại hoàn hảo không tổn hao gì, sẽ không để cho người ta nhìn ra là động khổ hình).

“Công chúa, người mặc cái này thật đẹp.” Bích Diệp nhìn Phù Lạc, hai con mắt đều sáng.

Phù Lạc cũng nhìn rõ ràng bộ dáng của mình, nhưng bộ dáng chiếu ra từ trong gương đồng đều mơ mơ hồ hồ, hống chi nơi này còn chưa có gương lớn như của hiện đại. Nghĩ đến đây, Phù Lạc chợt nhớ tới một tình tiết dùng thạch anh chế tạo ra gương trong truyện xuyên qua đã từng đọc.

“Bích Diệp, trong cung này có thạch anh khối lớn không?”

“Hình như ở Thượng Công Cục có, nô tỳ nhìn thấy trong cung của Quý phi nương nương còn có bình hoa Thượng Công Cục dùng thạch anh điêu khắc ra, rất đẹp.”

“Vậy người đi Thượng Công Cục chọn một khối lớn nhất, sau đó cho nhóm thợ cắt nó thành một miếng mỏng ngay ngắn thẳng dài, ở sau lưng thạch anh? Cuối cùng gắn miếng thạch anh vào trong khung làm từ gỗ tử đàn rồi nâng về đây là được.”

“Công chúa, người đây là muốn làm cái gì vậy?”

“Người cũng đừng hỏi, mau đi đi, chờ làm xong rồi người sẽ biết.”

Lúc Bích Diệp nhìn thấy rõ rõ ràng ràng bộ dáng của mình ở trong miếng thạch anh được chế thành cái gương thì kinh hãi, “Công chúa, làm sao người biết làm loại gương này?”

“À, ta là ngẫu nhiên thấy qua trong một quyển sách, quá lâu rồi không nhớ rõ, ngày đó đột nhiên nhớ lại thôi.”

Kế tiếp trong thời gian Phù Lạc vẫn nằm úp sấp trên giường đã cho Thượng Công Cục dùng thạch anh làm cái chụp đèn hình cầu, đem một viên Dạ Minh Châu to bằng nắm tay trong lồng tay của hời môn nàng mang từ Ngọc Chân quốc đến để ở bên trong, đem cái đèn hình cầu này điêu khắc lên cây lê vàng trên thuyền gỗ tinh mỹ tuyệt luân, cũng cho Bích Diệp cùng các loại vải dệt chế thành chụp đèn, như vậy thì có ánh sáng đủ loại màu sắc rồi, hơn nữa ánh sáng của Dạ Minh Châu đủ để chiếu sáng toàn bộ gian phòng, so với đèn chân không của hiện đại cũng không kém cõi, buổi tối đọc sách cũng không sợ ánh sáng mập mờ tổn thương mắt.

Không chỉ những thứ này, Phù Lạc còn định làm một cái ghế sofa dài ba người của hiện đại, có thể lay động tre trúc nằm dựa từ từ.

Có điều tác phẩm làm Phù Lạc đặc ý nhất là Lanh Hương hoàn của Tiết Bảo Thoa, không có chuyện gì chợt nhớ tới Lanh Hương hoàn của Tiết Bảo Thoa trong Hồng Lâu mộng kia, nguyên liệu ở hiện đại ô nhiễm nghiêm trọng đoán chừng là ngàn vàng khó tìm, ở chỗ này ngược lại có thể thử một chút.

Nhớ rõ Lanh Hương hoàn trong Hồng Lâu mộng là dùng 12 lạng nhụy hoa mẫu đơn trắng nở mùa xuân, 12 lạng nhụy hoa sen trắng nở mùa hạ, 12 lạng nhụy hoa phù dung trắng nở mùa thu, 12 lạng nhụy hoa mai trắng nở mùa đông. Đem bốn loại nhụy hoa phơi khô vào ngày xuân phân năm sau, đồng loạt nghiền nhỏ; lại cần dùng 12 tiền nước mưa của ngày tiết Vũ Thủy, 12 tiền sương sớm của ngày tiết Bạch Lộ, 12 tiền sương giá của ngày tiết Sương Giáng, 12 tiền tuyết trắng của ngày tiết Tiểu Tuyết, đem bốn loại này điều hòa nước, cùng với được, lại thêm 12 tiền mật ong, 12 tiền đường trắng, chế thành viên thuốc long nhãn lớn, đựng ở trong vỏ gôm cũ, chôn ở dưới gốc cây hoa lê. Lúc Tiết Bảo Thoa phát bệnh thì lấy 1 viên ra ăn, dùng 12 phần hoàng bá sao thuốc đưa xuống. Mà ở nơi này, Phù Lạc nghĩ nó chẳng qua là nhụy hoa dùng làm thuốc, cho nên ngày thường trộn với mật ong làm điểm tâm để ăn, coi như là kẹo ở cổ đại đi.

Thuốc này chính là coi trọng nước dùng, may mắn Ngự Y Viện của hoàng triều Viêm Hạ đều thu thập được hết, quả nhiên không hổ là bệnh viện hoàng gia ngự dụng, Phù Lạc thầm khen.

(1) Đa hành bất nghĩa tất tự tể: làm nhiều điều bất nghĩa tất phải bị tiêu diệt. Ở đây đã đổi tể thành bí có nghĩa là cần trọng, cần thận.

7. Chương 7: Nhã Phong Vào Cung

Phù Lạc đang cầm bút hết sức luyện chữ, chợt nghe Bích Diệp cao hứng phấn chấn chạy vào bẩm báo: “Công chúa, Quý phi nương nương mời người ngày mai đi cung Quân Ngọc.”

Cung Quân Ngọc chính là nơi mỗi đợt hậu phi tuyển tú nữ cho hoàng đế, một tháng đối với rất nhiều người mà nói chỉ trong chớp mắt đã trôi qua rồi, đối với Phù Lạc mà nói một tháng này thật sự là sống một ngày bằng một năm, không chỉ tổn thương trên móng đau đến bút rút thấu xương, những vị trí khác trên cơ thể

đường như cũng sinh bệnh theo, đầu mỗi ngày đều mơ màng ham muốn trầm xuống. Qua hơn hai mươi ngày mới có chỗ chuyển biến tốt đẹp, lúc này mới mạnh mẽ cố động tinh thần đi luyện chữ, bởi vì tuy nàng nhận biết chữ phồn thể nơi đây, nhưng lại không biết viết, từ trước có học qua bề ngoài của bút lông, hiện giờ còn không bù lại thật tốt, chỉ sợ ngày nào đó cần dùng đến viết chữ bị người ta nhìn ra manh mối hoặc bị người ta chê cười.

Nghĩ đến đây Phù Lạc không khỏi sờ sờ cái cổ, cảm thấy cái đầu còn ở trên cổ cảm giác thật tốt, tuy vô cùng tưởng niệm người nhà và thế kỷ 21 quen thuộc, có lẽ chết rồi liền có thể xuyên trở về, nhưng vạn nhất không xuyên được trở về chẳng phải là oan uổng. Chết cũng cần phải có dũng khí lớn lao, Phù Lạc tạm thời đối với cảm giác mới mẻ cùng ngây ngô ở hậu này còn chưa mất đi, cũng không có ý định tự tìm đến cái chết, cho nên đành phải tận lực học tập những thứ ở cổ đại này.

Gác hạ bút: “Biết rồi.”

“Ngày mai công chúa mặc quần áo gì? Nhất định phải là hoa lệ nhất, ra oai phủ đầu với những tú nữ mới tới, cho các nàng biết ai mới là chủ tử tôn quý nhất trong hậu cung này.” Bích Diệp ở một bên nói lời hung dữ.

Phù Lạc cười nhạt một tiếng, “Không cần, chủ tử trong cung này đều là có mối nối cũ, Bồn cung cũng không tội gì để những người mới tới đem ta trở thành đối tượng đả kích của các nàng.”

“Công chúa, người giống như thay đổi thành một người khác rồi, trước kia người~~” Bích Diệp vẫn là hỏi ra nghi vấn của mình.

Phù Lạc đã sớm biết có một ngày như vậy, bất kể có bất chước như thế nào, nàng chung quy cũng không phải nàng lúc đầu.

“Người luôn có một ngày trưởng thành, chỉ thấy người mới cười, nào nghe người cũ khóc. Hiện tại con người mới tới rồi, nếu Bồn cung thật sự không trưởng thành hơn, chỉ sợ sau này chết như thế nào còn không biết đâu?”

Ngày kế Phù Lạc chọn một bộ hớ vạt áo quyền sa kéo dài màu hồng nhạt kiểu dáng đơn giản độc đáo, ngang hông thắt đai lưng màu trắng ẩn hoa văn hình sen, trên tay choàng nửa cánh tay quyền sa màu trắng hoa văn hình sen, phiêu dật mà quyến rũ, thanh nhã đậm tĩnh, khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng cũng không thấy hoa lệ bức người. Trên đầu vẫn đan phượng kế, một bên cắm nghiêng cây trâm ngọc phù dung cưỡi chi loan điệu, bên kia thì khảm chín viên trân châu nho nhỏ, loại đẹp không hài hòa này ngược lại làm cho người ta cảm thấy đẹp nhất, giữa lông mày điểm hoa bảy màu, toàn bộ khuôn mặt nhất thời mị hoặc hẳn lên.

“Công chúa, hôm nay người thật đẹp!” Ánh mắt Bích Diệp đều nhìn thẳng.

“Đúng vậy, nương nương mang trang sức thế này thật sự là độc đáo.” Bích Ngô cũng than thở.

“Đều là hai người các người khéo tay.”

Bởi vì dưỡng thương, Phù Lạc vẫn luôn để tổ nhan ở trong Hiên, lười nhác trang điểm, hôm nay đặc biệt trang điểm một chút, tô mày, thoa phấn, bôi son, người khác quả nhiên là sáng mắt lên rất nhiều, chính mình cũng cảm thấy mình so với mỹ nữ đệ nhất kinh thành Lăng gia tiểu thư kia cũng không kém nhiều lắm. Dù sao nữ nhân cũng hư vinh thích đẹp, Phù Lạc khinh bỉ chính mình ở trong lòng một chút.

Lúc ngồi lên xe đầu lộc điểm tường vân xanh biếc đến Quân Ngọc Quán, Ngọc Quý phi cùng Lan Hiên phi đã sớm có mặt.

“Thần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương, Hiên phi nương nương.” Khom thân mình thật sâu, ngữ khí vô cùng cung kính.

Trong lòng Ngọc Quý phi cùng Lan Hiên phi đều âm thầm kinh ngạc, nghĩ mỗi lần Phù phi này thỉnh an đều cao ngạo có lệ, không ngờ hôm nay lễ nghi chu toàn như vậy, xem ra cũng cảm nhận được uy hiếp của người mới đi. Phù phi trước kia căn bản không đem Lan Hiên phi nữ tử “lớn tuổi” này để vào trong mắt, về Ngọc Quý phi, lúc đầu ở Ngọc Chân quốc thì bản thân là công chúa dòng trưởng do hoàng hậu sinh, Ngọc Dung chẳng qua là nữ nhi của Tần phi tam đẳng, cho tới bây giờ đều là nàng ta thỉnh an với mình. Đến cái

nơi hậu cung của Viêm Hạ này, Phù Lạc ngược lại thảnh an nàng ta, tự nhiên không cam, cho nên mỗi lần đều qua loa cho xong, hành lễ cũng là hơi khom mà thôi.

“Muội muội miễn lễ, hôm nay tỷ muội chúng ta đều là phân ưu cho hoàng thượng, phân lao cho Bổng cung, chọn lựa những muội muội hợp ý đến hầu hạ hoàng thượng, thật sự là cực khổ Hiền phi tỷ tỷ cùng Phù phi muội muội rồi.” Trang nghiêm trong ngữ khí của Ngọc Quý phi chính là của chánh cung hoàng hậu.

“Nương nương quá khiêm nhượng, phân ưu cho hoàng thượng vốn là trách nhiệm làm tần thiếp của chúng ta.” Một câu tần thiếp của Lan Hiền phi làm sắc mặt Ngọc Quý phi nhất thời tối sầm lại. Muốn đến nhắc nhở Ngọc Quý phi nàng bắt quá cũng là một tần thiếp của hậu cung mà thôi.

Đang lúc sòng ngẫm giữa hai người bắt đầu khởi động, Nội Giám đến báo, tú nữ đã chuẩn bị xong rồi.

“Cho các nàng tiến vào đi.” Ngọc Quý phi nói, thanh âm đã tràn ngập uy nghiêm.

Tú nữ đầu tiên tiến vào, Phù Lạc biết, không phải là muội muội cao ngạo của Lệ Tiệp dư kia à.

“Dân nữ thảnh an Quý phi nương nương, Hiền phi nương nương, Phù phi nương nương.”

Ngọc Quý phi nhìn nàng ta, lại nhìn bái thiếp ghi lại thân thế của mỗi tú nữ, “Bỏ.”

Lệ Tiệp dư này ý vào thân thích Dự Vương phi cùng Lan Hiền phi tám gậy tre đánh không đến, ở trong cung lại có chút cứng sừng, thật sự là nhìn ai cũng không vừa mắt, Ngọc Quý phi tự nhiên là sẽ không để muội muội của nàng ta cũng tiến cung hầu hạ hoàng thượng. Trái lại sắc mặt Lan Hiền phi yên lặng, má phấn mang cười, phỏng chừng đối với Lệ Tiệp dư cũng không phải vừa lòng như vậy a.

Nữ tử tiến vào phía sau cũng là muội muội của Tần này Nghi kia trong cung, ngày thường dính lấy Ngọc Quý phi tự nhiên là đều giữ lại, không hòa thuận với nàng tự nhiên là loại đi, đợt tuyển tú này căn bản chính là thị uy với Lan Hiền phi. Trong lòng Phù Lạc âm thầm lắc đầu.

Kế tiếp là nữ nhi của quan chức trong triều. Đi ở đầu tiên chính là nữ nhi của Lễ Bộ Thượng thư Lăng tiểu thư, Phù Lạc ở trên thiếp thấy được tên của nàng ta Lăng Nhã Phong, người đẹp, tên cũng đẹp. Nhìn thấy vị Lăng tiểu thư tươi đẹp như đá ngọc này, ánh mắt của Ngọc Quý phi hiện lên một tia phần hận, khuôn mặt lại mang nụ cười mỉm.

“Hiền phi tỷ tỷ thấy vị Lăng tiểu thư này là lưu hay là đi đây?” Đây chính là lần đầu tiên Ngọc Quý phi trưng cầu ý kiến của Lan Hiền phi a.

“Toàn bộ dựa vào muội muội làm chủ.”

Ánh mắt Lăng Nhã Phong cũng hiện lên sắc châm chọc, nhìn hai người diễn kịch, đã sớm biết là mình không thể nào thông qua cửa ải cuối cùng này, nhưng cho dù không thể trở thành người được chọn làm hậu phi cuối cùng, lưu lại trong cung làm cung nữ, bằng gia thế, dung mạo, tài hoa của mình, hoàng thượng còn không phải sẽ khúm núm quý dưới váy thạch lựu của mình à.

“Ta thấy để cho Phù phi muội muội quyết định đi.” Ngọc Quý phi quay đầu nói với Phù Lạc nằm nghiêng ở trên giường.

Lăng Nhã Phong đã sớm nhìn thấy Phù Lạc, nàng ta một người lười nhác nằm nghiêng ở trên giường, bởi vậy thấy vô cùng ngạo mạn, vẻ phần dung tục, cùng dung mạo của nàng ta nhất định không giống, chỉ là không biết tài hoa cùng tính khí kia có phải là lý do dung tục hay không. Nhưng nàng cũng biết, toàn bộ hậu cung đều biết, Phù phi có tiếng là yêu hoàng thượng, cũng có tiếng thích ăn dấm. Ngày trước nàng ta vào hậu cung tiểu chủ ở Thiên Điện, người nào không phải là đứng thẳng đi vào, nằm đi ra, về sau hoàng thượng cũng không dám an bài nàng ta ở cung tiểu chủ. Bất quá ngày tháng ngang ngược ở hậu cung của nàng ta cũng không còn lâu đâu, nghĩ đến đây, ánh mắt của Lăng Nhã Phong hiện lên tia cười mỉm.

Hôm nay Phù Lạc nằm nghiêng như vậy cũng không phải là nàng nguyện ý, chủ yếu là tổn thương trên móng còn chưa dưỡng tốt, vừa ngồi xuống liền đau, đành phải làm ra tư thế ngạo mạn này. Lúc này Phù Lạc mới biết được vì sao Ngọc Quý phi lại mong mình cùng đi tuyển tú rồi, phỏng chừng chính là muốn đem khoai lang phỏng tay này ném ình, chính nàng ta không cự tuyệt được, chính là nàng ta biết Phù Lạc tuyệt đối không chấp nhận mỹ nữ như vậy tiến cung, cho nên

~~“Lăng tiếu thư quốc sắc thiên hương, tài năng hơn người, thiên hạ bậc này có thể tiến cung làm tỷ muội của chúng ta, thần thiếp cảm thấy thật vinh hạnh, muội thấy nên giữ lại đi.”

Ngọc Quý phi, Lan Hiền phi cùng Lăng Nhã Phong đều lặng đi một lúc, Phù Lạc cũng nói như vậy rồi, Ngọc Quý phi muốn thu hồi lời nói vừa rồi tự nhiên là không có khả năng, Lan Hiền phi và Lăng Nhã Phong thì kinh ngạc với Phù Lạc đột nhiên đổi tính.

“Vậy thì lưu lại đi.” Phù Lạc làm sao nghe ra Ngọc Quý phi nghiêng răng nghiêng lợi trong giọng nói.

Tú nữ kế tiếp đều không có gì đặc biệt, gia thế khá chút đều lưu lại, gia thế kém chút tự nhiên là loại bỏ rồi. Tuyền phi trong cung này à, tuyền không phải dung mạo, mà là gia thế.

“Phù phi muội muội, rất lâu rồi Bồn cung chưa nói chuyện phiếm với muội, bởi Bồn cung đi một chút được không?” Thời điểm đang chuẩn bị rời đi, Ngọc Quý phi đột nhiên nói với Phù Lạc.

Phù Lạc đương nhiên là biết nàng ta muốn nói cái gì.

Trong ngự hoa viên.

“Muội muội xem, mùa xuân trong ngự hoa viên này thật sự là muôn hồng nghìn tía, vạn hoa tranh đẹp, không cần thận một chút, người ta liền dễ dàng bị mê hoặc đôi mắt.”

“Tỷ tỷ xem gốc hoa tường vi kia, nở ra thật mê người, hoa xinh đẹp như vậy, để ở nơi đâu cũng sẽ làm cho người ta chú ý, nhưng chỉ sợ mọc ở chỗ không tốt, bị những dã hoa nhân thảo kia dạy hư, còn không bằng tha ở trước mắt chính mình chiếu cố xem xét, mới có thể lớn lên càng hợp ý người.”

Ngọc Quý phi quay đầu qua, kinh ngạc nhìn Phù Lạc, “Muội muội nói đúng.” Khóe miệng chứa một tia mỉm cười.

Sau khi Phù Lạc chia tay với Ngọc Quý phi, quyết định đi dạo thật tốt ở ngự hoa viên này, từ khi đến hậu cung Viêm Hạ, dường như còn chưa có thời gian thưởng thức cảnh đẹp của lâm viên hoàng gia.

Lúc trước không tới, Phù Lạc vốn cho rằng ngự hoa viên chỉ là hoa viên mà thôi, hiện giờ xem ra lại giống như một lâm viên thật lớn. Núi giả, kỳ thạch, hoa thơm, đường tối, nước chảy róc rách, xuyên qua khu núi giả kiệt xuất u tĩnh, thường qua vườn hoa muôn tía nghìn hồng kia, thuận theo dòng nước, vịn lá liễu, Phù Lạc và Bích Diệp từ từ đi tới Liên Nguyệt trì mười mấy mẫu mặt nước trước điện Can Nguyên.

Lúc này hoa sen dù thực, nhưng lá sen to rộng, ánh lên ánh trắng, lắng nghe nhịp đập dưới lá, cũng có thú vị khác, Phù Lạc còn chưa thấy qua ao sông lớn như vậy đâu, không khỏi tưởng tượng cảnh hoa sen nở rộ. Trông về phía cung Can Nguyên, cung Khánh Đồng, cung Vân Tường kia, những cung điện với bức tường huy hoàng kia đều vây quanh Liên Nguyệt trì này mà xây lên, mỗi ngày mở cửa sổ đều có thể nhìn thấy thẳng cảnh như thế, thật sự là vui vẻ thoải mái mà.

Đảo mắt lại nghĩ tới Hạm Đạm Hiền của mình, cô đơn tọa lạc cùng nơi thiên tĩnh, xem ra hoàng thượng đối với mình cũng không sủng ái bao nhiêu, vì sao đối với hành động của mình trước kia lại dung túng như vậy? Hậu cung lăm lăm hình phạt riêng là hoàng thượng không ưa thích nhất, nhưng cố tình Phù phi tiền nhiệm động một chút lại lăm lăm dụng cung hình trừng phạt hạ nhân và tần phi cấp thấp hơn, hoàng thượng cư nhiên coi như không nhìn thấy, thật sự là chuyện lạ. Nhất thời sợ hãi tương lai hoàng thượng không còn dung túng như vậy nữa, tử kỳ của mình cũng không xa đâu, lại sợ hãi một trận. Không khỏi nhớ tới một bài thơ thê lương.

“Hồ trong dẫn nước dưới ngó sen, gió xuân mang sương thấm thân mình. Chờ đợi hoa nở như trăng rằm, ôm chặt ai kia nhớ liên nhân(1).”

Đang đọc đến đây, đột nhiên cảm thấy góc áo màu vàng sáng chột lóe lên trước mắt cách đó không xa, hiện giờ Phù Lạc đối với màu sắc này có thể nói là vô cùng nhạy cảm, nàng cảm thấy mình đặc biệt sợ nhìn thấy vị hoàng thượng kia, nhớ tới tình cảnh mới đến nơi này, sợ lúng túng xấu hổ, cũng sợ chứng kiến con người vô tình của đế vương.

Phù Lạc nhanh chóng nghiêng thân đi trốn ở phía sau cây liễu dày rậm, “Bích Diệp, chúng ta trở về đi thôi.” Nói xong, kéo tay Bích Diệp rón ra rón rén bước đi, sau khi cảm thấy mình sẽ không hiện lên ở trong tầm mắt của màu vàng sáng kia, liền chạy một trận như điên.

Hiên Áo ở bên này sau khi nhìn thấy sắc hồng nhạt chạy như điên kia, “Nàng là ai?”

“Hồi, hồi hoàng thượng, lão nô cũng không biết, đoán chừng là tiểu chủ trong Thiên Điện kia.”

“Ừ, quay về đi.”

“Công chúa, người nhìn thấy hoàng thượng vì sao lại chạy đi vậy?” Bích Diệp không hiểu, nếu như là Phù Lạc trước kia đã sớm nhào tới rồi.

“Hoàng thượng? Bỏn cung không có nhìn thấy đâu. Lúc ấy chỉ là phát ra hưng trí, muốn chạy đi mà thôi.” Phù Lạc giả ngu, “Vừa rồi người nhìn thấy hoàng thượng rồi à, vì sao người không nói cho Bỏn cung?”

“Không, không, nô tỳ cũng không nhìn thấy rõ ràng.”

(1) Ta dịch bừa cho giống thơ, mỗi câu cuối k hiểu lắm :3 Ai biết thì giúp đỡ ta nhé :3

8. Chương 8: Lễ Nghi Tú Nữ

Mười lăm tháng tư, triều hội.

“Tần thiếp thỉnh an Quý phi nương nương.” Phù Lạc kính cẩn hành lễ với Ngọc Quý phi.

“Miễn lễ đi. Thân mình muội có khỏe hơn chút nào không. Lần trước Bỏn cung gặp muội, thần sắc muội hết sức không tốt.”

“Tạ nương nương quan tâm. Bệnh của tần thiếp đã đỡ hơn nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt. Hôm nay chính là có chuyện khẩn yếu muốn bảo muội làm.”

“Kính thỉnh nương nương phân phó.”

“Muội muội cũng biết, tú nữ mới tuyển ra ở trong cung phải trải qua một tháng huấn luyện lễ nghi cung đình mới có thể được hoàng thượng phong tước. Khi đó hoàng thượng cũng sẽ xét tình hình cụ thể lưu các nàng lại, hoặc là chỉ phối cho long tử hoàng tôn, chờ làm thê thất của vương công đại thần. Về sau các nàng đều là nữ nhân có thân phận tôn quý của hoàng triều Viêm Hạ chúng ta, cho nên việc huấn luyện lễ nghi cho tú nữ mới tới này, theo lệ cũ đều rất coi trọng.”

Sau khi Ngọc Quý phi nhuận một ngụm trà mới tiếp tục nói: “Việc huấn luyện lễ nghi trước nay đều là do tần phi đã ngoài tam phẩm ở trong cung đến phụ trách. Hiện nay tần phi đã ngoài tam phẩm ở trong cung cũng chỉ có Bỏn cung, Hiền phi và muội muội. Hiền phi bởi vì Đại hoàng tử hôm nay bị bệnh, không rảnh chú ý việc khác, Bỏn cung mỗi ngày xử lý chuyện ở hậu cung này đã muốn sút đầu mẻ trán rồi, lần này cũng chỉ có thể làm phiền muội muội thôi.”

“Có thể phân ưu cho nương nương, là vinh hạnh của tần thiếp.”

Ngọc Quý phi mỉm cười gật đầu. Nhưng khi Phù Lạc quay đầu đi, trong ánh mắt của nàng lại hiện lên một tia âm tàn. Phù Lạc trước kia ngạo mạn thấp kém đối với Ngọc Quý phi mà nói chính là không chút uy hiếp nào, chẳng qua là một thanh đao giết người ở dưới tay mà thôi. Nhưng nàng ta bây giờ lại giống như cái đinh trong mắt của nàng, nàng dường như lại thấy được bộ dáng của hoàng hậu Ngọc Chân quốc năm đó, cũng chính là vị hoàng hậu đệ nhất mỹ nữ Ngọc Chân đã khiến mẫu phi nàng mất đi thánh sủng, uất ức mà chết, chính mình từ nhỏ cũng bị chịu lăng nhục. Hôm nay nàng quyết sẽ không cho phép Phù Lạc cướp đi hoàng thượng thuộc về nàng, quyết không để chuyện ở Ngọc Chân quốc tái hiện.

Trở lại Hạm Đạm Hiền, Phù Lạc đem tin tức này nói cho Bích Ngô và Bích Diệp, nào biết Bích Ngô nghe xong chân mày nhất thời nhíu lại.

“Bích Ngô, có cái gì không ổn sao?”

“Không có không có, hồi nương nương Bích Ngô chỉ là lo lắng thân mình nương nương chịu không nổi.”

“Việc này cũng không cần lo lắng, chỉ là Bồn cung đối với việc giáo tập lễ nghi như thế nào cũng không rõ ràng lắm, lo lắng lúc đó sẽ xấu mặt thôi.”

“Nương nương không cần lo lắng, bên cạnh tự sẽ có hai vị ma ma giáo tập dạy dỗ các vị tú nữ lễ nghi, ngày thường nương nương rảnh rỗi thì đi xem là được rồi, sợ, chính là các tú nữ mình tranh ám đấu, gây ra chuyện xấu gì sẽ không tốt.” Phù Lạc cũng là người thông minh, thoáng chốc đã nghe ra chuyện Bích Ngô lo lắng.

“Bích Ngô, thỉnh phong vũ là chuyện thế nào?” Bởi vì Phù Lạc và Bích Diệp đến từ Ngọc Chân quốc, đến hậu cung của Viêm Hạ này không quá hai năm, không rõ ràng về việc tuyển tú cũng là có thể lý giải.

“Hồi nương nương, đó là tuyển ra 50 tú nữ cùng nhảy một điệu múa, chúc phúc cho hoàng thượng và hoàng triều Viêm Hạ ta, đợt như này, nương nương cũng không cần lo lắng, sẽ có cô cô của Lê Thanh Viện dạy những tú nữ kia luyện tập. Ngày thỉnh phong đó hoàng thượng sẽ căn cứ vào biểu hiện của các vị tú nữ mà ban tặng khác nhau, cho nên chúng tú nữ đều rất coi trọng thỉnh phong vũ, cũng dễ dàng gây ra phân tranh nhất. Nghe nói một lần có một tú nữ vì tranh vị trí dễ thấy, lại có thể hạ độ vị tú nữ khác.

Ai, Phù Lạc thầm than một tiếng, còn chưa nhìn thấy hoàng thượng, đã bắt đầu cạnh tranh tàn khốc rồi, mình và tất cả những người ở nơi này đều đã sớm định trước là bi kịch a, chỉ là rất nhiều người đều không hiểu được mà thôi.

Trong bóng đêm.

“Nương nương có gì phân phó, lão nô nhất định tận tâm tận lực.”

“Lý ma ma người làm việc Bồn cung luôn yên tâm. Lần này người phụ trợ Phù phi tiến hành huấn luyện lễ nghi, cần phải vô cùng cung kính đối với nàng ta, đối với những vị tú nữ kia ma ma nên lập uy giúp Phù phi, nhưng đừng làm cho những tú nữ kia khinh thường nàng ta cùng Quý phi nương nương phía sau nàng ta, phải làm cho các nàng đều biết Quý phi và Phù phi mới là trở ngại lớn nhất để các nàng được sủng ái.”

“Ma ma yên tâm, chuyện khác lão nô không dám nói, nhưng chuyện này lão nô nhất định làm ổn ổn thỏa thỏa cho nương nương.”

“Ừ, nhị nhi tử của ma ma người làm người hầu dưới tay cha ta cũng đã mấy năm rồi nhỉ, Bồn cung sẽ nói với cha để ông cho lệnh lang xuống dưới rèn luyện, cũng không thể ủy khuất cho người của mình được.”

“Tạ đại ân đại đức của nương nương.”

Ngày kế, Phù Lạc mang theo Bích Diệp cùng Bích Ngô đi đến điện Thể Nguyên nơi tú nữ tiếp nhận huấn luyện.

“Thỉnh an Phù phi nương nương.” Chúng tú nữ trăm miệng một lời nói.

“Các vị muội muội vào cung, sau này chính là người một nhà rồi. Bồn cung chợt nhớ tới một chuyện xưa, không biết các vị muội muội có hứng thú nghe hay không.” Dứt lời cũng không chờ chúng nữ trả lời, có ai dám nói nàng ta không muốn nghe đâu chứ.

“Ngày trước, có một quốc gia gọi là Thổ Dục Hồn. Quốc vương A Sài có 20 nhi tử, 20 nhi tử này của hắn mỗi người đều rất có bản lĩnh, khó phân cao thấp. Chính là bọn hắn tự phụ vào bản lĩnh cổ chấp không để người khác vào trong mắt, cho rằng chính mình mới có tài năng nhất. Bình thường 20 nhi tử đều mình tranh ám đấu, gặp mặt thì chằm chọc lẫn nhau, ở sau lưng cũng vẫn thích nói xấu đối phương. A Sài nhìn thấy tình hình không hợp tính của các con như vậy, rất lo lắng, hắn hiểu được địch nhân rất dễ dàng lợi dụng cái loại cục diện không hòa thuận này đến tiêu diệt từng bộ phận, bởi vậy an nguy của quốc gia liền huyền vu nhất tuyến(1) rồi. A Sài luôn dùng đủ loại cơ hội cùng trưởng hợp đến tận tình khuyên bảo mà giáo dục các con ngừng công kích, đấu đá lẫn nhau, phải đoàn kết hữu ái với nhau. Nhưng các con đối với lời của phụ thân đều là vào tai trái mà ra tai phải, ở mặt ngoài làm bộ như tuân theo dạy bảo, trên thực tế lại không để ở trong lòng, vẫn làm theo ý mình như cũ. Tuổi của A Sài mỗi ngày một già đi, hắn hiểu được ngày hắn tại vị sẽ không còn lâu nữa. Các con làm sao bây giờ đây? Lại không có người có thể dạy bảo bọn hắn, hòa giải mâu thuẫn giữa bọn hắn, vậy quốc gia không phải sẽ tứ phân ngũ liệt rồi sao? Đến tột cùng phải dùng cách gì mới có thể để cho bọn hắn hiểu được cần phải đoàn kết lại đây? A Sài các lúc càng lo lắng tiêu tụy. Có một ngày, rốt cuộc hắn cũng có một chủ ý. Hắn đem các con triệu tập đến trước giường

bệnh, phân phó bọn hân: “Mỗi người các con thả một mũi tên ở trên mặt đất đi.” Các con không biết tại sao, nhưng vẫn làm theo. A Sài lại bảo đệ đệ của mình Mộ Lợi Diên đến: “Đệ tùy tiện nhặt một mũi tên rồi bẻ gãy nó đi.” Mộ Lợi Diên thuận tay nhặt một mũi tên bên cạnh, hơi dùng sức, mũi tên liền gãy. A Sài lại nói: “Hiện tại đệ nhặt toàn bộ 19 mũi tên còn lại lên đi, buộc chúng lại một chỗ, thử bẻ gãy lần nữa.” Mộ Lợi Diên nắm chặt chỗ mũi tên đó, sử dụng tất cả khí lực bú sữa mẹ, cắn răng khom lưng, trên cổ nổi cả gân xanh, ép đến đầu đầy mồ hôi, thủy chung vẫn không thể bẻ gãy được chúng. A Sài chậm rãi chuyển hướng đến các con, mở miệng nói lời thăm thía: “Các con cũng đều nhìn thấy rất rõ ràng rồi, một mũi tên nhẹ nhàng gập lại liền gãy, nhưng lúc hợp chung lại một chỗ, thì có bẻ thế nào cũng không gãy được. Huynh đệ các con cũng là như thế, nếu như đầu khí lẫn nhau, một mình hành động, thực dễ dàng gập phải thất bại, chỉ khi 20 người cùng liên hợp lại, đồng tâm hiệp lực, mới có thể sinh ra sức mạnh vô cùng to lớn, có thể chiến thắng hết thảy, bảo hộ an toàn của quốc gia. Đây chính là lực lượng đoàn kết!”

Nghe Phù Lạc nói lời này, có hiểu rõ tình ngộ gập đầu, có không thêm để ý, có âm thầm kinh tâm, ví dụ như Lăng Nhã Phong, nàng thật sự không ngờ tới Phù phi có thể kể ra chuyện xưa sinh động có ngụ ý như thế, cũng không thể ngờ nàng ta có thể nguyện ý khuyên nhủ tú nữ mới tới như vậy.

“Chúng muội muội luyện tập thật tốt đi, Bồn cung cũng mệt rồi.” Sau khi Phù Lạc nhấp ngụm trà nói.

“Cung tiền Phù phi nương nương.”

Phù Lạc cất bước đang muốn bước ra khỏi điện Thể Nguyên thì trước mắt đột nhiên hiện lên một bóng dáng quen thuộc: “Kia là ai?” Phù Lạc nói với Bích Ngô.

Bích Ngô thuận theo ánh mắt Phù Lạc nhìn sang: “Đó là ma ma giáo tập tú nữ lần này Lý ma ma.”

“Ồ, bà ta có lai lịch thế nào?”

“Nghe nói bà ta trước kia là bà vú của Đại hoàng tử, về sau được thăng làm chương tán bát phẩm của ti tán ti cục Thượng Nghi.”

“Nói như vậy bà ta là người của Lan Hiền phi rồi?”

“Việc này cũng không rõ, ngày thường cũng không thấy bà ta thân cận với Hiền phi nương nương.”

Phù Lạc nhớ tới nữ tử số khổ tên là Ngọc Giới kia, trong lòng một trận khó chịu, cũng quyết định bắt kể kết quả thế nào, nhất định sẽ không bỏ qua Lý ma ma đáng giận kia.

(1) Huyền vu nhất tuyến: dịch nghĩa là treo ở trên một sợi mỏng. Ý giống “ngàn cân treo sợi tóc.”

9. Chương 9: Tay Thấm Máu Tươi

Ngày kế Phù Lạc đi tới điện Thể Nguyên, nhưng lại dặn nha đầu bên cạnh không cần thông báo, ngồi ngay ngắn ở trong phòng, từ cửa sổ nhỏ nhìn ra xa ra bên ngoài.

“Không được bước lớn như vậy, người cho là đang đi chợ sao, quả nhiên là con gái nhà nghèo, nhìn bước chân người kia, hừ, cứ như vậy còn vọng tưởng đến thánh sủng à, cũng không sợ nương nương trong cung chê cười. Học tốt theo tư thái trang dung của Phù phi nương nương chúng ta một chút.” Lý ma ma dùng que trúc trong tay hung hăng đánh tú nữ này vài cái. “Như thế nào, không phục à, còn dám trừng ta, người cho người là tiểu chủ thì ta sẽ không dạy nổi sao, có gan thì tố cáo ta ở trước mặt Phù phi nương nương đi.” Tú nữ bị đánh khóc lên.

“Bích Diệp, Bồn cung cùng vị Lý ma ma này rất quen thuộc à?”

“Có thể là Lý ma ma muốn nịnh bợ công chúa.”

“Nịnh bợ à, Bồn cung thấy bà ta là hận không thể khiến ta chết sớm một chút đấy chứ.”

“Ngô tiểu chủ, ngẩng đầu lên bước đi, nhìn người thế này cũng chỉ có thể là thứ xuất, đi đường mà đầu cũng không dám ngẩng lên, cũng không sợ nương nương trong cung khinh thường, như Phù phi nương nương của

chúng ta chính là con gái ruột của quốc chủ cùng hoàng hậu Ngọc Chân quốc, sau này đừng vọng tưởng tranh thủ tình cảm với Phù phi nương nương của chúng ta, cũng không nhìn xem thân phận thấp hèn của mình.” Lời nói chanh chua của Lý ma ma lại vang lên.

“Bạch tiểu chủ, nghe nói tổ tiên người từng làm đồ tể, không thể tưởng được đời sau của đồ tể cũng vào trong cung làm nương nương, nhìn thân thể béo tròn của tiểu chủ này, quả nhiên có phong thái của ông tổ mà.” Châm chọc của Lý ma ma khiến các nàng tú nữ bật cười một trận, vị Bạch tiểu chủ bị chế giễu kia tức giận đến miệng xanh mét.

Phỏng chừng Lý ma ma này đều đem tất cả tú nữ ở đây giáo huấn mấy lần, chỉ riêng đối với Lăng Nhã Phong kia lại không dám can rở, nhất là nàng ta trời sinh đã có một loại khí chất cao quý, làm cho người ta không dám khinh nhục, vả lại phụ thân của nàng ta chính là trọng thần triều đình, rất được hoàng thượng tín nhiệm.

Đang lúc Lý ma ma lại dùng que trúc đánh một vị tú nữ trong đó thì “Dừng tay.”

Lý ma ma nhất thời cảm thấy thanh âm này quen thuộc vô cùng, cho là cung nữ không biết lớn nhỏ kia, kết quả vừa quay đầu lại nhìn thấy Phù phi, nhanh chóng quỳ xuống, “Lão nô vãn an Phù phi nương nương.” Trong lòng lại hoài nghi một trận, giọng nói của cung nữ không biết điều ngày ấy sao lại tương tự thanh âm của Phù phi đến vậy.

“Ma ma đang làm gì đây?” Phù Lạc mỉm cười ra hiệu cho Bích Ngô mang ghế dựa để ở trong sân.

“Hồi nương nương, lão nô đang giáo huấn tú nữ, những tú nữ này học tập lễ nghi thật sự rất không dụng tâm, lão nô sợ các nàng đến ngày còn không học tốt được lễ nghi, sẽ liên lụy đến nương nương bị trách phạt, nên mới không thể không ~”

“Vậy sao? Mới có một ngày, mà ma ma chỉ sợ những tiểu chủ đến ngày học không tốt lễ nghi, nên phải đối đãi thô bạo như thế à?”

“Lão nô sợ hãi, lão nô chỉ là sợ ngày sau những tú nữ này gây thêm phiền toái cho nương nương, cho nên ~”

“Cần rở.” Phù Lạc ném chén trà trong tay, Lý ma ma sợ tới mức liên tục quỳ lui về phía sau.

“Lý ma ma, lễ nghi trong cung có dạy hạ nhân bị chủ tử trách phạt thì có thể trốn à?” Phù Lạc cố ý ném chén trà sau nửa nhịp.

“Cầu nương nương trách phạt, lão nô cũng là vì nương nương mà, cầu nương nương tha thứ.”

“Chúng ta vốn không quen biết, Lý ma ma vì sao đối với bốn cung tốt như vậy chứ?”

“Lão nô, lão nô, chủ tử là chủ tử, lão nô đương nhiên nên tận lực vì chủ tử.”

“Nói cho cùng, chủ tử chính là chủ tử, năm mươi tú nữ ở đây sau này đều là chủ tử của người, người bất quá chỉ là một chưởng tán bát phẩm, ở nơi này tùy ý nhục mạ tiểu chủ, lại còn dám động thủ đánh tiểu chủ, ma ma giáo tập dạy tú nữ lễ nghi như vậy sao, ác nô lãn chủ như vậy, không khí của hậu cung này cũng quá tốt rồi phải không?”

“Lão nô, lão nô ~” Lý ma ma sợ tới mức mồ hôi đầm đìa, vẫn luôn biết Phù phi này không dễ chọc, không nghĩ tới hôm nay do chính mình đụng vào. Vốn tưởng rằng hôm nay nàng không tới, cho dù nàng đến đây, thấy mình bảo vệ nàng như vậy cũng sẽ không trách phạt, sao dự đoán được kết quả lại thế này chứ.

“Người đâu, lời ác nô không biết tôn ti này xuống đánh một trăm trượng cho Bốn cung.”

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng, một trăm trượng này mà đánh xuống thì lão nô còn cái mạng nào nữa, nương nương tha mạng.”

“Còn không kéo xuống.” Tiểu thái giám lập tức vâng dạ, chạy lên kéo Lý ma ma.

“Phù phi, Phù phi người dám động ta, ta chính là nhũ mẫu của đương kim Đại hoàng tử, ngày thường ngay cả hoàng thượng thấy ta đều cảm tạ ta ngày đó cứu Đại hoàng tử bị bệnh, người lại dám đối với ta như vậy.” Lý ma ma giống như bà điên la hét gào thét giãy dụa muốn thoát khỏi thái giám.

Phù Lạc điềm nhiên như không mà cài tóc mai, “Chậm đã.”

Trong lòng Lý ma ma nhất thời vui vẻ, cho rằng như vậy đã hù được Phù phi.

“Hành hình ở chỗ này đi, cũng để cho các vị tú nữ nhìn xem kết cục của ác nô, sau này cũng ước thúc được người trong cung mình.”

“Người, người ~” Lý ma ma tức giận đến mức dùng ngón tay chỉ thẳng vào Phù Lạc.

“Ma ma hiện giờ còn không biết trên dưới như thế, cũng không trách Bồn cung nghiêm phạt chứ. Cho dù Lan Hiền Phi mang theo Đại hoàng tử đến cũng không thể nào cứu được người, hoàng thượng cũng không tha cho người một nô tài dám tự ý đánh tiểu chủ như vậy, người không phải nói chủ tử chính là chủ tử à. Bồn cung đối đãi với những tú nữ mới vào cung này giống như muối muối, người đánh các nàng há lại không phải là đánh ta?” Nói xong, bưng chén trà Bích Ngô mới pha lên nhấp một ngụm. Trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc bản thân càng lúc càng giống ác nhân trong phim truyền hình.

Tiểu thái giám bố trí chỗ để ghế phạt cách ra xa, dè Lý ma ma lại, từng trượng từng trượng đánh xuống, chỉ nghe tiếng Lý ma ma kêu như giết heo.

Kỳ thật bản thân Phù Lạc từng xem với nghe không ít về điều này, có thể là vì khiến những tú nữ trước mắt hiểu quy củ trong cung, cũng có thể vì lập uy nghiêm cho bản thân mà nàng làm như vậy, trong cung này đều là người thiện bị người lẩn, trái tim hèn nhất cầu xin chủ tử đều không có kết cục gì tốt, hậu cung chính là nơi tử thực của câu tai họa do trời mà.

Nhìn lại những tú nữ đang ngồi, có bị dọa ngất, có bị dọa ngốc, có mặt không đổi sắc, cũng có khóe miệng mỉm cười, ví dụ như Lăng Nhã Phong, điều này làm cho Phù Lạc không thể không đối với đệ nhất mỹ nhân kinh thành, một trong hai đại tài nữ của Viêm Hạ hoàng triều Lăng Nhã Phong này nhìn với cặp mắt khác xưa. Phóng chững hậu cung lại sắp cuộn lên mưa gió rồi.

“Nương nương, Lý ma ma đã chết.”

Phù Lạc im lặng gật đầu, đây là lần đầu tiên nàng giết người, cái loại cảm giác này khiến nàng cảm thấy mình trầm luân, rốt cuộc không đứng dậy được, tay nàng đã dính đầy máu tươi. Nàng chỉ có thể cười, một nụ cười so với khóc càng khó chịu hơn.

“Nương nương, Lý ma ma này quả thật đã từng có công cứu Đại hoàng tử, nếu hoàng thượng trách tội xuống dưới ~” Bích Diệp lo lắng hỏi.

“Bà ta bị trừng phạt đúng tội, nếu hoàng thượng trách tội, Bồn cung tự có đạo lý. Hồi cung đi.” Phù Lạc đã không còn chút khí lực nào đối với mọi thứ trước mắt.

Vừa bước vào Hạm Đạm Hiên, “ợ” một tiếng liền phun ra.

“Nương nương (công chúa)!”

Sau đó Phù Lạc chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, liền bất tỉnh nhân sự, không muốn tiếp tục tỉnh lại, đối mặt với sự xấu xa của bản thân và nơi hậu cung đầy vết dơ bẩn này.

Đến đêm hết tỉnh rồi nôn, nôn ra lại tỉnh, cứ giằng co như vậy.

“Công chúa, dùng chút cháo đi, ngài đã hai ngày không ăn cái gì rồi.”

Phù Lạc lắc đầu, nhắm mắt lại tiếp tục nằm xuống. Bích Diệp ở một bên gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

“Nương nương không cần tự trách. Ngày thường Lý ma ma kia ỷ vào việc từng cứu mạng Đại hoàng tử, ở trong cung tác oai tác quái, lừa chủ lẩn nô, có rất nhiều cung nữ mới tới, không được như ý của bà ta đến cuối cùng đều bị bà ta chửi cho tới chết. Hôm trước nương nương trừng phạt Lý ma ma thật sự là hả lòng hả dạ, chúng tỷ muội trong hậu cung đều cảm tạ nương nương.” Bích Ngô ở bên tai Phù Lạc nhẹ nói.

Thật lâu sau, Phù Lạc rốt cuộc mở mắt, không còn vô thần tuyệt vọng. “Nhưng bà ta rốt cuộc vẫn là một mạng người, ta đã hành động theo cảm tính, ta thật hối hận, Bích Ngô, ta thật hối hận, ta không muốn, ta không muốn hai tay dính phải máu tanh.” Phù Lạc kéo tay Bích Ngô, gối dưới má, ô ô khóc lên.

Bích Ngô nhẹ nhàng vỗ lưng Phù Lạc, “Việc này cũng không trách người, nường nường, muốn khóc thì khóc lên đi.”

Nhất thời nhớ tới người nhà phương xa, một mình bơ vơ thê lương, hậu cung hiểm ác lãnh mạc, toàn bộ ủy khuất trong lòng như xông lên, rốt cuộc không ngăn được nước mắt, Phù Lạc “Oa oa” khóc rống lên, thật sự là khóc đến choáng váng, hồng nhan trọn ba ngày mới tiêu tan, giọng nói qua năm ngày mới chậm rãi tốt lên.

Từ đó về sau Phù Lạc không đặt chân đến điện Thể Nguyên nữa, vừa đến nơi đó liền giống như nhìn thấy máu tươi đầy đất, giống như địa ngục nhân gian. Mãi đến khi

~~

10. Chương 10: Nhã Phong Bị Thương

“Công chúa, không tốt.” Bích Diệp kêu to chạy vào.

Phù Lạc nhất thời căng thẳng, vội vàng lấy tay sờ sờ cổ, hoàn hảo, đầu còn đây, chỉ sợ sau này lúc sờ vào, đầu đã không còn trên cổ. Nơi hậu cung giết người như giẫm kiến này, nhất là nghe thấy cái từ không tốt đó, Phù Lạc liền hoài nghi là hoàng đế muốn giết mình. Nàng cũng không biết vì sao luôn có loại ảo giác này, cảm giác hoàng đế muốn giết mình.

“Công chúa, Lăng tiểu chủ bên kia đã xảy ra chuyện.” Bích Diệp thở hổn hển nói.

Phù Lạc hít một hơi thật sâu, “Được rồi, sau này chỉ cần không phải hoàng thượng nói muốn chém đầu của ta, thì người không cần kích động như thế, làm ta sợ muốn chết.”

“Nô tì đáng chết.”

“Đừng nói đáng chết, người nào cũng không đáng chết. Nói đi, nàng ta làm sao vậy?”

“Lăng tiểu chủ ngã gãy chân.”

“Sao mà gãy?” Phù Lạc cũng không nghĩ tới bản thân lại hỏi câu này đầu tiên, mà không phải là mấy câu “Có nặng lắm không, mau chóng đi thỉnh thái y” linh tinh, xem ra chính mình cũng đã bị hậu cung tràn ngập tính kế này thay đổi thành lạnh lùng rồi.

“Nghe nói là, Ngụy tiểu chủ đẩy Lăng tiểu chủ, Lăng tiểu chủ liền ngã từ trên bậc thang xuống.”

“Nghiêm trọng không?”

“Nghe thái y nói, là gãy chân, chỉ sợ cần phải nghỉ ngơi, hai tháng mới có thể lành.”

“Vì sao người nói không tốt?” Phù Lạc cảm thấy đây chẳng qua là các tiểu chủ tranh đấu trong hậu cung, liên quan gì đến mình chứ.

“Công chúa, tú nữ tiểu chủ này xảy ra chuyện, bên trên sẽ trách cứ chủ tử phụ trách huấn luyện lễ nghi cho tú nữ là người.”

Thật sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

“Phù phi nương nương, Quý phi nương nương mời người đến Khánh Đồng Hiên một chuyến.” Thấy không, Ngọc Quý phi đã nhanh chóng sai người đến truyền Phù Lạc qua rồi.

“Đã biết, giúp Bồn cung đổi xiêm y đi.”

Phù Lạc đứng dậy đi vào phòng trong, Bích Diệp cùng Bích Ngô đang muốn thoa phấn vẽ lông mày cho nàng, lại bị nàng ngăn trở.

“Bích Diệp, có thể đem mặt ta họa thành tái nhợt một chút không. Bích Ngô, tùy tiện vẽ một búi tóc được rồi, không cần quá chỉnh tề, tốt nhất là để rối loạn một chút đi.” Hai nha đầu đều là người thông minh, vừa nghe lời này đã biết tâm ý Phù Lạc.

Hiện giờ đành phải làm bộ như thân mình không tốt, để ứng phó Ngọc Quý phi, mặc dù không cần phải làm quá, nhưng Phù Lạc cũng không muốn khiến cho người ta lấy cớ, đến lúc đó cho dù Ngọc Quý phi nhìn tình cảm tỷ muội không muốn trừng phạt mình, nhưng những phi tử khác sẽ châm ngòi, phỏng chừng mình cũng không tránh khỏi trách phạt, có điều sợ nhất vẫn là hoàng đế sau này dùng nó làm cớ.

Cứ như vậy Phù Lạc một thân tố y, ốm yếu đi tới trước mặt Ngọc Quý phi.

“Tần thiếp vẫn an Quý phi nương nương.” Lúc hạ thấp thân xuống đứng dậy, còn cố ý lắc lư thân mình, Bích Ngô nhanh chóng tiến lên đỡ, Phù Lạc nhìn thoáng qua nàng ta, trong lòng nói quả nhiên là nha đầu thông minh lanh lợi.

“Thân mình muội muội làm sao vậy?”

“Mấy ngày trước bị nhiễm phong hàn, không có gì đáng ngại.”

“Bổn cung thấy lúc muội dùng trượng với Lý ma ma, thân mình vẫn rất tốt cơ mà.” Ngọc Quý phi lạnh lùng hừ nói.

Phù Lạc không nói tiếp, không biết sắp phải đón nhận cái gì, Lan Hiền Phi hiện giờ cũng đang có mặt, xem ra hôm nay cũng thật có chút hương vị Hồng Môn Yến.

“Lý ma ma phạm lỗi Bổn cung cũng biết, nhưng dù sao bà ta cũng là lão ma ma trong cung, lại là ân nhân của Đại hoàng tử, là chưởng tán bát phẩm, như vậy đã không còn, muội có phải đã làm quá rồi không, nếu hoàng thượng truy hỏi tới, Bổn cung trả lời thế nào?”

“Nương nương dạy rất đúng, là tần thiếp quá xúc động, tần thiếp cam nguyện lĩnh phạt.”

“Hiền phi tỷ tỷ xem nên phạt như thế nào, Lý ma ma dù sao cũng là nhũ nương của Đại hoàng tử, người đi ra từ trong cung của tỷ?”

“Sau khi Lý ma ma thành chưởng tán, cũng không còn là người của cung Tường Vân, tần thiếp cũng không quản được bà ta, hết thảy đều do nương nương làm chủ, nhưng mà lần này bà ta quả thật quá mức, lại có thể dám đánh mắng tiểu chủ mới tới. Tần thiếp cho rằng Phù phi muội muội mặc dù xúc động, nhưng đều có nguyên do, mong rằng nương nương khoan dung với Phù phi muội muội.”

Trong lòng Phù Lạc đối với Lan phi chỉ có khen ngợi. Một câu nói liền vứt bỏ quan hệ giữa nàng ta cùng Lý ma ma khi dễ chủ tử kia, lại vì mình mà cầu tình, chẳng trách trong cung đều khen nàng ta là người tốt nhất. Đáng tiếc Phù Lạc đã đọc qua nhiều tiểu thuyết, căn bản sẽ không tin tưởng trong cung này còn có người tốt.

“Phù phi còn không mau tạ ơn Hiền phi tỷ tỷ xin tha ỉnh, đã thế này, thì phạt tu tâm dưỡng tính nửa năm đi. Muội cũng nên sửa lại tính tình của mình, kéo đến lúc hoàng thượng trách phạt xuống, Bổn cung cũng cảm thấy mất hết thể diện.”

“Tạ ơn Quý phi nương nương, Hiền phi nương nương.” Bị người ta trừng phạt, vẫn phải mỉm cười cảm ơn, cấp bậc thấp đúng là uất ức, không trách được mọi người đều muốn leo lên cao, trở thành hoàng hậu quyền lực nắm giữ hậu cung.

“Lần này gọi muội tới còn vì chuyện của Lăng tiểu chủ cùng Ngụy tiểu chủ, mới mấy ngày đã xảy ra chuyện xấu như thế, Phù phi muội là phụ trách huấn luyện tú nữ như thế nào vậy?”

“Tần thiếp đã nhiều ngày thân mình không tốt, vẫn luôn không đi điện Thái Nguyên, không ngờ tới sẽ xảy ra việc này, xin nương nương tha thứ. Tần thiếp trẻ tuổi không hiểu, mong nương nương lại phái người theo ở bên cạnh trợ giúp mới tốt.”

“Sai lầm chính là sai lầm, còn dùng thân mình không tốt đến thoái thác. Muội đi sao chèo Nữ giới mười lần, dưỡng lại tính tình của mình đi.” Quý phi tức giận đến ánh mắt đều tròn tròn.

“Vâng.” Phù Lạc thực ủy khuất lui xuống.

“Công chúa chó để ở trong lòng, Quý phi nương nương cũng là ngại trước mặt Hiền phi nương nương, mới không thể không trách phạt người.”

Phù Lạc đối với Bích Diệp nói tốt cho Ngọc Quý phi kia có một tia kinh ngạc, nghĩ lại nàng ta cũng là vì trấn an mình, cho nên cũng không để trong lòng.

Điện Thể Nguyên

Lăng Nhã Phong nhìn thấy Phù Lạc xuất hiện, lập tức giãy dụa muốn đứng dậy vãn an.

“Muội muội có thương tích trong người không cần đa lễ. Bồn cung chỉ tới thăm thương thế của muội một chút, muội chịu ủy khuất, có gì cần cứ việc phân phó cô cô nơi này, dưỡng thương thật tốt đi.” Nói xong lại ra hiệu cho Bích Diệp cùng Bích Ngô mang đồ tắm bỏ đến đặt lên bàn.

“Tạ nương nương quan tâm, Ngụy, Ngụy Lan nàng ấy sao rồi, nương nương ~~” Lăng Nhã Phong vẫn khẳng khái để cung nữ hầu hạ nâng dậy hành lễ. Đối mặt với Lăng Nhã Phong không vì chút bệnh mà kiêu căng như vậy, tâm Phù Lạc hơi trầm xuống, xem ra lại là một người khó đối phó đây.

“Bồn cung đã trách phạt nàng ta, loại người tranh sủng hại người như vậy Bồn cung cũng đã bẩm báo Quý phi, biếm nàng ta làm cung nữ.” Phù Lạc tự mình nâng Lăng Nhã Phong dậy.

“Ngụy Lan muội muội không hiểu chuyện, cũng là nhất thời hồ đồ, nương nương có thể ~~”

“Tâm lòng của Nhã Phong muội muội thật tốt, chỉ là người như vậy trong cung tuyệt đối không thể nuông chiều. Muội muội dưỡng tốt thân mình, chuyện khác đừng lo lắng.”

“Vậy, vậy thỉnh phong vũ thán sau?”

“Bồn cung cũng rất tiếc hận.”

“Thỉnh phong vũ là điệu múa cát tường chúc phúc cho vương triều ta hưng thịnh vĩnh hằng, tần thiếp cũng muốn xuất lực vì nó, xin nương nương để cho Nhã Phong ở phía sau màn đánh đàn tranh phụ chúng tú nữ múa, coi như là cố gắng một phần tâm lòng.”

Nếu hôm nay gặp phải chủ tử nào khác nàng, có lẽ sẽ cho rằng đánh đàn tranh ở phía sau màn có thể có khả năng gì hấp dẫn hoàng thượng, cũng sẽ không hình thành bất cứ uy hiếp gì, nói vậy cũng sẽ không cự tuyệt.

“Như vậy có thể ủy khuất muội muội không?”

“Sẽ không, Nhã Phong chỉ cần có thể vì điệu múa cát tường mà xuất ra chút lực đã cảm thấy thỏa mãn rồi.”

“Vậy được rồi.”

Sau khi ra khỏi điện Thể Nguyên, Bích Ngô nhẹ giọng nói, “Tại sao nương nương lại đáp ứng Lăng tiểu chủ, nghe nói từ nhỏ cầm kỳ thư họa mọi thứ nàng ta đều tinh thông, như vậy chỉ sợ ~~”

Phù Lạc cười cười, “Nàng ta như vậy thì sớm hay muộn cũng sẽ được hoàng thượng sủng ái, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, Bồn cung cũng không muốn cự tuyệt khiến nàng ta ghi hận Bồn cung trong lòng.”

Mà trong điện Thể Nguyên, Lăng Nhã Phong cũng đang mỉm cười, vì Phù Lạc có diện mạo ngốc nghếch mà bật cười. Chỉ mình mới có thể trở thành người hoàng thượng sủng ái nhất, phi tử hiện giờ đều sẽ trở thành mây trôi. Từ lúc ở nhà lần đầu tiên nhìn thấy hoàng thượng vì phục xuất tuần, nàng liền vì trở thành thê tử của ngài mà phấn đấu.

Ngày kế Phù Lạc thực kinh ngạc phát hiện, Ngọc Quý phi lại có thể hạ mình đến Hạm Đạm Hiền thăm nàng. Sau khi thấy loại trừng phạt chí công vô tư ngày hôm qua, Phù Lạc có chút không thể thích ứng.

11. Chương 11: Vũ Kỹ A Man

“Thân mình muội muội khỏe hơn chưa?”

“Tạ Quý phi nương nương quan tâm, tần thiếp tốt hơn nhiều rồi.” Phù Lạc hơi khom người, hành lễ.

“Cái gì mà nương nương với không nương nương, lúc chỉ có tỷ muội ta, gọi Bồn cung là Ngọc Dung tỷ tỷ được rồi.”

Phù Lạc không trả lời, trong lòng hừ lạnh nói, phải một câu Bồn cung trái một câu Bồn cung không phải là đang nhắc nhở mình không nên quên thân phận sao?

“Muội muội vẫn còn giận tỷ tỷ chuyện ngày hôm qua sao? Lúc ấy Lan Hiền Phi cũng ở đó, nếu Bồn cung bao che uội, chẳng phải là rơi vào miệng lưỡi của nàng ta, muội muội cần thông cảm cho nỗi khó xử này của Bồn cung, chứ đừng quản lục cung này, chỉ một lần bất công cũng sẽ khiến người ta nói lời ong tiếng ve, muội muội không biết những khổ cực cùng ủy khuất trong đó, nhiều đêm Bồn cung còn thấy tủi thân đến khóc mà.” Vừa nói, còn dùng khăn tay giả dỗi lau khóe mắt.

“Muội muội biết sai rồi, mong Ngọc Dung tỷ tỷ tha thứ.”

“Đây mới là muội muội tốt của Bồn cung, ở trong cung chúng ta không giúp đỡ nhau, thì những con hồ ly tinh kia sẽ đến giúp đỡ chúng ta sao? À, đúng rồi, nghe nói muội đáp ứng để Lăng Nhã Phong ở trên thỉnh phong vũ hiến nhạc?”

Đến giờ cuối cùng Phù Lạc cũng hiểu được Ngọc Quý phi không tiếc hạ mình đến Hạm Đạm Hiền là vì cái gì. “Vâng.”

“Muội, muội đứa ngốc này, muội cũng biết Lăng Nhã Phong từng bái thiên hạ đệ nhất nhạc công hiện đang mất tích Trang Du làm thầy, nghe nói tài đánh đàn đã muốn xuất thần nhập hóa, muội, đây chẳng phải cho nàng ta cơ hội lớn được lộ diện ở trước mặt hoàng thượng sao?”

“Cái này, tần thiếp không biết, làm sao bây giờ đây?” Phù Lạc giả bộ một bộ dáng không biết, trong cung càng biểu hiện là người thông minh thì chết càng nhanh, vẫn là giả heo ăn thịt hổ tốt hơn.

“Kế duy nhất bây giờ, cũng chỉ có thể khiến nàng ta không đánh được cầm.” Trên khuôn mặt đẹp đẽ quý giá của Ngọc Quý phi hiện lên một tia dữ tợn.

“Tần thiếp ngu dốt ~~”

“Đây không phải là sở trường muội muội hay dùng sao. Ngày khác tìm một lỗi sai, dùng tới chỉ hình ~~” Câu sau Ngọc quý phi thì thầm, còn lộ ra nụ cười dữ tợn.

Trong lòng Phù Lạc dâng lên một trận ác hàn, mỹ mạo như vậy, ác độc đến thế, hậu cung này đã biến một đám mỹ nữ như hoa thành ác ma cả rồi. “Tần thiếp đã biết.”

“Đúng rồi, sao muội muội lại thay đổi y phục mà mình thích? Ta thấy vẫn rất tốt mà, ung dung hoa lệ, lộ ra uy nghiêm mà chỉ công chúa Ngọc Chân quốc chúng ta mới có, hiện tại nhan sắc tuy rằng thanh thoát, nhưng mất đi lẳng lơ, muội muội có thể hiểu lời nói của Bồn cung không?”

“Bốn chữ ung dung hoa lệ, chỉ có tỷ tỷ mới làm được nổi, cho dù tần thiếp mặc những quần áo này, cũng không lộ ra được vẻ ung dung hoa lệ đó, sao dám noi theo tỷ tỷ.” Miệng tuy rằng khiêm tốn, nhưng trong lòng lại đem tổ tông tám đời của Ngọc Dung ra mắng mấy lần, phỏng chừng trước kia những y phục mà Phù phi thích cũng là do Ngọc Dung mê hoặc đi.

“Ừ.” Ngọc Quý phi dựa vào cái đình mềm, miệng cười nhất thời chợt tắt, dặn Bích Diệp cùng Bích Ngô chiếu cố chủ tử nhà mình thật tốt rồi rời đi.

Phù Lạc không chút khí chất co quắp ngồi ở trên giường, nói chuyện với nữ nhân trong cung cũng thật mệt.

Điện Thể Nguyên

Tổn thương vì chuyện của Lý ma ma cuối cùng cũng trôi qua, muốn ngốc ở trong cung này cũng cần phải quen với cái chết và máu tanh. Lúc Phù Lạc lại bước vào điện Thể Nguyên, liền chứng kiến một đám nữ nhân giống như bị điên, không biết đang quần ma loạn vũ cái gì. Cuối cùng mới biết được đây là thỉnh phong vũ mà tú nữ khoá trước biểu diễn, Phù Lạc thật sự cảm thấy có một chút hương vị Thần thù của Tát Mãn giáo, khiến cho nữ tử đủ mọi độ tuổi này nhảy lên chỉ sợ cũng không hơn việc khiến Trư Bát Giới nhảy đẹp được bao nhiêu.

Có điều làm cho người ta buồn cười chính là Ngô ma ma đang múa dẫn đầu kia, nhảy giống như một con tinh tinh đen vậy.

“Ngô ma ma, điệu múa bà đang dạy đây là điệu gì vậy?”

“Hồi nương nương, lão nô đang dạy các tú nữ thỉnh phong vũ.”

“Thỉnh phong vũ là múa như thế này à, ban đầu là ai biên luyện?”

“Hồi nương nương, lão nô cũng không biết. Lão nô cũng chỉ là một lần học được từ ma ma giáo tập.”

“Nói như vậy thỉnh phong vũ này chẳng qua là mỗi đời ma ma giáo tập truyền xuống dưới có phải không? Không phải lão tổ tông quy định múa như vậy đúng không?”

“Này, này, hồi nương nương, lão nô cũng không biết.”

“Lui ra đi. Sau này không cần dạy những tú nữ này thỉnh phong vũ nữa, về phần thỉnh phong vũ Bồn cung tự có an bài.”

Phù Lạc nghĩ khóa trước hoàng đế được chứng kiến phi tử mà mình sắp sửa sủng ái múa điệu múa đệ nhất lại là như vậy, biểu tình nhất định rất đẹp mắt, xem ra Lăng Nhã Phong bị thương ở chân nhưng thật ra lại là nhân họa đắc phúc, thoát được trò khôi hài này.

“Bích Ngô, người nói trong cung này ai múa tốt nhất?”

“Hồi nương nương, Liễu tiểu thư Liễu A Man ở Lê Uyển Viên hẳn là múa tốt nhất.”

“Liễu tiểu thư?” Phù Lạc vô cùng tò mò đối với xưng hô của Bích Ngô với nàng ta, Bích Ngô là “lão nhân” trong cung, đối nhân xử thế cho tới bây giờ đều rất có chừng mực, huống chi là xưng hô với người. Từ tiểu thư trong cung chính là từ hi hữu.

“Bốn năm trước Liễu tiểu thư được hoàng thượng mời từ ngoài cung về chuyên trách giáo tập nhảy múa, phụ trách dạy múa ở yến hội lớn trong cung, nô tì cũng chỉ là từng thấy Liễu tiểu thư múa từ nơi rất xa, thật sự giống như nàng tiên. Nghe nói năm đó Liễu tiểu thư là vũ kỹ vang danh khắp thiên hạ, hoàng thượng nhìn nàng với con mắt khác, lẽ ngộ có thêm, cho Liễu tiểu thư đãi ngộ không thua gì phi tử tam phẩm trong cung, nhưng Liễu tiểu thư cũng không phải phi tử, cho nên mọi người trong cung đều gọi nàng là Liễu tiểu thư.”

“Bích Ngô, người đi hỏi thăm xem Liễu tiểu thư ngày thường thích gì?”

Bích Ngô lên tiếng liền rời đi.

“Công chúa, người đây là đang tính toán ~?”

Phù Lạc thản nhiên cười với Bích Diệp, cũng không đáp, trước khi chuyện chưa hoàn thành nàng cũng không muốn khiến cho quá nhiều người biết, nếu không lỡ làm hỏng thì sẽ có rất nhiều người chế giễu.

Bích Ngô rất mau trở về, đáng tiếc đáp án mang về đều không phải kỳ vọng của Phù Lạc. Nàng chỉ nói Liễu A Man ngày thường động tâm với tài múa, cả ngày chính là yêu vũ thành si, cái khác cũng không có gì ham. Đối với người như vậy thì khó cảm động nhất nhưng cũng dễ dàng cảm động nhất. Đáng tiếc Phù Lạc vừa khéo thiếu lễ vật khiến Liễu A Man cảm động. Ví dụ người thích tác phẩm âm nhạc thì có thể tặng khúc phổ, người yêu thích tranh thì có thể tặng danh họa, chính là người yêu vũ ở niên đại này, người cũng không có VCD có thể đưa cho nàng ta, ngay cả vũ phổ cũng không có.

Dọc theo đường đi về hướng Lê Uyển Viên Phù Lạc đều thực không yên, không biết có thể mời được Liễu A Man hay không, dù sao với người muốn làm nghệ thuật cũng khó chơi hơn.

Chưa kịp bước vào Thính Hương Thủy Tạ, Phù Lạc từ rất xa đã thấy được thân ảnh đang múa lượn như mây bay nước chảy kia, một dải gấm trắng dài được nàng hạ bút thành văn, múa thành hoa cỏ, múa thành mây nước, múa ra tuyệt đại tao nhã, cũng múa ra cảm thụ của nàng đối với thể nhân. Khoảnh khắc nhìn nàng ấy múa, Phù Lạc cảm thấy có lẽ Liễu A Man mới là nữ nhân xinh đẹp nhất từ lúc nàng đến thế giới này.

Thấy nàng ấy vừa múa xong, Phù Lạc mới cho người vào thông báo.

“Dân nữ tham kiến Phù phi nương nương.”

“Liễu tiểu thư không cần đa lễ, mau mau đứng lên.” Phù Lạc tự mình tiến lên nâng nàng dậy.

Phù Lạc nhìn ra Liễu A Man nghi hoặc, hai người ngày thường chưa từng cùng xuất hiện như vậy, vì cái gì mà Phù phi muốn đích thân bái phỏng nàng đây?

“Thực không dám giấu diếm, ta lần này tới là có việc cầu Liễu tiểu thư.” Phù Lạc cố ý xưng ta, mà không xưng Bồn cung, chính là không muốn cho nàng ấy có cảm giác cao cao tại thượng. Phù Lạc đến gần mới phát hiện vị Liễu tiểu thư này tuy rằng mi thanh mục tú, so với mỹ nhân hậu cung lại tuyệt đối không được xưng là mỹ nữ, nhưng lúc nàng ấy nhảy múa, liền khiến mỹ nữ hậu cung đều trở nên kém hơn, khi đó nàng ấy dường như có loại khí thế của mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, cái loại khí thế chỉ có trên trời này làm cho người ta si mê say đắm, Phù Lạc có thể hiểu được một chút việc hoàng đế đối đãi nàng ấy với con mắt khác, thời đại này người đối âm nhạc điệu múa đều vô cùng nhiệt tình cùng sùng bái.

“Dân nữ không dám.”

“Liễu tiểu thư cũng biết việc tú nữ mới vào cần phải múa thỉnh phong vũ đi, ta chính là muốn mời tiểu thư có thể làm giáo tập cho thỉnh phong vũ lần này.”

“Dân nữ không dám, gần đây dân nữ vâng mệnh tập điệu “Nguyệt dẫn”, đã rất khó khăn để ứng phó, mong nương nương rộng lượng.” Liễu A Man cô cùng sáng khoái cự tuyệt, nàng tuy rằng không biết vị nương nương này vì cái gì đột nhiên tốt bụng muốn mình dạy tú nữ múa, nhưng đây nhất định cũng là một loại thủ đoạn tranh sủng của hậu cung, nàng từ trước đến nay luôn không muốn liên lụy tới những phân tranh này.

“Vậy coi như xong, có điều ta vẫn có một lễ vật nho nhỏ đưa cho Liễu tiểu thư, xin tiểu thư hãy nhận lấy.” Nói xong cũng không chờ đợi nàng ta nói thêm mấy lời vô công không thể nhận lộc linh tinh gì đó liền đứng dậy rời đi.

Sau khi bước nhanh đi ra khỏi Thính Hương tiểu tạ thanh tân nhã trí, lập tức chậm lại cước bộ, đếm từng bước một, lo sợ Liễu A Man cứ để ỉn đi như vậy.

“Phù phi nương nương xin dừng bước.”

Nghe thấy Liễu A Man gọi, Phù Lạc cười cười vì mưu kế nhỏ của mình đã thực hiện được, sau khi xoay người lại khôi phục vẻ bình tĩnh.

12. Chương 12: Giày Múa Ba-lê

“Phù phi nương nương nhờ vả, A Man tự nhiên hết sức, tạ ơn lễ vật của nương nương.” Liễu A Man cúi xuống thật sâu.

“Hết thấy liền nhờ Liễu tiểu thư.” Phù Lạc không đoán sai, người như Liễu A Man tự nhiên là vô công sẽ không nhận lộc, chỉ khi nào cự tuyệt không được cái “Lộc” kia, thì chỉ có thể đáp ứng nhờ vả.

Thính Hương Thủy Tạ

Phù Lạc đi rồi, Liễu A Man bảo thị nữ nhanh chóng đuổi theo Phù phi, trả lại đồ cho nàng. Đáng tiếc sau khi thị nữ tiếp nhận đồ được bọc bằng tơ gấm kia, đồ vật bên trong không cẩn thận trượt ra ngoài. Đây đương nhiên là Phù Lạc sai người cố ý không bọc kỹ đồ vật này, nếu không lỡ Liễu A Man không nhìn thấy đồ bên trong, chẳng phải uống phí “toàn bộ” công sức sao.

Vật như vậy ở hiện đại là đồ quá bình thường, đáng tiếc ở hoàng triều Viêm Hạ lại là lần đầu tiên xuất hiện, đó chính là một đôi hài múa ba-lê tinh xảo khéo léo của hiện đại. Mặt giày thêu bằng gấm trắng, dùng dây đai hồng nhạt cài chặt, mũi giày đính một viên Dạ Minh Châu lớn cỡ hạt Long Nhân, đơn giản lịch sự tao nhã, nếu nhảy múa vào ban đêm lại càng thêm kinh tài tuyệt diễm.

Liễu A Man mở to hai mắt, “A!” Sợ hãi than ra tiếng. Thị nữ lại không cách nào lý giải được ngạc nhiên của Liễu A Man, chẳng qua chỉ là một đôi giày xinh đẹp mà thôi.

Nhưng Liễu A Man liếc mắt một cái liền nhìn ra chỗ độc đáo của đôi hài này. Đế hài hơi mỏng, mềm mại nhẹ nhàng, sẽ không hạn chế vũ bước linh động chút nào, mũi giày rộng dẹt lại dày, sẽ bảo hộ ngón chân yếu ớt của người múa rất tốt (Tuy rằng không giống ba-lê bình thường có đệm ngón chân, nhưng trong điệu múa của hoàng triều Viêm Hạ cũng không thiếu khuyết đệm bước mà).

Đúng là vừa có một màn này, Liễu A Man mới có thể lưu lại Phù Lạc, đáp ứng vì nàng thật sự không cự tuyệt được đôi hài cho người múa này.

Mà Phù Lạc lại nghĩ trong lòng, Liễu A Man quả nhiên có nhãn lực, biết thưởng thức lễ vật của mình, nếu đổi cho người hữu danh vô thực chỉ sợ cũng sẽ không biết đôi giày kia trân quý.

Lúc các tú nữ ở điện Thể Nguyên biết được Liễu A Man muốn đích thân đến dạy các nàng múa, đều sôi trào. So với các nàng cao hứng, thì những người khác lại chưa hẳn.

Cung Khánh Đồng Ngọc quý phi

“Cái gì, nàng ta lại có thể mời được Liễu A Man đến dạy tú nữ thỉnh phong vũ, nàng ta điên rồi sao? Suốt ngày cũng chỉ biết làm chuyện ngu xuẩn như thế, Bồn cung tại sao có thể có loại muội muội này chứ.”

Cung Vân Tường Lan Hiền Phi.

“Tại sao Liễu A Man đáp ứng Phù phi?” Vẫn là Lan Hiền Phi hỏi tới trọng điểm, nàng biết Liễu A Man tâm cao khí ngạo, nữ tử này ngay cả sủng ái của hoàng thượng cũng có thể cự tuyệt, còn có cái gì có thể đánh động nàng đây?

“Nô tì cũng không biết. Chỉ biết là Phù phi tự mình đi Thính Hương thủy tạ mời nàng.”

“Bồn cung thấy không hẳn đơn giản như thế, người tiếp tục đi điều tra.”

Điện Thể Nguyên Lăng Nhã Phong

Nghe được tin tức từ thị nữ bên người thì Lăng Nhã Phong có thất thần trong chớp mắt, nàng tự cho là xem hiểu toàn bộ nường nường trong cung, nhưng đối với Phù phi này lại càng ngày càng nhìn không thấu. Chỉ là nàng rất nhanh đã khôi phục thần sắc bình tĩnh, một lần nữa đưa tay đặt ở trên danh cầm “Hạc Ngâm”. Nàng yêu thương vỗ về huyền cầm, nàng có đủ tự tin hiểu rõ khóa tú nữ lần này kỹ thuật nhảy của bất luận kẻ nào cũng không thể so được với tiếng đàn của nàng, ngoại trừ ~. Bất quá nàng đã loại trừ chướng ngại của mình, cho dù Phù phi mời tới Liễu A Man cũng không thay đổi được sự thật nàng sẽ hấp dẫn ánh mắt hoàng thượng.

Ngọc quý phi hỗn hển khẩn cấp cho đòi Phù Lạc tới cung Khánh Đồng. “Muội điên rồi sao?”

“Quý phi nương nương nguôi giận. Phù Lạc cũng là nghe theo nường nường phân phó mà.”

“Bồn cung phân phó, khi nào thì Bồn cung phân phó muội làm loại sự tình này.” Ngọc quý phi phẫn nộ khiến khuôn mặt đẹp đẽ quý giá trở nên dữ tợn, Phù Lạc vì nàng ta mà âm thầm may mắn hoàng thượng không nhìn thấy một màn này.

“Sau khi Lăng Nhã Phong bị thương vẫn luôn theo khuôn phép cũ, tần thiếp thật sự không tìm ra lý do làm khó nàng, cha của nàng là đại thần đức ông trong triều, tần thiếp cũng sợ đến lúc đó hoàng thượng sẽ truy cứu, cho nên đành phải mời đến Liễu A Man dạy tú nữ múa, chỉ nguyện đem lực chú ý của hoàng thượng từ trên tiếng đàn chuyển dời đến kỹ thuật nhảy.”

“Muội không cần làm ra vẻ khôn ngoan, tài đánh đàn của Lăng Nhã Phong có một không hai hiện nay, mấy năm trước hoàng thượng cải trang đến nhà nàng cũng đã tán dương qua tiếng đàn ‘Khúc uyển nhu lệ, tuyệt thể phi mị’ của nàng ta.” Tuy rằng Ngọc Quý phi còn đang trách cứ Phù Lạc, nhưng ngữ khí đã dịu đi.

“Nường nường trách cứ rất đúng, là tần thiếp lo lắng không chu toàn, mong rằng nường nường thứ tội.”

Trở lại Hạm Đạm Hiền của mình, Phù Lạc cũng tự hỏi qua, vì sao làm như vậy? Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng kết luận vì mình hẳn là người chỉ sợ thiên hạ không loạn, cảm thấy được hậu cung của Long Hiền để không đủ phong phú, hí kịch hóa không đủ phần kích, nhưng cũng có một loại tâm tình chính mình hăm sâu vào lồng giam, sợ người khác không hăm vào ích kỷ ác độc, Phù Lạc âm thầm khinh bỉ chính mình ở dưới đáy

lòng hồi lâu. Phù Lạc nghĩ thầm, dù sao cuối cùng không phải chết ở trong âm mưu chính là chết vì vương quyền, cứ để cho âm mưu càng thêm mãnh liệt hơn đi.

Từ sau khi Liễu A Man đến điện Thể Nguyên dạy các tú nữ múa vào mỗi sáng sớm, Phù Lạc liền tạm thời từ bỏ thói quen ngủ nướng, mỗi ngày ăn cần đến điện Thể Nguyên, nhìn không rời mắt lên học nghệ, ai bảo nàng cảm thấy hứng thú đối với ca múa chứ, đối với những thi họa kỳ nghệ linh tinh gì đó lại hoàn toàn không có hứng thú, nếu không phải vì sinh tồn ở nơi này, nàng tuyệt đối không có khả năng luyện chữ. Mỗi ngày nhìn Liễu A Man dạy, bản thân liền nhốt mình ở trong phòng tập theo, bắt điếc nhạc hồ.

Mà lần này thỉnh phong vũ cũng là Phù Lạc cùng Liễu A Man hợp lại thiết kế, vũ danh Thiên Nữ Tán Hoa. Điệu múa này vừa cát tường lại tuyệt đẹp, sau khi Phù Lạc đưa ra, hai mắt Liễu A Man nhất thời phát sáng lên.

“Ý tưởng của nương nương quả nhiên có ý mới. A Man cũng nên đi tập điệu múa này.”

Phù Lạc nghe xong, trong lòng lại âm thầm khách sáo một chút bản thân đạo văn.

Chứng kiến Liễu A Man phiêu dật như tiên, tay áo như nước tung bay, bước nhẹ lướt ở giữa sân, Phù Lạc lại đắm chìm không thể tự kiềm chế.

“Tài múa của Liễu tiểu thư thật sự là xuất thần nhập hóa, không người có thể so sánh mà.”

“Nương nương quá khen, chẳng qua chỉ là kỹ năng vụng về. Nghe nói tài múa của công chúa Lê Cơ ở Ấn Gia quốc mới là đương thời nhất tuyệt, có truyền thuyết lúc nàng nhảy múa bách điệu đều tụ tập, làm bạn nhảy với nàng đó.”

Nhìn Liễu A Man một bộ dạng mê mẩn, Phù Lạc cũng không khỏi ảo tưởng đến cái loại trường hợp thần thoại này.

“Thực khó tưởng tượng người có tài múa xuất chúng hơn so với Liễu tiểu thư, chỉ sợ cũng chỉ ở trên trời mới có thôi.”

Minh sư xuất cao đồ, có đệ nhất vũ kỹ Viêm Hạ Liễu A Man này làm thầy, tú nữ được tuyển lại đều như hoa mẫu đơn, thông minh tú tuệ, hiệu quả của khúc Thiên Nữ Tán Hoa này chỉ cần suy nghĩ là biết.

Chính là Liễu A Man lại ra một nan đề cho Phù Lạc.

“Nương nương, điệu múa này đến cuối còn cần một người múa dẫn đầu dâng hoa, người này vẫn là do nương nương quyết định đi.”

Phù Lạc biết người này nếu không tuyển tốt, một khi tuyển ra, nàng ta rất có thể sẽ trở thành vật hi sinh giữa những tranh đấu của tú nữ. Trầm ngâm hồi lâu, Phù Lạc nói: “Vậy đành nhờ Liễu tiểu thư. Động tác dành cho người múa dẫn đầu kia mong rằng tiểu thư có thể dạy cho tất cả tú nữ, ngày thường Bổn cung sẽ quan sát, đến ngày thỉnh phong vũ sẽ tuyển ra người múa dẫn đầu.”

“Nương nương lo lắng quả nhiên chu đáo.” Liễu A Man hiểu rõ khẽ cười.

13. Chương 13: Hoàng Thượng Giá Lâm

Ngày thỉnh phong vũ có người mong ngóng có người sợ hãi rốt cuộc đã tới.

Phù Lạc chọn một bộ cung trang lộ tà áo bằng vân sa màu xanh da trời thêu chỉ bạc, khoác một chiếc áo cùng màu cùng chất lụa gấm, quý nhả lại đơn giản, trang dung lại chọn phấn hoa đào làm màu chủ đạo, ánh trên đôi môi như đóa hoa phấn hồng mềm mượt chiếu ra từ trong gương vẽ mị nhân trời sinh, thuần chân kết hợp với mị hoặc, hé ra khuôn mặt đảo lộn chúng sinh như là nhân vật chính ngày hôm nay. Bích Ngộ nhẹ nhàng dẫn kim diên lên cho nàng, Bích Diệp thì bưng hộp trang sức đến.

Vừa mở ra nhìn, bên trong rực rỡ muôn màu đều là của hồi môn quốc vương Ngọc Chân tặng sau khi Phù Lạc xuất giá. Trong đó chói mắt nhất là một đóa hoa phù dung ngậm lá chạm ngọc trắng trông rất sống động. Đóa hoa được làm mỏng như giấy, đường vân trên cánh hoa động lòng người giống như thật, khiến

Phù Lạc lần đầu nhìn thấy liền yêu đóa hoa này. Vừa vặn phối được với quần áo hôm nay, cho nên Phù Lạc liền dùng đóa hoa này, cùng mấy trâm cài trên châu.

Mọi người đều biết hôm nay là ngày của các tú nữ, Phù Lạc tự nhiên sẽ không mặc trang phục lộ liễu cướp mắt nổi bật của các nàng. Chỉ là thiên sinh lệ chất khó bỏ mà, đáy lòng Phù Lạc âm thầm tự khen một phen.

Điện Thế Nguyên.

“Nương nương quyết định cho ai múa dẫn đầu dâng hoa chưa?” Liễu A Man hỏi ngay trước mặt toàn bộ tú nữ. Cũng không thể nói nàng không có tư tâm, nàng chính là không muốn để những tú nữ này nghĩ cách cho bản thân ra chủ ý với Phù phi.

“Để Vân Nhược múa dẫn đầu đi.”

Nghe thấy Phù phi nói ra tên mình thì Vân Nhược quả thực sợ ngây người, nàng không thể tin nổi vị trí tốt như vậy sẽ rơi ở trên người mình. Nàng bắt quá là nữ nhi của một quan huyện ở phủ Tây Châu, ở trong cung không chỗ nương tựa này, luận diện mạo trước đông đảo mỹ nữ cũng không gọi là xuất chúng, mà nay cơ hội tốt được biểu hiện tài năng ở trước mặt hoàng thượng này lại có thể rơi vào trên người mình.

“Bạch tiểu chủ còn không mau tạ ơn Phù phi nương nương.” Ngô ma ma ở một bên nhắc nhở.

Nàng này mới hồi phục lại tinh thần tạ ơn. Những tú nữ khác nhìn ánh mắt của nàng nhất thời nổi lên biến hóa, có hâm mộ ghen tị, có khinh thường châm chọc. Liễu A Man lại càng hiểu biết sâu về Phù Lạc, người nàng chọn đúng là Bạch Vân Nhược có kỹ thuật nhảy xuất chúng nhất trong nhóm tú nữ năm nay.

Phù Lạc tự mình tiến lên kéo tay Vân Nhược đi lên phía trước đội ngũ. “Vân Nhược muội muội hôm nay muội nhất định phải biểu hiện thật tốt.”

“Vân Nhược, Vân Nhược sợ hãi.” Bạch Vân Nhược rụt rè nói.

“Đừng sợ, Bồn cung uội múa dẫn đầu tự nhiên là bởi vì tài múa của muội xuất chúng nhất.”

Nói tới chỗ này, ánh mắt Bạch Vân Nhược lại đột nhiên buồn bã. “Vốn người múa dẫn đầu này hẳn là Ngụy Lan tỷ tỷ làm, tỷ ấy mới là người múa tốt nhất mà.”

Phù Lạc thầm cả kinh, sao lại cố tình là nàng làm tổn thương Lăng Nhã Phong đây? Nếu như là giả, như vậy một chiêu này của Lăng Nhã Phong thật đúng là một công đôi việc.

Phù Lạc an ủi vỗ vỗ tay nàng.

Điện Thừa Sơ

Đây đúng là nơi tiến hành tuyển chọn tú nữ hằng năm. Ngọc Quý phi cùng Lan Hiền phi phân biệt ngồi ở hai bên trái phải long ỷ, mà Phù Lạc thì ngồi ở phía bên phải Ngọc Quý phi, ngồi bên trái Lan Hiền Phi là Lệ Tiệp dư ăn mặc trang điểm xinh đẹp, kim quang chói mắt. Kế tiếp theo thứ tự là tần phi khác tiến cung trước, chính là Phù Lạc cũng không nhìn thấy thân ảnh thanh nhã ở trong những người này, Như Tần.

Bích Ngô nhạy cảm đã phát hiện nghi vấn của chủ tử, tức thời bổ sung một câu, “Như Tần nương nương thân mình không thoải mái.”

Phù Lạc nhướn miệng cười với Bích Ngô, trong lòng thầm nghĩ nha đầu như vậy nếu thật sự là tâm phúc của mình, vậy tự nhiên là như hổ thêm cánh, nếu như là tâm phúc người khác, thì chỉ sợ thật sự là đệ nhất đại họa.

Trong lúc ngẩn ngơ suy nghĩ, chỉ nghe nội giám lớn tiếng nói: “Hoàng thượng giá lâm.”

Phù Lạc kích động đứng dậy, hoàng thượng, cái danh từ hoàng thượng này là cái gai trong lòng nàng. Nàng sợ, sợ ngày ấy người kia không phải hoàng thượng, lại sợ hẳn là hoàng thượng. Nhớ tới ngày ấy liên mặt đỏ tai hồng, không dám nghĩ nhiều hơn nữa. Hôm nay bận rộn cũng chính là vì không để ỉnh có nhân hạ nhót tới chuyện ngày ấy.

Nhìn thấy thân ảnh mặc long bào vàng kim thêu khổng tước vũ đang long hành hổ bộ bước vào điện Thừa Sơ, Phù Lạc không dám ngăn đầu. Theo mọi người hành lễ vấn an về chỗ.

Đáng tiếc nàng không tìm được tòi mòi của mình, lặng lẽ quay đầu, đúng là khuôn mặt nhìn thoáng qua liền luyến tiếc rời mắt, tại sao lại có người có thể đẹp trai đến vậy chứ, có phải bởi vì hắn chiếm hữu rất nhiều tài nguyên hay không, cho nên hiện đại mới ít mỹ nam như vậy? Nhưng mặt hắn tựa như sương giá nghiêm trang, môi mỏng khẽ nhếch, ánh mắt thâm thúy giống như biển cả dưới sông băng của Bắc Cực, đông lạnh khiến người ta phát run, trên người tỏa ra khí phách để vương uy nghiêm, làm cho người ta khó có thể thân cận. Phù Lạc trong lòng thầm kỳ quái đêm đó tại sao mình lại lớn gan như vậy, dám giở trò với người này, nếu đổi lại hiện tại, ươn một ngàn lá gan Phù Lạc nàng cũng không dám.

Có lẽ là cảm ứng được ánh mắt nóng bỏng của Phù Lạc, Long Hiên để quay đầu nhìn về hướng nàng. Trong nháy mắt Phù Lạc cùng hắn tiếp xúc ánh mắt, lập tức quay đầu lại, khuôn mặt dùng tốc độ siêu âm đỏ hồng mà nóng lên.

Phù Lạc lúng túng bưng chén rượu trên bàn lên uống, mãnh liệt kích thích làm cho nàng lập tức ho ra, lại lập tức lấy khăn tay che miệng. Đáy lòng Phù Lạc âm thầm tự trách mình biểu hiện giống như đứa ngốc, trên cổ đỏ hồng không biết là bởi vì e lệ rụt rè hay là cảm giác say lan tràn tới bộ ngực cánh tay.

Khóe miệng Long Hiên để nhếch lên một tia tươi cười trào phúng, rất nhanh liền biến mất, làm cho người ta tưởng chính mình hoa mắt. Chứng kiến bộ dạng chật vật của Phù Lạc, Long Hiên để không tự chủ được muốn cười. Xem ra trong khoảng thời gian này Phù phi quả nhiên rất nhiều lần, không hề cả ngày không biết điều quần quít lấy mình, không hề cả ngày đánh phạt hạ nhân. Đảo mắt nhớ tới chuyện Lý ma ma, lại cảm thấy tất cả chuyện này đều là kỹ xảo của nàng, bản tính khó dời. Chân chính thay đổi cũng chỉ có phẩm vị vùng về kia, bây giờ nhìn lại cũng thuận mắt hơn, lúc này mới không cô phụ mỹ danh đệ nhất mỹ nhân Ngọc Chân quốc của mẫu hậu nàng.

Long Hiên để ra hiệu, Vạn Toàn tuyên nhóm tú nữ yết kiến.

Đông đảo tú nữ tự động chậm rãi đi vào trong điện, mỗi người đều lấy ra bốn sự của mình, điều duệ sinh tư. Phù Lạc còn sợ một tú nữ trong đó bị trật thất lưng, phì một cái cười ra tiếng, nhận lấy ánh mắt hung tợn phía sau của Ngọc Quý phi, Phù Lạc lại bưng chén rượu lên che dấu, nhưng lần này không dám ho ra tiếng, rõ ràng nuốt rượu xuống rồi, thật vất vả sắc đỏ hồng mới tản đi lại phiêu lên hai gò má.

Kế tiếp các tú nữ biểu diễn thỉnh phong vũ Thiên Nữ Tán Hoa .

Tú nữ tay cầm lăng hoa ở giữa sân nhảy múa, theo gió ném ra từng cánh hoa tươi, Phù Lạc âm thầm may mắn khúc Thiên Nữ Tán Hoa này múa đúng vào lúc mùa xuân trăm hoa đua nở. Vũ bước không ngừng biến hóa lại sắp hàng, nhẹ nhàng không ngừng dưới hương vũ, tú nữ trông như Thiên nữ, khiến các chủ tử cung nhân đang ngồi ở một bên đều xem đến mê muội. Phối hợp với tiếng đàn tranh uyển chuyển mềm mại kia lại càng đạt tới hoàn mỹ.

Thoáng chốc hết thấy đều tĩnh lặng lại, giữa tiếng đàn tranh độc tấu nữ tử Bạch Vân Nhược mặc tố y tay cầm lăng hoa chậm rãi múa ra. Yếu đuối mềm mại, xấu hổ mang theo e sợ của nàng khiến cho Phù Lạc âm thầm khen hay, mỹ nhân tinh thuần như vậy nhất định có thể bắt được ánh mắt quen ăn sơn hào hải vị của hoàng đế.

Theo điệu múa của nàng, chúng nữ hướng nàng ném ra những cánh hoa còn lại trong lăng, khiến cả người nàng đắm chìm bay múa trong những đóa hoa, thật sự giống như Thiên nữ ở Thiên giới hạ phàm, nàng chậm rãi múa gần như quỳ xuống, đem một đóa diêu hoàng lớn trình ở trước mặt hoàng đế, cái gọi là trước mặt cũng chính là chỗ cách trước mặt hoàng đế gần trưng.

“Hay, hay, thỉnh phong vũ năm nay rất có ý tứ. Nàng tên là gì, tiến lên đây để trẫm nhìn xem.” Ở đây mỗi đôi mắt đều chăm chú nhìn vào trên người Bạch Vân Nhược. Phù Lạc cũng không ngoại lệ, chỉ là một tay cầm chim uyển ương, một tay cầm chén rượu có chút quái dị. Bất quá Phù Lạc thích ăn món điểm tâm ngọt, nhất là điểm tâm do ngự thiện phòng chuẩn bị lại càng xa hoa, sắc hương vị đều tốt, khiến Phù Lạc không thể chống cự nổi loại hấp dẫn này, đến nỗi Phù Lạc có chút uống rượu thêm can đảm.

“Nô tì, nô tì Bạch thị Vân Nhược, người phủ Tây Chu huyện Thanh Tuyên.”

Long Hiên để ban thưởng cho nàng một miếng Ngọc Như Ý, khiến đông đảo tú nữ ghen tỵ.

“Vừa rồi là ai đánh đàn tranh?”

Ngọc quý phi hít một hơi, vốn còn âm thầm vui mừng ánh mắt hoàng thượng bị Bạch Vân Nhược hấp dẫn, ai ngờ hẳn vẫn chú ý đến tiếng đàn kia.

“Hồi hoàng thượng, là tú nữ Lăng Nhã Phong khảy đàn.” Ngô ma ma tiến lên trả lời.

“Tuyên.”

14. Chương 14: Hãm Hại Trong Điệp Hạnh

Lăng Nhã Phong dưới muôn vàn ánh mắt, tao nhã an tĩnh đi lên trước mặt hoàng đế, thực có chút phong phạm của siêu sao Thiên vương hiện đại đi trên thảm đỏ Oscar.

Nàng mặc cung trang váy dài yên hà tử, tà váy lụa mỏng, phiêu phiêu như tiên. Trên đầu cài một nhánh lan Hồ Điệp tươi mới, đơn giản nhưng không chút ảnh hưởng đến dung nhan tuyệt mỹ của nàng. Lúc nàng đi tới, thoảng đến một mùi hoa nhàn nhạt, như lan mà không phải lan, mùi thơm kéo dài.

Phù Lạc nhìn Lăng Nhã Phong chậm rãi đi tới, không thể không thừa nhận, chính mình đã trở thành một thanh đao loại trừ chướng ngại cho nàng ta. Dưới tình huống trước đó, nàng có thể không ngại giúp Lăng Nhã Phong đạt được mục đích của nàng ta, nhưng cái dạng không biết bị lợi dụng này, quả là tổn thương đến tự ái của mình. Sau khi nhận lấy ánh mắt chỉ trích như dao của Ngọc Quý phi, cảm giác xấu của Phù Lạc đối với Lăng Nhã Phong lại tăng thêm, vì bản thân ngu xuẩn mà không nói gì. Có lúc lại suy nghĩ có lẽ kết quả của tất cả chuyện này đúng là bản thân không can thiệp, chính mình có khi cũng không biết ý tưởng đang ẩn bên trong mình.

Có điều nhìn Lăng Nhã Phong lấy phương thức rêu rao như vậy xuất hiện, nàng ta dường như cũng không muốn giấu tài ở hậu cung, mà muốn lao vào thánh sủng, Phù Lạc cũng không biết nên bái phục tự tin của nàng ta, hay là thương tiếc tương lai của nàng ta.

“Dân nữ Lăng thị Nhã Phong vẫn an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Lăng thị?” Long Hiên đế cau mày, lại đột nhiên giãn ra. “Nàng là nữ nhi của Lễ bộ Thượng thư Lăng Dực Vân, trầm nhớ ra rồi, mấy năm trước trẫm đi quý phủ của Lăng Thượng thư còn từng nghe nàng đánh đàn, hiện giờ nhớ tới còn hơn năm đó, cảm nghệ của nàng lại tiến bộ không ít.”

Lăng Nhã Phong vừa nghe Long Hiên đế cư nhiên còn nhớ rõ tiếng đàn năm đó của mình, sóng mắt lưu chuyển, đôi má lúm ửng hồng, dung sắc như vậy xuất hiện ở trên mặt mỹ nhân đệ nhất kinh thành lại càng đoạt hồn người. Nàng mặt ngoài mặc dù có ý kinh ngạc, đáy lòng lại thập phần tự tin Long Hiên đế sẽ nhớ đến mình. “Đa tạ hoàng thượng khích lệ, dân nữ không dám.”

Long Hiên đế ban cho Lăng Nhã Phong một đôi vòng ngọc Phỉ Thúy, nàng yên nhiên lui ra.

Lúc sau Vạn Toàn tuyên bố hoàng thượng phong thưởng cho các vị tú nữ. Bốn mươi chín tú nữ Long Hiên đế để lại chín người, còn lại hoặc là làm cung nữ thượng đẳng trong cung, hoặc là cho làm thê thiếp của những hoàng tử hoàng thích khác, thật sự là mấy nhà sung sướng mấy nhà buồn.

Trừ Lăng Nhã Phong cùng Bạch Vân Nhược, những tú nữ khác được phong đều là từ bát phẩm thấp nhất. Bạch Vân Nhược được phong làm thất phẩm tuyển thị, ban thưởng hào Vân, nhập vào Thiên Điện cung Quỳnh Du của Lệ Tiệp dư. Mà Lăng Nhã Phong lại trở thành phi tử đầu tiên của Long Hiên triều lấy thân phận tú nữ tiến phong làm Chính tần ngũ phẩm, ban thưởng hào Tĩnh, chủ vị cung Tĩnh Linh.

Kế sau phần phong thưởng hôm nay chính là điệp hạnh, thời khắc mong ngóng nhất của tú nữ. Hoàng thượng sẽ dựa vào việc Hồ Điệp dừng lại ở trên búi tóc của ai mà lựa chọn tiểu chủ thị tẩm tối nay. Ở hậu cung Viêm Hạ, phi tần từ ngũ phẩm trở xuống đều gọi là tiểu chủ, ở lại Vô chủ điện, ngoài ngũ phẩm mới có thể nhập chủ các Cung chủ điện.

Các tú nữ chia thành hai hàng đứng ở giữa điện Thừa Sơ, nội giám mở ra lồng sắt nuôi Hồ Điệp, Hồ Điệp kia liền hướng tú nữ cài hoa tươi bay đi, mỗi người đều yên lặng không dám động, sợ kinh động Hồ Điệp, không chịu dừng lại ở trên đầu của mình.

Hồ Điệp sau khi quanh quẩn trên đầu của chúng nữ một hồi, nhẹ nhàng quay lại, thẳng hướng bay đến trên đầu Phù Lạc, dừng ở trên đóa hoa Phù Dung chạm ngọc kia. Tất cả mọi người đang ngồi đều thay đổi sắc mặt, Phù Lạc vốn bối vì say mà hai gò má phớt hồng thoáng chốc trở nên trắng bệch, nàng biết mình gây rắc rối rồi, hơn nữa còn không biết là vì sao?

“Phù phi lớn mật, hôm nay chính là ngày điệp hạnh của tú nữ, ngươi lại dám tự tiện cài hoa tươi.” Ngọc Quý phi quát to, oán khí tích lũy ngày thường với Phù Lạc rốt cuộc tìm được chỗ phát.

Phù Lạc nhanh chóng tiến lên giữa điện, quỳ xuống trước mặt hoàng thượng. “Tần thiếp không hề cài hoa tươi, xin Hoàng thượng minh xét.” Lúc này đây Phù Lạc không cúi đầu, mà không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt của hắn, bởi vì chỉ có người vô tội mới có thể vô tội nhìn thẳng vào ánh mắt người khác như thế, Phù Lạc cho là vậy.

“Phỉ Ngọc, đem đóa hoa trên đầu Phù phi mang đến cho Bôn cung nhìn một cái.”

Phỉ Ngọc hung hăng tháo xuống Ngọc Phù Dung trên đầu Phù Lạc, lôi kéo sợi tóc khiến nàng đau đến mức không tự chủ nước mắt doanh trùng, như rơi mà không rơi. Còn nha đầu Phỉ Ngọc thì cho là mình có Ngọc Quý phi làm chỗ dựa, một chủ tử duy nhất trong hậu cung mà Phù phi không dám khi nhục, vả lại xem tình hình hôm nay, phỏng chừng Phù phi cũng khó tránh khỏi trách nhiệm, ai bảo Phù Lạc ngày thường danh tiếng vô cùng xấu, hạ nhân nếu có cơ hội chĩnh nàng tất nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình.

“Đây là, đây là quốc bảo ‘Hàm Hương Ngọc Phù Dung’ của Ngọc Chân quốc. Ngươi còn muốn nguy biện, Phù phi. Hàm Hương Ngọc Phù Dung này tuy rằng không phải hoa tươi, nhưng nếu người cài hoa sau khi uống rượu, hoa này sẽ phát ra kỳ hương, Hồ Điệp kia không phải là bị hương vị này hấp dẫn sao? Ngươi biết rõ hôm nay chính là điệp hạnh của tú nữ, lại vẫn dám tranh đoạt tình nhân, lại có thể dùng đến chiêu số ti tiện bậc này đến tranh thủ tình cảm, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Phù Lạc nhìn về phía tỷ tỷ sợ mình không chết, tỷ tỷ dám tự chủ trương trước khi hoàng thượng lên tiếng, trong lòng vì Phù phi thật sự đã chết mà âm thầm bi ai, hai tỷ muội như vậy có thể ở trong cung mà một bước lên mây cho tới hôm nay, Phù Lạc càng thêm khẳng định hoàng thượng nhất định là bối vì nguyên nhân khác mới ấn nhẫn đến giờ, chỉ là không biết hôm nay hắn còn có thể tiếp tục ấn nhẫn hay không.

“Ngọc Dung, hôm nay cao hứng như thế cũng đừng trách cứ Phù phi. Nếu Phù phi đã tưởng niệm trầm như vậy, hôm nay trầm sẽ ngủ lại Hạm Đạm Hiên. Chỉ là sai lầm hôm nay Phù phi phạm phải cũng không được tái phạm, phạt đóng cửa suy ngẫm ba tháng đi.”

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Phù Lạc đỡ đỡ tạ ơn quay về chỗ ngồi. Không nghĩ tới hoàng thượng không chỉ không trừng phạt mình, ngược lại tối nay còn muốn sủng hạnh Hạm Đạm Hiên, nghĩ đến đây trong lòng Phù Lạc băng hàn một trận, sau khi nguyên nhân khiến hoàng thượng ấn nhẫn mất đi rồi, còn không biết mình sẽ rơi vào kết quả bi thảm như thế nào đây.

Ngọc Quý phi ngạc nhiên, Lan Hiên phi hiểu rõ, Lăng Nhã Phong lạnh lùng.

Cung Khánh Đồng

“Nương nương, tâm tình hôm nay của hoàng thượng thật sự rất tốt, Phù phi làm như vậy ngài ấy cũng không trừng phạt nàng ta?”

Ngọc Quý phi quay đầu lại hung hăng trừng Phỉ Ngọc. Muội muội Phù Lạc này ở trong cung trừ bỏ gây ỉn thêm phiền toái thì cái gì cũng không biết, hôm nay nàng ta may mắn vô sự, sau này còn không biết sẽ phạm phải sai lầm lớn gì liên lụy đến chính mình. Hôm nay vốn định bày ra bộ dáng quân pháp bất vị thân(1) biếm nàng ta xuống, đoạn tuyệt quan hệ với mình, không thể tưởng được hoàng thượng lại miễn trách phạt nàng ta, tuyệt không giống hoàng thượng ác liệt lãnh khốc ngày thường. Hoàng thượng vẫn luôn thưởng phạt phân minh, hôm nay lại rõ ràng thiên vị Phù Lạc, nhớ tới hôm nay Phù Lạc thay đổi trang dung, hoàng thượng phá lệ ở Hạm Đạm Hiên ngủ lại suốt cả đêm, chẳng lẽ ~~~. Nghĩ đến đây oán hận của Ngọc Quý phi đối Phù Lạc lại sâu thêm một tầng. Trước đó vài ngày cũng không thấy hoàng thượng sủng ái nàng, cho nên xem nhẹ rất nhiều, hôm nay mới hoàn toàn tỉnh ngộ, Ngọc Quý phi hối hận không thôi.

Cung Vân Tường

“Nương nương, hôm nay vì sao hoàng thượng không trừng phạt Phù phi?” Thị nữ Lan Tâm bên người Lan Hiền Phi nói.

Lan Hiền Phi không trả lời vấn đề của thị nữ, ôn nhu cười, chuyện hôm nay tuyệt không ảnh hưởng tâm tình của nàng, bởi vì nàng biết hoàng thượng vì cái gì mà đối với Phù phi như vậy, cũng biết kết cục sau này của Phù phi tuyệt sẽ không tốt.

Trước mắt đúng là thời khắc mấu chốt nhất để hoàng triều Viêm Hạ mượn đường Ngọc Chân quốc tấn công Thanh Quân quốc, hoàng thượng làm sao có thể dưới tình huống như vậy trừng phạt công chúa Phù Lạc – nữ nhi mà quốc vương Ngọc Chân quốc thương yêu nhất đây. Bất quá ngày Ly Vương Sư thắng lợi trở về triều cũng sẽ không quá lâu, ngày lành mà Ngọc Dung cùng Phù phi ở trong cung cũng sắp chấm dứt rồi, nghĩ đến đây trong lòng Lan Hiền phi lại càng cao hứng, hoàng thượng đối với các nàng càng tốt, lại càng lộ ra sau này các nàng bị trừng phạt càng thảm.

Lan Hiền phi là một trong những phi tử hầu hạ lâu nhất bên người Long Hiền đế, nàng biết rõ hoàng thượng lãnh ngạo cô tuyệt hận nhất là người làm trái ý chí ẩn nhẫn của mình, người càng khiến cho hấn nhẫn nại lâu thì sẽ chết càng thảm. Ví dụ vị Vương gia từng quyền khuynh một thế kia, vọng tưởng hành thích vua đoạt ngôi, Long Hiền đế tuổi nhỏ ít quyền cũng từng ẩn nhẫn, cuối cùng vị Vương gia kia chết không toàn thây, trong nhà trai tráng giết hết, toàn bộ nữ tử sung làm quan kỹ hạ đẳng nhất, trải qua những ngày mịt mù tăm tối. Hoàng thượng cũng từng đặc biệt chiếu cố, những nữ tử kia tuyệt đối không thể chuộc thân, chỉ có thể vĩnh viễn bị tra tấn tới chết.

Cung Tĩnh Linh

“Chúc mừng tiểu thư trở thành Tĩnh Tần, đây chính là lần đầu tiên của triều ta, tiểu thư nhất định sẽ trở thành phi tử hoàng thượng sủng ái nhất, lão gia mà biết không biết sẽ cao hứng thế nào đâu. Chỉ là Phù phi kia cũng hơi quá đáng, hôm nay lại cũng tới tranh thủ tình cảm ~” Thị nữ Ti Thiên bên người Lăng Nhã Phong nói.

“Nàng ta sẽ không đắc ý được lâu đâu.” Lăng Nhã Phong lời thề son sắt nói, nàng sẽ không chia sẻ sủng ái của hoàng thượng cho người khác.

Hạm Đạm Hiền

“Công chúa.” Bích Diệp nhút nhát nói.

“Bích Ngô người đi hâm nóng một bầu rượu cho Bồn cung.”

Chờ Bích Ngô đi xuống, Phù Lạc chăm chú nhìn Bích Diệp hồi lâu, mới nói: “Việc hôm nay không trách người, là Bồn cung quên. Người đi xuống đi, Bồn cung muốn ở một mình.”

Hôm nay liên tục hai lần đả kích, rốt cục khiến Phù Lạc ý thức được sự thật. Nơi này là hậu cung tràn ngập âm mưu lóc xoáy, vốn là không biết bị người lợi dụng trở thành con dao thu dọn chướng ngại, sau đó là bị người hãm hại tranh thủ tình cảm, thiếu chút nữa là chết. Cuộc sống an bình hai tháng này khiến Phù Lạc thả lỏng cảnh giác, hôm nay như một hồi chuông cảnh tỉnh làm cho nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, ý thức được chính mình đã quá ngây thơ rồi.

Bích Diệp, Bích Diệp, vì cái gì mà nàng ta không bùng hộp trang sức khác tới, lại cố tình lấy ra hộp đựng Hàm Hương Ngọc Phù Dung, thứ đồ chơi mất như vậy nằm ở trong hộp, Phù Lạc muốn xem nhẹ cũng không được. Chỉ là Phù Lạc còn không biết là ai ở sau lưng sai khiến Bích Diệp, suy tư đấu tranh hồi lâu, vẫn quyết định không động Bích Diệp, nếu đã biết Bích Diệp là gian tế của người khác, chính mình còn có thể đề phòng, nếu tùy tiện xử lý, không chỉ đả thảo kinh xà, vạn nhất người nọ xếp vào cơ sở ngầm khác chẳng phải là lại càng không thể đề phòng.

Vừa suy tư vừa vô tri vô giác uống rượu mà Bích Ngô đưa tới, thế giới trước mắt bắt đầu lay động, chông chênh, mơ hồ, rồi ngã xuống.

(1) Quân pháp bất vị thân (): Đại nghĩa diệt thân, vì đại nghĩa không quản người thân.

15. Chương 15: Cả Đêm Thảm Thiệt

“Hoàng thượng giá lâm.” Giọng nói lạnh lạnh của nội giám như bùa chú đòi mạng Bích Ngô cùng Bích Diệp, khiến các nàng lạnh run, ai bảo Phù phi chủ tử của các nàng lúc này còn đang say khướt không biết trời đất là gì ở trên giường chứ.

Xa giá của Long Hiên để dừng ở cửa Hạm Đạm Hiên. Long Hiên để bận rộn cả một ngày lúc này mới có cơ hội dừng suy nghĩ khác của mình ngày hôm nay. Những lúc Phù phi vụng về tranh thủ tình cảm như vậy, hẳn đương nhiên sẽ tha thứ, không phải vì nàng, mà là vì Ngọc Chân quốc sau lưng nàng. Vì nước vì nhà hẳn hiện tại sẽ không động đến Ngọc Quý phi cùng Phù phi, ở nơi hậu cung này các nàng càng trào cao, chịu đãi ngộ càng đặc biệt, cuối cùng sẽ chết càng sớm càng thảm. Nhớ tới chúng phi cực kỳ bất mãn với Phù phi, khéo miệng Long Hiên để hiện lên một tia tươi cười tàn khốc, hẳn vô cùng chờ mong biểu hiện của chúng phi hậu cung sau khi chiến tranh kết thúc.

Với một hoàng tử từ nhỏ đã lớn lên trong cung, tự nhiên sẽ không xa lạ với những tranh đấu giữa các nữ nhân ở hậu cung, mình tranh ám đấu, giảo quyệt hung hiểm tuyệt không thua kém chiến trường chân chính, nếu như hẳn không đối xử tốt với Phù phi, thì làm sao có thể hấp dẫn ánh mắt chúng phi được.

Chỉ là, hôm nay tại sao mình lại đồng ý cho triệu Phù phi mà mình ghét cay ghét đắng, nghĩ đến đã chán ngán đến thị tẩm đây? Là bởi vì nàng đột nhiên biến hóa làm mình có cảm giác mới mẻ sao? Sẽ không, so với cảm giác mới mẻ, những tú nữ kia chẳng phải càng mới mẻ hơn, nhớ đến Lăng Nhã Phong phong tư trác tuyệt, Bạch Vân Nhược mềm mại nhu nhược, trong lòng Long Hiên để phiền chán một hồi, tại sao mình lại bị ma quỷ ám ảnh lựa chọn Hạm Đạm Hiên chứ?

“Nô tì (nô tài) cung nghênh hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Cung nhân liên can đến Hạm Đạm Hiên đều quỳ gối ở cửa cung nghênh thánh giá. Long Hiên để phóng mắt quét tới, nhưng lại không thấy Phù phi. Trong mắt hàn khí bắt đầu tụ lại, đông lạnh đến mức Hạm Đạm Hiên đang ở đầu hạ lại giống như rơi vào lốc xoáy gió bắc.

“Nương nương, nương nương đột nhiên không khoẻ, không thể thị giá, mong, mong hoàng thượng thứ tội.” Bích Diệp ngày thường lạnh lợi bị đông cứng đến mức nói năng lộn xộn.

Long Hiên để không dụ sắc mặt, bước nhanh về phía nội thất của Hạm Đạm Hiên. Phía sau Bích Diệp cùng Bích Ngô quỳ di động theo, nước mắt lưng tròng, miệng vẫn nói, “Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng.”

Thẳng đến Long Hiên để đẩy cửa ở tẩm cung Phù Lạc ra. Một mùi rượu xông vào mũi, tuy rằng Bích Diệp cùng Bích Ngô đã hết sức thu dọn huân hương, toàn bộ cửa sổ có thể mở được đều mở, chính là vẫn không thể che hết mùi rượu.

“Đi ra ngoài.” Long Hiên để đột nhiên xoay người đối với cung nhân phía sau quát.

Mọi người sợ tới mức dùng cả lẫn lẫn bỏ đóng cửa đi ra ngoài. Không người nào có thể tưởng tượng được kết cục của Phù phi. Từ khi bắt đầu hoàng triều Viêm Hạ tới nay, chưa từng có một người nào, một phi tử nào dám ở trước lúc hoàng đế cho triệu thị tẩm uống đến say mềm, bất tỉnh nhân sự.

Long Hiên để vòng qua bình phong đi đến bên giường Phù phi, kéo màn giường lên. Một cổ lãnh hương kỳ lạ hỗn hợp với mùi rượu, đặc biệt khiến người ta vui vẻ, làm cho tâm tình Long Hiên để đang nổi giận cũng xuất hiện một tia yên lòng.

Phù phi mặc áo ngủ tự chế rất không biết tai họa mà thoải to, mềm sớm bởi vì khô nóng bị đá sang một bên, cổ áo tơ trắng mở rộng, một đôi Tuyết Phong như ẩn như hiện (cho dù không phải Himalaya, khẳng định cấp bậc cũng là mai trong Tuyết Sơn), thon dài tuyết trắng, cặp đùi ngọc nhuận sáng bóng, nhỏ xinh mềm yếu, chân ngọc như sen trắng, sạch sẽ trong suốt, móng tay như thạch anh, cứ như vậy hiện ra ở trước mắt Long Hiên để, khiến cơn giận của nhất thời chuyển hóa thành khô nóng, trong lòng lại nổi nhất định là kết quả của việc gần đây công vụ bề bộn không cho triệu phi tần thị tẩm, nếu không làm sao có thể động dục đối với Phù phi đây?

“.” Long Hiên để không hề thương hương tiếc ngọc kéo Phù Lạc dậy.

Bởi vì đau đớn mà đôi mắt mông lung của Phù Lạc thấy rõ khuôn mặt đao khắc ở trước mắt, mũi như được gọt dũa, gương thanh huy lưu chuyển, đôi con ngươi hàn mạc như Bắc Băng Dương rực rỡ chiếu rọi bóng đêm, toàn bộ ủy khuất nhất thời xông lên trong lòng.

Nhớ tới ngày đó nếu không phải ham muốn suất ca quốc sắc thiên hương ở trong mộng cùng trước mắt đây, nhất định sẽ không xui xẻo xuyên đến nơi hậu cung âm hiểm này. Thù mới hận cũ cùng nhau dâng lên, Phù Lạc hai tay nâng mặt Long Hiên để, đầu còn đang không biết nên báo thù thế nào, miệng đã sớm động trước, diễn hình của việc không có đại não.

Tình huống là nàng mãnh liệt cắn đôi môi Long Hiên để, hấn đau đớn kêu rên, đẩy nàng ra.

Hừ, lại dám đẩy ta, Phù Lạc lại phản công, trong lúc lời kéo đã xé bỏ long bào của Long Hiên để, áo ngủ của mình, mà khuôn mặt cả người Long Hiên để đều dính đầy nước miếng của người nào đó.

Ngoài cửa Vạn Toàn, Bích Diệp, Bích Ngô sợ bên trong cánh cửa xảy ra chuyện gì nên đã nghe lén được chính là, “Người ác phụ này...”, Mọi người thay Phù phi hít một hơi khí lạnh.

“Người độc phụ này...” Vạn Toàn cảm thấy nhất định phải báo cho Nội Thị Giám xử lý một chút hậu sự.

Kế tiếp là thanh âm binh binh choang choang, hầu hạ Long Hiên để nhiều năm như vậy, Vạn Toàn chưa từng thấy qua Long Hiên để phát tính tình lớn như vậy, ngải từ trước đến nay đều vui giận không hiện ra ngoài, cho dù hiện ra ngoài cũng không phải thật.

“Cứu mạng ~~” Mọi người nghe được một câu cuối cùng chính là thét chói tai của Phù phi.

Tuy rằng không nghe được đầy đủ toàn bộ thanh âm, nhưng vài câu này cũng đã đủ để ọi người biết rõ tình hình. Chủ tử các cung đối với tin tức các cơ sở ngầm báo tới đều rất cao hứng.

Vạn Toàn luôn đợi Long Hiên để sai người đi vào, cũng không dám đi vào lúc tâm tình của ngài như vậy, đây không phải là thấp đèn lồng trong nhà vệ sinh — tìm chết (phân) sao?

Ngay lúc Vạn Toàn ngồi ở ngoài cửa sắp ngủ, một trận binh binh choang choang lại khiến hấn bừng tỉnh, cứ như thế một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Vạn Toàn ở ngoài cửa nơm nớp lo sợ gọi: “Hoàng thượng, nên dậy rồi.”

Sau một hồi, lâu đến mức Vạn Toàn cảm thấy con nhện cũng bắt đầu kết tơ trên người mình, mới nghe thấy lời nói khiến ình thả lỏng thiếu chút nữa thì té ngã, “Vào đi.” Nghe ngữ khí, tâm tình hoàng thượng coi như bình tĩnh.

Sau khi vào phòng, quả thực là bừa bãi lộn xộn, cũng thiếu chút nữa không có nơi để đặt chân, bình phong, ngăn tủ, bình hoa, huân lô không có một đồ nào, là bình thường đứng yên bảo trì nguyên trạng. Gian phòng như bị dã thú chà đạp qua.

Thời điểm Vạn Toàn hầu hạ Long Hiên để tắm rửa thay quần áo, cả kinh hét to một tiếng. Tổng quản nội giám hô mưa gọi gió ở giám quan Vạn Toàn lần đầu tiên thất thố kinh sợ kêu ra tiếng như vậy. Trên người hoàng thượng chỉ chút những dấu vết xanh xanh tím tím, trên lưng còn có dấu móng tay lưu lại vết máu.

Long Hiên để thì dùng ánh mắt lạnh đủ để chết cống con chim cánh cụt trừng Vạn Toàn một cái, lúc sau chỉ nghe tiếng nước cùng tiếng quần áo sột soạt, Vạn Toàn ngay cả thở mạnh cũng không dám. Chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn trên chiếc giường khắc hoa được màn rèm rủ xuống che dấu kia, rất khó tưởng tượng được bộ dạng Phù phi, nhưng cũng không dám hỏi hoàng thượng nên xử lý như thế nào.

Long Hiên để sau khi mặc áo bào tân triều Vạn Toàn đưa, sắc mặt bình tĩnh đi rời khỏi tấm cung Phù phi, đối với Bích Diệp Bích Ngô đang quỳ ngoài cửa chỉ quãng xuống một câu “Xử lý sạch sẽ” liền nhẹ nhàng mà đi.

Bích Diệp cùng Bích Ngô đi vào tắm cung Phù Lạc thì cả kinh không biết phải làm sao. Tay Bích Diệp run rẩy được không có chút khí lực nào vén màn giường lên, chứng kiến cánh tay Phù Lạc lộ ra bên ngoài, che kín dày đặc hồng ngân, không biết là nên thẹn thùng hay là sợ hãi, Bích Ngô thử vươn ngón tay đến dưới mũi Phù Lạc, gật gật đầu với Bích Diệp. Hai người lúc này mới hít một hơi thật sâu, tâm bất an nhất thời để xuống. Trong cung này, sau khi chủ tử chết, nha đầu vận khí tốt thì có thể được phân đi theo chủ tử

khác, chỉ là bình thường cũng sẽ không được trọng dụng, vận khí không tốt thì sẽ bị phân đi làm tạp vật thấp hơn, so với ở bên người chủ tử làm đại nha đầu còn thoải mái hơn, được trọng dụng có khi còn được một vài đồ trang sức hơn những tiểu chủ không được yêu thích.

Lúc Phù Lạc từ từ tỉnh dậy đã là vào đêm. Đầu nặng nề chân tay yếu ớt, trong đầu giống như bị kim châm, từ cổ đến chân đều bị đau, nhất là giữa hai bắp đùi. Giữa hai bắp đùi, Phù Lạc kinh hoàng một trận, đột ngột đứng lên, mệt mỏi không thể chống đỡ chính mình, chỉ có thể khập khiễng đi đến bên cạnh bàn nâng chung trà lên, miệng đắng lưỡi khô mà.

Lúc này mới phát hiện có chút không đúng, chén trà, cái bàn, ngăn tủ dường như hết thảy đều là đồ mới, “Bích Ngô.” Phù Lạc gian nan gọi ra tiếng.

Bích Ngô nghe tiếng đi vào.

“Tối hôm qua, hoàng thượng ~” Phù Lạc khẩu khí có chút run rẩy.

Bích Ngô không nói, sắc mặt tái nhợt.

“Mấy thứ này?” Phù Lạc chỉ vào mấy đồ mới.

“Nô tì cái gì cũng không biết, sáng nay lúc tiến vào, những thứ này đều không thể dùng.” Không thể dùng? Phù Lạc nghĩ thầm người cũng quá uyển chuyển rồi. Không khỏi lại cảm thấy chứng thực giả thiết của mình là đúng, thì ra, thì ra vị hoàng thượng quốc sắc thiên hương này quả nhiên là cuồng ngược đãi, thích SM, nếu không tại sao mình lại vô cùng thê thảm như thế, chứng kiến dấu vết lộ ra trên da thịt, thân mình đau đớn khó nhin, hơn nữa cảnh vật chung quanh bị phá hư trên phạm vi lớn, Phù Lạc thực may mắn chính mình ngày hôm qua uống rượu, nếu không, thật không dám tưởng tượng phải đối mặt với đối xử như vậy, mình có thể bị điên hay không?

16. Chương 16: Ngụy Nữ Bằng Thuần

Lúc Bích Ngô đi ra ngoài chuẩn bị bữa tối cho Phù Lạc, Phù Lạc tiếp tục chìm vào suy tưởng của mình.

Đột nhiên mộng như bị bồng, nhảy dựng lên sờ sờ phía sau, hình như không có gì cảm giác, nhất thời yên lòng, xem ra hoàng đế còn chưa biến thái đến mức dùng tư thế đam mỹ đối xử với mình.

Đam mỹ, được rồi, vì sao mình lại nghĩ tới đam mỹ đây? Là bởi vì Long Hiên đế đăng cơ chín năm, hậu cung tần phi lại ít ỏi có thể đếm được, còn bởi vì bốn mươi chín mỹ nữ hẳn lại chỉ chọn chín người? Ngày thường Phù Lạc không thể xuất môn, cũng không có bao nhiêu cơ hội quan sát thị vệ trong cung, rất ít thấy hoàng thượng, cũng không thấy được thị vệ cận thân của hân, có phải đều là đó mỹ thiếu niên không đây? Lại dường như nghe nói hoàng thượng hiện nay bổ nhiệm người trẻ tuổi, ví dụ Trạng Nguyên năm nay, đó là mỹ thiếu niên nhẹ nhàng, khiến không ít nữ tử kinh thành khom lưng, những thứ này là nghe ai nói chứ? Phù Lạc không nhớ rõ, dù sao hiện ở trong cung, tin tức của cung nữ đều linh thông hơn mình, ai nhà mẹ đẻ mình không phải người Viêm Hạ chứ, công chúa nước khác tuy rằng thân phận tôn quý, lại không có chỗ lợi gì.

Nghĩ đến đam mỹ Phù Lạc liền ác hàn một trận. Trong truyện xuyên qua rất nhiều mỹ nam quốc sắc thiên hương đều là đam mỹ đáng ghét á, Phù Lạc càng nghĩ càng cảm thấy hoàng đế cực kỳ giống công, có lẽ vẫn là nam nữ ăn hết. Đêm qua, đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Võ nát trán Phù Lạc cũng không nhớ nổi, chỉ có thể ảo tưởng hoàng đế dùng hết các loại dụng cụ để đánh mình, hơn nữa đôi mắt băng lạnh như biển sâu Bắc Cực kia, Phù Lạc quần chặt lấy chăn mỏng.

“Nương nương, người rất lạnh à?” Bích Ngô bưng bữa tối tiến vào, vội đi đóng cửa sổ.

“Không, không, không cần đóng.” Cả trong phòng đã tràn ngập hơi thở ác ma, hương vị đậm đặc, không thể để cho chúng nó lưu lại. Phù Lạc thực hoài nghi đêm đầu tiên kia nhất định là mình đang nằm mơ, nếu như chuyện xuyên qua này thật sự là giấc mộng thì tốt rồi, mộng vẫn luôn có lúc tỉnh dậy.

Bích Ngô nâng Phù Lạc ngồi dậy, Phù Lạc đưa tay tiếp nhận đĩa bạc Bích Ngô đưa tới, ba một tiếng rơi trên mặt đất. Nước mắt, nước mắt cũng không nhin được nữa chảy xuống. Chứng kiến hai tay vô lực cầm “Đũa”, Phù Lạc cũng không nhin được ủy khuất trong lòng, vị hoàng đế kia lại có thể làm thương tay của

mình, nỗi sợ hãi bị tàn phế khiến Phù Lạc ôm lấy Bích Ngô oa oa khóc lên. “Bích Ngô, ta có thể tàn phế hay không, có thể tàn phế hay không?”

“Không đâu, nô tì đi mời thái y.” Bích Ngô kích động chạy ra ngoài.

Phù Lạc nghĩ thầm mẹ của Vô Kỵ ca ca cũng thật thông minh, đã sớm biết nữ nhân càng xinh đẹp sẽ càng gạt người, lại quên nói nam nhân càng xinh đẹp càng biến thái.

Bích Diệp tiến vào bốn cơm cho Phù Lạc.

“Công chúa, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bổn cung cũng không nhớ rõ. Bích Diệp, tối hôm qua người có nghe được cái gì không?”

“Nô tì nghe thấy hoàng thượng mắng, mắng công chúa.” Bích Diệp cẩn thận nói, không ngừng quan sát sắc mặt Phù Lạc.

“Hắn, hắn mắng cái gì?”

“Hoàng thượng mắng công chúa là độc phụ, ác phụ, sau đó chợt nghe thấy công chúa kêu cứu mạng, sau đó nô tì cũng không biết.”

Phù Lạc mới vừa dừng nước mắt lại khóc đến chết đi sống lại, lời nói của Bích Diệp không thể nghi ngờ đã khẳng định suy đoán của mình, may mắn may mắn chính mình không nhớ rõ được gì cả.

Sau khi Thái y xem qua, chỉ nói là vết thương nhẹ không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi. Bích Ngô lại cầm thuốc chữa ngoại thương thái y đưa bôi lên cho Phù Lạc, đau đớn cũng coi như giảm bớt một chút, vào cung này mới bao lâu, đã hai lần bị “Đòn hiểm”, Phù Lạc bắt đầu nhớ nhà, muốn quảng cáo rùm beng pháp chế ở thế kỷ hai mươi mốt.

Điện Can Nguyên

Vạn Toàn chứng kiến tiểu thái giám liều lĩnh bưng lục đầu bài tiến vào, ngăn cản cũng không kịp, hoàng thượng đã thấy được. Ánh mắt Long Hiên để như gió lạnh tháng hai, giữa tiếng quát nhỏ mà đầy khí thế của Vạn Toàn, tiểu thái giám tè ra quần cút ra khỏi điện Can Nguyên.

Hồi tưởng lại chuyện đêm trước, Long Hiên để tăng thêm chút sắc máu, hàn quang chợt lóe lên, khiến Vạn Toàn cảm thấy nếu ở trước mặt hoàng thượng nhắc đến Hạm Đạm Hiên hoặc Phù phi, nhất định là ngại mạng dài. Vì thế chuyện đêm đó sẽ thành bí mật.

Phù Lạc nằm trên giường nghỉ ngơi suốt năm ngày rất cực có thể xuống giường đi lại. Nhưng vẫn phải che khuất hết các vết thương, cũng không thể khiến tần phi hậu cung này chế giễu nàng. Nhớ tới không lâu nghe Lê Tiệp dư không ngừng khoe hoàng thượng đối với nàng ôn nhu săn sóc cỡ nào.

Giải sầu, giải sầu, cần giải sầu gấp. Phù Lạc không tự chủ liền đi tới Lê Uyển Viên, từng tiếng đàn sáo vang ra, vũ kỹ trong cung đang tập điệu múa “Nguyệt dẫn”. Từ chân tường ngấm nhìn Thính Hương thủy tạ nơi xa, nàng có thể thấy trên mặt hồ Liễu A Man đang nhẹ nhàng nhảy múa, Liễu A Man vô dục vô cầu, tự do tự tại, tâm Phù Lạc đã tràn ngập hâm mộ, có lẽ tất cả nữ nhân trong hậu cung chỉ có nàng ấy được tự do, thông minh lựa chọn không liên quan đến hoàng đế.

Đi khỏi Lê Uyển viên, lại thấy một nha đầu trang phục cung nữ đang giẫm lên mấy tảng đá xếp thành đồng nhỏ, nhìn lên vào trong Lê Uyển Viên, nhìn đồng đá kia, cũng không giống như mới dựng thành hôm nay. Phù Lạc tăng thêm lòng hiếu kỳ, dù sao đã nhiều ngày không có việc gì, xem đến tội cũng tốt.

“Người là ai?”

Nàng kia sợ tới mức té khỏi đồng đá, Phù Lạc tiến lên muốn nâng nàng dậy. Nàng lại bò lên trước, quỳ xuống nói: “Phù phi nương nương tha mạng, nô tì, nô tì chỉ là tò mò.”

Phù Lạc không bắt ngờ nàng nhận ra mình, ai bảo mình sống hai năm ở trong cung này rồi, mà lại là người gặp người ghét, cung nhân thấy đều hận không thể trốn xuống dưới nền đất chứ.

“Người tên là gì, cung nào?”

“Nô tì tên Ngụy Lan, là cung nữ tạp dịch phụ trách quét tước Nội Thị Giám.”

Ngụy Lan, cái tên Ngụy Lan này vì sao quen thuộc như vậy. “Ngẩng đầu lên.”

Nàng có một đôi mắt thanh tú trong suốt tinh thuần, phần môi nhàn nhạt, khuôn mặt thanh tú, da thịt như khắc bằng đục tuyết, so ra kém dung mạo tuyệt sắc của Ngọc Quý phi, Lệ Tiệp dư, Như Tần, Tĩnh Tần, nhưng quyết không cao ngất phóng túng, cái loại khí chất băng thuần này, khiến mắt người khác tỏa sáng. Nữ tử như vậy, Phù Lạc nhớ ra đây không phải là tú nữ Ngụy Lan hại Tĩnh Tần ngã bị thương sao?

Cũng nhớ đến Bạch Vân Nhược từng nhắc tới tài múa của Ngụy Lan còn tinh xảo hơn nàng ta, đây cũng là một nữ tử yêu múa đi. Trước kia cũng chưa từng chú ý đến nàng, ai bảo Lăng Nhã Phong phong tư áp đảo cướp lấy chú ý của mọi người đây?

Sau khi trở lại Hạm Đạm Hiên, Phù Lạc sai Bích Ngô đi Nội Thị Giám muốn Ngụy Lan làm thị nữ, Vạn Toàn mặc dù biết hoàng thượng không thích Phù phi, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc tốt để tội nàng, loại chuyện nhỏ nhặt này tự nhiên sẽ không làm khó.

“Nô tì vẫn an Phù phi nương nương.” Ngụy Lan sợ hãi hành lễ. Lời đồn về Phù phi không phải nàng chưa nghe qua, cũng tận mắt nhìn thấy nàng ngoan tuyệt với Lý ma ma, Hạm Đạm Hiên quả thực chính là nơi cung nữ e ngại nhất trong hậu cung. Hàng năm đều có mấy cỗ thi thể rời đi từ nơi này đó.

“Ừ, tự Lan này phạm vào họ của Hiền phi nương nương trong cung, không bằng Bồn cung cho người sửa một cái tên khác đi, Băng Thuần, Băng Thuần tên này được không.” Như lời Phù Lạc nói, Hiền phi trong cung đức cao vọng trọng, tự Lan trừ bỏ chính nàng ta cùng với thị nữ bên người nàng ta ban cho làm họ, những người khác đều sẽ kiêng dè.

“Băng Thuần tạ ơn nương nương ban tên cho.”

Đúng là nữ tử thông minh lanh lợi, nữ tử thế này không thể cứ mai một như vậy được. Không qua mấy ngày Phù Lạc liền tìm cơ hội đưa Băng Thuần đến chỗ Liễu A Man, mời nàng làm huấn luyện, chỉ nói mình rất thích xem ca múa, hi vọng nàng có thể huấn luyện Ngụy Băng Thuần một chút. Làm thỏa mãn ước muốn của Băng Thuần, cũng là nuôi dưỡng trợ thủ đắc lực ình.

Cơ hồ mỗi phi tử trong hậu cung đều sẽ nuôi dưỡng người kế tục mình, đợi đến khi bản thân tuổi già sức suy, người kế tục còn có thể tiếp tục chiếu cố chính mình. Phù Lạc trực giác được không cần chờ đến khi mình tuổi già sức suy đã gặp được người kế tục, cho nên một khắc nhìn thấy Ngụy Băng Thuần này liền nghĩ tới kế hoạch nuôi dưỡng người kế tục. Nàng có tin tưởng với tư chất của Ngụy Băng Thuần, cho dù kém Lăng Nhã Phong, nhưng cũng không đến nỗi thua kém quá xa.

17. Chương 17: Nỗi Hận Mài Mực

“Hoàng thượng giá lâm, Phù phi tiếp giá.” Thanh âm thái giám lạnh lạnh kéo dài vang lên trong bầu không khí của Hạm Đạm Hiên.

Tay Phù Lạc run lên, đầu lại rơi trên mặt đất, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, hơn nửa tháng vô ưu vô lo khiến nàng gần như đã quên mình còn có trách nhiệm thị tẩm, ai bảo đã nửa tháng hoàng đế không cho triệu một phi tần thị tẩm chứ, điều này làm cho Phù Lạc đã hoàn toàn khẳng định hẳn là một cường công đam mỹ.

“Công chúa (nương nương).” Bích Diệp cùng Bích Ngô vô cùng lo lắng nhìn Phù Lạc đang đại ra, thẳng đến khi hoàng thượng bước vào Đình Nhụy các (phòng ăn Hạm Đạm Hiên) mới lên tiếng gọi.

“Thần thiếp (nô tì) vẫn an hoàng thượng.” Phù Lạc hơi run rẩy vẫn an Long Hiên đế.

“Ái phi bình thân.”

Một tiếng ái phi, khiến lòng muốn chết Phù Lạc cũng có. Trong lúc hoảng hốt nàng dường như chứng kiến Long Hiên đế dữ tợn dâm dăng cười nói với nàng, “Ái phi, tối nay trẫm sẽ vô cùng yêu nàng.” Kế tiếp chính là các loại khổ hình cực kỳ tàn ác, trường hợp cực kỳ huyết tinh cùng không thích hợp với thiếu nữ này, nào là giọt nén, roi quất, ghế hùm(1) (ngộ cũng không biết vì sao lại có ghế hùm) đều hiện ra rồi, mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống.

“Ái phi thân mình không khỏe sao?”

Phù Lạc cảm giác được một vật thể ấm áp đặt ở trên trán của mình, ngẩng đầu vừa nhìn lại là tay Long Hiên đế, sợ tới mức giật mình một cái, phản xạ có điều kiện quỳ xuống (thật sự là thân có nô tính mà, chưa bao lâu đã phản xạ có điều kiện rồi), “Hoàng thượng tha mạng.”

Hành động của nàng khiến Long Hiên đế kinh ngạc một trận, bản thân đã làm gì, khiến Phù phi bị dọa thành như vậy chứ. “Ái phi, chỉ giáo cho?” Nói xong, lại giống như đang nhớ lại chuyện lần trước, nghĩ đến Phù phi là vì lần thị tẩm trước mà sợ hãi, phủ xuống thân thể nhẹ nhàng thổi hơi ở bên tai Phù Lạc, “Lần trước, trẫm rất hài lòng.” Dứt lời, còn phá lệ lộ ra tươi cười ít đi mấy phần châm chọc, khiến Phù Lạc nháy mắt ngây ngốc, ai bảo tuyệt phẩm thể này căn bản không có ở hiện đại, cũng không trách nàng không có lực miễn dịch. Dần dần mới nghĩ đến lời Long Hiên đế nói, nhất thời trước mắt tối sầm, lung lay sắp đổ. Ý niệm cuối cùng trong đầu là, người đương nhiên vừa lòng, đáng tiếc ta thì vô cùng thâm tâm.

Hoàn hảo Long Hiên đế nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, “Ái phi, ái phi, mau truyền thái y.” Phù Lạc càng thêm choáng váng ở trong lung lay mãnh liệt của Long Hiên đế, từng tiếng ái phi bao hàm giả dối cùng châm chọc, vốn phải là thanh âm lo lắng mà Phù Lạc nghe như thể nào cũng cảm thấy đây là vui sướng khi người gặp họa, xem ra giả bệnh có chút không giả bộ nổi nữa rồi.

“Hoàng, hoàng thượng, thần thiếp không có việc gì.” Dứt lời giãy dụa đứng lên.

“Ái phi đang dùng bữa à? Đúng lúc Trẫm cũng chưa dùng, cùng nhau ăn đi.” Dứt lời, lôi kéo tay Phù Lạc đến gần bàn ăn.

Phù Lạc cảm giác tâm tình hôm nay của Long Hiên đế rất tốt, mà mình thì giống như con chuột dính trên bả, mạng không còn dài.

Vạn Toàn thấy Long Hiên đế hôm nay khác rất nhiều so với ngày thường, thỉnh thoảng ném cho Phù phi ánh mắt tràn ngập đồng tình. Buổi sáng nhận được tin biên ải chiến thắng, Long Hiên đế mặt rùng mừng rỡ, xem ra chiến tranh rất nhanh sẽ kết thúc, giá trị lợi dụng của Ngọc Chân quốc cũng sẽ không còn, vận mệnh của Ngọc Quý phi cùng Phù phi trong hậu cung này cũng thật đáng lo, nhìn nhất cử nhất động hôm nay của hoàng thượng, càng làm cho Vạn Toàn lo lắng đến tương lai của Phù phi. Hoàng thượng biểu hiện ôn nhu cùng nhiệt tình với Phù phi rất không bình thường.

“Vâng.”

Về mặt Long Hiên đế vốn đang ôn hoà sau khi nhìn đến một đĩa cải thìa cùng một chén canh chay trên bàn cơm, sắc mặt nháy mắt âm u như mưa tuyết sương mù trời đông giá rét.

“Bữa tối Phù phi chỉ có thể này sao? Xem ra nên thay đầu bếp ở Hạm Đạm Hiên rồi, truyền trẫm ~”

Phù Lạc vội vàng cắt đứt lời Long Hiên đế, “Là thần thiếp yêu cầu, không liên quan đến đầu bếp.”

“Lúc trẫm nói chuyện, không thích bị người khác cắt đứt.” Khuôn mặt mang theo mỉm cười gần từng tiếng nói ra lời nói lạnh như băng, khiến Phù Lạc cảm thấy càng thêm đáng sợ mà lạnh run.

“Có điều nếu Phù phi đã nói như vậy, trẫm tạm tha cho hần. Nhìn nàng thân mình không tốt hần nên ăn đồ bổ, sao có thể chỉ ăn mấy thứ này.” Dứt lời ý bảo Vạn Toàn truyền lệnh.

Phù Lạc đối mặt với một bàn ngự thiện cung đình, vốn nên ăn như thói quen, đáng tiếc là cùng nhau ăn cơm với Long Hiên đế, khẩu vị gì cũng đều mất sạch.

“Ái phi thử chút vệt hầm sen này xem.” Ân cần gấp thức ăn cho Phù phi, “Thử thêm chút cá này nữa.” Trong lúc nhất thời chỉ thấy Long Hiên đế ân cần gấp thức ăn cho Phù Lạc, mà Phù Lạc thì không dám cự tuyệt mắt ngẩn lệ, giận mà không dám nói gì mãi miết bởi cơm, à không, bởi đồ ăn. Trong lòng khóc lóc kể lể nói, “Người ta ăn chay đó, ô ô ô.”

Lúc Long Hiên đế gấp miếng thịt lợn sữa thì Phù Lạc cũng nhịn không được nữa chạy ra ngoài. Ngồi xổm xuống nôn, Bích Diệp cùng Bích Ngô nhanh chóng ra hầu hạ.

Trở về đối diện với khuôn mặt lo lắng của Long Hiên đế, tâm Phù Lạc chột lạnh, tối nay không phải là đêm đoạn hồn của mình đi?

“Người đầu, lời ngự trù ra ngoài chém.” Long Hiên để lạnh lẽo nói.

Trong lòng Phù Lạc thầm hận một trận, còn không phải làm cho ta xem sao, nếu không vì sao sớm không nói muộn không nói, lại muốn sau khi ta nôn xong tiến vào mới nói, trăm phương ngàn kế muốn giành lấy niềm vui của mình như vậy, xem ra cuộc sống sau này không dễ chịu rồi.

“Hoàng thượng không liên quan đến ngự trù, là thần thiếp không quen ăn thức ăn mặn.” Phù Lạc vẫn là nhin không được, nàng không thể ngồi xem loại chuyện lấy mạng người như cỏ rác thế này.

“Ái phi sao không nói sớm.” Vạn Toàn thông minh sớm đã sai người thay phần lớn món ăn mặn, mang thức ăn chay lên. Phù Lạc thì vẻ mặt xanh xao tiếp tục chịu đựng bữa tối tra tấn, Long Hiên để là đang chặn heo à?

Một bữa cơm thật sự là “Khách và chủ hết sức vui vẻ”. Phù Lạc miễn cưỡng cười vui bị Long Hiên để gọi vào thư phòng mài mực, mỹ danh là hồng tỵ thiên hương. Đừng tưởng cái này không cần thể lực, cứ cho người thử không động dùng cổ tay mài mực một canh giờ xem, là muốn mạng người đó. Tay Phù Lạc đã run rẩy mọc như móng gà rồi.

“Ba.” Thanh âm thanh thúy đánh vỡ sự yên tĩnh cả thư phòng, nhanh chóng ngừng kết khí lạnh giữa hè, Phù Lạc cảm thấy chỉ cần có Long Hiên để ở đây, cho dù trời hè không có điều hòa cũng có thể rất thoải mái. Điều kiện tiên quyết là người trêu chọc đến hần không phải là mình.

Một giọt mực do Phù Lạc lỡ tay khiến đỉnh mực rơi xuống mà dần thấm ở trên long bào của Long Hiên để. Vốn nên ở trên mặt của hần, may mắn nhanh chóng tránh được, có thể là bởi vì có bàn ghế ngăn cản hoặc là liên quan đến uy nghiêm hoàng đế, nên hần không nhảy dựng lên tránh, vì vậy Phù Lạc vô cùng ai oán nhìn giọt mực muốn mạng người kia. Làm dơ long bào hay làm dơ mặt hoàng thượng đều là đại bất kính, Phù Lạc sợ tới mức mất đi toàn bộ hành động, trong lòng lại lẩm bẩm, “Ta làm dơ một bộ long bào rồi.” Trừ bỏ muốn chết ra, cũng vì làm dơ món đồ cổ vô giá kia mà tự trách (điều kiện tiên quyết là trở lại thế kỷ hai mươi mốt), thêu công thật tốt mà.

Đáng tiếc nàng không biết đây đã là kiện long bào thứ hai mà nàng hủy diệt.

Vạn Toàn nghe tiếng đi vào nhìn thấy chính là Phù phi đại ra cùng sắc mặt không tốt của Long Hiên để. “Thay quần áo cho trắng.” Vạn Toàn âm thầm lắc đầu, càng cảm thấy tương lai của Phù phi thật bi ai, hần đang dùng ánh mắt tương lai để nhìn hiện tại.

Ngoài dự kiến của Phù Lạc chính là, hoặc là cũng không có, Long Hiên để lại khoan dung với nàng. “Một mỗi rồi nhĩ, trăm rất thích ái phi mài mực, ngày mai lại tiếp tục đi.” Nói xong ra hiệu cho Phù Lạc ngồi xuống chiếc giường ở bên trái mình.

Ngày mai tiếp tục? Phù Lạc mở to hai mắt, môi run rẩy nói ngày mai tiếp tục, kỳ thật cũng chỉ là làm khẩu hình miệng khi phát âm, nàng sợ hoàng đế hỉ nộ không rõ này từ đáy lòng. Long Hiên để sớm quay đầu tiếp tục công vụ, Phù Lạc liền si ngốc ngơ ngác ở một bên ngóng nhìn bên mặt hoàn mỹ giống như thần Hy Lạp của hần, vĩ ngạn khí phách, tuần tú sáng ngời. Khi ôn nhu như gió mát đêm trăng sáng, khi âm u như bão tuyết giữa trời đông, chính là bất cứ lúc nào cũng nhìn rất đẹp, nếu hần không SM không đam mỹ thì hần là rất tốt. Định luật một của sự thật, mỹ nữ dễ nhìn bất luận làm bao nhiêu chuyện nhân thần cộng phần đều dễ dàng được tha thứ cùng bỏ qua.

Trong mơ mơ màng màng liền ngủ mất, lại mơ mơ màng màng hướng tới nơi ấm áp. Long Hiên để có chút chán ghét nhìn nữ nhân gối ở trên bắp đùi mình. Chán ghét nhìn đầu của nàng không ngừng theo nghiêng ngả ở dưới đùi mình mà trượt xuống, lại không ngừng trở lại trên bắp đùi mình, cuối cùng nàng rút cuộc bắt lấy bắp đùi của mình, dùng cánh tay nâng ở dưới mặt, ngăn cản đầu trượt xuống, nàng đại khái còn chưa ý thức được hành vi của mình đối với hoàng đế mà nói là bất kính cỡ nào. Tư thế ngủ của tất cả tiểu thư khuê các đều bị huấn luyện qua, tuyệt đối ôn nhu tiêu chuẩn đẹp, cũng không giống như công chúa Ngọc Chân quốc bị làm hư còn có thể chảy nước miếng khi ngủ này.

Cuối cùng Long Hiên để lại cho đòi Vạn Toàn cầm một cái đệm tiến vào, để sau đầu của nàng sẽ không bị nghiêng mà trượt xuống nữa, cánh tay cũng thoải mái rút ra. Long Hiên để cũng không ý tứ được bản thân lại có thể nhìn nữ nhân mình chán ghét rất lâu.

Ban đêm Vạn Toàn ra ra vào vào ngâm trà thêm điểm tâm cho Long Hiên đế, đi lấy chân mông cho Phù phi, lại thấy Long Hiên đế cau mày, hơi mỗi một nhìn tấu chương, một tay để ở trên đầu Phù phi, khi thì vuốt ve, khi thì dừng lại.

Hết thấy đều thực tự nhiên, tự nhiên đến không bình thường.

(1) Ghế hùm: hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau.

18. Chương 18: Tích Hận Vào Thân

Sáng hôm sau Phù Lạc đã sớm dậy đi Lê Uyển viện. Thứ nhất là đi xem tiến triển của Băng Thuần, thứ hai cũng thăm Liễu A Man một chút, xem có thể lên học nghệ hay không, năng đối với điệu múa cổ điển cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Tham kiến Phù phi nương nương.” Liễu A Man dẫn Ngụy Băng Thuần hành lễ.

“Liễu tỷ tỷ miễn lễ.” Phù Lạc thân thiện nâng Liễu A Man dậy, “Tỷ tỷ không để ý ta gọi như vậy chứ.”

“A Man không dám. Nương nương ~” Liễu A Man tuy rằng được Phù Lạc tặng hài múa cực kỳ vừa lòng, nhưng cũng không dám tiến vào trong vũng nước đục của hậu cung, hưởng chỉ khi rảnh rỗi còn nghe được những lời đồn về Phù phi chốn hậu cung, càng thêm hiểu được giao hảo với nàng cũng không có lợi, nhưng trước mắt vẫn không cự tuyệt được nàng.

Nhìn ra Liễu A Man giãy dụa mâu thuẫn, Phù Lạc bi ai cười, hậu cung quả nhiên là nơi nịnh bợ, ngay cả nữ tử thanh cao bậc này cũng không ngoại lệ. Chỉ là, chỉ là Phù Lạc vẫn không thể biểu hiện tâm tình của mình, Băng Thuần còn cần Liễu A Man chỉ đạo, bản thân chẳng phải là đang muốn lợi dụng Liễu A Man sao, nghĩ đến đây lại khoan dung, muốn tìm kiếm bằng hữu ở trong hậu cung, vậy không phải kẻ ngốc sao?

“Băng Thuần nàng có được không?”

“Băng Thuần thật là một vũ nghệ kỳ tài, tiếp tục như vậy chỉ sợ không bao lâu A Man sẽ không còn gì có thể dạy nàng nữa, ngay cả A Man cũng muốn cam bái hạ phong mà.”

“Liễu tiểu thư quá khen, Băng Thuần không dám. Tài múa của Liễu tiểu thư chỉ có trên trời, Băng Thuần mới theo không kịp.” Ngụy Băng Thuần được khen ngợi khiến mặt đỏ rần.

“Băng Thuần nhờ tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn.”

Tiếp đó ba người rất ăn ý thảo luận rất nhiều vấn đề về phương diện vũ đạo, Liễu A Man đối với kiến thức cùng ý tưởng của Phù Lạc vô cùng ái mộ cùng cảm thấy hứng thú, trong lúc nhất thời đặc biệt thân thiện, ở lại Thính Hương thủy tạ dùng qua bữa trưa, xem Liễu A Man ngẫu hứng múa một điệu xong, kiểm tra tiến bộ của Băng Thuần, sắc trời dần tối.

Ngày hôm nay hết thấy đều rất tốt đẹp, thẳng đến khi Bích Diệp đến báo, buổi tối hoàng thượng muốn tới Hạm Đạm Hiên dùng bữa.

Phù Lạc lòng mang đau khổ đi thật chậm, thật muốn như ốc sên bò về Hạm Đạm Hiên, đáng tiếc nàng là ốc sên à? Không phải, cho nên nàng quyết định đi bộ về cung, coi như giải sầu là được, đêm qua tránh được một kiếp, tối nay chẳng lẽ còn phải giải sầu nữa?

Nhớ đến tối hôm qua ngón tay Long Hiên đế gõ đến ngứa ngứa tê tê, cũng không dám tỉnh lại liền buồn bực, ai, ngứa so với đau càng làm cho người ta không thể nhẫn nhịn chịu đựng mà, thật không biết tối hôm qua hắn là vô ý hay là cố ý, hắn xem tấu chương thâu đêm, mình cũng mơ màng mơ màng ngủ không ngon cả đêm, khó khăn chịu đựng đến khi hắn lâm triều mới được ngủ một lát.

Nghĩ đến đây, lúc ngẩng đầu liền nhìn thấy xe Cửu Long Bát Bảo chở hoàng đế chậm rãi đi hướng ngự hoa viên cạnh mình, đang muốn lôi kéo Bích Diệp quay đầu lại trốn, liền nghe thấy thanh âm đầy từ tính của Long Hiên đế gọi lại.

“Ái phi thật có hưng trí đi dạo ngự hoa viên nhỉ?” Chỉ thấy Long Hiên để xuống xa giá, ôn nhu hỏi chính mình, tuy rằng không mang theo cười, nhưng ngữ khí lại thực dịu dàng, chắc hẳn ngày thường hẳn đối đãi tần phi cũng như vậy.

“Thần thiếp vẫn an hoàng thượng. Thần thiếp đang muốn quay về Hạm Đạm Hiên.”

“Trẫm cũng muốn đi nơi đó, không bằng cùng ái phi đi trở về thôi.”

Phù Lạc ngây ngốc bị Long Hiên để kéo tay, chậm rãi đi bộ trong ngự hoa viên dạt dào sức sống đầu hạ.

Long Hiên để đã sớm trông thấy váy áo lụa mỏng màu xanh của Phù phi, hẳn không hề tự hỏi vì sao ở trong ngự hoa viên xanh tươi um tùm như vậy mà mình có thể liếc mắt một cái liền thấy được màu váy xanh của Phù phi, chỉ biết mình đặc biệt phân phó nội thị thay đổi tuyến đường đi về hướng Phù phi.

Mà tin tức Long Hiên để liên tục hai ngày sủng hạnh Hạm Đạm Hiên sớm khiến cho hậu cung náo động, kỳ thật phải nói là ba lần liên tục. Từ sau điệp hạnh hoàng thượng cho triệu Phù phi, nửa tháng cũng chưa triệu người nào thị tẩm, vừa bắt đầu sủng hạnh lại cho đòi Phù phi, cho nên có thể tính là ba lần liên tục, đây chính là chuyện mà Phù phi tiến cung hơn hai năm chưa từng phát sinh qua.

Bao nhiêu người thầm căn nát rằng bạc cùng khăn tay, Phù Lạc tuy không biết, nhưng vẫn có thể cảm giác được. Ví dụ Lệ Tiệp dư trước mắt đang dùng ánh mắt lảng tránh mình đây.

“Thần thiếp vẫn an hoàng thượng.” Giọng nói diêm dăm mềm mại kia khiến Phù Lạc sắp tê dại.

“Bình thân.”

“Hoàng thượng đã lâu chưa đến cung Quỳnh Du thăm Nhu Nhi rồi.” Nói xong ai oán một hồi còn nháy đôi mắt to như bị rút gân.

“Ừ.” Long Hiên để như có như không trả lời, Lệ Tiệp dư đợi lâu không thấy hoàng thượng nói chuyện, đành phải cáo lui, tiếp tục bắn phi đao về phía Phù Lạc.

Cũng không biết có phải gặp được thần hay không, hôm nay cả hậu cung tần phi dường như đều đến ngự hoa viên tản bộ, Ngọc quý phi, Tĩnh Tần Lăng Nhã Phong, Tăng Tiểu nghi, Bạch tuyết thị đều thấy được Long Hiên để lôi kéo tay Phù phi tản bộ ở ngự hoa viên, chuyện nhu tình lãng mạn bậc này hẳn có lẽ chưa từng làm qua với những phi tần khác, có người nói.

Ánh mắt âm độc của Ngọc Quý phi, ánh mắt diêm lệ của Tăng Tiểu Nghi, ánh mắt như hiểu rõ thâm chọc lại thương hại của Lăng Nhã Phong, ánh mắt u oán của Bạch tuyết thị, khiến tâm tình Phù Lạc tuyệt đối không tốt lên nổi. Hành động của Long Hiên để không nghi ngờ là đã tạo thêm đông đảo địch nhân cho chính mình, mà những tân tú nữ càng bởi vì bản thân hơn một tháng đều không được hưởng thánh ân, không dám nghĩ không dám nghĩ.

Giống như bị ác lang đuổi theo, Phù Lạc không tự giác lôi kéo Long Hiên để bước nhanh về phía Hạm Đạm Hiên, thẳng đến khi vào cửa Hiên mới trầm tĩnh lại hít vào một hơi, oán khí nữ nhân thật là đáng sợ.

Kế tiếp là thời gian dùng bữa, Long Hiên để tiếp tục dịu dàng ân cần gấp thức ăn cho Phù Lạc, như trạng phu săn sóc của gia đình bình thường, thỉnh thoảng mỉm cười một cái liền cướp đi tâm hồn Phù Lạc, dưới ánh đèn càng ngấm càng thấy soái, ngẫu nhiên ánh mắt đụng chạm sẽ làm cho Phù Lạc xấu hổ đỏ mặt, mãi miết dùng sức bởi cơm, thiếu chút nữa bị nghẹn, hẳn ôn nhu vỗ lưng Phù Lạc, “Cẩn thận một chút.”

Tất cả chuyện này hết thấy đều làm cho Phù Lạc có ảo giác bản thân dường như thật sự đang ở gia đình bình thường, có trạng phu tuyệt phẩm soái ca yêu thương mình, khiến ình tự dối gạt mà trầm luân, Phù Lạc nói với bản thân. Một khi Long Hiên để quyết định áp dụng loại nhu tình này để tấn công người nào, Phù Lạc cảm thấy người đó cũng khó mà kháng cự được. Nhất thời lại không khỏi nhớ tới Dự vương phi mà người nào trong cung cũng hâm mộ kia, tuy rằng có rất ít người nhắc tới, nhưng Phù Lạc vẫn từng được nghe qua chuyện xưa của nàng ấy.

Nàng có được tình yêu của Long Hiên để, gả cho Dự vương gia, mà Long Hiên để đối với nàng sủng ái chưa bao giờ giảm. Nghe nói Long Hiên để không công bố hậu vị chín năm cũng là vì Dự vương phi. Phù Lạc cảm thấy Dự vương phi lựa chọn Dự vương gia thật là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, gả vào hậu cung thì tình yêu của hoàng thượng sẽ chỉ là độc dược.

Nhìn lại Long Hiên đế, thật khó tưởng tượng nam tử như vậy lại có thể có như vậy một mặt si tình, thật hoài nghi. Thế nhưng khi Phù Lạc cảm thấy không thể ngăn cản sự hấp dẫn hần thì không ngừng nhắc tỉnh chính mình người hần yêu là người khác, một nữ nhân hần không có được, mị lực nữ nhân như vậy chắc chắn sẽ không suy giảm.

Sau bữa tối “nùng tình mật ý”, Long Hiên đế lại đưa ra yêu cầu Phù Lạc mài mực cho hần.

Sắc mặt Phù Lạc lúc trắng lúc xanh, lại lúc xanh lúc tím, chính nàng cũng không phát hiện, chỉ là Long Hiên đế lại thấy thú vị. Thường thức mỗi cái nhú mày của nàng, yếu ớt của nàng, khổ sở của nàng, tâm tình vô cùng tốt, xem ra tâm tình tốt quả nhiên là cần xây dựng trên sự thống khổ của người khác.

Phù Lạc vừa mài mực vừa ngựa thần lướt gió tung mây mà nghĩ, nếu ta là tác giả, khiến cho người đam mỹ, còn là thụ, nhược thụ, bị n công tiến công, mỗi ngày tra tấn người, đánh người, nô dịch người. Lúc này sắc mặt hưng phấn phiếm hồng, khiến Long Hiên đế nhú mày khó chịu.

Trong chốc lát lại nghĩ, tác giả là có cừ oán với mình à, kế tiếp còn không biết tra tấn mình như thế nào đây, chẳng lẽ thật sự để con sói Long Hiên đế này đam mỹ SM chính mình. Lúc này sắc mặt tím lại, khiến Long Hiên đế gương mi thoải mái.

Trong chốc lát lại nghĩ bản thân chạy khỏi hậu cung thăng thiên, bắt đầu hành trình cổ đại dị thể ngược nam, không có biện pháp, sau khi gặp Long Hiên đế, nàng trừ bỏ muốn ngược nam ra, vẫn là ngược nam. Sắc mặt tiếp tục hưng phấn phiếm hồng, thẳng đến khi phát giác ánh mắt Long Hiên đế nhú mày nhìn chăm chú.

“Ái phi dường như vô cùng thích mài mực nhỉ, cao hứng như thế, vậy tiếp tục mài thêm chốc nữa cho trầm.”

Sắc mặt Phù Lạc nhất thời từ hồng chuyển trắng sang xanh, lúc sau tiếp tục chuyển hồng, thẳng đến khi tay rút gân, Long Hiên đế mới buông tha. Kế tiếp Phù Lạc lại tiếp tục giả ngủ như tối hôm qua.

Lúc cảm giác được Long Hiên đế ôm lấy mình thì toàn thân đều cứng ngắc. Khi hần thả mình xuống giường thì phỏng chừng cứng như cương thi rồi, âm thầm kiểm điểm kỹ xảo biểu diễn vụng về của bản thân một hồi.

Nghe thấy hần sột sột soạt soạt (cảm giác viết nhầm hai chữ, nhưng lại không biết nên dùng hai chữ thế nào) tiếng cời quần áo, lại càng khẩn trương nhắm chặt hai mắt.

Cảm giác Long Hiên đế nằm xuống ở bên cạnh mình, không có động tĩnh, trong bóng đêm chờ đợi hồi lâu, mãi đến khi nghe thấy tiếng thở đều đều của hần, mới thả lỏng hai tay nắm thành quyền đến phát đau.

Một đêm không chợp mắt.

Phù Lạc nghĩ thầm nếu hoàng thượng lại đến, phỏng chừng không cần hần động thủ, chính mình đã buồn ngủ mà chết. Đếm số một lần Long Hiên đế nhảy vòng lửa, hai lần Long Hiên đế nhảy vòng lửa, ba lần Long Hiên đế nhảy vòng lửa ~~~ dần dần lúc trời sáng đã ngủ thiếp đi.

19. Chương 19: Thịnh Quân Vòng Qua

Sau khi thoải mái lưỡi biếng, lúc rời giường làm chút động tác yoga mềm mại, lần đầu thêm một đoạn yoga tâm linh, liên tục hai ngày tra tấn tinh thần khiến Phù Lạc đã có chút lực bất tòng tâm.

Trong viện gió mát thấm lạnh, hoa hồng tươi đẹp, Phù Lạc cảm thấy khả năng hoàng thượng cho đòi thị tẩm liên tục ba ngày là vô cùng nhỏ, ở Long Hiên triều này lại càng chưa bao giờ có, cho nên rất yên tâm, cực kỳ thư thái tính toán bắt đầu một ngày bình thường, lúc này mới biết bình thường cũng là một loại phúc khí.

“Công chúa, vừa rồi Vương công công truyền dụ hoàng thượng tối nay muốn tới Hạm Đạm Hiên, thỉnh công chúa chuẩn bị tiếp giá.” Bích Diệp đến hậu hoa viên bẩm báo với Phù Lạc.

Hôm nay dấu vết trên người Phù Lạc cuối cùng cũng hoàn toàn tán đi, rốt cục lại có thể mặc trang phục mát mẻ sáng khoái. Một bộ váy lụa trắng ẩn tơ vàng lộ tà áo, búi tóc vẫn thành Vọng thiên kế, cài một cây trâm Ngọc bích hồ điệp lưu tô, tao nhã trong sáng. Tia nắng sớm chiếu lên khuôn mặt mỹ như băng

tuyết, diễm như hoa xuân của nàng, khiến cho Bích Diệp đã nhìn quen chủ tử cũng có cảm giác hoa mắt thần mê.

Lúc Bích Diệp đến, Phù Lạc ngồi ở trên dây đu đặc chế, khẽ động thoải mái đọc sách, khí chất tôn quý như thần nữ, đáng tiếc sau khi nghe thấy lời nói của Bích Diệp, liền kinh thổ ngã xuống, chụp ếch, Bích Diệp cố nín cười chạy lên đỡ nàng.

Phù Lạc lấy tay che trán nói: “Bích Diệp, đầu Bồn cung đau quá, người đi thỉnh thái y đi.” Dứt lời hướng Bích Ngô cách đó không xa nói, “Bích Ngô người đi báo với Vạn công công nói thân mình Bồn cung hôm nay không khỏe, không thể thị tẩm.”

Bích Diệp cùng Bích Ngô rất nhanh đã trở về, thái y cũng rất mau đến đây, tất cả chuyện này đều rất tốt, đáng tiếc lúc nhìn thấy sắc vàng sáng bước vào sau cùng thì tâm tình Phù Lạc vừa mới khôi phục đã rất nhanh chìm xuống tận đáy biển.

“Thần thiếp vẫn an hoàng thượng.” Phù Lạc giấy dựa rời giường.

Long Hiên để sải một bước dài tới trước giường, nâng Phù Lạc dậy, “Ái phi thân mình không khỏe, cũng không cần thỉnh an, nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Đáng tiếc động tác của hắn cũng không phải là để cho Phù Lạc nằm xuống, mà là ngồi ở bên giường, đem Phù Lạc vây vào trong lòng. Khi thấy Phù Lạc phơi bày ra da thịt tuyết trắng non mềm thì tia sáng không biết tên trong mắt trở nên gay gắt.

Động tác, ánh mắt của hắn làm cho Phù Lạc không tự giác cứng ngắc, màu hồng từ má lúm đồng tiền lan đến bên tai rồi đến bộ ngực, cổ đại lan tràn. Hai mắt Long Hiên để lại càng sẫm lại, trở nên sâu như biển Bắc Cực.

“Sao hoàng thượng lại tới đây?” Phù Lạc cúi đầu không dám nhìn ánh mắt Long Hiên để, người khác cho rằng nàng đang ra vẻ thẹn thùng, kỳ thật là nàng không dám để cho Long Hiên để nhìn thấy khẩu hình nguyên rủa của nàng.

“Trẫm nghe nói ái phi bị bệnh.” Long Hiên để quan tâm nói.

Trong lòng Phù Lạc thầm mắng cái tên lai tạp giữa hồ ly và sói này sao lại biểu diễn kỹ xảo tốt như vậy, tuyệt đối là cấp bậc ảnh đế Oscar.

“Thân mình thần thiếp không khỏe, sợ làm bẩn thánh thể, hoàng thượng vẫn là vẫn là ~~” Không đợi Phù Lạc nói xong, Long Hiên để quay đầu hướng thái y đứng ngay ở một bên nói: “Còn không mau bắt mạch cho Phù phi.”

Đúng là người hai tính cách, hai da mặt mà, đối với Phù Lạc thì làm như nhu tình mật ý, đối với thái y lại là bản chất lạnh thấu xương như băng. Phù Lạc nghĩ thầm, trước kia ta cũng từng bị bệnh, sao không thấy người quan tâm như vậy hả, nhất định là có chuyện gì sắp xảy ra rồi.

Lão thái y run rẩy chẩn mạch xong, nói: “Mạch tượng nương nương bình thần, chỉ là thân thể quá yếu đuối, cứ tu bổ điều dưỡng, rất nhanh sẽ tốt lên.”

“Ái phi cứ yên tâm nghe theo lời thái y nói đi. Trẫm sẽ bảo Thái Y Viện viết ra phương thuốc điều dưỡng cho ái phi.”

“Tạ hoàng thượng ân điển.” Phù Lạc chỉ có thể ra vẻ ngọt ngào thẹn thùng nói.

“Sắp đến giờ ngọ thiện rồi, hôm nay thần thiếp không thể bồi hoàng thượng dùng bữa, hoàng thượng vẫn là ~~”

Long Hiên để ái muội dùng ngón tay điểm lên trên môi Phù Lạc, “Ái phi thân mình không khỏe, trẫm sao có thể nuốt trôi, ái phi muốn dùng thứ gì?”

Nhìn nhu sắc trong đôi mắt của Long Hiên để, Phù Lạc thoáng chốc cũng bắt đầu hoài nghi mình có phải đa tâm rồi hay không.

“Thần thiếp muốn dùng chút cháo.”

“Ừ.” Hấn quay đầu phân phó cung nhân nói, “Đến hỏi thái y, hiện tại cháo gì thích hợp với Phù phi nương nương.”

Sau khi cung nhân đều thối lui, Long Hiên để cũng dứt khoát cởi giày nghiêng người nằm lên trên giường với Phù Lạc. Săn sóc đắp kín mền cho Phù Lạc, một tay chống đầu, một tay nắm tay ngọc của Phù Lạc, không ngừng vuốt ve ngón tay của nàng, thỉnh thoảng giao nhau thành chữ thập.

Khiêu khích, đây tuyệt đối là khiêu khích, sắc mặt Phù Lạc càng thêm hồng nhuận, nhìn ngón tay trơn nhẵn của Long Hiên để hướng đến gương mặt mình, như có như không họa quanh ở vành tai cùng đôi môi. Cả người Phù Lạc bắt đầu khô nóng, muốn đá văng mền ra, lại bị Long Hiên để lấy lý do thân thể không khỏe sợ cảm lạnh để ngăn lại.

Đại ca, đây đang là trời hè đó, Phù Lạc tuyệt đối có lý do hoài nghi hấn là cố ý chinh mình. Lại chỉ có thể nhắm mắt, mắt không thấy tâm không phiền, hết thấy hấp dẫn đều kém ngọn lửa ái muội làm cho người ta run rẩy cùng khô nóng trong đôi mắt ẩn chứa dục vọng của hấn.

Lúc Bích Diệp bưng cháo tiến vào, Phù Lạc chưa từng thấy cảm kích nàng ta như vậy, cảm thấy hành động trước kia của nàng ta, hôm nay cũng có thể cho qua.

Bích Diệp cùng Phù Lạc ngạc nhiên nhìn Long Hiên để tiếp nhận cháo, múc một thìa, cẩn thận thổi nguội, đưa đến bên miệng Phù Lạc. Phù Lạc kinh dị đến mức há to miệng, miếng cháo vô cùng thoải mái tiến vào trong bụng nàng.

Bích Diệp sau khi nhìn đến ánh mắt lạnh như băng của Long Hiên để thì như chạy trốn chết ra khỏi cửa.

“Hoàng thượng, thần thiếp tự mình ăn được.”

“Trẫm rất thích bón cho ái phi ăn.” Phù Lạc nhìn vào vùng biển nhu tình kia, mê say đến mức bắt đầu ghen tị với những phi tần này cũng được trải qua loại đãi ngộ này, ghen tị với Dự vương phi trong truyền thuyết lấy được tình yêu của Long Hiên đế.

Khó khăn nuốt xuống miếng cháo cuối cùng, đã thấy Long Hiên đế cúi đầu thổi hơi vào tai Phù Lạc, “Trẫm, cũng đói bụng.” Hấn bắt đầu khẽ cắn vành tai Phù Lạc.

“Hoàng, hoàng thượng ~~” Phù Lạc sợ tới mức lui vào chỗ sâu trong giường.

Long Hiên đế tiến lên đẩy Phù Lạc vào bên giường, vây ở trong ngực của mình. Hơi thở nóng rực phun lên trên mặt, trên cổ, xương quai xanh, bộ ngực, bụng, bắp đùi của Phù Lạc

~~Phù Lạc ưm ra tiếng, theo động tác của Long Hiên đế, quần áo trên người Phù Lạc cũng được cởi ra, Long Hiên đế tạm thời rời khỏi thân thể Phù Lạc, lưu loát cởi quần áo, quả nhiên là bị nữ nhân luân gian quen rồi, vô luận là inh hay là cho người, quần áo cởi đến nhuần nhuyễn, gọn gàng như thế.

Dáng người hình tam giác dưới quần áo khiến Phù Lạc nhìn thẳng ánh mắt, cơ ngực phát triển mà không cường tráng, cơ bụng lục đồng nóng lòng nhảy lên, cùng với thứ vô cùng cực đại kia, Phù Lạc có chút không tin mình lại có thể cất chứa nó, còn là hai đêm n lần. Đêm đầu tiên tưởng là nằm mơ, căn bản chẳng quan tâm quan sát cái gì, thậm chí không nên lãng phí thời gian, đêm thứ hai bị “SM”, ai còn có tâm tình kia chứ.

Đang lúc Phù Lạc ngăn người hết sức, Long Hiên đế đã cúi người xuống, “Vừa lòng tự mình nhìn qua chứ?” Phù Lạc liền rơi vào trong đôi mắt sâu như biển kia, lần đầu tiên nhìn thấy nó tràn ngập ý cười, ánh mắt thể này giống như chiếu ra vô số tinh quang, làm cho người ta trầm luân.

Cho nên dù mắt thấy bờ môi của hấn dán lại gần, cũng vô pháp di động, run rẩy giống như đang hoan nghênh hấn nhắm nháp. Đôi môi ướt át dán vào cùng một chỗ, tùy ý dây dưa. Long Hiên đế dễ dàng cạy mở hàm răng không có ý chí chống cự của Phù Lạc, đầu lưỡi mềm mại bắt đầu nhiệt tình du động, khiêu khích cái lưỡi đình hương của Phù Lạc, khi thì ôn nhu mút vào, khi thì trốn tránh dụ dỗ Phù Lạc chủ động, khi thì cuồng bạo khiến trách mút cắn, Phù Lạc đau đến nước mắt chảy xuống, đến khi nín thở thiếu chút ngắt đi.

“Ồngốc, thở đi.” Ánh mắt Long Hiên đế đúng kiểu người rất ngu ngốc, Phù Lạc tức giận khiến hai gò má đỏ bừng. Liên tục thở sâu vài ngụm, còn chưa kịp kháng nghị, không khí trong cổ họng lại lần nữa bị rút đi,

nụ hôn cuồng liệt nóng nảy giống như gió bão nhiệt đới, Phù Lạc vừa mới nghĩ mình sắp bị hôn chết, mới có cơ hội để thở.

Buông tha đôi môi bị hôn sưng của Phù Lạc, Long Hiên để tựa đầu chôn ở giữa xương quai xanh của nàng gặm cắn, một tay xoa thứ tròn trịa bên phải Phù Lạc, nhẹ nhàng như nắm khiêu khích, khiến Phù Lạc không tự giác rên rỉ, “Ừ, ừ, a a a...” Lực đạo càng ngày càng nặng, tốc độ càng lúc càng nhanh, liên tục lôi kéo, “Đừng, đừng, buông tha ta.”

Long Hiên để khẽ cười ra tiếng, “Như nàng mong muốn, trăm sẽ không buông tha cho nàng.” Lại sa vào trong tiếng cười trầm thấp khêu gợi, lần đầu tiên Phù Lạc nghe thấy Long Hiên để nhỏ giọng, ngạc nhiên hướng tới, nếu hắn có thể mỗi ngày như thế hắn sẽ rất tốt.

“A.” Áo tưởng lại bị ngắt ngang, chẳng biết từ lúc nào đầu Long Hiên để đã dời đến trên bộ ngực của Phù Lạc, ngậm vào anh đào đã sớm cứng lên.

Một tay thăm dò vào u cổ kia, “Nhảy cảm như vậy, dâm đang như vậy, trăm còn chưa vỗ về chơi đùa, đã ướt thành như vậy rồi.” Long Hiên để đưa ngón tay từ nơi u cổ ướt át của Phù Lạc ra, bên trên dính đầy chất lỏng trong suốt, nhìn thấy hắn đưa ngón tay nhẹ nhàng đặt ở bên môi, ngậm lấy, Phù Lạc cảm giác mình hoàn toàn hết thuốc chữa, dịch trơn ướt từ đùi chảy xuống.

Ngón tay thon dài của Long Hiên để vốn đặt nhẹ ở cửa vể mấy vòng, sau đó đột nhiên đem hai ngón tay đâm vào trong đó, tìm kiếm ngọn nguồn mỹ vị. “A, đừng.” Phù Lạc không thể chịu đựng được lên tiếng.

“Đừng?” Mày kiếm ngang ngược khẽ nhếch, hai ngón tay xâm nhập vào đột nhiên mở rộng ra, mở ra dững đạo chặt căng, lượng lớn dịch trong suốt lập tức từ nơi được mở rộng kia mà ồ ồ chảy ra, thấm ướt lòng bàn tay hắn cùng với khăn gấm trắng trải giường dưới thân, hắn động đến cửa vào cùng nội bích non mềm kia, cười tà, “Chính là, thân thể ái phi lại không nói như vậy, trăm ghét nhất bị người khác nói dối, trăm nên trừng phạt nàng thế nào đây.”

Hai ngón đổi thành ba, mạnh mẽ đâm vào mật huyết đầy nước kia, kịch liệt trều sấp, “Van cầu người, van cầu người...” Phù Lạc trừ bỏ khóc, liều mình ôm chặt Long Hiên để ra, không còn cách khác. Nhưng hắn vẫn không ngừng, giống như không đếm xỉa đến nhìn Phù Lạc khóc cầu, vô cùng thờ ơ.

“Cầu trăm làm cái gì?”

“Không, không biết.” Phù Lạc bắt lực ôm chặt lấy hắn.

Động tác ngón tay của Long Hiên để càng ngày càng thô bạo kịch liệt, ngậm chặt viên hồng ngọc đã sớm cứng lên, điên cuồng gặm cắn xoa nắn, lôi kéo, “Cầu người, cầu người...”

“Cầu cái gì?” Phù Lạc vô lực lắc đầu, thân thể theo ngón tay của hắn điên cuồng vặn vẹo, “Cho ta, cho ta.” Cho dù là thần cũng sẽ nổi giận, Phù Lạc bắt lấy tay hắn, hung tợn nói.

Long Hiên để cười quyến rũ, Phù Lạc trước khi hôn mê trong đầu luôn hiện lên nụ cười quyến rũ, ma mị quần quanh lòng mình kia.

Long Hiên để nâng mông Phù Lạc lên, đỡ lấy thứ đã sớm cương cứng kia của mình gần như là thô lỗ chen vào trong u cổ tràn ngập nước mật của nàng.

Đau đớn bất chợt, khiến Phù Lạc thoáng chốc thanh tỉnh, “Phì” cười ra tiếng.

—————→

Bởi vì nàng đang nghĩ tới một câu nói, nói cái gì nhỉ?

20. Chương 20: Vòng Qua Một Nửa

Phù Lạc nhớ tới mình từng đọc qua một bộ truyện xuyên qua, nữ phụ trong truyện đó, ngay lúc hoàng thượng tiến vào nàng, đều phải nói, “Tạ chủ long ân.”

Mình đây có cần phải nói không ta?

Nhìn về phía vẻ mặt tức giận của Long Hiên đế, Phù Lạc biết mình nhất định không được chết già rồi. “A a a...” (Ngộ hoài nghi cả Hạm Đạm hiên đều có thể nghe được tiếng kêu phóng đăng của nữ trư.)

“Con mèo hoang nhỏ này.”

“Đồ độc phụ này.”

“Ác phụ.”

Theo Phù Lạc điên cuồng vận vẹo, không ngừng gặm cắn da thịt mềm nhẵn của Long Hiên đế, không ngừng dùng móng tay lưu lại vết cào thật sâu trên lưng hắn, Long Hiên đế càng lúc càng nói nhiều.

Ngay trước một giây ngắt đi, Phù Lạc nghĩ thầm chẳng lẽ mình mới là người ngược đãi cuồng, cuối cùng toàn bộ tiết mục đều ở trong tiếng thét chói tai “Cứu mạng” của Phù Lạc mà kết thúc.

Long Hiên đế Hiên Áo ở trong đôi mắt đặc biệt sáng của Phù Lạc mà tỉnh lại. Thật lâu không được giấc ngủ thư thái an ổn như vậy, cho nên hắn còn tỉnh muộn hơn Phù Lạc.

Đang muốn rời giường, lại phát hiện hai tay chẳng biết đã bị mảnh vải cột vào đầu giường từ lúc nào, trong nụ cười sảng lạn của Phù Lạc đã tràn ngập ý xấu.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng dựa trên thân, kiên đỉnh như gió mát trước ngực đỡ qua bộ ngực của hắn, cũng không chịu dừng lại. Hai đùi tuyết trắng thon dài lơ đãng đụng vào cực đại của hắn, ma sát, lui bước.

Mềm mại tuyết trắng kia cứ lắc lư phóng đại ở trước mặt hắn, vô số lần muốn chạm đến nhưng không được, vô số lần muốn ngậm chặt, lại bị nàng ngăn cản, trên mặt vẫn là nụ cười xấu xa, một tiểu yêu tinh.

Nàng dùng đầu lưỡi linh hoạt một đường khe hôn tai hắn, vành tai, liếm qua lại, như có như không, như có như không chết tiệt này.

Môi lưỡi của nàng đi đến lông mày bờ môi của hắn, lưu lại không tha, nhưng lại không chịu xâm nhập, đầu lưỡi hồng phấn điểm nhẹ đôi môi Hiên Áo, thỉnh thoảng trên chọc hắn không muốn tham gia vào mà chìa đầu lưỡi, lại như thế nào cũng không chịu lưu lại chơi đùa.

Sau đó nàng ở chỗ rốn hắn vẽ vòng ướm sừng, đầu ngón tay chải vuốt lông phía dưới, Hiên Áo tự nói với mình phải nhịn xuống, tuyệt đối không thể phát ra tiếng. Thẳng đến khi đôi môi của nàng dán sát trên yếu ớt của hắn.

Nghe được tiếng thở gấp thô khàn của Long Hiên đế, Phù Lạc chơi đùa càng thêm vui vẻ đến quên trời đất. Tươi cười mị mắt như tơ, ở giữa ánh nhìn chăm chú của Long Hiên đế mà chà đạp yếu ớt của hắn, nghe hắn gầm nhẹ thỏa thích.

“Buông thả ra.” Dã thú bị thương gầm nhẹ.

Nhìn thấy Phù Lạc cười duyên như hồ ly, đầu ngón tay vung vẩy bên môi, ý bảo hắn không nên gấp gáp.

“Người tên gì?” Giờ khắc này Phù Lạc quên hết tất cả ý nghĩa trả thù, cảm thấy giống như còn đang ở hiện đại, người với người là bình đẳng, có lẽ địa vị phụ nữ còn thoáng hơn nhiều.

Không nói, được lắm, Phù Lạc lại lần nữa khiêu khích ham muốn của hắn, hai tay xoa nắn cực đại, khuấy động rất nhanh, rồi dừng lại.

“Hiên Áo.”

Nhìn thấy nụ cười gian thực hiện được của nàng, con người Hiên Áo nhanh chóng sâu lại.

“Áo, Áo, Áo ~” Phù Lạc ở bên tai hắn không ngừng nỉ non, đầu ngón tay không ngừng vẽ loạn trên người hắn, châm lên từng ngọn lửa tàn sát bừa bãi.

Cuối cùng, cuối cùng, trong lúc nàng ngoan ngoãn ngồi trên cực đại của mình, Hiên Áo cảm thấy mình vẫn có thể tha thứ cho yêu tinh này.

Nhưng mà, chính là.

Ngay lúc dực vọng sắp được chút thư sướng, nàng đành chỉ động tác, bứt ra đứng lên, tao nhã mặc áo ngủ vào.

Gọi ra ngoài cửa, “Vạn công công, có thể truyền bữa tối, tiến vào thay quần áo cho hoàng thượng đi.”

Hiên Áo ngược lại hít ngậm khí, không thể tưởng tượng nổi, dùng ánh mắt vô cùng nóng không kèm được cơn tức với ý đồ cứ như vậy luyện hóa Phù Lạc, bất không để lại một chút dấu vết.

Trong phút chốc cửa được mở ra, Phù Lạc mảnh vải dùng để trói kia ra.

Phù Lạc đang muốn đạp xuống giường, Phù Lạc tự cho là mọi sự không lo, lại bị một trận cuồng phong cuốn vào trong giường, “Đi ra ngoài.” Sau tiếng gầm lên giận dữ kinh thiên động địa, là sự hối hận vô cùng vô tận của Phù Lạc.

Nàng nghĩ tới quá trình, lại đoán sai kết cục.

Tiếng kêu thê lương vang lên trên không Hạm Đàm hiên, thật lâu không giảm.

Sau một hồi, Phù Lạc vô cùng khó coi bị Long Hiên để xách tới Đình Nhụy các dùng bữa, sau đó lại thực đáng thương bị xách trở về trên giường.

Đêm hôm đó, thật là vô cùng thê thảm, thê lương thảm thiết, Phù Lạc rất lâu sau này khi nhớ tới đều phát run cùng hối hận, bởi vì hậu quả thật sự khó có thể thừa nhận cùng kéo dài.

Ngày kế.

“Công chúa, công chúa.”

“Nương nương, nương nương.”

Phù Lạc thống khổ mở hai mắt.

“Hôm nay là ngày triều hội của Quý phi nương nương.”

Vì thế trên đường đi cung Khánh Đồng liền có hơn một hàng xa liễn vội vàng xuất phát. Trời hè còn phải bọc kín trong đồng quần áo kín không kê hở khiến cho tâm tình Phù Lạc rất buồn bực, trên mặt cực thiếu giấc ngủ vác hai quầng mắt thâm, Phù Lạc cảm thấy được, có lẽ hôm nay cũng nằm trong kế hoạch của vị hoàng đế kia, nếu không hẳn sớm không sưng ái muộn không sưng chiều, cứ muốn ngay sau cuộc tuyển tú, lại còn chịu khổ như vậy.

Quả nhiên là người bị luân gian quen rồi, thể lực tốt không nói, kỹ thuật cũng tốt không chê vào đâu được.

Nhớ tới đêm qua hẳn một lần lại một lần bức bách mình hèn mọn cầu xin hẳn, liền hận đến nghiêng răng ngứa lợi.

Một câu “muội muội khổ cực” của Lan Hiên phi dẫn tới vô số đả kích ngầm ngầm hay công khai.

Sau khi tiếp lấy những lãnh trào ám phúng không dinh dưỡng này, còn phải chịu vô số thanh âm ong ong như muỗi, Phù Lạc lựa chọn té xỉu.

Không đến triều hội kia quả thực chính là làm cho cả hậu cung mâu thuẫn gay gắt, đến triều hội kia rồi, mâu thuẫn còn quyết liệt hơn.

Xưa nay Lan Hiên phi nắm chắc thắng lợi trong tay đối với tình huống nội bộ của Hạm Đàm hiên mà trình thám báo tới cũng cau chặt mày, xem ra lần này Long Hiên đế thật sự làm đến mức vượt quá chừng mực.

Cho dù ban ngày té xỉu, Long Hiên đế cũng vẫn không buông tha Phù Lạc, những ngày tiếp theo nàng trôi qua đều là trời đất tối tăm, mịt mù tăm tối, vô cùng thê thảm, những ngày đối mặt buồn chán, lặp lại đêm ngày.

“A, a, Áo, Áo, ta không dám nữa.”

“Áo, van cầu người.”

“Áo, cho ta.”

“Áo, buông tha ta.”

Từ sau ngày nàng gọi thẳng tên Long Hiên đế, hẳn liền yêu cầu nàng ở trên giường gọi hắn như vậy.

Loại khổ hình cực kỳ tàn ác, cực kỳ bi thảm này vào lúc biết được tin tức sứ đoàn Ngọc Chân quốc đem theo đại quân Viêm Hạ chiến thắng trở về liền ngừng lại.

Đã nhiều ngày tâm tình Long Hiên đế vô cùng tốt, cực kỳ tốt, tốt tới trình độ nào ấy mà, có thể đơn cử một vài ví dụ.

Ngày nào đó Phù Lạc không cẩn thận nói lỡ miệng, gốc cây Ngụy tử mà hoàng thượng yêu thích nhất kia liền dờ tới Hạm Đạm hiên.

Lại ngày nào đó nàng không cẩn thận nói lỡ miệng, Tĩnh Tẩn liền ngoan ngoãn đến Hạm Đạm hiên đàn một khúc cầm say lòng người, nhu tình như nước, phong tư khuynh thành, đáng tiếc Long Hiên đế không có chút dao động nào. Điều này làm cho Phù Lạc cảm thấy có chút không bình thường, đôi mắt mỹ nhân đẹp như vậy, không có ý tứ dao động, rất đáng sợ rất không bình thường.

Lại ngày nào đó nàng không cẩn thận nói lỡ miệng, Long Hiên đế lại có thể tự mình bóp chân đấm lưng cho nàng.

Từ đó nàng rốt cuộc không lỡ miệng nữa, bởi vì toàn bộ những việc này khiến cho nàng có cảm giác vui vẻ không chân thật, thật sự khủng bố.

21. Chương 21: Sứ Đoàn Ngọc Chân

“Công chúa, hoàng thượng mời người đến điện Huyền Ôn, tối nay hoàng thượng thiết yến khoản đãi sứ giả của Ngọc Chân quốc ở nơi này.” Bích Diệp đang cầm một bộ y phục đi đến.

Phù Lạc nhíu mày, ý bảo nàng giải thích.

“Đây là hoàng thượng sai người đưa quần áo tới.”

Lúc Phù Lạc mặc nó vào thì người ở chỗ này đều kinh ngạc ngừng thở. Nó dùng chỉ bạc chế thành, dưới ánh trăng khúc xạ ra ánh sáng nhu hòa nhiều màu, dưới làn váy, lay động như sóng gợn trên mặt nước. Cài lên ngọc bội tặng kèm y phục, đỉnh linh rung động, lúc đi lại như nước suối thủy róc rách, dễ nghe êm tai.

Vấn lên Cửu thiên phi tiên kế, cắm vào Cửu phương kim bộ dao quý giá tinh xảo, trần châu lớn như long nhãn rũ xuống giữa trán, tối nay Phù Lạc trong kính thạch anh tựa như Quế cung Thường Nga hạ phàm trần, đẹp đến không chân thật, đẹp đến kinh tâm động phách, làm cho lòng người ngộp lạnh.

Cực hạn sủng ái như vậy, có lẽ chính là vì một đêm này đi. Phù Lạc nhớ tới lời đồn hậu cung, hoàng thượng là vì mượn biên giới Ngọc Chân quốc tấn công Thanh Quân quốc mới ngênh thú hai vị công chúa của Ngọc Chân quốc, cũng ân sủng có thêm.

Đại quân chiến thắng trở về, sứ đoàn Ngọc Chân đến thăm, sinh mệnh của hai vị công chúa Ngọc Chân quốc cũng đạt tới thời khắc sáng lạn nhất không phải sao? Phù Lạc xoa nhẹ lên dung nhan lạc mịch trong kính, hết thấy đều đã kết thúc rồi sao? Chính mình lại có lòng không buông, dùng tình cảm làm vũ khí, Long Hiên đế thật sự là quá ghê tởm rồi không phải ư?

Không nhớ rõ ai đã từng nói, một người chết đi có lẽ không phải thật sự đã chết, tình cảm của một người chết đi mới thật sự là đã chết rồi, Phù Lạc nắm chặt nắm tay, thẳng đến khi móng tay đâm vào trong thịt.

Bích Ngô vội tách ngón tay của nàng ra, khăn trương bôi thuốc. “Nương nương ~~”

“Bổn cung không có việc gì.”

Tối nay Ngọc quý phi cùng Phù phi mà muôn người chú mục một trước một sau đi vào điện Huyền Ôn. Hai bên nhìn vào “váy Nguyệt Hoa” phẩm chất giống nhau, kiểu dáng hơi đổi, trong mắt Ngọc quý phi phần nhiều là kinh ngạc cùng khinh thường. Phù Lạc lại bị thương hiểu rõ, thì ra hết thấy với hắn mà nói thật sự không có ý nghĩa, từng khờ dại cho rằng mình xuyên qua đến đây sẽ lưu lại dấu vết không giống những người khác ở trong lòng hắn, nhưng xem ra bản thân thật sự quá ngây thơ rồi.

“Thần thiếp vẫn an hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Long Hiên đế mặc áo bào mình hoàng Cữu Long tường vân, ngồi ở nơi cao cao tại thượng, khuôn mặt bởi vì dấu ở sau chuỗi ngọc trên mũ miện mà không nhìn thấy rõ.

“Hai vị ái phi bình thân.”

Trong tiệc rượu Phù Lạc cùng Ngọc Dung phân ra ngồi hai bên Long Hiên đế, tần phi khác không hề tham dự. Ngồi giữa cao cao diễm vũ, hoan thanh tiểu ngữ, ánh mắt thảnh thỏa dịu dàng của Long Hiên đế, đều không tiến vào được đáy lòng Phù Lạc, chỉ chờ đợi chờ bữa tiệc tối khoe khoang này chấm dứt.

Sau khi sứ giả Ngọc Chân quốc kính dâng lễ vật của quốc vương cùng Vương Hậu mang đến cho hai vị công chúa Ngọc Dung và Phù Lạc, nhận lấy phong thưởng trùng điệp của hoàng đế Viêm Hạ.

Bữa tiệc tràn ngập ngôn ngữ ngoại giao làm cho người ta buồn tẻ vô vị. Tối nay Long Hiên đế cho triệu Ngọc quý phi thị tẩm, thay đổi cục diện mấy ngày liên tiếp độc sủng Phù phi, rất nhanh mọi người liền nghĩ được gió hướng biến hóa.

Ngày kế, hoàng thượng cho thiết yến phong thưởng binh sĩ khai hoàn ở điện điện Cương Uẩn Ngự hoa viên, Lan Hiên phi và Tĩnh Tần tham dự, không thấy hai phi Ngọc, Phù. Đêm nay, Tĩnh Tần Lăng Nhã Phong thị tẩm, đến ngày thứ hai phong làm Tĩnh Tiệp dư.

Gió đêm hiu hiu thổi, sao dày trắng sáng, Phù Lạc tĩnh tọa ở hậu viên, trăng rằm trường tư, “Chỉ nguyện người trường cửu, Ngàn dặm dưới trăng thâu(1).” Nhớ tới cha mẹ ở đất nước xa xôi, Phù Lạc không tự giác đọc lên bài Thủy diệu ca đầu của Tô Thức với nỗi nhớ người thân da diết khi bị xuyên qua. Đây quả thật là tác phẩm xuất sắc thiên cổ, thực thích hợp với tâm tình hiện tại của Phù Lạc.

“Chỉ nguyện người trường cửu, Ngàn dặm dưới trăng thâu. Thơ hay, từ lúc nào Phù phi cũng thích làm thơ rồi?”

Nghe được giọng nói gợi cảm quen thuộc kia, Phù Lạc đột nhiên quay đầu lại, có chút không tin nhìn Long Hiên đế.

“Sao vậy, ái phi nhìn thấy trẫm rất không vui sao?”

“Thần thiếp vẫn an hoàng thượng.”

“Đây là thơ ái phi làm à?”

“Không phải, thần thiếp cũng chỉ là ngẫu nhiên nghe được.”

“Hoa sen dùng thiên trì thì mới nở, sao ái phi không lấy nó làm bài thơ?” Trong ánh mắt Long Hiên đế đã tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

Điều này khiến cho Phù Lạc nghĩ tới chuyện đi dạo ngự hoa viên ngày ấy, nhìn thấy thân ảnh màu vàng sáng mà sợ tới mức chạy trốn. Hắn nhìn thấy ta rồi ư? Hiện tại nhớ lại ngày ấy thật sự rất chật vật, nếu thừa nhận là mình, chẳng phải trên lưng gánh thêm tội bất kính nhìn thấy hoàng thượng không tiến lễ bái rồi, “Thần thiếp vô năng, tài sơ học thiếu, quấy rầy nhả hững hoàng thượng.”

Trong đôi mắt đen như mực của Long Hiên đế hiện lên vẻ thất vọng, lại chớp qua một tia may mắn.

Lại là một đêm liêu chết triền miên. Phù Lạc ôm lấy ý nghĩ cuối cùng có thể hưởng thụ soái ca ngày nào thì hưởng thụ ngày đó, tận tình triền miên, thực sự có chút can đảm bị ai chết dưới hoa mẫu đơn. Đối với tình cảm mãnh liệt lại chẳng biết tại sao của Long Hiên đế, tạm thời quy kết thành tình lực quá thừa đi.

Những ngày tiếp theo, Phù Lạc vẫn là độc sủng lục cung, nhất thời nổi bật vô lượng, lâu đến mức chính Phù Lạc cũng sắp cảm thấy hoàng thượng thật sự sủng ái mình.

“Công chúa, hoàng thượng mời người chuẩn bị một chút, đợi lúc nữa lên t thuyền rồng dạo đêm trên hồ Tiếp Thiên.”

Hồ Tiếp Thiên, là cái hồ lớn nhất trong hoàng cung Viêm Hạ, bề rộng mặt hồ chừng hơn mười mẫu, dưới bóng đêm, lấp lánh vô số ánh sao đủ dạng, chiếu rọi xa xa mông lung chỉ thấy hình dáng núi nhỏ, có chút mùi vị của sông núi Giang Nam.

Thỉnh thoảng nhắc tới việc muốn dạo đêm hồ Tiếp Thiên, không ngờ Long Hiên để lại có thể ghi tạc trong lòng, tâm Phù Lạc không tự chủ được mà nổi lên ngọt ngào.

Một bộ váy phấn, tựa như sen hồng xinh đẹp nhất lộng lẫy nhất trên hồ Tiếp Thiên, Phù Lạc đi lên thuyền rồng do tiểu thái giám cẩn thận nâng đỡ.

“Hoàng thượng tối nay thật hăng hái ha.”

“Trẫm chỉ là đột nhiên nhớ tới ái phi từng nói muốn dạo đêm hồ Tiếp Thiên.”

Nghiêng người đưa tay thăm dò vào trong hồ nước, mát lạnh sảng khoái, nhất thời hưng trí nổi lên, cởi vớ giày đem đôi chân bạch ngọc cũng thả vào trong nước, mặc sức vẩy đập.

Thái giám bên cạnh đã sớm không dám nhìn, dưới sự ra hiệu của Long Hiên để đều lui xuống.

Long Hiên để từ phía sau lưng nhẹ nhàng ôm Phù Lạc, “Coi chừng bị lạnh, đứng lên đi.”

Hắn cúi người xuống, lẳng lặng đi vớ giày cho Phù Lạc, khiến Phù Lạc được sủng ái mà lo sợ. Nhớ tới Trương Vô Kỵ cởi hài Triệu Mẫn, một lần cởi hèn thề, tối nay Phù Lạc cảm thấy nam tử đi giày cho nữ tử, hiệu quả còn tốt hơn so với cởi giày.

Phù Lạc tươi cười dịu dàng quyến rũ, kéo tay Long Hiên để đi vào trong thuyền rồng, nhẹ nhàng rúc vào trong lòng ngực của hắn, ban đêm như vậy, nhìn lên bầu trời đêm trong veo, hít thở không khí ngọt ngào, Phù Lạc không tự chủ bỏ xuống tâm phòng bị, lần đầu tiên khát vọng tình yêu của hắn, không có tình yêu ở trong cung, thật sự là sống không bằng chết.

Long Hiên để dường như cảm thấy nàng đột nhiên yếu ớt cùng nhu tình, ôm tay nàng căng thẳng, hai người cứ lặng im như vậy.

Nếu thời gian có thể dừng ở nơi này, vậy hết thấy hắn sẽ rất hoàn mỹ.

—————→

Từ nay về sau hoàng đế cùng công chúa chung sống hạnh phúc mãi mãi.

(1) Hai câu cuối trong bài từ Thủy diệu ca đầu – Trung thu () của Tô Đông Pha (Tô Thức). Tết trung thu năm Hy Ninh thứ 9 đời Tống Thần Tông (tức năm Bính Thìn 1076), Tô Thức uống rượu vui đến sáng, nhớ đến em là Tử Do (tức Tô Triệt), làm bài từ này.

Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn

Trăng sáng bao giờ có?

Nâng chén hỏi trời cao

Chẳng hay trên đây cung khuyết

Đêm đó nhằm năm nao?

Rắp định cười mây lên đến

Chỉ sợ lâu quỳnh điện ngọc

Cao ngất lạnh lòng sao?

Đứng múa vờ thanh ảnh

Trần thế khác chi đâu.

Xoay gác đỏ

Luồn song lụa

Rọi tìm nhau

Chẳng nên cừ hận

Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau

Người có buồn, vui, ly, hợp

Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết

Tự cổ vẹn toàn đâu

Chỉ nguyện người trường cửu

Ngàn dặm dưới trăng thâu.

Nguồn: Tuyển tập từ Trung Hoa – Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hoá – Thông tin, 1996.

22. Chương 22: Muốn Làm Ác

Nguyên văn chuyện này kết cục chấm dứt như vậy.

Thỏa ước mong nguyện thỉnh xuống phía dưới xem.

... ..

... ..

... ..

... ..

Có khuynh hướng bị ngược thỉnh xuống phía dưới xem.

... ..

... ..

... ..

... ..

Muốn Long Hiên để quốc sắc thiên hương thỉnh xuống phía dưới xem.

... ..

... ..

... ..

... ..

Tuần tú thanh tú thỉnh xuống phía dưới xem.

... ..

... ..

... ..

... ..

Có khí chất nữ thần tình yêu thỉnh xuống phía dưới xem.

... ..

... ..

... ..

... ..

Có kiên nhẫn thỉnh xuống phía dưới xem.

... ..

... ..

... ..

... ..

Chúc mừng bạn vượt qua kiểm tra, đủ loại tiềm chất đặc biệt nhìn xuống.

Buổi chiều ngộ sẽ thêm một chương.

Ai pia ngộ? Ngộ bay đây.

=)))))) nguyên văn chương 22 của tác giả, chúc mọi người 1 ngày cá tháng tư vui vẻ :)))

23. Chương 23: Một Ngày Tiêu Tan

Sự thật chứng minh thời gian sẽ không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại (đến hồ đen, nếu người biến thái đến mức có thể vượt qua vận tốc ánh sáng, vậy thì ở trên kết luận sẽ không thích hợp nữa.)

“Đau.” Phù Lạc mơ mơ màng màng cảm giác có người đang thô lỗ túm cánh tay của mình.

Khi mở mắt ra lại bị Lệ Tiệp dư trước mặt hù ngã, đang túm lấy cánh tay mình không phải là nàng ta à.

Chỉ nhớ rõ mình bởi vì bị Long Hiên để vất vả quá độ mà mê man đi, sao tỉnh lại lại nhìn thấy Lệ Tiệp dư vậy?

Phù Lạc dùng chân bao lấy toàn bộ thân thể rồi ngồi thẳng người.

Long Hiên để áo mũ chỉnh tề ngồi ở trên long sàng đối diện, tĩnh lặng nhìn Lệ Tiệp dư lúi cúi kéo Phù phi.

“Trẫm, ngán rồi.”

Ngắn ngủn ba chữ đã chấm dứt hết thấy ảo tưởng của Phù Lạc.

“Phù phi tỷ tỷ không nghe thấy hoàng thượng nói ư, còn ở trên giường làm cái gì?” Lệ Tiệp dư vui sướng khi người gặp họa cười nói, xoay người đi về hướng Long Hiên đế, ngồi trên bắp đùi của hắn, họ như ở chỗ không người mà hôn nhau.

“Người đâu, mời Phù phi đi ra ngoài.” Long Hiên đế nhẹ nhàng đẩy Lệ Tiệp dư, nhìn Phù Lạc đang đại ra. Thẳng đến khi tiểu thái giám ôm lấy cánh tay của mình, Phù Lạc mới hồi phục lại tinh thần.

“Không cần, Bồn cung sẽ tự mình đi.”

“Soạt.” vạch chăn ra, thân mình tuyết trắng thon dài cứ như vậy đột nhiên lộ ra ở trước mặt mỗi người. Nàng cũng là không có cách nào, quần áo sớm đã nát vụn trong sự kích tình với Long Hiên đế, những người khác giống như không muốn vì mình mà tính toán chuẩn bị thêm quần áo, thay vì bị người ta ném ra ngoài khi đang trần trụi, còn không bằng chừa chút tôn nghiêm trần trụi đi ra ngoài.

Phù Lạc an ủi mình nói, một người hiện đại thì nên cởi mở, hơn nữa khối thân thể này cũng không phải là của mình, nghĩ như vậy tuy rằng rất tiện, nhưng mà nếu không nghĩ như vậy, Phù Lạc nghĩ mình nhất định sẽ hỏng mất.

Trừ bỏ Long Hiên đế cùng Lệ Tiệp dư, người ở chỗ này đều xoay người đi.

Phù Lạc dùng hết toàn bộ khí lực, đem hết tảo nhả xuống giường, đi về hướng Long Hiên đế, hơi hơi cúi, “Thần thiếp cáo lui.”

Xoay người nhặt một món đồ có thể bọc thân từ trên mặt đất lên, nàng vẫn không có dũng khí cứ để trần truồng như vậy tiêu sái đi ra cánh cửa kia.

Long Hiên đế từ một khắc nàng vén chăn lên kia, đôi mắt đã tụ tập vô số gió bão, khi Phù Lạc thối lui đến cạnh cửa, “Phù phi, được sung sinh kiêu, thực đức bại hoại, ngay trong ngày biếm làm Tiệp dư, cấm túc một tháng.” Thanh âm lãnh mạc vô tình của Long Hiên đế vang lên trong gian phòng yên tĩnh.

Phù Lạc thầm nghĩ tại sao mình lại như bị ma quỷ ám ảnh mà cảm thấy thanh âm của hắn gọi cảm chứ, khóe miệng kéo ra một nụ cười, “Tạ hoàng thượng ân điển, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Sau đó nhìn chăm chú ánh mắt Long Hiên đế, xoay người đi ra khỏi cửa.

Đây là lần đầu tiên nàng không mang theo khiếp ý nhìn ánh mắt của hắn. Đôi con ngươi nhìn không thấy đáy kia là cội nguồn sợ hãi của nàng, chắc hẳn lúc trước là bởi vì có điều mong ngóng, sợ hãi mất đi, nên mới không dám nhìn vào ánh mắt của hắn.

Hiện giờ bản thân cô độc, nơi này không có người thân bạn bè của mình, không có lưu luyến của mình, thì còn có cái gì đáng sợ nữa chứ, cho nên nàng có thể không sợ hãi mà chăm chú nhìn vào ánh mắt của hắn. Trở thành người đầu tiên nhìn thẳng ánh mắt Long Hiên đế trên ba mươi giây mà mặt không đổi sắc.

Giữa gió lạnh thoáng qua, Phù Lạc bước xuống thuyền rồng, bước lên con thuyền nhỏ, chạy nhanh về bờ, rời xa Biển Ái Tình vốn phải chứa đựng đầy tình yêu phía sau.

Bích Diệp cùng Bích Ngô đã sớm chờ ở bờ biển, phủ thêm áo khoác lên cho nàng.

Sớm đoán được kết quả, lại không ngờ rằng là loại quá trình này.

Một tháng qua Hạm Đàm yên ả bao phủ trong một mảnh áp suất thấp. Các cung nhân ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ có Phù Tiệp dư như người không có việc gì, lặp lại thói quen mỗi ngày, yoga, ăn cơm, tắm bộ, ngủ.

Đau lòng ư? Phù Lạc không biết hình dung lòng mình như thế nào, chỉ cảm thấy nàng ngày càng cứng rắn hơn, cứng rắn đến mức không cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Cảm giác miễn cưỡng cười vui, so với đau lòng càng làm cho người ta khó chịu, chỉ là Phù Lạc ngẩng nhìn bốn phía, không biết nên tin nhiệm ai, không tin nhiệm ai, cho nên chỉ có thể mang theo mặt nạ như thường, che khuất vết thương.

Cũng không biết đã nhiều ngày bị làm sao, nghĩ thấy vị đồ ăn liền ghê tởm, thêm ngủ tham chua, tâm Phù Lạc căng thẳng, chẳng lẽ?

Bích Ngô cùng Bích Diệp hầu hạ bên người cũng đã nhận ra nàng không khỏe.

Bởi vì kỳ cấm túc, cung nhân Hạm Đạm hiền cũng không thể tự do ra vào, cho nên Bích Ngô mới nói với Phù Lạc: “Nương nương, nô tì trước kia cũng từng học qua một chút y đạo, để nô tì bắt mạch cho nương nương đi.”

Phù Lạc gật đầu đồng ý. Ánh mắt nhìn về phía Bích Ngô đã tràn ngập tìm tòi nghiên cứu, một cung nữ hiểu chuyện, không quan tâm hơn thua đã khiến Phù Lạc hoài nghi, hiện giờ nàng ta còn có thể hiểu chút y đạo, đề phòng của Phù Lạc đối với nàng ta càng thêm sâu.

“Chúc mừng nương nương có thai, hoàng thượng nhất định sẽ tha thứ cho nương nương.” Bích Ngô có chút vui mừng nói.

Tâm Phù Lạc trầm xuống, nói với Bích Ngô cùng Bích Diệp, “Chuyện bổn cung có thai, tạm thời không cần nói ra bên ngoài.”

Hai tay không tự chủ sờ lên bụng của mình, đứa nhỏ, lại có thể có đứa nhỏ vào lúc này.

Đứa nhỏ đến vào lúc này, đứa nhỏ ở hậu cung không có phụ thân yêu thương, trong lòng Phù Lạc chưa xót một trận. Nàng ngay cả mình có thể sống đến lúc nào cũng không biết, một tháng cấm túc này dường như là những ngày hoà hoãn mâu thuẫn, qua một tháng này, phải đối mặt với mưa gió như thế nào, Phù Lạc cũng không biết.

Lưu lại đứa nhỏ, sẽ giống như lưu lại yếu ớt cùng ràng buộc của mình, sau này vô luận là chạy ra ngoài cung, hay là trở lại hiện đại, hoặc có lẽ chết đi cũng không thể nghĩ ngờ là sẽ làm Phù Lạc cảm thấy thống khổ, cho nên, cho nên

~~Phù Lạc âm thầm hạ quyết tâm.

“Công chúa, ngày mai chính là ‘Nguyệt dẫn’ rồi.”

“Ừ.” Sau ngày giải lệnh cấm, gần nhất chính là thịnh yến Nguyệt dẫn, đây là sự kiện mỗi năm một lần của hậu cung vì ngày sinh nhật của hoàng hậu Liên Nguyệt. Bất kể phi tần cung nữ đều muốn vào ngày này đạt được sự phù hộ của hoàng hậu Liên Nguyệt, có thể độc đắc thánh sủng.

Bích Diệp lấy ra một bộ y phục màu lam nhạt, Phù Lạc lắc đầu. Lấy địa vị hiện giờ của mình, lại đi mặc màu lam gần như trở thành màu sắc riêng của Lan Hiền phi, chẳng khác nào tự tìm phiền toái.

Cuối cùng Phù Lạc chọn một bộ váy dài vân sa hở vạt màu vàng nhạt sáng sủa, búi lên Phù dung quy vân kế, cài vào một bộ trang sức trăn châu, quý nhả mà không nặng nề.

Lẳng lẳng mặc cho Bích Ngô hoá trang giúp nàng, nhìn hoa dung ngọc mạo tự nhĩ là thanh cao ở trong gương mà một trận bi ai.

“Nương nương hôm nay thật đẹp, tối nay hậu cung nhất định không người nào có thể bằng được.” Bích Ngô nói.

Chứng kiến Bích Ngô ngày thường cũng không vỗ mông ngựa lại chọc ỉnh vui vẻ như vậy, Phù Lạc lại thấy lòng chưa xót.

“Bích Ngô ~~” Cuối cùng vẫn không nói gì, Phù Lạc thật sự không dám tin tưởng những người nơi đây.

Khi Phù Lạc bước vào Lục Thủy Xuân Phong các, Long Hiền để cùng đông đảo phi tần đều đã ngồi đó, sự xuất hiện của nàng cũng không khiến cho hân liếc mắt qua, ngược lại cúi đầu cười nói với Tĩnh Tiệp dư mới phong. Hân hưng trí thoạt nhìn rất tốt.

“Phù phi tỷ tỷ tới trễ như vậy, nên phạt một chén rượu. A, không, xem trí nhớ thần thiếp này, nên gọi là Phù Tiệp dư tỷ tỷ nhỉ.” Dứt lời, Lệ Tiệp dư che miệng cười.

Khẽ truyền đến một trận cười trộm.

Phù Lạc giống như không nghe thấy, lẳng lặng quan sát Lục Thủy Xuân Phong các này.

Được xây ở bên Tiếp Thiên trì, phóng tầm mắt ra xa chính là hoa sen yếu điệu khắp hồ, gió đêm đưa hương, gió mát dễ chịu, ánh trăng朦胧 lung trên hồ sen, sóng nước gợn lên các kiểu đèn lồng xung quanh, có cảnh phú quý thái bình.

Tiếp Thiên trì tiếp nhận lệ hình hồ sen của Tiếp Thiên hồ, ngày hè hoa sen nở rộ thì xa hoa lộng lẫy, mà Lục Thủy Xuân Phong các ngắm cảnh tốt nhất hàng năm chỉ mở vào đêm nay, ngày thường cũng chỉ có đế vương mới có thể tiến vào.

Trong các được bày biện nhã trí giản đơn, không có những bức tường vàng huy hoàng như những cung điện khác, ngược lại làm cho người ta yêu thích, nghe nói đây cũng là nơi mà hoàng hậu Liên Nguyệt khi còn sống yêu thích nhất.

Sau khi nàng chết, tiên hoàng liền phong bế nơi này, hàng năm đến ngày tưởng niệm hoàng hậu Liên Nguyệt mới mở ra.

Liên Nguyệt, Liên Nguyệt, một hoàng hậu mà vạn thế ao ước ái mộ, Phù Lạc lại hiện lên một tia bi thương.

24. Chương 24: Thủy Diệu Ca Đầu

Một tháng Phù Lạc bị cấm túc này, có thể tính là những ngày phong thẳng thủy khởi của Lăng Nhã Phong, một bước thành đại hồng nhân bên người hoàng thượng, trong một tháng số ngày hoàng thượng cho triệu thị tắm vượt quá mười lăm ngày.

Lan Hiền phi đối với hai tỷ muội Ngọc Quý phi cùng Phù Tiệp dư từ trước đến nay đều không để ở trong lòng, nàng đã sớm đoán được kết cục. Nhưng Lăng Nhã Phong lại khác, sắc nước hương trời, tài hoa hơn người, có thể cùng Thượng Quan Mật Tuyết, cũng chính là Dự vương phi hiện tại cùng xưng hai đại tài nữ Viêm Hạ, đây chẳng phải là thứ có khả năng hấp dẫn hoàng thượng nhất sao? Phụ thân làm quan tới Lễ bộ Thượng thư, cũng là lực lượng ngang với Lại bộ Thượng thư – phụ thân của Lan Hiền phi trong triều, một phái khác cùng đối chọi gay gắt. Lan Hiền phi đối với nàng ta có cố kỵ rất sâu, lúc trước Phù Tiệp dư được sủng ái thì Lan Hiền phi cũng mừng rỡ xem hoàng thượng vắng vẻ Lăng Nhã Phong, không nghĩ tới Phù Tiệp dư vừa thất sủng, Lăng Nhã Phong đã được thánh sủng nhanh như vậy.

Đối với tâm tư của Lan Hiền phi, Phù Lạc hiện tại không có lòng dạ suy đoán. Yên tĩnh đắm chìm ở trong đau thương của chính mình, hận sự bất lực của mình, tay lại không tự chủ được xoa bụng.

Toàn bộ yên tĩnh đều bởi một âm thanh của tự nhiên truyền đến từ xa mà đánh vỡ.

Một bộ phận y, đứng trên một chiếc thuyền con theo gió mà đến, giống như cửu thiên tiên tử giáng xuống nhân gian. Từng có thời gian mình cũng từng đi một chiếc thuyền con từ Tiếp Thiên hồ mà đến, lại là chật vật thê thảm, rời khỏi lốc xoáy đó, hiện giờ nàng ấy lại là tràn ngập kỳ vọng chạy đến, tiến vào lốc xoáy kia.

“Minh nguyệt kỷ thời hữu, bả tửu vấn thanh thiên. Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên. Ngã dục thừa phong quy khứ, hựu khảng quỳnh lâu ngọc vũ, cao xử bất thắng hàn, khởi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian. Chuyển chu các, đề khởi hộ, chiếu vô miên. Bất ứng hữu hận, hà sự trường hướng biệt thời viên. Nhân hữu bi hoan lý hợp, nguyệt hữu âm tình viên khuyết, thử sự cổ nan toàn. Dẫn nguyên nhân trường cửu, thiên lý cộng thiên duyên.”

Phù Lạc kích động đến mức gần như đứng thẳng lên, vẫn là Bích Ngô nhanh tay lẹ mắt lôi kéo ống tay áo của nàng.

Nàng ấy đi đến. Trong suốt như tuyết của Tắc Bắc, kiêu tú như mưa của Giang Nam, mỹ như mẫu đơn, diễm như tường vi, nhìn kỹ lại cùng Như Tần có vài phần tương tự, chỉ là không thanh nhã bằng Như Tần, nhưng thêm mấy phần quyến rũ.

Nàng từng bước mọc sen, đến gần Long Hiên đế, “Dân nữ Yến thị Vân Tường thỉnh an hoàng thượng.”

Long Hiên đế tự mình đi xuống long ỷ, nâng Yến Vân Tường dậy. “Nàng là ~” Trong thanh âm của Long Hiên đế nhiều hơn một tia kích động khó thấy.

Một bên Lan Hiên phi cũng đã đi tới, đáp: “Hoàng thượng, Vân Tường là biểu muội của Dự vương phi, cũng là biểu muội xa của thần thiếp, phụ thân là thứ sử Vân Châu – Yến Chiêu.”

Lời giới thiệu này rất kỳ quái, không giới thiệu phụ thân của nàng ấy trước, lại giới thiệu quan hệ giữa nàng ấy cùng Dự vương phi. Nhìn lại dung nhan tái nhợt của Ngọc quý phi, dung nhan ác độc của Lệ Tiệp dư, ánh mắt che lấp rất tốt vẫn lộ ra ghen ghét của Lăng Nhã Phong, ánh mắt đau thương của Như Tần.

“Khúc vừa rồi?”

“Xin hoàng thượng thứ tội, tiếng ca của Vân Tường biểu muội như âm thanh thiên nhiên, cho nên thần thiếp liền tự tiện làm chủ đề muội ấy dâng lên một khúc cho ngày sinh của hoàng hậu Liên Nguyệt.” Lan Hiên phi cúi đầu muốn quỳ.

“Ái phi có tội gì, tiếng ca của Vân Tường khiến trẫm cũng rất thích.” Lại cúi đầu nhìn Yến Vân Tường xấu hổ ướm át nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, Yến thị tài đức vẹn toàn, phong làm Quý tần, ban thưởng hào Yến.”

“Thần thiếp tạ hoàng thượng long ân.” Yến Vân Tường nũng nịu hành lễ, đứng dậy nở nụ cười quyến rũ với Long Hiên đế.

Quý tần vừa mới vào cung đã được phong làm Chính tam phẩm, có thể nói là xưa nay chưa từng có của Long Hiên triều, Lăng Nhã Phong nổi bật nhất thời bị Yến Vân Tường vượt qua. Nếu như luận dung mạo, Yến Vân Tường tự nhiên kém hơn Lăng Nhã Phong, đáng tiếc thân phận của nàng ta lại là thứ mà Lăng Nhã Phong không thể so cùng, người trong hậu cung đều biết, bất kể phi tần cung nữ nào có liên quan với Dự vương phi đều có thể một bước lên mây, ở trong hậu cung, có Lan Hiên phi, Như Tần cũng từng như thế, hiện tại Yến Quý tần chắc chắn cũng sẽ như vậy.

“Muội muội nên đi kính các tỷ tỷ một chén rượu đi, sau này đều là người một nhà rồi.” Lan Hiên phi nói với Yến Vân Tường.

“Dạ.” Yến Quý tần vì thế cần bình rượu.

Nhất nhất kính rượu cho Ngọc Quý phi, Lệ Tiệp dư, Tĩnh Tiệp dư, sau đó đi đến trước mặt Phù Lạc, Phù Lạc kích động nhìn nàng, nước mắt doanh tròn, giống như tìm được thân nhân thất lạc, nhìn Yến Vân Tường mơ hồ không rõ.

“Tiểu muội cái gì cũng không hiểu, sau này vẫn mong Phù tỷ tỷ rộng lòng giúp đỡ.”

Xem nói cái gì này, chỉ là Phù Lạc đối với tất cả chuyện này đều không có cảm giác, cái gì cũng thua kém sự chán động của khúc Thủy điều ca đầu .

Nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của nhiều người lại không thể mở miệng.

Bưng lên chén rượu kia, lại bị Bích Ngô cùng Bích Diệp ngăn trở. Bích Ngô ở bên tai nhẹ nhàng vội la lên: “Nương nương, rượu này là sơn tra ủ.” Sơn tra có công hiệu lưu thông máu huyết ứ đọng, đối phụ nữ có thai lại có hại (không biết đọc ở chỗ nào, mọi người không cần soi ha).

Mà Bích Diệp lại một tay đánh đổ chén rượu của Phù Lạc, toàn trường nhất thời yên tĩnh lại.

Bích Diệp sợ hãi quỳ xuống, “Hoàng thượng thứ tội, công chúa, công chúa đã mang thai không thể uống rượu, nô tì cũng là nhất thời, nhất thời nóng lòng.”

Cả Lục Thủy Xuân Phong các yên tĩnh như chết, “Vây miễn đi.” Thanh âm lạnh lùng của Long Hiên đế từ bên trên truyền đến.

Phù Lạc không chứng kiến, Lan Hiên phi lại thấy được trong mắt Long Hiên đế chột lóe lên vui sướng. Long Hiên đế vẫn luôn không nhiều con nối dõi, hoàng tử cũng chỉ có hoàng trưởng tử dưới gối Lan Hiên phi.

Phù Lạc lạnh lùng nhìn Bích Diệp. Vì sao tiệc rượu tối nay dùng rượu sơn tra, vì sao sự kinh ngạc của Lan Hiền phi giống như cố tình làm ta, vì sao Bích Diệp lỗ mãng như thế, không thể tưởng được, một lần mang thai lại nói ra chủ tử của Bích Diệp, vì sao các nàng lại muốn để Long Hiền để biết mình có thai chứ, nếu Long Hiền để không biết, âm thầm hại con của mình không phải càng dễ hơn sao?

Phù Lạc rất nhanh sẽ được biết đáp án.

Tiệc tối đi qua, Long Hiền để dẫn chúng phi tần chậm rãi bước đến bên Tiếp Thiên Trì, thưởng thức phong tư hoa sen nở rộ. Yến Vân Tường cùng Lăng Nhã Phong đi theo hai bên, Phù Lạc nóng vội nhưng không cách nào chạy lên để hỏi cho rõ ràng được.

“Muội muội khi nào thì có thai, sao lại không nói cho tỷ tỷ?” Chẳng biết từ lúc nào Ngọc Quý phi đã đi tới bên người Phù Lạc.

“Thần thiếp cũng mới biết được từ mấy ngày trước, bởi vì thái y chưa bắt mạch, cho nên cũng không dám tự tiện nói ra, đều do nha đầu Bích Diệp kia lạnh lùng lạnh miệng.”

Ngọc quý phi chuyển hướng sang bên cạnh không nói thêm gì.

Như Tần hiếm khi tham dự yến hội chẳng biết lúc nào cũng đi tới bên người Phù Lạc. Một bộ biểu cảm đồng tình đáng thương, ánh mắt vắng vẻ rất hấp dẫn Phù Lạc, mỹ nhân thanh nhã tuyệt luân như vậy, cũng không biết vì sao Long Hiền để vắng vẻ đến lúc này. Từ khi Phù Lạc đến đây, đã không thấy hắt hủi một ánh mắt cho Như Tần.

“Mộng không thành lệ miên man, đêm sâu điện vắng tiếng vàng ngọc rơi. Ân thiên chưa trọn một đời, đốt lò hương đợi sáng trời chưa hay.” Không tự giác đọc lên Hậu cung từ của Bạch Cư Dị với Như Tần.

Như Tần nghe xong, xoay người rời đi, theo bóng lưng nức nở kia Phù Lạc như thấy nàng ấy đang khóc.

Ngẩng đầu đã thấy Yến Vân Tường rời khỏi Long Hiền đế, dựa nghiêng trên lan can nghỉ ngơi, Phù Lạc bước nhanh đi đến.

“How are you?” Không có phản ứng.

“Are you from 21century, too?” Không phản ứng, Yến Vân Tường phỏng chừng đều đã muốn nhìn Phù Lạc như bệnh thần kinh.

“Tỷ tỷ đang nói gì vậy?”

Phù Lạc nói thầm, chẳng lẽ nàng ấy không hiểu Anh văn. Vì thế ngẩng đầu nhìn ánh trăng, lại nói: “Đầu giường ánh trăng rọi, ngõ mặt đất phủ sương. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nhớ cố hương.” Vậy hẳn là hiểu rồi chứ, tác phẩm kinh điển của Lý Bạch, bài thơ mà nhà trẻ cũng biết đó.

“Phù tỷ tỷ thật tài hoa, thơ này đơn giản dễ hiểu, ý cảnh cũng không tầm thường, Vân Tường thật sự là vô cùng bội phục.”

Chẳng lẽ nàng ấy không phải người xuyên qua? “Vừa rồi nghe Quý tần nương nương hát khúc Thủy điều ca đầu kia, từ ngữ mới lạ, ý cảnh tuyệt luân, sao nương nương lại biết thủ khúc này?”

“A, không thể tưởng được tin tức Phù tỷ tỷ linh thông như vậy, đây là thủ khúc ngoài cung mới lưu truyền, nghe đồn là do danh kỹ đệ nhất thiên hạ Phong Tiêm Tuyết mới nổi nửa năm nay sáng tác.”

“Phong Tiêm Tuyết, Phong Tiêm Tuyết.” Phù Lạc thì thào, một trận mất mát, bản thân làm thế nào mới có thể ra khỏi cung, mới có thể nhìn thấy Phong Tiêm Tuyết cũng có thể cùng là người xuyên qua đây.

“Phù tỷ tỷ quen biết Phong Tiêm Tuyết à?” Yến Vân Tường rất tò mò.

“Không, không biết.” Quay đầu rời đi, xem nhẹ ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Long Hiền để chẳng biết đã đứng ở phía sau từ lúc nào.

Trở lại Hạm Đạm hiên, cũng chẳng quan tâm Bích Diệp xin được trị tội, chỉ một mực đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình. Phong Tiêm Tuyết, nếu tìm được nàng ấy, hai người cộng lại có thể tìm ra phương pháp trở lại hiện đại, dù chỉ có một tia hi vọng, Phù Lạc cũng không thể buông tha, ở nơi thời không đó nàng không có nơi nào vương vấn, nhưng lại không bỏ xuống được cha mẹ lớn tuổi nơi quốc gia xa xôi.

Nàng chạy vào trong sân viện, kêu to dưới ánh trăng, “Ta muốn trở về, ta muốn trở về.” Phù Lạc khóc nắm chặt nắm tay, một ý niệm cuối cùng trong đầu trước khi ngất chính là, nhất định phải trở về.

25. Chương 25: Phiên Ngoại Về Đứa Nhỏ

Đứa nhỏ trong bụng Phù Lạc: “Pia chết người này tác giả bất lương, nếu hiện tại người dám để cho ngộ sinh ra, ngộ sẽ pia chết người. Có biết là ngộ khó khăn lắm mới khiến Diêm hoàng đáp ứng cho ngộ xuyên qua hay không, còn là xuyên đến giữa một đám mỹ nam đó có biết không hả, nọ đó, nếu người dám phá hỏng mộng đẹp của ngộ, ngộ pia chết người.”

Mỗ Đương thiếu chút nữa bị pia ngất, cũng không dám đánh lại, ném chuột sợ vỡ bình mà, ai bảo nàng là nữ trư của bộ tiểu thuyết thứ hai chứ, nàng uy hiếp nếu mỗ để cho nàng xuất thế, thì sẽ thôi diễn, mỗ Đương chảy nước mắt khóc ròng.

“A, a, a ~” Trong tấm cung của Long Hiên để truyền đến từng trận tiếng kêu thảm thiết, đúng là mỗ Đương đang không thương tiếc giẫm đạp Long Hiên để.

Long Hiên để ở trên mặt đất, nước mắt lưng tròng, cắn phần môi mềm mại, ánh mắt run rẩy nhìn mỗ Đương, “Chủ nhân, sau này ta sẽ không dám thả rắm như vậy nữa.”

Mỗ Đương ghé tởm nhìn mỗ Long, một bộ dạng tiểu thụ, nào còn có dáng vẻ ngày xưa.

“Đều tại yêu tinh hại người này, vì sao người phải khiến nữ trư của mỗ mang thai hả, khiến ỗ hiện tại khó xử hai bên, hừ, hừ. Mỗ quyết định đem người pia đến bộ thứ hai, cho người đi làm tiểu thụ, tiểu tiểu thụ, bị n cường công, công n lần. Thời gian dài đằng đẳng yêu người kia dám pia đứa nhỏ xấu xa của mỗ, đây được gọi là loạn luân đó biết không, mỗ không cho các người loạn luân, mỗ muốn cho nàng không thương tiếc mà giẫm đạp người, hạ thấp người, nô dịch người, buôn người, ấu dả người, xx chết người ~”

Chưa hết giận?

“Mỗ còn muốn cho người tuyệt tự, không, đoạn tử tuyệt căn.”

“Đừng mà.” Mỗ Long đem nước mũi nước mắt ôm chặt lấy chân mỗ Đương, “Van cầu người, đừng mà, tuyệt tự thì có thể, chứ đừng đoạn tử tuyệt căn mà, van cầu người.”

“Không được.”

“Van cầu người.”

“Không được.”

Lặp lại mấy lần sau, pia, pia, pia.

Mỗ Đương bị đá bay, đúng vậy chính là mỗ Đương bị mỗ Long đá bay.

Mỗ Long đứng lên, vỗ vỗ tro bụi, đầu còn bộ dạng tiểu thụ.

“Một khi đã như vậy, vậy hãy để cho ngoan tuyệt tới càng mãnh liệt hơn đi. Đợi ngộ đem con gái của người ngược trước đã rồi nói sau.” Mỗ Long thả rắm rồi đi, vẫn không quên in lại một dấu chân cự đại ở trên mặt mỗ Đương.

“Phù Lạc, nữ nhi, đừng trách mỗ, tên Long này thả rắm rồi.” Hộc máu, tử vong~ing.

26. Chương 26: Bí Mật Lãnh Cung

Vạn Toàn, Vạn công công, nội giám tổng quản bên người hoàng thượng, cước bộ trầm trọng bước về hướng Hạm Đạm hiên. Trong đầu không ngừng nghĩ về chuyện vừa rồi.

Dự vương phi tiến cung cầu kiến Thánh thượng, đây là chuyện đã rất lâu rồi chưa phát sinh, chuyện lần trước là khi muội muội của Dự vương phi Nhã Chiêu nghi chết.

Sau đó hoàng thượng sai Vạn Toàn đi Hạm Đạm hiên tuyên thánh dụ, lúc ấy hoàng thượng chau mày, sắc mặt u tối, ánh mắt u ám, khiến Vạn Toàn vô cùng lo lắng. Đúng lúc Vạn Toàn sắp bước ra khỏi Điện Can Nguyên, hoàng thượng nói, “Nếu nàng liều chết không theo, thì mang nàng đến điện Dụ Côn.”

Điện Dụ Côn là thư phòng của hoàng thượng, thường xuyên triệu kiến các vị trọng thần triều đình ở trong này, phi tần không được thánh dụ thì không thể tự tiện ra vào, cho đến giờ, triều đại trừ bỏ Dụ vương phi từng đến ngoài điện Dụ Côn, thì không còn người khác. Không thể tưởng được hoàng thượng lại có thể nguyện ý triệu kiến Phù tiếp dư đến điện Dụ Côn.

Hạm Đạm hiên

Vạn Toàn vừa vào cửa đã bấm báo ý đồ đến, lại cho lui toàn bộ cung nhân, bao gồm cả Bích Diệp và Bích Ngô.

Phù Lạc nhìn thứ mà Vạn Toàn bưng trên tay, bỗng hiểu rõ hết thấy. Vì cái gì mà Lan Hiên phi muốn cho hoàng thượng biết mình có thai, vì cái gì mà ngày thứ hai Dụ vương phi đã cầu kiến Long Hiên đế, thứ ở trên tay Vạn Toàn đã giải thích hết thấy.

Phù phi trước kia đã khiến muội muội của Dụ vương phi Nhã Chiêu nghi dễ non, sau đó Nhã Chiêu nghi u sầu mà chết, từ đó về sau Phù Lạc coi như đã phạm tội chết với toàn gia Dụ vương phi.

Không thể tưởng được Long Hiên đế cũng thật si tình, vì báo thù thay uội muội của người yêu, thậm chí không tiếc hy sinh con của mình, cái gọi là hổ dữ không ăn thịt con, ở trước mặt đế vương cho tới bây giờ đều không áp dụng được.

Trên tay Vạn Toàn bưng một chén thuốc, một chiếc lụa trắng ba thước.

“Vạn công công, đây là thuốc gì?” Phù Lạc biết rõ không có khả năng, vẫn hi vọng Vạn Toàn tự nói với mình thuốc kia chẳng qua là thuốc dưỡng thai bình thường mà thôi.

“Hoàng thượng thấy thân mình Tiếp dư nương nương không khỏe, đặc biệt ban thưởng thuốc hoạt huyết hóa ứ này, dẫn nương nương uống hết, nếu không ~~” Vạn Toàn không nói lời nào nữa, chỉ nhìn vào ba thước lụa trắng kia.

Phù Lạc tính đến kết cục này, lại tính không đến việc hoàng thượng tự mình xuống tay trừ bỏ đứa bé này.

Phù Lạc từ trong tay Vạn Toàn tiếp nhận chén thuốc kia, kỳ thật cũng không được coi là tiếp nhận mà là đoạt lấy.

Tay Vạn Toàn bưng chặt chén thuốc không buông ra, Phù Lạc cũng không cầm đến được, không tự giác lại nghĩ tới, chẳng lẽ là vị phi tử nào mua chuộc Vạn Toàn, muốn tạo ra cảnh chính mình không muốn uống thuốc nên không thể không chết, thật sự là quá mức âm độc. Khúc thủy điều ca đầu kia đã gợi lên hi vọng trong Phù Lạc, con người một khi đã có hi vọng rồi thì sau đó sẽ không muốn chết, cho nên bây giờ Phù Lạc còn chưa muốn chết như vậy.

“Hoàng thượng.” Phù Lạc nhìn phía sau Vạn Toàn, kêu lên. Thừa dịp Vạn Toàn không để ý, đoạt lấy chén thuốc, uống đến cạn, giống như đây không phải là thuốc phá thai, mà là thuốc tiên chữa thương.

Mặt Vạn Toàn không còn chút máu nhìn Phù Lạc, thì trào đem câu ý chỉ cuối cùng của hoàng thượng nói cho Phù Lạc.

Phù Lạc cười khê không nói. Nàng biết, chuyện Long Hiên đế đã hạ quyết tâm thì làm sao có thể thay đổi, hấn để mình đi, chẳng qua là muốn thấy mình hèn mọn cầu xin, cuối cùng lại là tự rước lấy nhục mà thôi.

Bụng bắt đầu quặn đau, thái y tới thật mau, giống như đã chờ ở ngay bên ngoài Hạm Đạm hiên, nỉ non “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, là mẹ vô năng ~~” Phù Lạc liền hôn mê bất tỉnh. Sau khi đến cổ đại, động một chút lại ngất, ngất đã trở thành một loại thói quen đáng sợ.

Hôm nay, sấm sét đan xen, cuồng phong gào thét, bầu trời hạ mưa to như trút.

Tâm phúc của hoàng thượng Vạn Toàn Vạn công công lại có thể quỳ gối trong màn mưa trên bậc thang bên ngoài điện Can Nguyên, đây không thể không xem là một chuyện kỳ lạ trong những chuyện năm nay.

Hoàng thượng đối với nô bộc như huynh như bạn này, cho tới bây giờ đều là lễ ngộ có cao, chẳng trách mọi người trong hoàng cung Viêm Hạ đều cảm thấy khó tin.

Vạn Toàn nhớ tới tình cảnh vừa rồi yết kiến hoàng thượng.

Lúc Vạn Toàn đến phục mệnh, Long Hiên để vô cùng lo lắng nhìn phía sau hắn.

“Phù tiếp dư đã uống thuốc, nô tài đến phục mệnh.”

“Uống rồi?” Long Hiên để trừng mắt nhìn Vạn Toàn, không tiếng động chất vấn có phải hắn đã bức bách Phù Lạc uống hay không.

“Tiếp dư nương nương cái gì cũng không nói, tự nguyện uống hết.”

Nếu như nói trong cung có người nào được Long Hiên để tín nhiệm, như vậy cũng chỉ có một mình Vạn Toàn, là tín nhiệm mà bọn họ đồng sinh cộng tử tới luyện ra, hôm nay Long Hiên để lại có thể hoài nghi, khiến Vạn Toàn cảm thấy vạn phần ủy khuất.

“Được, được, được.” Long Hiên để cười to, thái giám cung nữ trong cung đều lạnh run, cảm thấy hoàng thượng lúc không cười vẫn thân thiết hơn.

Vạn Toàn quỳ xuống đất không dám đứng dậy.

Nhiều lần, tiểu thái giám bẩm báo, Phù tiếp dư để non.

Long Hiên để quay về điện Can Nguyên, Vạn Toàn thì quỳ ở trong mưa to bên ngoài điện Can Nguyên.

Cũng từng có tiểu thái giám bẩm báo Long Hiên để, hắn chỉ nhìn Vạn Toàn, xoay người, không để cho Vạn Toàn đứng dậy.

Nhưng Vạn Toàn lại quỳ đến khoan khoái, hắn hiểu được tâm tình Long Hiên để. Bọn họ tình như thủ túc, tâm ý đã sớm thông suốt, giống như một thể.

Ngày kế, Long Hiên để bệnh nặng, ngự y trong cung gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Để mang bệnh hạ chỉ, “Phù tiếp dư thực đức bại hoại, bảo hộ hoàng tự bất lực, biếm vào lãnh cung.”

Phù Lạc với thân mình cực độ suy yếu cứ như vậy cô độc bước chân vào “cung Dưỡng Đức”.

Phòng ở đã sớm rách nát không chịu nổi, mạng nhện dày đặc. Phù Lạc không rảnh bận khoản, chỉ có thể nằm ở trên giường, đau đớn rên rỉ, thiên tính vạn tính, lại không ngờ được chính mình cũng có thể sẽ chết ở chỗ này, sớm biết vậy còn không bằng dùng ba thước lụa trắng kia, ngược lại chết sạch sẽ nhanh chóng hơn.

Phù Lạc vì sốt cao nóng lên mà thống khổ trần trọc rên rỉ, trong mơ màng cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo sờ lên trán của mình, chẳng quan tâm là người hay quỷ, “Cứu cứu ta, cứu cứu ta.” Phù Lạc theo bản năng cầu cứu.

Khi tỉnh lại, thực sự lại có cảm giác làm người lần nữa.

Ngồi ở trước mặt là một nữ tử hai mươi mấy tuổi với mái tóc trắng xoá, khuôn mặt tiêu tụy, lại nhìn ra được cũng từng là mỹ nhân hiếm thấy.

“Người đã tỉnh.”

“Là người đã cứu ta, người là ai?”

“Ta, bất quá là một người đáng thương chờ chết mà thôi, người không cần nhớ đến.” Nói xong thở dài rồi đi.

Chẳng lẽ mình cũng sẽ giống nàng mới hai mươi mấy tuổi tóc đã bạc trắng như vậy, Phù Lạc không cam lòng nắm chặt nắm tay.

“Bộ dạng người thật đẹp, còn đẹp hơn mẫu thân của ta.” Một giọng nói thanh thúy của trẻ nhỏ cắt đứt Phù Lạc đang ngốc trệ. Bé gái trắng ngần trước mắt khiến Phù Lạc kinh ngạc kêu to một tiếng.

“Người tên là gì, ta là Tư Du.”

Phù Lạc vẫn đại ra không trả lời.

“Chẳng lẽ lại là một người ngọc đến đây?” Tiểu cô nương cảm thấy chán nản nhảy ra.

Sau đó Phù Lạc mới biết được cô bé kia là nữ nhi của Long Hiên đế. Mẫu thân của nàng chính là vị nữ tử đã cứu Phù Lạc kia, từng là Uyển phi của Long Hiên đế. Tư Du là đứa nhỏ mà nàng đã trải qua trăm cay nghìn đắng ở lãnh cung mới sinh hạ được, vậy mà Long Hiên đế đối với việc này mất điếc tai ngơ, Phù Lạc không biết hẳn là vô tình hay là không biết chuyện.

Từ đó Phù Lạc ở nơi này vượt qua mười tháng buồn chán, mười tháng âm u dài đằng đẵng.

Phù Lạc bước ra khỏi “cung Dưỡng Đức” đã có mục tiêu mới ỉnh, ánh mắt kiên định nhìn điện Can Nguyên ở phương xa, khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

Long Hiên đế cảm thấy tâm tình không khỏi nặng nề, chưa xót.

27. Chương 27: Ân Huệ Của Chiêu Nghi

Phù Lạc đối với việc mình ra khỏi lãnh cung như thế nào cũng rất khó hiểu? Vào lãnh cung còn có thể tái nhậm chức phi tần ở hoàng triều Viêm Hạ hầu như là của hiếm.

Tuy rằng từ Tiệp dư Tòng tam phẩm biếm xuống Hòa nữ Chính bát phẩm, dời đến trắc điện của viện Hoán Thanh do Như Tần chủ vị, nhưng cuộc sống so với lãnh cung hẳn là tốt hơn nhiều.

Tiểu Lộ Tử nhìn Phù Hòa nữ trước mắt, làm sao còn có gương mặt mỹ sắc của Phù phi ngày xưa, trong lòng âm thầm lắc đầu, cho dù ra khỏi địa ngục trần gian kia, chắc chắn cũng không có tiền đồ gì.

“Tiểu Lộ Tử vẫn an Phù Hòa nữ, chiêu nghi nương nương phái tiểu nhân vội tới dẫn đường cho Hòa nữ.”

“Chiêu nghi?” Phù Lạc nghĩ thầm trong mười tháng này xem ra thay đổi không ít, khi nào thì đã nhiều thêm một Chiêu nghi rồi.

“Làm phiền công công dẫn ta đi gặp chiêu nghi nương nương, cũng tiện cho ta tự mình cảm ơn nàng.” Phù Lạc nghĩ thầm chẳng lẽ là Chiêu nghi này giúp mình, nàng vì cái gì mà giúp mình đây?

Trên đường đi về hướng điện Vũ Hinh, Phù Lạc ngoài ý muốn đụng phải tỷ tỷ của mình Ngọc quý phi.

“Nô tài vẫn an Ngọc phi nương nương.”

Lúc Phù Lạc cúi thân xuống vẫn an, nghe Tiểu Lộ Tử xưng Ngọc quý phi thành Ngọc phi hơi thấy kinh ngạc, chợt thấy Ngọc phi kia ít đi về cao cao tại thượng ngày xưa, nghĩ chắc nàng ta cũng là bởi vì mất đi giá trị lợi dụng rồi, chỉ là kết cục lại tốt hơn so với mình rất nhiều.

Đánh giá người đi đến trước mắt gần như không nhận ra, trong mắt Ngọc Dung cũng có chua xót, “Quỳ an đi, mọi người có rảnh thì đến cung tỷ tỷ ngồi một chút.”

Dọc theo đường đi từ trong miệng rít rít liên tục của Tiểu Lộ Tử, Phù Lạc cuối cùng cũng hiểu được biến hóa trong cung. Ngọc quý phi bởi vì một lần ở trước mặt hoàng thượng vượt khuôn phép răn dạy và quả mắng hạ nhân mà bị biếm thành Ngọc phi, tuy rằng không còn sủng nữa, nhưng thỉnh thoảng hoàng thượng vẫn sẽ đi cung Khánh Đồng của nàng ta ngồi một chút, cuộc sống coi như cũng dễ chịu.

Lan Hiên phi hiện tại nắm giữ đại quyền thay hoàng hậu trong cung, Tĩnh Tiệp dư ngày xưa thì phong làm Tĩnh phi, lên cao quá nhanh khiến người khác ghé mắt, Yến Quý tần thì hiện giờ thành Thục nghi nương nương. Trước mắt trong cung được sủng ái nhất chính là Tĩnh phi, Vũ Chiêu nghi và Yến Thục nghi.

Trong khoảnh khắc bước vào điện Vũ Hinh, Phù Lạc hơi thất thần. Không thể tưởng được ngồi ở trên chủ vị không phải người nào khác, mà chính là Ngụy Bạng Thuần năm đó. Đêm trung thu Phù Lạc bị giáng chức đó, Liễu A Man nhiễm bệnh, Ngụy Bạng Thuần thay mặt nàng hiến vũ, vừa lên đã khiến cho Long Hiên đế hứng thú, từ nay về sau một bước lên mây, trở thành Vũ Chiêu nghi hiện giờ.

Ngụy Bạng Thuần nhìn Phù Tài nhân trước mắt, lòng một trận chua xót, không thể tưởng được vị Phù phi phong hoa tuyệt đại năm đó hiện giờ lại có loại bộ dáng này, bất luận kẻ nào thấy nàng đều sẽ không còn có cảm giác uy hiếp.

Khẽ hỏi mấy câu, ban cho vài thứ liền sai người tiễn Phù Lạc quay về viện Hoán Thanh.

Phù Lạc cũng không nghĩ ra ngày đó nhất thời mềm lòng, đã giúp cho Ngụy Băng Thuần có được địa vị hiện giờ, lại còn nghĩ đến mình, giúp mình rất nhiều, xem ra thỉnh thoảng làm chuyện tốt cũng sẽ có hồi báo.

Vũ Chiêu nghi nhìn thấy Phù Lạc, trong lòng nghĩ đến tình cảnh ngày ấy.

Ngày đó Ngụy Băng Thuần vẫn còn là Vũ Dung hoa Chính tứ phẩm tẩn bộ với Long Hiên để đi tới gần Hạm Đạm hiên. Nhất thời nhớ tới nếu không phải Phù phi trợ giúp, chính mình chỉ sợ còn là một cung nữ hạ đẳng mà thôi, vì thế hướng Long Hiên để nói, “Phù tiếp dư mất đứa nhỏ, nhất định cũng rất thương tâm, hoàng thượng xem nàng là một người đáng thương, hơn nữa nàng còn từng giúp qua thần thiếp ~”

Còn chưa nói xong, Long Hiên để đã cắt đứt lời của nàng. “Tâm địa ái phi thiện lương như thế, trẫm cảm thấy rất vui mừng, xem thể diện ái phi, trẫm liền ân chuẩn cho nàng ta ra khỏi lãnh cung.”

Không mấy ngày hoàng thượng liền hạ lệnh để Phù tiếp dư làm Hòa nữ, dời vào điện Hoán Thanh. Mà mình cũng bởi vì hiền lành nhân đức, thượng hiếu hạ từ, tao nhã hào phóng, phong làm Vũ Chiêu nghi, nhất thời thịnh sủng không dứt.

Vũ Chiêu nghi là tuyệt đối không ngờ hoàng thượng dễ dàng đáp ứng yêu cầu của mình như vậy, ngày đó nàng cũng chỉ là có cảm giác thương cảm, thuận miệng nói một câu, không thể tưởng được Long Hiên để lại có thể ân chuẩn.

Phù Lạc rời khỏi điện Vũ Hình cũng không trực tiếp quay về viện Hoán Thanh, ngược lại đi tới cung Vân Tường của Lan Hiên phi, nàng vừa mới trở lại vị trí cũ, tất nhiên là phải tới chào hỏi người cầm thực quyền hiện giờ của hậu cung rồi.

“Tần thiếp vẫn an Hiên phi nương nương.”

Lan Hiên phi nhìn chăm chú Phù Hòa nữ trước mắt, cũng có chút không dám tin tưởng, nhân nhi ngày ấy hôm nay đã thành như vậy, cũng không cảm thấy với bộ dạng hiện giờ của nàng ta còn có thể làm ra điều gì, hiện tại nàng ta đã sớm không đủ tư cách trở thành gai trong mắt của nàng, hoặc là nói nàng ta cho tới bây giờ đều không đủ tư cách, nàng vẫn luôn biết trước được kết cục của Phù Lạc, nhưng thật ra Ngọc phi còn làm cho người ta phiền lòng hơn, chỉ là trước mắt Tĩnh phi lại khiến cho Lan Hiên phi cảm nhận được uy hiếp thật sâu.

Lan Hiên phi an ủi Phù Lạc vài câu, ban cho đồ vật, cũng để nàng quỳ an.

Mùi vị bị người đồng tình tuyệt không dễ chịu, nhất là đối với một người có lòng tự trọng cố chấp mà nói.

Trở lại viện Hoán Thanh, Phù Lạc tham kiến chủ vị Như Tần, vẫn là đáng vẻ tao nhã văn đạm phong thanh ngày xưa, sâu bi trong mắt càng thêm sâu. Nhìn thấy bộ dạng hiện giờ của Phù Lạc, nước mắt không tự chủ được rơi xuống, hai người nhìn nhau không nói gì.

Căn cứ quy củ trong cung, Hòa nữ chỉ có thể có một cung nữ thiếp thân cùng một nha hoàn thô sử, so với Phù phi ngày đó có một thái giám tổng quản, bốn nha hoàn thiếp thân, mười hai nha hoàn thô sử, bốn thái giám mà nói chính là cách biệt một trời một vực, nhưng so với tình cảnh không một người hầu hạ trong lãnh cung thì tốt hơn rất nhiều.

Nhìn khuôn mặt nha đầu có vết sẹo lớn với vẻ ngây ngốc nhìn mình trong trắc điện, Phù Lạc có chút kinh ngạc. Nha đầu có dung mạo bị thương tổn như vậy bình thường đều sẽ bị tống xuất khỏi cung, hoặc là trở thành tạp dịch thấp kém nhất, không nghĩ tới nha đầu thiếp thân phái ỉnh lại có dung mạo bị tổn hại, hạ nhân như vậy chính là bất kính lớn nhất đối với chủ nhân. Trong cung này từ trước đến nay đều là nhân tình nóng lạnh.

Nha đầu khuôn mặt có vết sẹo kia trông thấy chủ tử của mình lại có dáng dấp như vậy cũng rất kinh ngạc, người như vậy cũng có thể trở thành phi tần của hoàng thượng, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Phù Lạc cũng là sau này mới biết được, vết sẹo trên mặt nha đầu kia kỳ thật không phải vết đao, mà là bị phỏng, nghe nói là lúc nàng ấy tiến cung không lâu, vì cứu tổng lĩnh thái giám trong cung mà bị phỏng than củi, công công vì cảm tạ nàng ấy, cũng không đem nàng ấy bỏ vợ không chỗ dựa tống xuất khỏi cung,

lại thương tiếc nàng ấy làm tạp dịch vất vả, đợi cho Phù Lạc trở lại vị trí cũ, mọi người đều cho rằng nàng bây giờ tương đối khá khi dễ, cho nên đặc biệt phái nha đầu này đi đòi chút việc không khổ cực này.

“Người tên là gì?”

“Hồi tiểu chủ, nô tì là Nhược Phong.”

“Ừ, tên rất hay, chỉ là ~” Phù Lạc nhớ ra tên của nàng ấy đã phạm vào tên của Tinh phi Lăng Nhã Phong hiện giờ cùng Vân tần Bạch Vân Nhược sau khi thăng chức.

Phù Lạc thấy tướng mạo nàng thanh lệ minh tú, nếu không phải bị phỏng, tất nhiên cũng là một mỹ nhân, thì thầm “Vân phá nguyệt lai hoa lộ ảnh(1)”, “Không bằng người để tên là Lộ Ảnh đi, được không?”

Nha đầu kia lập lại từ Phù Lạc vừa nói trong miệng, nhếch môi cười nói: “Tạ tiểu chủ ban tên cho.”

Phù Lạc đi vào Thiên Điện đơn sơ nhưng rất sạch sẽ, cảm thấy vô cùng hài lòng, vốn đã không yêu xa hoa, viện Hoán Thanh này so với Hạm Đạm hiên còn xa xôi thanh u hơn, thực thích hợp tu dưỡng tức giận mà.

“Trước khi tiểu chủ đến, Lộ Ảnh đã quét sạch sẽ nơi này, tiểu chủ yên tâm.” Nha đầu kia nhìn mặt sắc Phù Lạc, còn tưởng rằng nàng không hài lòng.

Phù Lạc nhướn miệng cười với nàng, “Ta rất thích, cảm ơn người.” Ở hoàng triều Viêm Hạ, tần phi dưới Chính ngũ phẩm không được xưng Bổng cung, chỉ có thể dùng ta để xưng. Một khi dùng ta, Phù Lạc sẽ lại có cảm giác hiện đại, không tự giác nói cảm ơn Lộ Ảnh.

Lộ Ảnh ngạc nhiên một hồi, “Đây là nô tì nên làm.”

“Lộ Ảnh, Lộ Ảnh, tên của người thật là dễ nghe, sau này cũng đừng có xưng nô tì, cứ xưng Lộ Ảnh đi.”

“Vâng, tiểu chủ.” Thấy Lộ Ảnh thẳng thắn hào phóng, cũng không câu nệ tiểu tiết, Phù Lạc rất vui vẻ. Thật sự không muốn nghe cái gì mà “Nô tì không dám, nô tì đáng chết” linh tinh.

Đã lâu chưa được soi qua gương, Phù Lạc ngồi ở trước gương đồng, thực muốn nhìn một chút vì cái gì mà ánh mắt mọi người nhìn nàng lại kỳ quái cùng đồng tình như vậy.

“A.” Phù Lạc hú lên quái dị, hai tay che mặt, không thể tin được.

(1) Vân phá nguyệt lai hoa lộ ảnh (): Một câu thơ trong bài thơ Thiên tiên tử – Tống xuân () của Trương Tiên, thể thơ Từ phẩm thời Bắc Tống của Trung Quốc.

Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo

“Từ khúc” mấy vần, nâng rượu uống,

Cơn say tan lắng, sầu chưa lắng.

Tiến xuân, xuân đi bao giờ trở về?

Gương chiều ngấm,

Năm trôi chóng,

Hò hẹn trước sau ghi nhớ uống.

Đàn chim ngủ đậu bên ao vắng,

Mây vén, trăng lên, hoa giỡn bóng.

Lớp lớp đèn che kín ngọn đèn.

Gió chưa đứng,

Người im ắng,

Ngày mai khắp lối cảnh hồng rụng.

Nguồn: Tống từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999

28. Chương 28: Thói Quen Xấu

Phù Lạc biết mình rất khó nhìn, chỉ là không ngờ lại tệ thảm đến như vậy.

Sắc mặt vàng như nền, hai mắt trũng xuống, môi thâm trắng, trên mặt còn xen những vết thương của mấy ngày trước đây, sắc lợt hồng trên khuôn mặt vàng như nền càng thêm đáng sợ, lọn tóc khô héo, rối bù, giống như bà lão năm mươi, nhìn lại đôi tay bởi vì làm quen việc nặng, đã nổi đầy nốt chai cùng vết thương, Phù Lạc không thể tin được đây là chính mình, là một nữ tử có thiên tính thích cái đẹp, Phù Lạc ngay cả chết tâm cũng đã có.

Nhưng không thể, bất luận như thế nào, đều phải xuất cung tìm Phong Tiêm Tuyết, Phù Lạc biết mình không nên ôm hi vọng lớn như vậy, chỉ là nàng ta giống như cọng rơm cuối cùng mình có thể để bản thân mình có thể trở lại hiện đại cuối, Phù Lạc sao có thể cam tâm không chút cố gắng đã buông tha chứ.

Trước hết phải làm cái gì đây? Trừ bỏ ngủ còn có cái gì, những ngày trong lãnh cung Phù Lạc không có cảm giác ngủ ngon giấc, cái giá lạnh của mùa đông khắc nghiệt, với y phục không đủ chống lạnh đã khiến hai tay nàng lạnh lẽo rạn nứt, nhẹ chạm vào cũng thấy đau, hóa thành những vết mụn dày đặc, đau thấu xương. Nhưng dù vậy sáng sớm cũng vẫn phải dậy chế củi nấu cơm sưởi ấm.

Bên ngoài đưa tới cơm thừa dư lại, lại thêm sự giúp đỡ của Uyển phi, cũng cứ như vậy mà gượng gượng qua, nữ nhân đối chết trong lãnh cung cũng không ngạc nhiên.

Có điều nói cũng kỳ lạ, thân thể lúc trước động một chút lại té xỉu ở hậu cung lại có thể chống đỡ như kỳ tích. Người, quả nhiên có tinh thần giống như cỏ dại.

Phù Lạc ngủ ước chừng ba ngày rốt cục cũng thần thanh khí sảng tỉnh dậy, ba ngày này đã khiến Lộng Ảnh lại sợ hãi, còn tưởng rằng Hòa nữ này vừa mới trở lại vị trí cũ đã cứ như vậy mà đi?

Đã nhiều ngày Lộng Ảnh bị Phù Hòa nữ này dọa sợ tới mức trái tim nứt toạc vài lần.

Hòa nữ tiểu chủ vừa dậy, liền cười hì hì hỏi ta muốn ăn cơm, nhìn tình cảnh bi thảm hiện giờ của nàng, lại còn có thể cười đến sáng lạn như vậy, ta cảm thấy thật bất ngờ.

Nơi này không thể so với phòng bếp nhỏ ở Hạm Đạm tiên trước kia của nàng, đồ ăn của Như Tần cùng Hòa nữ đều là trù phòng ở trong cung đưa tới, cứ phân phát xuống từng tầng một, chỉ còn lại mấy thứ như rau xanh canh trắng dư thừa đã sớm lạnh ngắt.

Hòa nữ tiểu chủ lại ăn đến hăng say.

Hòa nữ tiểu chủ còn có rau xanh canh trắng để ăn, đến tầng cung nữ chúng ta đây, mỗi bữa có thể có chút canh thừa cháy nguội là đã không tồi rồi, luôn là canh trắng cùng bánh bao trắng không nhân. Tuy nói việc nơi này tương đối nhẹ nhàng, nhưng đồ ăn của Hòa nữ so với một hạ nhân có chút đồ trang sức cũng không bằng, huống chi chính mình.

Ta không đành lòng để Hòa nữ thấy cuộc sống thiếu thốn thương tâm như vậy, cho nên luôn trốn nàng ăn cơm. Mãi cho đến một ngày bị nàng trong lúc vô tình phát hiện.

Mắt nàng ngấn lệ nói: “Lộng Ảnh, liên lụy người đi theo ta chịu khổ, nếu như, nếu như, sau này nhất định không để người tiếp tục đi theo ta chịu khổ nữa.”

Sau lần đó, tiểu chủ liền để cho ta cùng dùng bữa với nàng, rau xanh canh trắng này cũng không đủ ột mình tiểu chủ ăn, hiện giờ nàng lại cứng rắn muốn chia một nửa cho ta, cùng ta dùng bánh bao trắng không nhân và rau xanh.

Mỗi khi Lộng Ảnh vì tình cảnh thê lương của tiểu chủ mà không nhận được rơi lệ thì tiểu chủ luôn cười nói, ta thích ăn chay, đặc biệt là bánh bao trắng không nhân cùng với rau xanh.

Rất lâu sau mới nhìn thấy, tiểu chủ vừa thấy bánh bao trắng không nhân liền ghé tỏ buồn nôn.

Ta tuy rằng tiến cung không lâu, nhưng cũng đã nhìn quen thói đời nóng lạnh, nhìn thấy chủ tử của mình đối với chính mình như vậy, liền quyết tâm đi theo nàng, tuy nói nàng không được sủng ái, nhưng những ngày an ổn bình thản này, Lộng Ảnh rất thỏa mãn.

Nào biết ta mới vừa hạ quyết định, Hòa nữ tiểu chủ liền đề nghị một việc khiến cho ta tâm loạn như ma.

Căn nguyên sự tình là tiểu chủ để cho ta đi tìm vài loại quả dưa chuột, chanh, dưa hấu, quả táo, thế nhưng nơi này không có phòng bếp nhỏ, trừ phòng cung khác ta lại không vào được, thỉnh thoảng nhờ vài tỷ muội khác cũng có thể lấy được một ít, nhưng như thế nào cũng không đủ cho Hòa nữ tiểu chủ dùng.

Cũng không biết Hòa nữ tiểu chủ có được ý niệm cổ quái này từ chỗ nào, lại có thể cắt dưa chuột thành từng miếng dán lên trên mặt, mấy loại quả dưa hấu và táo thì giã thành tương lại thêm nước chanh thoa lên trên mặt cùng mọi nơi trên người, còn cho ta thoa mặt, nói cái gì mà làm đẹp. Từ sau khi mặt của ta bị phỏng, thì không quan tâm những thứ này nữa. Cung nữ khác nhạo báng chậm rãi cũng đã thành quen, nhưng lại không dám soi gương.

Ý tốt của tiểu chủ ta không từ chối được, cũng chỉ đành đi làm theo nàng, vết sẹo trên mặt lại có thể phai nhạt đi không ít.

Giữa ngày hè, nóng bức vô cùng, ban ngày tiểu chủ đánh chết cũng không chịu bước ra khỏi phòng nửa bước, ngay cả cửa sổ cũng phải đóng chặt, không cho ánh sáng vào, nói cái gì mà phòng nắng, ta cũng không hiểu.

Thỉnh an vào mừng một, mười lăm mỗi tháng tiểu chủ cũng mượn cớ ốm không đi, Hiền phi nương nương cũng không trách tội, chỉ là tiểu chủ đang ở Viện Hoán Thanh quanh năm không nhìn tới hoàng thượng, nếu còn không đi thỉnh an nữa, sao có thể có cơ hội gặp gỡ hoàng thượng đây?

Ta âm thầm sốt ruột thay nàng, tiểu chủ lại cười hì hì nói, chẻ củi không ngại công mài dao.

Năng lực của ta có hạn, không tìm đủ vật liệu cho tiểu chủ đắp mặt, cho nên tiểu chủ mới có quyết định kia, từ nay về sau Lộng Ảnh liền sống ở trong nỗi hốt hoảng lo sợ.

“Lộng Ảnh, chúng ta đi trộm đi.”

Trộm, khiến ta sợ tới mức gần chết, nếu bị phát hiện, thì sẽ là tử tội. Tiểu chủ lại vỗ ngực nói, “Hết thầy đã có ta, người phụ trách canh chừng, ta tới trộm.”

Người đừng nói, nương nương thật sự đi trộm nguyên liệu. Ta không nên nói như vậy.

Nàng trước để cho ta đi mỗi cung hỏi thăm địa điểm phòng bếp nhỏ của các nàng, thứ tự cung nhân trực ban, theo thứ tự giờ nào là ai trông, tiểu chủ còn nói nếu như có thể biết hứng thú sở thích của người trông coi thì càng tốt hơn.

Ta vốn không thích giao tiếp với người khác lại bởi vì yêu cầu của tiểu chủ mà thường xuyên lui tới các cung, quen biết không ít tỷ tỷ muội muội, các nàng thấy vết sẹo của ta, đều rất đồng tình, đối đãi với ta không tồi, có thể bởi vì tất cả mọi người đều là cung nữ.

Dần dần ta cũng biết rất nhiều chuyện tình trong cung, tiểu chủ nói ta càng ngày càng bát quái.

Trở lại Thiên Điện, ta đem vị trí phòng bếp nhỏ các nơi cùng với đi như thế nào đều nói cho tiểu chủ, nàng còn dùng giấy bút vẽ nó ra.

Sau nữa tiểu chủ rất lớn mật sửa lại hai bộ y phục dạ hành, kỳ thật cũng chỉ là dùng váy áo màu sắc khá tối của ta để sửa, nhưng lại xé toang váy, để lại quần bên trong, xấu hổ chết người. Nhưng tiểu chủ lại không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Từ đó ta và tiểu chủ liền vượt qua những ngày trộm gà trộm chó. Một khi khuyết thiếu vật liệu là đi các cung trộm, mấy ngày đầu còn khiếp đảm, sau lại thấy tiểu chủ giống như sờ thẩu vậy, chưa từng bị người phát hiện, cũng không còn khiếp đảm nữa. Có điều tiểu chủ thật sự rất thông minh, trộm đồ vật này nọ đều là từng chút một trong phòng bếp nhỏ, không để người phát hiện ít đi quá nhiều. Cho nên đến nay đều vô sự, trong cung không phát hiện ra bị mất đồ.

Về sau tiểu chủ lại dần dần bắt đầu không yên tĩnh trộm vật liệu, thỉnh thoảng còn mượn gió bẻ măng trộm một chút bạc trên người tiểu thái giám, thủ pháp càng ngày càng thuần thục.

Ta bắt đầu rất không đồng ý, nhưng tiểu chủ nói, số tiền này tương lai đều phải thưởng lại cho bọn hắn. Cũng đúng, hiện tại tiểu chủ có bạc, cũng phải hối lộ tiểu thái giám đến đưa cơm, cuộc sống của chúng ta cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Nhưng nàng vẫn luôn thở dài tiểu thái giám trong cung nghèo quá, trộm không được bao nhiêu bạc, cuộc sống chỉ có thể nói là ăn no mặc ấm, còn không tính là khá giả, nàng nói cái gì, ta cũng nghe không hiểu, chỉ biết là nàng nói cái gì thì làm cái đó.

Chính là về sau ta lại thật sự có chút kích động.

Có một đêm ta hầu hạ tiểu chủ mới nằm ngủ, lại nghe nàng hét lớn: “Ta không được rồi.”

Ta vội vàng xuống giường, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Lại nghe nàng nói: “Hôm nay không trộm đồ, ta ngủ không được.”

Ta ngạc nhiên.

Cuối cùng tiểu chủ lại có thể chạy tới nơi của Như Tần trộm cái bình hoa trở về, lúc này mới ngủ, ngày kế lại trả lại từ sớm. Từ ngày ấy, tiểu chủ không ăn trộm đồ liền ngủ không được, ta âm thầm lo lắng, nàng lại có thể dưỡng thành thói quen ăn trộm.

Tiểu chủ nói cái này gọi là nghiện ăn trộm. Lại cũng không thấy nàng phiền não, giống như việc đó đều rất bình thường.

Nói đến làm đẹp thì không thể không nói phương pháp của tiểu chủ thật sự rất hữu hiệu.

Ta với nàng cùng nhau trộm về Hạm Đạm hiên, thấy nàng từ dưới tàng cây hoa lê đào ra một vò thuốc viên, nói là Lãnh Hương hoàn thánh phẩm làm đẹp của nàng.

Ta với nàng nửa đêm đi ngự hoa viên trộm cánh hoa, lấy về ngâm tắm.

Sau đó nàng còn viết phương thuốc để cho ta đi Thái Y Chúc bốc thuốc, những phi tần dưới Chính ngũ phẩm giống tiểu chủ nếu sinh bệnh thì đều không được mời thái y, chỉ có thể mời y nữ của Thái Y Chúc tiến đến chẩn bệnh, không nghĩ tới tiểu chủ còn có thể viết phương thuốc.

Phương thuốc nàng viết ra gồm bạch chỉ, bạch phục linh, bạch cương tàm, bạch thuật, bạch thược, bạch cập, nói cái gì mà đắp mặt sẽ trắng đẹp, Lộng Ảnh vô cùng bội phục tiểu chủ cái gì cũng biết.

Sau khi đắp lên những thứ này, tiểu chủ trở nên rất đẹp, thật không thể tin được người lúc đầu mới gặp cùng nàng bây giờ là cùng một người.

Mà vết sẹo của ta cũng nhạt đi rất nhiều, ta thật là cao hứng, tiểu chủ còn nói sau này có cơ hội, nhất định sẽ mời danh y trị mặt cho ta.

Ta rất cảm động, nhưng cảm động nhất vẫn là lần ta sinh bệnh, tiểu chủ đi cầu Như Tần mời thái y cho ta.

Tiểu chủ nhân cả ngày cười hì hì, hoà nhã dễ gần, nhưng ta biết tâm khí nàng rất cao, những ngày sau này thực gian nan, cũng chưa từng đi cầu qua ai, bao gồm cả Như Tần nương nương.

Nhưng vì ta, nàng lại có thể đi cầu Như Tần nương nương mời thái y cho ta. Tiểu chủ cũng tự mình đi mời qua y nữ, nhưng bệnh của ta thế tới hung hiểm, làm thế nào cũng không tốt lên, tiểu chủ thấy ta sắp không được, liền chạy tới cầu Như Tần.

Như Tần từ trước đến nay vẫn luôn nhất gan yếu đuối đều là mặc kệ mọi chuyện, tiểu chủ liệu mình phục lại, đến mức rách da, mới cầu được Như Tần đồng ý.

Tiểu chủ từ sau khi vào cung Hoán Thanh, đối dung mạo của mình rất dè chừng, hiện tại lại vì ta mà giữa trời nắng ban ngày đi mời y nữ, còn dập bể đầu cầu Như Tần, ta thật sự vô cùng cảm kích.

Lại càng hạ quyết tâm, tương lai bất luận tiểu chủ như thế nào, Lộng Ảnh đều không rời không bỏ.

29. Chương 29: Dạ Yến Trung Thu

Tiết Trung thu rất nhanh sẽ đến, trong cung muốn tiến hành gia yến long trọng, mỗi phi tần đều phải có mặt, tham gia cái gọi là gia yến hoàng thất.

Bên trên cũng vì từng cung phi mà cắt may bộ đồ mới. Lúc phái đến tầng Hòa nữ, vải dệt còn thừa không còn bao, đều là thứ phẩm. Thứ phẩm này không so được với quần áo hồi Phù Lạc còn làm Phù phi, nhưng vẫn tốt hơn vật liệu may mặc ở ngoài cung rất nhiều.

Phù Lạc bắt đầu hoài niệm quần áo ban đầu, đều là quần áo tuyệt mỹ chính mình tỉ mỉ thiết kế, còn có trang sức mà Ngọc Chân quốc mang đến, hoàng thượng cũng không thưởng qua.

Đêm Trung thu.

Phù Lạc mặc một bộ quyền sa váy dài màu phấn đào điểm tuyết hoa lê trắng, bên trong là áo ngực hoa lê trắng, trên lưng buộc băng gấm màu phấn đào, ở sau người kết thành nơ con bướm.

Thật sự là băng cơ giấu ngọc cốt, sam áo lộ ngực sữa, lông mày vẽ thúy đại, mắt hạnh lóe sao sáng, khiến Lộng Ảnh nhìn đến ngơ ngác.

“Sao lại không biết ta rồi?”

“Tiểu chủ đẹp quá à.”

Phù Lạc đắc ý một trận trong lòng, tâm huyết lâu như vậy cuối cùng cũng không uổng phí.

Lộng Ảnh búi cho nàng Đồng Tâm kế đơn giản, tiểu nha đầu chưa từng hầu hạ qua cung phi, cho nên không biết chải đầu, Phù Lạc không khỏi hoài niệm tay nghề chải đầu của Bích Ngõ.

Trên đầu chỉ đeo một cây trâm bích ngọc hồ điệp, trên búi tóc buộc một cái nơ con bướm bằng gấm màu phấn đào, là nguyên liệu mà Phù Lạc và Lộng Ảnh trộm từ Thượng Y Cục, một người thiết kế, một người chế tạo. Trên đuôi hồ điệp bằng băng gấm rủ xuống đến sau gáy, nhẹ bay theo gió thật là đáng yêu. Tối nay lộ tuyến Phù Lạc đi chính là thanh xuân đáng yêu, nhưng giữa khờ dại lại hiện lên mị hoặc, thiết kế trễ ngực để ngực nàng như ẩn như hiện, khiến Lộng Ảnh đỏ bừng mặt. Nguyên nhân trễ ngực cũng chính là do Phù Lạc cố ý kéo áo ngực xuống thấp. Nàng còn để Lộng Ảnh làm một cái áo trong tương tự áo lót hiện đại, đem bộ ngực vốn đã lớn lại càng thêm đầy đặn, Phù Lạc xoay tròn thân mình, vô cùng hài lòng, với tài nguyên trước mắt.

Gia yến bố trí ở quán Lê Nguyên của bờ đông Tiếp Thiên Trì.

Hôm nay cách ăn mặc của Phù Lạc tuy rằng xuất chúng, nhưng dù sao thân phận là một Hòa nữ, so với tần phi ở địa vị à nói, cách ăn mặc của nàng được xem như tương đối mộc mạc.

Cùng vài tần phi cấp thấp không quá quen thuộc ngồi chờ đợi ở trắc điện của quán Lê Nguyên, những người đó mặc dù từng nhận thức Phù phi, nhưng cũng không quen thuộc, thấy Phù Lạc tuy rằng bị giáng chức, nhưng một thân quý khí không hề giảm, cũng không dám nói gì.

Trong trắc điện, xa xa truyền đến một trận tiếng cười duyên, chờ đến khi người đó đến gần nhìn kỹ, mới rõ là Lệ Tiệp dư đã lâu không thấy.

Nàng ta mặc một bộ sam hoa đào yên la, trên eo váy vân la buộc dóa mân côi đỏ thắm, áo khoác màu trắng điểm mẫu đơn theo gió. Phong phong vận vận bày ra thân hình như rắn nước, cùng vài phi tần cấp thấp hơn vừa nói vừa cười mà đến.

Nhìn thấy Phù Lạc thì nhãn tình sáng lên, “Đây không phải Phù Tiệp dư sao? À, không, nên gọi là Phù Hòa nữ mới đúng.” Dứt lời che miệng cười duyên, cười đến run rẩy hết cả người, những phi tần khác cũng cười nhẹ theo.

“Tần thiếp vẫn an Tiệp dư nương nương.” Phù Lạc hơi cúi.

Lệ Tiệp dư cũng không bảo nàng đứng lên, “Thật sự là khó được nha, muội muội cũng có một ngày hành lễ với tỷ tỷ.”

Khom lưng bảo trì tư thế hành lễ so với quỳ xuống đất phục lạy còn thống khổ hơn, nhìn thấy Lan Hiền phi đang rảo bước tiến đến, Phù Lạc hoan hô một trận, chưa từng thấy thích nàng ta như vậy. Cũng không chờ đợi Lệ Tiệp dư lên tiếng, Phù Lạc ngược lại hành lễ với Lan Hiền phi, “Tần thiếp vẫn an Hiền phi nương nương.”

“Đứng dậy đi.”

Nếu Lan Hiền phi đã nói, Phù Lạc tất nhiên sẽ thản nhiên đứng thẳng người, ném một nụ cười dễ thương đến Lệ Tiệp dư. Lan Hiền phi sửng sốt, không nghĩ tới dung nhan Phù Lạc lại có thể tốt lên, phong tư càng hơn trước kia, bên trong mị hoặc còn mang theo một chút yếu đuối, thật sự là mị cốt trời sinh, ta thấy còn thương. Có điều Lan Hiền phi đối với đối thủ của mình từ trước đến nay đều phân chia rất rõ ràng, cho dù Phù Lạc đẹp lại, cũng sẽ không để ở trong lòng, lấy thân phận của nàng ta, chắc chắn sẽ không hình thành bất cứ uy hiếp gì đối với tiền đồ của nàng, chỉ cần Dự vương phi còn, hai tỷ muội Ngọc Chân quốc này sẽ không có thời gian trở mình.

Hôm nay Lan Hiền phi vẫn là một thân lan sắc trên lụa lê văn, váy thêu tán hoa dưới ánh trăng vàng thiên thủy phú quý, tóc mai như sương xoã tung thành Đê Thủy kế, bên búi tóc cắm nghiêng một cành Kim tước trên châu bộ dao, một bên tóc khác cài mấy dóa hoa mai trên châu, làn da mượt mà, phần quang nhả nhận, khí chất ung dung lộng lẫy. Mặc dù không xinh đẹp bằng Lệ Tiệp dư, lại hơn mấy phần ý nhị tường hòa.

Đi theo sau là Ngọc phi, yên la quỳên thường sắc tím, váy dài thêu tán hoa thủy vụ sắc trắng, thân mặc yên sa mỏng màu tím, vai như gọt thành thất lưng thon thon, da nõn nà khí chất u lan. Khí chất ung dung hoa lệ trời sinh cũng không ở dưới Lan Hiền phi.

Tĩnh phi hôm nay lại là mắt ngậm xuân thủy gương mặt mịn màng, nhụy sa mẫu đơn yên la sắc trắng, váy hoa mai yên lung bách thủy màu trắng uốn lượn, thân buộc yên la mềm, thật sự có chút hương vị yêu kiều ướt át, quốc sắc thiên hương, vừa tiến đến tức khắc biến những tần phi khác làm nền, càng đáng quý chính là một thân thư quyền hương, cao nhã linh động, Phù Lạc thấy cũng không khỏi khuyên tâm.

Vũ Chiêu nghi nhẹ nhàng đi vào, mặc một bộ yên sa bích hà la thêu dóa mẫu đơn xanh biếc, váy tán hoa thủy tiên hồng nhạt lá xanh uốn lượn, thân mặc yên thúy lục sa tơ vàng mỏng. tóc mai rủ xuống cắm nghiêng cây trăm ngọc bích khảm trên châu, xinh đẹp như hoa sen mới nở.

Vân tần theo chân Vũ Chiêu nghi đi vào, cẩm cung sa xanh biếc, váy vân thủy buộc yên hồng mềm ở eo, yên lục mỏng màu xanh biếc, yếu đuối thon thon, chọc người thương tiếc.

Phù Lạc chờ tần phi cấp thấp hành lễ một lần với phi tần thượng vị, Ngọc phi đối với tư sắc hôm nay của Phù Lạc vừa là vui mừng vừa là ghen tị, vui mừng vì hi vọng nàng có thể được thánh sủng, như thế mới có thể kiên cố địa vị của mình, lại ghen tị dung mạo tuyệt sắc của nàng. Hiện trong cung là phái Dự vương phi và phái Tĩnh phi nắm quyền, ngay cả Vũ Chiêu nghi cũng hướng về Lan Hiền phi.

Tĩnh phi đối với Phù Lạc cũng không quá để tâm, phi tử tiến vào lãnh cung còn có thể phục sủng có thể nói là có một không hai, tỷ muội Ngọc phi không đáng để lo, Lan Hiên phi mới là lực cản lớn nhất đến hậu vị của nàng.

Chờ Long Hiên đế đi vào chính điện Lê Nguyên thì Lan Hiên phi mới dẫn một đám phi tần tiến lên hành lễ, theo đẳng cấp phân biệt tiến lên.

Đầu tiên là Lan Hiên phi, sau đó là Tĩnh phi cùng Ngọc phi, tiếp nữa là Vũ Chiêu nghi mang theo Yến Thục nghi cũng là một trong chín tần tiến lên hành lễ. Vân Tần cùng Như Tần hành lễ xong liền đến phiên phi tần hạ đẳng tiến lên, cũng không quá ba năm người.

Phù Lạc tao nhã đi tới trước mặt Long Hiên đế, cũng không nhìn hần, lễ xong mới đứng dậy, lại hướng về Long Hiên đế nở một nụ cười xinh đẹp sáng rõ, tươi cười kia ở trong mắt Long Hiên đế quả thực chính là so với ánh mắt còn sáng lạn hơn, sắc mặt trầm xuống.

Phù Lạc theo mọi người thối lui, ngồi xuống bàn tròn ở bên tay Long Hiên đế, phi tần của Long Hiên đế không nhiều lắm, phi tần thượng vị lại thêm hai vị thái phi của tiên đế ngồi cùng một bàn. Phù Lạc má phấn lúm đồng tiền mỉm cười, cùng mấy phi tử chung quanh thấp giọng nói chuyện, thỉnh thoảng liếc thấy sắc mặt tối tăm của Long Hiên đế càng thêm vui vẻ.

Nàng biết, đối với địch nhân của mình, người càng sống vui vẻ, đối phương càng khó chịu, quyết không thể để hần chứng kiến một mặt bị thương của chính mình, vĩnh viễn bày ra một mặt tao nhã sáng rõ nhất, tỏ vẻ không có người ta sẽ sống rất tốt. Nụ cười kia không thể nghi ngờ là khiêu khích đối với Long Hiên đế. Đối với một quân vương tay cầm thiên hạ, đã quen chinh phục mà nói, còn có cái gì so với khiêu khích càng có thể khiến cho hần chú ý đây?

Toàn trường đột nhiên lặng ngắt như tờ, yên lặng đến mức ngay cả kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tất cả chuyện này đều là biểu hiện sau khi thái giám tuyên “Dự vương, Dự vương phi yết kiến”.

Ngoài cửa một nam một nữ chậm rãi đến gần. Nam tuấn mỹ vô cùng, tao nhã, một bộ bạch sam, lại càng như tiên nhân hạ phàm, còn nữ tử bên cạnh đi ở bên người nam tử như vậy cũng không thấy kém cỏi, ngược lại càng thêm nổi bật.

Nàng, mi không cần họa, tự đen hơn tô, gò má không phấn, càng hồng hơn thoa. Eo thon uyển nhã, da thịt tuyết trắng. Nhã lệ tự nhiên, dung mạo như người trời, có cao quý của Ngọc phi, linh động của Tĩnh phi, xinh đẹp của Lệ Tiệp dư, thanh nhã của Như Tần, thiên hạ như vậy ở trên trời chỉ sợ cũng khó tìm, hôm nay được thấy, Phù Lạc mới biết được vì cái gì mà ngay cả người như Long Hiên đế cũng si tình với nàng ấy không thay đổi.

Nàng ấy mặc một bộ cung váy lam nhạt, hình thức bình thường, nhưng vải dệt lại đẹp rực rỡ, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, Phù Lạc từng là Phù phi cũng chưa từng thấy qua vải dệt đẹp như vậy.

Sắc mặt Tĩnh phi khó coi rất lâu, tự chủ của Ngọc phi kém hơn nàng ta lại càng khó nhìn. Mỗi một nữ nhân ở đây đều vô cùng ghen tị hâm mộ nhìn nàng ấy, mỗi một người nam nhân ở đây đều quý phục nàng ấy.

Cái gọi là người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang, thật sự là rất có đạo lý.

Về sau Lộng Ảnh càng ngày càng bát quái mới cho Phù Lạc biết, trên người Dự vương phi Thượng Quan Mật Tuyết chính là “Tuyết phù dung” hiếm có quý báu nhất của hoàng triều Viêm Hạ.

Vóc kia mỏng như cánh ve, lại lộng lẫy như gấm, trong sáng như tuyết, sáng lạn như phù dung, chỉ có Tuyết Châu nữ đương gia của Tuyết phủ mới biết dệt như thế nào, một đời chỉ truyền một người, truyền nhân này nhất định phải bị hủy hai mắt trước, chung thân không thể gả cưới, ba năm mới được một cuộn.

Phù Lạc kinh sợ cho huyết tính của cuộn vải này, lại để cho người dệt hủy mắt không lấy chồng.

Lộng Ảnh còn nói Long Hiên đế thấy Dự vương phi thích màu lam, vì nàng xuất giá mà tặng một cuộn tuyết phù dung, toàn triều khiếp sợ, đều nói Long Hiên đế một mảnh cuồng dại đối với Dự vương phi.

Nghe đến đó, Phù Lạc chỉ cảm thấy châm chọc vô cùng, buột miệng cười, lúc này mới cắt đứt câu chuyện đồng thoại giống như huyền tưởng về hoàng tử công chúa kia của Lộng Ảnh.

Lại nói quay về trên yến hội. Dự vương phi vừa xuất hiện, không cùng tranh phong.

Phù Lạc là một trong mấy người phục hồi tinh thần lại đầu tiên.

Trái xem phải nhìn thấy không ai chú ý mình, lập tức dùng cả hai tay đem thịt khô, điểm tâm, hoa quả linh tinh trên bàn vợ vào chiếc túi giấu ở trong tay áo mà trước đó đã để cho Lộng Ảnh may.

Sau khi mọi người hoàn hồn chứng kiến như mặt bàn bị gió quét, đều rất ngạc nhiên. Phù Lạc cũng làm ra bộ dáng khiếp sợ, sau đó cầm một khối bánh nướng bỏ vào miệng, giống như là đang thưởng thức trần nhà.

Xa xa Long Hiên để yên lặng đem tất cả chuyện này nhìn vào trong mắt, ý cười trong mắt lóe lên, chỉ là không ai thấy.

30. Chương 30: Đêm Ở Lãnh Cung

Sau tiệc tối, tất cả mọi người phải đi theo hoàng thượng đi Quan Tinh lâu xem biểu diễn pháo hoa.

Tối nay biểu tình trên mặt hoàng thượng vô cùng nhu hòa, tất cả mọi người có thể cảm giác tâm tình của hắn đặc biệt tốt, đây chính là chuyện rất không tầm thường, hắn cơ hồ khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy được tâm tình của hắn rất tốt.

Vì thế tất cả thái giám cung nữ lớn nhỏ trong cung đều vô cùng cảm tạ Dự vương phi đến, xem ánh mắt của nàng, kính ngưỡng như nước sông Hoàng Hà cuộn cuộn không ngừng.

Khi Phù Lạc đi tới đúng lúc chứng kiến mấy cung nữ vây quanh Lộng Ảnh riu rít nói chuyện.

“Ta nói ai có phúc khí như vậy, người xấu xí với khuôn mặt bị thương lại có thể làm thị nữ, thì ra là Phù Hòa nữ ả.” Đối với ba chữ Phù Hòa nữ đều là một bộ không để vào mắt.

“Bên cạnh một Hòa nữ thì có thể có cái gì tốt, muốn ta nói vẫn là Hiền phi nương nương biết dạy dỗ người nhất, xem bộ dáng xinh đẹp của Lan Huệ tỷ tỷ là biết, không chừng ngày nào đó liền bay lên đầu cành làm Phụng Hoàng đó.” Vừa rồi người nói châm chọc Phù Lạc chính là cung nữ nhị đẳng Lan Huệ bên người Lan Hiền phi, hiện tại người trả lời dường như là người bên cạnh Tăng Tiểu Nghĩ.

Một cung nữ càng quá phận nâng cằm Lộng Ảnh lên, tấm tắc nói: “Đúng là một người xấu xí, cũng không sợ đi ra sẽ khiến hoàng thượng kinh sợ, đây chính là tội mất đầu mà.”

Phù Lạc đi lên phía trước, đánh vào cái tay kia, “Lộng Ảnh nhà ta cho dù bị thương ở mặt, cũng vẫn đẹp hơn so với bất kỳ người nào.”

Nói xong kéo Lộng Ảnh đi, nhưng không phải theo đoàn người đi về hướng Quan Tinh lâu, mà là quay người vào điện Lê Nguyên.

“Lộng Ảnh, mau, lấy túi tiền ra, thừa dịp tiểu thái giám nơi này đi ra ngoài xem náo nhiệt, chúng ta nhanh chóng lấy đồ.”

Động tác hai người thuần thục trong bóng tối tới một bàn gần cửa vợ vét chung quanh một phen mới thôi.

“Lộng Ảnh, ngày mai chúng ta sẽ không lo không có đồ ăn ngon rồi.” Phù Lạc cao hứng cong mắt cười như trăng rằm, lúc nghèo khó, thì thỏa mãn đến rất dễ dàng.

Lộng Ảnh cũng cao hứng theo, tiểu chủ cuối cùng cũng có thể không cần ăn bánh bao trắng không nhân vài ngày rồi.

Hai người vừa ra khỏi cửa, liền chứng kiến pháo hoa sáng lấp lánh đẹp mắt trên bầu trời, Lộng Ảnh cho tới bây giờ chưa từng xem qua, vẻ mặt si mê.

Phù Lạc đành phải nói: “Lộng Ảnh, người đi tìm một chỗ xem pháo hoa đi, ta đi về trước.” Kéo theo một túi thức ăn lớn xem pháo hoa không phải là một hành động sáng suốt.

Lộng Ảnh từ chối nhiều lần, nhưng không cự tuyệt được Phù Lạc an ủi cùng pháo hoa hấp dẫn.

Phù Lạc một người lén lút đi tới đồng núi giả thì tùy tay ném một đồ vào trong nước, trong lúc bất tri bất giác nơi đó dường như đã trở thành nơi tập trung đồ nằng trộm ở trong cung. Không phải không biết là rất nguy hiểm, chỉ là như thế nào cũng không kiềm nén được dục vọng ăn cắp.

Trở lại Viện Hoán Thanh yên ắng, Phù Lạc xoa nhẹ bả vai bởi vì vác đồ mà bị đau, đem đồng đồ đều lấy ra rồi phân loại cất kỹ, lại mang nửa túi đồ đi về hướng “cung Dưỡng Đức”.

Thủ vệ thái giám đã sớm không biết đi đâu, phỏng chừng cũng là đi xem pháo hoa, dù sao trong lãnh cung cũng không còn mấy người, đều điên, hoặc chết cả.

Phù Lạc cố sức đẩy cổng chính ra.

Đi đến chỗ ở của Uyển phi thì nước mắt nhất thời che mờ hai mắt.

Uyển phi vô lực tựa vào bên giường, tiểu Tư Du bưng bát cơm bị vỡ đang say sưa ăn cái gì. Trong chén đen thui có vài giọt nước, Phù Lạc biết, cũng đã ném qua. Tiểu thái giám đưa cơm có việc, vẫn luôn dùng nước gạo phai người trong cung đưa đến, việc mà gã bận rộn dường như rất nhiều.

“Dì, dì tới rồi, dì xem đồ ăn ngày hôm nay rất ngon, Tư Du còn được ăn một miếng thịt đó.”

Phù Lạc chạy qua gắt gao ôm lấy tiểu Tư Du, “Tư Du, Tư Du, đứa nhỏ đáng thương của ta.”

“Dì, đừng khóc, Tư Du ăn rất ngon mà.” Tư Du ngốc lấy tay lau nước mắt cho Phù Lạc.

Nhìn thấy kim chi ngọc diệp vốn nên kiện kiện khang khang lớn dần hiện giờ lại ở trong này ăn nước gạo. Phù Lạc không phải không nghĩ tới muốn nói cho hoàng thượng, hẳn còn có đứa nhỏ ở lãnh cung, nhưng lại nghĩ tới nếu hoàng thượng đón Tư Du đi rồi, như vậy Uyển phi nhất định sẽ đau muốn chết, mạng không lâu dài.

Ở trong lãnh cung, Phù Lạc đã sớm quyết định phải thoát khỏi những ngày sợ đói, sợ lạnh này. Nhớ tới hiện đại bản thân kén chọn, cha mẹ sẽ luôn từ ái nói, con chính là chưa từng bị đói bụng, khi đói bụng cái gì cũng đều nuốt trôi, thật hy vọng con cũng từng trải qua những ngày đói bụng đó, không thể tưởng được hôm nay một câu thành ngữ. Trong lòng Phù Lạc chưa xót một trận, may mắn cha mẹ không biết cuộc sống bây giờ của mình.

“Hòa nữ tiểu chủ, thân phận của người hiện giờ khác biệt, sao lại có thể tới địa phương xui xẻo này.” Uyển phi vội vàng nén giận.

“Nói vậy. Nếu ngày đó không phải tỷ tỷ giúp đỡ, muội muội làm sao có thể sống đến bây giờ. Trong lòng muội muội vĩnh viễn không quên được đại ân đại đức của tỷ tỷ. Nếu không phải tỷ tỷ giúp đỡ ta, làm sao phải chịu đói.” Bộ dạng hiện giờ của Uyển phi, vừa nhìn đã biết là chưa ăn cơm.

“Nương, nương đói sao? Nương chưa ăn cơm à? Không phải nương nói nương ăn cơm rồi sao?” Tiểu Tư Du khó hiểu nhìn Uyển phi.

“Nương ăn qua rồi, chỉ là nhìn thấy Tư Du ăn lại thấy đói.”

Phù Lạc cầm bát của Tư Du, “Hôm nay chúng ta không ăn cái này, xem ta mang cái gì cho tiểu Tư Du nè.”

Phù Lạc lấy điểm tâm, thịt khô mang đến từ dạ yến ra.

“Oa, thoát nhìn ăn rất ngon nha, nương?” Tư Du rất hiểu chuyện nhìn Uyển phi.

“Cám ơn muội.” Uyển phi cũng không khước từ. Đứng dậy đem đồ ăn cất kỹ, lại chia ra một ít cho Tư Du cùng chính nàng ăn.

Tư Du thỏa mãn liếm liếm ngón tay của mình, “Nương, Tư Du còn muốn ăn một khối bánh màu xanh biếc kia.”

“Tư Du ngoan, ngày mai tiếp tục ăn có được không.” Uyển phi triu mến nhìn Tư Du.

Phù Lạc nhẹ nhàng đứng dậy, “Tỷ tỷ, giờ không còn sớm, ta đi về trước.”

“Ừ.”

Phù Lạc xoay người lại hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Du, nhẹ nói “Tư Du ngoan, chăm sóc tốt mẫu thân, dì ở tại Viện Hoán Thanh, nếu như sau này có chuyện gì thì chạy ra ngoài tìm dì được không?”

“Tư Du nhớ rồi.”

Hai người bí mật ngoắc tay.

Lúc trở lại Viện Hoán Thanh, tiểu nha đầu Lộng Ảnh vẫn còn chưa về, không khỏi cảm thán mấy đứa nhỏ đúng là thích náo nhiệt.

Phù Lạc tĩnh tọa trên ghế đá ở trong sân, ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng sáng.

Bỗng quỳ xuống đất tạo thành chữ thập nói: “Minh Nguyệt tiên tử, tín nữ Phù Lạc khẩn cầu tiên tử chỉ dẫn bến mê trở lại hiện đại ~”

(hắc hắc, không trung truyền đến tiếng cười khùng bố của mỗ Đang.)

Phù Lạc vốn không tin thần linh, nhưng nghĩ lại lại thấy chính mình nếu đã có thể xuyên qua, như vậy có nhiều thứ vẫn nên thà tin là có, không thể tin là không mới tốt.

Đúng lúc này, Lộng Ảnh từ cửa hông hưng phấn chạy vào, biểu tình bát quái kia chỉ thiếu điều chưa nói “Phụ san phụ san.”

“Tiểu chủ, Yến Thục nghi đêm nay dễ non.”

“Vì sao?”

“Lúc tất cả mọi người ở Quan Tinh, không biết là ai đẩy Yến Thục nghi một cái, nàng ta liền lăn xuống cầu thang, kết quả thái y đến chẩn đoán bệnh, nói nàng ta dễ non. Bản thân Yến Thục nghi cũng không biết mình có thai, khóc đến huyên não ồn ào. Hoàng thượng giận dữ, mắng Hiền phi nương nương. Sau lại nói vì ngăn chặn sau này tranh giành tình nhân lấy mất mạng người trong hậu cung, cho nên mệnh cho Hiền phi sau này chường quần phi tần trong cung luân phiên thị tẩm, phải mưa móc cùng chiêm, để công bằng.”

Phù Lạc nghe mà sững sờ sững sốt, xem ra đêm nay đã bỏ lỡ rất nhiều vở kịch hay.

“Vậy, đã tra ra ai đẩy Yến Thục nghi chưa?”

“Không có, tiểu chủ cảm thấy sẽ là ai, Tĩnh phi? Nhưng mà Tĩnh phi nương nương thoát nhìn giống như tiên tử, đâu dễ dàng làm loại chuyện thương thiên hại lý này chứ, theo Lộng Ảnh nghĩ, nhất định là Lệ Tiệp dư.”

Phù Lạc nhéo nhéo mặt Lộng Ảnh, “Theo ta thì, hoàng thượng hẳn nên để cho Lộng Ảnh nhà ta đi làm Hình bộ Thượng thư mới phải, nhanh như vậy đã phán đoán được đại án rồi.”

“Tiểu chủ.” Lộng Ảnh không thuận theo gãi ngứa Phù Lạc.

Hi hi ha ha một trận, liền ngủ, một đêm im lặng.

Mấy ngày sau Yến Thục nghi mệnh cho toàn bộ tần phi cấp bậc thấp hơn nàng ta, mang theo cung nữ có mặt trong dạ yến Trung thu ngày đó đến cung Phúc Du của nàng ta.

31. Chương 31: Tiệp Dư Chết

Yến Thục nghi khí huyết không đủ, sắc mặt tái nhợt, nằm ở trên giường ở dưới hành lang, cung nữ bên cạnh cẩn thận hầu hạ, Phù Lạc nhìn cung nữ đưa nước mà tức giận một trận.

Mới dễ non mấy ngày chứ, cứ giằng co như vậy, cũng không sợ bị bệnh về da.

Những phi tần cấp bậc thấp hơn Yến Thục nghi giống như Phù Lạc mang theo cung nữ đứng thẳng tắp dưới cảnh sắc tươi đẹp đã hơn một canh giờ, ra mồ hôi không ngừng. Ai bảo vào ngày mùa thu, mặt trời không còn nắng gắt nữa, nhưng những phi tần sống sung sướng quen rồi cứ đứng ở dưới mặt trời như vậy, cũng quá tra tấn người.

Thân mình Phù Lạc từ sau khi ra khỏi lãnh cung, tật xấu thích ngắt lại tái phát, dinh dưỡng không đầy đủ thời gian dài, kiêm tâm tình uất ức thì thân thể có thể tốt mới là lạ. Rất nhanh đã không chịu được cái nắng, hôn mê bất tỉnh, Lộng Ảnh ở một bên gấp đến độ không có cách nào, cũng không dám động.

Yến Thục nghi thấy Phù Lạc hôn mê cũng không có ý bảo người khác đi cứu nàng, mặc cho nàng cứ nằm dưới ánh mặt trời như vậy.

Phù Lạc thâm gào thét dưới đáy lòng, hay cho Yến Thục nghi người, tâm cũng quá độc ác rồi, mọi người hôn mê còn không cho cứu, xem ra giả bộ bất tỉnh thật đúng là một quyết định sai lầm, không, kỳ thật nằm vẫn tốt hơn so với đứng, Phù Lạc tự an ủi mình.

“Hôm nay, không giải nghĩa rõ là ai đẩy Bổng cung, thì ai cũng không cho động.” Dứt lời còn liếc Phù Lạc đang ngắt, ý bảo cho dù ngắt thật cũng không hữu dụng.

Lục tục lại ngắt thêm nhiều người, nhưng vẫn không có ai mở miệng nói chuyện. Phù Lạc không biết là những người có mặt ngày đó thật sự không phát hiện ra ai làm, hay là không dám nói.

Lan Hiền phi nghe tin chạy đến.

“Muội muội tội gì phải tra tấn thân thể của mình như vậy, đều là những người thấp hèn, không đáng để muội muội gây sức ép như vậy, để Nội Thị Giám đi tra xét không phải hơn ư.”

“Lan tỷ tỷ, muội muội nuốt không trôi cơn tức này, Bổng cung cũng không tin ngày đó không ai thấy. Đứng, tiếp tục đứng cho Bổng cung, cũng muốn xem các người còn có thể kiên trì đến khi nào.” Yến Thục nghi có chút cuồng loạn.

Lan Hiền phi khổ khuyên không động, ngồi ở một bên.

Không lâu, thái giám báo hoàng thượng cùng Tĩnh phi nương nương đến.

Long Hiền đế tiến vào thì chứng kiến một đám phi tần hôn mê, lão đảo, thật rất khó coi.

“Đây còn ra thể thống gì, Yến Thục nghi người đang làm cái gì?” Long Hiền đế khẩu khí dĩ thường lạnh.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, con của thần thiếp bị chết thật oan uổng, đều do những tiện tỳ ghen ăn tức ở, còn không bằng chết hết thì tốt hơn.” Yến Thục nghi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Long Hiền đế không lên tiếng, sắc mặt càng thêm âm trầm nhìn chằm chằm Yến Thục nghi. Cái loại cảm giác áp bách cuồng phong bão cuốn này khiến không khí chung quanh giống như đều bị rối loạn.

“Hoàng thượng, Vân Tường chỉ là đau lòng mất con, nhất thời nóng lòng mới ~” Lan Hiền phi ở một bên khuyên nhủ.

Yến Thục nghi thì lại là sợ tới mức hoa dung thất sắc, nước mắt lưng tròng không dám nói nữa.

“Người đâu, đỡ các vị chủ tử hồi cung. Yến Thục nghi, thực đức bại hoại, biếm làm Yến Tần.” (mỗ Đương: lại là thực đức bại hoại, thật không có sáng ý; mỗ Long: còn không phải tại tác giả vô lương nhà bà không có sáng ý; mỗ Đương: làm hoàng đế lúc muốn biếm phi tử còn có thể nói cái gì đây? Xin chỉ giáo)

Vừa dứt lời, đang chuẩn bị dẹp đường trở về, lại nghe thấy một thanh âm mềm mại sợ hãi nói: “Hoàng thượng, nô tì chứng kiến là ai đẩy Yến Tần nương nương.”

Long Hiền đế bỗng nhiên xoay người: “Vì sao không nói sớm?”

Thị nữ kia khiếp đảm liếc Lan Hiền phi một cái, “Nô tì không dám nói.”

“Nói.” Long Hiền đế chẳng thềm để ý mấy câu vụn vặt.

“Ngày ấy nô tì chứng kiến là Lan Tâm đẩy Yến Tần nương nương.” Dứt lời, cả người run rẩy như chiếc lá nhẹ rơi.

“Lan Tâm?” Long Hiền đế không biết đây là người nào.

“Hồi hoàng thượng, Lan Tâm chính là thị nữ bên người Hiền phi tỷ tỷ.” Tĩnh phi ở một bên nói.

Phù Lạc thấy việc này khẳng định nhất thời không xong được, trong lòng kêu rên một trận, các người có việc thì chậm rãi tán gẫu, hiện đỡ ta trở về đi, trời nắng thế này, thành quả ta vừa mới làm đẹp rất khó giữ được đó.

Cũng không biết có phải thần tiên hiển linh hay không, thanh âm trầm thấp của Long Hiên để nói: “Còn không mau đỡ chủ tử trở về các cung, sai thái y đi nhìn xem các vị chủ tử.”

Một đám thái giám như trút được gánh nặng chạy vào “đoạt người”, đều không muốn ở lại nơi nhất định sẽ bạo phát chấn động này.

Nhàn tạp nhân dằng đi rồi, Long Hiên để mới chậm rãi nói: “Người nói là sự thật?”

“Những câu nô tì nói đều là thật.”

“Lớn mật, một cung nữ nhỏ lại dám vu cáo hãm hại Chính nhị phẩm phi tử của hậu cung, người đâu, dẫn đi cẩn thận tra hỏi.”

Một câu của Long Hiên để đã quyết định toàn bộ căn bản của vụ án, Hiền phi đúng lúc mọi người không chú ý thì hít một hơi thật sâu, trên mặt Tĩnh phi hơi thất vọng.

Cung Phính Đình

“Nương nương, sao hoàng thượng cái gì cũng không hỏi, đã nói Hiếu Bình vu cáo hãm hại Hiền phi?” Thị nữ bên người Tĩnh phi khó hiểu hỏi.

Tĩnh phi khẽ nhún mày, tức thì giãn ra, “Đúng rồi. Hiền phi chính là mẫu thân hoàng tử duy nhất của hoàng thượng, làm sao có thể tùy tiện phế đi được.” Lập tức lại sờ sờ bụng của mình, ăn nhiều thuốc bổ, hiện tại cũng không thấy tin tức, xem ra chỉ có sinh hoàng tử mới có thể lay động địa vị của Lan Hiền phi trong cung.

“Bổn cung cũng không muốn dễ dàng phá huỷ Lan Huyền Đình như vậy, chẳng qua là khiến Yến Tần hiện giờ đừng không hiểu biết như vậy.” Tĩnh phi trong lòng lại nghĩ, sau này Lan Huyền Đình tuổi già sắc suy không đủ đáng sợ, chỉ cần đem những người bên cạnh nàng ta nhất nhất diệt trừ, cuối cùng nàng ta còn không phải là chim sẻ ở trong lòng bàn tay mình sao?

Điện Dụ Côn

“Hoàng thượng, cung nữ kia khai rồi, là Lệ Tiệp dư sai khiến.”

“Ừm.” Dưới thủ đoạn của Tại Dạ, không người nào có thể chịu được. “Nàng ta, còn chưa có lá gan này.”

Vạn Toàn có chút kinh ngạc, “Hoàng thượng biết rõ là Hiền phi nương nương sai người đẩy Yến Tần nương nương, vì sao?”

“Nàng ta là mẫu thân của nhi tử duy nhất của trẫm, trẫm còn chưa muốn động đến nàng. Về phần Tĩnh phi, nàng ta còn có chút thú vị, trẫm còn chưa chơi chán ~”

Vạn Toàn sáng tỏ, hậu cung này bất luận đấu như thế nào, vẫn phải xem sự yêu thích cùng cần thiết của hoàng thượng, không quan tâm ai là người bị hại, ai là kẻ hại người. Chính là các nàng lại không hiểu, bày ra các thủ đoạn, khiến hoàng thượng thương thức, thỉnh thoảng quan sát một hai hí kịch như vậy, đối với Long Hiên để mà nói là có thể khiến tinh thần vui vẻ.

“Vậy, việc này?”

“Tùy tiện tìm người gánh thay đi, ừm.” Long Hiên để hơi trầm tư, “Vậy Lệ Tiệp dư đi, trẫm có chút chán rồi.”

Ba ngày sau, Lệ Tiệp dư bởi vì mưu hại hoàng tử mà bị ban được chết, trước khi chết liên tục kêu oan, mong gặp Long Hiên để một lần, để tránh không gặp.

Tĩnh phi đấu không được Lan Hiền phi, ngược lại mất đồng minh là Lệ Tiệp dư, cũng không tức giận. Dù sao nàng ta sớm hay muộn cũng phải giải quyết đám nữ nhân ngu xuẩn dám cùng nàng tranh thủ tình cảm, hiện giờ đi rồi cũng tốt.

Sau khi Phù Lạc được Lộng Ảnh đỡ về cung Hoán Thanh nghỉ ngơi một đêm, chợt nhớ tới ngày hôm qua trộm trâm cài đầu của phi tần còn chưa ném đi, liền rời giường sớm chuẩn bị đi xử lý tang vật.

Không ngờ lại phát hiện thái giám của Đảo Dạ Hương trong cung đã dậy từ, bên cạnh có vị cung nữ búi tóc đi theo, nhìn rất quen mắt.

Đi đến gần lại phát hiện nữ tử kia rõ ràng chính là Bích Diệp, lại không biết gả cho người từ lúc nào.

“Bích Diệp.”

“Công chúa.” Hiện giờ Bích Diệp không còn vẻ xinh đẹp như thiếu nữ ngày xưa, ngược lại một bộ tro tàn sương cà. Nàng ta đột nhiên quỳ xuống.

“Bích Diệp, sao người?” Phù Lạc vốn muốn hỏi tại sao nàng ta lại đi làm việc thấp hèn thế này, vị chủ tử mà người muốn đi nương nhờ kia đâu, cuối cùng vẫn nhìn xuống không hỏi.

Ngược lại là Bích Diệp liên tục dập đầu, “Công chúa, Bích Diệp thực xin lỗi người.”

Phù Lạc tự nhận không phải là người lấy ơn báo oán gì, cũng không đáp lời. Hồi lâu mới nói: “Thôi.”

Sau khi xoay người, nghe thấy thanh âm Bích Diệp thấp mà rõ ràng nói, “Công chúa phải cẩn thận Hiền phi.”

— Tiểu phiên ngoại Bích Diệp —

Nếu không phải công chúa đối với hạ nhân chúng ta quá mức khắc nghiệt, ta cũng sẽ không phản bội nàng.

Nếu không phải ta đã yêu cái người gọi là Vũ thị vệ ấy, cũng sẽ không tùy ý để Lan Hiền phi an bài, hại đứa con của công chúa.

Nàng ta đồng ý sau khi ta xong chuyện, sẽ gả ta cho Vũ.

Sao biết, sau khi công chúa bị giáng chức, Hiền phi trở mặt không nhận, đem gả ta ột tên thái giám nấu ăn của Đảo Dạ Hương, sống không bằng chết.

Về sau nhớ lại những chỗ tốt mà công chúa đối với ta, Bích Diệp luôn không ngừng mong, mong gặp lại công chúa một lần, nhắc nhở nàng Hiền phi ác độc, Bích Diệp dù chết cũng không tiếc.

Ngày kế, chỗ vắng vẻ của hậu cung Viêm Hạ, phát hiện nữ thi bị ném giếng, có điều vẫn chưa gây nên bao nhiêu gợn sóng, chỉ nghe người ta nói nữ tử đó giống Bích Diệp ngày trước đi theo Phù phi.

32. Chương 32: Có Tử Trang Du

Phi tần hậu cung có hai mươi lăm người, mỗi tháng luân phiên thị tẩm, năm ngày còn lại là Hiền phi, Tĩnh phi thêm hai ngày, Vũ Chiêu nghỉ thêm một ngày, quy củ mưa móc cùng triêm cứ như vậy bắt đầu chấp hành.

Hôm nay, chính là viện Hoán Thanh Như Tần thị tẩm.

Gian ngoài, giọng nói của thái giám the thé xuyên qua tường, hoàng thượng giá lâm.

Trên mặt thanh nhả tái nhợt của Như Tần bởi vì thị tẩm từ trên trời giáng xuống, nhiễm lên sắc hồng nhạt như ráng chiều, thấy Phù Lạc đến sớm vẫn an cũng tâm viên ý mã, đúng là một giai nhân tuyệt sắc, Phù Lạc biết Như Tần vì sao được sủng ái, từ một cung nữ nhỏ nhoi bay lên tầng trời trở thành tần Chính ngũ phẩm, nhưng không biết vì sao Như Tần có tám phần tương tự Dự vương phi này lại bị thất sủng.

Cũng từng lơ đãng hỏi qua Như Tần, nàng ta chỉ thở dài, “Thiếp cùng Dự vương phi mây bùn khác biệt, một người trên trời, một người dưới đất.” Phù Lạc cũng từng cảm giận bất bình loại cấp bậc khác biệt này. Hoàng thượng không yêu, ngay cả sủng cũng phân ra xuất thân cao quý hay không.

Nghĩ đến đây Phù Lạc vô cùng khó có thể lý giải, vì sao Long Hiền đế có thể bỏ những thứ yêu thích gả Thượng Quan Mật Tuyết cho Dự vương, nói tình yêu của hần vĩ đại đến mức chỉ cầu giao ra, Phù Lạc rất khó tin tưởng, ngược lại nói Long Hiền đế yêu không đủ nồng đậm càng làm cho người ta tin tưởng hơn.

Trong chủ điện đèn đuốc sáng trưng, người đến người đi, Phù Lạc một trận phiền lòng, gầy án, chỉ có lúc gầy án mới vui sướng nhất. Nàng lắt mình đi ra ngoài, thậm chí không thông báo cho Lộng Ảnh, Lộng Ảnh lo lắng nhìn bóng lưng của nàng.

Phù Lạc rời khỏi viện Hoán Thanh bắt tri bắt giác lại đi tới viện Lê Uyển, nhớ tới Liễu A Man ở bên trong, đột nhiên nghĩ đến một hồi đại vũ. Người trên đường nhìn thấy nàng cũng không kỳ quái, hiện giờ Phù Lạc ăn mặc hơn một cung nữ có thân phận chạy đi nơi nào, mọi người còn tưởng rằng nàng cũng là một trong đám vũ kỹ, công phu nhận quần áo của người trong cung so với nhận người còn lợi hại hơn.

Đi tới Thính Hương Thủy Tạ, chỉ thấy áo trắng bay múa, Phù Lạc một trận vui sướng, rất nhanh đi đến trước mặt của nàng ấy, cũng không chờ đợi nàng ấy phản ứng, ôm eo của nàng, từ nhạc khúc lại có thể múa lên điệu waltz. Liễu A Man đang muốn mắng người nào, người tới Thính Hương Thủy Tạ quấy rối cũng không nhiều, vừa nhìn lại là Phù phi ngày xưa, mà nàng ôm lấy chính mình, mang theo vũ bước mà mình tuyệt không quen thuộc, nhưng trong bóng đêm làn váy tận tình bay lượn, thấy nha đầu hầu hạ bên cạnh nghĩ là khách đến từ trên trời, hai giai nhân tuyệt sắc, mép váy sinh gió, phiêu nhiên bay múa, Liễu A Man cảm kích thức thời cũng thanh tĩnh lại, đi theo vũ bước của Phù Lạc, toàn bộ chuyện đều ném ra sau đầu.

Phù Lạc âm thầm tán thưởng, quả nhiên là tài múa xuất sắc, lần đầu tiên nhảy điệu waltz lại có thể đầu vào đây, không có chút cảm giác nào mới lạ cổ sức.

Một hồi múa xong, dường như so với Phù Lạc trước kia vẫn là Phù phi còn thân cận hơn.

“Điệu múa của tiểu chủ~~”

“Gọi ta là Phù Lạc đi, A Man.” Phù Lạc chân thành nhìn chăm chú Liễu A Man.

“Điệu múa của Phù Lạc, A Man chưa bao giờ thấy qua, người học được như thế nào?”

“Ta cũng là hồi bé chứng kiến vũ giả nước khác nhảy qua.”

Liễu A Man thấy Phù Lạc không muốn nói nhiều, cũng không tìm căn nguyên để hỏi.

“A Man, sau này ta còn có thể tới tìm người khiêu vũ không?”

“Hoan nghênh bất cứ lúc nào.”

“A, đúng rồi, Băng Thuần nàng ấy?” Phù Lạc nhất thời tò mò, nhớ tới truyền kỳ mà Vũ Chiêu nghi từng trải qua, dùng một điệu múa động tâm để, đạt tới Chiêu nghi.

Sắc mặt Liễu A Man trầm xuống, “Vũ Chiêu nghi không chỉ có múa rất tốt, người cũng thật sự thông minh lanh lợi.”

“Nàng ấy?”

“Ngày ấy thịnh yến, nếu không phải nàng ta kê đơn với ta, khiến ta bệnh không dậy nổi, làm sao có thể có Vũ Chiêu nghi ngày hôm nay? Thấy nàng ta tư chất tuyệt hảo, vốn định đem sở học suốt đời đều truyền cho nàng ta, không thể tưởng được nàng ta vì tranh thủ tình cảm, lại dám đổi với ta như thế.”

Phù Lạc nghĩ đến nữ tử ngày đó để ỉnh đặt tên là Băng Thuần, tại sao lại biến thành như vậy chứ.

“Vì sao A Man không nói với hoàng thượng?”

“Ngụy Băng Thuần đã trở giỏi hơn thầy, ta thì cái gì cũng không phải của hoàng thượng, hiện tại hoàng thượng đều chỉ thưởng thức Vũ Chiêu nghi múa.” Lắng nghe, cũng có thể nghe ra oán hận trong dư âm.

“A Man vốn không để ý đến thánh sủng, vì sao?”

Đã thấy hai má Liễu A Man ửng hồng, “Ta không được múa trên yến tiệc, sẽ không còn được gặp lại chàng.”

“Chàng?” Phù Lạc bất quá truy đuổi, có thể không động tâm với Long Hiên đế, lại vì chàng mà động, thật muốn biết là ai.

Không địch lại thể công của Phù Lạc, Liễu A Man rốt cục nhận người mình thương mến chính là Thát vương gia, Hiên Ý. Thế nhưng thân phận khác biệt quá nhiều, chỉ có thể là thần nữ hữu tâm, Tương Vương vô mộng.

Từ Lê Uyển Viên trở về, đi đến lãnh cung, vốn muốn nhìn Tiểu Tư Du một chút, lại nghe thấy bên cạnh Tử Trúc Lâm truyền đến tiếng đàn lạnh lẽo du dương, âm vận đó âm sâu triền miên, khiến người ta rơi lệ. Ngón tay theo người đánh mà động, Phù Lạc đi theo hần chìm nổi vào tình yêu thâm mến ngọt ngào chua xót lúc đầu, ai oán người hần yêu xuất giá, thâm tình đến chết không đổi, tiếng đàn trầm thấp cuối cùng giống như nói về sau bất luận nàng hiện tại biến thành bộ dáng gì đi nữa, tình yêu của ta cũng không bao giờ thay đổi.

Tiếng đàn tràn ngập cảm tình như vậy lại thêm tài nghệ người đàn xuất thần nhập hóa, khiến Phù Lạc say lòng mê mẩn, không khỏi đi về hướng trong rừng.

Chỉ thấy một nam tử tuấn tú tao nhã khoảng ba mươi tuổi, một thân trang phục nhạc công trong cung, sắc mặt bi thương vô vẻ cảm.

Phù Lạc nhìn biểu tình quanh quẽ của hần, không dám tiến lên quấy rầy, chỉ đứng xa xa nhìn nam tử thâm tình đã tràn ngập bi thương này, nhất thời không khỏi hâm mộ một nữ tử mà hần yêu say đắm.

Từ đó, mỗi đêm đều tới mảnh rừng trúc này nghe tiếng đàn của nam tử, gián tiếp hỏi thăm, mới biết được hần là nhạc công mới đến, Trang Du.

Có một lần Phù Lạc thật sự nhịn không được tiến lên, hy vọng có thể bái nam tử này làm thầy. Hần lấy cành trúc làm bút, họa trên mặt đất, kiếp này thề, sẽ không thu đồ.

Nhưng Phù Lạc cũng không dễ dàng buông tha cho người ta, mỗi đêm đều ngồi ở bên cạnh hần, ở trên không trung bắt chước chỉ pháp của hần, nam tử kia cũng không để ý, chỉ là về sau chỉ pháp đánh đàn cũng dần dần chậm dần.

Hai người cứ không quấy rầy đối phương làm bạn đêm khuya như vậy, vì nữ tử mà hần yêu say đắm tịch mịch đánh đàn.

Hần, không nói nên lời, lấy cảm thay tâm, Phù Lạc ngắm nhìn mặt của hần, liền cảm thấy trên thế giới này cũng có thứ làm cho người ta lưu luyến. Chỉ là, không biết nữ tử kia vì sao không nhìn thấy sự si tình của hần, lại có thể gả cho người khác, rất ngu xuẩn.

Ngày mà Phù Lạc trông mong cuối cùng đã tới.

Lộng Ảnh nhìn Phù Lạc sau khi chăm chút quần áo, khen tự đáy lòng: “Hoàng thượng nhất định sẽ phủ phục ở dưới váy thạch lựu của tiểu chủ.”

Phù Lạc quỷ bí cười cười, đây là mục đích của nàng.

Ở trong cung này, sinh cũng là bởi vì thánh sủng, chết cũng là bởi vì thánh sủng, tiến vào nhà giam là bởi vì hoàng thượng, thoát khỏi nhà giam tự nhiên cũng không thiếu được hoàng thượng.

Phù Lạc dùng hoa thơm tắm rửa, chỉ đi bước nhỏ mùi hoa cùng với việc ăn Lãng Hương Hoàn thời gian dài mà có được lãng hương quyện vào nhau, khiến Lộng Ảnh trở nên giống như cún con, thích khê ngửi trên mái tóc nàng, đứa nhỏ này bị làm hư rồi.

Bộ váy sa mỏng hình hoa anh đào, nhẹ nhàng phiêu du, thất lạng bó sát, khiến dáng người thon dài mảnh khảnh của Phù Lạc hoàn toàn hiện ra, tao nhã lại nhiều thêm mấy phần mị hoặc, trang dung trên ánh mắt là dùng công phu lấy phần vàng điểm qua, khóe mắt hơi xếch, yêu mị mê hoặc.

Thất Bảo xuân phong xa đã đợi ở ngoài điện. Quy củ của hậu cung Viêm Hạ là phi tần dưới ngũ phẩm chỉ có thể triệu thị giá tới điện Xuân Loan, nhưng cũng sẽ bởi vì hoàng thượng ngủ lại nơi khác mà có thay đổi.

Ví dụ hôm nay Phù Lạc vốn đi vào điện Xuân Loan, nhưng có người báo nói sau khi hoàng thượng tiếp kiến đại thần nội các ở điện Dụ Côn thì mệt mỏi, tính ngủ lại Thiên Điện, cho nên lại đi tới Thiên Điện của điện Dụ Côn, nào biết mới nói ở nơi này, lại báo hoàng thượng lên giá trở về Điện Can Nguyên.

Phù Lạc tức giận đến mức cắn răng, cũng không biết có phải đông lạnh hay không, mùa thu về ban đêm bắt đầu lạnh, Phù Lạc mặc sa mỏng tất nhiên là không chịu nổi rét lạnh, trong lòng đem Long Hiên để nguyên rửa tám trăm lần.

Chờ đến lúc tiểu thái giám tuyên nàng đi vào, tươi cười lại trở về trên mặt, trấn định, người nhất định phải trấn định, mỉm cười, mỉm cười, Phù Lạc nói với chính mình.

“Thần thiếp vẫn an hoàng thượng.” Phù Lạc gót sen nhẹ nhàng đi vào Điện Can Nguyên, mỗi một nhịp bước, mỗi một lần tươi cười đều là dốc lòng diễn luyện rất lâu, chờ chính là hôm nay. May mắn Long Hiên để để Lan Hiên phi an bài mưa móc cùng triêm, nếu không cũng chỉ có thể trình diễn cái loại kịch bản lỗi thời gọi hồn ký ở ngự hoa viên.

“Bình thân.”

“Nàng tựa hồ rất cao hứng?” Ngồi ở trên giường rồng Long Hiên để nhìn tươi cười rực rỡ của Phù Lạc.

Phù Lạc chỉ cười không nói.

Hắn vẫy tay, ý bảo Phù Lạc tiến lên.

“Hầu hạ trăm thay quần áo.”

Phù Lạc uốn chuyển mị hoặc đến gần Long Hiên đế, đôi môi như có như không phớt qua môi của hắn.

“Thần thiếp còn vì hoàng thượng chuẩn bị một điệu múa.”

Long Hiên đế kéo ra một nụ cười giễu cợt, “Rất thú vị.” Hắn đung đung giường, Vạn Toàn đẩy cửa vào, “Cho triệu nhạc công.”

Phù Lạc xoay người rời đi, rất nhanh nhạc công đi đến cách vách, Trang Du lại cũng có mặt, trên mặt Phù Lạc bay lên rặng mây đỏ, lại có thể dâng lên một chút xấu hổ, mặt Trang Du đổi màu, giống như không biết Phù Lạc, cũng khiến nàng thả lỏng tâm, thấp giọng nói yêu cầu của mình.

Nhịp trống tấu lên, tiếng cầm triền miên ngân vang, tình ca khiến người khác mặt đỏ tim đập được tấu ra, Phù Lạc bắt đầu múa cột kiểu cổ đại, chính là ống thép đổi thành cột giường, kỳ thật không cần cây cột, ghế tựa, chỉ cần Long Hiên đế cũng có thể thay ống thép.

Nàng, lụa mỏng rơi xuống đất, nàng, tà váy bay lên, khoe mắt nàng mị hoặc liếc qua, môi của nàng yêu mị cười lên, phần lưỡi nàng nhẹ nhàng lướt qua môi đỏ mọng, ngón tay của nàng xoa xương quai xanh kêu gọi, nàng cuồng dã, nàng phóng khoáng, nàng như rắn nước đông đưa vòng eo, nàng ở trên cột trượt cái hông đầy đặn, nàng ma sát bộ ngực Long Hiên đế, một lời mời không cần nói.

Ngón tay nàng thon nhỏ mê hoặc, chân tuyết trần trụi linh động, theo điệu múa của nàng, cả cung điện giống như đều rung động, tình dục giấu giếm trong những góc ngách đen tối đang dần được châm đốt lên.

Long Hiên đế giật giật hầu kết, màu sắc càng thêm sâu, Phù Lạc giống như nhìn thấy sắc tím yêu dị phản xạ trong đó.

Có thể nhìn đến khi múa xong, Phù Lạc không thể không bội phục khả năng chịu đựng của hắn.

Phù Lạc di động chân trần của mình, nhẹ nhàng đi tới trước mặt Long Hiên đế, ngón tay khẽ họa bờ môi của hắn, “Hoàng thượng có thỏa mãn bản thân nhìn qua?”

“Nàng muốn đạt được cái gì từ trăm?” Thanh âm của Long Hiên đế bởi vì tình dục mà khàn và nhỏ, Phù Lạc cảm thấy thanh âm như vậy mới dễ nghe, so với giọng nói ngày thường lạnh như băng kia càng dễ nghe hơn.

Cũng khó trách Long Hiên đế sẽ hỏi như vậy, một phi tử bị chính mình tự tay bóp chết đứa con, hiện giờ đối với chính mình không những không oán hận, ngược lại còn tận tâm đòi hoan, điều này rất không bình thường không phải ư? Hắn cũng chưa bị tình dục làm cho choáng váng đầu óc.

“Phù Lạc muốn” Phù Lạc chăm chú nhìn vào ánh mắt của hắn, rất sợ nhìn đến chỗ sâu trong hắn, phần môi chu lên, nhẹ nhàng phun ra

~

33. Chương 33: Khương Thượng Câu Cá(1)

“Phù Lạc muốn tâm Hiên Áo.” Thanh âm Phù Lạc khàn và nhỏ, tươi cười quyến rũ, ánh mắt lại nghiêm túc nhìn vào trong mắt Long Hiên đế, hắt chớp qua một tia kinh ngạc, một tia lúng túng.

“Lớn mật, lại dám gọi thẳng tục danh của trẫm.”

Phù Lạc chỉ cười không nói, môi chà qua cánh môi bạc tình của Long Hiên đế, mút vào, mút vào, lưỡi dính hương tuần tra tới lui ở bờ môi hắn, Long Hiên đế thở dài một tiếng, hóa bị động thành chủ động, trở người áp Phù Lạc đặt ở dưới thân.

“Hoàng thượng, muốn xử phạt thần thiếp như thế nào đây?” Khóe mắt Phù Lạc mỉa mai, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực Long Hiên đế, mạnh mẽ nắm núm vú của hắn.

Nụ hôn của hắn như cuồng phong mưa rào hạ xuống, ngón tay của hắn ở trên thân hình trắng mềm của Phù Lạc mà tàn sát bừa bãi.

Phù Lạc ngửa đầu nhận nụ hôn của hắn, hai chân gắt gao kẹp lấy hông của hắn, “Tiểu yêu tinh nàng, chỉ mới vậy đã không chờ được rồi?”

Phù Lạc cũng không trả lời, chính là nâng lên vòng eo, ngậm núm vú Long Hiên đế.

“Đáng chết.” Long Hiên đế quát khế, cự đại cứ như vậy đi sâu vào nhụy hoa của Phù Lạc, “A, a, a ~”

Phù Lạc đông đưa theo luật động của hắn, rên rỉ, va chạm mãnh liệt như vậy, giống như muốn đem linh hồn của người ta đều đụng ra, dung hợp. Kỹ thuật của hắn vẫn rất tốt như thường ngày, Phù Lạc không thể tự chủ rên rỉ, nỉ non, nhưng lòng của nàng, nàng biết, linh hồn của nàng nàng rõ, rốt cuộc vẫn không dung vào trong sự kích tình, hờ hững nhìn hai thân thể quấn lấy nhau.

Một đêm này Long Hiên đế giống như muốn thế nào cũng không đủ, ngày kế lúc Thất Bảo Xuân Phong xa đưa Phù Lạc trở về, Lộng Ảnh quả thực không thể tin được đây là Phù Hòa nữ mà ngày thường sinh khí dồi dào.

Ngay cả khí lực để nói cũng không có, Phù Lạc ước chừng nghỉ ngơi điều dưỡng ba ngày mới có thể nâng người lên.

“Tiểu chủ, về sau đều sẽ như vậy à?” Lộng Ảnh thực sợ hãi hỏi.

“Tiểu nha đầu mới biết yêu rồi?” Phù Lạc trêu ghẹo nói.

“Tiểu chủ ~” Lộng Ảnh then thùng xoa góc áo.

Lộng Ảnh cầm một mảnh lá đỏ trong tay, theo Phù Lạc đi đến bên Ngự Câu của trong cung giống với bên ngoài, cái gọi là Ngự Câu nhưng thật ra là con sông nhân tạo đào ra, uốn lượn chảy xuôi qua ngự hoa viên, làm cảnh sắc hậu cung càng rạng rỡ không ít.

Lộng Ảnh nhớ tới sáng sớm hôm nay, tiểu chủ chép ỉnh một bài thơ trên lá đỏ, bảo là muốn kiếm ỉnh lương duyên trời cho, Lộng Ảnh vừa mong ngóng vừa sợ hãi, sợ phải thất vọng. Cung nữ giống nàng, đến khi được hai mươi lăm tuổi phóng xuất ra khỏi cung, đã sớm là hoa tàn ít bướm, làm sao có thể tìm được lang quân như ý.

Hai người tới một sườn núi nhỏ, Ngự Câu vòng qua sườn núi nhỏ này sẽ ra tới ngoài cung.

Lộng Ảnh nghe Phù Lạc phân phó, thả lá đỏ vào trong nước, mặc nó trôi nổi, trong miệng mặc niệm nói: “Một khi đã nhập chốn thâm cung, Xuân đến hằng năm chẳng đón trông. Xin lá chuyển giùm thư thiếp gửi, Cho người đầu đó hữu duyên không(2).”

Phù Lạc buồn cười Lộng Ảnh thành kính một trận, nàng cũng là vì an ủi Lộng Ảnh mới biết yêu, mới nhớ tới trò chơi lá đỏ đề thơ kiếm tình lang này.

“Tiểu chủ, thật sự sẽ có người có thể nhận được sao?” Lộng Ảnh then thùng hỏi.

“Đó là đương nhiên, một ngày không nhất được, thì ngày ngày viết, ngày ngày đến, ta cũng không tin không cảm động được trời cao.” Kỳ thật Phù Lạc muốn nói chính là, ta cũng không tin mèo mù không đụng được chuột chết.

“Vâng.” Lộng Ảnh mãnh liệt gật đầu.

Việc này Phù Lạc cho rằng cứ như vậy là xong, chẳng qua là một chút điểm xuyết tịch tịch trong cung, thật không ngờ đến qua chút thời gian, Lộng Ảnh hoa chân múa tay vui sướng chạy vào hô to, “Tiểu chủ, tiểu chủ, ta ở trong Ngự Câu cũng nhặt được một mảnh lá đỏ này.”

Phù Lạc mạnh mẽ ngồi dậy, “Lấy ra ta xem xem.”

“Đồ quyền khắp huyết lá phong đỏ, Long Thành cung nữ cũng đau lòng. Ân vua không chặn dòng đông chảy, Thơ viết cho ai gửi lá hồng(3)?”

Phù Lạc nhìn Lộng Ảnh, suy nghĩ sâu xa nói, không biết là thành tâm cảm động trời cao, hay là thật sự người ngọc có phúc ngọc.

Phù Lạc đề bút ở trên giấy Tuyên Thành viết xuống: “Gửi lá đề thơ khỏi cảm thành, Đáp tình, ai họa lại mong mạnh. Nguyên thân giống lá trôi trên sóng, Thuận gió chuyển đến người hữu tình(4).”

Lộng Ảnh lại đem câu thơ sao chép lên lá đỏ, thả vào trong nước, lại không thấy hồi âm.

Mảnh lá đỏ kia lại thành đồ quý nhất của Lộng Ảnh.

“Lộng Ảnh ~” Phù Lạc cảm thấy rất có lỗi với Lộng Ảnh, để một cô nương tốt như vậy gặp phải loại mầm độc tình yêu thế này.

“Tiểu chủ, Lộng Ảnh rất vui vẻ, thật sự.” Ánh mắt của nàng sáng ngời thông suốt, yêu cầu của nàng rất đơn giản, nắm giữ, hoặc là có được trong ảo tưởng, là đã thỏa mãn.

“Lộng Ảnh, có đôi khi ta thật sự hâm mộ ngươi.” Phù Lạc thì thảo nói.

Phù Lạc dùng đôi mắt thu thủy mông lung róc rách như thơ, tràn đầy dự hoặc nhu tình ngóng nhìn Long Hiên để, cánh tay ngọc nhu nhược không xương hơi nâng lên về hướng hắn... cái miệng nhỏ đỏ mọng khẽ mở, nói ra tà âm mềm mại quyến rũ, “Ư ~ người ta còn muốn ~”

Long Hiên để trường long lại cương, phủ ở trên người Phù Lạc.

Là nghe ai nói qua, công tước Windsor(5) không thích giang sơn chỉ yêu mỹ nhân, có thể cũng là bởi vì công phu trên giường của phu nhân công tước rất được. Nam nhân là động vật nửa người dưới, Phù Lạc dùng hết mọi phương thức ở trên giường quần lấy hắn, hướng chi hưởng thụ mỹ nam như vậy, cũng không phải một việc khiến người ta không vui.

Đây là lần thứ hai thị tắm sau khi tái nhậm chức của Phù Lạc.

Một tháng kế tiếp Phù Lạc cũng không còn nhàn rỗi, ví dụ.

Nàng đánh rơi thẻ hoa có viết câu thơ trên con đường mà hoàng thượng nhất định sẽ đi qua sau mỗi lần hạ triều.

“Lộng Ảnh, người mau giúp ta tìm xem?”

“Tiểu chủ đang tìm cái gì?”

“Thẻ hoa màu xanh biếc, bên trên còn ép một mảnh lá cây bạch quả nhỏ.”

Động tác tìm vật như vậy đương nhiên muốn để hoàng thượng thấy.

Trên thẻ hoa mà Phù Lạc cố ý làm rơi kia, viết chính là “Hồ trong dẫn nước dưới ngó sen, gió xuân mang sương thấm thân mình. Chờ đợi hoa nở như trắng rằm, ôm chặt ai kia nhớ liên nhân.” Bài thơ này không phải là ngày đó Long Hiên để nghe được sau cây liễu sao?

Tuy rằng chuyện kia đối với hai người tăng tiến tình cảm là thiết yếu, nhưng là món ăn tinh thần cũng là không thể thiếu, nữ trư nào xuyên qua không phải đều có thể thơ có thể ca, đem một đám nam trư tự phụ tài tử thu nạp dưới váy à.

Lại đến ngày tuyết đầu mùa, Phù Lạc ở viện Hàn Nhụy mà hoàng thượng thích ngắm mai nhất, phấn y nhảy múa, giữa màn mưa tuyết cùng hàn mai rơi xuống, giống như người trời, nàng là sớm nghe ngóng sau khi Long Hiên đế hạ triều sẽ đến đây thưởng tuyết cùng mai.

Trong một thoáng nhìn thấy hấn đến, Phù Lạc cúi người vấn an, không đợi Long Hiên đế lên tiếng giữ lại đã cáo lui mà đi xa.

Điệu múa hiện đại cổ điển nàng rất có tự tin, hơn nữa hôm nay tuyết hòa cùng mai, hiệu quả lại càng tốt.

“Tiểu chủ, tay Lộng Ảnh lay đau quá à.”

Đúng vậy, nếu không cố gắng lay động cây mai, sao có thể không đau.

Lại một ngày, ráng chiều phủ xuống, Phù Lạc cùng Lộng Ảnh dạo trên Kính Vân Sơn trong cung, ngồi ở đình Khai Nguyên, đốt nhang đánh đàn, rất phong nhã. Theo Trang Du trộm nghe cũng không ngán, hôm nay một thủ Tương quân hành hào khí đã có thể đánh nước chảy mây trôi.

Trong lòng nghĩ đến chính mình vì xuất cung, không từ một thủ đoạn nào, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, khúc ý hầu hạ, đủ việc Long Hiên đế từng làm đối với chính mình, đầu ngón tay sát phạt tất lộ, phối với thủ tương quân hành này, lại càng có tư thế hào hùng, khí thế vạn phu chớ cản.

Long Hiên đế bước trên Kính Vân Sơn, vốn tưởng rằng thứ đẳng cầm nghệ đích thị là Tĩnh phi mới có thể tấu ra, không thể tưởng được lại là Phù Lạc kém cỏi năm đó, mà nay xem ra lại tài hoa lan tràn.

Đến tháng thứ ba Phù Lạc thị tẩm, nàng bảo Lộng Ảnh mời y nữ tới rất dễ dàng được chứng nhận, nói là thân thể không khỏe, không nên thị giá, sao có thể để cho hấn nhiều lần đều đạt được ước muốn, khi nắm khi buông như vậy, mới là đạo văn võ mà.

Đêm đó Phù Lạc không thể thị tẩm, Long Hiên đế lại nghỉ chỗ Vân Tần.

Lộng Ảnh lại chứng kiến Phù Lạc ra ngoài ban đêm, đã khuya mới về.

Những ngày sau đó, Long Hiên đế cũng không như Phù Lạc nghĩ, sẽ bởi vì không nhận được mà đến tìm nàng.

Phù Lạc bĩu môi, chuyện càng khó làm thì lại càng có tinh thần.

Chính là cái gọi là, có khó khăn nghênh đón khó khăn cũng phải đi, không có khó khăn, tạo ra khó khăn cũng phải đi.

(1) Hay còn là “Lã Vọng câu cá” kể về Ông Khương Thượng thời nhà Chu ngồi câu cá trên một bến sông, nhưng cần câu không có móc. Thực ra mục đích của ông không phải là câu cá mà ngồi suy gẫm về thời cuộc. Chu Văn Vương đã thấy được tài năng trong con người ngồi câu cá này và đã vời ông về làm quan, sau này ông đã làm nên sự nghiệp cho nhà Chu. Tích này muốn nói: muốn làm nên sự nghiệp phải biết dùng người và cũng phải biết chờ thời.

(2) Bài thơ Đề Lạc Uyển Ngõ Diệp Thượng của Thiên Bảo Cung Nhân.

Lạc uyển, tức vườn thượng uyển ở Đông Đô Lạc Dương.

Thiên Bảo cung nhân, chỉ là bút hiệu của một cung nữ nào đó của vua Đường Huyền tông. Tác giả Thiên Bảo Cung Nhân viết bài thơ này trên một chiếc lá ngô đồng, không đề bút hiệu, thả xuôi dòng lạch nước trong vườn thượng uyển ra khỏi hoàng cung.

—Bản dịch của Viên Thu—

Một khi đã nhập chốn thâm cung,
Xuân đến hằng năm chẳng đón trông.
Xin lá chuyển giùm thư thiếp gửi,
Cho người đầu đó hữu duyên không.

(3) Tác giả chém gió từ bài thơ Diệp Thượng Đề Thi Tông Uyển Trung Lưu Xuất của Cố Huống.

Diệp Thượng Đề Thi, là câu truyện ghi trong sách “Bản Sự Thi” của Mạnh Khế đời Đường

Tác giả Cố Huống nhân cùng ba người bạn, đi chơi qua cây cầu bắc ngang hạ dòng lạch nước chảy từ hoàng cung ra, ông tình cờ vớt được một lá cây ngô đồng, trên có viết một bài thơ của Thiên Bảo Cung Nhân. Ông viết bài này, rồi lên thượng dòng thả vào lạch nước hồi âm cho người gửi.

Thượng Dương, tên cung điện đời Đường, trong Đông đô Lạc Dương. cố chỉ nay tại thành phố Lạc Dương, tỉnh Thiểm Tây.

Trong truyện, tác giả thay 2 câu đầu cho phù hợp với nội dung hoàn cảnh của truyện.

—Bản dịch của Viên thu—

Đề thơ trên lá
Hoa rụng oanh kêu nào cấm cung,
Thượng dương cung nữ cũng đau lòng.
Ân vua không chặn dòng đông chảy,
Thơ viết cho ai gửi lá hồng?

(4) Tác giả lại tiếp tục chém gió bài thơ Hựu Đề của Thiên Bảo Cung Nhân

Sau khi nhận được bài thơ của Cố Huống, tác giả Thiên Bảo Cung Nhân hồi âm bằng bài này với bút hiệu hắc hoi ...nhưng có lẽ không ai nhận được.

Lần này, tác giả thay 2 câu sau để phù hợp nội dung truyện :v

—Bản dịch của Viên Thu—

Gởi lá đề thơ khỏi cấm thành,
Đáp tình, ai họa lại mong mạnh
Ta không bằng lá trôi trên sóng,
Thư tiếp, sông xuân chuyển hộ mình.

(5) Edward VIII (Edward Albert Christian George Andrew Patrick David; sau là Công tước Windsor; 23 tháng 6 năm 1894 – 28 tháng 5 năm 1972) là quốc vương Anh, Ireland và Các lãnh địa hải ngoại, Hoàng đế Ấn Độ, trong một thời gian ngắn ngủi (20 tháng 1 – 11 tháng 12 năm 1936) vì ông đã thoái vị để lấy người tình là bà Wallis Simpson. Bà Wallis Simpson là một người Mỹ đã có 2 lần ly dị cho nên hoàng gia và chính phủ Anh không thể chấp thuận cho Edward VIII cưới bà. Vua Edward VIII quyết định thoái vị thay vì từ bỏ bà Simpson.

34. Chương 34: Đêm Bệnh Khẩn Cấp

Những ngày trong gió lạnh này trôi qua đặc biệt chậm, chỉ là cách ngày lại nhận sủng cũng không xa, Phù Lạc bắt đầu tự hỏi lần này nên dùng đồ chơi gì mới mẻ để chiêu đãi Long Hiên để đây?

Cồng tay? Không có.

Roi da? Không biết hắn có cho phép hay không.

Phải nói ham thích của Long Hiên để cũng được tính là bình thường, chẳng qua thời điểm đó người rên rỉ càng lớn tiếng thì hắn càng cao hứng, người cắn hắn càng ngoan tuyệt thì hắn lại càng hưng phấn.

Phù Lạc không biết mình có bao nhiêu trông mong ngày này mỗi tháng, dù sao nàng cũng kiềm nén chính mình không cho phép suy nghĩ, không cho phép tự hỏi, nhưng Lộng Ảnh cảm thấy sau mỗi lần đó, tiểu chủ thoát nhìn sẽ đặc biệt rạng rỡ.

Một đêm này Phù Lạc lại đi vào Tử Trúc Lâm, yên lặng xem Trang Du đánh đàn. Hai người cũng không bởi vì ngày ấy gặp nhau mà xấu hổ, chỉ vì bọn họ lấy cảm giác bó, không quan hệ tình hình.

Ngồi trong chốc lát, Phù Lạc vòng qua cánh rừng, tính toán đi lãnh cung thăm tiểu Tư Du.

Nhìn thấy một màn khiến nàng liên tục vỗ ngực, may mắn, may mắn, tối nay nàng đến đây.

Ở trước cửa lãnh cung đã nhìn thấy thái giám giữ cửa liều mình ngăn cản tiểu Tư Du xông mạnh ra phía ngoài, ở giữa còn kèm theo nhục mạ, đá đánh. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tư Du nhiều có thêm rất nhiều vết thương.

“Dừng tay, các người làm cái gì vậy?”

Hai tiểu thái giám kia nhìn trang phục Phù Lạc, giống như là chủ tử hậu cung, nhất thời dừng tay lại, “Hồi nương nương, tiểu dã chủng này muốn chạy trốn ra khỏi lãnh cung, nô tài chỉ là ~”

“Ta không phải tiểu dã chủng, Tư Du không phải tiểu dã chủng, dì Phù, dì Phù, mẫu thân, mẫu thân con ~” tiểu Tư Du sớm khóc đến nói không ra lời.

Phù Lạc vừa nghe, trong lòng nhất thời cả kinh, thân mình Uyển phi vẫn luôn không tốt, chẳng lẽ

~~Phù Lạc kéo tiểu Tư Du chạy, cũng không quản tiểu thái giám giữ cửa ngăn cản hay không ngăn cản, hai gã cũng biết chế độ trong cung hiện nay, không muốn không duyên có đắc tội chủ tử hậu cung, coi như không phát hiện.

Gương mặt Uyển phi không còn chút máu nằm ở trên giường, “Dì, Tư Du gọi hồi lâu, nương cũng không tỉnh, cho nên Tư Du mới muốn đi ra ngoài tìm dì.”

Phù Lạc run rẩy muốn nâng Uyển phi lên, tay vừa sờ ở phía sau lưng của nàng, lại lạnh lẽo ướt át, vừa lấy ra nhìn thấy tay đầy máu tươi, vạch quần ngoài của Uyển phi, chỉ thấy hạ thể của nàng đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Tư Du ở bên vừa nhìn, oa một tiếng khóc lên.

Phù Lạc lần đầu tiên chứng kiến máu tươi nhiều như vậy, sợ tới mức ngã ngồi dưới đất, nhìn thấy Tư Du khóc, răng nanh khê cắn, gượng chống đứng lên, dùng ngón tay thử thử ở dưới mũi Uyển phi, “Tư Du không khóc, mẹ con còn sống, dì sẽ đi nghĩ biện pháp.”

Chân như nhũn ra rời khỏi phòng, đi đến cửa lớn, Phù Lạc từ trong lòng ngực lấy bạc ra, lần đầu tiên không vì bản thân sử dụng bạc đi trộm mà áy náy, “Hai vị trời rét lạnh đến vậy còn sống ở chỗ này thật sự là khổ cực rồi, cầm lấy đi mua một chút rượu đi.”

“Tạ nương nương.”

“Ta đột nhiên có chút không thoải mái, mong hai vị có thể đi viện Hoán Thanh giúp ta thông tri thị nữ Lộng Ảnh của ta tiến đến đón ta được không.”

“Này ~~”

“Hai vị yên tâm, trong cung này đều là những người già yếu, còn có thể làm cái gì, hết thảy do ta chịu trách nhiệm, hai vị chạy đi gọi người giúp ta, từ giờ trở đi sắp đến phiên ta thị tẩm, nếu như ta bị bệnh ở lãnh cung, bên trên truy cứu xuống dưới ~~”

“Chúng tiểu nhân xin đi ~~”

Phù Lạc đứng ở cửa nhìn thân ảnh hai người biến mất ở trong bóng đêm, mới chạy về phía Tử Trúc Lâm, cầu nguyện Trang Du còn chưa đi.

Hắn quả nhiên chưa rời đi, cứ si ngốc ngơ ngác nhìn tường viện lãnh cung.

“Trang đại ca, Trang đại ca ~~”

Trang Du thấy Phù Lạc nghiêng ngả lão đảo chạy tới, vội vàng đỡ nàng.

Phù Lạc cũng không giải thích nhiều, cứ lôi kéo Trang Du bỏ chạy, thẳng đến cửa lãnh cung. Thân mình Trang Du khê lắc lư, Phù Lạc nhanh chóng kéo hắn vào lãnh cung, đi thẳng đến phòng ở của Uyển phi.

Lại không ngờ tới Trang Du thấy Uyển phi như vậy, nhất thời nức nở không thôi, thân mình phát run, sắc mặt trắng bệch.

Chẳng lẽ, Uyển phi là người trong lòng của hắn, chẳng qua lúc này cũng không phải là thời gian tiếp tình cũ.

“Người thất thần làm gì, ôm nàng, đi theo ta.”

Trang Du bị ngữ khí cùng diễn cảm nghiêm khắc của Phù Lạc trấn trụ, phục hồi tinh thần lại ôm lấy Uyển phi.

“Tư Du ngoan, hiện tại dì không thể mang con đi ra ngoài, con ở trong đây coi chừng dùm, ngày mai dì tới thăm con.”

Sau đó Tư Du đặc biệt nghe lời, nước mắt lưng tròng lóe ra tín nhiệm.

Phù Lạc mang theo Trang Du đi thẳng đến viện Hoán Thanh, xa xa chứng kiến thân hình hai tiểu thái giám cùng Lộng Ảnh, dẫn hắn trốn ở trong bụi hoa bên cạnh, gượng tươi cười tiêu sái đến trước mặt ba người.

“Tiểu chủ, người không sao chứ.”

“Không có việc gì, Lộng Ảnh còn không thay ta cảm ơn hai vị công công.”

Lộng Ảnh có hiểu biết từ trong túi hương lấy ra một ít bạc vụn cho hai người, hai người nịnh hót một hồi, “Sau này mong rằng hai vị thay ta chăm sóc Uyển phi cùng Tư Du một chút, sẽ không để hai vị thiếu chỗ tốt.”

Hai người cúi đầu vâng dạ.

Sau khi hai người đi xa, Phù Lạc ý bảo Trang Du đi ra, Lộng Ảnh bị Phù Lạc dám ẩn dấu nam nhân làm cho hoảng sợ.

“Trang đại ca, người đi về trước đi, ta và Lộng Ảnh đến chiều cố tỷ tỷ là được rồi, phía trước với thân phận của người thì không thể tùy tiện đi vào.”

Trang Du tuy rằng không muốn, lại biết Phù Lạc nói thật, hậu cung trọng địa nam tử khác không thể đi vào.

Lộng Ảnh công Uyển phi trên lưng đi thẳng đến cửa nội cung, Phù Lạc thì giả vờ bị mất đồ vật, ama trông cửa đi tìm giúp nàng, để Lộng Ảnh đi vào.

Trắc điện viện Hoán Thanh.

“Tiểu chủ, người đây là?”

“Lộng Ảnh, Uyển phi tỷ tỷ là ân nhân của ta, tỷ ấy như thế này ta sao có thể không giúp được?”

“Nhưng mà, một mình đem người trong lãnh cung đón ra là tử tội đó?”

“Chẳng quan tâm nhiều như vậy, Lộng Ảnh người nhanh đi mời y nữ, nói ta bị bệnh.”

Phù Lạc cảm bộ quần áo sạch sẽ thay cho Uyển phi, lại lau sạch vết máu dưới thân. Lúc y nữ đến thì giấu ở trên giường.

Sau khi y nữ kia bắt mạch cho Uyển phi, lại nói bệnh tình quá mức hung hiểm, nàng ta thúc thủ vô sách.

Loại chuyện này thì không thể nào lại đi cầu Vân tần, “Lộng Ảnh, Lộng Ảnh, người đi Điện Can Nguyên tìm Vạn Toàn Vạn công công, nói ta bệnh cũ tái phát, xin hẩn đi mời viện sĩ đại nhân tới bắt mạch.”

“Vạn, Vạn công công, ông ấy, ông ấy gặp mặt nô tì không?”

“Lộng Ảnh, bất kể như thế nào người đều phải đi gặp Vạn công công, ta xin người.” Phù Lạc quỳ rạp xuống trước mặt Lộng Ảnh, dập đầu với nàng.

“Tiểu chủ, tiểu chủ, người muốn giết Lộng Ảnh ư, Lộng Ảnh nhất định sẽ đi gặp Vạn công công.”

Canh ba mươi phút, Lộng Ảnh khắp khiêng một chân trở về, đi theo phía sau là viện sĩ Giang đại nhân.

Lúc này Phù Lạc đổi lại một bộ trang phục cung nữ, bộ dạng phục tùng, không ai có thể nhận ra nàng chính là Phù Hòa nữ.

Phù Lạc đau lòng thương thế Lộng Ảnh, rồi lại biết bệnh tình Uyển phi hung hiểm, chỉ nhìn Lộng Ảnh ngã ngồi ở cửa, nàng gật đầu đã hiểu.

Giang viện sĩ nhíu lông mày bắt mạch cho Uyển phi, “Bệnh tình tiểu chủ hung hiểm, may mắn phát hiện được sớm, ta dùng châm cầm máu cho nàng trước, rồi lại viết một phương thuốc, dưỡng thật tốt.”

“Đại nhân, tiểu chủ nàng là bệnh gì?”

“Chứng bệnh băng lậu.”

Phù Lạc kỳ thật nhìn nửa mình dưới xuất huyết nhiều của nàng ấy cũng đoán được rất nhiều, loại bệnh này là bệnh mãn tính, nếu không điều dưỡng tốt, vậy chỉ có một con đường chết, lúc đến bệnh tình mãnh liệt, rất dễ chết.

May mắn Giang đại nhân không biết Phù Lạc, chỉ nghĩ người tái nhợt trên giường chính là Phù Hòa nữ, cũng không biết vì sao một Hòa nữ nhỏ nhỏ có thể khiến cho Vạn Tổng quản đêm khuya vội triệu mình vào cung.

Giang đại nhân viết phương thuốc xong đang định rời đi.

Phù Lạc lại giữ chặt vật áo hẩn quỳ xuống, không ngừng dập đầu, “Đại nhân, xin thương xót, cũng nhìn xem chân cho Lộng Ảnh đi.”

Giang đại nhân mặt nhăn mày nhíu, cũng không biết mọi người ở đây có quan hệ gì với Vạn Tổng quản, nhất thời không dám đắc tội, chỉ nói, “Cũng được.”

Phù Lạc cao hứng đỡ Lộng Ảnh đến trên giường, viện sĩ đại nhân để y đồng phía sau cố định chân cho Lộng Ảnh, viết phương thuốc, cho Phù Lạc cùng nhau đi đến Thái Y Viện bốc thuốc.

“Tiểu chủ, người làm cái gì vậy, chân Lộng Ảnh dường tốt là được rồi, người tội gì?” Lộng Ảnh chảy nước mắt xoa cái trán đã sưng tím của Phù Lạc.

“Đứa ngốc, sau này vạn nhất chân dài chân ngắn thì làm sao bây giờ? Người dường cho thật tốt, ta đi bốc thuốc cho các người.”

“A, đúng rồi, làm sao người gặp được Vạn công công, chân của người?”

“Lộng Ảnh chạy nhanh bị ngã.” Nhưng thật ra là Lộng Ảnh ở bên ngoài Điện Can Nguyên bị thị vệ ngăn cản, nằng lớn tiếng kêu gào Vạn công công, muốn xông qua thị vệ ngăn trở, mới bị thị vệ đánh gãy chân, may mắn Vạn công công thính tai, đi ra cũng nhanh, nếu không Lộng Ảnh có thể đã không về được.

Trời sắp sáng, Giang viện sĩ mới kéo thân mình mỗi mệt ra khỏi viện Hoán Thanh.

Không ngờ ở trên đường lại bị một tiểu thái giám ngăn lại, “Đại nhân, Vạn công công mời người đi một chuyến.”

35. Chương 35: Không Nên Thị Tăm

Giang viện sĩ đi theo tiểu thái giám vào Thủy các cách viện Hoán Thanh cách đó không xa. Vạn Toàn Vạn công công đang ở gian ngoài chờ hẩn, phòng trong dùng bình phong chắn ngang, không nhìn thấy có người hay không.

“Vạn Tổng quản.” Giang viện sĩ phủ cúi người, quan hàm của Vạn Tổng quản này có thể sánh bằng quan to tam phẩm, Giang viện sĩ không dám lãnh đạm.

“Bệnh tình Phù Hòa nữ thế nào?”

Giang Lâm Giang viện sĩ tuyệt đối không ngờ tới, trời chưa sáng Vạn Tổng quản đã vội vã cho triệu mình lại là vì bệnh tình của một Hòa nữ nho nhỏ, hẩn sai người mời mình đi bắt mạch là được rồi, hiện giờ lại trông mong tới hỏi bệnh tình, trong lòng Giang Lâm nhất thời hiểu rõ bệnh tình Hòa nữ này xem ra không thể qua loa được.

Cho nên cũng không giống vừa rồi nói cho có lệ với tỳ nữ kia, đem đầu đuôi đều nói ra. Chỉ nói thân ở nơi âm hàn thời gian dài, hơn nữa khí huyết không được điều dưỡng, lại từng dễ non (Uỷ phi cũng từng dễ non), thời gian dài không trị bị chứng bệnh băng lậu, tới nay bệnh tình tới rất mãnh liệt, thiếu chút nữa mạng về hoàng tuyền, sau này cũng chỉ có thể mặc cho số phận. Nói tới đây lại nghe thấy phòng trong truyền đến tiếng động đồ sứ bị ném vỡ, Giang Lâm không dám chú ý nhiều, lại lấp bắp, như dùng danh thuốc trân quý, điều dưỡng nghỉ ngơi thật tốt, nhưng trong thời gian ngắn không thể thị tăm, chỉ có thể xem tương lai thân thể có chuyển biến tốt đẹp hay không.

Giang Lâm mồ hôi đầm đìa đi ra khỏi Thủy các, rõ ràng là ngày đông giá rét, lại giống như trời hè nóng bức. Ở trong đó có một loại cảm giác áp bách vô cùng lớn, khiến Giang Lâm có chút hết hơi.

Phù Lạc chạy tới Thái Y Chúc bốc thuốc, cảm giác mình nhận được chiêu đãi nhiệt tình vô cùng lớn, y đồng bốc thuốc đặc biệt nhanh nhẹn, rất nhanh đã bốc xong thuốc, còn phụ tặng rất nhiều dược liệu trân quý, nhân tiện còn tới Viện Hoán Thanh bắc thuốc. Phù Lạc cảm thấy không hiểu ra sao cả, xem ra mình thật sự bị ngược đến quen rồi, vừa thấy người của Thái Y Chúc tận tâm như vậy, nhất thời không có thói quen, vốn đang tưởng rằng phải thần thương khẩu chiến một phen, mới có thể nhanh chóng bốc được thuốc đấy.

Về sau mỗi lần Phù Lạc bốc thuốc đều đặc biệt nhanh, chẳng sợ y đồng đang bốc thuốc cho nương nương cung khác cũng sẽ dừng lại bốc ỳnh trước, thật sự kỳ quái, không nghĩ ra nguyên nhân, Phù Lạc đành phải tự kỷ nghĩ, chẳng lẽ bởi vì chính mình lớn lên rất đẹp, mê đảo cả y đồng rồi?

Phù Lạc vội vàng chiếu cố Uyển phi, Lộng Ảnh, còn phải đưa cơm cho Tư Du, Như Tần lại đến thời, sau một ngày thị tẩm, được hoàng thượng phong làm Dung hoa tứ phẩm, ban thưởng ở cung Thụy Chân, Phù Lạc ngụ ở Thiên Điện cũng được hưởng phúc theo, đi đến cung Thụy Chân.

Nói đến cung Thụy Chân này thật đúng là nơi tốt, mở cửa thấy hồ, lại bởi vì ở chỗ cao, không thấy ẩm thấp, cách Điện Can Nguyên cũng không xa, ngự hoa viên ở phía sau đúng là một trong mấy chỗ có cảnh sắc đẹp nhất trong cung, trang hoàng cũng đại khí, dụng cụ đều là đồ mới, so với Viện Hoán Thanh xa xôi ẩm thấp, có vẻ cũ kia thì tốt hơn rất nhiều.

Hậu cung nhất thời nháo lên, chẳng lẽ Dung hoa cực giống Dự vương phi lại sắp xoay người.

May mắn không qua mấy ngày, Tĩnh phi cung Minh Hạc truyền ra tin tốt lành thân mang Long duệ, trong lúc nhất thời chú ý của mọi người lại bị tin tức Tĩnh phi mang thai hấp dẫn đi, nói đến thật là khéo, Vũ Chiêu nghi cũng truyền ra tin tức có mang, cả triều đình đều vui sướng. Dưới gối Long Hiên đế cũng chỉ có một người Đại hoàng tử, hiện giờ hai vị cấp quan trọng ở hậu cung đều mang thai, chẳng phải là chuyện tốt ư.

Chỉ tiếc bộ dạng Long Hiên đế ngồi ngay ngắn trên triều đình tựa hồ không phải rất vui sướng, đại thần có tâm tư cũng đã phát hiện trong khoảng thời gian này hoàng thượng gia tăng buồn bực.

Long Hiên đế ngồi ở bên trên, nghĩ đến người trong cung Thụy Chân, không nghĩ tới người làm ình phân tâm ở trên triều đình lại là nàng. Vẫn cho rằng nàng đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, không ngờ lần này lại có thể nhìn sai rồi, nàng thật sự bị bệnh.

“Muội muội sao có thể đón ta đi ra ngoài chứ, muội có biết việc này sẽ khiến muội ~~” Mạng của Uyển phi cuối cùng cũng được cứu trở về, sau khi cẩn thận điều dưỡng, sắc mặt đã tốt lên rất nhiều.

“Tỷ tỷ là ân nhân của Phù Lạc, không có tỷ, Phù Lạc đã sớm chết rồi, tỷ tỷ đừng nói vậy, ngấm lại tiểu Tư Du đi, cũng không thể khiến con bé không có mẫu thân.”

“Tư Du con bé ~~”

“Con bé tốt lắm, tỷ yên tâm, Tư Du rất nghe lời hiểu chuyện, mỗi ngày muội đều tới nhìn nó mà.”

Phù Lạc lại nhìn khuôn mặt Uyển phi, đột nhiên đỏ ửng, muốn nói lại thôi. “Tỷ tỷ có lời gì thì cứ nói thẳng.”

“Ngày ấy ta ngất, dường như đã nhìn thấy một nam tử ~~” Ánh mắt Uyển phi chờ mong lại sợ bị thương tổn, nhất thời khiến Phù Lạc nhớ tới Trang Du, mấy ngày nay vội đến sắp ngất còn chưa có chú ý đến hắn.

“Tỷ tỷ không nhìn lầm, đúng là có một nam tử, là nhạc công mới vào trong cung, tên Trang Du.”

“Trang Du, Trang Du ~~” Uyển phi kích động đến mức khóc lên.

Cuối cùng cũng biết chuyện xưa của Uyển phi. Nàng trẻ tuổi mỹ mạo, tự phụ tài hoa, mặc dù từng tuyên thệ với Trang Du, lại không cam lòng trôi qua cả đời như vậy, cuối cùng gặp được Long Hiên đế để cải trang ra ngoài mà nhất kiến chung tình, đi vào hậu cung, cũng coi như một bước lên mây, cho đến khi làm Uyển phi, trong lúc cùng Lan Hiên phi đấu trí so đũa khí, từng bị đề non, nhưng cuối cùng lại mang thai Long duệ, lại không ngờ lúc này bị Lan Hiên phi vu cáo hãm hại cùng người cầu kết, cuối cùng bị giáng chức vào lãnh cung, hoàng thượng đối với tiểu Tư Du huyết thống không rõ cũng chẳng quan tâm. Tất cả gian nan, nghĩ đến chuyện trước kia, tự giác nhớ đến Trang Du, cho nên đặt tên con là Tư Du.

“Muội muội, tâm hoàng thượng sâu không lường được, ta cũng từng cho là mình chiếm được tình yêu của hắn, không thể tưởng được lại là tự mình đa tình, muội muội ngàn vạn lần đừng giống như tỷ tỷ.”

Lúc nói tới đây, lại nghe thấy Lộng Ảnh ở bên ngoài bẩm: “Hiên phi nương nương giá lâm.”

Dọa cho tâm hai người đều nhảy ra ngoài, Phù Lạc vội nằm xuống, đem Uyển phi giấu đến giữa giường, thả màn giường xuống.

“Thân mình muội muội tốt hơn chút nào không?”

“Đa tạ Hiên phi nương nương quan tâm, đã tốt hơn nhiều.”

“Muội muội nếu đã từ trong lãnh cung đi ra, nên vì bản thân tính toán một chút, nếu như cần tỷ tỷ hỗ trợ, cứ nói thẳng. Hiện giờ tỷ tỷ ở trong cung còn có thể trò chuyện, nếu Tĩnh phi cùng Vũ Chiêu nghi sinh ra hoàng tử, chỉ sợ sau này tỷ tỷ có muốn giúp muội muội cũng không được.”

Phù Lạc vừa nghe lời này, đã biết Lan Hiền phi muốn mượn sức mình.

Lan Hiền phi tìm đến Phù Lạc cũng là bất đắc dĩ, hiện giờ Yến chiêu nghi đối với nàng hoài nghi trùng điệp, không hề nói gì nghe nấy, mà mình tuổi già sắc suy, tuy rằng mỗi tháng còn có ba ngày thị tẩm, nhưng hoàng thượng đã rất lâu trước kia không đụng vào mình rồi, đến cung Vân Tường chẳng qua cũng chỉ là thâu đêm xem tấu chương, hoặc là cùng nghỉ ngơi, chuyện tư mật bực này, Lan Hiền phi tự nhiên sẽ không nói với người ngoài, nhưng hiện tại nàng ta cần tìm gấp một đồng bạn, giúp nàng ta loại bỏ Tĩnh phi cùng Vũ Chiêu nghi.

Mà vị Phù Hòa nữ ngày xưa yêu thầm Long Hiền đế, ghen tuông lại lớn, nhưng dung mạo cực đẹp đã thành mục tiêu của nàng ta, về phần Ngọc phi, nàng cùng mình đã sớm cũng bất hòa, không có khả năng giúp mình, ngược lại sẽ giúp con tiện nhân Tĩnh phi kia. Phù Lạc tái nhậm chức cũng không thấy cùng tỷ tỷ của nàng có bao nhiêu thân cận, Lan Hiền phi tự nhận còn có thể khống chế được Phù Lạc không có bao nhiêu đầu óc.

“Hiền phi nương nương nghiêm trọng rồi, Đại hoàng tử được hoàng thượng yêu thích, nương nương không cần cảm thấy bất an, tần thiếp đã sớm chịu phạt bất hạnh, chỉ nguyện có thể bình an vượt qua nửa đời sau là được rồi.”

Trong mắt Lan Hiền phi hiện lên thần sắc gỗ mục không thể khác, vội vàng rời đi.

Thời gian mới qua một tháng, bên trên lại an bài Phù Lạc thị tẩm, lúc Giang Lâm nghe được hoàng thượng sai người đem thuốc đưa đến Điện Can Nguyên cho Phù Hòa nữ thị tẩm thì kinh sợ một hồi, mấy ngày trước đây bắt mạch cho Phù Hòa nữ, thân mình yếu nhược không thể thị tẩm, mình cũng từng đã nói với Vạn công công, thật không nghĩ đến hôm nay Phù Hòa nữ lại có thể thị tẩm rồi.

Phù Lạc đã ba tháng không gặp được Long Hiền đế, trong lòng không yên bất an, cái loại cảm giác xa lạ lại quen thuộc này làm ình hưng phấn không thôi.

Chẳng qua chuyện kế tiếp còn có chút không thể tưởng tượng.

Long Hiền đế ban thưởng thiện ở Điện Can Nguyên, tất cả đều là thuốc bổ, lấy canh làm chủ, cái gì mà canh trùng thảo vịt già, canh nhân sâm nhung hươu, canh tổ yến linh tinh, uống đến mức toàn thân khô nóng.

Sau đó ban thưởng tẩm “Thần tiên trì”, đây chính là ôn tuyền thiên nhiên thượng phẩm trong cung, chỉ có hoàng đế lão nhân mới có thể hưởng thụ, hôm nay Phù Lạc cũng may mắn có được.

Sau khi Thái Y Chúc bưng thuốc tới, Phù Lạc thống khổ vô cùng, đây không phải nên cho Uyển phi đang cần nhất à, sao lại đưa đến nơi đây, mình không muốn uống thuốc đâu, thuốc bắc đắng không chịu nổi, nàng vẫn luôn không thích uống.

Long Hiền đế đang trầm trồ phê duyệt dùng biểu tình vô cùng âm lãnh cùng ánh mắt nhìn chăm chú vào Phù Lạc và thuốc trong tay nàng, tay bưng thuốc của Phù Lạc run run, thừa dịp Long Hiền đế quay đầu trong nháy mắt đem thuốc đều đổ vào trong chậu hoa bên cạnh.

Chỉ thấy Long Hiền đế bước nhanh về hướng Phù Lạc, Phù Lạc chỉ cảm thấy quanh thân hần giống như phát ra ngọn lửa, hừng hực lửa giận.

Mặt hần bức sát mặt Phù Lạc, “Lại đi bắc một chén.” Thanh âm không lớn, nhưng tuyệt đối rung động, tức giận, không che dấu cơn tức giận chút nào.

Vạn Toàn thùng thùng chạy ra ngoài.

Long Hiền đế hít sâu một hơi, giống như kiểm chế cái gì đó rất lớn, xoay người bước chân trở lại trước bàn đọc sách.

Phù Lạc đang thù người, nghe thấy Long Hiền đế nói: “Lên trên giường, đắp chăn.”

Phù Lạc như được đại xá chạy đến trên giường, tứ chi không biết là bị dọa lạnh hay là thật sự bị lạnh, ngày hôm nay Long Hiên để rất khác thường, thật đáng sợ, Phù Lạc cảm giác mình không dám phóng túng khiêu khích hắn, chọc giận hắn nữa.

Trong lòng âm thầm khinh bỉ sự khiếp đảm của mình.

Ngẩn người không biết qua bao lâu, chỉ thấy Long Hiên để bưng chén thuốc trong tay đi về hướng mình.

“Vì sao không uống thuốc?” Hắn khinh lãnh nói.

36. Chương 36: Giao Thừa Cứu Người

Phù Lạc ngáp ngừng nói: “Ta sợ đắng.” Trong nháy mắt này, Phù Lạc không muốn xưng thần thiếp đối với Hiên Áo.

Sau đó mặt đỏ tai hồng nhìn Long Hiên để ngậm một ngụm thuốc, bôn đến bên môi mình, Phù Lạc cảm giác có chất lỏng đắng đắng chảy vào trong miệng của mình, thiếu chút nữa bị sặc.

Uống xong một ngụm, thấy Long Hiên để lại cúi đầu ngậm ngụm thứ hai thì lập tức ngăn cản, “Hoàng thượng, thần thiếp tự mình uống.” Dứt lời quả thực giống cướp lấy chén thuốc, ực ực mà uống xuống.

“Không sợ đắng.”

Phù Lạc khó coi nhìn mặt, lúc nhìn thấy mút quả trong tay hắn nhất thời tươi cười, lại nhìn thấy hắn đem mút quả cho vào miệng ăn, ngây ngẩn cả người, cuối cùng hắn lại kề bên môi Phù Lạc, một dòng nước ngọt ngào tràn ngập khoang miệng Phù Lạc.

Ngây ngốc nhìn hắn rời đi, ngây ngốc ngủ.

Phù Lạc cảm thấy Long Hiên để sủng mình, có chút cao hứng, lại có chút chua xót, thế nhưng cũng không thể thay đổi quyết định của nàng.

Đêm hôm đó, Long Hiên để chỉ ôm Phù Lạc ngủ, không có gì kia, khiến Phù Lạc có điểm hoài nghi mị lực nữ nhân của bản thân.

Uỷển phi kiên trì không muốn liên lụy Phù Lạc, cũng tưởng niệm Tiểu Tư Du, dọn về lãnh cung, tiếng đàn Trang Du lại ở Tử Trúc Lâm hẻo lánh u tĩnh vang lên. Phù Lạc không biết nên giúp bọn họ như thế nào, cho dù Uỷển phi vào lãnh cung, tỷ ấy cũng vẫn là thê tử hoàng đế, hoàng đế làm sao có thể mặc kệ hai người họ, chỉ sợ sau khi biết được, hai người đều khó thoát khỏi cái chết.

Chứng kiến Trang Du mặt co mày cau cùng Uỷển phi âm thầm thương tâm, Phù Lạc chua xót trong lòng một trận. Tiếng đàn Trang Du càng đau khổ lưu luyến, xót xa bi thương.

Lại một đêm, Phù Lạc nhìn Long Hiên để ngủ, nội tâm không yên bất an. Nam nhân này tinh lực thịnh vượng như vậy mà đã hai tháng không chạm vào mình. Đến phiên mình thì dù phê duyệt trắc trở đến đêm khuya, vẫn cứ ôm lấy mình đi vào giấc ngủ.

Chẳng lẽ, là bản thân mất đi mị lực? Phù Lạc nhanh chóng phủ định, việc này có thể quan hệ đến tương lai của mình.

Chẳng lẽ, là hắn không được? Phù Lạc âm thầm lo lắng, nếu như là thật sự, thật sự thì rất đáng tiếc đó, hắn thật sự rất ngon miệng mà. Có người nói trong nữ nhân trên toàn thế giới chỉ có ba mươi phần trăm từng trải qua cao triều, hơn nữa không phải mỗi lần đều có thể đạt tới. Nhưng Long Hiên để tuyệt đối có thực lực này, khiến mỗi lần Phù Lạc đều có thể hưởng thụ dục tiên khoái cảm muốn chết, cho nên Phù Lạc rất quan tâm thân thể khỏe mạnh cùng tâm lý khỏe mạnh của hắn.

Phù Lạc trộm mở chăn, thân mình nhẹ nhàng trượt xuống dưới, nhìn không dời mắt dừng quần của Long Hiên để. Trong lòng mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng rất nhanh đã bị lòng hiếu kỳ trấn áp.

Còn cách tơ lụa hơi mỏng, nàng nhìn thấy hắn trướng lớn, đứng thẳng, sau đó nàng rất không tình nguyện làm một chuyện mà mỗi lần nhớ tới đều xấu hổ không chịu nổi. Nàng nhẹ nhàng dời qua, còn cách mảnh vải mỏng, phần lưỡi liếm lên trên cực đại kia.

Tiếp theo là một tiếng “kêu rên”, sau đó là bị người kéo áo ngủ lôi lên, một chân Long Hiên để duỗi qua, vẩy Phù Lạc vào trong ngực, “Ngủ.” Khẩu khí rất không tốt.

Lúc Phù Lạc ý thức được mình làm cái gì, nhất thời xấu hổ vạn phần, nhắm chặt mắt bắt đầu giả ngủ. Trong lòng không ngừng an ủi mình nam nhân háo sắc, nữ nhân vì cái gì không thể háo sắc, nam nhân có tình dục, nữ nhân vì cái gì không thể có tình dục, nghĩ như vậy trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Chỉ là nóng bỏng của hân chống lên hông Phù Lạc, Phù Lạc ngượng ngùng kẹp chặt hai chân.

Suy luận: một đêm này hai người khẳng định đều không dễ chịu.

Tháng này sắp sang năm mới trong cung mỗi người đều vội vàng vàng, trên mặt vui mừng. Một tháng này trong cung không thể thấy máu, áp lực trong lòng các nô tài nhất thời ít đi không ít, hơn nữa hàng năm lúc này đều đặc chuẩn cung nhân có thể ở gặp người nhà đến thăm người thân ở Khải Tân Môn.

Tiền tiêu hàng tháng của đám cung nhân tăng gấp bội, chế tạo một bộ đồ mới, sao có thể không phải việc vui.

Về phần tần phi, bên trên đều phát xuống thưởng tứ, mua thêm mấy bộ trang phục mới, người nhà có thể vào cung thăm, như thế nào không phải việc vui.

Cổ tình chủ tớ hai người ở Thiên Điện cung Thụy Chân đều không vui.

Lộng Ảnh không vui là bởi vì cung nữ giao hảo với nàng đều có người nhà đến thăm, mà nàng không có. Chỉ biết nàng là cô nhi, có hai tỷ tỷ, lại không biết tung tích, cửa ải cuối năm càng gần, tưởng niệm càng dày đặc, cau mày càng sâu.

Mà Phù Lạc không vui, đương nhiên là tưởng niệm cha mẹ ở quốc gia xa xôi. Nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận, là vì tháng này vốn nên đến ngày Phù Lạc thị tẩm, Long Hiên để lại đi thiên đàn tế tổ, cuối cùng còn mang về Dự vương phi phong hoa tuyết đại.

Nghe nói Dự vương phi từ nhỏ lớn lên trong cung, hoàng cung cũng như nhà của nàng ta, hiện tại chỉ là về nhà mẹ đẻ ngụ ở mấy ngày. Mà đã nhiều ngày Long Hiên để cũng ngoại lệ không hề cho triệu tần phi thị tẩm.

Trong ngự hoa viên lơ đãng chứng kiến Long Hiên để du ngoạn cùng Dự vương phi.

Lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười trên mặt hân không chứa châm chọc, mà lại bảo trì rất lâu. Thấy hân đối với nàng ta quan tâm đầy đủ, hỏi han ân cần, tự mình đỡ nàng ta bước trên thuyền rồng mà Phù Lạc thống hận.

Chứng kiến Dự vương phi thân mặc cung trang thêu hoa mẫu đơn, cao quý thanh lịch, xinh đẹp không gì sánh được, nhìn lại chính mình giản dị kém xa nó, Phù Lạc lần đầu tiên có cảm giác tự biết xấu hổ.

Một đêm này Lộng Ảnh chỉ cảm thấy chủ tử đi đặc biệt lâu, đồ mang về cũng đặc biệt nhiều, chén bể bình vỡ đều có.

Chỉ sợ trong cung không có một người nào, không có một tần phi nào là thật tâm thích Dự vương phi, nàng ta tới nay, cả tâm hoàng thượng dường như cũng bị nàng ta chiếm cứ, hai người du hồ phẩm thơ, đánh cờ bình họa rất thích ý, chỉ khổ cho tần phi mỗi tháng tận lực chờ đợi Long Hiên để.

Ví dụ như Dung hoa.

Trước khi Như Dung hoa trở thành tần phi hoàng đế là thị nữ của Tăng Tiểu Nghĩa, tên là Như Nhi. Bởi vì diện mạo cực giống Dự vương phi, Long Hiên để ngẫu nhiên gặp được, thích thú sủng ái, cũng từng sủng quan tam cung, độc chiếm long sủng. Mà nàng lần đầu tiên nhìn thấy Long Hiên để, tâm mới biết yêu làm sao có thể địch nổi Long Hiên để kia, từ nay về sau vì hân mà sa vào thật sâu. Đáng tiếc bởi vì xuất thân đê tiện, mà bị cả hậu cung bài xích, về sau mất đi thánh sủng lại càng sống một ngày bằng một năm.

Năm đó nàng hưng cũng là bởi vì Dự vương phi, bại cũng là bởi vì Dự vương phi. Nhớ rõ đó cũng là một ngày sắp sang năm, Dự vương phi theo lệ trở lại hoàng cung ở mấy ngày. Hoàng thượng đối với nàng ta là muôn vàn chiều chuộng, hết sức sủng ái. Nhìn thấy Dự vương phi, Như Dung hoa tự nhận là cũng thua nàng ta không xa, đáng tiếc so về đối đãi với Dự vương phi, thì biết mình cùng nàng ta như một ngọn nến với một

ánh trăng sáng vậy. Dự vương phi nhìn thấy nàng, mặt lộ vẻ không vui, tựa hồ thật sự ghét bỏ một người thấp hèn như vậy làm sao có thể có bề ngoài giống như nàng ta. Nàng ta nghiêng đầu không biết nói những gì với Long Hiên đế, chính là từ nay về sau Long Hiên đế không hề cho thị tẩm Như Dung hoa nữa, cho đến khi chế độ mưa móc cùng triêm hình thành.

Lại đến ngày sắp sang năm mới, hoàng thượng lại vì Dự vương phi vứt bỏ mọi người, tâm Như Dung hoa đã tràn ngập sợ hãi, nàng sợ hãi, sợ hãi lại bị vứt bỏ.

Cho nên, nàng muốn tự tay bảo vệ quyền lợi của mình, nàng từng đã yếu đuối, hiện giờ cũng học xong kiên cường.

Một ngày trừ tịch này, trong cung nơi nơi đều treo đèn lồng đỏ thắm vui mừng, các cung nữ trong một năm cũng chỉ có mấy ngày mừng Một tháng Giêng mới cho phép trang phục lộng lẫy, cái gọi là trang phục lộng lẫy cũng chính là đồ sơn phấn được hương nồng chút, ngày thường thì không được trang điểm đậm điểm lệ, tốt nhất để mặt mộc yểu điệu. Hôm nay các cung nữ đều trang điểm xinh đẹp, chỉ trông mong quân vương chú ý.

Giờ Ngọ, vị Lan Hiên phi cao nhất trong cung hiện nay thiết yến ở ngự hoa viên, mời toàn bộ tần phi cùng nhau thưởng thức kỳ dị hoa thảo. Người làm vườn cố gắng kinh niên, hao phí tâm huyết bồi dưỡng hoa tươi nở rộ vào đông, hôm nay sẽ gặp bưng vào ngự hoa viên ọi người cùng thưởng thức.

Buổi chiều, hoàng thượng sẽ ở điện Đình Hiên thiết yến, mở tiệc chiêu đãi quan to triều đình tam phẩm trở lên cùng gia quyến, chúng phi hậu cung cũng sẽ dự thính. Trên yến hội Liễu A Man còn có thể dâng lên ca múa mới nhất, nghe nói năm nay hoàng thượng còn đặc biệt mời ca kỹ nổi nhất kinh thành đến trợ hứng. Sau yến còn có du viên ở ngự hoa viên, các loại đồ đèn treo cao, đoán trúng đều có thưởng, đêm đó người đoán đồ đèn nhiều nhất còn có thể được hoàng đế trọng thưởng.

Phù Lạc nghe Lộng Ảnh miêu tả, đối với tiết mục đêm nay hướng tới không thôi.

Sau bữa trưa, tần phi các cung ở tại ngự hoa viên đều tự đi lại, thưởng thức hoa cỏ quý hiếm này. Phù Lạc lại cảm thấy rất mệt, đã sớm quen giấc ngủ trưa, sau khi ăn xong lại càng buồn ngủ, tìm một chỗ tiểu các cửa Lâm Thủy, tựa vào ghế trên hành lang dài của Lâm Thủy nghỉ ngơi, hôm nay ánh nắng tươi sáng, hơn nữa cũng đầu xuân, bất giác hơi lạnh, đáng tiếc thân mình Phù Lạc sợ hàn, bọc một tầng lại một tầng, thoát nhìn mập mập giống cái bánh mì.

Đang muốn ngủ, lại nghe thấy “bùm” một tiếng, Phù Lạc tính phản xạ trốn mất nhìn, lại thấy Dự vương phi kêu cứu trong nước cùng Như Dung hoa ở trên bờ đang ngậy ngốc nhìn hai tay mình.

Nha đầu của Dự vương phi không biết đã đi nơi nào, nơi này tương đối yên lặng kín đáo, tiếng kêu cứu của Dự vương phi mặc dù kinh động mọi người, nhưng đến lúc mọi người theo tiếng tìm đến, chỉ sợ nàng quần áo rất nặng, không hiểu bơi lội đã sớm chìm xuống.

Phù Lạc không chú ý nhiều, nhanh chóng cởi áo khoác cùng hài, từ trên ghế nhảy vào trong hồ. (Người hỏi nàng vì sao cởi quần áo cùng giấy, nàng là đi cứu người cũng không phải đi tự sát.)

Mùa đông nước trong hồ Tiếp Thiên có thể nói là lạnh băng rét thấu xương, Phù Lạc vừa nhảy xuống cũng có chút hối hận, không nghĩ tới hồ nước lạnh lẽo như thế, phồng chừng chính mình còn chưa cứu được người đã bỏ mình trước rồi.

May mắn nàng ta cách mình không xa, Phù Lạc ra sức bơi qua, từ phía sau nâng Dự vương phi lên chỉ lộ đỉnh đầu, cố sức bơi về hướng bờ, may mắn hai tiểu thái giám tức thời chạy tới nhảy xuống nước, đem hai người cứu lên, nếu không với khí lực cùng thể cốt của Phù Lạc tuyệt đối không chống đỡ được đến bờ.

Vừa ra khỏi mặt nước, gió lạnh tấp vào mặt, quả nhiên so với trong nước còn lạnh hơn, Phù Lạc chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm cái gì cũng không biết.

37. Chương 37: Bình Minh Ló Rạng

Chờ đến lúc Phù Lạc mở to mắt ra đã là ngày thứ ba, Lộng Ảnh ở bên giường sốt ruột vô cùng.

“Tiểu chủ, người rốt cục tỉnh rồi, hu hu hu ~” Tiểu nha đầu liền tự mình khóc lên.

Phù Lạc muốn bảo nàng đừng khóc, lại phát hiện cổ họng của mình vô cùng đau đớn, nói không ra tiếng. Khẽ nâng cánh tay chỉ cảm thấy toàn thân đều đau, nâng lên không cao đến một cái nắm tay, sức lực đã chóng đỡ hết nổi.

“Tiểu chủ, người ước chừng đã ngủ mê hai ngày hai đêm, hù chết Lộng Ảnh rồi.” Tiểu nha đầu lau lau nước mắt, tiếp tục nói: “Người trong cung này đều rất nịnh bợ, toàn bộ thái y đều đến cung Vân Tường của Hiền phi nương nương vãn an Dự vương phi, tiểu chủ cứu nàng ta, lại chỉ có một người đến quan tâm, coi như Dự vương gia có chút lương tâm, sai viện sĩ đại nhân tới nhìn người. Hoàng thượng mỗi ngày đều canh giữ ở cung Vân Tường, hôm nay nếu không vào triều, khẳng định cũng sẽ không rời đi nửa bước, hoàng thượng cũng quá nhẩn tâm, lại có thể không đến xem tiểu chủ người.”

Phù Lạc sững sờ, ngăn người nhìn nóc giường, tự nói với mình hần tới hay không mình cũng không cần.

Qua hơn mười ngày, thân mình Phù Lạc cuối cùng cũng tốt hơn chút, chính là sắc mặt còn có vẻ tái nhợt, thân mình cũng dễ mệt mỏi.

Lộng Ảnh chải đầu cho Phù Lạc, miệng lại la hét, “Hoàng thượng cũng quá nhẩn tâm, tiểu chủ bệnh còn chưa tốt, lại bắt tiểu chủ thị tẩm, hần cũng quá ~”

“Lộng Ảnh, hần là hoàng thượng.” Phù Lạc nhắc nhở Lộng Ảnh chú ý lời nói, ngữ khí bất kính như vậy đối với hoàng thượng chính là họa mất đầu.

“Nhưng mà tiểu chủ, rõ ràng đã báo cáo Kính Thị Phòng rồi, vì sao còn muốn an bài người thị tẩm chứ?”

“Có thể là thái giám bận quá, nhất thời quên mất.”

Từ sau khi bị bệnh, Phù Lạc luôn không muốn gặp Long Hiền đế, nàng không muốn thừa nhận mình là đối với sự lãnh mạc của hần rất thương tâm, nàng tự nói với mình hiện giờ sắc mặt tái nhợt, tứ chi vô lực, như vậy gặp Long Hiền đế, sẽ khiến hần có ấn tượng xấu, sau này muốn có được sự sủng ái của hần có thể sẽ không dễ dàng.

Phù Lạc mặc một bộ váy dài yên chi sa sắc đỏ tươi, cổ áo thoáng hình hoa sen màu trắng, khiến sắc mặt của nàng hồng nhuận không ít. Bên ngoài choàng áo da cừu viền lông hồ ly, đây là đồ năm mới, cuối cùng cũng có bộ y phục có chút quý giá.

Chứng kiến dung nhan mơ hồ trong gương đồng, Phù Lạc tưởng niệm gương thủy tinh của mình, cũng không biết nó ở nơi nào.

“Tiểu chủ, vô luận mặc cái gì cũng dễ nhìn.”

Phù Lạc mỉm cười, không thể tưởng được bệnh xuống một hồi, lại làm ình tăng thêm vài phần cảm giác nhu nhược, tương đối mị hoặc mềm mại hơn ngày thường, cảm giác yếu đuối như vậy cũng không tệ.

Đi lại càng tạo cảm giác xuân phong đỡ liễu, lắc lư xiêu vẹo, rất mê người.

Phù Lạc cảm giác tối nay ánh mắt Long Hiền đế dường như đặc biệt dịu dàng, dịu dàng đến độ có thể chảy ra nước. Dự vương phi đã sớm xuất cung, không nghĩ tới di chứng lại có thể lưu tới hôm nay, đến bây giờ quân vương còn chưa tỉnh lại, Phù Lạc trừ bỏ ở trước mặt Dự vương phi gặp qua Long Hiền đế dịu dàng như thế, những nơi khác có thể nghĩ đều chưa từng nghĩ tới.

Hần mặc dù không nói, lại ân cần gấp thức ăn cho Phù Lạc, nhiều lần Phù Lạc với không tới thứ mình muốn ăn, hần còn đặc biệt gấp vào trong chén cho Phù Lạc.

Phù Lạc ở trong lòng lại âm thầm nghĩ, “Giả mù sa mưa.”

Sau khi ăn xong, hần từ phía sau lưng khóa chặt Phù Lạc, một bàn tay nắm hai tay của nàng áp vào trong ngực, tay kia thì cầm tấu chương để xem. Phù Lạc bất an vặn vẹo, chỉ cảm thấy hần trước kia lãnh mạc làm cho lòng người rét lạnh, một khắc cũng không muốn ngáy ngốc ở trong ngực của hần, chẳng qua tay của hần, ngực của hần thật sự rất ấm áp.

“Đừng nhúc nhích.” Long Hiền đế trầm thấp nói.

Phù Lạc đại khái cũng cảm thấy nóng rực của hân, đỏ mặt không dám động, cũng không biết vì cái gì, đặc biệt không muốn cùng hân thân cận, không muốn cùng hân làm tình, lại không muốn nhìn thấy người này.

Ban đêm, Phù Lạc chớp mắt, một lúc lâu sau, Long Hiên để từ phía sau lưng ôm lấy nàng đột nhiên đem nàng quay lại, mặt đối mặt.

“Nàng mất hứng?” Ngờ khí Long Hiên để có một tia oán giận.

Phù Lạc không nói.

“Nói cho trẫm, vì sao mất hứng.”

Phù Lạc không nói, ánh mắt hai người giằng co, cuối cùng Phù Lạc nhận thua bại trận, ánh mắt khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo của Long Hiên để cũng không phải là ngày một ngày hai mà luyện ra được.

“Thần thiếp đương nhiên mất hứng, người ta rơi xuống nước, hoàng thượng cũng chưa đến xem qua thần thiếp.”

“Nàng thật sự chờ đợi trẫm thăm nàng sao?” Ánh mắt Long Hiên để lóe ra ánh sáng chói lọi.

“Không đến thăm thần thiếp còn chưa tính, thần thiếp chính là mạo hiểm đến tánh mạng cứu Dự vương phi mà, một chút ban thưởng hoàng thượng cũng không có?” Phù Lạc mềm mại đáng yêu kéo dài nói, trên mặt lộ vẻ làm nũng.

“Bởi vì thứ này?” Sắc mặt Long Hiên để bỗng nhiên tối đen không rõ, đáng tiếc thân hân ở nơi khuất sáng, Phù Lạc nhìn không rõ sắc mặt của hân.

“Vật trong cung này, nàng xem trúng cái gì thì lấy đi đi.” Hân lạnh lùng nói.

Phù Lạc ra vẻ hưng phấn suy nghĩ một vòng, lộ vẻ bình bình lộ lộ đó, hoàng thượng ban thưởng lại không thể đổi tiền.

“Hoàng thượng không bằng ban thưởng cho thần thiếp một ít kim quả tử đi.” Ánh mắt Phù Lạc bởi vì nghĩ đến vàng mà phát ra ánh sáng so với vàng còn sáng hơn.

“Nàng cần kim quả tử làm cái gì?” Long Hiên để tương đối tò mò một nữ nhân trong cung lại không cần mua đồ đòi tiền làm cái gì? Hân làm sao biết đám nô tài đều cực kỳ bội đờ chủ, không có tiền, nữ nhân trong cung cũng không dễ làm đâu.

“Ừ, thần thiếp có thể lấy ra khen thưởng hạ nhân.” Phù Lạc nghĩ nghĩ nói, còn lâu mới nói cho hân biết là vì chuẩn bị cho sau này rời cung.

“Nàng ngược lại còn hào phóng hơn so với trẫm, dùng kim quả tử* khen thưởng hạ nhân? Sáng mai để Vạn Toàn cho nàng túi kim quả tử* đi.”

(*kim quả tử: quả vàng; **kim quả tử: hạt dưa vàng ==)

Kim quả tử? Hình như nhỏ đi rất nhiều, đừng tưởng rằng một túi là túi tiền vải bố, chẳng qua là cung nhân thường dùng mang bên mình túi thơm lớn nhỏ, có điều cũng coi như có chút ít còn hơn không đi.

Xem phân lượng tiền, Phù Lạc lại tha thứ cho Long Hiên để rất nhiều.

Cuối cùng trong lúc miên man suy nghĩ mà ngủ mất, khi tỉnh lại Long Hiên để đã vào triều sớm, hân mỗi lần đều nhẹ chân nhẹ tay, chưa từng đánh thức Phù Lạc.

Lúc chải đầu thì phát hiện trên cổ của mình lại có dấu hôn hồng nhạt, đỏ mặt một trận, mà chính mình lại có thể không biết hân làm từ lúc nào.

Trở lại cung Thụy Chân không lâu, Vạn Toàn đã đưa kim quả tử, không thể tưởng được Long Hiên để trẫm việc bận còn vội dặn thứ này, cạnh đó còn có được liệu quý báu, giúp Phù Lạc giữ gìn sức khỏe thật tốt.

Tiếp theo hạ nhân Dự vương phủ cũng đưa tới tạ lễ của đám chủ tử, đối với Phù Lạc mà nói những thứ này đều là trông đẹp mà không dùng được, còn không bằng kim quả tử còn tốt hơn.

Nhìn thấy Chủ Điện trống không, Phù Lạc một trận xót xa trong lòng. Nữ tử thanh nhã tú lệ như vậy, nữ tử luôn không tranh sự đời, cuối cùng lại bị hậu cung này làm hại, lại có thể làm ra hành động giết người.

Phù Lạc sợ hãi nếu cứ ngốc ở trong cung, chính mình cũng sẽ có một ngày biến thành nữ tử như nàng ta.

Rất nhanh, rất nhanh là có thể đi ra ngoài rồi.

Phù Lạc đối với chính mình làm ra thế tay cổ lên.

Thời điểm mùa xuân đến, trong cung truyền tới hoàng thượng muốn vi phục xuất tuần. Phù Lạc cao hứng đến nhảy lên, cuối cùng cũng trông mong được đến ngày này. Từ sau khi Long Hiên đế đăng cơ, hần cách một năm đều vi phục xuất tuần một lần, một năm trước còn là chuyện một năm kia Phù Lạc xuyên đến.

Tháng này thị tẩm cũng không thể qua loa.

38. Chương 38: Rất Khó Hầu Hạ

Edit: Y Giai

“Cái này rất đơn giản.”

“Cái này quá tầm thường.”

“Cái này, dù sao cũng là không tốt.”

Tâm tình Phù Lạc buồn bực nhìn Long Ảnh lấy quần áo ra. Lần đầu tiên không yên như vậy, không biết nên mặc bộ quần áo nào xuất hiện ở trước mặt hần, muốn dùng thái độ cùng diễn cảm như thế nào đây? Thật sự là phiền lòng quá mà, con người ta một khi có dục cầu sẽ không dễ dàng bảo trì trái tim tiêu sái.

“Tiểu chủ, ta cảm thấy vài món này đều nhìn tốt lắm mà, tiểu chủ bất luận mặc cái gì cũng dễ nhìn hết.”

Phù Lạc vỗ vỗ má phẩn của Long Ảnh, “Những thứ này đều mặc qua rồi, không có cảm giác mới mẻ.”

Phù Lạc tự thân cũng là người yêu sự mới mẻ, lấy mình suy ra người, đương nhiên cảm thấy Long Hiên đế gặp qua ngàn vạn đóa hoa đã sớm mệt mỏi thẩm mỹ cần có cảm giác mới mẻ.

Buổi tối cần câu dẫn Long Hiên đế như thế nào ta, hần đã rất lâu không chạm mình rồi, Phù Lạc mắc cỡ đỏ mặt tưởng niệm cái loại cảm giác mất hồn phệ cốt này, đến đây Phù Lạc thậm nghĩ sau này mình cũng sẽ tưởng niệm kỹ thuật của Long Hiên đế, thật sự có một chút luyện tiếc, một tháng mới có thể ăn một lần, chẳng trách làm cho người ta tương tư muốn điên mà.

Một đêm này Long Hiên đế lại vững như Thái Sơn xem tấu chương, Phù Lạc ngáp, cố chấp nâng cao tinh thần, nhất định phải đợi cho Long Hiên đế lên giường, thân làm một người nam nhân, nên thực hiện nghĩa vụ nam nhân chứ.

Rốt cục, rốt cục, hai chân tôn quý của hần cũng bước về phía giường.

Phù Lạc thân mặc áo tơ dài màu hồng nhạt vội vàng từ trên giường đứng lên, “Thần thiếp hầu hạ hoàng thượng thay quần áo.”

Phải nói Long Hiên đế vẫn có chút đáng khen, bản thân cũng biết tự cởi và mặc quần áo, không giống rất nhiều hoàng đế được miêu tả trong tiểu thuyết ngay cả loại công việc cơ bản này cũng không biết làm.

Ví dụ hiện tại Long Hiên đế vì không quấy rầy Phù Lạc nghỉ ngơi, sẽ không gọi Vạn Toàn tiến vào hầu hạ.

“Sao không ngủ?” Long Hiên đế lạnh lùng hỏi, Phù Lạc lại giống như nghe thấy tiếng hần nuốt nước miếng, tầm mắt của hần theo mức độ phập phồng của bộ ngực do Phù Lạc cố ý mà nóng rực.

Phù Lạc ôn nhu cởi quần áo cho Long Hiên đế, ngón tay như có như không lướt qua lồng ngực của hần, bụng, xuống đến tiết khổ. Tay Long Hiên đế một phát bắt được bàn tay không an phận của Phù Lạc, trầm tự mình làm.

Chờ đợi Long Hiên đế vào trong Đế Hoa trì chạm trổ Bạch Ngọc, có vôi nổi trên mặt nước, Phù Lạc cũng nhẹ nhàng đi vào.

“Thần thiếp hầu hạ hoàng thượng tắm rửa.”

Nàng chậm rãi đi xuống bậc thang của Đế Hoa trì, đôi chân ngọc phấn mượt mà dưới tà áo khi lộ khi giấu, Phù Lạc nhìn thấy màu sắc của Long Hiên để chuyển sang thâm sâu. Khóe miệng chưa một tia cười mỉa hoặc, nhóc con, ta không tin không gọi lên được bản tính của đại sói xám nhà ngươi.

Bước trên bậc thang, đôi mắt Long Hiên để, ngón tay như đóa sen bạch ngọc của Phù Lạc cởi bỏ nút thắt trên áo, nhẹ nhàng thả ra, ngay sau đó là tiếng hít vào hơi lạnh của Long Hiên để.

Phù Lạc cái gì cũng không mặc ư?

Sai.

Bên trong còn có Bikini bằng gấm trắng tự chế, nơi này không có nguyên liệu may áo tắm hiện đại, gấm trắng tuy rằng không thấm nước, chính là hình dạng vẫn có thể bắt chước vô cùng giống.

Mặc vào Bikini chính là vì thị giác hưởng thụ chưa thỏa mãn của Long Hiên để, kỳ thật đây chẳng phải là cách hưởng thụ rất hoa lệ à. Bộ ngực trắng nõn run rẩy giấu ở sau gấm trắng mỏng, mảnh đất tam giác thần bí bị tiểu khổ mô tả vô cùng phần khích.

Phù Lạc tao nhã đi xuống bậc thang, đến gần trong nước, đi ra phía sau Long Hiên để, cầm lấy khăn mềm nhẹ nhàng vì hấn mà chà cánh tay, đòi ngực, đùi

~~“Đủ rồi.” Long Hiên để phát hỏa túm lấy khăn mềm, một tay nắm ở vòng eo Phù Lạc, dùng răng nanh cắn mở dây lưng buộc áo Bikini, quả nhiên là cao thủ mà.

Phù Lạc than nhẹ thỏa mãn hưởng thụ ngọt ngào tra tấn của hấn, đầu vú truyền đến sự đau đớn do hấn trừng phạt.

“Hoàng thượng.”

“Hiên Áo.” Long Hiên để sửa lại.

Hấn cố chấp mạnh mẽ ôm lấy Phù Lạc đi đến bên giường, “Tiểu yêu tinh, đây là nàng tự chuốc lấy.”

Nhiệt lực hôn xuống khắp toàn thân, hô hấp của hấn càng ngày càng cuồng dã, càng lúc càng dồn dập, tay Phù Lạc gãi gao bắt lấy nóng rực của hấn, nhích lại gần ướm át của mình, cứ tưởng hấn muốn chiếm lĩnh chính mình, kết quả

~~Kết quả Long Hiên để kêu lên một tiếng đau đớn, thật sự lật thân lên, khoác áo choàng đi ra ngoài cửa, một đêm không về.

Ngày kế mới biết được đêm đó hấn đi đến chỗ của Ngọc phi.

“Chẳng lẽ là ta mắc bệnh truyền nhiễm?” Phù Lạc buồn bực đoán, bằng không hấn như thế nào, ngay lúc thời điểm đó còn có thể dừng lại, còn dám tìm những nữ nhân khác, thật sự là kẻ sĩ chỉ có thể chết chứ không thể chịu nhục, thiêu đốt đi, cả vũ trụ của ta.

Phù Lạc mang theo trà mật ong hương bưởi chanh mà mình kinh tâm điều chế, đi vào Nghi Thủy các bên bờ hồ Tiếp Thiên, đánh bài Thụy Liên triển miên ngọt ngào, dịu dàng trầm thấp, bởi vì chờ đợi mẫu Long đại giá.

Lộng Ảnh đã hỏi thăm được rõ ràng, hoàng thượng muốn tới điện Thiên Hân gần đây tiếp kiến sứ giả ngoại bang.

Quả nhiên, hấn đến đây, Phù Lạc cũng không biết từ khi nào mình lại có thể quen thuộc tiếng bước chân của hấn như vậy, đại khái là vì biết người biết ta đi.

“Thần thiếp vẫn an hoàng thượng.”

“Ừ, tiếp tục đàn đi.”

Phù Lạc ngoan ngoãn ngồi trước cầm, Long Hiên để nghiêng người dựa vào trên ghế, nhắm hai mắt, chau mày, thỉnh thoảng lấy tay ấn xuống bên đầu.

Phù Lạc hoa si nhìn Long Hiên đế, chưa từng thấy hấn mỗi một đến thế, nhưng dễ nhìn đúng là dễ nhìn mà, ngay cả lúc mỗi một cũng hấp dẫn người ta như vậy, làm cho người ta thương xót, ít đi khí phách ngày thường không ai bì nổi, bộ dạng giống một người thường cũng có lúc một mỗi.

Một khúc qua đi, Phù Lạc nhẹ nhàng tiêu sái đến sau lưng hấn, hai tay mò lên huyết Thái Dương của nhẹ nhàng ấn xuống, may mắn từng có bạn bè nhất thời hứng thú học mát xa Đông y học mấy kỹ xảo xoa bóp, ở chỗ huyết vị trên đầu Long Hiên để dùng lực thích hợp mát xa.

Sau một hồi, Long Hiên đế chậm rãi mở phượng nhãn câu người, “Lạc Nhi học được kỹ xảo này từ lúc nào?”

Phù Lạc kinh ngạc với xưng hô của hấn, khi nào thì hai người thân cận như thế rồi?

“Hoàng thượng thích không?”

“Ừm.” Phù Lạc thở dài một hơi, chủ tử này thật sự rất khó hầu hạ, rất khó khen ngợi người khác.

Phù Lạc giống như hiến vật quý bưng lên trà mật ong hương bưởi chanh đặc chế, sau khi Long Hiên đế uống một hớp, hơi nhúu mày, “Trẫm thích uống trà đắng.”

Không biết thưởng thức, Phù Lạc tưởng mình nghĩ thâm trong lòng, kết quả lại là lẩm bẩm ra miệng.

“Nàng nói cái gì?” Long Hiên đế híp mắt, kẻ sát mặt Phù Lạc.

“Thần thiếp cái gì cũng chưa nói?”

“Chẳng lẽ là trẫm ù tai rồi?” Ngữ khí Long Hiên đế rất khẳng định tỏ vẻ chính mình không nghe rõ, khẳng định như vậy lại càng giống như Phù Lạc phạm sai.

“Thần thiếp nói vẫn là hoàng thượng thưởng thức cao.”

“Kỳ thật trà này cũng đặc sắc, chỉ là trẫm không thích uống trà ngọt.” Trên mặt Long Hiên đế hiện ra một tia xấu hổ.

Phù Lạc lại đi ra sau lưng hấn, ấn huyết vị cho hấn, để hấn tận lực thả lỏng.

“Hoàng thượng phải đi tuần à?” Không trả lời.

“Đi tuần rất tốt, có thể dùng hai mắt của mình xem quốc thổ mà mình thống trị, sẽ không bị che đậy, hoàng thượng thật anh minh. Người ta nói, đọc vạn quyển sách, không bằng đi ngàn dặm đường, thần thiếp thuở nhỏ sinh trưởng ở thâm cung, cũng khát vọng nhìn xem thế giới bên ngoài rốt cuộc là cái dạng gì đây?” Vẫn là không trả lời.

“Hoàng thượng xuất hành, chẳng lẽ không tìm một người tri kỷ hầu hạ à? Nếu hoàng thượng mỗi một, ai tới giúp hoàng thượng nghỉ ngơi đây?” Âm chỉ như vậy đủ rõ ràng chứ? Còn không trả lời.

Kết quả Phù Lạc thì thầm nói liên tục, cái gì mà muốn nhìn phong thổ bên ngoài một chút, nghe nói mỗi tộc nào đó có tập tục lạ, lại mỗi châu nào đó có tiết Phong Tranh, lại ca múa của mỗi nữ tử nào đó, lại Phật quang Vân Hải của Kỳ Sơn, vân vân, nói đến khi miệng đắng lưỡi khô, chuột rút, còn không có phản ứng.

Ngay lúc Phù Lạc cho rằng Long Hiên đế có phải đã chết rồi không, hấn rốt cục mở mắt, “Lạc Nhi muốn theo trẫm đi tuần?”

Phù Lạc gật đầu như già tởi, “Được rồi, đừng gật đến gãy cổ.” Trong thanh âm của Long Hiên đế có ý cười.

“Hoàng thượng?”

“Trẫm quyết định tiến hành chọn lựa tài nghệ ở hậu cung, người cuối cùng thắng sẽ được theo trẫm xuất cung, hoàng triều Viêm Hạ ta địa linh nhân kiệt, các nơi đều là kỳ nhân dị sĩ, người mà trẫm mang ra ngoài cũng không thể khiến trẫm mất mặt.”

Tâm Phù Lạc nhất thời trầm xuống, Long Hiên đế này cũng thật độc, là ghét bỏ chính mình không tài không có chuẩn tắc sợ dọa người khác à?

Bất kể như thế nào, cũng không thể nhận thua, thật sự không được cũng chỉ có thể lấy trộm tuyệt kỹ của các đại tài tử giai nhân cổ kim.

39. Chương 39: Ác Ý Khó Dễ

Edit: Y Giai Hoàng thượng muốn thông qua tỷ thí tài nghệ lựa chọn cung phi cùng đi lần này, ở hậu cung trào lên gợn sóng không nhỏ, có điều bởi vì Tĩnh phi cùng Vũ Chiêu nghi đều đang có mang, Lan Hiên phi chường quân hậu cung tự nhiên không tiện xuất hành, cho nên lần này lựa chọn đều tiến hành giữa những tần phi thấp hơn. Không thể không nói hậu cung Viêm Hạ này thật sự ít ỏi, thừa thớt không có mấy phi tần.

Chẳng qua điều duy nhất làm cho người ta ghé mắt chính là, lần này người đánh giá là hoàng thượng và Dự vương phi.

Đề mục cũng là Vương Phi ra, vịnh mai, thể phú bất hiện.

Các cung phi phải viết xong trong thời gian ba nén hương, giao cho nội giám sao chép, tiếp tục đệ trình đến trước mặt Dự vương phi, để cho công bằng.

Nộp đầu tiên chính là Yến Tần đã định liệu trước, một mặt nhất định phải có, xem ra là muốn lại được thánh sủng.

Phù Lạc suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy thủ Vịnh mai kia có ý cảnh cao nhất.

Mọi người trầm mặc khẩn trương chờ đợi hai người hoàng thượng và Dự vương phi ở bên trong phòng chấm duyệt. Hiên phi, Tĩnh phi, Vũ Chiêu nghi cũng ở một bên đợi, diễn cảm thoáng thoả mái, nhưng đáy lòng chỉ sợ cũng sóng lớn quay cuồng.

Lần này có thể theo chủ xuất cung, là có thể nhận sủng thời gian dài, vạn nhất có hoàng tử, sẽ uy hiếp địa vị rất nhiều người. Mỗi ngày ở bên gối hoàng thượng rớt mật, không chừng ngày nào đó sẽ bay lên đầu cành, thành Phượng Hoàng. Bao nhiêu người trông mong cơ hội này đến đỏ mắt, xem ánh mắt Tĩnh phi cùng Vũ Chiêu nghi, giống như đang nói tại sao mình lại có bầu đúng lúc này đây? Mà hoàng thượng trước kia đi tuần chưa từng mang theo tần phi, lần này lại vì sao thay đổi chủ ý chứ?

Trong nội thất, ánh mắt Long Hiên để cùng Dự vương phi đều nhìn thủ Vịnh mai mà Phù Lạc trộm đến.

“Mặt Tuyết quả nhiên có quan điểm giống trầm.” Long Hiên để kéo ra một nụ cười mỉm.

“Thủ từ này, lập ý độc đáo, khí thế rộng rãi, thật không ngờ trong cung hoàng thượng còn cất giấu nữ tử khí độ như vậy. Khiến Mặt Tuyết cũng cam bại hạ phong.”

Long Hiên để chỉ cười không nói.

Cuối cùng thái giám nội thị dùng âm thanh the thé tuyên đọc trước mọi người thủ Vịnh mai, Phù Lạc nghe được muốn giết người một trận, thật sự là vũ nhục quá.

Gió mưa đưa tiễn xuân đi, Tuyết bay chào đón xuân về cùng ai. Non cao băng đóng chặt rồi, Mà cành hoa ấy vẫn tươi muôn phần. Tươi nào phải để tranh xuân, Tươi là để báo tin xuân đã về. Tương bưng đợi khắp sơn khê, Hoa này trong đám hoa kia cùng cười(1).

Phía dưới hoàn toàn yên tĩnh, Tĩnh phi yên lặng nhớ kỹ thủ từ này, ánh mắt luôn chói lợi tự tin cũng lộ ra một tia khâm phục.

“Căn bản nghe không ra là đang vịnh mai.” Một giọng nữ cao đánh vỡ loại yên tĩnh này.

“Vân Tường!” Dự vương phi lên tiếng quát ngăn, biểu muội này thật sự là mất hết mặt mũi của Dự vương phi. Nàng quay đầu nhìn nhìn Long Hiên để, hần thần tình không thêm để ý, ánh mắt lại giấu không được sự nhạo báng. Có điều ánh mắt nhìn mình vẫn không thay đổi, luôn mông lung như vậy, mông lung đến chính mình căn bản không biết tâm ý của hần.

Thế nhân đều nói Long Hiên để đối với chính mình cuồng đại một mảnh, hậu vị bỏ không chỉ vì mình, ai có thể biết được ~ thở dài.

Cung Thụy Chân.

Phù Lạc vui vẻ thu thập bọc hành lý, tự do, rốt cục có thể nghỉ được hơi thở tự do rồi.

Xoay thân qua lại thấy được một người không nên thấy, mở to hai mắt.

“Bích Ngô.”

“Nô tì tham kiến tiểu chủ.”

“Bích Ngô, người tại sao lại ở chỗ này?”

“Bởi vì tiểu chủ cần bạn giá xuất cung, Vạn Tổng quản đặc biệt mệnh nô tì đến hầu hạ tiểu chủ.”

Phù Lạc biết, hoàng thượng công khai chỉ dẫn theo Vạn công công cùng một thị vệ khác, mình cũng chỉ có thể mang một nha đầu đi theo, Vạn Toàn phái Bích Ngô đến, như vậy Lộng Ảnh không thể đi.

Nghiêng mắt nhìn nhìn Lộng Ảnh ngưng lại tươi cười, khuôn mặt nhỏ nhắn thắm đậm. Nhìn nhìn lại Bích Ngô, Phù Lạc trừ bỏ tin tưởng Lộng Ảnh, những người khác đều không thể tin được, huống hồ lần này còn liên quan đến kế hoạch lớn chạy trốn.

Vạn bất đắc dĩ Phù Lạc đành phải đi gặp Vạn Toàn.

“Vạn công công, ta có thể mang Lộng Ảnh theo bên mình hầu hạ hay không, không cần để Bích Ngô đến hầu hạ đâu, việc này không hợp quy củ.”

“Đây là ý chỉ của hoàng thượng, để Bích Ngô hầu hạ nương nương.”

Phù Lạc ngạc nhiên, hoàng thượng còn quản việc này?

“Vạn công công, xin người giúp ta thông truyền lên, ta muốn cầu kiến hoàng thượng.”

“Tiểu chủ xin chờ một chút.” Chỉ chốc lát sau ông ta đã đi ra, “Hoàng thượng mời tiểu chủ đi vào.”

Phù Lạc lại ngạc nhiên, rất, rất dễ dàng rồi. Trước khi đến Phù Lạc đã nghĩ đến ý định xấu nhất, sợ là phải một khóc hai nháo ba thất cổ cũng muốn gặp hoàng thượng, không nghĩ tới Long Hiên để đáp ứng gặp mình đơn giản như vậy.

Thuận lợi như vậy, thật sự là không quen mà.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Chuyện gì?”

“Hoàng thượng thần thiếp đã quen Lộng Ảnh hầu hạ, lần này có thể mang Lộng Ảnh đi cùng hay không?”

“Nói như vậy Bích Ngô không được lòng của nàng, người vô dụng như vậy giữ lại cũng lãng phí lương thực.” Biến chuyển, sau đó cao giọng nói: “Vạn Toàn, đánh Bích Ngô ngay tại chỗ.”

Cái loại thanh âm lãnh liệt này hù chết Phù Lạc, “Không phải, hoàng thượng, không phải, Bích Ngô nàng ấy tốt lắm.”

“À, vậy tại sao không cho Bích Ngô hầu hạ?”

“Thần thiếp chỉ là đã quen Lộng Ảnh.”

“Thói quen cũng có thể thay đổi, nếu không cho Bích Ngô hầu hạ, vậy nàng cũng đừng đi, ở lại trong cung để Lộng Ảnh hầu hạ đi.” Long Hiên để lạnh lùng nói, lại quay đầu an tâm xem tấu chương.

“Hoàng thượng, hoàng thượng ~~” Phù Lạc kéo dài âm cuối, bắt đầu làm nũng, nếu một chiều cuối cùng này chưa từng dùng, lại thật sự không diễn.

Long Hiên để không có phản ứng.

Phù Lạc đi ra phía trước, kéo tay áo Long Hiên để, “Hoàng thượng, hoàng thượng ~~”

Long Hiên để không kiên nhẫn mở tay nàng ra.

Phù Lạc hai mắt rưng rưng, ánh mắt như vậy làm cho người triu mến, đập nôi dim thuyền ôm lấy cánh tay phải Long Hiên để, “Hiên Áo, Hiên Áo ~~”

Lần này hẳn rất cực có phản ứng, quay đầu nhìn Phù Lạc, “Thật sự muốn cho Lộng Ảnh hầu hạ?”

“Ừ.” Phù Lạc mạnh mẽ gạt đầu, sợ biên độ quá nhỏ, hấn nhìn không thấy.

“VẬY, HÁT MỘT KHÚC CHO TRẦM ĐI, HÁT HAY TRẦM CÓ THỂ SUY NGHĨ LẠI.”

Trên trán Phù Lạc xuất hiện ba sợi hắc tuyến, làm khó dễ, căn bản chính là làm khó dễ.

Phù Lạc nghĩ nghĩ, lựa chọn bài hát này, nàng hát bài hát mình quen thuộc nhất, bài hát mình thích nhất, từng ảo tưởng trong bài ca, nhưng lại xem nhẹ vì sao hiện giờ mình đột nhiên nhớ tới bài hát này.

Nàng xem thấy Long Hiên để ánh mắt lóe ra tinh quang, sâu như biển Bắc Cực, nhẹ nhàng hát lên:

Anh ấy không thương tôi

Lúc nắm tay quá yên lặng

Lúc ôm ấp lại không đủ gần gũi

Anh ấy không yêu tôi

Lúc nói chuyện không nghiêm túc

Lúc yên lặng lại quá nhập tâm.

Tôi biết

Anh ấy không yêu tôi

Ánh mắt đã nói thay anh ấy

Tôi đã nhìn thấu trái tim anh ấy vẫn còn lưu lại hình bóng của người khác.

Ký ức của anh ấy vẫn chưa xóa nhòa hẳn

Tôi đã nhìn thấy trái tim anh ấy là những thước phim của anh và cô ấy

Mặc dù như thế anh ấy vẫn chiếm trọn trái tim tôi

Anh ấy không yêu tôi.

Ngâm bài “Anh ấy không yêu tôi(2)”, là tự thuyết phục chính mình sao?

Long Hiên để nhìn thật sâu vào ánh mắt Phù Lạc, “Nữ nhân tự mình là thông minh.”

Phù Lạc không hiểu ý tứ của hấn, là nói mình rất dụng tâm kẻ sao?

“Bài hát này dễ nghe, nhưng trầm không thích.”

Phù Lạc ai oán nhìn vị chủ rất khó hầu hạ này, vắt hết đầu óc tiếp tục nghĩ, thêm chút mạnh mẽ, nịnh hót như vậy chắc được rồi chứ.

Cho dù thổ lộ trái tim em vẫn cảm thấy đau đớn

Không có anh trong cuộc sống, em trở nên thật yếu mềm

Chỉ chạm nhẹ

Dường như đã muốn tan biến

Hai tay trong túi áo đã từng được anh dịu dàng nắm lấy

Không khí tràn ngập nỗi nhớ, em phải làm sao mới có thể thoát khỏi

Bầu trời màu tro thật cô đơn

Niềm vui nỗi buồn đều mang hình ảnh của anh

Nói một ngàn lần em yêu anh vẫn chưa đủ

Em cũng không thể tham lam hơn nữa

Chỉ cần có anh mãi bên em

Dù khổ hơn nữa em vẫn có thể chịu đựng được
Nói một ngàn lần em yêu anh vẫn chưa đủ
Sẽ có một ngày em nhìn thấy cầu vồng hạnh phúc
Em tin lời hứa của anh
Em sẽ đợi...(3)

Ánh sao trong mắt Long Hiên để lóa a lóa, phát ra màu tím yêu dị, khóe miệng nhin không được mỉm cười lại phun ra lời khiến Phù Lạc oán hận, “Còn chưa đủ.”

Phù Lạc đại khái hiểu được ý tứ của hắn, nam nhân có lòng hư vinh, muốn khiến nữ nhân phủ phục ở dưới chân của hắn, cầu xin thương xót.

Nước mắt rơi lưu lại bầu bạn cuồng dại
Lời của ta nguyện chàng ghi nhớ trong lòng
Nếu chàng gặp kiếp nạn khó tự cứu
Ta nguyện sống chết cùng chàng
Nếu phải chết nguyện cùng nhau chết đi
Nói không hết tình ta
Ta chỉ mong có thể được đoàn tụ
Cám tạ ta yêu yêu ngàn trượng
Nếu phải chết nguyện cùng nhau đi(4).

Dùng Việt ngữ(5) hát đi, cũng không biết hắn nghe được hay không, Long Hiên để kéo tay Phù Lạc, “Nhớ kỹ lời ca của nàng.”

Hắn nghe hiểu được?

“Để Bích Ngô và Lộng Ảnh đều đi.”

“Tạ hoàng thượng.” Phù Lạc đang muốn cáo lui, lại bị hắn giữ chặt, “Như vậy đã muốn đi rồi?”

(1) Bài thơ “Bốc toán tử – Vịnh mai” của Mao Trạch Đông với bản dịch của Xuân Thủy.

Bốc toán tử – Vịnh mai
Phong vũ tổng xuân quy,
Phi tuyết ngênh xuân đáo.

Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng,

Do hữu hoa chi tiếu.

Tiểu dã bất tranh xuân,

Chỉ bả xuân lai báo.

Đãi đáo sơn hoa lạn mạn thì,

Tha tại tùng trung tiếu.

(2) Bài hát “Anh ấy không yêu tôi” – Mạc Văn Úy.

(3) Bài hát “Nói một ngàn lần em yêu anh” – Y Năng Tĩnh.

(4) Bài hát “Nguyện chàng hãy nhớ” – Đồng Lệ.

(5) Việt ngữ: chỉ hai tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây.

40. Chương 40: Vui Quá Hóa Buồn

Edit: Y Giai

Phù Lạc còn chưa kịp trả lời, đã bị hấn đè ở trên Long tọa.

Đôi môi lạnh lẽo trần trọc mút lấy phần môi của Phù Lạc, bá đạo cạy mở hàm răng Phù Lạc, đầu lưỡi ở trong miệng nàng tùy ý tuần tiếu. Ngón tay xấu xa xoa nhẹ trên núi ngọc, còn cách vài dẹt thô lỗ chà đạp. Một tay khác lại xâm nhập dưới quần lót, xoa kéo châu hạch. Phù Lạc cũng không dự đoán được đêm nay Long Hiên sẽ lửa nóng như vậy.

Thật là có ý trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu thành rừng.

Răng hấn cắn mở vạt áo Phù Lạc, tay trái trượt vào trong da thịt ngọc phần chạm thành, cầm đồ hồng mẫn cầm kia.

“Hoàng thượng.” Phù Lạc kinh hô.

“Gọi tên trẫm, trẫm thích nàng gọi tên trẫm.” Long Hiên để trẫm thấp nói, hai tay trái phải đều trừng phạt tăng lực.

“Áo, Áo, ta không được, không được ~” Phù Lạc âm thầm khinh bỉ chính mình, thật không ngờ tình dục đến mức mãnh liệt nhanh chóng như thế, đại khái là bởi vì ở điện Côn Dụ, nơi hoàng thượng làm việc công, ở trên Long tọa, đặc biệt kích thích đi.

“Nhanh như vậy ~” Long Hiên để trêu chọc tươi cười khiến Phù Lạc lại càng dục hỏa đốt người, không thể tự chủ rên rỉ, tử mĩ mềm mại ra nước.

Long Hiên để ôm lấy Phù Lạc, đi nhanh bước về phía nội thất, đó là nơi ngày thường hấn nghỉ ngơi.

Hai người lăn vào Long tháp, Long Hiên để buông màn giường, “Vạn Toàn, nhanh chóng triệu Giang thái y đến.”

Bên ngoài có người thấp giọng đồng ý.

Phù Lạc không biết hấn vì sao ngay lúc này cho triệu thái y, chẳng lẽ là vì cần thuốc tráng dương? Phù Lạc nghi hoặc đáng thương lo lắng nhìn Long Hiên để, mà Long Hiên để thì sắc mặt biến thành đen, “Không nên suy nghĩ bậy bạ.”

Việc kế tiếp là, Long Hiên để không biết từ chỗ nào lấy ra hai cái băng găm, đem cánh tay Phù Lạc tàn nhẫn tách ra, cột vào hai bên trên cây cột.

Phù Lạc đồng tử cấp tốc co rút lại, “Người, người muốn làm gì?” Chẳng lẽ, chẳng lẽ SM trong truyền thuyết sắp xuất hiện rồi?

Long Hiên để tà ác cười, cúi người ở trên thân thể trần cảm của Phù Lạc hù dọa từng trận từng trận co rút. Hắn dọc theo bên trong cánh tay Phù Lạc nhẹ nhàng hôn xuống, ở trên da thịt nhẵn mịn nhất bên trong nách, vừa mút vào vừa lấy răng cắn, hiện giờ Phù Lạc mới biết được thì ra nơi này cũng là điểm trần cảm của mình.

“Trần cảm như thế, đúng là tiểu yêu tinh.” Tay phải Long Hiên để từ trong *** Phù Lạc lấy ra, phóng tới bên miệng, nhẹ nhàng liếm, “Hương vị ngọt ngào thế này.”

Phù Lạc cảm giác mình sắp ngất đi rồi, khẳng định nam nhân mang thù này đang báo thù.

May mắn sau đó Vạn Toàn báo, Giang thái y đến.

Phù Lạc xả hơi một trận, ánh mắt Long Hiên để chuyển thành thị huyết màu đỏ, “Để cho hắn lăn tới đây.” Cực kỳ thô bạo.

Long Hiên để cởi bỏ dây lưng buộc tay trái Phù Lạc, để cổ tay lộ ở bên ngoài rèm.

Trong giường, “Giang thái y, thân mình Phù Hòa nữ có tốt hơn rồi.”

Giang thái y khẩn trương vừa lau mồ hôi, vừa bắt mạch, lại nói, “Tiểu chủ thân mình đã rất tốt, tiếp tục điều dưỡng thêm thời gian sẽ không có gì đáng ngại.” Mà nội tâm Giang thái y lại quay cuồng gay gắt, trước kia bắt mạch, tiểu chủ bệnh tình hung mãnh, không có khả năng phục hồi, nhưng vì sao hiện giờ lại khôi phục rất tốt? Đáng tiếc hắn không dám nói.

“Vậy, việc thị tắm thì sao?”

Trong trường Phù Lạc nhất thời xấu hổ đỏ mặt, sao có thể hỏi ngay trước mặt thái y như vậy.

“Thân mình tiểu chủ đã ổn định, thị tắm không có gì đáng ngại.”

“Lui ra đi, Vạn Toàn, thưởng.”

Giang thái y nhanh chóng lui ra sau, tay trái Phù Lạc lại bị trói lên.

“Nàng tra tấn trăm lâu như vậy, là thời điểm nên dừng lại rồi.” Long Hiên để tà mỉa nói.

Phù Lạc cảm giác hắn hôm nay tà khí khắp người, cuồng mị đến lóa mắt, làm cho người ta không say cũng khó.

“Còn muốn, còn muốn ~~” Phù Lạc cuồng dã mị hoặc kêu lên.

“Van cầu người, van cầu người ~~” Phù Lạc thấp giọng khóc nức nở.

“Cứu mạng, cứu mạng a ~~” Phù Lạc lắc đầu kêu to.

“Hiên Áo, hoàng thượng, chủ tử, thần à, tha cho ta đi.” Phù Lạc sức cùng lực kiệt trước dùng hết khí lực rống ra.

Ba ngày, ước chừng ba ngày không xuống được giường, ngay cả cơm cũng do Lộng Ảnh từng miếng từng miếng bón cho.

“Tiểu chủ, kỳ thật người không cần làm như vậy cho Lộng Ảnh, Lộng Ảnh không thể hầu hạ tiểu chủ, còn có Bích Ngô tỷ tỷ mà, tỷ ấy cái gì cũng làm tốt hơn Lộng Ảnh, tiểu chủ tội gì ~~” Nói xong lại khóc nức nở, “Hoàng thượng thật ác độc, lại tra tấn tiểu chủ như vậy, toàn thân đều bầm tím.”

Phù Lạc sao có thể không biết xấu hổ giải thích với Lộng Ảnh mấy việc này, có điều lúc đó Long Hiên để cũng quá dã man, trực tiếp khiến Phù Lạc cả xương sống thất lưng và lưng đều đau, chuột rút, có khi ngay cả tử cung cũng bị xuyên phá rồi.

“Tiểu chủ, đây là hoàng thượng ngự tứ Tuyết Ngọc Phù Dung cao, để nó xoa cho người.” Bích Ngô tiến vào nói.

Phù Lạc xoay người để nàng bôi thuốc ở sau lưng, vừa bôi thuốc lạnh, đau đớn giảm bớt không ít, về phần bộ ngực cùng nơi riêng tư Phù Lạc tự nhiên là kiên trì chính mình làm, thuốc này quả nhiên thần kỳ, không mấy ngày bầm tím đều thật sự phai nhạt.

Nàng, nào biết đâu rằng đây là thuốc mỡ chuyên dụng của hoàng thượng hoàng triều Viêm Hạ, ngàn vàng khó mua, trong cung trữ hàng cũng chỉ có hai hộp mà thôi.

Đã nhiều ngày trôi qua bình lặng mà hạnh phúc, bởi vì ước mơ hạnh phúc tương lai, làm sao dự đoán được trời sẽ giáng tai hoạ đây?

“Tiểu chủ, Ngô công công bên lãnh cung cầu kiến.”

Phù Lạc bỗng chốc nhớ đến mẹ con Uyển phi, bởi vì rơi xuống nước đã rất lâu chưa nhìn các nàng, lần trước nhờ gã chăm sóc hai mẹ con, Ngô công công muện như vậy lại đến tìm mình, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Phù Lạc nhanh chóng đứng dậy, không chờ Ngô công công vào cửa tham kiến.

“Công công đã xảy ra chuyện gì ư?”

“Hồi tiểu chủ, Uyển phi cùng tiểu cô nương kia đều không thấy.”

“Người nói cái gì, người trông coi thế nào hả?” Phù Lạc lo lắng lớn tiếng nói.

“Là nô tài sơ sót, tiểu chủ, hiện tại làm sao bây giờ mới được đây, người trong lãnh cung tự mình đi ra ngoài đều là tử tội đó.”

Phù Lạc hít sâu một hơi, “Vất vả công công, Lộng Ảnh, thưởng, công công đi về trước đi.”

Phù Lạc tỉnh tể suy nghĩ một chút, chẳng lẽ, Uyển phi muốn đi tìm Trang Du ư? Hay là Trang Du mang Uyển phi đi rồi?

Phù Lạc lưu lại Lộng Ảnh, một mình đi tìm Trang Du.

Phù Lạc ở chỗ của nhạc công không tìm được Trang Du, liền đi đến Tử Trúc Lâm, quả nhiên hần đang ở nơi này đánh đàn.

Phù Lạc lo lắng chạy tới, “Người nhìn thấy Uyển phi tỷ tỷ không?”

Trang Du khấn trương đứng lên, khoa tay múa chân biểu đạt, không thấy nàng sao?

“Công công trông coi lãnh cung nói Uyển phi cùng Tư Du đều không thấy, tự mình ra khỏi lãnh cung chính là tử tội, chúng ta mau đi tìm thôi.”

Phù Lạc túm lấy Trang Du đang dại ra chạy đi.

Mới vừa đi ra Tử Trúc Lâm lại nhìn thấy Long Hiên đế cùng Tĩnh phi bên người.

Về mặt của hần như bầu trời âm u ngày đông giá rét, cuồng phong dữ dội thổi tới, ánh mắt đủ để đem hai tay đang nắm lấy nhau của Phù Lạc cùng Trang Du đông thành băng đá.

Phù Lạc nhanh chóng buông tay phải đang giữ chặt Trang Du ra, trong lòng đã biết, tất cả chuyện này đều là âm mưu, mà chính mình lại quan tâm bị loạn lâm vào cạm bẫy ngay thơ nhất này.

“Trang sư phụ, làm sao người ~~ , Hòa nữ muội muội, các người sao có thể ~~” Tĩnh phi sắc mặt tuyệt mỹ đã trần ngập kinh ngạc, thật không hổ là hơn cả diễn viên đoạt giải Oscar.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Phù Lạc cùng Trang Du đồng loạt quỳ xuống.

“Các người ~~” Trong ánh mắt Long Hiên đế nhanh chóng tụ tập gió lốc cường đại.

“Hoàng thượng, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, Phù Hòa nữ người còn không mau giải thích với Hoàng thượng.”

Phù Lạc tự giễu một trận, giải thích cái gì, giải thích Uyển phi mất tích à, tỷ ấy hiện tại nhất định đang ở lãnh cung, giải thích quan hệ giữa Uyển phi cùng Trang Du sao? Đây không phải là đẩy hai người họ vào chỗ chết ư?

Long Hiên đế nhìn Trang Du tuần tú tao nhã, nam tử trước mắt tuy chỉ là nhạc công thấp kém, lại có một cổ ngạo khí cùng thanh trác.

“Dem Phù Hòa nữ mang về Điện Can Nguyên thăm vấn, hấn, nhốt vào Thiên Lao đợi xử lý.” Long Hiên đế cũng không thèm nhìn tới Phù Lạc, xoay người muốn đi.

Tĩnh phi nâng cao bụng hơi gồ lên theo ở phía sau, trong lòng lại cao hứng vạn phần, nàng làm sao có thể để Phù Lạc bạn giá xuất cung, nếu nàng ta làm thơ không xuất chúng như vậy, có lẽ nàng còn xem xét buông tha nàng ta, nhưng nàng ta đã như vậy, sao có thể tiếp tục lưu lại trên thế giới này. Cơ sở ngầm an bài trong cung đã sớm bẩm báo chuyện Long Hiên đế sủng ái Phù Lạc ở điện Côn Dụ.

Điện Côn Dụ, khu vực cấm của hoàng thượng, ngay cả mình cũng không thể đi vào.

Có điều lần này ít nhiều cũng nhờ Lan Hiên phi mật báo, nếu không phải cơ sở ngầm của nàng đã từng gặp Phù Lạc cùng Trang Du hẹn hò ở Tử Trúc Lâm, mình làm sao có thể nghĩ đến một chiêu này đây? Chuyện tình giữa Uyển phi cùng nhạc công kia, nhờ phụ thân điều tra đã rõ ràng, Phù Hòa nữ làm sao đâu được mình chứ.

41. Chương 41: Hồ Dữ Ăn Con

Edit: Y Giai

Điện Can Nguyên

Phù Lạc quỳ gối trước mặt Long Hiên đế, Tĩnh phi ngồi ở một bên.

“Vạn Toàn, đêm nay để người ở chỗ này, trẫm cũng không muốn nhìn thấy nữa.” Thanh âm xa xôi mà lạnh lùng của Long Hiên đế phảng phất như từ ngoài không gian, khiến cho lòng người ta dựng đứng.

“Dạ.”

“Tĩnh phi, trẫm không hy vọng chuyện xấu đêm nay bị bắt luận kẻ nào truyền ra ngoài.” Long Hiên đế lạnh lùng nhìn Lăng Nhã Phong.

“Vâng.” Xem ra Tĩnh phi không biết đã đánh giá cao Phù Lạc, hay là đánh giá cao chính nàng ta, Long Hiên đế rõ ràng muốn áp chuyện này xuống, loại chuyện hậu cung cho hoàng đế đội nón xanh này, tự nhiên không thể để người khác biết, nếu không hoàng thượng có thể mất hết mặt mũi.

“Nàng mang bầu hãy đi về trước đi.”

“Nhưng mà hoàng thượng ~” Lăng Nhã Phong còn chưa dứt lời, đã bị ánh mắt sắc bén của Long Hiên đế cắt đứt, nàng ta hậm hực thối lui.

“Nàng không có bất kỳ lời nào muốn nói với trẫm ư?”

“Phù Lạc không có.” Phù Lạc ngẩng đầu, mong tiến vào đáy mắt lạnh như băng của hấn.

“Trẫm, biết.”

Phù Lạc kinh ngạc.

Long Hiên đế chứa một tia châm biếm. Lăng Nhã Phong muốn biến trẫm thành dao sai khiến, còn chưa đủ kinh nghiệm. Muộn thế này mà muốn kéo trẫm dạo đêm, còn đi xa như vậy, lại vừa khéo gặp chuyện này, thực sự muốn làm cho người ta tin tưởng cũng khó.

Có điều Trang Du kia quả thật được xưng tụng tuấn tú lịch sự, cũng nghe qua cảm nghệ của hấn, có một không hai thiên hạ. Cảm của Tĩnh phi cũng là hấn dạy? Lúc này đây nàng ta lại có thể sẵn lòng tính kế đến cả mạng của sư phụ mình, quả nhiên là nữ nhân có tiền đồ, có chút khẩu vị với mình.

“Theo trẫm.”

Phù Lạc ngoan ngoãn đi theo phía sau Long Hiên đế, không dám nhiều lời, lúc đứng ở cửa thiên lao, lại càng lo sợ nghi hoặc.

Trang Du bị trói ở trên giá gỗ, còn chưa hành hình.

“Cầm lấy dao.” Long Hiên đế ý bảo Phù Lạc cầm lấy dao để ở trên cái giá bên cạnh.

Phù Lạc không dám nhiều lời, vào thời khắc quan hệ đến mặt mũi đế vương này thì ngàn vạn lần cũng không thể làm sai, ai biết hẳn là tin thật hay là tin giả.

“Chém đứt tay trái của hần, tạm tha cho nàng.” Long Hiên để xoay người lạnh lùng nhìn Phù Lạc.

Bỏ qua cho ta, lại không nói bỏ qua cho Trang Du, vì sao phải để ỉnh đi chém tay hần chứ?

Dao trong tay Phù Lạc, “đang” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Luyến tiếc à?” Long Hiên để đưa tay nắm chặt hai má Phù Lạc, dùng sức, Phù Lạc đau đến mức nước mắt đều rơi.

“Thần thiếp cùng Trang tiên sinh không có gì cả, xin hoàng thượng minh giám.”

“Hừ.” Long Hiên để buông tay ra, “Phúc Yên.” Hần ra hiệu cho thái giám đi theo bên người.

Chỉ thấy thái giám kia cầm lấy dao muốn vung về hướng tay trái Trang Du.

“Đừng.” Phù Lạc thoáng chốc chắn trước mặt Trang Du, chậm rãi quỳ xuống, “Hoàng thượng, thần thiếp và Trang tiên sinh tuyệt không quan hệ bất chính, tiên sinh cầm nghề có một không hai thiên hạ, hơn nữa còn câm, hoàng thượng chém tay hần đi, sau này tiên sinh làm thế nào ~” Phù Lạc không ngăn được nước mắt chảy xuống.

Long Hiên để sửng sốt, không thể tưởng được Trang Du lại có thể câm, theo hần biết thì nhạc công trẻ tuổi đệ nhất thiên hạ này phong lưu phóng khoáng, sao lại là người câm, vậy chỉ có thể từ sau lần đáp ứng lời mời của Lễ bộ Thượng thư, trở thành sự phụ của Lăng Nhã Phong, Lăng Nhã Phong, quả nhiên thú vị.

Phù Lạc tự nhiên là không biết điều này, Lăng Nhã Phong vì không cho Trang Du truyền thụ tài nghệ cho những người khác, nên đã đưa hần độc câm, nếu không phải có người cứu, chỉ sợ hai tay cũng sẽ không còn.

“Nàng có biết hay không, nàng càng như vậy, trẫm càng không thể buông tha hần.” Long Hiên để nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, hai tay bóp chặt cổ Phù Lạc, Phù Lạc nhất thời cảm thấy ngạt thở, đầu choáng váng, không thể hô hấp, tưởng rằng mình sẽ cứ như vậy rời đi, thế nhưng hần lại buông lỏng tay ra.

Trong ánh trăng mờ, Phù Lạc dường như nhìn thấy Vạn Toàn tiến vào, ở bên tai Long Hiên để nói thầm cái gì, chuyện sau này đều không nhớ rõ.

Khi tỉnh lại, lại nằm ở trên giường rồng của điện Can Nguyên, Long Hiên để an vị ở bên giường.

“Trang tiên sinh hần ~” Phù Lạc nhất thời nhớ tới lời nói của Long Hiên để, lại nuốt trở về lời quan tâm.

“Sao nàng không hỏi về Uyển phi?” Long Hiên để chứa một tia ý cười lãnh khốc.

“Người đã làm gì bọn họ?”

“Nàng cứ nói xem? Trẫm nên xử trí bọn họ như thế nào?”

“Hoàng thượng, Uyển phi tỷ tỷ đối với hoàng thượng tuyệt không hai lòng, tỷ ấy cùng Trang tiên sinh là trước khi vào cung đã quen biết rồi.” Phù Lạc vội vàng giải thích.

“Nàng nói như vậy, trẫm nên thành toàn bọn họ ư?”

Phù Lạc đương nhiên có thể hiểu được cái loại cảm giác thiên chi kiêu tử giống Long Hiên để này, cho dù là thứ đồ chính mình vứt bỏ, cũng quyết không thể để cho người khác nhúng chàm.

Phù Lạc không nói.

“Lý Uyển Thi tự nguyện tiến cung với trẫm, hiện giờ lại dây dưa với tình nhân cũ sau lưng trẫm, trẫm nên buông tha bọn họ ư?”

“Bọn họ không có, người đừng nghĩ mỗi người đều dơ bẩn như vậy.” Phù Lạc kêu lên.

“Nha đầu ngốc, làm sao nàng biết được bọn họ có ở sau lưng trẫm hẹn gặp trong lãnh cung không đây?”

“Người, sẽ không, sẽ không.” Phù Lạc không tin, Uyển phi dịu dàng như vậy lại làm ra chuyện bực này, nhưng dù vậy thì thế nào, dù sao hoàng thượng cũng đã vứt bỏ Uyển phi, vì sao không thể thả cho bọn họ hạnh phúc?

Long Hiên để giống như nhìn thấu tâm tư Phù Lạc, “Vốn trăm cũng có thể buông tha bọn họ, nhưng mà nàng, nàng không nên hàng đêm đi Tử Trúc Lâm.” Long Hiên để nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra lời nói lạnh như băng.

Phù Lạc một thân rùng mình, hắc cái gì cũng biết.

“Tiếng đàn của hắc cảm động nàng ư?” Long Hiên để cầm cổ tay Phù Lạc thật chặt.

“A.” Phù Lạc cảm thấy một trận đau đớn, “Hoàng thượng, người làm đau thân thiếp.”

“Nàng đáng bị đối xử tệ hơn nỗi đau này.” Long Hiên để tức giận tăng vọt.

“Còn Tư Du, người làm gì Tư Du rồi?” Phù Lạc đột nhiên nhớ tới công chúa vốn nên là công chúa kia.

“Nàng cứ nói đi?”

“Con bé có thể là nữ nhi của người?” Phù Lạc khóc lên.

“Trăm, cũng không mong đợi nàng ta buông xuống. Tư Du, nàng nói cái tên như vậy, còn chưa đủ để trăm đối xử với nàng ta như thế ư?”

Phù Lạc không nói gì, sợ hãi nhìn Long Hiên để, vội lui về sau.

Long Hiên để một phen kéo Phù Lạc qua, ngón cái nhẹ nhàng lau khô nước mắt Phù Lạc, ôn nhu mà trí mạng nói: “Nếu nàng chịu tự mình chém đứt tay Trang Du, trăm cũng sẽ không làm gì bọn họ.”

“Người, người, ~” Phù Lạc đã lâu không sợ lại bị hôn mê đánh úp tới.

Hắn, vốn là ác ma, rõ ràng là hắc tàn nhẫn lạnh nhạt, lại cứng rắn đem sai lầm đẩy lên trên người Phù Lạc, mà Phù Lạc biết rõ tâm tư của hắn, nhưng không cách nào mà không áy náy.

Sau khi Phù Lạc tỉnh lại, Long Hiên để đã không còn bóng người, Bích Ngô nói: “Hoàng thượng để tiểu chủ nghiêng ngả lỗi lầm.”

Phù Lạc một trận ai oán, đau lòng.

Không nghĩ tới mình vẫn ích kỷ như vậy, người đầu tiên nghĩ đến lại là bản thân xem ra đã không thể xuất cung, thứ hai mới nghĩ đến ba nhân mạng kia, đều là bởi vì mình mà chết.

Nếu không phải mình một lòng muốn ra khỏi cung, phô trương năng lực lúc tỷ thí tài nghệ, Tĩnh phi cũng sẽ không nhằm vào mình, như vậy Uyển phi tỷ tỷ cùng Tư Du cũng sẽ không bị liên lụy. Vừa nghĩ tới Tư Du, Phù Lạc lại cảm thấy Long Hiên để tàn nhẫn lạnh khốc, hắc ngay cả con gái của mình cũng không buông tha, vậy mình thì có năng lực kỳ vọng cái gì đây, ngay cả con của mình, hắc không phải cũng không buông tha sao?

Đế vương, đế vương, quả thực so với lão hổ còn tàn nhẫn hơn.

42. Chương 42: Mơ Hồ Xuất Cung

Y Giai

Thời gian nghiêng ngả lỗi lầm cũng giống như ngồi tù, chẳng qua là ngục giam cao cấp mà thôi. Phù Lạc buồn bực đến mức có cả tâm vẽ vòng ở góc tường.

Vừa nghĩ tới không thể ra khỏi cung, chết tâm đều có. Tĩnh phi, Tĩnh phi, Phù Lạc rốt cục có thể hiểu được vì sao nữ tử hậu cung sẽ dùng vu thuật đâm tiểu nhân để đối phó địch nhân của mình rồi, thật sự là hận đến nghiêng rằng nghiêng lợi, lại không có chút biện pháp nào.

Nằm trên giường nghĩ ngợi tốt vài ngày đều không nghĩ ra còn có biện pháp nào có thể xuất cung, hoàng thượng cũng không thấy được, ngay cả con muỗi sống cũng bay không lọt.

Cuối cùng, cuối cùng rốt cục có chuyện để làm, Phù Lạc cảm thấy vạn phần cao hứng, tuy rằng chuyện này cũng khiến cho nàng hận đến nghiêng răng ngựa lợi, nhưng dù sao cũng là có việc để làm.

Long Hiên để lại có thể bắt nàng sao chép Nữ giới trăm lần, quyền nữ giới này cùng Trưởng tôn hoàng hậu viết cũng gần giống, chẳng lẽ bà ấy cũng từng xuyên qua?

Phù Lạc khoái hoạt dùng bút lông ngỗng sao chép Nữ giới, nhớ tới Bích Ngô Lộng Ảnh lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng dùng lông ngỗng dính mực viết chữ thật sự rất buồn cười, miệng Lộng Ảnh tuyệt đối nhét được hai quả trứng chim, Bích Ngô nửa quả thôi, rất nhanh đã bình tĩnh lại, quả nhiên là được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Kỳ thật không cần lông ngỗng, dùng côn gỗ nhỏ tước nhọn cũng có thể, nhưng Phù Lạc vẫn cảm thấy không xinh đẹp bằng lông ngỗng. Phù Lạc tâm tình vui mừng sao chép Nữ giới không dừng, không thể để ỉnh có chút nhàn rỗi, nếu không cứ nghĩ tới thời gian sau này của bản thân sẽ có ý tưởng tự sát. Kỳ thật cũng không phải là không nghĩ đến, nuốt vàng, thắt cổ, cắt cổ tay vân vân, nhưng vừa nhớ tới Phong Tiêm Tuyệt thì không quyết tâm được, thật sự rất muốn rất rất muốn trở lại hiện đại, quên đi hết thảy ở nơi này.

Phù Lạc cảm thấy đêm nay ngủ vô cùng thoải mái, thân mình bỗng bênh lơ lửng, gối đầu cũng cao thấp vừa phải, rắn chắc co giãn, Phù Lạc mơ mơ màng màng nhéo một phen, mơ mơ màng màng bình luận một phen, cảm giác không giống gối đầu thường ngày, cánh tay lại không an phận sờ tới sờ lui, gối đầu thật dài thật dài, Phù Lạc mạnh mẽ ngồi dậy.

Đùi, nhất định là đùi, hơn nữa còn là đùi của nam nhân, bởi vì, bởi vì nàng không cần thận mỗ tới thứ không nên sờ.

Ngẩng đầu, tiến vào mắt đúng là khuôn mặt hại nước hại dân của Long Hiên để cùng với đôi con ngươi dần thắm lại của hắn.

Hắn nghiêng người dựa vào đồ tựa lưng bằng gấm tím, một tay cầm quyển sách, mà mình vừa rồi tuyệt đối là gối lên trên đùi của hắn, cúi mắt nhìn mình, vẫn là mặc áo ngủ tối hôm qua, thân mình lắc lư chấn động khiến Phù Lạc ý thức được mình đang ở trên xe ngựa, là ở trên xe ngựa xuất cung sao?

“Sờ thoải mái không?”

Long Hiên để cúi người, cảm giác áp bách mãnh liệt khiến Phù Lạc lại nằm xuống, “Hoàng, hoàng thượng ~”

Còn lại âm cuối đã bị Long Hiên để nuốt vào trong bụng. Phù Lạc ô ô không phát ra được thanh âm đầy đủ, chỉ có thể mặc hắn giở trò, nàng thật sự rất muốn nhắc nhở hắn đây là đang ở trên xe ngựa, là nơi công cộng đó, mặc dù mình cũng rất thích loại vận động này, nhưng cũng không cần cởi mở như vậy chứ.

Nhiệt tình, Phù Lạc cảm thấy được hôm nay Long Hiên để thật sự rất nhiệt tình. Nhiệt tình hôn môi, nhiệt tình vuốt ve, nhiệt tình tiến vào.

Phù Lạc nức nở không dám lên tiếng, sợ ồn đến người đi theo xe ngựa, ngạt thở thừa nhận nóng rực của hắn, một lần lại một lần, kim lòng không đậu rên rỉ thì nhanh chóng lấy tay che miệng lại, nước mắt lưng tròng nhìn Long Hiên để cười đến đáng giận, hắn là cố ý.

“Nàng, thật chặt.” Hắn dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn ở bên tai Phù Lạc khê than, khiến lỗ tai Phù Lạc hơi ngứa, không thể không co rút lại.

Không thể càn rỡ rên rỉ, ham muốn bị đè nén ngược lại càng thêm tăng vọt, nhụy hoa lại càng phản xạ hút chặt, “Thì ra, ở trên xe ngựa thư thái như vậy.”

Phù Lạc nghĩ thầm người nhìn xem đây là người nào nói, không thấy mình cũng sắp xấu hổ đến đào đất sao, xe ngựa mãnh liệt chấn động, khiến Phù Lạc toàn thân xấu hổ đến phỉếm hồng, rất nhanh ngay lúc hắn cắn quả hồng ở đỉnh tuyết phong đã tới thiên đường trí mạng.

Rất lâu sau đó mới run rẩy cài lại áo ngủ, mà hắn đã tự tại mặc xong quần áo, nhìn Phù Lạc cả người vô lực mà bật cười.

Hắn hôm nay thật sự rất thích cười nha, Phù Lạc vô cùng không có thói quen, luôn cảm giác lạnh lẽo, có điều may mắn tươi cười rất nhanh biến mất, Phù Lạc đã khôi phục bình tĩnh.

Tươi cười thả lỏng mà tuyệt mỹ đó khiến tim Phù Lạc đập lỡ nửa nhịp.

Long Hiên để tay phải cầm lấy quyển sách, tay trái lại lần nữa hạnh kiểm xấu thăm dò vào áo ngủ hé mở của Phù Lạc, xoa nơi mềm mại, Phù Lạc hít một hơi khí lạnh, “Hoàng, hoàng thượng ~”

“Hiên Áo.” Hắn sửa lại.

“Người, tay người ~”

“Như vậy rất thoải mái, làm sao?” Ánh mắt hắn uy hiếp, khiến Phù Lạc giận mà không dám nói gì, thậm chí mình nhất gan, chỉ có thể nhận thức người xâm phạm.

Lúc này mới có cơ hội cẩn thận quan sát chiếc xe ngựa rộng lớn này. Không giống với loại hình giản dị diễn ở trong TV, không gian cũng đủ rộng mở, phía dưới trải đệm gấm, ngồi hay ngủ đều rất thoải mái, ba mặt còn có đệm dựa, bên trái để một bàn nhỏ đặc biệt, trên bàn lõm xuống để bình trà cùng cốc chén cũng sẽ không bị rơi, phía bên phải bày một cái tủ thấp, bên trong xếp sách.

Chẳng lẽ đây là vi phục xuất tuần?

Lại nhìn Long Hiên để, mặc quả nhiên là thường phục, một bộ bạch sam lại càng lộ ra vẻ tai họa của hắn.

“Chúng ta đây là đi chỗ nào?”

“Nàng muốn đi chỗ nào?”

“Biển Châu.” Phù Lạc muốn đi Biển Châu nơi Phong Tiêm Tuyết ở.

“Vây đi Biển Châu.” Hắn nhàn nhạt vút lại một câu.

Phù Lạc kinh ngạc, chẳng lẽ là mình nói đi chỗ nào thì đi chỗ đó à?

“Chúng ta đây giả dạng làm gì?” Nhớ tới trên TV vi hành đều phải thay đổi thân phận, cho nên Phù Lạc hỏi.

Long Hiên để nhíu mày, Phù Lạc biết, đây là hắn để ỉnh đoán ý tứ.

“Đi thương?”

Ánh mắt khen ngợi của Long Hiên để khiến Phù Lạc đặc ý một trận, xem ra TV thật sự không lừa ta.

“Vây, ta phải gọi người là gì đây?”

Tiếp tục nhíu mày. Quá đáng, nói một câu sẽ chết à, giờ còn tiết kiệm nước miếng như vậy, lúc đó sao lại cam lòng như vậy chứ.

“Ca ca?” Phù Lạc chột dạ hỏi. Bởi vì gọi ca ca sẽ không ngăn cản hoa đào của hoàng đế, không thấy trong TV diễn mỗi một lần hoàng đế vi hành đều có thể có một lần ái mộ diễm ngộ à?

Trùng mắt lạnh lùng nhìn, bộ ngực căng thẳng.

“Lão gia?”

Trùng mắt lạnh lùng nhìn, nhân tiện ý là, “Ta rất già à?”

“Thiếu gia?”

Không nói gì, thêm ánh mắt mắng chửi người ngu ngốc.

“Hiên Áo?”

Bàn tay đang phủ ở trên ngực, dịu dàng nhéo, tỏ vẻ ngợi khen. Môi của hắn lại cúi người xuống.

Môi lưỡi giao nhau, lưng Phù Lạc lại áp ở dưới người hắn, trong lòng chỉ chứa ông trời cứu mạng, cũng không thể lại đến lần thứ hai, thật sự mắc cỡ chết người.

Có điều lần này ông trời không cứu nàng, là Vạn Toàn đến.

Không biết có quan hệ đến việc xuất cung hay không, giọng nói của Vạn công công nghe cũng giống như nam nhân bình thường.

“Gia, tới.”

Bên trong xe Long Hiên để đình chỉ động tác chà đạp, chau mày.

Lúc sau không biết từ chỗ nào cầm một bộ nữ trang ra.

Phù Lạc luống cuống tay chân khoác lên, kết quả là có thể suy nghĩ cũng biết, trang phục cổ thật sự rất khó mặc.

Long Hiên để phát hỏa một trận lớn bắt lấy Phù Lạc, cầm quần áo mặc vào từng kiện cho nàng.

Loại cảm giác này, khiến Phù Lạc cảm thấy vạn phần sợ hãi, nhớ năm đó mình còn có giá trị lợi dụng hẳn đối với chính mình dịu dàng cũng không đến mức độ này, Phù Lạc rùng mình một trận, cảm thấy hẳn vẫn là khôi phục hẳn trước kia thì tốt hơn. Chẳng lẽ mình thật sự có cuồng ngược đãi? (Nhìn xem, không oán ngộ ngược nàng đi, không ngược nàng, là nàng không quen, ngộ cũng không có biện pháp mà).

43. Chương 43: Hoành Thánh Ăn Ngon

Edit: Y Giai

Phù Lạc chậm chậm không chịu xuống xe ngựa, thật không dám đối mặt với Vạn Toàn bên ngoài đi theo xe ngựa.

“Xuống dưới.” Long Hiên để không kiên nhẫn lên tiếng.

Phù Lạc “bịch” một tiếng không thực nữ nhảy xuống xe ngựa, làm cho Long Hiên để, Vạn Toàn, Bích Ngô, Lộng Ảnh còn có một soái ca không biết tên ngạc nhiên.

Soái ca kia vẻ mặt lãnh khốc, quần áo hắc y, chuẩn một từ khốc không hơn?

Hắn lạnh khác với Long Hiên để, sự lạnh lùng của hắn là một loại đông lạnh từ ngoài vào trong, còn sự lạnh lùng của Long Hiên để lại làm cho người ta lạnh từ trong lòng, nhưng điều đó cũng tuyệt không ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của hắc y.

“Phu nhân.” Lộng Ảnh ở bên tai Phù Lạc kêu nhỏ, còn lôi kéo tay áo của nàng một chút, Phù Lạc tỉnh lại, từ ánh mắt Lộng Ảnh thấy được hai mắt âm trầm của Long Hiên để, thực thoải mái, lúc này mới bình thường. Phù Lạc giống như người không có việc gì, tiếp tục thưởng thức soái ca.

Hắc y nam tử kia lại rất khinh thường quay đầu qua, tránh ra ngoài.

Phù Lạc bị Long Hiên để mạnh mẽ kéo đến bên bàn gỗ nhỏ bóng loáng ngồi xuống.

Lúc này mới đánh giá chỗ lều gỗ nhỏ này, đã gần giữa trưa, chẳng lẽ phải ở chỗ này ăn cơm trưa ư? Nhìn Long Hiên để một bộ dạng đương nhiên, chẳng lẽ hắn muốn ở loại địa phương thoát nhìn điều kiện vệ sinh cực độ tồi tệ này ăn cơm?

Lúc hoành thánh được mang lên, Long Hiên để vùi đầu vào ăn, nhưng lại là một bộ dạng rất hưởng thụ, Phù Lạc thật sự sợ ngây người, nha đầu bên cạnh bưng hoành thánh lên, trong chốc lát nhìn Long Hiên để, trong chốc lát lại nhìn hắc y, vẻ mặt đỏ hồng.

“Lại đến một chén.” Long Hiên để quay đầu nói với tiểu nha đầu kia.

Phù Lạc hoảng sợ, khi nào thì tốc độ dùng cơm của Long Hiên để nhanh như vậy?

Lại nghe một bên Lộng Ảnh nói thật nhỏ: “Phu nhân, Lộng Ảnh cũng muốn ăn thêm một chén.” Nhìn về mặt Bích Ngô bộ dạng khẳng định, phỏng chừng hai người đều muốn.

Vạn Toàn cùng hắc y lại muốn thêm mấy bát, mà Phù Lạc trước mắt còn chưa động.

Sợ cái gì, hoàng đế dám ăn, ta một người hiện đại từng tiêm vắc-xin phòng bệnh viêm gan A, viêm gan B còn không dám ăn?

Phù Lạc múc một muôi đưa đến miệng, oa, thật sự là thơm nồng, ăn rất ngon, hoành thánh này, trong cung cũng có thể làm, nhưng lại không có hương vị dân dã như ở nơi này, chẳng trách tất cả mọi người đều thích ăn.

Lều gỗ tuy nhỏ lại không còn một chỗ, thậm chí còn có người đang cầm một chén ngồi xổm ven đường để ăn.

Phù Lạc hít một hơi không khí thật sâu, không khí quả nhiên là hương vị ngoài cung.

Long Hiên đế rất hài lòng biểu tình Phù Lạc, “Ta luôn luôn tưởng niệm hương vị nơi này.” Hắn mang theo tươi cười thản nhiên nói.

“Vài năm không gặp, Lệ Nha đã lớn như vậy rồi.” Long Hiên đế nói với nha đầu bưng hoành thánh lên, chỉ thấy nha đầu kia nhất thời lúng túng, hai mắt to ngập nước chớp chớp, vô cùng ngại thẹn.

Phù Lạc trong lòng thầm mừng tai họa, “Tướng công, ta còn muốn một chén.” Phù Lạc mềm mại đáng yêu nói với Long Hiên đế.

Long Hiên đế dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái liếc nhìn Phù Lạc một cái, quay đầu đối Lệ Nha nói: “Lại đến một chén.” Sắc mặt tiểu nha đầu tái nhợt chạy xuống.

Đáy lòng Phù Lạc âm thầm nói với tiểu nha đầu, nhanh cảm tạ ta đi, đem tiểu bạch thỏ người cứu vớt khỏi móng vuốt của đại hoi lang.

Hoành thánh mang lên thì Long Hiên đế lại giữ bát, “Gọi lại một lần.” Hắn nói thật nhỏ, mặt mỉm cười.

Phù Lạc nhất thời cũng xấu hổ đỏ mặt, “Ta ăn no rồi.” Nhắc vậy muốn chạy, lại bị Long Hiên đế bắt lấy, hắn thật sự cũng không làm khó Phù Lạc. Cho nên Phù Lạc lại vui sướng ăn một chén, ăn thật no nê.

Có điều Long Hiên đế sẽ cứ như vậy buông tha nàng ư?

Đáp án rất hiển nhiên.

Một buổi chiều, người đi trên đường đều nhìn thấy một chiếc xe ngựa to run rẩy gay gắt, người đánh xe ngồi nghiêm chỉnh, nhìn không chớp mắt, lỗ tai còn bịt giấy.

Trong xe Phù Lạc không ngừng uống nước, cổ họng đều nói đến khàn rồi.

Một buổi chiều đều bị Long Hiên đế chết tiệt áp ở dưới thân, không ngừng gọi “Tướng công.”

Phù Lạc hiện giờ cực kỳ miễn cảm với từ tướng công.

Mà mỗi trưa ăn no rồi, bình yên nằm nghiêng, cười tà, đọc sách, tốt nhất đọc đến lác mắt luôn đi.

Phù Lạc cảm giận nguyên rửa, ôi, thất lưng lão nương đều sắp gãy rồi.

Xuất cung cũng cảm giác được Long Hiên đế rất khác, giống như buông thả rất nhiều, không còn áp lực đế vương, tuy rằng khí thế vẫn không thay đổi.

Phù Lạc nhắm mắt lại chợp mắt, sợ không cẩn thận lại dẫn sói tới, quyết tâm sau này ít nói chuyện ăn nhiều cơm.

Không biết lúc Lộng Ảnh thu thập đồ, có đem cái túi kim qua tử của mình theo không, linh kiện chính trong hoàng cung đều là sổ sách ghi chép, có ấn ký, không thể tùy tiện mua bán. Đáng thương lẫn lộn hoàng cung một chuyện mà cái gì cũng không gặp may, Phù Lạc trực giác cho rằng Long Hiên đế keo kiệt, đối tân phi ban thưởng rất ít, trước đó chưa từng có. Ngay cả phi tần được sủng ái nhất trong cung, Long Hiên đế cũng không ban tặng cái gì.

Đồ trộm được trong cung, đều ở trong nước, dùng cũng không an lòng.

Nghĩ đến đây lại trộm ngầm Long Hiên đế, cái Ngọc Chân hình rồng hắn luôn mang bên mình kia thật sự rất đẹp. Chặt trong suốt bóng nhuận, đông ấm hè mát, lấy rồng làm hình, đầu đuôi chạm vào nhau, ở giữa

chạm rỗng thật lớn, giống như thiếu chút gì, có điều mỹ cảm đặc biệt không trọn vẹn, bệnh của Phù Lạc lại tái phát.

Lúc này Long Hiên để từ từ nhắm hai mắt, nằm nghiêng, hơi thở quy luật trầm thấp, Phù Lạc cảm giác hần đang ngủ, nghĩ thầm, ta đã nói thân mình làm bằng sắt cũng không thể “làm” như vậy mà?

“Hiên Áo.” Phù Lạc nhẹ giọng kêu, không phản ứng, tốt lắm.

Lần đầu tiên thân cận như vậy, không kiêng nể gì đánh giá Long Hiên để, mũi hần rất thẳng, sát lại gần để nhìn, không có mụn đầu đen, quả nhiên là thiên sinh lệ chất. Môi hình thật sự gợi cảm, thần sắc thần nhiên, lúc cười lộ lên như hoa phá hàn băng, xuân qua bách thủy. Khuôn mặt hần như được điêu khắc ra, lông mi Long Hiên để run lên, Phù Lạc nhất thời tỉnh ngộ mình hoa si.

Liếc thấy văn phòng tứ bảo trên bàn nhỏ, nhất thời nổi lên đùa giỡn, cầm lấy bút lông, đang muốn vẽ lên khuôn mặt mà ngày thường không ai bì nổi này, nhưng ngay lúc sắp tiếp xúc thì dừng lại, mình đang làm gì đây, cho rằng đây đang là hiện đại ư? Cho rằng đây là phu quân mà mình có thể tùy tiện vui đùa sao?

Phù Lạc nhất thời sắc mặt tái nhợt, lui về phía sau, lắc lắc đầu, hần là hoàng đế, hần là hoàng đế, Phù Lạc ở trong lòng của mình một lần lại một lần mặc niệm.

Vén rèm xe lên, bên ngoài là ruộng đồng mênh mông vô bờ, điểm tuyết tường đất thừa thớt, trong đất có thể thấy được nông phu cày cấy gieo mạ, nếu muốn hỏi Phù Lạc từ xưa đến nay cái gì không biến hóa lớn nhất, chỉ sợ sẽ là cái loại sinh sống nông canh này, đất vườn giống nhau, nông phu khom người làm việc giống nhau, cuộc sống vất vả giống nhau.

Phù Lạc đang cảm thán đã xem nhẹ ánh mắt phức tạp thất vọng sau lưng.

Xe ngựa chuyển qua gò đất, chiếu vào trong mắt Phù Lạc là một cái hồ bất chợt xuất hiện, sương mù của hoàn hôn phủ trên mặt hồ, giống như làn sa mỏng che đi khuôn mặt tuyệt đại giai nhân, hồ mờ ảo thế này ở hoàng cung không được nhìn thấy, hồ trong suốt như vậy ở hiện đại cũng chưa từng thấy qua. Trong lòng Phù Lạc chỉ mong xe ngựa đi chậm một chút, chỉ mong hồ này vĩnh viễn không có điểm cuối.

“Dừng xe.” Sau lưng truyền đến thanh âm rầu rĩ.

Phù Lạc kinh hãi quay đầu, đã thấy Long Hiên để thần sắc lo lắng, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

Hần ngang nhiên xuống xe, đi đến phía sau đồng đất không thấy bóng dáng, Phù Lạc âm thầm bĩu môi, đã nói Long Hiên để không tốt như vậy mà, thì ra là chính bản thân hần muốn đi ngoài, có điều Phù Lạc vẫn rất cảm tạ bằng quang của hần, phối hợp với ý nghĩ của chính mình như vậy.

Không đợi Vạn Toàn đến đỡ nàng xuống xe, Phù Lạc lại rất không thực nữ nhảy xuống, chạy về nơi có thể đựng tay đến ao hồ.

Dùng nước lạnh vẩy lên mặt, giọt nước chảy vào trong môi, ngọt lành.

Khẩn cấp cởi giày, đạp vào trong nước, không có cách nào, chứng kiến hồ đẹp như vậy đã muốn thỏa sức vung vẩy chân vài cái. “Lộng Ảnh, Bích Ngô mau tới đây, nước này thật thoải mái.” Phù Lạc vui vẻ ngoác hai người ở bên hồ.

“Phu nhân.” Là thanh âm rất nặng, là thanh âm rất nặng không đồng ý, xem ra Lộng Ảnh cùng Bích Ngô đều không thể tiếp nhận thói quen tùy tiện cởi giày xuống nước của nàng.

Phù Lạc nhìn thấy Lộng Ảnh, nhú mày.

Đột nhiên mạnh mẽ lôi kéo Lộng Ảnh bên cạnh, “Bùm” Lộng Ảnh rất chặt vật ngã vào trong nước, cả người ướt đầm đứng lên, đang muốn hỏi vì sao, chỉ nghe thấy chủ tử của mình nói.

“Lộng Ảnh thực xin lỗi nha, tay ta hơi trơn, ày, cả người đều ướt đầm rồi, nhanh chóng đi vào trong xe thay quần áo đi.” Dứt lời lại chuyển hướng Long Hiên để chẳng biết xuất hiện lúc nào. “Gia, người xem quần áo Lộng Ảnh đều ướt rồi, không bằng ở nơi này cho nàng hơi khô rồi hãy đi.” Phù Lạc cố gắng làm ra biểu tình cầu xin.

Phù Lạc trong lòng âm thầm giải thích với Long Ảnh, không có biện pháp, ai bảo nàng muốn ở trong nước chơi nhiều một chút chứ.

“Đi lên, mang hài vào.” Thanh âm lạnh lẽo của Long Hiên để từ đỉnh đầu truyền đến.

44. Chương 44: Nướng Cá Bên Hồ

Edit: Y Giai

Phù Lạc chịu phạt bắt hạnh tiêu sái lên bờ, Bích Ngô nhanh chóng tiến lên đi giày cho nàng.

Long Hiên để hung tợn trừng mắt Phù Lạc, Phù Lạc ngoan ngoãn để Bích Ngô mang hài vào, đi về hướng xe ngựa.

“Vạn Toàn ở chỗ này đốt lửa hơ quần áo cho Long Ảnh.”

Tâm tình rơi xuống đáy cốc của Phù Lạc đột nhiên nâng lên, thật sợ mình bị bệnh tim.

“Không bằng chúng ta đến cá nướng ăn đi.” Phù Lạc cảm thấy đồng lửa này dùng để hơ quần áo, thực sự quá tốn. Đã sớm muốn thử xem cuộc sống xuyên qua làm đại hiệp nướng cá.

Long Hiên để gạt đầu với hắc y, chỉ thấy hắc y rất khốc tiêu sái đến trong hồ, từ bên hông rút ra nhuyễn kiếm, soàn soạt vài cái đã xuyên được hơn mười con cá nhỏ. Thì ra, hắc y còn là một cao thủ giỏi như vậy á, Phù Lạc về mặt sùng bái.

Người vừa khốc vừa soái, võ công lại cao, đây không phải bạn đồng hành tốt nhất khi du lịch à?

Vạn Toàn từ trong xe lấy ra một túi đồ, Phù Lạc để sát vào nhìn mới biết được thì là gia vị, quả nhiên là người có kinh nghiệm, đã sớm dự liệu đến việc ăn cơm ven đường.

Có điều khiến cho Phù Lạc kinh ngạc vẫn là Long Hiên để lại có thể biết nướng cá, động tác còn rất thuần thục.

Phù Lạc Long Ảnh Bích Ngô ba người ngồi ở một bên nghỉ ngơi, “Bích Ngô, cái người mặc y phục màu đen kia tên gọi là gì thế?”

Loại vấn đề này nhất định là không thể hỏi Long Ảnh được, “Nô tì cũng không biết.”

“Long Ảnh?” Phù Lạc ôm một tia hi vọng hỏi.

“Nô tì cũng không biết.”

“Long Ảnh, người đi hỏi thử xem.” Phù Lạc nói.

Đã thấy Long Ảnh xấu hổ đỏ mặt, “Phu nhân khi dễ Long Ảnh.” Long Ảnh ở một bên dậm chân.

Phù Lạc chính mình không dám tiến lên hỏi, đầu gối cũng biết thân phận của mình, nên cũng không có lá gan làm trò trước mặt Long Hiên để, thật không biết tại sao nữ chủ xuyên qua lại có lá gan lớn như thế, lại không thể ỉnh mượn chút lá gan?

Phù Lạc lại trở về chỗ cũ nhìn thân thủ hắc y, lúc này mới nhớ tới đại sự.

“Long Ảnh, người có mang theo bao vải ta đặt ở trong tủ quần áo không? Chính là cái bao vải màu đen ấy.” Phù Lạc vội vàng hỏi, trong đó có để tiền tiêu hàng tháng mà mình mỗi tháng ăn mặc tiết kiệm tồn được cùng với bao kim qua tử.

Long Ảnh lắc đầu. Bích Ngô lắc đầu.

“Vậy các người mang cái gì?” Phù Lạc phát hỏa một trận lớn, như vậy rõ ràng thứ gì cũng không mang.

“Chúng ta cái gì cũng không mang.”

Phù Lạc ngạc nhiên, cái gì cũng không mang vậy mình mặc cái gì, dùng cái gì?

Vẫn là Bích Ngô thông minh đáp: “Tôi hôm qua Vạn công công đột nhiên xuất hiện, bảo chúng nô tì thu thập đồ đạc của mình đi cùng hắn. Nô tì cũng là hôm nay ăn hoành thánh mới nhìn thấy phu nhân ở trong xe ngựa của gia.”

Lộng Ảnh ở một bên mãnh liệt gật đầu.

Phù Lạc vỗ đầu mình, không có tiền nữa bước khó đi, chẳng lẽ thật sự muốn giống nữ chủ khác đi thanh lâu một chuyến?

“Phu nhân người làm sao vậy?” Bích Ngô quan tâm hỏi Phù Lạc đang mãnh liệt vỗ đầu.

“Không có gì.” Phù Lạc hữu khí vô lực nói.

Có điều hương cá nướng theo gió truyền đến, khiến tâm tình của nàng khôi phục lại.

Vạn Toàn cầm cá nướng của mình và hắc y đi tới, phân cho chủ tớ ba người. Về phần Long Hiên để nướng cá tự nhiên không ai dám tranh của hắn.

Phù Lạc đem cá nướng của Vạn Toàn cùng hắc y đều thử, đáy lòng thầm cho hắc y thêm điểm, nam nhân có thể làm cơm, còn làm ngon như vậy, tăng sáu mươi điểm.

Phù Lạc thực hưởng thụ ăn cá nướng, xong rồi còn liếm liếm năm ngón tay của mình, rất kín đáo.

Lúc này chỉ có trên tay Long Hiên để còn cá, Phù Lạc mãnh liệt nhìn chằm chằm vào nam nhân có tướng ăn tao nhã này. Thật sự là quá đáng, ăn cá nướng sao lại chậm như vậy, hôm nay lúc ăn hoành thánh còn nhanh lắm cơ mà, nhất định là do cá quá khó ăn, lại không bỏ mặt mũi xuống được, xứng đáng.

Kế tiếp Long Hiên để ra hiệu cho Phù Lạc ngồi vào bên cạnh hắn, sau đó nói: “Ừ, ta ăn no rồi.” Dem cá nướng còn lại thuận tay nhét vào trong tay Phù Lạc, “Ăn hết đi, không cho phép lãng phí.”

Phù Lạc ngạc nhiên, thật sự là hơi quá đáng rồi, bản thân không ăn, liền để cho người khác, quả nhiên là bệnh hoàng đế.

Phù Lạc phẫn hận nhìn chân của hắn, không dám dùng loại ánh mắt này nhìn mặt, sau đó ngoan ngoãn xé một miếng thịt cá, chịu phận bất hạnh đặt ở miệng, ngừng thở, không thở sẽ không có cảm giác khó ăn.

Nhưng cảm giác vừa vào miệng, tươi ngon non mềm, lại có vị cay tê tê của Tứ Xuyên mà mình thích nhất thêm vị của thịt nướng, ăn quá ngon. Chẹp chẹp không đến vài cái đã ăn sạch, còn chưa thỏa mãn liếm liếm môi.

Ngẩng đầu nhìn thấy tia mỉm cười trong mắt Long Hiên để, Phù Lạc đỏ mặt một hồi, cũng không biết là đỏ mặt vì tướng ăn của mình, hay là đỏ mặt vì ánh mắt của hắn.

“Đi thôi.”

Long Hiên để đi đầu về hướng xe ngựa, Phù Lạc lưu luyến không muốn rời khỏi hồ cá, thật sự ăn rất ngon mà.

Đêm khuya, nhóm Long Hiên để mới đến một trấn nhỏ tên là Vân Lĩnh.

Vạn Toàn gõ vang một khách điểm kêu Duyệt Lai, tiểu nhị còn buồn ngủ không kiên nhẫn nói: “Đến đây đến đây.”

Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy ba nam ba nữ thì nhất thời như nước lạnh tạt vào mặt, tinh thần tăng mạnh, cái gì mà gió đem nhân vật giống như thần tiên thổi đến nơi trấn nhỏ này.

Người trung niên vào đầu, mặt trắng như ngọc, tuy rằng phong trần mệt mỏi nhưng thoát nhìn vẫn tinh thần sang sảng, đôi mắt thông minh quắc thước, xem cách ăn mặc, giống một quan gia.

Hai người sau mới thật sự khiến cho tiểu nhị mở to hai mắt.

Vì sao nói hai người?

Chỉ vì bạch sam nam tử cùng tiến vào kia trong lòng ôm một nữ tử tà váy nhẹ bay trong gió đêm, thật sự là vẻ đẹp trước nay chưa có, tiểu nhị nhìn so với thần tiên trong kịch còn đẹp hơn nửa phần, ánh mắt kia như

sao sáng trên bầu trời đêm, nhưng hàn băng bên trong lại làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Hấn khí vũ hiên ngang, long tương hổ bộ, một bước vào tiểu điểm, đã khiến tiểu nhị tự giác cúi thấp người hết sức.

Nữ tử trong lòng của hắn không nhìn thấy mặt, nhưng từ thân hình trang phục kia, khẳng định cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Phía sau đi theo hai nữ tử ăn mặc kiêu nha hoàn, xinh đẹp thanh tú, có người hầu như vậy, chắc chắn chủ nhân nhất định không kém.

Cuối cùng Hắc y nam tử tiến vào khiến tiểu nhị sợ tới mức lui từng bước, đẹp thì đẹp, chỉ là sát khí trên mặt khiến người sợ hãi.

“Ba gian phòng hảo hạng.” Vạn Toàn nói.

“Vâng, vâng, mấy vị đi theo ta.” Tiểu nhị lão đạo chạy lên lầu.

Mở phòng, Vạn Toàn nói với tiểu nhị: “Người đi xuống trước đi.”

Tiểu nhị vâng vâng dạ dạ xuống dưới nấu nước hầu hạ khách nhân.

Bích Ngô Lộng Ảnh đem chăn mềm bằng gấm ôm trong tay trải ở trên giường, Long Hiên đế nhẹ nhàng buông Phù Lạc, ba người lặng lẽ lui ra.

Vạn Toàn trước kia từng xuất tuần với Long Hiên đế, có điều cũng không phiền toái như vậy, ba nam nhân, màn trời chiếu đất, hoàng thượng cũng chưa từng để ý hay không thoải mái, nhưng lần này mang theo nữ quyến liền phiền toái, ở trọ cũng phải chú ý như vậy, trên đường ngừng ngừng đi đi, lộ trình chậm rất nhiều.

Có điều xưa nay Vạn Toàn rất hiểu tính tình Long Hiên đế, cũng không dự đoán được người sẽ vì Phù tiểu chủ tùy hứng chơi ở bên hồ, mà chậm trễ lộ trình, tối nay vốn nên đi tới trấn kế tiếp. Xưa nay chuyện mà Long Hiên đế an bài, thì sẽ không ột chút rối loạn nào.

Tiểu nhị bừng nước ấm lên, gõ cửa Long Hiên đế, cũng không dám nhìn nhiều, vốn định buông chậu nước liền lui ra, kết quả vừa xoay người đã chứng kiến giường biến dạng lớn, vốn đang kinh ngạc.

Lại nhìn mỹ nhân nằm trên giường giống như thiên tiên, bước chân lại càng không chịu động.

Đã thấy bạch sam nam tử kia chắn ở trước mắt, sắc mặt băng liệt, tiểu nhị nhất thời sinh lòng lạnh lẽo, chạy ra ngoài giống như gặp quỷ, ra đến cửa vẫn còn run rẩy, người dừng nói, sát khí trong mắt gia cho dù là hạ nhân, cũng chưa thấy qua chủ nhân có cái loại ánh mắt làm cho người ta kinh hồn táng đảm đến vậy, bộ dáng rất trẻ lại còn tuấn tú, mỹ nhân trên giường kia lại càng đẹp đến mức chưa từng thấy qua, thật giống như đêm khuya gặp phải quỷ tiên vậy.

45. Chương 45: “nôn” Nhưng Kinh Hải

Edit: Y Giai

Sáng sớm hôm sau khi Phù Lạc tỉnh lại đã sớm không thấy Long Hiên đế, Bích Ngô Lộng Ảnh hầu hạ nàng rửa mặt.

Phù Lạc quay đầu nhìn giường mình ngủ, cùng gian phòng mộc mạc này không hòa hợp chút nào. Chăn nệm gấm, chỉ phí so với trong cung cũng không thể kém.

“Phu nhân, đây đều là từ trong nhà mang theo, gia sợ phu nhân không có thói quen thô nhám ở bên ngoài.” Bích Ngô nhay bén giải thích cho đầy lòng nghi hoặc của Phù Lạc.

Chẳng qua đây quả thật đã khiến Phù Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, thực sự không có thói quen nằm lên trên giường đệm ở bên ngoài mà không biết có những ai từng ngủ qua.

“Gia, cũng rất đau lòng phu nhân chúng ta.” Lộng Ảnh xinh đẹp nói.

Phù Lạc quay đầu qua, đúng là cái loại gọi là “Đau lòng” này, cũng có người cái gọi là ôn nhu, khiến nữ nhân hậu cung muốn chết muốn sống, lúc yêu thích, thì coi trọng như châu báu, lúc không thích thì vứt bỏ như giày cũ, nhưng cho tới bây giờ đều không phải thứ cần thiết.

Phù Lạc phiên lòng một trận.

Bích Ngô Lộng Ảnh thấy thần sắc nàng không tốt, cũng không dám nói cái gì.

Phù Lạc xuống lầu liền chứng kiến ba người Long Hiên để ngồi ở cái bàn gần cửa sổ, tiểu nhị bưng lên bánh bao và cháo nóng hổi. Nhưng trong khoảnh khắc nàng đi xuống lầu, phòng ăn vốn ồn ào nhất lời im lặng không tiếng động.

Khách nhân đang ngồi đều nhìn lảng lảng vào Phù Lạc đang đi xuống, thời gian trong nháy mắt như dừng lại.

Ánh mắt lạnh băng của Long Hiên để tức thì quét về phía chủ tớ ba người, Lộng Ảnh sợ tới mức run lên.

Phù Lạc lúc này mới ý thức tới vấn đề dung mạo của mình, đại khái trong cung nhìn mỹ nhân thành quen, cũng không cảm giác mình có gì đặc biệt, nhưng khi đến nơi trấn nhủ này lại bất đồng, Phù Lạc không có thói quen bị mọi người nhìn chăm chú nên đỏ mặt.

Nhanh chóng ba bước cũng thành hai bước tiêu sái đến trước mặt Long Hiên để ngồi xuống.

Trong phòng ăn lại khôi phục tiếng bàn luận xôn xao trầm thấp, mọi người chốc chốc lại liếc sáu người ngồi bên cửa sổ, trong chốc lát mãi miết thảo luận, rất thích ý.

Long Hiên để nghiêng đầu nói nhỏ với Bích Ngô một câu, tiểu nha đầu liền bước nhanh ra khỏi khách điếm. Ba người chờ Bích Ngô ngồi ở một bàn bên cạnh, không dám ngồi cùng bàn với Long Hiên để.

Đợi Vạn Toàn cắn một miếng bánh bao nóng hổi, Phù Lạc khẽ che miệng, bắt đầu nôn khan.

Cái loại hương vị xanh miết này, cái loại mùi này làm cho người ta liên tưởng đến vị nước gạo thiêu trong lãnh cung, làm cho Phù Lạc không tự chủ được ghê tởm.

Tay Long Hiên để xoa nhẹ lưng Phù Lạc, ánh mắt như nhớ tới cái gì, nhất thời sáng ngời như ánh mặt trời.

Lộng Ảnh còn chưa kịp đến gần, đã thấy Long Hiên để ôm lấy Phù Lạc, bước dài lên lầu.

“Vạn Toàn, đi mời đại phu.”

Thẳng đến khi mùi vị bánh bao tản đi, Phù Lạc mới chậm chậm lên tiếng. “Ta không sao, không cần mời đại phu.” Phù Lạc nói với Long Hiên để.

Lại thấy hần mỉm cười, bàn tay nắm lấy tay ngọc của Phù Lạc, tâm tình xem ra rất vui mừng.

Sau khi đại phu chẩn mạch xong, theo Long Hiên để ra ngoài cửa. Không biết Long Hiên để khẽ hỏi câu gì, chỉ nghe đại phu đáp: “Phu nhân có thể là đối với mùi vị mẫn cảm, cũng không phải hỉ mạch.”

Hỉ mạch? Phù Lạc cả kinh, che ngực, may mắn không phải hỉ mạch, mình tại sao hồ đồ như vậy, thường xuyên thị tẩm như thế, vạn nhất ~~ thật sự là không dám nghĩ.

Long Hiên để tiến vào, chỉ thấy Phù Lạc khổ sở che ngực, sắc mặt tái nhợt.

Hần nhẹ nhàng kéo Phù Lạc vào trong lòng, khẽ hôn tóc mai của nàng, “Xem ra ta còn chưa đủ cố gắng.”

Phù Lạc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về mặt mỉm cười của Long Hiên để, không nhìn thấy mắt mát trong mắt của hần. Hần đây là đang đùa giỡn với mình à, đây chính là trời muốn hạ hồng vũ mà.

Sau khi Bích Ngô trở về, trong tay nhiều hơn một đồ, là khăn che mặt.

Lần này hai người hầu hạ Phù Lạc đeo khăn lên trên mặt, mới dám xuống lầu, tiếp tục lên đường.

Đoàn người tiếp tục đi về phía nam, đoạn đường này đều là sơn đạo gập ghềnh, vô cùng xóc nảy, khiến xương cốt Phù Lạc run rẩy đến sắp rời ra, nghe nói ngày kể là đến được thành đầu tiên, châu phủ Ngải Châu, thành Hằng Thanh.

Đến chạng vạng, xe ngựa dừng ở một chỗ trong sơn cốc. Phù Lạc thấy trước không đến thôn, sau không có điếm, cảnh sắc bình thường, cũng chẳng biết tại sao dừng lại.

Đã thấy Long Hiên để xuống xe trước, cũng ôm cả nàng, đoán chừng là đối với phương thức xuống xe của nàng rất bất mãn, nàng toàn vội vã nhảy xe, không đợi Vạn Toàn đưa ghế đến đặt chân.

Điều này cũng chẳng thể trách Phù Lạc, xe chạy đến chạy đi, có thể xuống xe nghỉ ngơi thật sự là rất vội, muốn tìm cũng tìm không thấy.

Long Hiên để dắt tay Phù Lạc, đi lên con đường hẹp quanh co. “Chúng ta giờ đang muốn đi chỗ nào vậy?”

Không thấy đáp lời, cũng không dám hỏi nhiều, đành phải chịu phận bất hạnh leo núi.

Không bao lâu, chỉ thấy Long Hiên để tách một chỗ có lùm cây rậm rạp ra, một hồ ôn tuyền khói trắng bao phủ sừng sững hiển lộ ra ở trước mắt.

Phù Lạc hưng phấn chạy lên trước, trời ạ, thật sự là quá tuyệt vời, một đường phong trần mệt mỏi đều không được tắm rửa qua.

Đang muốn quay đầu phân phó hai nha đầu qua rửa mặt, lại thấy hai người đã sớm chuẩn bị xong.

Long Hiên để cùng Phù Lạc hai người đi tới bên cạnh hồ, bốn người còn lại đều đợi ở bên ngoài rừng cây.

Nơi ôn tuyền này rừng cây thấp thoáng, nếu như không có người dẫn đường, thật sự là không dễ dàng phát hiện, bốn phía che đậy rất kín, cũng không sợ người nhìn thấy, thật sự là chỗ tuyệt hảo để tắm rửa.

Chỉ thấy Long Hiên để tự lo cởi bỏ quần áo, xuống nước. Phù Lạc nhìn bóng lưng của hắn mà hít khí, không thể tưởng được thân hình của hắn rèn luyện tốt như vậy, ngày thường cũng không có cơ hội cẩn thận quan sát.

“Chúng ta vội lên đường.” Long Hiên để lạnh lùng nói. Ngụ ý chính là, sao nàng còn không xuống nước, không xuống nước chúng ta cũng không thể chờ nàng, nàng thích tắm hay không tắm. Đây là Phù Lạc tự mình phiền dịch.

Phù Lạc dậm chân, tắm uyên ương thì tắm uyên ương, không tắm rửa thật sự là chịu không nổi.

Mặc quần áo có thể không biết, nhưng cởi quần áo vẫn phải biết.

Không dám nhìn ánh mắt Long Hiên để, chỉ có thể rất nhanh vùi mình vào trong nước, nước ấm vừa phải, mùi lưu huỳnh không quá khó ngửi, quả nhiên không hổ là ngay cả hoàng đế đều muốn lựa chọn dự trữ thiên nhiên tuyệt hảo này.

Sau này nếu mình có thể đào thoát, cũng tới đây khai phá làm một nơi du lịch, mảnh lối đương nhiên là “Long Tuyền” mà Long Hiên để từng tắm rửa qua. Nghĩ đến phát tài đã muốn cười, nhưng vừa đảo mắt lại nghĩ tới bản thân hầu như không có đồng nào, nhất định phải ở bên người Long Hiên để tích đủ bạc rồi mới có thể hành động.

Đang nghĩ đến xuất thần, lại thấy dưới chân trầm xuống, có người kéo chân của mình, đang muốn hô to quỹ nước, lại bị kéo cả vào đáy nước, môi Long Hiên để kề sát, Phù Lạc tham lam hít lấy không khí bên trong, hắn giống như rất thích loại hành vi này, không ngừng hôn môi để thử, chính là không cho Phù Lạc trôi lên mặt nước.

Phù Lạc cuối cùng trôi lên mặt nước thở từng hơi từng hơi, cảm giác có thể tự mình hít thở thật sự rất tốt. Ánh mắt cũng không khỏi oán hận nhìn về hướng Long Hiên để, hắn lại là biểu cảm muốn ăn đòn đây là nàng nên được. Phù Lạc cũng giận mà không dám nói gì.

“Chà lưng cho ta.” Hắn đem cái chà mềm ném cho Phù Lạc.

Đáy lòng Phù Lạc thầm mắng, tay lại ngoan ngoãn nghe lời lau người cho hắn, thật sự là hận không thể lau mất một lớp da của hắn đi, có điều ngấm lại, bản thân thật sự nhát gan sợ chết mà.

“Phía dưới.”

“Gi?” Phù Lạc đỏ mặt một trận, “Ta để Bích Ngô đến lau cho người được không?”

Kết quả là hành vi dìm nước để trừng phạt lại phát sinh.

Cuối cùng Phù Lạc chỉ có thể chịu phận bất hạnh hầu hạ đại gia hấn tắm rửa, thật cẩn thận không dám đụng vào chỗ mẫn cảm của hấn, chỉ sợ lau sụng cướp cò, khổ chính là mình. Trước kia trong cung, mỗi tháng thì tắm một lần, chỉ cảm thấy loại sự tình này làm cho người ta dư vị vô cùng, nhưng tới hôm nay, quả thật mệt chết người không đền mạng, Phù Lạc cảm thấy bình tĩnh mà xem xét, tự mình một người thì không hầu hạ nổi sinh lực long hổ của Long Hiên đế.

Sau khi tắm xong, chỉ thấy Long Hiên đế thuận tay tiếp nhận khăn chà, chà cho Phù Lạc.

“Không, không cần, ta tự mình làm là được rồi, gia ~~” Lời nói phía sau ở trong ánh mắt uy hiếp của Long Hiên đế tự động nuốt trở lại, người nguyên ý hầu hạ, chẳng lẽ ta còn sợ được hầu hạ à?

Nhưng mà hấn và nàng không giống nhau, địa phương mẫn cảm gì đều không buông tha, ngược lại còn trêu chọc, thẳng đến khi Phù Lạc cảm giác mình tê dại sắp không chịu nổi, thế nhưng hấn lại đột nhiên thu tay.

Ngược lại cởi bỏ búi tóc của Phù Lạc, ôn nhu, tuyệt đối được xưng tụng ôn nhu, nhẹ nhàng rửa mặt chải đầu cho nàng, xoa dầu bôi tóc đặc chế trong cung, ngón tay như có như không đụng chạm mang tai, vành tai của nàng ~~, thật là muốn chết quá.

Hấn, là đang gọi đầu ỉn à?

Sau khi kết thúc tất cả, hấn ở bên tai Phù Lạc nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn khá thích ở trên xe ngựa, lắc lư lắc tương đối dùng ít sức.”

Phù Lạc nhất thời máu xông tới đỉnh đầu, cảm giác muốn nổ tung.

Tức giận đẩy ngã hấn lên trên tảng đá lớn trong nước.

Tức giận ngồi lên nóng rực của hấn.

Tức giận nhìn nụ cười của hấn tỏa ra ánh sao.

Thì ra, thì ra, hấn quả nhiên là thích bị cưỡng bức mà.

Phù Lạc đột nhiên muốn đứng dậy chạy trốn, không thể để cho tên biến thái này như nguyên được.

Kết quả là, hấn từ phía sau lấn lên chính mình, tư thế biến thành kiểu cánh cung. (Kỳ thật ngộ có tâm tư để cho bọn họ thử kiểu có độ khó ột chút, có điều khẳng định không làm khó được Long.)

46. Chương 46: Vì Tích Tiền

Edit: Y Giai

Một hồi tắm rửa từ lúc mặt trời lặn tới khi ánh trăng treo cao, Phù Lạc lúc này mới nhớ tới hấn nói cái gì mà vội vã lên đường, căn bản chính là lừa phỉnh, ở đây nào có ý tứ vội vã lên đường chứ.

Long Hiên đế ở trong xe ngựa tự nhiên đọc sách, Phù Lạc thì ở trong lòng mưu sát hấn nghìn lần, mỗi lần đa dạng chồng chất, không hề theo lặp lại.

Ánh mắt lại chiếu tới miếng ngọc bội đeo ngang hông Long Hiên đế. Nó không phải đã bị mình lấy rồi à? Tại sao lại xuất hiện ở trên người hấn. Ngày đó sau khi không hỏi mà lấy quả thật trong lòng bất an, nhưng rất lâu không thấy hỏi đến, cho nên nghĩ rằng đó chỉ là trang sức tầm thường, hấn không cẩn thận đánh mất cũng không quan tâm.

Hôm nay lại nhìn thấy hấn đeo, Phù Lạc có chút kinh hãi, tay lại ngứa.

Đoàn người đi đường suốt đêm, ngày thứ hai đúng Ngọ cuối cùng đã tới thành Hằng Thanh.

Chênh lệch thành thôn ở cổ đại xem ra cũng rất xa.

Cả tòa thành đều rộn ràng, lầu ngọc trong rừng, rất náo nhiệt.

Xe ngựa đi vào trong thành, vòng qua quảng trường phồn hoa nhất, chạy nhanh về hướng một gian khách điểm hẻo lánh, quy mô không nhỏ, nhưng không thể so với gian “Phi Lai Cư” tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ trong nội thành kia.

Phù Lạc thật không ngờ Long Hiên để lại có thể không lựa chọn vào ở loại khách sạn xa hoa cấp năm sao này, ngược lại đi tới một gian “Duyệt Lai Khách Điểm” bậc trung, xem ra hẳn thật sự thích Duyệt Lai.

Giữa trưa ngủ thiếp đi trong chốc lát, tỉnh lại đã thấy Long Hiên để ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị đi ra ngoài. Dị vật trên cổ làm cho Phù Lạc cúi đầu nhìn, chẳng biết lúc nào vòng long ngọc bội kia lại đeo ở trên cổ của mình.

“Không được đánh mất.” Hắc lỗ mãng nói một câu rồi đi.

Nhìn bộ dạng hẳn chẳng hề để ý, Phù Lạc cũng không còn để ở trong lòng, nhưng lúc Bích Ngô chứng kiến khối ngọc bội này, biểu tình kinh ngạc khiến Phù Lạc thấy sai biệt. Nha đầu kia, thứ có thể làm cho sắc mặt nàng ta thay đổi cũng không nhiều.

“Bích Ngô, người biết cái ngọc bội này à?”

“Nô tì chỉ là thấy gia mang qua, nghe nói là gia truyền chí bảo.”

“Phu nhân, đây là gia đưa cho người à?” Lộng Ảnh khấn trương hỏi.

“Đó là đương nhiên.” Phù Lạc liếc mắt qua, cái nha đầu này, chẳng lẽ ỉn là đứa ngốc sao? Mấy ngày trước tới tay thì lúc muốn ném do dự không dứt, khối ngọc này sở thật sự rất thoải mái, cho nên tạm thời cất đi, không nghĩ tới chẳng biết lúc nào lại thấy ở trên người Long Hiên để, may mắn không ném, gia truyền chí bảo, danh tiếng tương đối dọa người, lần này hẳn tặng ỉn, thật miễn hậu hoạn.

Thấy Long Hiên để đi ra ngoài, tâm Phù Lạc cũng không yên lặng được, sờ sờ vền vền năm mươi lượng bạc trong lòng, xem ra cũng nên bài trừ an toàn tai hoạ ngầm. Đáy lòng âm thầm may mắn của mình có thói quen tốt, tùy thời đều mang chút tiền ở trên người, mới không lưu lạc tới mức độ kia, không được, ngày khác phải lừa gạt Long Hiên để một chút, thật sự là quý keo kiệt.

“Bích Ngô, người đi tìm ba kiện nam trang.”

“Phu nhân?”

“Như vậy đi ra ngoài tương đối dễ dàng, khó được đi chơi một lần, phải đi nhìn một chút, gia lại chưa nói không thể thăm thú xung quanh.”

Bích Ngô theo tiếng mà đi.

Phù Lạc cũng không quản nàng có bạc hay không, làm như thế nào, dù sao trên TV đem những thị nữ này đều diễn thành thần tiên, cái gì đều có thể làm ra.

Người khoan hãy nói, hiệu suất Bích Ngô làm việc rất cao, chỉ chốc lát sau đã mượn về ba kiện nam trang, ngoài ra còn có một cây quạt, đồng chí tốt đây mà.

“Công tử, chúng ta đây là muốn đi chỗ nào?” Lộng Ảnh hỏi.

“Tùy tiện nhìn xem.”

Phù Lạc mang theo hai thị đồng đi quanh thành Hằng Thanh cơ hồ đã vòng vo mấy lần, rốt cục tìm tới địa phương mình muốn tìm, một địa phương không thể rất đắt tiền, xa hoa.

“Đói bụng.” Phù Lạc đi đến xương sống hay thắt lưng đều đau, cái việc thăm này thật không dễ làm.

“Công tử, nơi đó có một gian tiệm cơm.” Bích Ngô chỉ chỉ một tiểu điểm cách đó không xa.

“Ừ, nơi đó, đúng rồi, chúng ta có tiền à?”

Lộng Ảnh vui vẻ nở nụ cười. “Đương nhiên có, từ lúc rời nhà, Vạn công, Vạn quản gia cho ta cùng Bích Ngô tỳ tỳ mỗi người rất nhiều ngân phiếu đó.”

“Vậy à?” Phù Lạc thâm nghĩ, tại sao hai nha đầu đều có mà mình thì lại không có chứ.

Vỗ vỗ bụng, chủ tớ ba người trở lại khách điểm, Phù Lạc đợi Bích Ngô ra ngoài.

“Lộng Ảnh, Vạn quản gia cho người bao nhiêu ngân phiếu?”

Lộng Ảnh giống như hiến vật quý đem một chồng ngân phiếu ra, đều là mười đến hai mươi lượng, cũng có cả một, hai trăm lượng, nghe nói là thu nhập cả đời của người nông dân.

“Lộng Ảnh, người luôn qua loa đại khái, nhiều bạc như vậy lỡ làm rớt thì sao, không bằng để ta bảo quản thay người đi.”

Lộng Ảnh vội vàng lắc đầu, “Phu nhân, số tiền này Vạn quán gia đều có tính toán, mỗi ngày chi phí bao nhiêu đều phải hướng tỉ mỉ báo cho hần, hơn nữa ~” nàng khe khẽ nhìn thoáng qua Phù Lạc hai mắt tỏa sáng.

“Hơn nữa cái gì?”

“Nghe Vạn quán gia nói, gia phân phó không thể cho phu nhân mang tiền trên thân.” Lộng Ảnh nhìn Phù Lạc tròn tròn hai mắt, lại giống như cà ngậm muối, héo rũ xuống. Lại nói: “Nhưng mà, phu nhân yên tâm, Lộng Ảnh luôn hầu hạ ở bên người phu nhân, phu nhân cần mua cái gì, tự nhiên là Lộng Ảnh trả tiền, cho nên phu nhân không mang theo tiền trên thân cũng không sao.”

Phù Lạc liếc mắt, không sao, liên quan có thể lớn. Ngón tay động động, Lộng Ảnh kinh hách đem tiền cất kỹ, “Phu nhân, người đừng, đừng xuống tay với Lộng Ảnh. Nếu đánh mất tiền, quán gia sẽ mắng chết ta đó.”

Phù Lạc tiếp tục liếc mắt, mình sao có thể phạm sai lầm đơn giản này chứ.

Một đêm này Long Hiền để chưa trở về, Phù Lạc cũng không nhiều hỏi.

Ngày hôm sau mang theo Bích Ngô Lộng Ảnh tiếp tục đi dạo, Lộng Ảnh cực độ bội phục năng lực đi dạo phổ mạnh mẽ của Phù Lạc, trong chốc lát nhìn xem tư lựa lại trong chốc lát nhìn xem trang sức, mua đến cái loại coi tiền là giấy này thật làm cho người ta kinh tâm táng đảm, may mắn trên người Bích Ngô tỷ tỷ mang theo tương đối nhiều tiền, còn của mình đều đã dùng hết.

Phù Lạc cố ý chọn tiệm cơm bên cạnh hiệu cầm đồ ngồi xuống. Sai Bích Ngô đi mua ình điểm tâm ở một con phố khác, trước khi nàng ta đi còn ngầm tinh tế dặn Lộng Ảnh, nhất định không thể lạc mất chủ tử.

Xem ra, dạo hạnh tiểu nha đầu thật rất sâu.

Có điều một lát sau Lộng Ảnh vẫn bị Phù Lạc sai đi điểm bên cạnh, mua thứ nọ thứ kia, chẳng qua bởi vì chỉ ở ngay cạnh, nàng ấy cũng không cảm thấy gì, một người lớn như vậy làm sao có thể lạc mất được?

Cho nên Phù Lạc ngay lúc nàng ta xoay người, chạy tới hiệu cầm đồ.

“Chưởng quầy, xem những đồ này, ra giá, mau.”

Phù Lạc đẩy lòng thầm mắng gian thương, chỉ thấy chưởng quỹ kia không vội không được chậm rãi lấy từng cái trang sức ra nhìn kỹ.

“Mau, còn đo đếm cái gì, coi như người tiện nghi.”

Chưởng quỹ kia lúc này sáng khoái, “Năm mươi lượng.”

Phù Lạc đẩy lòng rút gân, trang sức ít nhất hai trăm lượng, chuyển qua tay đã sụt giá nhiều như vậy, “Một trăm lượng, không mua, thì thôi.” Ai bảo mình đang vội chứ, quýnh lên sẽ không mặc cả tốt được.

“Tám mươi.”

“Thành giao.” Phù Lạc cắn chặt răng. (Thật là một nữ nhân phá gia, không nghĩ đến Long Long nhà người thân làm hoàng đế còn tiết kiệm như vậy à.)

Phù Lạc cất ngân phiếu, rất nhanh quay về trong điểm, Lộng Ảnh đã ở trong điểm vội vã đảo quanh, “Công, công tử.” Nước mắt lưng tròng.

“À, ta thấy nhàm chán, lại tùy tiện đi một vòng, chẳng lẽ một người lớn thế này còn có thể bị lạc mất à?” Phù Lạc an ủi vỗ vỗ nàng.

Tất cả những đồ hôm nay Phù Lạc mua đều ở trong một cái bao, lúc đầu cũng không có người phát hiện ra là thiếu cái gì.

Thăng đến khi chủ tớ ba người trở lại khách điểm, Lộng Ảnh mới thì thào hỏi một câu, “Dường như thiếu một túi trang sức?”

“Có thể là không cẩn thận đánh mất rồi.” Phù Lạc giả vờ lơ đãng trả lời.

“Nhưng mà, nhưng mà những thứ đó đều là phu nhân thích đến muốn chết mà?” Lộng Ảnh lại bắt đầu sốt ruột.

Phù Lạc vì muốn mua những thứ này, bất kể cái gì cũng đều nói ra.

“Ai nha, rốt cũng không có biện pháp nào, chắc bị tiểu khát cái nhặt được rồi, cứ xem như làm việc thiện đi.” Đáy lòng nói, kỳ thật ta chính là tên khát cái kia đó, Lộng Ảnh đại tỷ.

Bích Ngô bên cạnh cũng không đáp lời, ánh mắt chớp chớp.

47. Chương 47: Thánh Chủ Gia Huấn

Edit: Y Giai

Ban đêm, Long Hiên để biến mất một ngày một đêm cuối cùng đã trở lại, quần áo còn đổi thành màu tím, Phù Lạc giả vờ rót nước, tiến sát vào gối, nghĩ thầm nhất định là chạy đến địa phương kia tiêu dao khoái hoạt rồi, có điều không nghĩ thấy mùi son phấn như trong tưởng tượng, có chút vui sướng khác thường, chẳng qua nàng lựa chọn không truy cứu. Cho dù là tiểu thiếp, bị nam nhân quang minh chính đại vụng trộm như vậy, cũng rất không dễ chịu.

“Thích nàng nghe nói sao?” Long Hiên để liếc xéo Phù Lạc, nhìn không ra hỉ nộ.

Phù Lạc đỏ mặt lui về phía sau, “Cái kia, cái kia ~~”

“Nghe bảo hôm nay mua được đồ thích đến muốn chết.” Đây là một câu khẳng định, hơn nữa đem bốn từ “Thích đến muốn chết” phun ra đặc biệt nặng.

“A, ừ.” Phù Lạc ngây ngốc ngồi ở bên giường, xem ra bên người mình đều là gián điệp.

“Đưa ta nhìn đồ nàng thích, muốn chết đến vậy.” Đây một câu là câu mệnh lệnh.

Phù Lạc đành phải run rẩy đem đồ mua được ra, vẻ mặt Long Hiên để không dám bừa bãi, dùng ánh mắt hỏi, “Đây là thưởng thức của nàng?” Sắc mặt lúc này đây, Phù Lạc sợ dĩ có thể nhìn ra, đây tuyệt đối là Long Hiên để cố ý làm cho nàng xem.

“Ta, ta ~~”

“Không phải còn có một đôi vòng tay hồng ngọc cùng một kim trâm hoa mai à?” Phù Lạc tròn ánh mắt, hẳn làm sao biết ba kiện trang sức bị “rơi” kia, cái trí nhớ Bích Ngô cũng quá mạnh rồi, một mình gỡ nhiều mảnh khố như vậy động, mua đủ loại màu sắc hình dạng, cũng không thể lừa dối nổi.

“Rơi rồi.” Phù Lạc có chút e ngại khí thế của hắn, cảm giác loại áp lực bào sơn đảo hải ở trong cung đánh úp lại.

“Trùng hợp như thế, lại rơi vào trong tiệm cầm đồ.”

Phù Lạc cảm giác đầu “Oanh” một tiếng liền nổ tung.

Chén trà trên bàn rơi xuống, vỡ đầy đất. “Lừa gạt, không cho phép.” Ánh mắt tàn nhẫn thị huyết của hắn hung hăng trừng vào trong lòng Phù Lạc.

Mặc danh kỳ diệu gậy đầu nhận sai, nước mắt không ngăn được dâng lên.

“Đồ hai trăm lượng, nàng coi như tám mươi lượng? Nàng có biết một trăm hai mươi lượng là số tiền mà bao nhiêu dân chúng cả đời mới thu vào được, bao nhiêu nữ nhân thêu hồng hai tay cũng không kiếm được hay không? Nàng có biết nó có thể cho ba mươi binh sĩ ở biên ải lạnh lẽo đến phát run được mặc ấm không?” Biểu tình của hắn lạnh như đáy biển Bắc Cực.

Phù Lạc lắc đầu đang muốn tỏ vẻ không biết, lại vì ánh mắt hung ác của hắn mà đổi thành gậy đầu.

“Vươn tay ra.”

Phù Lạc ngoan ngoãn vươn tay. Chỉ thấy hấn mạnh mẽ dùng bốn ngón đánh xuống, bàn tay yếu ớt như cánh hoa nhất thời nổi lên bốn ấn ký màu đỏ.

“A.” Phù Lạc đau kêu to, nước mắt như Hoàng Hà tràn ra, không thể văn hồi, nghĩ thâm, mình nào biết sẽ gặp phải hoàng thượng như vậy chứ.

Chương thứ hai lại lên, nhưng chung quy không đánh xuống.

“Đi đem Thánh chủ gia huấn sao chép mười lần.” Thánh chủ gia huấn Phù Lạc có biết, đây là gia huấn mà hoàng đế khai triều viết xuống cho con cháu đời sau. Cần kiệm trị quốc, bỏ kiêu ngạo bỏ xa xỉ là một điều rất trọng yếu.

“Tiến vào.” Bích Ngô bình tĩnh đi tới, ánh mắt nhìn Phù Lạc nhiều hơn một tia áy náy, Lộng Ảnh lại như hàn băng. Hai người dùng tốc độ siêu tốc thu thập sạch sẽ mặt đất, lấy ra giấy mực.

Phù Lạc nháy mắt với Lộng Ảnh mấy cái, ngàn vạn lần dừng lấy lông ngỗng đến. Kết quả kia tiểu cô nương không có một chút tâm hữu linh tê nào, theo thói quen lấy ra bút lông ngỗng mà ngày thường Phù Lạc quen viết, nàng lại có thể xuống dốc đến mức này, thật sự là ý trời mà.

Lúc này đây ngay cả Bích Ngô cũng trừng mắt liếc nhìn Lộng Ảnh một cái.

“Đây là cái gì?”

“Lộng Ảnh cầm nhầm, đây là thứ phu nhân ngày thường dùng để chơi.” Bích Ngô nhanh chóng giải thích.

“Chơi như thế nào?” Ánh mắt Long Hiên để tập trung vào Phù Lạc còn đang kinh hồn chưa định.

Phù Lạc nhanh chóng làm mẫu một lần.

“Không đủ thành ý. Nâng cao cổ tay sao chép.”

Bích Ngô nhanh chóng lấy bút lông ra.

Phù Lạc đẩy lòng cảm thán, may mắn không thêm một cái bao cát ở trên tay.

Cả gian phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, hai người Bích Ngô sớm lui ra, Long Hiên để thì lật xem tấu chương không biết lấy từ chỗ nào, mà Phù Lạc lại đang múa bút thành văn, nhìn tình cảnh này, đoán chừng là chép không xong không được phép ngủ.

Trong lòng bàn tay phải đau đến muốn chết, cũng không dám phản kháng, Phù Lạc cảm giác mình thật sự làm mất mặt người xuyên qua.

Nhớ tới tình cảnh vừa rồi một bên rơi lệ một bên sao chép, hấn lại còn nói, bị nước mắt thấm ướt thì phải chép lại toàn bộ. Nay, xã hội phong kiến vạn ác đáng chết.

Lúc chép xong sắc trời đã phiếm trắng, Long Hiên để lại cũng cả đêm không nghỉ ngơi.

Chép xong thì hấn vỗ vỗ bên người để Phù Lạc qua ngồi xuống.

“Rất muốn tiền à?”

Phù Lạc lắc đầu liên tục, trái lương tâm quá.

Kết quả đã thấy hấn từ trong lòng ngực lấy ra mấy tấm ngân phiếu, giá trị đại khái không nhỏ, cộng lại cũng đủ hơn một ngàn hai. Phù Lạc hai mắt tỏa ánh sáng.

“Vốn định đưa cho nàng, nàng không muốn ~”

Long Hiên để còn chưa nói xong, đã bị Phù Lạc từ trong tay đoạt lấy ngân phiếu.

“Cắt đứt lời của ta, không cho phép.” Hấn âm lãnh nói.

Phù Lạc thì lại nhìn ngân phiếu, nghĩ đến tương lai, ân cừ gì cũng có thể để qua một bên, “Chụt chụt” hai tiếng ở trên mặt Long Hiên để hôn liên tiếp hai cái.

Hắn không nói cái gì nữa, chỉ ý bảo nàng nằm ngủ.

Khi tỉnh lại đã không thấy bóng dáng của hắn.

Phù Lạc lại mang theo Bích Ngô Lộng Ảnh, khởi hành đi dạo phố, thật sự là thời không đợi ta, ai cũng không biết Long Hiên để khi nào thì định rời khỏi nơi này, cho nên Phù Lạc nhất định xuống tay nhanh chút.

Vốn muốn đi tìm đại phu, nhưng lại sợ Bích Ngô đều ghi nhớ rồi trở về nói cho Long Hiên để, với sự khôn khéo của hắn, vừa tra, khẳng định sẽ biết xảy ra chuyện gì, chỉ sợ lúc đó bản thân thật sự chỉ có một con đường chết. Long Hiên để âm tình bất định, mấy ngày trước đây còn nhu tình mật ý, mặc dù đối với người khác tuyệt đối không được xưng như vậy, nhưng với Long Hiên để mà nói, Phù Lạc cảm thấy mấy ngày trước hoàn toàn xứng với nhu tình mật ý, đây là đối với những người khác yêu cầu không thể quá cao, mới đi vắng một cái, ngày hôm qua đã trở mặt vô tình.

Xem ra thực sự chỉ có thể đi đến một nơi mà người xuyên qua muốn đi — thanh lâu.

Chỉ hy vọng, chuyện bản thân náo động thanh lâu, có thể dời đi sự chú ý của hắn.

Lúc Bích Ngô Lộng Ảnh chứng kiến Phù Lạc một mực hướng tới “Miên Hương lâu”, đều bị hù sợ. Lộng Ảnh liền tiếp kéo Phù Lạc ra phía ngoài, “Công, công tử, người không muốn sống nữa à, nếu bị gia biết, vậy, vậy chúng tiểu nhân nhất định sẽ bị ~~”

“Cho nên cũng không để cho gia biết được.” Phù Lạc lớn tiếng nói, tránh khỏi tay Lộng Ảnh.

“A, vị gia này, chúng ta ở đây còn chưa mở cửa mà.” Người đẹp hết thời giống như tú bà ăn mặc trang điểm xinh đẹp uốn éo uốn éo tiến đến.

Phù Lạc thực anh tuấn đem ngân phiếu thoáng qua trước mặt bà ta, năm mươi lượng.

Tú bà ánh mắt phát sáng, Miên Hương lâu của bà ta ở thành Hằng Thanh cũng chính là một nơi tiêu vàng bạc trung, gia nào ra tay hào phóng thì đều đi đến danh lâu thượng đẳng, ra tay hào phóng giống vị “Gia” này còn chưa được gặp nhiều.

Chỉ cần có tiền để kiếm, cái gì cũng có thể làm.

“Gia, muốn dạng cô nương gì ạ?”

“Gia muốn một cô nương hiểu mưa móc thâm sâu.” Tú bà một bộ rõ ràng đem ba người bọn họ dẫn vào trong phòng một cô nương tên là Hoa Diễm.

Một luồng hương phấn gay mũi truyền đến, một nữ tử y sam nửa mở trang điểm rất đậm đi ra.

“Gia, vị này chính là cô nương Hoa Diễm, cũng là đầu bài của Miên Hương lâu chúng ta, người thử qua đều nói rất được.” Tú bà ở một bên cười đến run rẩy hết cả người.

“Đi xuống đi.”

Phù Lạc một phen giữ chặt tay của Hoa Diễm, đi vào phòng trong, “Cô nương, chúng ta tâm sự.” Giả vờ làm ra một bộ sắc mị.

“Công, công tử, người đây là muốn làm gì?” Lộng Ảnh nhanh chóng bám trụ tay Phù Lạc.

Phù Lạc dùng giọng nói mà Bích Ngô cũng vừa vặn có thể nghe thấy nhỏ giọng nói: “Ta đây là muốn đi thỉnh giáo, hiểu không, nha đầu ngốc.” Lộng Ảnh tỉnh tỉnh mê mê, nhưng Phù Lạc nghĩ thầm Bích Ngô nhất định hiểu, Bích Ngô không hiểu, Long Hiên để cũng nhất định hiểu. Bích Ngô này, thì ra vẫn luôn là cơ sở ngầm của Long Hiên để.

Phù Lạc đem hai người các nàng ở lại gian ngoài, cùng Hoa Diễm đi vào bên trong.

Nàng kia thần sắc lập tức thay đổi.

“Cô nương, là tới nơi này tìm tỷ muội chúng ta chơi đùa à?”

Phù Lạc cũng nghiêm mặt nói: “Không dám, chỉ là muốn xin cô nương một chén thuốc mà thôi.”

48. Chương 48: Nhất Lao Vĩnh Dật

Edit: Y Giai

“Thuốc?”

Phù Lạc ở bên tai Hoa Diễm nói thầm một hồi. “Người muốn làm gì?”

“Ta cái gì cũng không làm, quả quyết sẽ không liên lụy cô nương, chỉ cần cô nương làm theo lời ta nói, một trăm lượng này chính là của cô nương, có điều cuối cùng muốn cô nương không phát sinh chuyện gì, thì nếu có người đến hỏi, nói ta tới lãnh giáo cô nương thuật phòng the, nếu cô nương nói cho người khác việc này, ta tự thân khó bảo toàn không nói, chỉ sợ cô nương cũng ~”

Hoa Diễm vốn không muốn mạo hiểm như vậy, nhưng lại không chịu nổi hấp dẫn của một trăm lượng bạc, cuối cùng gật đầu đáp ứng. Phân phó tiểu nha đầu đi xuống, không bao lâu bưng lên một chén thuốc.

Phù Lạc âm thầm gật đầu, sớm biết kỹ viện sẽ có loại thuốc này, tú bà vì không cho kỹ nữ mang thai, đều cho các nàng uống loại thuốc này. Sau khi uống xong, sẽ không bao giờ gặp phiền phức có con nối dõi.

Lúc Phù Lạc bước ra khỏi Miên Hương lâu, cảm thấy cả thân thể sảng khoái tinh thần, rốt cục giải quyết xong một họa lớn trong lòng.

Bích Ngô Lộng Ảnh theo sát ở phía sau, không ngừng lau mồ hôi.

Một đêm này Long Hiên để trở về, vẻ mặt cười như không cười.

“Quá dụng tâm, ngược lại không tốt.” Hắn thản nhiên phun ra một câu như vậy.

Phù Lạc chỉ biết hắn sẽ đi tra, hắn vì sao lại lo lắng đối với chính mình như vậy, cái gì cũng muốn tra, cái gì cũng muốn biết, không mệt mỏi ư?

“Không bằng tối nay vi phu thử xem phu nhân đã học được những gì.” Hắn từ phía sau lưng tựa đầu đặt ở xương quai xanh của Phù Lạc.

Một đêm này, Phù Lạc vô cùng cảm tạ các cách thức trong Sắc giới, đúng là thuốc hay cứu mạng, bằng không thật sự là không dễ ứng phó.

Sau khi mây mưa, Long Hiên để giống như con mèo ăn no, lười nhác dựa vào.

“Cái này cũng mới mẻ, có điều sau này phu nhân vẫn nên ít đi đến loại địa phương đó thì tốt hơn.” Ánh mắt nghiêm túc khóa lấy dung nhan Phù Lạc.

Phù Lạc gật đầu.

Người nam nhân này, điều tra mình trắng trợn như vậy, còn sợ mình không biết, thật sự là hơi quá đáng, tự do, như vậy có thể tự do cái gì?

“Ừ, vì sao nàng không đi ‘Xuyên Nguyệt lâu’?” Long Hiên để tò mò hỏi.

“Đương nhiên là vì tiết kiệm rồi.” Phù Lạc hờn hển nói. Trong lòng nói, ta chỉ biết hoàng đế mà đáng tin, heo mẹ đều biết leo cây, quả nhiên là cũng quan tâm những việc phong hoa tuyết nguyệt này. Xuyên Nguyệt lâu ở thành Hằng Thanh chính là một trong những chi nhánh thanh lâu xa hoa lớn nhất cả nước, nghe nói phí vào đó rất đắt, Phù Lạc cảm giác mình vẫn nên tiết kiệm một chút, thứ nhất là vì không dễ bị đánh, thứ hai cũng tiết kiệm một chút sinh hoạt phí sau này ỉn.

Long Hiên để tán thưởng sờ sờ đầu Phù Lạc.

“Gia, từng đi Xuyên Nguyệt lâu rồi?” Phù Lạc ôm lấy cánh tay Long Hiên để, ánh mắt hâm mộ, trên mặt cười quyến rũ nhìn hắn. Trong lòng thì nghĩ, xem người làm sao không biết xấu hổ mà trả lời.

Kết quả Long Hiên để rất khốc rút cánh tay ra, không nhìn Phù Lạc, không quan tâm đáp: “Từng đi.”

Tiểu vũ trụ của Phù Lạc hừng hực thiêu đốt, nhưng không cách nào bùng nổ. Chỉ có thể nằm xuống, mạnh mẽ kéo mền qua, quay lưng lại.

“Làm sao vậy?”

“Đau đầu.”

Phù Lạc thề nhất định mình có nghe thấy tiếng cười rầu rĩ. Hắn từ phía sau lưng ôm lấy chính mình, “Trước kia từng đi, lần này không đi.”

Phù Lạc không muốn cười, nhưng nhịn không được nhếch mép. Xoay người ngồi dậy, “Cũng không phải đã nói phải tiết kiệm à? Người có biết chi phí một đêm ở Xuyên Nguyệt lâu có thể cho bao nhiêu binh sĩ ~”

Còn chưa nói xong đã bị Long Hiên đế một câu ngăn chặn.

“Cho nên, là người khác mời khách.” Hắn ném một câu.

Phù Lạc hóa đá, đây, đây là người nào mời.

Sau khi rời khỏi thành Hằng Thanh, tâm Phù Lạc mới buông lỏng, chuyện của Miên Hương lâu hẵn là sẽ không bị lộ? Trộm liếc hạ Long Hiên đế, ánh mắt yên tĩnh, một đoạn lo lắng đề phòng của Phù Lạc cuối cùng biểu lộ cả chặng đường.

Phù Lạc xoa bóp chân nhỏ đau nhức, ngồi xe ngựa thật sự là rất thống khổ. Đều do Long Hiên đế không cho nàng cùng Lộng Ảnh Bích Ngô ngồi chung một chiếc xe, như vậy có thể dễ dàng hưởng thụ đãi ngộ mát xa.

Lúc Phù Lạc cảm giác áp lực trên bắp đùi mình thì sợ ngây người. Hắn, hắn lại có thể mát xa chân nhỏ ỉnh, thật sự là trời muốn hạ mưa hồng. Mà Long Hiên đế một bộ tự nhiên, tức thì khiến Phù Lạc có ảo giác về thân phận hai người, có điều sự ấm áp này ngăn ngòi không kéo dài được bao lâu, “Đối nàng.” Đại gia hắn đã đuổi đuôi ra, ý bảo đến lượt Phù Lạc phục vụ.

Ta biết mà, tuyệt đối không có chuyện trời hạ mưa hồng. Lại cũng không dám nói linh tinh gọi Bích Ngô hay gì, trừng phạt sẽ khó chịu.

“Chúng ta đang đi chỗ nào?” Phù Lạc một bên hỏi, một bên dùng đầu ngón chân Long Hiên đế, hận không thể ấn ra cái lỗ thủng.

“Tăng lực mạnh chút.” Phù Lạc bắt đầu chảy mồ hôi, lực tay của mình quá nhẹ? Hắn tính kháng quá lớn? Cuối cùng tay xoa đến ê ẩm tê dại, mà hắn một bộ sảng khoái tinh thần, thêm ánh mắt mình làm mình chịu, quá đáng giận, thật sự là đấu không lại đại gia hắn.

“Nghe nói, ‘Nhĩ Tát tiết’ được tổ chức mỗi năm một lần ở tộc Gia Nhung gần phủ Nam Bình sắp bắt đầu.” Long Hiên đế giống như lơ đãng nói.

Phù Lạc lập tức vểnh tai muốn nghe câu tiếp theo, lại đợi mãi không được.

“Hết rồi?” Cuối cùng Phù Lạc không thể tưởng tượng nổi hướng Long Hiên đế tung một câu.

Không trả lời.

“Gia, chúng ta sẽ đi à?” Hai mắt Phù Lạc lóe sáng lấp lánh, nàng đối với tiết Nhĩ Tát trong truyền thuyết của tộc Gia Nhung đã sớm thèm muốn nhiều ngày, nghe nói lần này còn là sự kiện trưởng tộc Gia Nhung mới đăng vị năm trước tuyển thê tử, lần này nhất định có ý nghĩa khác biệt. Tộc Gia Nhung là dân tộc thiểu số có nhân số nhiều nhất biên cảnh Viêm Hạ, mỗi tộc nhân đều thiện chiến, giỏi ca múa, nam tuấn nữ xinh, hấp dẫn người ta chảy nước miếng.

Long Hiên đế nhíu mày, “Ta không thích gần náo nhiệt.”

Phù Lạc mắt mát cúi đầu, nàng biết hắn thích im lặng.

“Đùi có chút đau.” Đỉnh đầu nhàn nhạt quăng đến một câu.

Đáy lòng Phù Lạc khẽ đếm cả mười tám đời tổ tông nhà hắn, rốt cục có thể bình tĩnh đối mặt với hắn, hoàng đế đáng giận này, là cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Đau nhức trên tay còn chưa biến mất, lại bắt đầu một phen ngược đãi.

Hai tay Phù Lạc nhẹ nhàng xoa đùi Long Hiên để, lực đạo vừa phải, mang trên mặt tươi cười sáng rõ, “Gia, thiếp thân xoa bóp thêm cho người, nghe nói tộc Gia Nhung có tiếng là sinh ra toàn mỹ nữ đó.”

“Ồ.” Khóe miệng Long Hiên để chứa một tia mỉm cười không nhìn được.

“Gia, không muốn đi xem à? Nghe nói, mỹ nhân nơi đó rất đẹp.”

“Ừm.”

“Nghe nói ~”

Cuối cùng Long Hiên để không thể nhìn được nữa, “Ngậm miệng.”

Phù Lạc đành phải đành chỉ mình dụ khuyển.

“Gia, chân còn đau không?” Sau một hồi, Phù Lạc nịnh hót hỏi, nếu người dám trả lời không phải, lão nương sẽ liều mạng với người.

Kết quả nàng và Long Hiên để liều mạng không? Đáp án khẳng định là không, bởi vì Long Hiên để nói, không đau. Phù Lạc hoan hỉ một trận, may người thức thời.

Nhưng sau đó mỗ ác nhân lại bổ thêm một câu, “Đầu của ta lại bắt đầu đau.”

Phù Lạc vẻ mặt run rẩy. Tay lại tự phát xoa đầu cho hắn.

49. Chương 49: Thân Thích Đến Rồi

Edit: Y Giai

Lần trước nói đến, Phù Lạc đang cố gắng nịnh hót Long Hiên để, để cho hắn đồng ý đi “tiết Nhĩ Tát”.

Đột nhiên, Phù Lạc cứng còng thân mình, mặt tái nhợt, cái kia, phía dưới, chẳng lẽ

~~“Ta, ta muốn đi cùng Bích Ngô, Lộng Ảnh.”

Long Hiên để đang được mát xa thoải mái, vẻ mặt không kiên nhẫn, dùng ánh mắt nói: “Nàng muốn chết có phải không?”

Phù Lạc hơi lớn giọng, “Dừng xe, ta muốn Bích Ngô Lộng Ảnh.”

“Không được hề nháo.” Long Hiên để bắt đầu phát hỏa.

“Dừng xe, ta muốn Bích Ngô Lộng Ảnh.” Phù Lạc thét chói tai.

Long Hiên để chỉ biết, người nào đó một khắc trước còn bị khi dễ, đột nhiên biến thân rồi, cũng không phải trúng cổ độc.

Hắn nào biết đâu rằng, nữ nhân một khi cái kia đến, người phản ứng miễn cưỡng, nội tiết sẽ nhanh chóng mất cân đối, tâm tình nóng nảy, đau đớn khó nhịn.

“Không – được – náo.” Hắn từng chữ phun ra, tay nắm cổ tay Phù Lạc tăng thêm lực đạo.

Phù Lạc đau nứt nở, tay “Không tự chủ được” liền pia ra ngoài, “Ta bị quỷ thủy còn không được sao?” Phù Lạc chột dạ kêu to.

Trên mặt Long Hiên để hạ xuống chướng ấn của Phù Lạc, nháy mắt biến thành màu đen, nổi lên một tia đỏ ửng. Nhưng trong ánh mắt ngưng tụ thủy băng ngàn năm không thay đổi, âm hàn đến mức làm cho người phát run.

Ngoài xe Vạn Toàn đánh xe hoàn toàn cứng đờ.

Tiếng “pia” kia, làm cho hắn đờ người ra, nghĩ thâm lần này chết chắc rồi.

Nhưng sau đó tiếng thét chói tai của nữ tử, lại khiến cho hắn máu vọt lên dâng trước, thiếu chút nữa chảy máu não tử vong.

Lại nhìn hắc y thính tai nhảy cảm phía sau, vốn bóng dáng rất khốc, sau đó khinh thường quay đầu, đỏ mặt.

Phù Lạc đau đến phủ phục ở trên mặt đất, lúc này đây thật sự rất đau, vốn đã bị đau bụng kinh gay gắt, hơn nữa mới vừa nếm qua loại thuốc tàn bạo kia, thật sự là hoạ vô đơn chí.

Có điều trong một chốc đau đến sắp ngất đi, trong lòng nàng nghĩ chính là: mẹ, người chớ quên đáp ứng chuyện của ta nha, vì soái ca ta sẽ liều mạng.

(Mỗ Đang, rùng mình một cái. Coi như người lợi hại.)

“Dừng xe. Kêu Bích Ngô Lộng Ảnh lại đây, đỡ phu nhân qua.” Long Hiên để thở sâu vài lần, bình tĩnh nói.

Lúc sau, Bích Ngô Lộng Ảnh ở trong xe vội đến vội đi giúp Phù Lạc thay quần áo, thay gói to dùng bọc phân tro.

Phù Lạc đau đến lăn lộn ở trên xe, may mắn bộ dạng chật vật này không để cho Long Hiên để xem. Tóc tai bù xù, mồ hôi chảy không dứt, trắng xanh như tờ giấy, rành rành một nữ quỷ.

Giấy thay đổi một bao, lại một bao.

“Phu nhân, người chảy thiệt nhiều máu, có muốn tìm đại phu xem qua hay không?” Lộng Ảnh hỏi.

Lộng Ảnh ở trong lòng mắng, thật là một tiểu bạch si, loại bệnh này thật sự dọa người.

Bích Ngô ở một bên xoa nhẹ bụng Phù Lạc, nhưng đau đớn vẫn chậm rãi không dứt.

“Chườm nóng, chườm nóng mới được.” Phù Lạc thì thào.

“Nhưng mà ~” Bích Ngô thấy Phù Lạc khó chịu như vậy cũng nóng vội, nhưng nơi hoang giao dã ngoài này biết tìm nước ấm ở đâu.

Không bao lâu Long Hiên để lại hạ lệnh dừng xe.

Đi đến trước xe ngựa Phù Lạc ngồi, vén rèm lên. Chỉ nhìn thấy Phù Lạc ở trên xe uốn cong thành một đoàn, không nhìn được rên rỉ.

“Gia.” Hai giọng nữ lạnh lạnh truyền vào tai Phù Lạc, cũng không dám ngẩng đầu, chỉ có thể đem thân mình chuyển vào bên trong. Không muốn để cho hắn thấy bộ dạng xấu xí chật vật này của mình.

Long Hiên để cau mày, bế Phù Lạc đi ra, nàng sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, đầu chôn vào trong ngực của hắn.

Khi hắn ôm nàng đến trên xe mình thì Phù Lạc nhanh chóng điều chỉnh tư thế đưa lưng về phía hắn.

Hắn lên xe, đoàn người tiếp tục tiến lên.

“Sao lại không dám nhìn ta?” Thanh âm lạnh lẽo từ phía sau vang lên.

“Xấu.” Hồi lâu, cẩn thận mới có thể nghe rõ câu trả lời của nàng.

Thở dài một tiếng.

Phù Lạc cảm giác hắn đem đầu của mình đặt ở trên đùi hắn, lòng bàn tay mang theo vết chai tiến vào trong áo, phủ lên cái bụng lạnh lẽo của nàng. Một cỗ nhiệt lực cuộn cuộn truyền đến, thật thoải mái, thật là một ấm lò sống.

Mây nhú chặt của Phù Lạc thoáng buông ra, cắn môi, không dám rên rỉ.

Long Hiên để cúi đầu trông thấy môi nàng sắp bị cắn ra máu, “Dừng cắn, muốn rên rỉ thì cứ ra tiếng.” Dứt lời, dùng ngón tay tách cánh môi của nàng ra.

Có điều Phù Lạc vẫn không phát ra thanh âm, hắn thích im lặng, sợ hắn không kiên nhẫn một cái, lại tức giận, ài, ai bảo hắn âm tình bất định. Cuối cùng đối phương thức thành cắn bắp đùi của hắn, tiết hận lại tiết đau.

Trong mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có một bàn tay lau mồ hôi ình, bưng nước, vuốt ve mái tóc dài của mình.

Một đêm này ở trong đau đớn, qua đi, lệ rơi không dứt.

Ngày hôm sau tình huống tốt hơn nhiều, nhưng vẫn đau đớn như cũ. Lúc xe ngựa muốn dừng lại, Bích Ngô Lộng Ảnh đi lên hầu hạ nàng thay quần áo.

Nhớ tới đủ loại đều bị Long Hiên để hiểu rõ, cảm giác mình không bằng chết rồi quên đi.

Ngày cuối cùng sau đó không còn đau bụng, nhưng tay cùng miệng lại vạn phần nhức mỏi.

Long Hiên để vô lương, tình dục chết tiệt, lại có thể hiếp bức mình vì hấn. Hu hu hu, cái giá của một tát này thật quá lớn, nàng thực sợ hấn dưỡng thành thói quen khác.

Quả nhiên hấn không chịu một lần lỗ vốn, Phù Lạc nghĩ thầm.

Năm ngày sau, Phù Lạc rốt cục có thể sống dậy nhảy loạn.

Ở trong núi tìm một ôn tuyền, duyên dáng tắm sạch một chút, hung hăng bị khi phụ một chút, có điều Phù Lạc vẫn rất cao hứng. Hấn, xem ra cũng không bị nhiễm thói quen bất lương.

Xe ngựa rốt cục chạy vào thánh địa Mỹ Nhân cốc của tộc Gia Nhung.

Mỗi một năm “tiết Nhĩ Tát” đều được cử hành ở đây, tộc nhân cả nước các nơi đều sẽ ở ngày này đến nơi đây, ngày hội chúc mừng bọn họ long trọng nhất.

Các chàng trai cùng các cô nương trẻ tuổi đều muốn ở trên sự kiện này tìm kiếm người yêu của mình.

Mỗi một năm còn phải chọn ra nữ tử xinh đẹp nhất trong tộc, đảm nhiệm phụ trách Thánh nữ Tế Tự một năm này.

Tiết mục cuối cùng của tiết Nhĩ Tát chính là, tộc trưởng cùng Thánh nữ Tế Tự đại biểu cho tổ tiên toàn tộc Gia Nhung lễ bái.

Mà Thánh nữ năm nay còn có thêm một thân phận, chính là Tế Tự trôi qua còn có thể trở thành thê tử của tộc trưởng mới, bọn họ xưng là “Nhĩ Tát Na”.

Ngày hội thịnh đại nhất tộc Gia Nhung không chỉ hoan nghênh tộc nhân của mình, còn hoan nghênh khách nhân đường xa mà đến, loại văn hóa bao dung này, là điều Phù Lạc thưởng thức nhất.

Vây quanh trên núi Mỹ Nhân cốc trú đầy người tộc Gia Nhung, nhà nhà đều có lầu canh, trên lầu lại là chỗ ở của cô nương chưa gả, các huynh đệ muốn cùng cô nương mình yêu thích hẹn hò, trước phải leo lên tầng đá xây lầu canh cao cao kia.

Đoàn người Long Hiên để ở một khách sạn trong cốc, lấy số tiền lớn cùng dụ, khuyên can mãi, liên đới chủ nhân nhượng ra một gian phòng ốc của mình, mới được ba gian phòng gần nhau. Khách điểm trong cốc đã sớm kín người hết chỗ, thậm chí, ngay cả phòng khách trên đất đều ngủ đầy thương nhân đường xa tới.

Bích Ngô mặc một bộ y phục tộc Gia Nhung cho Phù Lạc.

Phù Lạc mặc là một cái váy màu vàng nhạt thêu mẫu đơn màu hồng trên tay áo cùng cổ sâu chữ V, hở ngực hở rốn, lớn mật phóng khoáng. Phía dưới váy sắc hoa, chỗ làn váy cũng có thêu đoá mẫu đơn lớn màu hồng, hoa lệ mà quyến rũ. Trên lưng gắn chuỗi kim châu có rèm tua, theo cái mông đong đưa mà kịch liệt lay động, thật là hấp dẫn ánh mắt của người khác. Chân mang giày dệt bằng cỏ lộ ngón của Gia Nhung, lấy dây tơ nhiều màu thắt ở trên mắt cá chân, ngón chân trắng tinh đáng yêu còn được Bích Ngô thoa lên sơn đỏ hòa với phần vàng, sáng rọi rực rỡ. Cô nương nơi này thật sự là quá lớn mật, Viêm Hạ tuy rằng dân phong cởi mở, nhưng việc lộ ra chân ngọc lại không thể bao dung, cho nên Long Hiên để đối với việc Phù Lạc tùy tiện cởi giày xuống hồ vạn phần tức giận.

Hai tay cổ tay cùng trên mắt cá chân đều đeo chuông vàng linh linh vang lên, đây là đồ trang sức mà cô nương tộc Gia Nhung yêu nhất, nhảy múa lên, thân động chuông vang, rất mỹ lệ, không chỉ có thị giác, mà thính giác cũng được hưởng thụ.

Cuối cùng mái tóc xinh đẹp buộc thành một bím tóc lớn, rũ xuống ở một bên trên bộ ngực, bên trên lấy đóa hoa lê màu trắng làm trang sức, thật sự là xinh đẹp vô cùng.

Trên đầu rũ xuống ba vòng màu vàng, trên vòng trang sức phía dưới cùng còn treo một cái Bạch Ngọc chạm khắc thành Nguyệt Nha, để giữa tâm trán, sáng rõ mê hoặc.

Phù Lạc nhìn trang phục của mình, rất cao hứng, không thể tưởng được y phục cô nương của tộc Gia Nhung tộc xinh đẹp tinh tế như vậy.

“Đây là người mua à, Bích Ngô?”

“Không phải, là Vạn quán gia mang từ trong nhà theo.”

Phù Lạc bật dậy, hừng hực lửa giận thiêu đốt, Long Hiên để này đúng là tên lường gạt, vân đạm phong khinh như vậy, làm ỉnh cử tưởng là trùng hợp gặp được buổi lễ long trọng này, mà đại gia hắc còn không thích đến gần náo nhiệt chứ.

Thì ra trong cung đã an bài tới nơi này rồi, quá đáng.

Bích Ngô giữ chặt Phù Lạc, “Phu nhân, vẫn chưa trang điểm xong mà.”

Phù Lạc chợt ngồi xuống, đứng rồi, lông mi mới vẽ một nửa, đi ra ngoài còn không dọa người à.

Ở Bích Ngô thuần thực kẻ mày, rất nhanh họa trang cho Phù Lạc rất đẹp, nhìn bản thân trong gương ngượng ngùng mang theo quyến rũ, đôi môi nhẹ nhàng xoa phần, người trong gương thực sự quá xinh đẹp, đều sắp không nhận ra rồi, quả nhiên vẫn là sơn thủy ngoài cung dưỡng người mà.

“Phu nhân, thật sự là càng ngày càng đẹp.” Lộng Ảnh ở bên cạnh khen.

Sau khi xuất cung không hề dùng phấn, hôm nay trang phục lộng lẫy như thế, thật là đẹp đến kinh tâm động phách. Phù Lạc tự kỷ cười.

50. Chương 50: Hương Vị Của Nhà

Edit: Y Giai

Lúc ba người Phù Lạc đi đến trước mặt Long Hiên để, trong mắt của hắc chợt lóe hàn quang, mâu sắc thâm trầm rất nhiều.

Long Hiên để lại cũng mặc một bộ phục sức dân tộc bản xứ, áo choàng màu tím, hai bên xẻ tà, lộ ra ống quần màu trắng, cái mũ trên búi tóc khảm tơ vàng cùng màu, có một phong vị khác. Trên chân cũng là giày rơm lộ ngón, nhưng khi nhìn biểu tình lãnh khốc tuần dật của hắc, thấy thế nào cũng có chút không hòa hợp, Phù Lạc “phì” một tiếng bật cười, nếu có cameras có thể chụp được một màn này thì tốt rồi, chọc cười Long Hiên để.

Trên khuôn mặt băng lãnh của Long Hiên để dường như cũng hiện lên một tia xấu hổ rạn nứt, không có biện pháp nhập gia tùy tục, tới thánh lễ trên thánh địa tộc Gia Nhung, vô luận người nơi nào cũng đều phải mặc phục sức bản xứ.

Bích Ngô đeo khăn che mặt cho Phù Lạc, đoàn người đi xuống lầu, chuẩn bị dùng bữa, vừa nghĩ tới tiết Nhĩ Tát sắp bắt đầu thật hưng phấn.

Cái gọi là Mỹ Nhân cốc nhưng thật ra là một thung lũng có dãy núi bao quanh, thương nhân cơ hội đã sớm ở chung quanh cốc tạo thành con phố vòng tròn, bày đủ loại cửa hàng.

Hứng thú của Phù Lạc sớm bị mùi hương mỹ vị trên đường bay tới hấp dẫn, cho nên ngồi ở bàn ăn mài da gãi ngứa, ăn cơm rất ít. Khó khăn dưới áp lực không khí dùng xong bữa trưa, ai dùng bữa với Long Hiên để mà không áp lực chứ, không thể nói chuyện, tư thế vĩnh viễn phải tao nhã vô cùng, thật mệt.

“Gia, ta cùng Bích Ngô Lộng Ảnh muốn đi dạo phố.” Phù Lạc cố lấy dũng khí nói.

Dừng ở trong mắt Long Hiên để lại là hai người Bích Ngô Lộng Ảnh ở phía sau Phù Lạc mãnh liệt lắc đầu, tỏ vẻ không phải chúng ta muốn đi.

Gật gật đầu, Phù Lạc như được đại xá.

Phù Lạc một tay kéo một người, như con bướm hoa vui vẻ chạy đi, mà ba người Long Hiên để thì ngồi ở lầu hai một gian trà thưởng thức “Trà Nhĩ Tát” bỏ thêm sữa ngựa.

Phù Lạc vui vẻ chạy đến trước cửa hàng một nhà bán thịt nướng, phía trước đã đầy ắp người, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng bằng hương vị, Phù Lạc cảm thấy thật sự rất giống xâu thịt dê nướng Tân Cương, phần lưỡi không an phận liếm liếm môi.

Hai tay dùng sức tách ra, linh hoạt lao vào đồng người, việc này đối với Phù Lạc ăn quen quán ven đường mà nói không phải việc khó, ai bảo nàng thân mình nhỏ xinh chứ. Miệng thì ồn ào: “Thực xin lỗi, xin nhường cho.”

Rất nhanh đã chen đến phía trước nhất, “Cho hai mươi xâu.” Phù Lạc hai tay năm ngón tay chia ra, ở trước mặt lão bản mạnh mẽ quơ, sợ người nướng thịt bận rộn không nhìn thấy.

Lão bản ngẩng đầu nhìn xem chủ nhân của giọng nói ngọt ngào này, hai mươi xâu, ăn được hết à?

“Mỗi người hạn mua năm xâu.” Lão bản cũng rất khốc.

Phù Lạc ngã xuống đất, này, lão bản này là từ hiện đại tới à, hạn mua? Hạn mua trên thương trường của người ta cũng là vì hấp dẫn càng nhiều con cá ngốc, hạn mua của lão bản này, còn đúng là hạn mua.

“Được, cho năm xâu trước.” Phù Lạc thỏa hiệp.

Nhìn ánh sao trông ánh trăng, cuối cùng là nghĩa đến Bích Ngô Lộng Ảnh, hai người chen chúc, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Phu nhân ~” Lộng Ảnh nén giận còn chưa kịp thốt ra, chợt nghe giọng nói Phù Lạc so với gõ chiêng còn vang hơn: “Cho thêm mười xâu.” Phù Lạc đem Bích Ngô Lộng Ảnh kéo đến trước mặt lão bản, tỏ vẻ đây là hai người.

Cuối cùng Phù Lạc cười đến vẻ mặt nở hoa ôm mười lăm xâu thịt nướng ở dưới sự mở đường của Bích Ngô Lộng Ảnh mà đi ra khỏi đám người.

Đi đến trên cỏ bên cạnh, Phù Lạc tháo bỏ cái khăn che mặt, hai tay giơ lên cắn.

“Phu nhân, khăn mặt này không thể tháo.” Bích Ngô nói.

“Ai nha, người xem cô nương người ta, mỗi người đều trong veo như nước, đeo cái khăn che mặt mới là cổ quái đó, hơn nữa mang theo cái kia, sao có thể ăn sáng khoái được.”

Bích Ngô thực hoài nghi nữ tử trước mắt cùng vị trong cung kia không phải là một người.

Rất nhanh Phù Lạc đã tiêu diệt xong năm xâu của mình, sau đó nhìn nhìn Lộng Ảnh dễ khi dễ: “Người vốc đáng nhỏ như vậy, nhất định ăn không hết ha, không bằng ta giúp người ăn mấy xâu này đi.”

Kết quả lấy cả bốn xâu, may mắn còn lương tâm để cho nàng ta một xâu, Bích Ngô tự nhiên cũng cống hiến ra.

Thịt thơm, ớt thơm, trời ạ, xâu thịt nướng đến chảy mỡ, thật là làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Phù Lạc ăn hết, đem năm ngón tay cẩn thận liếm xong rồi không nói, còn bắt chợt đem ngón tay cầm lên hôn, hương vị à.

Nếu muốn hỏi nàng không phải ăn chay à? Sau khi trải qua cuộc sống lãnh cung cùng trắc điện Hoán Thanh, nàng đã yêu ăn thịt.

Tuy Bích Ngô Lộng Ảnh cảm thấy xâu thịt kia ăn cũng ngon, nhưng ăn quen sơn hào hải vị rồi, món ăn mỹ vị quý và lạ thì chủ tử cũng không đến mức như vậy chứ.

Các nàng nào biết rằng kia xâu thịt kia gợi lên lưu luyến đối với cổ hương của Phù Lạc.

Bởi vì hình tượng Phù Lạc quá mức tươi sáng, lão bản khô khan như thế nào cũng không chịu bán thêm xôi thịt cho Phù Lạc, tức giận đến dậm chân. Mà người ta muốn chính là muốn làm hết khả năng để nhiều người được ăn mỹ vị nhân gian này, thành công tuyên truyền, người đừng nói, thật đúng là cung không đủ cầu. Chúng kiến hàng tồn càng ngày càng ít, Phù Lạc quyết tâm.

Trở lại bên người Long Hiên đế.

“Trở về phòng đi.” Long Hiên đế lạnh lùng nói.

“Gia ~” Phù Lạc tiến lên bắt lấy tay Long Hiên đế, “Trên đường có một nhà nướng thịt ăn rất ngon, đáng tiếc lão bản kia chỉ bán mỗi người năm xôi.” Nói xong còn chớp chớp miệng, chưa thỏa mãn liếm liếm bên môi, con người Long Hiên đế lóe ra tia sáng màu tím.

“Gia, để quản gia cùng hắc y lại đến mua mười xôi đi.” Phù Lạc làm nũng lay tay Long Hiên đế, sức mạnh mỹ thực quả nhiên là cường đại.

“Liên Tinh.” Long Hiên đế sửa lại, Phù Lạc đại ra năm giây mới phản ứng kịp, hắc là nói soái ca hắc y kia tên Liên Tinh?

“Ăn rất ngon?” Long Hiên đế nhú mày.

“Thật sự ăn rất ngon.” Phù Lạc ra hiệu cho Bích Ngõ Lộng Ảnh, hai người khẽ gật đầu, nhưng Long Hiên đế cũng sẽ không cho là ăn ngon.

Phù Lạc nhìn hai người các nàng không đủ sức thuyết phục, giống như hiến vật quý để tay dưới mũi Long Hiên đế, “Có phải rất thơm hay không?”

Long Hiên đế ghét bỏ hất tay, Vạn quản gia lập tức đưa khăn tay tuyết trắng cho hắc chà lau cánh tay.

Phù Lạc lại hô to, xã hội phong kiến vạn ác, lão bản vạn ác.

“Gia ~” âm cuối thật dài. Phù Lạc thực ủy khuất nhìn Long Hiên đế.

Hắc xoa xoa mày, “Đi thôi.”

Phù Lạc hoan hô một tiếng, ôm lấy tay Long Hiên đế bỏ chạy, nhiều thêm năm xôi cũng không tệ.

Lúc này đây chui vào lồng ngực dễ dàng ngoài ý muốn, nàng, chủ yếu là không thấy được người chung quanh Long Hiên đế giống như điện giật bị bắn ra.

“Lão bản mười lăm xôi.”

Lão bản rất không kiên nhẫn nhìn nơi phát ra thanh âm này, không có biện pháp, ai bảo nàng năm lần bảy lượt muốn bịp bợm xôi thịt.

Đang muốn phản bác, nói số lượng.

Chỉ thấy Phù Lạc rất khoa trương lấy tay họa trong không khí Long Hiên đế cùng hai người Vạn Toàn bên cạnh.

Phù Lạc rất vui vẻ cầm lấy mười lăm xôi thịt nướng, coi thường biểu tình người nào đó bên cạnh sắp nổi lên mưa gió.

Ai, lão bản này cũng không phải người thành thật, phân lượng mỗi xôi thịt đều không nhiều lắm, bằng không Phù Lạc cũng không cần đắc tội người lãnh đạo trực tiếp của mình.

Vạn Toàn cùng Liên Tinh đều rất đáng thương được chia một xôi, mà Liên Tinh một biểu tình khinh thường, cuối cùng để Phù Lạc lấy luôn một xôi còn lại.

“Gia, người có muốn thử một chút hay không?” Phù Lạc lấy lòng nói.

Kinh ngạc phát hiện trong mắt Long Hiên đế lại có thể hiện lên một tia hoa lửa ghen ghét, “Không ăn.”

Cuối cùng Phù Lạc thỏa mãn vỗ vỗ bụng.

“Như vậy rất khó coi.” Long Hiên đế quay đầu hướng Phù Lạc ném những lời này.

Toàn bộ tâm tình tốt đều bị phá hư.

Trở lại trong phòng, sắc mặt Long Hiên để không tốt ngồi ở bên giường, Phù Lạc không biết hấn tức giận vì cái gì.

“Lại đây.”

Phù Lạc ngoan ngoãn đi qua.

Hắn đột nhiên kéo nàng một cái, ôm vào trong lòng, nếm đôi môi đã khát vọng một ngày.

Đầu lưỡi tùy ý dây dưa, mút vào.

Long Hiên để ngẩng đầu: “Hương vị, bình thường.” Phù Lạc biết hắn nói đến hương vị thịt nướng lưu lại.

Long Hiên để mang theo dục vọng lại hôn xuống.

“Đừng.” Phù Lạc ở trong miệng của hắn hàm hồ phun từ.

Hắn cảm giác được phản kháng của nàng, ngược lại càng thêm phần khởi, so với mỗi lần trước kia đều phần khởi hơn, bởi vì nàng phản kháng.

Ai, sớm biết phản kháng có hiệu quả như vậy, Phù Lạc cũng không cần tốn tâm tư ở trên giường lấy lòng hắn.

Có điều nói đi thì nói lại, Phù Lạc căn bản không nghĩ tới việc phản kháng ở chuyện này, dù sao kết cục đều như nhau, vì sao phải phản kháng?

Hôm nay lại khác, nếu ở trên người lưu lại dấu vết, mặc quần áo lộ ra như thế, làm sao đi ra ngoài gặp người đây?

Lần lượt tránh né, lần lượt bắt quay về, một lần so với một lần càng thêm mãnh liệt, không dám lớn tiếng gọi to, chỉ có thể lần lượt hóa thành nước nỡ trầm thấp.

Đổi lại xác thực càng thêm hưng phấn chạy nước rút.

Thẳng đến khi thân thể không chịu nổi ngắt đi, chẳng lẽ không khí ngoài cung còn có hiệu quả tráng dương? Ý nghĩ cuối cùng trước khi Phù Lạc ngắt.

Đương nhiên không phải là nói trước kia Long Hiên để không đủ uy mãnh, mà là nói hắn hôm nay càng thêm uy mãnh mà thôi.

51. Chương 51: Đêm Ngủ Một Mình

Edit: Y Giai

“Phu nhân, phu nhân, mau đến xem, tân tộc trưởng của tộc Gia Nhung bộ dạng rất đẹp đó.” Lộng Ảnh ở bên cửa sổ cao hứng bừng bừng kêu gọi.

Phù Lạc ủ rũ ngồi ở trước gương, mặc cho Bích ngô trang điểm.

Dựa vào tục lệ của “tiết Nhĩ Tát”, bắt đầu buổi tối “tiết Nhĩ Tát”, tộc trưởng sẽ ở dưới sự ủng hộ của tộc nhân đi quanh cốc một vòng, cuối cùng tiến vào bãi cỏ lớn ở tâm cốc, châm đốt lửa ở giữa, tuyên cáo tiết Nhĩ Tát bắt đầu.

Lộng Ảnh thấy Phù Lạc bất động, hưng phấn tiến lên nâng nàng dậy, “Phu nhân, người không nhìn thì lúc về sẽ hối hận cho coi. Tộc trưởng kia thật sự rất anh tuấn đó.” Nữ tử má phấn phiếm hồng.

Phù Lạc nheo mắt lại, nhìn nam tử cao lớn ngồi trên con ngựa trắng, đón ánh mặt trời mà đến. Ánh mặt trời ở trên người hắn chiếu ra vòng sáng ấm áp, khuôn mặt tuấn lãng lóe ra ánh sáng chói lọi của mặt trời, nét tươi cười của hắn tràn ngập ấm áp sáng rõ, đúng là bạch mã hoàng tử.

Chẳng trách giọng nữ bốn phía thét chói tai không ngừng, ngay cả Bích Ngô nhìn thấy cũng nhìn không rời mắt.

Phù Lạc si mê nhất là ánh mắt của hắn, đôi mắt đỏ cười rộ lên như trăng rằm trên bầu trời, thật đáng yêu.

Sau khi đợi hắn đi qua, Phù Lạc hưng phấn kêu lên: “Bích Ngô, mau thêm phần thơm cho ta.”

Bạch mã hoàng tử anh tuấn như vậy, chẳng lẽ là nam phụ trong truyền thuyết? Phù Lạc không biết ánh mắt mình cũng đã cười thành trăng lưỡi liềm.

“Phu nhân, chuyện gì mà cười đến vui vẻ như vậy?” Long Ảnh bát quái hỏi, nàng cảm thấy phu nhân cười rộ lên tựa như con mèo trộm được thịt vậy.

“Phật viết không thể nói.” Phù Lạc tự mình cầm lấy phần, đắp lên những nơi lưu lại dấu hôn, ánh lửa buổi tối, có thể che đi tất cả những dấu này.

Màn đêm buông xuống, vạn hóa chiếu rọi, lúc này Phù Lạc mới dám xuống lầu, may mắn không ai có thể nhìn ra sự chật vật của nàng.

Lúc Bích Ngô Long Ảnh đưa Phù Lạc đến trước mặt Long Hiên đế, nàng thực không dám tin vào hai mắt của mình. Tộc trưởng cười rộ lên bắn ám áp ra bốn phía lại đang cùng Long Hiên đế nói chuyện phiếm.

Có duyên phận như vậy, chẳng lẽ thật sự là nam phụ dịu dàng chu đáo, si tình vô hồi đến xúc động lòng người trong truyền thuyết, tuy rằng không phải Vương gia, nhưng dầu gì cũng là tộc trưởng, cười đến ám áp như vậy, Phù Lạc nghĩ thầm, hẳn làm nam phụ còn có thể, nếu thái độ phục vụ tốt, thăng thành nam chủ cũng không phải là không thể được.

Phù Lạc nhìn tộc trưởng Đan Tát La Nhĩ trẻ tuổi cười quyến rũ. Khuôn mặt tộc trưởng kia lại có thể nổi lên một tia đỏ ửng, rất đáng yêu rất hồn nhiên, thật sự là so với Long Hiên đế âm dương quái khí tốt hơn trăm ngàn lần.

Long Hiên đế thấy được tươi cười của Phù Lạc, trong mắt lóe ra hàn quang, bỗng nhiên lại làm ra một tầng ôn nhu. Hắn khẽ đi tới bên người Phù Lạc, ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Phù Lạc, đi đến trước mặt Đan Tát.

“Đây là phu nhân của ta.” Long Hiên đế ôn nhu cười, đối với Đan Tát La Nhĩ, rất hài lòng ánh mắt có chút mất mát của hắn ta.

“Vị này chính là tộc trưởng tộc Gia Nhung Đan Tát La Nhĩ.” Long Hiên đế tiếp tục giới thiệu với Phù Lạc.

Phù Lạc tức giận đến răng nanh đều muốn cắn, hắn là cố ý. Hắn khi nào thì chủ động giới thiệu ỳnh chứ.

Phù Lạc phẫn nộ đến có chút mất đi lý tính, nhiều hơn một tia khiêu khích dưng khí của hắn.

Phù Lạc ở trong mắt ngẩn lên một tia lệ quang, đưa tình ẩn tình nhìn Đan Tát, cố gắng muốn biểu đạt ra ý tứ “Hận không gặp nhau khi chưa già”, đối với Đan Tát hành lễ vô cùng tao nhã, lúc đứng dậy lão đảo một cái ý đồ tiến vào ôm ấp ấm áp kia, đáng tiếc lại rơi vào trong lòng cực nóng đến mức có thể đem người nướng cháy.

Phù Lạc có chút không dám tin tưởng, Đan Tát La Nhĩ cách mình rất gần lại không tiếp được chính mình, ngược lại là Long Hiên đế xa hơn một chút lại tiếp được.

Phù Lạc vô cùng thất vọng nhìn tay Đan Tát chưa kịp thu hồi. Trong mắt của hắn nhiều hơn một tia khác biệt, quay lại thành một tia hiểu rõ. Nhìn lại Long Hiên đế, ánh mắt của hắn nhanh chóng ngưng tụ gió bão, đối với ánh mắt của Phù Lạc quả thực là đang tuyên án tội chết, tiếp theo sự kinh ngạc của Phù Lạc biến mất vô hình, lúc nhìn về phía Đan Tát ngưng tụ thành ôn nhu chết người, khóe miệng kéo ra một tia ý cười thực ùy khuất.

Loại thần sắc này chưa từng xuất hiện ở trên mặt Long Hiên đế, cũng tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ở trên mặt Long Hiên đế, khiến Phù Lạc lạnh từ lòng bàn chân lên, lại nhìn về hướng Đan Tát, thần sắc kinh diễm lúc đầu đã biến thành bình tĩnh, trong bình thần mang theo một tia khinh thường.

Rất hèn hạ, Phù Lạc ở trong lòng gầm lên giận dữ.

A, không phải, không phải như người nghĩ, La Nhĩ.

Đang: cái gì mà không phải, căn bản chính là người ta nghĩ như vậy.

Lạc: đáng giận, cũng không phải ta muốn hồng hạnh xuất tường, rõ ràng là bà cứng rắn muốn an bài một nam phối cho ta.

Đang: ánh mắt nào của người chứng kiến việc ta cho người nam phụ.

Lạc (nghe hống nhìn trần trời): hần chẳng lẽ không phải?

Đang: nhìn bộ dạng khẩn cấp của người kia, vẻ mặt của hần giống như chuẩn bị làm nam phụ cho người à?

Lạc: bà, bà

~~Đang: đều tại người rất đói khát, vốn ngộ muốn cho người một nam phụ, nhưng đều bị người dọa trở về rồi.

Lạc (lệ tuôn): ta đói khát, nếu không phải con của bà âm hiểm như vậy, ta, ta có thể

~~Đang: cứu mạng a

Lạc bóp cổ Đang, trả lại nam phụ cho ta, trả lại nam phụ cho ta, giờ còn có để cho người sống hay không chứ.

(Các đại nhân à, chứng kiến rồi chứ, không phải ngộ không để nam phụ cho, mà là chính nữ nhi của ngộ không quý trọng thôi!)

Cáo từ Đan Tát, tâm Phù Lạc càng rút càng nhanh, càng đập càng mạnh.

Long Hiên để quay đầu trừng Phù Lạc, Phù Lạc sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ngối trên mặt đất.

“Cái kia, ta cười với hần là lễ tiết, là lễ tiết thôi.” Phù Lạc quyết định tiên hạ thủ vi cường.

“Ừ.” Hần rất phối hợp gật đầu. Ánh mắt quét về phía chân của nàng.

“Cái kia, đều là bởi vì chân nhất thời tê rần, cho nên mới ~~”

“À.” Long Hiên để lại gật đầu.

Bàn tay to rất dịu dàng phủ lên hai má Phù Lạc, “Hôm nay nàng mệt có phải không?”

Phù Lạc đỏ mặt.

“Mệt mỗi phải làm gì? Có phải nên sớm lên giường nghỉ ngơi một chút không?” Khẩu khí mềm nhẹ của Long Hiên để khiến Phù Lạc lạnh băng.

Phù Lạc mở to hai mắt nhìn, chẳng lẽ hần còn muốn không đủ? Hai má lại đỏ hồng, “Người ~~”

Ánh mắt Long Hiên để liếc về xa xa rồi nói: “Mau trở về đi thôi. Bích Ngô.” Hần ra hiệu cho Bích Ngô Lộng Ảnh đỡ Phù Lạc trở về.

“Người không quay về sao?” Phù Lạc khác biệt hỏi.

Trên mặt hần cười vô cùng sáng lạn.

Phù Lạc ngoan ngoãn theo Bích Ngô trở về, cảm giác có cái gì không đúng, lúc quay đầu lại nhìn về phía Long Hiên để, chỉ thấy một nữ tử tộc Gia Nhung tươi sáng nhiều vẻ đang vòng quanh Long Hiên để nhảy điệu múa xinh đẹp.

Nét tươi cười của hần sáng lạn mà nhu tình, cúi đầu trêu đùa với nàng kia. Nàng kia xấu hổ mang theo e sợ nhìn hần, mắt to ngập nước có thể chìm chết toàn bộ nam nhân. Hần giống như đắm chìm ở trong đầm nước xinh đẹp đó, cũng chưa từng ngắt đầu nhìn thân ảnh rời đi của Phù Lạc.

“Nàng ta là ai?” Phù Lạc hỏi.

“Nàng ấy, hình như là muội muội Na Nhĩ Tháp của tộc trưởng La Nhĩ, nghe nói là đệ nhất mỹ nữ của tộc Gia Nhung.” Bích Ngô ở một bên nói.

Phù Lạc nhìn nụ cười xinh đẹp của Bích Ngô, ngày thường Bích Ngô không nói nhiều hà tất thêm cụm đề nhất mỹ nữ để kích thích mình đây?

Trở lại khách điểm, im lặng tắm rửa rửa mặt, trong lúc Bích Ngô Lộng Ảnh kinh ngạc thì bình tĩnh đi ngủ. Nhắm mắt lại suy nghĩ về tất cả chuyện này.

Phù Lạc còn chưa tự đại đến mức nghĩ rằng Long Hiên để sẽ vì ghen mà đấu khí với mình, còn kiên nhẫn trên đũa cùng những nữ nhân khác. Trong ấn tượng hắn cũng chưa từng cùng bất kỳ nữ nhân nào trên đũa qua, không biết Dự vương phi có ngoại lệ hay không. Hôm nay hắn làm ra hành động khác thường như thế, chỉ có thể chứng tỏ nữ nhân trước mắt hắn rất có giá trị lợi dụng, giống như hắn từng dung túng Ngọc quý phi và mình vậy.

Gia tộc La Nhĩ có cái gì mà Long Hiên để trọng yếu như vậy? Để cho hắn nguyện ý hạ mình, ủy khuất mình trên đũa với một nữ nhân.

52. Chương 52: Đấu Vũ Ba Ngàn

Edit: Y Giai

Lúc trời gần sáng Long Hiên để mới mang theo một thân mỗi một trở về, không giống tinh thần sáng láng từ trước đến nay của hắn.

Hắn cởi áo nằm xuống, Phù Lạc cũng không nói nhiều.

Một ngày này là đại hội đua ngựa của tộc Gia Nhung, trên bãi cỏ đã sớm có tiếng người sôi nổi, tiếng ngựa hí vang.

Đan Tát thúc ngựa chạy nhanh đến một hàng Long Hiên để trước mặt, dừng ngựa một cách xinh đẹp, “Tuyên huynh, muốn tới thử một chút hay không?”

“Tại hạ vẫn nên không bêu xấu.”

Đan Tát cũng không phải quá khó, Na Nhĩ Tháp phía sau hắn khinh thường nhìn Phù Lạc một chút, lúc chuyển hướng Long Hiên để thì mang vẻ ngưỡng ngùng của nữ tử, “Tuyên đại ca, chờ ta một chút lại tới tìm huynh nha.”

Bọn họ đi rồi, Long Hiên để hơi nhăn mày một chút.

Đoàn người đi đến một bãi đất, dừng lại xem cuộc chiến.

Ánh mắt Long Hiên để rất nhanh bởi vì tranh đấu kịch liệt mà sáng ngời, khóe miệng rất hài lòng chứa tia tươi cười.

Lộng Ảnh chứng kiến thân ảnh ổn định nắm chắc của Đan Tát La Nhĩ thì kích động.

Nhìn thấy “Nam phụ” dần dần cách xa mình, tâm tình Phù Lạc không được tốt lắm.

Trận đua ngựa này không hề trì hoãn do Đan Tát giành được thứ nhất, dẫn tới nữ tử lớn tiếng thét chói tai.

Kế tiếp là đại hội nữ tử đua ngựa.

Na Nhĩ Tháp cười một con ngựa cao lớn cường tráng sắc đỏ thẫm, tiến vào nghênh ngang kiêu ngạo. Phù Lạc nhìn ở trong mắt mà không ngừng hâm mộ, địa vị của nữ tử tộc Gia Nhung so với nữ tử địa phương khác thì cao hơn, việc nam nhân có thể làm, các nàng cơ hồ đều làm được.

Nữ tử trên lưng ngựa mỗi người đều hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, còn hơn nữ tử ngày thường đều quen mềm mại uyển chuyển hàm xúc, có một phen phong tình khác. Gien của cả nhà La Nhĩ thật sự rất tốt, tư thế Na Nhĩ Tháp ở trên ngựa, tao nhã mà không mất khí khái anh hùng, thật sự có một loại cảm giác anh thư.

Ngựa của nàng cùng nữ tử hào sảng khác cùng đồng tiến, lúc trước lúc sau, thấy người ở trên trường đua đều rơi mồ hôi, loại trận đấu hồi hộp này mới đẹp mắt. Trên trường đua tiếng gọi ầm ĩ quả nhiên so với lúc

trước nhiệt liệt không ít, tiếng hô “Na Nhĩ Thập” tựa gió truyền đi, mà đội cổ động viên bên nữ tử “Đức Giai” kia cũng không cam chịu yếu thế, tiếng hô rung trời.

Phù Lạc cũng bị nhiệt tình khơi dậy, kéo Lộng Ảnh cùng Bích Ngô chạy nhảy cổ vũ nữ tử trên trường đua. Thậm chí lao xuống dốc nhỏ, đi đến điểm cuối của đua ngựa, chen vào trong đám người hò hét các nữ tử cổ lên, bàn tay vỗ đến đỏ bừng, giọng nói cũng khàn khàn.

Thời điểm Na Nhĩ Thập thắng, Phù Lạc cảm thấy nàng ấy giống như nữ thần trong lòng mình, cao lớn xinh đẹp. Si mê nhìn phía nàng ấy, cái loại ánh mắt này khiến Na Nhĩ Thập cùng Bích Ngô Lộng Ảnh bên người đều rùng mình.

Trở lại bên người Long Hiên đế, nghênh đón nàng là ánh mắt quái lạ của hắn.

“Đấu vũ” buổi tối lại dâng lên một vòng cao trào khác.

Cả nam lẫn nữ vây quanh đồng lửa giữa sân, tạo nơi nhảy múa. Đấu vũ, chính là nam nữ thanh niên tộc Gia Nhung vì tìm kiếm người yêu hoặc biểu đạt tình yêu mà múa. Giống như đạo lý Khổng Tước vì tranh đoạt phối ngẫu mà xòe đuôi.

Trên sân Đức Giao hào phóng nhảy múa với Đan Tát, nếu Đan Tát đáp lại nàng, thì chính là có hi vọng, hai người kế tiếp có thể trong quá trình nhảy múa dùng thân thể để nói đến bản thân, đó so với ngôn ngữ càng rõ ràng hơn. Không tính Na Nhĩ Thập, trước mắt Đức Giai hẳn là cô nương xuất sắc nhất tộc Gia Nhung, phụ thân là thủ lĩnh bộ lạc “Cáp Kỳ Kỳ”, bản thân lại là bộ dạng kiều diễm như hoa, dáng người như liễu, nhiệt tình hào phóng, rất có nhân duyên.

Bất luận xuất phát từ ích lợi cá nhân hay là tập thể, Đan Tát đối với Đức Giai hẳn rất có hứng thú.

Phù Lạc không thể hiểu được chính là, một nữ tử dung mạo xuất chúng, xinh đẹp hào phóng như Na Nhĩ Thập sao lại rối loạn thần kinh coi trọng Long Hiên đế, thực không muốn nhiệt tình cùng trong sáng của nàng bị phai mờ trong hậu cung, vậy quá tàn nhẫn.

Na Nhĩ Thập vây quanh Long Hiên đế nhẹ nhàng nhảy múa, điệu múa nhiệt tình đến mức ngay cả Phù Lạc tới từ hiện đại cũng có chút ngượng ngùng. Người bên cạnh liên tục ồn ào, Long Hiên đế không hề đáp lại, Na Nhĩ Thập có thể lý giải thành hẳn không biết nhảy, cho nên ánh mắt của nàng rất tự nhiên chuyển hướng về phía Phù Lạc, đây là một loại khiêu khích.

Phù Lạc không hề cử động nhắm mắt, không có hứng thú vì một nam nhân như Long Hiên đế mà nhảy điệu múa tìm phối ngẫu này.

Nhưng sau khi nghe được lời nói bên tai, nhất thời ý chí chiến đấu trào dâng.

“Nhảy, 1000 lượng, nhảy thẳng, 3000 lượng.” Long Hiên đế ở bên tai nàng khẽ thổi.

Trong mắt Phù Lạc lóe ra ánh sáng so với kim cương còn chói mắt hơn, ba ngàn lượng, Phong Tiềm Tuyết, tâm Phù Lạc ngọt ngào như hoa nở, lưu lại Long Hiên đế một người buồn bực mị lực của mình lại có thể kém hơn ba ngàn lượng bạc.

Người khác biệt đối với sự vật khác biệt sẽ có cảm giác khác biệt, ví dụ Phù Lạc vừa vặn có sự nhạy cảm cùng nhiệt tình trời sinh đối với vũ đạo. Sau khi xem qua cô nương tộc Gia Nhung múa, nàng có thể linh hoạt uốn éo người nhảy ra điệu múa nhiệt tình, lẫn vào điệu múa Latin cùng điệu múa Ấn Độ mà bản thân học được, đã sáng tạo ra một kiểu thức mới.

Không giống với Na Nhĩ Thập xấu hổ mang e sợ mà nhiệt tình nhảy múa, điệu múa của Phù Lạc hoàn toàn cuồng dã mị hoặc của thực nữ, lúc giơ tay nhắc chân đều lay động người khác, Na Nhĩ Thập căn bản không thể tưởng được Phù Lạc có thể nhiệt tình thuần thực múa ra điệu múa của các nàng.

Nàng khi thì giống con báo nhỏ, kiêu ngạo khó tuần, cuồng dã tràn trề, ngọc kim linh ở cổ tay cùng trên chân theo di chuyển của nàng, phát ra tiếng vang mê người, êm tai dễ nghe.

Nàng khi thì giống như rắn lắt uốn vòng eo rất nhanh, gần như là không biết xấu hổ mà vặn vẹo cái mông, rèm tua kim linh ngang hông theo cái mông của nàng mà phập phồng, tạo nên từng đợt cuộn sóng, lay động vào trong lòng của mỗi người, gợn lên từng đợt sóng.

Ánh mắt của nàng híp lại, mê mỵ, môi đỏ mọng khê nhếch, mị hoặc. Ánh mắt của nàng khóa lấy ánh mắt Na Nhĩ Thập, Na Nhĩ Thập cảm thấy nữ tử trước mắt giống như đang dùng thân mình nói lên lời âu yếm ngưỡng ngưỡng với chính mình.

Phù Lạc phóng thích nhiệt tình không phải vì người khác, mà là vì Na Nhĩ Thập, nữ tử hiện ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng đó.

Đôi chân thon dài của nàng vạch trên không trung những vòng tròn mê người, làn váy như hoa của nàng ở trước mắt Na Nhĩ Thập họa ra một biển hoa, nàng từng bước ép sát, mềm mại đáng yêu lui về phía sau, Na Nhĩ Thập cảm giác mình như sắp đắm chìm vào trong sự nhiệt tình đó.

Ngón tay mê người của nàng chỉ hướng chính mình, nói ra sự chiếm giữ đối với chính mình. Mông nàng lắc lư kéo bước tiến của nàng đi đến trước mặt mình, Na Nhĩ Thập trầm mê trong mê hoặc của nàng, nhiệt tình vận vẹo thân thể đáp lại nhiệt tình của nàng, nàng giống như rắn uốn éo thân mình lấy Na Nhĩ Thập làm cột, quần lấy nhảy múa, mỗi một nhịp trống, là một lần ánh mắt dây dưa.

Tay nàng kéo Na Nhĩ Thập, hai người bước đến tiến lui phối hợp, vốn đầu vũ lại có thể biến thành hai người cùng múa, mọi người toàn sân ngừng lại, nhìn hai nữ nhân xinh đẹp bay múa.

Cuối cùng, Phù Lạc dưới cánh tay mạnh mẽ của Na Nhĩ Thập chống đỡ, vòng quanh nàng bay múa lên, giống như cửu thiên tiên nữ hạ phàm, lại giống như thái điệp kiếm hoa bay lượn.

Lúc ngừng lại, Na Nhĩ Thập giống như đóa hoa kiều diễm nhất thế gian, mà Phù Lạc thì giống như thái điệp tràn ngập sức sống tràn ngập tình ý mê người nhất thế gian, hai người không coi ai ra gì nhìn nhau, dung nhan tươi cười sáng rõ.

Phù Lạc quay người lại nhìn đôi mắt trong suốt của Long Hiên đế, trong lòng dâng lên một tia mất mát quái dị.

Nàng đi trở về ngồi xuống, “Thế nào? Ba ngàn lượng bạc.” Phù Lạc vươn lòng bàn tay ra.

Long Hiên đế từ trong tay áo rút ra khăn trắng nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Phù Lạc, trong mắt tình ý toát ra khiến Phù Lạc có chút run rẩy, tùy ý ngón tay của hắn chạm rãi lướt qua hai má mình. Tâm Phù Lạc có một tia bối rối.

“Bạc.” Phù Lạc lại cường điệu.

Kết quả Long Hiên đế từ cổ tay áo lấy ra một thỏi mười lượng bạc, đặt ở lòng bàn tay Phù Lạc.

“Sao người có thể nói mà không giữ lời chứ.” Phù Lạc bắt mắt kêu to.

“Ta nói chuyện đương nhiên giữ lời. Hôm nay ngày đầu tiên coi như xong, bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày nàng từ chỗ Vạn quản gia lĩnh một lượng bạc tốt đi.” Long Hiên đế hài hước nhìn bộ dáng ngốc nghếch tròn mắt há hốc mồm của Phù Lạc.

“Người, người, vậy đến khi nào thì ta mới có thể lĩnh xong chứ?” Phù Lạc thiếu chút nữa muốn túm lấy cổ áo Long Hiên đế.

“Ừ, hơn chín năm đi, đừng sợ, nàng nhất định có thể lĩnh hết.” Long Hiên đế an ủi vỗ vỗ Phù Lạc.

“Không được, cấp luôn một lần cho ta.” Phù Lạc không thuận theo. Mỗi ngày một lượng cùng không có thì có cái gì khác nhau chứ.

“Không được, nàng rất biết tiêu tiền, không như vậy ước thúc sao được.” Long Hiên đế rất nghiêm túc nói.

Phù Lạc nhìn thần sắc của hắn, vậy khẳng định sẽ không một lần trả hết tiền nợ. Phù Lạc tức giận đến phát run.

Long Hiên đế yêu thương ôm Phù Lạc vào trong lòng, dưới sự ngạc nhiên của người bên cạnh hạ xuống gương mặt của nàng một nụ hôn, hành động thân mật trước mọi người như vậy là chưa từng có.

“Nàng nhảy tựa như yêu tinh vậy.” Nói xong lại từ trong tay áo lấy ra mười lượng bạc, “Đây là ta thêm cho nàng.”

Thật sự là không thể nhẫn, không thể nhẫn được mà. Phù Lạc nhảy lên, ở trên hông rồng của Long Hiên để hung hăng đá một cước, sau đó chạy vội đi.

Nàng đi rồi, Long Hiên để quay đầu hướng về phía Đan Tát La Nhĩ đang đến gần khẽ cười.

“Tôn phu nhân thật sự rất thú vị.” Đan Tát cười nói.

“La Nhĩ huynh suy nghĩ như thế nào?” Long Hiên để chứa ý cười.

“Có thể hợp tác với Tuyên huynh là vinh quang và may mắn của tiểu đệ. Tiểu đệ còn có một chuyện muốn nhờ.” Dứt lời nhìn Na Nhĩ Tháp phía xa đang hướng tới nơi đây ngóng nhìn.

Trên mặt Long Hiên để hiện lên một tia không hề giận.

“Tuyên huynh đã có thể tử như thế, tiểu đệ cảm thấy Na Nhĩ Tháp vẫn thích hợp đứng ở trên thảo nguyên hơn, Tuyên huynh nghĩ sao?”

Long Hiên để lại cười một tiếng, “Ta sẽ nói rõ với Na Nhĩ Tháp.”

Đan Tát La Nhĩ gật gù đầu, nếu hắn ta không tự mình nói với Na Nhĩ Tháp, sau này Na Nhĩ Tháp nhất định sẽ oán giận ca ca hắn đây.

Long Hiên để đi về hướng Na Nhĩ Tháp, không biết nói cái gì, chỉ thấy nàng rưng rưng gật đầu, nhanh nhẹn rời đi.

53. Chương 53: Mối Hận Ngọc Giới

Edit: Y Giai

Phù Lạc vuốt ngân phiếu trong lòng, thêm hai mươi lượng bạc mới đạt được, ngồi trên một chiếc xe ngựa chuẩn bị rời đi.

Nàng mang mạng che mặt, chủ xe cho rằng nàng là cô nương tộc Gia Nhung, cũng không nghi ngờ, đáp ứng yêu cầu cho nàng đi nhờ xe. Cô nương tộc Gia Nhung từ trước đến nay hào phóng, một mình đã ngoại rồi đi như vậy cũng không phải là không thể chấp nhận, chủ xe có thể còn tưởng rằng nàng là muốn đi nương tựa tình nhân ở nơi đất khách.

Chân Phù Lạc ở dưới váy run rẩy, bất ngờ chạy trốn như vậy không ở trong dự liệu, vốn muốn cùng Long Hiên để đến Biên châu, gặp Phong Tiêm Tuyết lại suy tính việc rời đi, nhưng hôm nay bởi vì nhất thời tức giận, đánh hoàng đế, chỉ có thể bỏ chạy, bằng không thật không biết sẽ gặp phải đại nạn gì, vạn nhất bắt mình hồi cung thì sẽ thất bại trong gang tấc.

May mắn ngân phiếu đều mang bên mình, cũng không dám quay về khách điếm, chỉ sợ Bích Ngô Lộng Ảnh đuổi theo.

Phù Lạc ở trong xe ngựa lay lắt choáng váng mơ hồ lại thấy xe ngựa đột nhiên ngừng lại, tò mò hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh. Màn xe bị kéo ra, khuôn mặt đông lạnh của Long Hiên để cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt.

“Đại thúc, cảm ơn người.” Phù Lạc cố giả bộ tươi cười nói với nam nhân trung niên đánh xe ngựa, rất hào phóng lấy ra mười lượng bạc, chủ yếu là vì bù lại tổn thất tinh thần của hắn, dưới mặt khốc của Long Hiên để, sợ tới mức run rẩy.

Người trung niên kia rất đồng tình nhìn thoáng qua Phù Lạc, giống như đang nói ta có thể hiểu được người vì sao rời nhà đi ra ngoài.

Lúc sau, tựa như con gà con bị Long Hiên để xách lên xe ngựa, vẫn là ngồi xe ngựa xa hoa này thoải mái hơn, Phù Lạc thàn than.

“Muốn chạy trốn đến địa phương nào?” Long Hiên để lạnh lùng hỏi.

“Ta, ta cũng không biết, ta chỉ là sợ hãi ~” Phù Lạc nói dối, kỳ thật cũng thật sự sợ hãi.

“À, bắt luận chạy trốn tới chân trời góc biển, trăm đầu đem nàng bắt trở về.” Sau khi xuất cung đây là lần đầu tiên Long Hiên đề xướng trăm, ý là nhắc nhở Phù Lạc trong thiên hạ hay là vương thổ, nàng làm thế nào cũng trốn không thoát đâu.

“Ta có thể lý giải cho nàng là bởi vì nhất thời hứng khởi mà chạy trốn không?” Long Hiên đề rất nghiêm túc nhìn vào trong mắt Phù Lạc.

“Đương nhiên.” Phù Lạc rất nhanh đáp lại, Long Hiên đề có một tia chần chờ, nhưng vẫn không tiếp tục truy vấn, đoán chừng là quá mức tự phụ rồi.

Phù Lạc trong lòng thầm mừng may mắn đào thoát một kiếp.

Sau đó bị Long Hiên đề cưỡng chế xoay người, ấn nằm trên đùi, đại chương không lưu tình chút nào đánh xuống, đau đến rơi nước mắt, đáng tiếc nước mắt đối với Long Hiên đề mà nói một chút tác dụng cũng không có.

“Nương à, thân nương ơi ~” Phù Lạc kêu thảm thiết.

Tay Long Hiên đề rốt cục dừng lại, hấn cho rằng Phù Lạc là muốn hoàng hậu Ngọc Chân quốc ở nơi xa, kết quả lại không biết nàng là đang gọi Minh Nguyệt.

(Đang nhìn thấy Phù Lạc bị đánh đến thảm thương, trong lòng thầm nghĩ nữ nhi người cần kiên trì nha, kỳ thật nương đau nhất chính là người đó, sau này nhất định cho người một cái công đạo.)

Tay Long Hiên đề lại xoa cái mũi của nàng, hù Phù Lạc một trận.

“Cho ta xem xem.” Bàn tay to của Long Hiên đề từng chút bỏ đi tiết khổ của Phù Lạc. Nhìn thấy trên cái mũi tuyết trắng có chương ấn tím đen, cầm lấy thuốc mỡ lạnh lẽo bôi lên cho nàng.

Phù Lạc trong lòng thầm mắng hấn giả mù sa mưa, cũng không dám lên tiếng.

Cuối cùng hấn lật Phù Lạc lại, mang theo trừng phạt hôn lên phần môi của nàng, trần trọc mút vào. Hấn màu sắc càng ngày càng sâu, Phù Lạc thân kinh bách chiến nhất thời hiểu rõ ý đồ của hấn. Giây phút phản kháng, đổi lấy động tác hấn càng kịch liệt hơn.

“Đau.” Phù Lạc kêu to, cái mũi chạm đất đau đến mức làm cho người ta hít khí, nước mắt lại tràn ra.

Long Hiên đề khẽ nguyên rửa một tiếng, đình chỉ động tác.

Phù Lạc mang theo nước mắt bật cười, nghĩ thầm xứng đáng, ai bảo người xuống tay nặng như vậy, tự ăn quả đắng nhé.

“Nàng còn cười.” Long Hiên đề chưa thỏa mãn dục vọng hung tợn nhìn Phù Lạc.

Phù Lạc nhin không được cười ra tiếng, Long Hiên đề bắt mãi cúi người tiến lên, Phù Lạc tránh qua, lại vẫn nhin không được cười ra tiếng.

Ngoài xe Vạn Toàn nghe thấy tiếng cười bên trong xe ngựa, một lòng rốt cục dễ xuống.

Thật không dám nhớ lại bộ dạng nổi giận của Long Hiên đề lúc phát hiện không thấy phu nhân.

Trong xe hai người đều giống như quên chuyện Phù Lạc từng dùng chân đá Long Hiên đề, Phù Lạc đương nhiên sẽ không tự mình nói, mà Long Hiên đề giống như cũng không để ở trong lòng.

Xe đi suốt đêm, ngày kế đoàn người Long Hiên đề tiến vào phủ Nam Bình.

Sau khi Phù Lạc xinh đẹp ngủ một giấc, đứng dậy ăn cơm. Lúc này Long Hiên đề cùng Liên Tinh đã sớm chẳng biết đi đâu, lưu lại Vạn Toàn chăm sóc ba nữ.

Sờ chiếc nhẫn trong lòng, Phù Lạc nhớ tới nữ tử chết thảm trong cung.

Rất dễ dàng ngay ở cái hẻm nhỏ hẹp hỏi thăm được chỗ ở của La Cương.

Không có hình ảnh bi tình như trong tưởng tượng,

Không có lệ nóng vô hạn như trong suy nghĩ,

Không có nỉ non gào khóc đã từng nghĩ đến,

Nhưng cũng không thể như vậy được.

La Cương trước mắt, thanh tú nhã nhặn, nhìn thấy nhẫn ngọc trong tay Phù Lạc, hiện lên một tia bi thương, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh.

Bên trong nhà đi ra một người thiếu phụ mỹ mạo còn trẻ tuổi, ôm một đứa con nít, “Tướng công, là ai vậy?”

“Không có gì, hỏi đường thôi.” La Cương rất nhanh che giấu đi.

Phù Lạc lão đảo lui về phía sau, nữ tử đáng thương kêu Ngọc Giới kia, phó thác cả đời thâm tình vào nam tử chính là như vậy ư? Vì nam tử này mà mất đi trong sạch, mất đi sinh mệnh, đây chính là tình yêu có cười có bi sao?

Lại khởi hành, cách Phân châu, tiến vào Biền châu, tâm tình Phù Lạc cuối cùng cũng tốt lên.

Phù Lạc hít một hơi không khí Biền châu thật sâu, bên trong dường như phiêu đảng hương vị Phong Tiêm Tuyết, hương vị của tự do.

Sau khi ở lại khách điểm, Long Hiên để cùng Liên Tinh lại biến mất bóng dáng, Phù Lạc nhanh chóng mang theo Lộng Ảnh cùng Bích Ngô đi nghiên cứu địa hình, à không, là đi dạo phố.

Trên đường có rất nhiều thí sinh đi thi mang theo thị đồng đeo bọc hành lý trên lưng, kỳ “thi Hương” tổ chức ba năm một lần tiến cử nhân tài ở hoàng triều Viêm Hạ sắp được cử hành vào năm nay, những thí sinh đó vì có thể trước đi tới kinh thành trước, cẩn thận ôn đọc, cố gắng biểu hiện. Người đi trễ, có thể ngay cả chỗ để ngủ ra đất nghỉ cũng không có.

Phù Lạc mặc nam trang, tiêu sái múa may cây quạt, khuôn mặt tuấn mỹ vô luân không biết đưa tới bao nhiêu mị nhãn của nữ tử, đương nhiên cũng không thiếu thí sinh tự xưng là tài tử phong lưu nhìn với con mắt khác.

Vừa đi tới quầy hàng đoán số, chỉ nghe thấy một thí sinh đang xin tiên sinh đoán số, Phù Lạc động tâm, muốn nghe một chút xem thấy bói nơi này cùng thần côn hiện đại có cái gì khác nhau.

Chỉ nghe thí sinh chuẩn bị vào kinh đi thi kia nói mình tối hôm qua đã mơ ba giấc mộng. Hắn mộng thấy mình ở trên tường trông cái trắng, tiếp đó lại mộng thấy mình trời mưa xuống đội nón còn mở ô, một giấc mộng cuối cùng là mộng thấy mình cùng biểu muội âu yếm nằm cùng một chỗ, nhưng là lưng tựa lưng.

Thầy bói kia vừa nghe đã bắt đầu vuốt râu lắc đầu, “Người vẫn nên về nhà đi, người ở trên tường trông cái trắng không phải là uống công sức? Mang nón mở ô, chẳng phải là làm điều thừa? Cùng biểu muội nằm chung một chỗ lại lưng tựa lưng, không phải không diễn sao?”

Thí sinh vừa nghe, nhất thời như cha mẹ chết, bả vai rũ xuống một bộ chuẩn bị về quê. Phù Lạc có chút không đành lòng, “Ồi chao, tiên sinh lời ấy sai rồi. Vị huynh đài này,” Phù Lạc xoay người nói với thí sinh đó: “Mơ thấy trông cái trắng trên tường là thuyết minh người sẽ đỗ đạt, mang theo nón lại bụng dù chứng tỏ người lo trước khởi họa, người cùng biểu muội lưng tựa lưng là nói người muốn xoay người đó!” Thí sinh vừa nghe rất có đạo lý, tinh thần phấn khởi lên.

“Quá hay, quá hay.” Bên tai Phù Lạc truyền đến một trận tiếng cười phóng túng không kiềm chế. Người đi vào, lại là nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh tơ vàng.

Hắn, mày kiếm mắt sáng, khí chất phóng đảng, một thân quý khí không gì sánh kịp, khí phách bộc lộ không che dấu. Giữa lông mày lại có chút tương tự với Long Hiên đế, nhưng ánh mắt không bằng phượng nhãn mị hoặc, bên trong băng lãnh của Long Hiên đế, khí thế của nam tử trước mắt càng lộ ra ngoài.

“Vị huynh đài này, không thể tưởng được nói hay người càng đẹp.” Ánh mắt hắn nóng rực quét qua khiến Phù Lạc rung mình một trận, người tuấn lãng xuất sắc như vậy lại là thủy tinh?

Phù Lạc không muốn dây dưa với hắn nhanh chóng rời đi, không để ý tới tiếng hô của hắn ở phía sau.

54. Chương 54: Tự Gây Nghiệt

Edit: Y Giai

Đi đến trước thanh lâu Xuyên Nguyệt lâu trong truyền thuyết, Phù Lạc thốn thức một trận. Thanh lâu ngói xám thấy thế nào cũng không giống nơi vùng tiền như rác. Linh nhã thanh tú như khuê phòng của tiểu thư quan gia.

“Vị công tử này mời theo thiệp thân.” Nữ tử đón khách ở bên ngoài trang điểm xinh đẹp cũng không lảng lơ, ấn tượng đầu tiên của Phù Lạc đối với Xuyên Nguyệt lâu này rất tốt.

Ba người Phù Lạc theo nữ tử dẫn đường kia đi vào một chỗ ở thiên sảnh, nàng kia rời đi không lâu, một nữ tử đôi mươi tao nhã đã tới. Nàng quyến rũ thanh tú, lại có sự thủy mị của thiếu phụ thành thực, đặc biệt khiến người tâm động.

“Cô nương là người bên ngoài đến?”

Phù Lạc vừa nghe đã biết thân phận bị người ta nhìn thấu, đây cũng đã ở trong dự liệu, ai bảo mình chưa bao giờ thấy Dịch Dung Thuật hành tẩu giang hồ chứ.

“Đúng vậy.”

“Hôm nay cô nương tới đây, không biết là vì bất kể thông dân hay là vì tiêu khiển đây?”

Phù Lạc nghĩ thầm người cũng thật trực tiếp. “Nếu như là vì bất kể thông dân thì sao?” Phù Lạc rất có hứng thú nghe một chút.

“Như vậy xin mời cô nương chờ, rượu hay thức ăn mặc cô nương điểm, bốn lâu sẽ đổi đãi, từ bên sườn cửa sổ nơi này nhìn ra ngoài, cô nương có thể chứng kiến người ta ra ra vào vào, chỉ mong cô nương chờ kẻ phụ lòng bạc tình đi ra rồi mới tranh luận được không? Tiểu điểm cũng chỉ là kiếm miếng cơm ăn, mong rằng cô nương rộng lượng.”

“Được, được, được, xem ra tới Xuyên Nguyệt lâu sẽ bắt được gian rồi.” Phù Lạc cười khê.

“Còn nếu như ta tới tiêu khiển?”

“Vậy cô nương thật sự đã đến đúng địa phương rồi, thanh lâu thiên hạ chỉ có bốn lâu đặc biệt mở tiệc rượu cho nữ tử, tất cả hưởng thụ cũng giống nam tử, hơn nữa giá cả có thể giảm năm thành.”

“Thật sự à?” Phù Lạc trong lòng kích động, Xuyên Nguyệt lâu này còn có một chút ý tứ.

“Cô nương là muốn tiết mục gì đây?”

“Ta là muốn hỏi Vân La cô nương ngày nào lên đài?”

“Cô nương quả nhiên là người biết hàng, tiểu thư Vân La mỗi tháng chỉ có mừng một, mười lăm mới lên đài biểu diễn, ngày mai đúng lúc là mười lăm.”

“Vậy, cần bao nhiêu ngân lượng?”

“Nếu là nam tử, cần bạc trắng ba ngàn lượng mới có thể đi vào, nếu là nữ tử, hai ngàn lượng.”

“Hai ngàn lượng? Không thể giảm chút ư?”

“Cô nương coi nơi này là chợ sao?” Phụ nhân kia lại cười nói.

Phù Lạc trong lòng chua xót, thật sự là một đồng tiền bức tử hảo hán mà. Ánh mắt Phù Lạc vừa chuyển, nhìn nhìn Lộng Ảnh, lại nhìn nhìn Bích Ngô, “Phụ nhân xem hai nha đầu này của ta có thể bán được bao nhiêu tiền?”

“Phụ nhân.” Lộng Ảnh kêu to, liều mình kéo Phù Lạc ra ngoài.

“Phụ nhân, làm sao người có thể ~” Lộng Ảnh nước mắt lưng tròng nhìn Phù Lạc.

Phù Lạc giữ chặt hai người, mãi miết thương lượng nói, “Không muốn ta bán các người, thì mau đem bạc trên người lấy ra, bằng không ~” Phù Lạc làm ra tiếng cười gian trá.

Kết quả Lộng Ảnh rất phối hợp nộp bạc lên, Bích Ngô cũng rất phối hợp đem ra, tuy rằng nàng tuyệt không lo lắng Phù Lạc sẽ đem bán các nàng.

Kết quả bạc của ba người cộng lại cũng chỉ có một ngàn ba trăm lượng, Phù Lạc đùa dai nhìn Lộng Ảnh.

“Phụ nhân người đừng bán Lộng Ảnh, Lộng Ảnh sau này sẽ rất nghe lời mà.”

Phù Lạc nhìn nhìn Lộng Ảnh lại nhìn nhìn Bích Ngô, cho nàng lá gan lớn như trời nàng cũng không dám bán.

Hiện tại có biện pháp nào có thể trong vòng một ngày kiếm được bảy trăm lượng bạc đây?

Nhìn Xuyên Nguyệt lâu, chẳng lẽ, chẳng lẽ, mình cũng có thể có ngày ở thanh lâu bợc lộ tài hoa?

Phù Lạc cắn chặt răng, không thể bán hai người các nàng, bán chính mình cũng có thể đi, đây có thể xem như phương pháp thực tại nhất sự ở trong thời gian ngắn nhất nhìn thấy Vân La.

Phù Lạc lấy hết dũng khí bước về phía Xuyên Nguyệt lâu, kết quả Bích Ngô nhanh chóng giữ nàng lại. “Phụ nhân, không bằng trở về cùng gia thương lượng một chút đi?” Trong lòng bàn tay Bích Ngô thấm đầy mồ hôi.

Phù Lạc dưới sự lôi kéo của Bích Ngô cùng Lộng Ảnh đã quay về khách điểm, thàn than thật sự là ác nô lẫn chủ mà.

Long Hiên để rất khuya mới trở lại khách điểm, kết quả Phù Lạc thật sự chống đỡ hai mắt chờ đợi.

Đợi hần vào cửa, rất chân chó bưng trà dâng nước, lại cời tất đổi giày. Long Hiên để cũng rất buồn bực sự nhiệt tình của nàng, loại đãi ngộ cao quý này, cho dù thân là hoàng đế, hần cũng chưa từng hưởng thụ qua nơi Phù Lạc.

“Gia, đêm nay chúng ta không bằng chơi một trò chơi mới đi?” Phù Lạc dễ thương chớp hai mắt, tần suất cực nhanh khiến Long Hiên để cho rằng ánh mắt nàng sắp rút gân.

Mâu sắc Long Hiên để tối sầm một ít, nhú mày.

“Không bằng, chúng ta chơi trò khách làng chơi với kỹ nữ đi?” Phù Lạc nhắm lại mắt, dùng dũng khí rất lớn nói.

“Phụt” một tiếng, may mắn thân mình mềm mại của Phù Lạc linh hoạt tránh thoát nước trà rửa mặt.

Long Hiên để dù Thái Sơn sụp xuống trước mặt cũng không đổi màu khổng chế không được phun ra nước trà.

Phù Lạc nhanh chóng lấy khăn tay lau nước trà cho hần.

“Có điều kiện gì?” Long Hiên để dừng một lúc lâu mới có thể yên tĩnh trở lại.

“Ba ngàn lượng, trả tiền một lần.” Phù Lạc nhanh chóng thêm một câu.

“Mắc như vậy, không ai mời khách, ta sẽ không ~~” Dừng một chút, Long Hiên để tiếp tục nói: “Chẳng qua nếu như đối tượng là nàng, ta có thể suy xét.”

“Chụt.” Phù Lạc ở trên mặt Long Hiên để hôn một cái.

“Nếu không hài lòng ~~” Long Hiên để hỏi.

“Bao quân vừa lòng.” Ánh mắt Phù Lạc cười như trăng rằm, nghĩ thâm nhất định vừa lòng.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Phù Lạc kéo thấp cổ áo, vạt áo lộ ra nửa vai thơm, tay cầm khăn tơ lắc đến thất lưng cũng muốn gãy, mở cửa đón Long Hiên để từ ngoài cửa tiến vào.

Khăn tay ở trước mặt Long Hiên để nhoáng lên một cái, dùng thanh âm ngọt đến phát ngấy nói: “Ồ, Tuyên gia, người đã lâu cũng không đến chỗ nô gia, muốn chết nô gia rồi.” Phù Lạc đem Long Hiên để dẫn tới bên giường, phao mị nhân ngồi lên trên đùi của hần.

Long Hiên để miệng run rẩy, nhần nại thực vất vả.

“Gia, không tin à ~” Phù Lạc đem tay hấn để ở lồng ngực của mình “Tim ta đập rất nhanh đây này ~” Âm cuối kéo dài khiến chính Phù Lạc cũng cảm thấy nổi da gà.

Không chờ được nóng bỏng nên có, ngược lại lồng ngực Phù Lạc dựa vào truyền đến một trận phập phồng lớn, Long Hiên để cười lớn ra tiếng.

“Lạc Nhi, nàng ở nơi nào học được kiểu này?”

Phù Lạc cũng thu hồi vẻ buồn nôn lúc trước, “Chẳng lẽ không đúng như vậy?” Phù Lạc nghĩ thầm trong kịch truyền hình đều diễn như vậy mà.

“Chưa thấy qua kỹ nữ dung tục như vậy.”

“Người ~” Phù Lạc một tay chống nạnh, một tay mở ra, “Bạc.”

“Bạc gì?” Long Hiên để giả ngu.

“Người không phải mới vừa đáp ứng rồi à?”

Nàng thế này mà kêu là bao quân vừa lòng à?” Long Hiên để hài hước hỏi.

Phù Lạc một chân trên mặt đất, một chân nâng lên để ở trên giường, rõ ràng như thổ phỉ. “Đó là đương nhiên, mặc kệ dùng phương pháp gì, đại gia người cao hứng rồi không phải à?” Tay Phù Lạc tiếp tục mở ra.

“Như vậy, có điều cứ ngừng như vậy, ta vẫn không hài lòng.” Dứt lời một cái xoay người đem Phù Lạc áp dưới thân thể, “Không bằng chơi trò cường đạo cùng nữ tử đảng hoàng đi.” Long Hiên để ở bên tai Phù Lạc nhẹ nhàng bật hơi.

Kết quả cả đêm chỉ nghe thấy Phù Lạc kêu, “Đừng, tên cường đạo nhà người.” “Đừng tay lại, đồ cường đạo.” “Cứu mạng, có cường đạo a ~”

Nhưng lại phải ra sức phản kháng, chưa bao giờ trôi qua một đêm mệt mỏi như vậy.

Long Hiên để đứng dậy thì Phù Lạc giãy dụa đứng lên, mở ra bàn tay.

Long Hiên để rất vô sỉ nói: “Nàng từng gặp qua cường đạo trả tiền chưa?”

Phù Lạc tức giận đến toàn thân phát run, ánh mắt Long Hiên để theo hai luồng tuyết trắng phập phồng mà trầm xuống. Bàn tay to xoa nơi mềm mại đó, “Đêm nay không bằng chơi trò lão gia cùng tiểu nha đầu đi.” Long Hiên để để nhẹ.

Phù Lạc hận không thể một cước đá chết hắn. Đang muốn lời lẽ đánh thép cự tuyệt, lại nghe hắn nói: “Đêm nay có muốn đi Xuyên Nguyệt lâu hay không?”

Phù Lạc mở to hai mắt, không tin.

Long Hiên để bồi thêm một câu, “Có người mời khách.”

Lúc này đây Phù Lạc tin hắn muốn đi, nhưng không tin hắn sẽ mang mình đi, khi nào thì thấy trượng phu chủ động mang theo đi dạo kỹ viện hả.

“Xuyên Nguyệt lâu nàng vẫn nên đi xem một chút, thuận tiện xem xem cái gì gọi là kỹ nữ chân chính, ừm.” Long Hiên để cười nói.

Phù Lạc trừng mắt liếc hắn một cái.

“Vậy tối nay muốn chơi trò chơi không đây?” Long Hiên để ở trên mềm mại của Phù Lạc dùng sức xoa nhẹ.

Phù Lạc thầm mắng hắn một trăm lần dưới đáy lòng, lại nguyên rửa chữ mình tự gây nghiệt không thể sống, cho hắn thêm một “Tính thú” biến thái. Trên mặt lại cười đến mị hoặc, “Lão gia nói, nó thì tự nhiên vâng theo.”

55. Chương 55: Xuyên Qua Xuyên Nguyệt

Edit: Y Giai

Màn đêm buông xuống thì Phù Lạc rốt cục như ý nguyện bước vào Xuyên Nguyệt lâu.

Xuyên Nguyệt lâu là một vườn hoa rất lớn, đình đài lầu các đan xen, núi giả nước chảy róc rách, hoa hồng liễu rủ cùng rực rỡ, một chốn yên vui trang nghiêm. Lầu chính đứng ở sân sườn đông tên là Xuyên Nguyệt, giá ba nghìn phương được đi vào.

Tối nay Phù Lạc mặc một bộ váy lụa mỏng thủy lam, búi phi tiên kế, cầm nghiêng một cây trâm trân châu, giữa trán rủ xuống một vòng Hắc ngọc loan nguyệt. Dừng mạng che mặt cũng ngăn không được sự tao nhã siêu phàm thoát tục.

Xe ngựa chạy thẳng đến trước lầu chính. Lầu chính Xuyên Nguyệt lâu này có thể tính là viện trong vườn, mỗi tháng mừng một, mười lăm mới mở ra, gian ngoài xe ngựa phải đi qua vườn hoa, thẳng đến lầu chính, đây là vì chuẩn bị ột vài quan lại quyền quý không tiện công khai lộ diện.

Long Hiên đế xuống xe ngựa, một nam tử thanh sam đón chào, “Đại ca.”

“Trong xe ngựa còn có người?”

Long Hiên đế đem Phù Lạc từ trên xe ngựa cẩn thận ôm xuống, “Đây là phu nhân ta.”

Đừng nói nam tử thanh sam choáng váng, ngay cả người tiếp khách kiến thức rộng rãi cũng choáng váng, đầu năm nay chuyện gì mà chưa thấy qua chứ, nhưng mà mang theo phu nhân đến dạo kỹ viện đúng là chưa từng thấy qua.

“Đây là Tuyên Dật Tuyên công tử.”

Phù Lạc thướt tha hướng nam tử thanh sam kia hành lễ, ngẩng đầu vừa nhìn, lại là người ngày ấy gặp được trước quán đoán số.

“Thế nào, nàng nhận thức Tuyên công tử?” Long Hiên đế hỏi.

Phù Lạc nhìn về phía Long Hiên đế, cũng không dám giấu diếm, hậu quả rất đáng sợ, “Từng gặp mặt một lần.”

“Điều này sao có thể, người như tẩu tẩu, Dật gặp qua một lần chắc chắn sẽ không quên, Dật không nhớ rõ ~”

Phù Lạc trong miệng thì thầm, “Quá hay quá hay.”

Tuyên Dật nhất thời nhớ lại người mà ngày ấy mặc hồng y cũng không quay đầu lại.

Long Hiên đế ôm thất lưng Phù Lạc đi vào phòng, Phù Lạc kéo xuống mạng che, Tuyên Dật hướng Long Hiên đế nói ra chuyện tình ngày đó.

Long Hiên đế cười.

Tuyên Dật dùng ánh mắt hỏi Long Hiên đế, hôm nay loại ngày này sao lại mang phu nhân của mình.

“Lạc nhi tò mò, ta mang nàng đến mở mang một chút.”

Phù Lạc trong lòng thầm mắng, bản thân háo sắc còn muốn đổ lên trên đầu của ta.

“Hôm nay nhìn thấy tẩu tẩu, ta cuối cùng cũng yên tâm.” Tuyên Dật hào phóng cười, kết quả Phù Lạc không hiểu ra sao, Long Hiên đế không lộ vẻ hiểu rõ gì, chỉ liếc mắt nhìn Phù Lạc một cái.

Nói đến tiểu thư Vân La lên đài biểu diễn hôm nay, đó thật sự là thiên hạ chạm tay có thể bỏng của hoàng triều Viêm Hạ, cùng Dạ Sắc phủ Nguyên Giang ở Thanh châu đồng xưng là “Vân ca Dạ vũ”, trở thành song tuyệt Viêm Hạ.

Có điều đến nơi này nghe tiếng ca Vân La ngoại bỏ là vì bản thân nàng ta ra, còn vì nhóm người Phong Tiềm Tuyết phía sau nàng ta mà đến. Nghe đồn nàng này quốc sắc thiên hương, thông tuệ hơn người, hơn

nữa còn là lão bản phía sau màn của Xuyên Nguyệt lâu. Nếu muốn thấy Phong Tiêm Tuyết, đầu tiên cần qua ba trạm kiểm soát do Vân La thiết hạ, thiên hạ trước mắt người qua được cửa này trừ Thái tử “Ấn Sơn quốc” láng giềng Viêm Hạ, cũng chỉ có Thất vương gia Hiên Dật của hoàng triều Viêm Hạ.

Phù Lạc đã sớm từ tên của nam tử thanh sam kia đoán được thân phận của hắn, trong lòng kích động một trận, chẳng lẽ, chẳng lẽ nam phụ Vương gia trong truyền thuyết chính là hắn? Lúc này đây Phù Lạc không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ tiếp tục dọa đi một người.

Trước khi Vân La ra, trên đài trung tâm của Xuyên Nguyệt lâu là một đám ca vũ đang biểu diễn, tiết mục muôn màu muôn vẻ, không hổ là tiết mục của thiên hạ đệ nhất lâu.

Phòng mà ba người Phù Lạc ngồi tiến đến hai nữ tử hầu hạ. Tư sắc đều là mỹ nữ trăm dặm mới tìm được một, thêm dáng người kia tuyệt đối là ngàn dặm chọn một. Bắp đùi thon dài, vòng eo mảnh khảnh, bộ ngực E cup, người nhìn thấy mà ánh mắt đắm đắm.

Hai người lại còn đứng đắn như tiểu thư khuê các, mỗi lần rót rượu lại hạ bộ ngực, cái yếm mỏng đó làm sao có thể che khuất ngọn núi hùng vĩ bậc này, nhũ cầu như ẩn như hiện, phảng phất có ý lại giống như vô tâm lay động ở trước mắt mọi người, lập tức đứng dậy, khiến người ta tâm ngứa. Có điều có thể khẳng định chính là, trong lúc hai cô nương này thở, bộ ngực phập phồng đều lớn hơn người thường, rất câu dẫn người khác.

Lúc gấp rau thì Phù Lạc nhìn thấy bộ ngực của hai người các nàng như có như không xẹt qua tay Long Hiên để cùng Tuyên Dật, quả nhiên là được huấn luyện nghiêm chỉnh, biết khách nhân như thế nào thì nên ứng phó như thế đó, khách nhân khó chịu giống hai người bọn hắn phỏng chừng thích nhất trò này.

Có điều bộ ngực này đối với Phù Lạc cũng rất hữu hiệu. Ánh mắt của nàng nhìn vào ngọn núi kia cơ bản không thể chuyển, thật muốn kiểm tra quá, nhớ tới lúc ở hiện đại, bạn cùng phòng đại học thích nhất tập kích ngực, có đôi khi cảm thấy phụ nữ thậm chí so với nam giới càng ưa thích sờ ngực nữ tử hơn. Ví dụ lúc này, Phù Lạc cũng rất muốn cảm giác một chút xem ngọn núi lớn như vậy thì có xúc cảm gì, mặc dù của mình cũng không nhỏ, nhưng so với các nàng, thật sự chỉ như bánh bao nhỏ mà thôi.

Tay Phù Lạc còn chưa trải qua đồng ý của đại não, đã tự tiện thiếu chút nữa mò lên ngực của một nữ tử trong đó.

Vì cái gì lại là thiếu chút nữa?

Đó là bởi vì Long Hiên để cầm lấy quạt, không chút lưu tình ở trên mu bàn tay Phù Lạc gõ xuống.

“A, đau.” Phù Lạc cau chặt mày, trừng Long Hiên để. Thật sự là chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn.

“Đi xuống.” Long Hiên để ra lệnh với hai nàng kia.

Hai người rất nhanh rời đi, “Còn không an phận, ta mang nàng trở về.”

Phù Lạc nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh.

Tuyên Dật ở một bên cười ra tiếng, sắc mặt Long Hiên để rất khó nhìn.

Lúc này trong lầu vang lên nhịp trống phấn chấn, Phù Lạc rất cảm kích thở ra, toàn trường rất nhanh an tĩnh xuống, một nữ tử tao nhã tuyết sắc bạch y phiêu phiêu đi lên trên đài, hai tay cầm tranh.

Toàn trường yên tĩnh đều có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng. Nàng, mi mục như vẽ, họa mày thì thâm, xoa phấn thì trắng, môi như mang đóa mận cười, răng như trân châu thạch lựu, vòng eo như liễu mọc xuân phân, chậm rãi đi tới, dường như có thể nhìn thấy vạn hoa nở rộ sau lưng nàng. Giữa điệu duệ hàm chứa xinh đẹp, giữa nhẹ nhàng mang theo tao nhã. Nàng đến còn dẫn theo một mùi hoa mê say, toàn trường tràn ngập, trái hoa rực rỡ. Thật sự là cả thị giác cùng khứu giác đều được hưởng thụ, kế tiếp thịnh yến Thao Thiết thật sự làm cho người chờ mong.

“Vân La là tỳ nữ của Phong tiểu thư.”

Phù Lạc uống nước sắc một cái, nữ tử như vậy lại là tỳ nữ của Phong Tiêm Tuyết, thật sự là người so với người tức chết người, nàng ta thật sự tốt số mà, tốt số đến mức xuyên vào thanh lâu làm Đại lão bản, mỹ

nữ thanh mảnh như thế lại là thị nữ của nàng, thật sự là ánh mắt mỗi ngày ăn bữa tiệc lớn, muốn cái gì có cái đó, mỗi ngày ăn hương uống cay, đâu như mình đáng thương thế này, trong lòng Phù Lạc dâng lên một tia ghen tị, người nói nương người ta sao lại tốt như vậy chứ?

Khác với si mê khi Phù Lạc nhìn Vân La, Long Hiên để cùng Hiên Dật đều biểu hiện rất bình thường, bình thường thưởng thức. Phù Lạc cảm thấy thật cao hứng, nhớ tới lúc trước Long Hiên để không chút kiêng kỵ giới thiệu, đặc biệt làm ra sẵn sóc bình thường giữa vợ chồng, Phù Lạc có một tia cảm giác uất ức.

“Màn mây biến ảo, Sao rơi truyền hận, Sông Ngân xa xa mờ tỏ. Vượt gió vàng sương ngọc đến nhau, Hơn hẳn đám trần gian đau khổ. Tình mềm như nước, Hẹn ước như mộng, Đi ngược nhịp cầu sao nữ. Thì xá chi sớm chiều một thuở(1).”

Một khúc Thước kiều tiên của Tần Quan vang lên, Phù Lạc càng thêm khẳng định Phong Tiêm Tuyết là xuyên qua người. Trong lòng kích động.

Tiếng ca Vân La đúng như tiếng sơn ca hót trong rừng, châu rơi khay ngọc, hơn nữa nàng có dung nhan tuyệt mỹ, thật sự là ca không say mọi người tự say mà.

Một khúc ca hát xong, Vân La đi xuống đài, tiểu nha đầu theo sát phía sau đang cầm bầu rượu, Vân La lần lượt tới mỗi một bàn khách nhân đều rót một ly, đừng nói trong bầu này là rượu ngon giá trị bách kim, phỏng chừng dù có là nước, mọi người uống cũng sẽ cảm thấy ngon hơn Mao đài(2).

Khách nhân đang ngồi cũng có người hấp tấp, nhưng ở trong tươi cười uyển chuyển của Vân La cũng không dám quá phận dây dưa, ai bảo nàng danh quan thiên hạ, ngay cả Thái tử nước láng giềng đều mơ tưởng âu yếm. Nàng từ trước đến nay là bảo bối quyền quý tranh nhau bưng lên, cũng là tiền thoái tự nhiên. Đây là chỗ tốt của việc làm danh kỹ, nhận hết ân sủng còn có thể vạn hoa từng trung quá, phiến diệp bất triêm thân(3).

Lúc Vân La đi vào phòng ba người Long Hiên để thì cũng lặng đi một chút. Ngày thường khách nhân tới nơi này đều là nam giới, khách nữ đương nhiên cũng tới, chẳng qua không đi cùng nam giới, được an bài ở phòng chuyên dụng của nữ tử, đây vẫn là lần đầu tiên chứng kiến có nam tử mang theo nữ tử, huống chi còn là hai nam tử tuần lãng tuyệt nhân như thế.

Tuyên Dật thì nàng có nhận thức, nhưng nam tử bên cạnh hẳn đúng là lần đầu tiên thấy. So với Tuyên Dật thành thực nội liễm, quý khí tao nhã, gờ tay nhắc chân đều có phong phạm vương giả, nam tử xuất chúng như vậy cũng là lần đầu tiên thấy.

Nữ tử bên cạnh hẳn, cũng làm cho Vân La cả kinh. Đối với dung mạo của mình, nàng từ trước đến nay vẫn luôn tự phụ, thật không nghĩ đến nữ tử trước mắt dung mạo không hề thua chính mình, ngược lại càng thêm kiều mị. Không kém chính mình nhiều năm tu luyện, nhưng lại tự có mỵ hoặc trời sinh, cao quý tao nhã, linh động bức người, nữ tử như vậy cũng theo chưa từng thấy qua, cho dù so với chủ tử của mình chỉ sợ cũng không kém.

“Tiểu thư Vân La, Tiêm Tuyết nàng ấy ~” Tuyên Dật nhin không được mở miệng, trong thần sắc có nhiều ý cầu xin, Phù Lạc vừa nhìn đã hiểu rõ tâm ý của hẳn, xem ra vị Vương gia này chỉ sợ không phải chỉ có một phen coi trọng Phong Tiêm Tuyết đâu.

Trong lòng lại đang thầm than, phỏng chừng vị này cũng không phải là nam phụ rồi.

Vân La lắc lắc đầu, “Vương gia cũng đừng bức Vân La, chuyện của tiểu thư há lại để hạ nhân chúng ta có thể nói bậy.”

Những lời này thật là khéo, đem Thất vương gia kia cũng biếm thành người nói bậy. Phù Lạc bật cười.

Vân La đi rồi, Long Hiên để nói với Hiên Dật: “Hôm nay có thể thấy Phong tiểu thư hay không thì phải xem thất đệ rồi.”

Kết quả Hiên Dật lắc đầu cười khổ. “Lần đó đệ cũng là may mắn qua được, đáp đề mục cũng không hoàn toàn đúng, là Tiêm Tuyết xem còn thấy tạm được, cho nên mới nhường tiểu đệ may mắn thông qua. Về sau, đệ rút cuộc không thông qua ba cửa kia nữa.”

Long Hiên đế lần này cũng ngạc nhiên, Hiên Dật văn tài vũ lược mình còn có tin tưởng, hẳn lại có thể nói ra lời như vậy, vậy ba cửa kế tiếp thật sự rất đáng chờ mong.

Vân La trở lại trên đài, “Vân La hôm nay cũng vì tiểu thư mang đến ba đề, mong rằng các vị chỉ giáo nhiều hơn.”

Tiểu nha đầu đi theo Vân La mở ra một bức tự, tự thể hết tinh tế tú lệ, nhưng không mất hào khí tiêu sái, thấy chữ như gặp người, vị Phong cô nương này thật sự rất đáng được chờ mong.

Tấm tự kia là một thủ từ, có điều chỉ có đoạn trên, xem ra cửa thứ nhất chính là đối đoạn dưới.

Sen đỏ hương tàn ngọc điện thu, Nhẹ cỡi xiêm là, Bước xuống lan châu. Trong mây ai gửi lá thư qua? Lúc nhận bay về, Nguyệt rọi tây lầu(4).

Đây không phải Nhất tiễn mai của Lí Thanh Chiếu ư?

(1) Bài thơ Thước kẻu tiên của Tần Quan, thể thơ Từ phẩm thời Bắc tống.

(2) Mao đài: là một nhãn hiệu rượu trắng của Trung Quốc. Mao Đài là tên gọi của một thị trấn gần Tuần Nghĩa, tỉnh Quý Châu, nơi có truyền thống sản xuất loại rượu này và sau này trở thành tên gọi của rượu.

(3) Vạn hoa từng trung quá, phiến diệp bất triêm thân: Trích từ một bài thơ “Mẫu đơn đình” của tác giả Thang Hiển Tổ, nghĩa là đi giữa vạn cây hoa mà một mảnh lá cây chẳng dính vào người, có thể hiểu là đào hoa, lãng nhãng nhưng ko chịu trách nhiệm với bất kỳ người nào.

(4) Bài thơ Nhất tiễn mai của Lý Thanh Chiếu, thể thơ Từ phẩm thời Nam tống, Kim

56. Chương 56: Làn Đầu Gặp Tiêm Tuyết

Edit: Y Giai

Hiên Dật suy tư nửa ngày, cười khổ một trận, “Đúng là cửa thứ nhất này không biết đã làm khó bao nhiêu người?”

Phù Lạc tò mò hỏi, “Trước kia cũng ra đề như vậy sao?”

Hiên Dật nói: “Trước kia cũng ra đề như thế này, một thủ từ khuyết trên cầu đoạn dưới, tiểu đệ bất tài, cũng từng điên từ khuyết, tạm qua.”

“Nói cách khác đối với thủ từ này, chỉ cần Phong tiểu thư có thể vừa ý là được phải không?”

Hiên Dật gật gật đầu.

Phù Lạc nói với Hiên Dật: “Chỗ này của ta ngược lại lấp được chỗ khuyết, nếu như có thể qua được, người cảm tạ ta thế nào?”

Hiên Dật có chút không dám tin tưởng nhìn Phù Lạc, “Nếu thật sự có thể qua được, cho dù tẩu tẩu bất Dật lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ.”

Phù Lạc chắc chắc ra tiếng, không thể tưởng được trong hoàng tộc còn có người si tình bực này, cùng Long Hiên đế thật không giống như huynh đệ.

“Này thì không cần, chỉ cần người ưng thuận hứa hẹn đáp ứng ta một yêu cầu là được.”

“Yêu cầu gì?”

“Còn chưa nghĩ ra.” Phù Lạc nói, cũng không biết tương lai có cần đến Hiên Dật này hay không, có điều chuẩn bị trước cũng không sai.

“Hoa rụng tới bởi nước chảy mau. Một mối tương tư, Hai chốn ưu sầu, Cảnh tình không chỗ để tiêu trừ, Vừa nhú mây chau, Lại quận lòng đau.” Phù Lạc nhẹ giọng ngâm ra.

Hiên Dật nghe xong, vỗ đùi, “Quả thực rất tuyệt, tiểu đệ này xin tạ ơn tẩu tẩu.” Dứt lời hành một đại lễ.

Phù Lạc cười đến rất đắc ý, có điều lúc nhìn đến Long Hiên đế cũng tươi cười đắc ý thì nhất thời đình chỉ, hân đắc ý cái gì, thiệt là?

Hiên Dật khẩn cấp hướng lên trên đài, “Tại hạ bất tài, nguyện đổi ra câu khuyết cho Phong tiểu thư.” Dứt lời nhắc bút rồng bay phượng múa viết ra, người phía dưới nhìn ra ngoài ủng hộ một hồi.

Vân La đem giấy Tuyên Thành thu hồi, giao cho tiểu nha đầu mang đi, chỉ chốc lát sau tiểu nha đầu kia trở về nói vài câu với Vân La, nàng đương trường tuyên bố Hiên Dật đã qua.

“Nàng muốn để thất đệ đáp ứng yêu cầu gì?” Long Hiên đế ôm Phù Lạc vào trong ngực.

“Tỷ muội trong nhà sau lưng đều có người nhà ủng hộ, ta tìm chỗ dựa vững chắc không quá chứ?” Phù Lạc làm nũng nói, kỳ vọng có thể giấu diếm được Long Hiên đế giống như hồ ly này.

“Ta làm chỗ dựa vững chắc cho nàng còn chưa đủ à?” Long Hiên đế hài hước nói.

Phù Lạc liếc mắt, thật muốn nói người là chỗ dựa không đáng tin nhất. Lúc này Hiên Dật trở lại trong phòng, “Đại ca cùng tẩu tẩu thực ân ái, nếu Tiêm Tuyết cùng đệ cũng có thể, thật sự là chết cũng không tiếc.”

Phù Lạc mặc cỡ đồ mặt từ trong lòng Long Hiên để bật ra.

Kế tiếp cửa thứ hai là tài đánh đàn, Vân La không chỉ có ca xướng rất tốt, tài đánh đàn cũng là xuất thần nhập hóa, nghe nói so với Lăng Nhã Phong cũng không kém bao nhiêu.

Vân La rửa tay đốt nhang, bàn tay trắng nõn xoa đàn tranh, chỉ nghe tiếng đàn tranh như nước suối vỗ đá vang lên, róc rách như châu lớn châu nhỏ rơi khay ngọc. Mặc dù không bằng tài nghệ cao siêu của Lăng Nhã Phong, nhưng thắng ở chỗ vô cùng có cảm tình.

Một khúc hạ xuống, toàn trường vỗ tay sấm dậy.

Hiên Dật vẻ mặt âm đạm. “Không thể tưởng được tài đánh đàn của nha đầu Vân La kia cao siêu như thế.”

“Người lần trước qua như thế nào?” Phù Lạc rất tò mò.

“Lần trước cửa thứ hai là thiện xạ, vậy không khó được ta, thế nhưng lần này?”

Long Hiên để ở bên cạnh nhàn nhạt bỏ thêm một câu, “Lần trước đệ qua được cửa của Phong Tiêm Tuyết có phải nàng ta tìm đệ giúp cái gì hay không?”

Hiên Dật đầu tiên sửng sốt, sau đó đỏ mặt, “Đệ chỉ là giúp nàng giải quyết một chút phiền phức thôi.”

Long Hiên để một bộ rõ ràng, Phù Lạc coi như đã hiểu rõ Hiên Dật sao có thể qua được rồi. Xem ra là Phong Tiêm Tuyết cố ý nhường, có việc cầu người còn muốn bày ra thái độ ban ân cho người, quả nhiên là nhân vật lợi hại, Phù Lạc cao hứng một trận.

Trong phòng ba người Phù Lạc lại để đàn tranh, Hiên Dật cầu xin nhìn Phù Lạc, đương nhiên cho rằng làm cung phi nàng nhất định có thể đảm nhiệm trọng trách này.

Phù Lạc chợt dạ một hồi, tiếng đàn của Vân La đã đến độ lô hỏa thuần thanh, muốn vượt qua cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng khi nhìn bộ dạng Hiên Dật cũng tự nhận không thể, nếu như mình buông tha, chẳng phải là không thấy được Phong Tiêm Tuyết.

Phù Lạc cắn chặt răng, hít sâu vài hơi.

Lựa chọn Cao sơn lưu thủy(1) , thứ nhất là bởi vì khúc mới càng có khả năng hấp dẫn lòng người, thứ hai là ám dụ mình cùng Phong Tiêm Tuyết đồng dạng đều là người xuyên qua, xem như Bá Nha cùng Chung Tử Kỳ(2) thời đại này, hi vọng Phong Tiêm Tuyết có thể nghe hiểu.

Tuy rằng từng nửa trộm nửa học cầm từ Trang Du, nhưng thành quả chưa từng ở trước mặt người khác kiểm tra qua, Phù Lạc khó tránh khấn trượng.

Một khúc xong, Long Hiên để nói: “Không thể tưởng được đàn tranh của Lạc Nhi thanh nhã thoát tục như thế, xem ra ta sau này có phúc nghe rồi.”

Phù Lạc âm thầm cao hứng dưới đáy lòng, có điều lại bởi vì vừa nghĩ tới sau khi gặp được Phong Tiêm Tuyết, là có thể rời khỏi Long Hiên để mà cao hứng.

Sau một trận im lặng, trong lầu tiếng vỗ tay vang dội trấn động.

“Vân La có thể vào không?” Ngoài cửa vang lên thanh âm kiều mỹ của Vân La.

“Tiểu thư Vân La mời vào.” Long Hiên để đáp.

Vân La vào cửa chứng kiến Phù Lạc ngồi ở trước đàn, “Tài đánh đàn của tiểu thư thật siêu phàm, Vân La cam bái hạ phong.”

“Tiểu thư Vân La khiêm nhượng.”

“Vân La tới là muốn mời ba vị dời bước tới Đông Noãn các, tiểu thư ở nơi này đợi ba vị.”

Hiên Dật hưng phấn nhìn Phù Lạc so với chính mình còn hưng phấn hơn, buồn bực một trận.

Vân La đem ba người Long Hiên để dẫn tới trước một rừng cây, sau đó cáo từ, chỉ nói xuyên qua phiến rừng cây này là có thể đến tới Đông Noãn các.

Long Hiên để ở trước rừng dừng một chút, sau đó lôi kéo Phù Lạc bắt đầu vào rừng cây.

Ba người rất thuận lợi đã tới Đông Noãn các.

Phù Lạc hỏi: “Hiên Dật, không phải nói có ba cửa à, sao lúc này mới qua hai cửa thôi vậy?”

Hiên Dật cười cười, “Tiểu đệ hôm nay có thể hưởng lây ánh sáng của đại ca cùng tẩu tẩu. Tẩu tẩu không biết, vừa rồi chúng ta đi qua phiến rừng kia, ngẫm có trận pháp vô cùng lợi hại, có điều lại không làm khó được đại ca.” Hiên Dật rất sùng bái nhìn Long Hiên đế.

Cần lợi hại hết chỗ chê như vậy à, Phù Lạc trong lòng không tin, cũng không muốn đem Long Hiên đế điểm tô cho đẹp.

Đông Noãn các xây từ nước lên, ba người chưa tiến vào đã ngửi thấy một cỗ thơm ngát mùi trà.

“Ba vị khách quý đến nhà, Tiêm Tuyết không tiếp đón từ xa, mong được rộng lượng.”

Thanh âm của nàng có một tia trầm thấp khàn khàn, lại có vẻ cực kỳ mê người, có một loại từ tính, làm cho người ta không tự chủ được muốn nghe nàng nói chuyện nhiều hơn.

Ba người đi vào Đông Noãn các, nhìn thấy một nữ tử bạch y ngồi xếp bằng trước bàn thấp, đang cúi đầu pha trà.

Cần cổ tuyết trắng thon dài bởi vì cúi xuống mà lộ ra ngoài, khiến Phù Lạc rất cục hiểu được vì sao Nhật Bản lại thích nhìn nữ nhân mặc kimono lộ cổ.

Nàng kia bởi vì nâng lên ống tay áo mà lộ ra cổ tay, trắng nõn mượt mà, mảnh khảnh ôn nhu, làm cho người ta kìm lòng không đậu mà muốn vuốt ve.

Ngón tay của nàng thon dài thanh tú, như bạch ngọc trơn bóng, thật sự là kiệt tác của trời cao.

Nàng ngẩng đầu, mặt trời bên ngoài cũng theo đó mà ảm đạm.

Con ngươi của nàng so với ánh sao còn sáng lạn hơn, lông mi của nàng so với Viễn Sơn còn thanh tú hơn, môi của nàng so với mân côi còn kiều diễm hơn, mặt của nàng so với Ngọc Thạch tử mĩ tạo hình còn tinh mỹ hơn, da thịt của nàng so với băng tuyết còn trong suốt hơn, so với Dương Chi còn trắng mịn hơn vài phần.

Nàng tuy ngồi, nhưng đường cong thân thể kia được y phục vừa người họa ra làm cho người ta hoa mắt thần mê, thật sự là dung nhan thiên sứ đáng người ma quỷ.

Hiên Dật nhìn thấy Phong Tiêm Tuyết, chỉ sợ hiện tại nàng bảo hấn đi chết, hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Phù Lạc nhìn thấy Phong Tiêm Tuyết, hưng phấn đến mức chỉ có thể dựa vào trong lòng Long Hiên đế mới có thể đứng vững, đồng chí, ta rốt cuộc tìm được người.

Long Hiên đế nhìn thấy Phong Tiêm Tuyết, sắc mặt lại có một tia khó coi. Tay ôm lấy Phù Lạc thật chặt, “Tuyền Dật”, thanh âm của Long Hiên đế ở trong không gian yên tĩnh có vẻ đặc biệt rõ ràng, giống như đang kêu gọi người ta ngủ dậy.

Tuyền Dật lắc đầu, có một loại cảm giác đột nhiên thanh tỉnh, mà Phù Lạc cũng có chút đồng cảm, lại nhìn hướng Phong Tiêm Tuyết, mỹ nhân như trước, chỉ là không còn hiệu quả kinh tâm động phách.

“Mị thuật của Phong tiểu thư rất lợi hại.” Long Hiên đế ôm Phù Lạc ngồi xuống.

Đây là mị thuật trong truyền thuyết, Phù Lạc nhớ tới lúc trước thân thể không khống chế được cảm giác của mình, nghĩ lại mà sợ, khi đó chỉ sợ Phong Tiêm Tuyết bảo nàng làm gì, nàng cũng nguyện ý, may mắn Long Hiên đế hợp thời đánh thức nàng.

“Định lực của công tử cũng rất lợi hại.” Phong Tiêm Tuyết ôn nhu nói, tiếng nói đó giống như xuân phong mơn trớn trái tim người ta, khiến người ngửa đến hoảng. Nàng mân mê tóc mai, động tác kia tao nhã quyến rũ đến cực điểm, loại tự nhiên trải qua huấn luyện mà bồi dưỡng này, thực thực giả giả rất mê người. Phù Lạc cảm giác mình so với nàng, quả thực một người là vệt con xấu xí một người là thiên nga.

57. Chương 57: Đế Tham Tiền

Edit: Y Giai

Phong Tiêm Tuyết rót ba chén trà cho ba người Long Hiên đế, Hiên Dật uống một ngụm, liên tục tán thưởng, giống như trà này chính là tuyết liên thiên sơn, thánh thủy cứu mạng vậy. Bản thân Phù Lạc lại không uống ra vị gì, chỉ nhìn Long Hiên đế, đã biết trà này thật sự tốt.

Phải nói bằng sự quan sát thường ngày của Phù Lạc đối với Long Hiên đế, hần cơ hồ cũng không xoi xét cái gì, đối với đồ ăn ngoài cung hay cấm y ngọc thực hần chưa từng có chút ảnh hưởng. Nhưng chỉ riêng đối trà lại vô cùng xoi xét, ngày thường thà rằng uống nước trắng cũng là không uống lá trà hạng nhì.

Hôm nay nhìn hần lại có thể uống trà mà Phong Tiêm Tuyết pha, cũng biết trà kia thật sự tốt.

“Phong tiểu thư có thể đem ngân châm bình thường nấu ra mùi vị thơm ngát thế này, thật sự là hiếm có.” Nghe xong lời này Phù Lạc mới biết được, Phong Tiêm Tuyết này thì ra tinh thông trà đạo như thế.

Phong Tiêm Tuyết mỉm cười tiếp nhận ca ngời, không có chút làm ra vẻ khiêm tốn nào, khiến Phù Lạc rất thường thức.

Phong Tiêm Tuyết nhìn nam tử trước mắt, sớm đoán ra thân phận của hần. Không cần nhìn Hiên Dật khiêm cung đối với hần, chỉ xem khí thế của hần cũng có thể hiểu được, Phong Tiêm Tuyết từ nhỏ đã có thuật biết người nhận vật, đối với ánh mắt của mình rất có tự tin.

“Ba vị có thể đưa ra yêu cầu, Tiêm Tuyết có thể làm được tự nhiên sẽ hết sức.”

Cái này phải nói về quy củ của Xuyên Nguyệt lâu, phàm là người có thể thông qua ba cửa của Vân La gặp Phong Tiêm Tuyết thì đều có thể đưa ra một yêu cầu, nhưng cũng không phải không trả giá, bình thường Phong Tiêm Tuyết cũng sẽ đưa một yêu cầu làm quà đáp lễ, nhưng bị yêu cầu đều giống như được ban ân vậy, ví dụ Hiên Dật. Vô duyên vô cớ miễn thuế năm năm cho Xuyên Nguyệt lâu ở Biển châu, còn làm ra một bộ dạng được ban ân như vậy, đều là vì có thể giữ lại Phong Tiêm Tuyết ở Biển châu.

“Không bằng Phong cô nương trước tiên nói về yêu cầu của mình đi.” Long Hiên đế lạnh nhạt nói.

“Chỉ là muốn xin công tử đề biển cho Xuyên Nguyệt lâu ta.” Đôi mắt đẹp của Phong Tiêm Tuyết nhìn Long Hiên đế, nhu tình như tích thủy, làm cho lòng người nhộn nhạo. Phấn môi hơi khép mở, lộ ra gợi cảm chọc người, Phù Lạc chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy hưng phấn, hướng chi nam nhân.

Phù Lạc cười thầm, nữ tử lợi hại, không nói ra thân phận Long Hiên đế, lại mong mực bảo của hoàng đế. Sau khi Xuyên Nguyệt lâu được hoàng đế đề biển, phỏng chừng sau này sinh ý sẽ càng thuận lợi.

“Có thể, chỉ cần Phong cô nương có thể nộp bảy thành lợi nhuận hàng năm của Xuyên Nguyệt lâu lên trên ngân khố quốc gia.” Long Hiên đế tự nhiên biết Phong Tiêm Tuyết đã khám phá ra thân phận của mình, cho nên cũng không giấu diếm.

Hiên Dật cùng Phù Lạc đối với công phu sư tử ngoạn của Long Hiên đế đều hít vào khí lạnh, tròng mắt nhìn nhau. Một người oán Long Hiên đế khi dễ người trong lòng mình, một người oán Long Hiên đế khi dễ đồng chí của mình.

Phong Tiêm Tuyết dù cho tự chủ cũng vì nam nhân trước mắt không hiểu phong tình mà tức giận.

“Ba thành.” Phong Tiêm Tuyết cắn răng trả giá.

Long Hiên đế cười nhạt không nói. Một bộ không lo không có người mua.

“Năm thành, không thể thêm nữa.” Phong Tiêm Tuyết ngồi thẳng người, thu hồi mỹ công.

“Như Phong tiểu thư mong muốn.” Long Hiên đế một bộ ban ân, sợ là như hần mong muốn mới đúng.

Nhưng Phong Tiêm Tuyết cũng không có cách nào. Xuyên Nguyệt lâu một đời truyền một đời, hiện giờ tới trong tay mình đã không bằng huy hoàng lúc trước. Hiện giờ đối thủ san sát, “Nghênh Phong Vũ” có triều đình ở sau lưng chống đỡ rất có dã tâm tranh đoạt, mình chỉ là nữ tử nhỏ bé cùng quan gia không thân không quen, bằng thực lực đi được tới hôm nay đã là không dễ, quyết không thể để cho gia sản tổ tông

truyền xuống bị hủy ở trong tay mình, cho nên lúc trước mới cố ý nhường Thất vương gia. Không thể tưởng được hôm nay thiên tử hoàng triều Viêm Hạ có thể quang lâm, Phong Tiêm Tuyết tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội bậc này.

Ý nghĩa đằng sau của việc hoàng đế đề từ không cần nói cũng biết, hiện giờ triều đình thành người được lợi lớn nhất sau thịnh vượng của Xuyên Nguyệt lâu, cùng với nhất định sau này Xuyên Nguyệt lâu có thể khôi phục chói lợi ngày xưa.

“Nếu ta đồng ý yêu cầu của Phong tiểu thư, Phong tiểu thư có thể cũng nên thỏa mãn yêu cầu của tại hạ hay không?” Long Hiên đề nói.

“Không phải mới vừa ~”

Long Hiên đề cười lắc đầu, “Ta cũng chưa nói ra yêu cầu không phải sao?” Lời ngầm là mới rồi là người cầu ta, ta mới miễn cưỡng đồng ý.

Phù Lạc vút cho Phong Tiêm Tuyết một ánh mắt vụn phần đồng tình, còn khoa trương làm động tác giơ khăn lau lệ, khiến Hiên Dật ở một bên bật cười.

Tay Long Hiên đề ở trên lưng Phù Lạc nhéo, Phù Lạc nhanh chóng cười nịnh hót, đưa ánh mắt với Phong Tiêm Tuyết là ít nhất người còn may mắn hơn so với ta.

“Điều yêu cầu này để cho thất đệ nói đi.” Long Hiên đề rất hào phóng vút cho Hiên Dật một cái kẹo vòng, bánh lớn hẳn cũng ăn rồi, tự nhiên muốn thưởng cho đệ đệ của mình một chút kẹo vòng, bằng không Hiên Dật khẳng định sẽ oán hằn.

Hiên Dật có chút lấp bắp nói: “Ta muốn mời, mời ~” Phù Lạc cảm thấy hẳn đáng yêu cực kỳ, lúc trước cái loại quý khí cùng khí phách Vương tộc đối với mình kia, ở trước mặt Phong Tiêm Tuyết tiêu tán không còn chút nào, giống như con cún nhỏ dụ ngoạn.

“Xin mời Phong tiểu thư làm chủ nhà, ngày mai cùng chúng ta du hồ Tê Hạc đi.” Phù Lạc ở một bên nói thay, sợ Hiên Dật đưa ra yêu cầu không có tính kiến thiết nào, chính mình cũng rất muốn có cuộc nói chuyện thân mật với Phong Tiêm Tuyết.

Hiên Dật ở một bên đáy lòng kêu gào, tẩu tẩu sao có thể đưa ra yêu cầu quá phận như vậy, nếu Tiêm Tuyết cự tuyệt, vậy chẳng phải là không còn cơ hội nữa ư.

Nào biết Phong Tiêm Tuyết rất sẵn khoái đáp ứng, một đêm này Hiên Dật nhất định sẽ cao hứng cả đêm, lại quên từ chúng ta trong lời nói của Phù Lạc, phỏng chừng Phong Tiêm Tuyết cũng là vì từ “Chúng ta” này mới đồng ý.

“Đại ca, cảm thấy Tiêm Tuyết thế nào?”

Hiên Dật không đợi Long Hiên đề trả lời, lại bổ thêm một câu, “Đệ sớm phát thệ, nếu thú thê không phải Tiêm Tuyết không lấy.” Kiên định trong giọng nói khiến Phù Lạc nghe xong tâm động. Phong Tiêm Tuyết không chỉ xuất sắc, còn may mắn hơn mình rất nhiều.

Hiên Dật trong lời có lời, thứ nhất là tỏ vẻ Long Hiên đề dù có phản đối hay không, tâm của hắn đối với Phong Tiêm Tuyết chắc chắn sẽ không thay đổi, thứ hai là cảnh cáo, cũng là cầu xin, sợ Long Hiên đề có hứng thú với Phong Tiêm Tuyết. Kỳ thật từ lúc mới bắt đầu Hiên Dật đã tính toán không để Long Hiên đề gặp Phong Tiêm Tuyết, nhưng không thể tưởng được Phù Lạc lại có thể qua được hai cửa, đây cũng là ngoài ý liệu.

“Phong tiểu thư thiên nhân chi tử, chỉ cần nàng không phản đối, ta cũng tự nhiên sẽ không phản đối.” Long Hiên đề khẽ thở dài một hơi, có chút lo âu tương lai của Hiên Dật, vô luận lấy hay không lấy được Phong Tiêm Tuyết, cuộc sống sau này cũng sẽ không dễ chịu.

Phải nói mình đối với nữ tử có tính khiêu chiến như vậy, nếu như nói không có dục vọng chinh phục đó là giả, tuy nhiên nó cũng không đáng để phản bội huynh đệ.

Phù Lạc cao hứng tiêu sái đến bên người Hiên Dật, “Định cảm tạ ta thế nào đây?”

Trên đường ngồi xe ngựa quay về khách điểm, Phù Lạc cười đến mặt mày nở hoa. Nhớ tới ngân phiếu năm ngàn lượng nóng bỏng trong lòng, ngủ cũng cười đến tỉnh, mở vàng đầu tiên của mình rất cục tới tay. Nàng quá cao hứng đã xem nhẹ tươi cười như hồ ly ở phía sau.

Trong phòng, Long Hiên để chủ động cởi áo nói dây lưng cho Phù Lạc, Phù Lạc sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, bạc này không thể lộ ra ngoài. Đáng tiếc lúc lỏi kéo ngân phiếu vẫn không chịu thua kém bay ở trên mặt đất.

“Năm ngàn lượng.” Long Hiên để nhếch mày.

Phù Lạc vội vàng bước lên phía trước giải thích, “Đây là quà gặp mặt thất đệ cho ta.”

“Nói vậy, rõ ràng là tiểu nha đầu nàng trộm từ chỗ lão gia ta, nói, nên trừng phạt nàng như thế nào?” Long Hiên để nghiêm túc đến mức Phù Lạc cảm thấy để cho hân cái Oscar ảnh đế cũng không đủ. Hoàng đế chết tiệt này, trí nhớ không phải tốt bình thường.

Cuối cùng kết quả là, Phù Lạc mặc phong phanh bị trói ở trên giường, lạnh run, như tiểu tức phụ kêu lên: “Lão gia, tha mạng đi.”

Phù Lạc trong lòng chỉ có thể rất AQ(1) an ủi mình, may mắn không phải chơi trò công công biến thái cùng tức phụ.

Sáng sớm hôm sau, Phù Lạc xương sống thất lưng đều đau đứng dậy, nhìn thấy Long Hiên để rất đương nhiên đem năm ngàn lượng nhét vào trong ngực, trong lòng oán hận, “Đó thật sự là quà gặp mặt thất đệ cho ta mà.”

Bàn tay mặc quần áo của Long Hiên để nhất thời dừng lại, quay đầu nhìn Phù Lạc một bộ dạng chịu khổ chà đạp, bàn tay to lại xoa lên nơi mềm mại kia, “Nói vậy, rõ ràng là nha đầu nàng trộm của lão gia ta, chẳng lẽ nàng còn muốn chơi lại lần nữa?” Long Hiên để rất ám muội lại áp Phù Lạc dưới thân. Nhìn thấy mâu sắc hân trở nên sâu không lường được, Phù Lạc nhanh chóng lắc đầu.

“Không còn kịp rồi.” Long Hiên để đáng giận cười, cúi đầu, dùng miệng ngậm nơi đỏ hồng, trần trọc mót vào.

Phù Lạc sương mù hai mắt lại tỉnh lại, thấy Long Hiên để cầm ngân phiếu lắc lư ở trước mắt mình, giận mà không dám nói gì. “Ngân phiếu của ai đây nhỉ?” Long Hiên để hỏi.

“Là người, là của người.” Phù Lạc nhanh chóng đáp, sợ hân không hài lòng.

Long Hiên để rất cao hứng cầm tay Phù Lạc, ở lòng bàn tay của nàng ấn xuống nụ hôn tê dại. “Khuya hôm nay chơi trò gì thì tốt đây?” Đôi mắt Long Hiên để lóe sáng nhìn Phù Lạc.

“Chơi trò thiên kim điều ngoa cùng gã sai vặt.” Phù Lạc hung tợn nói.

Long Hiên để lắc đầu, “Nếu Lạc Nhi có hứng thú làm gã sai vặt như vậy, vậy chơi trò thiếu gia cùng gã sai vặt đi.” Long Hiên để cố ý xuyên tạc ý tứ của Phù Lạc. Sau đó ánh mắt tồi tệ liếc về phía móng Phù Lạc.

Phù Lạc nhất thời linh ngộ tà ác của hân, hai tay theo phản xạ ôm lấy móng, “Người đừng hồng.” Nước mắt lưng tròng kêu to.

Long Hiên để cười lớn đi ra cửa.

Đáng giận, lại bị hân đùa giỡn. Bạc đáng thương của ta

(1) AQ: Nhân vật trong một tác phẩm của Lỗ Tấn, nhà văn Trung Quốc. Người ta hay dùng “AQ” cho 1 số trường hợp kiểu như tự huỷ hoại mình, tự động viên mình, xuất phát từ kiểu nói nổi tiếng của nhân vật AQ trong AQ chính truyện, câu đó đại khái là “Nó đánh mình thì cũng như đánh bố nó ở nhà...”

58. Chương 58: Vì Ngày Mai

Edit: Y Giai

Hiên Dật nhìn thấy Phù Lạc trước mắt thì mới nhớ tới ngày hôm qua nàng nói là “Chúng ta”.

Khuôn mặt yêu kiều như hoa xuân của Phù Lạc ở trong mắt hắn, hiện tại so với cổ đuôi chó còn khó coi hơn.

“Tẩu tẩu.” Hiên Dật bất mãn hành lễ.

Kết quả Phù Lạc tựa như không thấy được hắn, trực tiếp đi đến trước mặt Phong Tiêm Tuyết, thân thiết kéo tay nàng, Hiên Dật ngược lại thành bóng đèn.

“Tẩu tẩu.” Hiên Dật ở phía sau kêu to, Phù Lạc không kiên nhẫn quay đầu lại, đúng là con ruồi đáng ghét, mình và Phong Tiêm Tuyết nói chuyện còn chưa tiến vào việc chính mà. Vốn không muốn để ý đến hắn, ánh mắt đảo qua vừa lúc quét đến tờ giấy múa may trên tay hắn, kia hình như là một tấm ngân phiếu, phía trên viết hình như là một ngàn lượng.

Cắt, Phù Lạc lại xoay người đưa lưng về phía Hiên Dật, mà ngón tay lại đưa ra sau lưng, để một thế nằm. Hiên Dật cắn chặt răng, lại lấy ra bốn tấm ngân phiếu.

Lần đầu thấy Phù Lạc thì chỉ cảm thấy nàng đẹp như thiên tiên, tài hoa lan tràn, nhưng nữ tử thâm cung như vậy mà vừa một trảo đã lấy một mạng lớn, cũng không biết nàng hấp dẫn Long Hiên để thế nào, có thể làm cho đại ca lấy sủng nịch xưa nay chưa từng có mà đổi đổi. Hiện giờ xem như hiểu rồi, hai người này đều tham tiền giống nhau, cá mè một lứa, cấu kết với nhau làm việc xấu, điểm này thật sự là tuyệt phối.

Phù Lạc vui vẻ đem ngân phiếu thu vào trong túi, “Ta cùng Tiêm Tuyết nói riêng mấy câu rồi đi.”

Hiên Dật chứng kiến nữ tử trước mắt cầm tiền xong còn không đi, thật sự là hận không thể đá chết nàng.

Phù Lạc đi trở về bên người Tiêm Tuyết, mở rộng hai tay cho Phong Tiêm Tuyết một cái ôm, “Đồng chí, ta rất cuộc tìm được người.”

Không có nhiệt tình ôm lại như trong ý liệu, Phong Tiêm Tuyết nhanh chóng rời khỏi ôm ấp của Phù Lạc, một bộ dáng kinh hách mê mang, “Đồng chí là cái gì?”

Phù Lạc không tin, thi từ này chắc chắn là dấu hiệu xuyên qua, chẳng lẽ nàng trước kia không ở Trung Quốc. Kế tiếp Phù Lạc dùng Anh ngữ lưu hành nhất trên thế giới tiến hành ân cần thăm hỏi với nàng, kết quả nàng ta vẫn không hiểu ra sao.

Lòng bàn tay Phù Lạc khẩn trương đến xuất mồ hôi, thật hy vọng Phong Tiêm Tuyết là đang diễn trò.

“Những khúc Thủy điều ca đầu , Thước kiều tiên kia người làm sao mà biết được?” Phù Lạc vội vàng hỏi.

“Tiêm Tầm cũng rất tò mò làm sao phu nhân biết được? Những thi từ đó đều là tổ tông Tiêm Tuyết truyền xuống, chỉ truyền lâu chủ mỗi đời, phu nhân làm thế nào mà biết?”

“Tổ tông?!” Phù Lạc không thể tin được, nhưng nghe ý tứ của Phong Tiêm Tuyết, chẳng lẽ người xuyên qua kia không phải là xuyên đến cùng một thời đại với mình? Chính mình thiên tính vạn toán lại tính sai việc người xuyên qua này có lẽ là đến trước mình.

“Phong tiểu thư, người có thể đem những chuyện của vị tổ tông kia của người kể lại cho ta biết được không?”

“Đây là bí mật mà Xuyên Nguyệt lâu ta không truyền ra, xin phu nhân thứ lỗi.”

Phù Lạc nhìn chằm chằm khuôn mặt Phong Tiêm Tuyết, trong ánh mắt kia lóe ra vẻ khôn khéo của thương nhân, “Làm thế nào Phong tiểu thư mới có thể nói cho ta biết?”

“Xuyên Nguyệt lâu do sơ chủ một tay xây dựng, sơ chủ còn ghi lại rất nhiều danh khúc truyền đến đời sau, nhưng phần lớn đều không trọn vẹn không được đầy đủ, phu nhân đã có thể diễn ra Thước kiều tiên , nói vậy từ khác phu nhân cũng có thể diễn được.”

Phù Lạc cười cười, “Ta tự nhiên hết sức, nhưng có thể diễn ra bao nhiêu, ta cũng không biết.”

“Không ngại.”

Danh khúc đời đời tương truyền của Xuyên Nguyệt lâu Phong Tiêm Tuyết đã sớm thuộc lòng, hiện giờ đọc ra tuyết không khó khăn, Phù Lạc chọn ba thủ từ điển đầy đủ, ngoài ra nàng cũng có thể diễn, nhưng không muốn tiện nghi nữ nhân thông minh lanh lợi, khiến người đổ kỵ trước mắt này.

Phong Tiêm Tuyết là nữ nhân đầu tiên khiến Phù Lạc ghen tị. Nàng, đẹp tuyệt nhân gian, thông tuệ vô song, phú giáp nhất phương, ở thời đại này còn có thể có được sự nghiệp của mình, sống được có tư có vị như thế, còn có thể khiến Vương gia quyền cao chức trọng cuồng đại ái mộ, nữ nhân hạnh phúc như vậy làm cho người đổ kỵ, cổ tình nàng vẫn là một bộ dáng vẻ hạnh phúc vốn nên như vậy, Phù Lạc thật sự rất ghen ghét.

Phù Lạc nghe Phong Tiêm Tuyết chậm rãi kể chuyện xưa về vị sơ chủ xây dựng Xuyên Nguyệt lâu mà nàng biết, nghe đến cuối, sắc mặt tái nhợt đến mức không cách nào hình dung, từ những câu nói không trọn vẹn không được đầy đủ của Phong Tiêm Tuyết có thể khẳng định nhất chính là vị sơ chủ kia cũng là một người xuyên qua, nhưng cuối cùng cũng không thể trở lại hiện đại, ngược lại ở cổ đại sống quãng đời còn lại cả đời.

Thật sự không trở về được ư? Thật sự không trở về được sao? Phù Lạc trước mắt tối sầm, cả suy nghĩ đều bị tuyết vọng không thể quay về bao phủ.

“Phu nhân.” Hai tiếng thét chói tai ở trong không khí yên tĩnh vang lên. Lộng Ảnh cùng Bích Ngô bước nhanh chạy về hướng Phù Lạc bị té xỉu.

Hiên Dật nhanh chóng tìm xe ngựa đến bế Phù Lạc lên, quay đầu hướng Phong Tiêm Tuyết nói: “Phong tiểu thư, đi về trước đi.” Hiên Dật sợ Long Hiên để hỏi tại sao tẩu tẩu té xỉu, sợ Long Hiên để thương tổn Phong Tiêm Tuyết.

“Ta và các người cùng nhau trở về.” Mà Phong Tiêm Tuyết đang tự hỏi không làm qua cái gì, nhất định phải gặp mặt Long Hiên để, chỉ sợ hần hiểu lầm việc này, đối với Xuyên Nguyệt lâu bất lợi.

Mọi người đỡ Phù Lạc quay về khách điểm, Long Hiên để đi vắng, bọn họ mời đại phu đến khám, kỳ vọng Phù Lạc có thể tỉnh lại trước khi Long Hiên để quay về, đáng tiếc thẳng đến hoàng hôn cũng không thấy nàng tỉnh lại, mà đại phu kia cũng không tra ra nguyên nhân.

Long Hiên để khi trở về chứng kiến sắc mặt tái nhợt của Vạn Toàn cùng Hiên Dật đang chờ ở đại đường khách điểm, hai người không dám giấu diếm việc Phù Lạc bị ngã chưa tỉnh.

Long Hiên để bước nhanh lên lầu.

“Lạc Nhi, Lạc Nhi.” Long Hiên để nhẹ lay động Phù Lạc, không thấy nàng có chút phản ứng.

“Nàng vì sao té xỉu?”

Phong Tiêm Tuyết đem chuyện ngày hôm nay cẩn thận nói ra, Long Hiên để nghe xong cũng không thấy có gì không ổn, chỉ đoán không được ra Phù Lạc vì sao đột nhiên té xỉu.

Nhưng cũng không trách cứ Phong Tiêm Tuyết, “Nhờ Phong tiểu thư, thất đệ thay ta tiễn Phong tiểu thư hồi phủ đi.”

Sáng sớm hôm sau khi Phù Lạc tỉnh lại, trợn mắt chứng kiến bộ dạng mừng rỡ như điên của Lộng Ảnh.

“Phu nhân người rốt cục tỉnh, hù chết Lộng Ảnh.”

Phù Lạc gian nan kéo ra nụ cười, chỉ cần vừa nghĩ tới không thể tiếp tục trở lại thời đại của mình, tâm đau đớn như bị xé rách.

Lộng Ảnh một bên mặc áo cho Phù Lạc, một bên lải nhải nói: “Phu nhân, tối hôm qua gia không chợp mắt trông người một ngày, sớm hôm nay nếu không phải Tuyên công tử tìm đến gia, gia chắc chắn sẽ không đi.”

“Gia không biết thương phu nhân bao nhiêu đâu, tối hôm qua luôn kéo tay phu nhân, gọi phu nhân đấy.”

“Phu nhân chắc hẳn cũng yêu gia?” Lộng Ảnh đỏ mặt lặng lẽ ở bên tai Phù Lạc hỏi.

Phù Lạc kinh ngạc nhìn Lộng Ảnh.

“Từ sau khi ra ngoài cùng gia, phu nhân cũng rất ít phạm bệnh cũ đó, mỗi một lần chỉ có gia làm phu nhân tức, phu nhân mới phạm bệnh cũ.” Lộng Ảnh một bộ dạng nàng cái gì cũng biết.

Phù Lạc nghe tới lại kinh hồn táng đảm, chẳng lẽ mình đối với Long Hiên đế

~~Phù Lạc lắc đầu, nàng quyết không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh, từ cái ngày hấn ban thuốc đó, bọn họ đã nhất định không thể tiếp tục có hạnh phúc.

Cho dù mình không thể trở lại hiện đại nữa, vậy cũng không thể tiếp tục trở lại hoàng cung làm cho người ta thờ không nổi kia.

Kế hoạch của mình cũng đến lúc nên thực hiện.

“Bích Ngô, gia có nói gì thêm khi nào trở về không?”

“Gia chỉ nói trước hoàng hôn nhất định sẽ trở về.”

“Ừ, ta mệt mỏi, các người cũng nghỉ ngơi đi. Không có việc gì đừng quấy rầy ta.”

“Dạ.”

Sau Bích Ngô Lộng Ảnh lui ra, Phù Lạc thay đổi nam trang, lấy ra mảnh vải bện thành dây thừng đã sớm chuẩn bị xong, cột vào trên khung cửa sổ, từ cửa sổ bò lên đi ra ngoài.

Qua một buổi trưa, Phù Lạc lại từ chỗ cũ bám víu bò trở về, hiện giờ hết thấy đều chuẩn bị sắp xếp xong, cũng chỉ chờ ngày mai.

Buổi tối lúc Long Hiên đế trở lại, Phù Lạc ở trên giường chợp mắt, thật sự không biết nên đối mặt thế nào với Long Hiên đế. Trước kia không rõ hoặc là không suy nghĩ cẩn thận tâm sự của mình thì nàng có thể không đếm xỉa gì tự nhiên đối mặt với hấn, hiện giờ tâm sự bị vạch trần, Phù Lạc cũng không biết làm thế nào đối mặt với người nam nhân đó, oán của nàng hận của nàng như thủy triều vọt tới, quên không được, tha thứ không xong.

Long Hiên đế cởi áo nằm ở trên giường, ôm Phù Lạc vào trong lòng, lấy tay nhẹ nhàng sửa lại tóc cho nàng.

“Ngủ đi.” Hấn ở đỉnh đầu Phù Lạc nói thật nhỏ.

Lòng Phù Lạc có mâu thuẫn, nàng rất lưu luyến ấm áp hiện giờ của hấn, nhưng không cách nào quên được giá lạnh của hấn trước kia, cũng không thể không tưởng tượng đến tàn khốc của hấn trong tương lai.

Nghĩ đến trần trọc, muốn thoát ly khỏi ngực của hấn, cuối cùng lại nhịn xuống, vì ngày mai, hết thấy đều là vì ngày mai.

59. Chương 59: Trong Dự Liệu

Edit: Y Giai

Trong dự liệu, khi tỉnh lại đã không thấy thân ảnh Long Hiên đế.

Sau khi Phù Lạc mặc tốt rồi, cho hai người Bích Ngô Lộng Ảnh ra ngoài, lại dây thừng cột vào trên khung cửa sổ. Nhưng lần này nàng không từ cửa sổ rời đi, ngược lại từ cửa mà ra, xoay người vào một phòng khác.

Trong phòng này Phù Lạc đã nhờ người chuẩn bị trước lương khô, người nọ chắc hấn đã sớm phân phó tiểu nhị không được tới quấy rầy. Phù Lạc lẳng lặng ngồi ở bên giường, trong lòng lại sóng gió quay cuồng.

Buông tha cho chạy trốn, đó là không có khả năng.

Nhưng nếu bị bắt lại, kết cục có thể sẽ thê thảm vô cùng.

Chỉ là vừa nghĩ tới nếu lại đối mặt Long Hiên đế, đối mặt với rất nhiều nữ nhân kia, Phù Lạc không thể chịu đựng được. Trước kia nàng không có tâm, cho nên hết thấy nàng đều không để ý. Nhưng bây giờ, vì cái gì mà Lộng Ảnh nhất định phải vạch trần một lớp giấy cuối cùng này chứ, có lẽ, có lẽ mình còn có thể ở lại bên cạnh hấn một lúc.

Phù Lạc lắc đầu, mình đang suy nghĩ cái gì đây, hửn, mình nhất định sẽ không tha thứ.

Nếu chạy trốn thành công, thì kế tiếp bản thân nên làm cái gì?

Ngày sau, không thể trở về được.

Kiểm tiền đương nhiên là nhiệm vụ thiết yếu.

Con đường kiếm tiền của nữ tử xuyên qua từ trước đến nay đều là đứng đầu thanh lâu, vận khí của mình cũng sẽ tốt như các nàng ư? Thanh lâu thật sự dễ dàng xoay chuyển ở trong lòng bàn tay như vậy sao?

Con đường thứ hai chế y. Việc này cần phí tổn, cần nhân lực. Mặc dù mình có thể thiết kế, nhưng chắc là sẽ không may, cũng không gặp được đồng bọn để hợp tác, mình quả quyết không thể xuất đầu lộ diện, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Con đường thứ ba trù nghệ. Giờ này khắc này mới hối hận lúc trước vì sao không học nấu cơm thật tốt chứ? Sớm biết phải xuyên qua, nhất định đã huấn luyện bản thân đủ các kiểu kỹ năng thành người mọi thứ đều thông rồi.

Con đường thứ tư bán trà hương. Việc này vẫn có khả năng cao, nhưng một phối phương mình cũng không nhớ được à.

Trong lúc miên man suy nghĩ lại nghe được động tĩnh bên ngoài. Chắc là Bích Ngô Lộng Ảnh đến thông báo bữa trưa đã phát hiện Phù Lạc mất tích cùng dây thừng trên khung cửa sổ kia.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Lộng Ảnh khẩn trương mà cất cao thanh âm loáng thoáng truyền đến.

Phù Lạc không khỏi nhớ tới chuyện ngày hôm qua mình làm.

Phù Lạc nhớ tới hôm qua biểu tình của đại thẩm bán rau chứng kiến mình nguyện ý dùng lăng la tơ lụa đổi một bộ quần áo của bà ta, thật sự rất buồn cười. Đại thẩm kia Phù Lạc đã sớm xem trọng, bà ta sáng sớm mỗi ngày đều ra ngoài thành chọn rau đến bán, Phù Lạc sau khi để bà ta vào thành sáng sớm hôm nay, lập tức thay y phục của mình ra khỏi thành, sau đó cởi quần áo giấu đi, lại vào thành là được. Bà ta tỉnh tỉnh mê mê, nhưng thấy việc này cũng không phức tạp nên đồng ý.

Về phần gian phòng hiện tại mình đang ở, là hôm qua nàng để một thương nhân nơi khác dự định rời khỏi nơi đây hôm nay, lấy lợi dụ thương, làm rất dễ dàng.

Nhưng không biết tất cả chuyện này có mê hoặc được Long Hiên để không.

Gian ngoài, Bích Ngô Lộng Ảnh căn bản không dám nhìn Long Hiên để.

Hửn cao cao tại thượng, không nói được một lời.

“Để Hiên Dật đóng cửa thành, kiểm tra những người gần đây tiến ra khỏi cửa thành, nói là truy tội phạm quan trọng của triều đình.” Long Hiên để nói với Vạn Toàn, “Bốn người các ngươi mỗi người thủ một cửa thành.”

“Gia sao lại khẳng định phu nhân không ra khỏi thành?” Vạn Toàn hỏi, “Binh lính thủ thành nói sáng sớm hôm nay nhìn thấy phu nhân ra khỏi thành.”

“Nếu nàng thật sự muốn ra khỏi thành, há có thể để cho người ta phát hiện.” Long Hiên để dừng một chút lại nói, “Bảo Hiên Dật phong bế các đường quan trọng đi các thành.” Mặc dù bản thân rất tin tưởng Phù Lạc còn ở trong thành, nhưng vì lấy phòng ngừa vạn nhất vẫn phải ở ngoài thành tìm kiếm. Bởi vì, mình không thể buông tha bất luận cơ hội tìm nàng về.

Ban đêm, thân binh của Hiên Dật ở trong thành tiến hành điều tra từng nhà, không có bóng dáng.

Long Hiên để thâu đêm chưa ngủ nghe tin tức khắp nơi phát tới. Cuối cùng, lúc Vạn Toàn bọn họ đều nghĩ Phù Lạc thật sự đã ra khỏi thành, Long Hiên để lại nhìn khách điểm mình ở.

Xem ra mình thật là quan tâm sẽ bị loạn.

“Tiểu nhị, hai ngày này có khách nhân mới tới ở trọ hay không, khách nhân tương đối đặc biệt?” Long Hiên để hỏi.

“Thưa gia, hôm kia có khách thương tương đối đặc biệt đến từ nơi khác, cũng không cho tiểu nhân vào phòng, tất cả nước ấm đồ vật đều bảo để ở ngoài cửa.”

Tiểu nhị dẫn đám người Long Hiên để đi vào phòng Phù Lạc ở.

Long Hiên để đẩy cửa vào, lại phát hiện bên trong không có người. Nhưng trong không khí lưu lại khí tức của nàng, lại làm cho người ta khẳng định nàng nhất định từng ở trong này.

Long Hiên để xoay người rất nhanh đi trở về phòng của mình, đẩy cửa ra, cái người làm cho người ta thâm đêm chưa ngủ, qua lại bên ba kia không những ngồi ở bên trong, còn nhàn nhã uống nước trà.

“Gia người đã về rồi, cực khổ rồi cực khổ rồi, uống miếng nước đi.” Phù Lạc vô cùng chân chó cười tiến lên. Trong lòng không ngừng khen ngợi mình có thể co có thể duỗi, vừa thấy không thể may mắn thoát khỏi, nhanh chóng chạy trở về phòng, chui đầu vô lưới, chờ đợi xử lý khoan hồng.

Long Hiên để đi vào, vẻ mặt cực kỳ âm lãnh, khiến tin tưởng mà Phù Lạc thật vất vả xây dựng cũng bị đánh cho dập nát, xem ra cái gì mà thăng thần sẽ bao dung, kháng cự thì nghiêm trị, tự thú giảm bớt hình phạt đều là gạt người.

Long Hiên để liếc mắt chưa phát, thật sự là lúc này vô thanh thắng hữu thanh, Phù Lạc từ vẻ mặt của hắn nhìn không ra sự phẫn nộ của hắn, bình tĩnh như vậy, làm cho chân người ta cũng đứng không yên.

Phù Lạc hạ quyết tâm, nhào qua ôm lấy chân Long Hiên để, hu hu khóc lên.

Ngay cả Long Hiên để cũng phải cho rằng nàng thông suốt sấm hối, thề không dám tái phạm.

Đáng tiếc nàng lại nói, “Gia, người hãy bỏ qua cho nô tì đi, gia thê thiếp nhiều như vậy, cũng không kém nô tì, xin gia hãy rộng lòng giúp đỡ, buông tha nô tì đi. Nô tì nhất định mỗi ngày ba nén hương, mỗi ngày cầu phúc cho gia.”

Thật sự là nước mắt như mưa, khóc đến chân thành thảm thiết vô cùng.

Long Hiên để tách tay Phù Lạc ra, đứng lên, “Đủ rồi, đừng diễn nữa, ta nhìn thấy vẻ mặt dối trá này của nàng cũng đủ ghê tởm.”

“Nếu ghê tởm, vì sao không thả ta đi?” Phù Lạc thu lại nước mắt, cùng hắn nhìn nhau.

“Ta muốn của chân tâm của nàng.” Long Hiên để từng chữ phun ra.

Phù Lạc không thể ngăn mình châm chọc cười ra, “Gia muốn có phải là quá muộn rồi không?”

Mặt của hắn hiện lên một tia áy náy, nhưng rất nhanh đã biến thành phẫn nộ. “Vì sao không mở to mắt ra nhìn lòng của ta?”

“Lòng của ngươi, ta không muốn xem không cần đến, cũng trào cao không nổi.”

“Nàng ~”

“Ngươi cho là sau khi làm nhiều chuyện như vậy, chỉ cần vẫy tay, thì ta nên giống con chó vẫy đuôi mừng chủ sao?” Phù Lạc châm chọc cười ra.

“Trừ bỏ hận ngươi, cũng chỉ có hận ngươi.” Phù Lạc kiên định phun ra.

“Là vì đứa nhỏ ư? Nếu nàng không làm vậy đối với Nhã Tuyết, sao ta có thể đối xử với nàng như thế?” Long Hiên để lời nói vừa chuyển, “Sau này chúng ta sẽ còn có đứa nhỏ.”

“Đứa nhỏ, chẳng lẽ lại tiếp tục để ngươi ban thưởng một chén thuốc à?” Phù Lạc cười lớn ra tiếng.

“Không có đứa nhỏ, ta cũng rất thương tâm.” Long Hiên để ôm vai Phù Lạc.

“Làm sao ngươi sẽ thương tâm chứ, đứa con của ta, đứa nhỏ của Uyển phi tỷ tỷ, ngươi không phải mắt cũng không chớp đều giết sao? Ngươi căn bản không phải người, là ma quỷ.” Phù Lạc thét chói tai.

Phù Lạc rơi vào trong ký ức kinh khủng ngày xưa, không ngừng đá đánh Long Hiên để, thét chói tai: “Thả ta đi, thả ta đi ~”

Long Hiên để chỉ gắt gao ôm nàng. “Ta, quyết sẽ không buông tay.”

“Vậy giết ta đi, bằng không ta nhất định sẽ trốn, trốn đến nơi rất xa.”

“Nếu nàng trốn rồi, Ngọc Chân quốc của nàng làm sao bây giờ, phụ vương mẫu hậu của nàng lại làm sao bây giờ?” Long Hiên để không thể không uy hiếp.

Phù Lạc tránh khỏi ngực của hắn, “Nếu ta không trốn, người sẽ bỏ qua bọn họ ư? Một đường này người dọc theo biên ải, tự mình xem kỹ, lòng muông dạ thú, người đi đường đều biết.”

Long Hiên để không giận ngược lại cười, “Ta thật sự đánh giá thấp nàng. Có điều chỉ cần nàng không trốn, ta có thể hứa hẹn sinh thời tuyệt không động Ngọc Chân quốc.”

60. Chương 60: Hiệp Khách Hắc Y

Edit: Y Giai

Cá lớn nuốt cá bé, nơi giao thông yếu đạo Ngọc Chân quốc này, sớm hay muộn cũng trở thành vật tranh của Quân gia, Phù Lạc rất rõ ràng đạo lý kia. Chiến tranh một hồi chấm dứt không lâu, Long Hiên để xuất tuần đến tận đây, Phù Lạc rất khó không nghi ngờ hắn có tính toán dụng binh lần hai. Lúc này xuất cung chẳng qua là vì mưu đồ chiến tranh, mà cuộc chiến chú ý bố cục tự nhiên không phải là nhằm vào Ngọc Chân quốc để chơi như vậy, hắn đương nhiên có thể không động Ngọc Chân quốc, lưu lại cho đời sau của hắn một thân phục lập uy.

Phù Lạc cũng oán hận lý trí của mình, nếu không có lý trí, tin tưởng hắn thật sự vì mình mà không động Ngọc Chân quốc là chuyện hạnh phúc cỡ nào.

“Quốc gia đại sự, há lại vì một tiểu nữ tử như ta có thể chống được, gia quá đề cao ta rồi.” Nước mắt của Phù Lạc rơi trên nụ cười của nàng kéo ra đóa hoa thương tâm.

Long Hiên để trầm mặc hồi lâu, kéo Phù Lạc vào trong lòng, “Chỉ cần nàng không rời khỏi trầm, trầm nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, nếu nàng rời trầm, trầm sẽ đích thân đẩy nàng xuống địa ngục.” Long Hiên để ở bên tai Phù Lạc tuyên thệ. Sau khi xuất cung lần đầu tiên hắn xưng trầm, chính là vì nhắc nhở Phù Lạc, nàng bất kể như thế nào cũng trốn không thoát lòng bàn tay của thiên tử.

Phù Lạc kiễng chân, ở bên tai Long Hiên để than nhẹ, “Ta đã ở Địa ngục rồi.”

Long Hiên để chặt vật né ra, Phù Lạc thâm đêm trần trọc. Bích Ngô Lộng Ảnh trầm mặc không nói, nhưng một tắc cũng không rời khỏi người nàng, ngay cả đi nhà xí cũng không ngoại lệ. Chạy trốn, thật sự như thiên thư.

Ngày kế đoàn người Long Hiên để khởi hành về kinh, có điều ngoài dự liệu của Phù Lạc chính là, Long Hiên để lại vẫn cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa. Cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, sắc mặt Phù Lạc càng khó coi, biểu tình Long Hiên để lại vô cùng cao hứng.

“Cho ta chén nước.” Long Hiên để miễn cưỡng nói.

“Người không có tay à?” Phù Lạc trả lời một câu, hiện giờ một chút cũng không sợ Long Hiên để, dù sao toàn bộ giấy đều đâm rách rồi, chẳng ngại chết trầm.

Hắn không lên tiếng, tự động đổ nước.

Không quá bao lâu, “Xoa đầu cho ta xoa đi.”

Phù Lạc liếc mắt nhìn hắn một cái.

Tiếp tục không bao lâu, “Đem cuốn Đạo tàng vạn thọ chuyển cho ta.”

Phù Lạc tiếp tục liếc mắt nhìn hắn.

Một lần lại một lần, cuối cùng thật sự không thể nhịn được nữa, “Người không thể yên lặng một chút à?”

Lần đầu tiên phát hiện Long Hiên để có thể vô lại, muốn ăn đòn như vậy, thật là có tiềm chất thụ ngược cuồng.

Đây là cái gì cùng cái gì chứ, việc này cùng với sự trừng phạt mà mình chờ mong hoàn toàn không giống nhau. Chờ chút, cái gì gọi là chờ mong trừng phạt? Phù Lạc đau đầu vỗ vỗ cái trán.

Có điều tất cả chuyện này Phù Lạc cũng còn có thể chịu được, không thể chịu nổi nhất chính là việc xe ngựa xóc nảy, tại trong không gian chật hẹp này, nàng thường xuyên có thể chạm tới thân thể hắn. Nhìn hắn thỏa mãn tươi cười, thật sự là hận không thể xé rách cái miệng của hắn. Trần ngập tươi cười của hắn thì ra đáng giận thế, thật sự là hoài niệm Long Hiên để làm nhiều việc ác kia.

Phù Lạc lại vỗ vỗ cái trán, mình lại nghĩ đi chỗ nào rồi.

Cả đoạn đường này, Phù Lạc cuối cùng thấy rõ mục đích của Long Hiên để. Cái loại ẩn nhẫn này khiến Phù Lạc rất buồn bực, cũng rất sợ hãi. Đoạn đường này hắn đều mang theo tươi cười đối với chính mình, dùng một câu để hình dung, chính là vài ngày tươi cười này so với vài thập niên hắn từng cười cộng lại còn nhiều hơn.

Nhưng ngẫu nhiên trong giây lát chứng kiến cuồng liệt, âm trầm trong đáy mắt hắn, lại làm cho người ta nhìn ra hắn cố ý ẩn nhẫn.

Có điều Phù Lạc vẫn là từ đó cảm nhận được rất nhiều lạc thú.

Ví dụ lúc hắn ngủ, cố ý giả vờ xóc nảy, một cước đá vào trên người của hắn. Nhìn biểu tình hắn trong mơ màng màng lộ ra tức giận, chứng kiến là Phù Lạc thì lại không thể không giả vờ cái gì cũng không phát sinh qua, thật sự rất thỏa mãn.

Lúc hắn đọc sách, cố ý làm ra tiếng vang không ngừng, thỉnh thoảng còn không cẩn thận đổ một chén trà nóng, coi bộ dạng hắn giận mà không thể phát.

Cả xe ngựa Phù Lạc chiếm hết hai phần ba, thật sự làm cho thân thể cao lớn của Long Hiên để rúc vào trong một phần ba góc, nhìn biểu tình hắn ẩn nhẫn.

Mọi thứ trước mắt, Phù Lạc đều nhớ tới bản thân, cũng ẩn nhẫn như thế, hiện giờ phong thủy luân chuyển, thừa dịp lão hổ không phát uy, còn không hòa nhau một thành.

Loại niềm vui này thật sự rất đẹp, chẳng trách lúc trước hắn hành hạ mình không biết mệt.

Có điều buồn cười nhất vẫn là lúc, giờ ngọ nghỉ ngơi, ở ngay dưới mắt Long Hiên để ngằm trộm túi tiền của lũ hành chung quanh. Nhìn hắn từ khiếp sợ, phần nộ đến thỏa hiệp, thật sự thực thỏa mãn.

Mồm to ăn cơm, chén lớn uống rượu, trước mọi người xía răng, trước mọi người ngoáy mũi, nhưng việc đó Phù Lạc đều làm qua, có điều vẫn không thể thành công kéo bỏ giả tạo của Long Hiên để.

Nhưng thỉnh thoảng ở trên cổ của mình lưu lại dấu răng thật sâu, Phù Lạc không thể không thừa nhận, kể Long Hiên để hài hước giầy vò, sau khi hai người chơi trò biến thái, lại phát hiện ham thích mới, chính là đem Phù Lạc ôm chặt ở trên cổ, trên vai của nàng lưu lại dấu răng thật sâu, thẳng đến Phù Lạc hô to đau mới ngừng miệng.

Về sau lại sẽ từ sói biến thành người, độ nhẫn nại vô hạn.

Đối với cừu nhân, hắn vốn nên tàn khốc tàn nhẫn đối xử với người, thế nhưng hắn lại lần nữa ôn nhu với người, khiến người tàn nhẫn cũng không được, đánh cũng không xong, quả đấm cùng cừu hận của người, giống như đều đánh lên trên đầu gối, cái loại cảm giác vô lực này, so với cừu hận còn làm cho người ta khó chịu hơn.

Không thể không thừa nhận, phương pháp mà Long Hiên để lựa chọn thật rất tốt.

Có điều sự thật chứng minh ông trời vẫn rất chiều cố Phù Lạc.

Thích khách thiên hô vạn hoán còn che mặt toàn bộ cuối cùng đã tới.

Buổi tối, Phù Lạc nhìn thấy thích khách một thân hắc y che mặt thì quả thực là lệ nóng doanh tròng, kích động đến mức suýt té xỉu.

Chưa từng gặp qua thích khách nào ăn mặc hắc y lại anh tuấn như thế. Đen đến tỏa sáng, đen đến mê người. Dáng người anh tuấn khỏe đẹp kia, động tác lưu loát kia, cú đá chim én bay vòng xinh đẹp kia, thật là làm cho người không thể không phủ phục sùng bái.

Vì sao lại có cú đá chim én bay vòng đây?

Lúc này Phù Lạc mới phát hiện, thì ra Bích Ngô có võ công. Lộng Ảnh bị hắc y hiệp khách (Xin tha thứ, Phù Lạc kiên trì muốn kêu thích khách này là hiệp khách, ngộ ngẫm đến tương lai của nàng, vẫn đáp ứng theo.) vừa tiến đến đã điểm huyết, mà Bích Ngô còn có thể chu toàn mấy chiêu, nhưng rất nhanh là bị thua, có điều động tĩnh này vẫn kinh động người cách vách.

Thích khách giống như cũng không dự đoán được Bích Ngô thân là tỳ nữ lại có thể biết võ công.

Phù Lạc thấy cần tận dụng thời cơ, nhanh chóng tiến lên từng bước, “Đại hiệp, cường ép ta, sau khi được chuyện xin đại hiệp nhất định đem ta mang đi.”

Người nọ ánh mắt lóe lên, nửa tin nửa ngờ đặt thanh kiếm ở trên cổ Phù Lạc.

Long Hiên để đẩy cửa ra nhìn qua chính là một màn này.

Hắc y nhân một kiếm để ở trên cổ Phù Lạc.

“Không được cử động, nếu không ~” Kiếm phong sắc bén của hắc y nhân ở trên cổ Phù Lạc vạch ra một đạo vết máu, tuy rằng đau đớn, nhưng Phù Lạc vẫn ủng hộ Hắc y nhân lãnh khốc. Lại có thể không giống thích khách trong tiểu thuyết vừa thấy nữ chủ đẹp như thiên tiên đã tâm viên ý mã, đáng giá khen ngợi.

Long Hiên để dừng lại cước bộ bất động.

“Người muốn gì?”

“Chuẩn bị một con khoái mã, đặt ở dưới cửa sổ, sau khi ta an toàn, thì sẽ thả nàng.”

Long Hiên để không động, vết thương trên cổ Phù Lạc lại càng sâu.

“Được.” Long Hiên để gật đầu. Vạn Toàn xoay người đi ra ngoài chuẩn bị.

Sau khi chuẩn bị ngựa xong, Hắc y nhân mang theo Phù Lạc thả người nhảy ra, nhảy lên lưng ngựa. Đây là cảm giác bay mà lần đầu tiên sau khi Phù Lạc xuyên qua cảm nhận được, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để an ủi khát vọng tâm võ hiệp giang hồ của nàng.

Có điều dọc theo đường đi Phù Lạc vẫn rất kỳ quái, Long Hiên để hợp tác như vậy, cũng không giống như tác phong của hắn.

61. Chương 61: Hối Hận Trốn Đi

Edit: Y Giai

Sau khi khoái mã chạy ra khỏi thành một đoạn ngắn, Hắc y nhân cũng không có ý tứ muốn vứt bỏ Phù Lạc, đúng hợp tâm ý của Phù Lạc, ước gì chạy cách xa vạn dặm, không bao giờ phải gặp Long Hiên để nữa, quay về hoàng cung chết tiệt nọ.

Đáng tiếc nhân sinh không được tám chín phần mười như ý người, ngựa dưới thân đột nhiên khụy xuống, chân sau ngang gối bị đánh gãy, Hắc y nhân cùng Phù Lạc đều không ngờ đến. Phía sau không có bất kỳ tiếng ngựa bám theo, sao đột nhiên lại xuất hiện một người đến đánh gãy đùi ngựa?

Phù Lạc quay đầu thì thấy được Liên Tinh từ trên trời giáng xuống, khinh công có thể đuổi theo khoái mã. Phù Lạc phát hiện có một số việc không phát sinh thì thôi, nếu đã sinh tất nhiên là liên tiếp không ngừng, ví dụ cao thủ, khinh công.

Có điều tay Liên Tinh còn chưa chạm đến Phù Lạc, đã bị kiếm quang bốn phía bắt buộc quay về. Rừng cây hai bên đường nhảy ra mười bóng đen, bao bọc xung quanh Liên Tinh.

Tuy rằng không biết võ công, nhưng hai quyền không địch được bốn tay vẫn từng nghe qua, Liên Tinh ứng phó dần dần trở thành cố hết sức. Thích khách ngồi chung một con ngựa với Phù Lạc đem Phù Lạc đưa một tên Hắc y nhân nhàn rỗi đứng bên người. Ngữ khí cung kính nói: “Chúa thượng, người tới.”

Đang muốn đem Phù Lạc giao cho hắc y nhân kia, lại bị kiếm quang bức lui, người tới không phải ai khác, chính là Long Hiên đế mà Phù Lạc luôn không muốn gặp lại. Hắn, lại có thể cũng biết võ công, thật sự là lão hồ ly giấu nghề.

Long Hiên đế kéo tay Phù Lạc, muốn mang nàng ra khỏi bao vây trùng điệp, lại bị tên thích khách thủ lĩnh được xưng là “Chúa thượng” ở phía sau cùng Hắc y nhân bắt cướp Phù Lạc ngăn lại. Giữa hai người lóe ra dao quang kiếm ảnh, tay trái Long Hiên đế lôi kéo Phù Lạc, lấy một tay đấu hai, cũng không thấy rơi xuống thế hạ phong. Liên Tinh đã mau chóng giải quyết mười tên Hắc y nhân, thích khách thủ lĩnh thấy không đúng, cho Hắc y nhân bên người một ánh mắt, hắc y nhân kia giống như tự sát không cần mạng kiếm phong đánh về phía Long Hiên đế, mà tên thủ lĩnh thì đem kiếm cầm trong tay đâm về hướng trái tim Phù Lạc.

Phù Lạc sợ tới mức nhắm hai mắt lại, chưa từng cảm giác mình cùng tử vong gần như thế. Đau đớn trong dự liệu cũng không xuất hiện, lại thấy Long Hiên đế chắn trước mặt mình, kiếm phong của hắn đâm vào trái tim Hắc y nhân, lại bị hắn gắt gao nắm chặt không buông, mà dưới kiếm của tên thích khách thủ lĩnh trước ngực của hắn dần dần hiện ra huyết hoa tươi đẹp.

Long Hiên đế quăng kiếm, dùng khí lực cuối cùng kéo Phù Lạc hướng Liên Tinh chạy đi, Liên Tinh thấy Long Hiên đế trúng kiếm, cũng chẳng quan tâm đám lâu la, nhanh chóng chạy đi.

Đáng tiếc thủ lĩnh kia ở phía sau kéo lại tay Phù Lạc.

Phù Lạc từ khoảnh khắc Long Hiên đế đỡ kiếm ình, suy nghĩ đã bị vây vào trạng thái không hoạt động, thẳng đến khi Long Hiên đế cùng Hắc y nhân hai bên lôi kéo nàng thì mới tỉnh lại.

Trong tiềm thức không muốn tiếp tục trở lại bên người Long Hiên đế, tay nàng đã tự động giãy khỏi bàn tay mất đi huyết sắc, suy yếu vô lực của Long Hiên đế. Hắc y nhân phía sau kéo lại Phù Lạc, nhanh chóng nhảy lên một con ngựa, tuyệt trần mà đi.

Liên Tinh không còn lo đến việc Phù Lạc bị bắt đi, đỡ lấy Long Hiên đế, chạy vào trong thành.

Khi Phù Lạc quay đầu chỉ có thể nhìn đến ánh mắt đau lòng của Long Hiên đế, cùng biểu tình không thể tin.

Khoái mã chạy đến bên lều cỏ ở một cánh đồng bỏ hoang thì ngừng lại.

Tên thủ lĩnh dừng ngựa, từ trong lều cỏ đi ra mấy tên hắc y nhân cung kính nghênh đón, “Chúa thượng.”

Chỉ thấy mấy người thấp giọng nói vài câu, ánh mắt của những tên hắc y nhân kia nhìn Phù Lạc đã tràn ngập cừu hận, giống ác lang đi về hướng Phù Lạc, lần đầu tiên vì việc chạy trốn lỗ mãng như vậy mà cảm thấy hối hận, xem ra không phải mỗi một nữ tử xuyên qua đều gặp được thích khách là người tốt.

“Nàng ta còn hữu dụng.” Tên thủ lĩnh một câu giải quyết khốn cảnh của Phù Lạc, trên người trong miệng những Hắc y nhân tới gần phát ra tanh tưởi, khiến Phù Lạc một trận ghê tởm đến choáng váng đầu.

Phù Lạc bị một hắc y nhân thô lỗ kéo vào lều cỏ, hắn không biết từ nơi nào lấy ra một cái gương tối đen, lục tìm bình bình lọ lọ bên trong, sau đó ở trên mặt Phù Lạc vẽ loạn, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn biến nàng thành bộ dáng người khác. Đây, chẳng lẽ chính là Dịch Dung Thuật thần kỳ trong truyền thuyết?

Lúc này tên thủ lĩnh hắc y đi đến, gật gật đầu, xem như vừa lòng hóa trang của Phù Lạc. Có điều lúc này tên thủ lĩnh đó đã lấy mặt nạ xuống, mặc một bộ sam lạp hoa lệ màu lam. Khuôn mặt uy vũ khí phách, không thể nói rõ là tuấn mỹ, nhưng rất có hương vị nam nhân.

“Lần trước, là người giúp Hiên Dật qua ba cửa của Tiêm Tuyệt?”

Tiêm Tuyệt, xưng hô có bao nhiêu thân mật? Hắn làm sao biết chuyện này, chẳng lẽ bởi vì việc này mới bắt Phù Lạc ư? Mới đầu còn tưởng rằng là Long Hiên đế bại lộ thân phận, thích khách muốn cưỡng ép mình

uy hiếp hấn, có điều xem tình huống lúc trước, dường như mục tiêu của Hắc y nhân luôn luôn là mình, nếu không sao lại buông tha cơ hội tốt để giết chết Long Hiên để như vậy?

“Đúng.” Chuyện tới bây giờ còn không bằng thừa nhận, biểu lộ giá trị của bản thân, nếu một khi bản thân đã không còn giá trị sử dụng, nhìn Hắc y nhân đang nhìn chằm chằm ở bốn phía, thì biết kết quả của mình sẽ có bao nhiêu thâm hại?

Không khỏi nhớ tới thương tích của Long Hiên để, lúc đó thật sự đã lựa chọn rất không sáng suốt, nếu còn gặp lại Long Hiên để, không biết sẽ rơi vào tình hình gì đây?

“Như vậy lần này, ta hi vọng ngươi cũng sẽ hữu dụng giống vậy.” Tên thủ lĩnh mang giọng điệu mệnh lệnh nói.

“Sau khi giúp ngươi, ngươi sẽ thả ta đi à?” Phù Lạc biết rõ kết quả, nhưng vẫn nhin không được hỏi.

“Ngươi có tư cách gì để bàn điều kiện với ta? Thành thật một chút, bằng không ta cũng không để ý thưởng trước cho huynh đệ của mình.”

Trước kia có lẽ là không có gì để so sánh, cho nên không cảm nhận được vận may của mình, hiện tại ngấm lại ngoan ngoãn ở lại bên người Long Hiên để, có lẽ so với tình cảnh hiện tại của mình còn tốt rất nhiều. Hấn, sẽ lại tới cứu mình chứ? Phù Lạc không nắm chắc.

Mấy ngày sau, tên thủ lĩnh phần Phù Lạc trở thành dung mạo xấu xí, làm thị nữ của Ứng công tử, theo hấn vào Xuyên Nguyệt lâu.

Lúc Vân La tiến vào hiến rượu, nhìn ánh mắt của Ứng công tử, dường như có nhận thức. Đi theo hấn đã nhiều ngày, thói quen ngữ điệu của hấn đều khác với người Viêm Hạ, có thể đoán ra hấn là người ngoại tộc.

Hấn đối với Phong Tiêm Tuyết có thể được xưng là cuồng nhiệt, bức họa của nàng thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh hấn, người gặp qua Phong Tiêm Tuyết không nhiều lắm, hơn nữa còn là một người ngoại tộc, thân phận của Ứng công tử thật sự đã rõ ràng. Lúc này, Phù Lạc thực sự thấy may mắn lúc đó hấn cũng không biết thân phận của Long Hiên để, bỏ lỡ cơ hội có thể giết chết Long Hiên để có lẽ là một lần duy nhất trong kiếp này của hấn.

Lần này Vân La ra đề đầu tiên là một câu đối về trên, “Cầm sắt tỳ bà bát đại vương nhất bàn đầu giác”.

Ứng công tử nhíu mày tự hỏi hồi lâu, không có được đáp án. Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Phù Lạc, Phù Lạc rất tự giác lấy tay chấm nước ở trên bàn viết xuống, “Si mị vô lượng tứ tiểu quỷ các tự đồ tràng(1).”

Ứng công tử nhe răng cười, đứng dậy đáp Vân La.

Trong lúc nhất thời mọi người vỗ tay tán thưởng, khen ngợi không ngừng.

Đề thứ hai thì Vân La không đi ra, ngược lại tuyên bố mời tới một vị nữ tử nổi danh khác, Dạ Vũ. Dạ Vũ so với Vân La có thể không đẹp bằng, nhưng dáng người kia lại như liễu đón gió, như nước gợn sóng, quyến rũ xinh đẹp đến cực điểm. Đề thứ hai chính là múa. Dạ Vũ múa một đoạn ngắn, đã làm cho người ta hoa mắt thần mê, khuynh đảo dưới chân của nàng. Điệu múa của nàng, so với Liễu A Man cũng được xưng tụng là hơn ba phần.

Mọi người ồ lên, hiển nhiên Phong Tiêm Tuyết là không muốn gặp người, nếu không sao có thể ra đề mục khó có thể thắng được như thế. Ứng công tử hiển nhiên cũng đã nghe qua đại danh của Dạ Vũ, mày lại chau lại.

“Ngươi đi thử một lần đi.” Nói là thương lượng, nhưng ngữ khí lại không phải như vậy, đó quả thực giống như là đang tuyên án tội chết cho Phù Lạc, ánh mắt của Hắc y nhân đi theo Ứng công tử dần dần phóng túng cuồng bạo, khiến Phù Lạc ghê tởm không dám nhìn.

Chỉ có thể xem xem lúc nhảy múa, có thể tìm được cơ hội chạy trốn hay không, nếu không cũng chỉ có thể chờ đợi đến khi gặp Phong Tiêm Tuyết. Đáng tiếc đã nhiều ngày Phù Lạc quan sát, vị Ứng công tử này hấn cũng có tính toán khuyên bảo không thành đành cường bắt Phong Tiêm Tuyết, là ác bá chân chính điển hình.

Phù Lạc dưới sự giám thị của hai hắc y nhân giả dạng người hầu ở phía sau đài thay đồ lên sân đấu. Xét thấy với dung mạo xấu xí hiện giờ, Phù Lạc không định nhảy điệu múa cổ điển mà chỉ có mỹ nữ nhảy lên mới đẹp, hiện giờ chỉ có thể lấy mới lạ để giành thắng lợi. May mắn trang phục mà Xuyên Nguyệt lâu cung cấp có đủ các loại, thậm chí còn phát hiện trang bị múa bụng, xem ra lão tổ tông của Xuyên Nguyệt lâu cũng là kẻ yêu thích múa bụng.

Phù Lạc mặc trang phục múa bụng lộ thắt lưng hở rốn đã khiến mọi người hai mắt tỏa sáng, eo thon nhỏ tuyết trắng rước lấy rất nhiều tiếng trêu đùa của đẳng đồ tử.

Phù Lạc lựa chọn một cái kết sắc trang điểm, dùng khuyên mũi giữ chặt cái khăn che mặt, lộ ra vẻ đẹp mong lung, coi như che đậy khuyết điểm. Chân trần mang chuông vàng, đem ánh mắt của mọi người đều hấp dẫn ở trên chân ngọc khéo léo tinh mỹ, giống như ông trời khắc thành của nàng, xem khí thế tuyệt đối là nữ tử mỹ mạo không thua Vân La cùng Dạ Vũ.

Theo nhịp trống, Phù Lạc tận tình đong đưa bờ eo của mình, như cuộn sóng nhộn nhạo, như tường vi rung động, như tơ liễu tung bay. Như ma nữ địa ngục câu người, như La Sát ăn xương cốt người ta, yêu mị không gì sánh được.

Bờ eo của nàng phảng phất như có linh tính có thể tùy ý vặn vẹo đong đưa, đem ánh mắt mọi người đều khóa ở trên rốn thoa chút phấn vàng, khi thì cuồng dã kêu gọi, khi thì dục cự hoàn nghênh, khi thì ngưng ngừng rung động.

Khoảnh khắc điệu múa đã xong, Dạ Vũ kinh ngạc chạy lên sân đấu, “Đây là múa bụng thất truyền trăm năm ư?”

Phù Lạc còn chưa kịp đáp nàng, cả Xuyên Nguyệt lâu đột nhiên toàn bộ đèn đuốc phụt tắt, có người từ phía sau lưng ôm lấy eo nàng, mang nàng bay đi. Không khí truyền đến tiếng kim loại chạm nhau, Phù Lạc lại nghĩ thấy hương vị quen thuộc.

(1) Cầm sắt tỳ bà bát đại vương nhất bàn đầu giác/Si mị vông lượng tứ tiểu quỷ các tự đồ tràng (/): Gần giống câu Si mị vông lượng, tứ tiểu quỷ/Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương của trạng Mạc Đĩnh Chi của Việt Nam. Si, mị, vông, lượng: 4 con quỷ nhỏ; Cầm, sắt, tỳ bà: 3 loại đàn. Đây là chơi chữ về cách viết, câu đối có , trong bốn chữ này đều có chữ nghĩa là quỷ; còn đều có 8 chữ trên đầu nghĩa là vương.

62. Chương 62: Hèn Mọn Sinh Tồn

Edit: Y Giai

Phù Lạc không biết tung tích sau này của vị Thái tử Ấn Sơn quốc, nghe nói là bị thương bỏ trốn, nàng chỉ biết là nàng lại trở về bên người Long Hiên đế.

Hắn sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thâm thúy, rốt cuộc nhìn mà không hiểu hàm ý trong mắt của hắn, khôi phục là Long Hiên đế lần đầu gặp, hoàng đế cao cao tại thượng.

Là hắn từ phía sau lưng ôm mình mang ra, thương thế của hắn không biết có sâu không, đã tốt chưa?

Trở lại trên xe ngựa mới nhìn thấy trên bạch sam của hắn đã nhiễm vết máu màu đỏ, “Thương thế của ngươi ~” Tay Phù Lạc còn chưa đụng đến miệng vết thương của hắn, đã bị hắn vỗ lên, ánh mắt toát ra ý tứ ghét bỏ.

“Gia ~” Bích Ngô Lộng Ảnh chạy lên, vì hắn thay thuốc, Phù Lạc ngồi ở trong góc xe ngựa giống như một người ngoài cuộc. Ánh mắt không hề thông cảm của Lộng Ảnh cùng Bích Ngô, khiến Phù Lạc cảm thấy không khỏi áy náy. Tại sao Long Hiên đế lại phải tùy ý thương tổn bản thân, mà không lựa chọn né ra, lại giống như mình đã phạm vào đại tội? Đáng giận nhất chính là, mình lại còn đồng cảm, chẳng lẽ thật sự trời sinh bị ngược? Phù Lạc ai thán một trận.

Đoàn người Long Hiên để cũng không dừng lại lâu ở Biển châu, ngựa không dừng vó tiến đến kinh thành. Minh không hề cùng Long Hiên để ngồi chung một chiếc xe, thời gian nghỉ ngơi, ánh mắt hẩn nhìn mình giống như người lạ, không đau không ngứa.

Đãi ngộ như vậy khiến Phù Lạc thật không ngờ tới.

Nàng cho rằng, thậm chí ở phương diện khác mà nói luôn khát vọng hẩn rộng to mắng mình, muốn dùng tất cả biện pháp tra tấn chính mình, cũng không muốn dùng loại thái độ đối đãi người lạ này đối với nàng.

Mà Bích Ngô Lộng Ảnh giống như cũng đã thương lượng tốt là không để ý đến mình, vô luận trên các nàng vui vẻ thế nào, cũng không thể khiến hai nha đầu mở miệng, thật sự là thất bại.

Về phần Vạn Toàn cùng Liên Tinh, sắc mặt lại càng khó nhìn.

Trong khoảng thời gian ngắn bản thân như thành ruồi bọ người gặp người ghét, thật không biết bọn họ còn tới cứu mình làm cái gì?

Xe ngựa càng đi càng xa, lộ tuyến không giống với lúc đến, thẳng đến khi đi tới vùng một mảnh núi rừng.

Xe ngựa tại nơi hoang vắng không có người ở đột nhiên dừng lại.

Bích Ngô Lộng Ảnh cầm một bộ quần áo màu nâu thô đến cho Phù Lạc mặc vào, chỉ nói là gia phân phó, Phù Lạc cũng không dám nhiều lời, sương mù vài ngày làm cho người ta sắp không thở nổi rồi.

Xúc cảm thô rất khiến làn da trắng mịn của Phù Lạc cảm thấy đau đớn, không thể tưởng được sau khi đã quen với cảm y ngọc thực, mặc lại y phục thể này, thật sự sẽ cảm thấy khó chịu vạn phần. Trong bất tri bất giác đã bị nuông chiều quen rồi, người cũng yếu ớt rất nhiều. Trước kia không tin công chúa lại có thể bởi vì hạt đậu ở dưới mười cái đệm giường mà còn cảm thấy khó chịu, hiện tại cũng có chút tin rồi.

Lúc này đây Bích Ngô không búi tóc cho Phù Lạc, chỉ đem mái tóc dài của nàng bện thành bím tóc đơn giản, không có bất kỳ đồ trang sức gì.

Ngân phiếu hay vật phẩm đáng giá giấu trong quần áo bị thay ra toàn bộ bị mất, cứ như vậy trên người không có đồng nào giống nông phụ nông thôn được đưa đến trước mặt Long Hiên để.

Hẩn sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, “Trẫm, thả nàng đi, như nàng mong muốn.” Long Hiên để bình tĩnh nói ra, giống như đang nói hôm nay thời tiết thật tốt vậy.

Phù Lạc trong khoảnh khắc đó lại ngạc nhiên, bỗng đứng được tự do, đạt được không tốn nhiều công sức như thế, làm cho người ta mất mát một trận.

“Ngân phiếu của ta ~” Phù Lạc thuận miệng nói ra.

Sắc mặt Long Hiên để trở nên rất khó coi, giống như không dự đoán được Phù Lạc đơn giản như vậy đã tiếp thu sự buông tay của mình, khẽ nhếch lên một nụ cười châm chọc, giống như đang châm chọc chính mình đối với nữ nhân lòng lang dạ sói này còn tồn tại ảo tưởng.

“Trẫm có thể ban thưởng cho người một bộ quần áo, người nên cảm tạ trẫm.”

Dứt lời liền thả mảnh xe ngựa xuống, hai chiếc xe ngựa tuyệt trần rời đi. Phù Lạc vốn ở tại chỗ đợi một lúc lâu, cũng không thấy bọn họ trở về, thì ra hẩn nói thật.

Phù Lạc vốn nên dùng tâm tình vui sướng nhảy nhót, hô to ba tiếng “Vạn tuế” khi đối diện với tự do của mình, nhưng nó lại giống như tảng đá nặng ngàn vàng trối buộc lòng mình, rất khó để nhảy nhót.

Từ giữa trưa ngồi đến hoàng hôn, rồi tới khi bầu trời đầy sao, vẫn không thấy bọn họ trở về, trên đường một bóng người đều không có, Phù Lạc cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì, ngơ ngác ngồi ở chỗ đó hưởng thụ tự do của mình.

Mãi đến khi có hạt mưa đánh lên trên đôi vai phong phanh của Phù Lạc, nàng mới nhớ tới khổ cảnh của mình.

Có thể tìm tới nơi duy nhất để tránh mưa cũng chỉ là một gốc cây đại thụ cành lá rậm rạp. Lúc đầu còn có thể tránh mưa, về sau cũng không khác gì ở ngoài trời tắm mưa, coi như được trở về tắm vôi sen đi.

Uống vài ngụm nước mưa, xem như giải khát. Ngồi dưới tàng cây Phù Lạc phân không rõ trên mặt là nước mắt hay là mưa, nhưng rất đặc biệt, đặc biệt, đặc biệt tưởng niệm đến mẹ. (Tuyệt đối không phải Minh Nguyệt, tuyệt đối không phải) nếu như có thể trở lại hiện đại, bất luận buông tha cho cái gì, hy sinh cái gì, Phù Lạc đều nguyện ý.

Ngắm lại trong những nữ tử xuyên qua mình xem như uất ức nhất. Lại không phải bản thân trốn ra được, mà là thân không có đồng nào bị đuổi đi, ngắm lại đã cảm thấy hẫng nên kiếm cái hang chui vào. Sau này nếu có hội nghị những nữ tử xuyên qua, mình nhất định không có mặt mũi tham gia.

Lại là bị Long Hiên để đuổi đi, nghĩ đến đây, không lạnh cũng phát run.

Lúc khát uống nước suối, khi đói bụng ăn quả lót dạ, sau khi Phù Lạc lặn lội một ngày một đêm cuối cùng cũng tìm được một cái thôn. Nhưng công thần lớn nhất đã chống đỡ cho nàng không ngã xuống trước tất cả.

Công thần lớn nhất hẳn là người rơm dùng cỏ đại bện thành thô ráp đến mức nhìn không ra hình người trong tay Phù Lạc. Tay kia thì cầm một cái gậy gỗ, không ngừng đâm, đâm cái đầu tiểu nhân người, đâm cái chân tiểu nhân của người

~~Trừ bỏ phương pháp này, Phù Lạc thật sự không thể tưởng được làm thế nào để đối phó Long Hiên đế. Một lần nữa trở lại bên cạnh hẳn là không thể nào, một là không muốn, một là không còn mặt mũi. Cho nên chỉ có thể đối phó cừu nhân lớn nhất đời này như vậy, tuy rằng rất ngại thẹn, nhưng đằng sau đó, lại vô cùng hữu dụng, tâm Phù Lạc dần dần bình tĩnh, mạnh mẽ chống đỡ thân thể.

Phù Lạc gõ lên một cái cửa gỗ, nhìn thấy đại tẩu có khuôn mặt hiền lành mở cửa thì cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, trước mắt tối sầm. Không có biện pháp, thể chất của khối thân thể này vẫn luôn không tốt.

Dùng sức mở to mắt, đầu vô cùng đau đớn, nỗ lực định thần, bóng người trước mắt cuối cùng từ ba về thành một.

“Cô nương, người rốt cục tỉnh rồi.” Đại nương bưng tới một chén nước cho Phù Lạc uống.

Phù Lạc bệnh đến mơ mơ màng màng ngoan ngoan uống xong. Chỉ cảm thấy không ngừng có người đang dùng nước lạnh như băng để trên trán mình, làm cho cảm giác nóng như lửa đốt dịu lại.

Sau khi Phù Lạc khỏe lên, mới kịp quan sát nông gia cứu mình. Đại nương là một nông phụ mập mạp vô cùng hòa ái, trượng phu chết sớm, chỉ lưu lại một nhi tử, hai người sinh tồn bằng nghề nông, trôi qua có chút túng thiếu, bởi vì thêm một người bệnh là Phù Lạc, trong nhà lại càng túng quẫn.

Phù Lạc ở lại trong nông gia nghèo nàn này, muốn giúp Tăng đại nương khâu để hài, lại đem ngón tay đâm ra toàn máu. Muốn giúp đại nương nấu nước, thế nhưng vai không thể gánh nổi nửa thùng nước, giúp đại nương đốn củi, vậy lại càng kinh tâm động phách, đại nương sợ nàng chém luôn bản thân. Chính mình duy nhất có thể làm chính là cho đám gà vịt ăn, ngay cả nhóm lửa cũng làm không được, lãng phí củi dùng.

Đại nương ở mặt ngoài tuy rằng không nói, nhưng khuôn mặt càng ngày càng lạnh đạm, Phù Lạc cũng biết mình không ngốc nổi nữa. Nhi tử được Phù Lạc gọi là A Ngưu ca kia, thường không nói gì, đối với Phù Lạc trước sau như một vừa thấy là đỏ mặt.

Cuối cùng Phù Lạc không cẩn thận nghe được hai mẫu tử đối thoại.

Tăng A Ngưu muốn lấy Phù Lạc làm vợ, nhưng Tăng đại nương lại cực lực phản đối, một người vợ cái gì cũng không biết như vậy không chỉ không thể chiếu cố con của mình, ngược lại là một gánh nặng, Tăng mẫu thế nào cũng không chịu đồng ý.

Ngày kế Phù Lạc chủ động chào tạm biệt với Tăng đại nương, nàng còn vô cùng cảm tạ Tăng đại nương, nếu không phải bà, mình có lẽ đã chết rồi, bản khoản của bà đều đúng, mình một người như vậy, làm sao có thể thích ứng cuộc sống nông gia, chỉ có thể thành gánh nặng cho bọn họ.

Nghĩ đến đây thật sự cảm thấy mình cái gì cũng tệ.

Mang theo một bộ áo vải mà đại nương mặc lúc còn trẻ đã tốt bụng tặng nàng, Phù Lạc rời khỏi thôn này. Bộ áo vải thô này mặc vào thoải mái hơn bộ áo thô ráp mà Long Hiên để “ban thưởng” rất nhiều.

Phù Lạc gặm bánh nướng mà đại nương làm, đi bộ một ngày, mới đi đến gần trấn Thượng. Trên người không có ngân lượng, đại nương cũng không thể cho, cuộc sống của bọn họ cũng rất khổ, cuộc sống bần hàn trong núi Phù Lạc xem như linh giáo, tuy rằng có thể độc lập, nhưng muốn có tiền dư thừa, vậy thì không có khả năng.

Dựa vào mái hiên, ăn ngủ đầu đường. Người trấn Thượng ngủ vô cùng sớm, lúc Phù Lạc đến, trừ đèn đuốc lác đác, mọi âm thanh đều yên lặng. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ Phù Lạc chắc là sẽ không nửa đêm gõ cửa người lạ, thói quen từ hiện đại mang đến.

May mắn đêm hè, trừ việc muỗi rất nhiều ra, cái khác còn có thể chịu được.

Ngày kế, Phù Lạc đầu rối mặt bẩn đã sớm không còn phong hoa tuyết đại ngày xưa, nữ nhân, không được bảo dưỡng, khó khăn, sẽ tiêu tuỵ đi rất nhiều.

Hiện giờ duy nhất nàng có thể làm chính là tìm một công việc.

Phù Lạc ở trấn Thượng làm tạp vụ cho khách điểm, không yêu cầu tiền bạc gì, chỉ cầu một ngày ba bữa cùng nơi an thân, chưởng quầy mới đáp ứng. Hiện giờ chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, thùng vàng đầu tiên khi sự nghiệp thành công chẳng biết lúc nào mới có thể kiếm được.

Cơm rau dưa Phù Lạc cũng có thể thích ứng, nhưng phải chịu đựng việc chưởng quầy động tay động chân, lại không thể. Tuy rằng tiêu tuỵ, nhưng ngũ quan vẫn là ngũ quan của mỹ nhân tuyết đại, cho nên một khi rửa mặt sạch sẽ, thì liên tiếp gặp phải phiền toái. Chưởng quầy vô liêm sỉ bảo Phù Lạc làm tiểu thiếp của ông ta, Phù Lạc đành phải rời đi.

Lại trở thành người ba bữa không đủ ăn. Trước kia luyện thành kỹ năng ăn trộm, hiện giờ lại làm thế nào cũng không muốn dùng, trước kia là vì phân tán áp lực tâm tình mà trộm, hiện giờ vì sinh tồn mà trộm, lại làm không được.

Vừa nghĩ tới bản thân rời khỏi Long Hiên đế, lại dựa vào nghề ăn cắp mà sống, như thế nào cũng không làm được.

Nhất định phải tự lực cánh sinh.

Công việc thứ hai của Phù Lạc là làm nha hoàn của nhà Lý viên ngoại ở trấn Thượng.

Vì sao ở mãi trấn Thượng này không chuyển, bởi vì nghe nói thị trấn gần đây cách nơi này cũng phải ba ngày lộ trình, Phù Lạc thật sự không có lộ phí.

Đối với nha hoàn cái gì cũng không có như nàng, tiền tiêu vặt hàng tháng mà quản gia cấp cho ít đến đáng thương.

Có điều khổ sở nhất vẫn là ở khuôn mặt.

Có được khuôn mặt mỹ nhân tuyết sắc hẳn nên xem như chuyện tốt, nó có thể khiến người từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, bay lên cảnh cao.

Nhưng nếu người có được khuôn mặt đẹp như vậy, lại từ phượng hoàng biến thành chim sẻ, vậy thật là thảm.

Không có cường đại hậu thuẫn, như vậy cũng chỉ có thể mặc người chém giết.

Nếu không phải Phù Lạc may mắn nửa đêm rời giường đi tiểu, cũng sẽ không nghe được quỷ kế của viên ngoại sắc quỷ cùng quản gia sắc quỷ tính toán ăn mình như thế nào.

Phù Lạc lại thành một nha hoàn bỏ trốn. Lần này chỉ có thể chạy trốn tới thị trấn, ở trấn Thượng nịnh bợ viên ngoại lớn nhất này, Phù Lạc rốt cuộc ngốc không được.

Một đường đi tới thị trấn, Phù Lạc coi như ăn mày mà đi, mặc dù không có phương pháp ăn xin tốt nhất giống tên ăn mày, nhưng cũng phải mặt dài gơ cửa xin ăn, soạn một đoạn thân thể thê thảm động lòng người, đối lấy đồng tình. Ví dụ tượng phu có tiểu thiếp, đã đem thê tử đuổi ra đường linh tinh.

Nhưng một chuyến đến thị trấn, cũng không tốt đẹp giống mình muốn.

Làm đầu bếp, không có trù nghệ.

Không dễ dàng mới thuyết phục được lão bản một quán trà, nhập vào hàng loạt trà lái hiện đại của mình.

Nhưng, khách nhân lại nói là lừa gạt, dùng mấy viên hoa lái đã muốn đắm đuối trà ngon thượng phẩm. Xem ra không phải người nào ở cổ đại cũng có ý thức như hiện đại, Phù Lạc ném thử đầu khổ thất bại.

Về phần loạt trà lái làm đẹp khác, công hiệu ngắn hạn không thể nhìn thấy, tiểu thư bà lớn đều nói lão bản gạt người.

Phù Lạc vô cùng chật vật bị lão bản dùng chối đẩy ra khỏi nhà.

Bản thân thật sự cái gì cũng tệ.

Cuối cùng, rốt cục, Phù Lạc ôm quần áo đã dùng của bản thân, đi vào một thanh lâu.

Tú bà rất nhiệt tình tiếp đãi Phù Lạc khuynh hướng tự động bán mình này.

Đáng tiếc bà ta vừa nghe Phù Lạc nói cái gì mà bán nghệ không bán thân, thì dè bủ.

“Cô nương, nơi này của lão nương cũng không phải mở thiện điểm, nhìn người cũng không giống cái hoàng hoa khuê nữ, bán nghệ không bán thân, phi, người coi ân khách tới nơi này là những người nào chứ. Văn nhân nhà sĩ, phi? Đều là đại lão què mùa, bởi vì tìm thú vui thôi.”

Xem ra cũng không phải tú bà nào cũng có ý thức hiện đại, hay có ánh mắt Bá Nhạc.

Phù Lạc dưới tình huống bảo tiêu thanh lâu tiến đến mạnh mẽ bắt người bán mình, nhanh chân bỏ chạy.

Quanh đi quẩn lại Phù Lạc mới phát hiện, bản thân đã biến cuộc sống của mình thành hồng bét như thế, Long Hiên đế, Long Hiên đế đáng giận, lúc trước vứt bỏ mình chính là vì ỉnh một bài học này à?

Cuối cùng, rốt cục, trời không phụ người mong muốn, Phù Lạc rốt cuộc tìm được một công việc mà mình có thể đảm nhiệm, giặt quần áo. Mỗi ngày buổi tối đều lần lượt thu thập quần áo cần phải giặt, ngày kế hong khô lại đưa đến tận nhà, tuy rằng vất vả, nhưng tâm cũng rất bình tĩnh.

Hạ đi thu đến, thu qua đông tới.

Phù Lạc nhìn đôi tay càng ngày càng thô của mình, rất bình tĩnh, cuộc sống như thế. Thân phận là quả phụ, dựa vào lao động của chính mình mà sinh tồn.

Mùa đông rét lạnh khiến hai tay đông lạnh đến đỏ bừng, bị nứt nẻ, đau triệt nội tâm, lại vẫn vui vẻ chịu đựng.

Mỗi ngày đầu bù tóc rối, lấy tro bôi mặt, che giấu dung nhan hại người thật kỹ, kỳ thật cũng không cần che dấu, không bao lâu nữa, có lẽ sẽ thật sự già nua khó nhìn.

Nếu không phải đã xảy ra sự kiện kia, mình có lẽ cứ như vậy sống quãng đời còn lại ở cổ đại cũng chưa biết chừng

63. Chương 63: Minh Nguyệt Đang

Sáng sớm, Phù Lạc theo thường lệ ra khỏi cửa thu thập quần áo chờ giặt.

“Cút ngay, người điên này.”

“Cút ngay, đồ vu bà.”

“Cút ngay, ôn thần, bằng không chúng ta bẩm báo nha môn cho người đến bắt người.”

Phù Lạc nhìn qua là một lão phụ nhân áo quần rách rưới, lão đảo đi ở trên đường, nhà nhà người người đều ác ngôn đối với bà ấy, thậm chí tiểu hài tử không hiểu chuyện còn tiến lên quyền đấm cước đá, phun nước miếng.

Lão phụ nhân nghiêng ngả loạng choạng đi về hướng Phù Lạc, té xỉu ở dưới chân của nàng. Phù Lạc tính phản xạ nâng bà dậy, người bên cạnh nhận thức Phù Lạc nhanh chóng nói: “Đại thẩm, đừng để ý tới bà ta.

Bà ta là vu sư, triều đình mệnh lệnh rõ ràng cấm vu sư, gặp phải điều giết không luận tội, đại thẩm đừng chọc vào phiền toái này.”

Phù Lạc cũng từng nghĩ tới không dính nhiễm bất cứ phiền phức gì, cứ như vậy bình tĩnh trôi qua cuộc sống ở thời không này, nhưng hiện tại quả thực không thể cứ như vậy mà bỏ qua cho lão nhân đáng thương đây.

Nhớ tới việc mình từng trải, nếu không phải Tăng đại thẩm tốt bụng, chỉ sợ mình đã sớm mất. Cho nên vẫn đỡ lão nhân dậy, trở về ổ nhỏ của mình.

Sau khi lão nhân tỉnh lại, xem thần trí thật sự có chút không bình thường, cứ tự nghe tự nói. Nói bà là hậu nhân của bộ tộc hoàng hậu Liên Nguyệt, Hiền thị hoàng triều bạc tình bạc ý, sau khi hoàng hậu Liên Nguyệt mất đi, bốn phía hãm hại tộc nhân của nàng.

Hoàng hậu Liên Nguyệt, Phù Lạc có biết đến, nhưng không nghĩ tới nữ tử truyền kỳ của hậu cung Viêm Hạ này sau khi chết đi, Hiền thị đối tộc nhân của nàng lại có thể không bảo hộ mà là hãm hại. Đối bộ tộc của hoàng hậu Liên Nguyệt, Phù Lạc từ những tư liệu trong sử sách linh tinh biết thể hệ các nàng đều tinh thông vu thuật, làm Tế Tự cho Hiền thị hoàng triều. Có lẽ hoàng tộc Viêm Hạ đối vu thuật căm thù đến tận xương tủy, cục diện bộ tộc vu sư từ Viêm Hạ đã hoàn toàn biến mất cho thấy, lão nhân điên này có lẽ không phải đang nói dối.

Thân mình lão nhân đã giống như ánh nến trong gió, ngủ rồi tỉnh, tỉnh thì mắng to Hiền thị bạc tình, sau đó tiếp tục mê man, chỉ ở một khắc cuối cùng, lão nhân kia mới giống như đã khôi phục một chút thần trí.

“Cô nương là một người tốt, chỗ này của ta có một phần mật thư của hoàng hậu Liên Nguyệt, xin người thay ta giữ gìn thật tốt, tương lai giao cho hậu nhân bộ tộc Liên Nguyệt. Nếu, nếu không phải không người nào có thể phá giải mật thư của hoàng hậu Liên Nguyệt, chúng ta nhất định sẽ không để cho Hiền thị phong quang như vậy ~”

Phù Lạc chỉ có thể nhận lấy phó thác của lão nhân, bởi vì không kịp thoái thác, bà đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Phù Lạc nhìn cuốn vở được giấy dầu bao lấy trước mắt, xem hay là không xem đây, tò mò vô cùng. Mật thư của hoàng hậu Liên Nguyệt đó, mật thư trong truyền thuyết không ai có thể phá giải đó, cuối cùng Phù Lạc vẫn mở cuốn vở này ra.

Chữ trước mắt đây, không phải, không phải Anh ngữ à?

Phù Lạc há to miệng.

Nội dung bên trong lại càng rung động vô cùng.

Hoàng hậu Liên Nguyệt, không ngờ cũng là người xuyên qua.

Mật thư của nàng ghi lại lai lịch của nàng, nhân sinh của nàng, kết cục của nàng.

Cũng cho Phù Lạc hi vọng mới.

Phù Lạc thu thư, không biết nên cười hay nên khóc. Cười chính là, rốt cuộc tìm được con đường trở lại hiện đại, khóc chính là, bản thân đã cố sức rời khỏi địa phương duy nhất có thể đưa mình trở về, hiện giờ muốn tiếp tục trở về, thì nói dễ hơn làm, hướng chỉ còn phải

~~Trong nháy mắt Phù Lạc đã muốn buông tha cho hi vọng trở lại hiện đại, bởi vì cần đạt tới mục đích kia, hi vọng này thật quá xa vời.

Nhìn cuộc sống trước mắt, Phù Lạc không hề oán hận, nhưng cũng không thể không nói nàng có tâm lý cam chịu. Ở thế giới này, nàng không hề vướng bận, không hề quyền luyến, cuộc sống như vậy, cuộc sống tra tấn thân thể thế này, mới có thể chết lặng đi trái tim đau đớn.

Hiện giờ một khi đã có hi vọng rồi, nếu bỏ qua, Phù Lạc chỉ sợ thực sự sống không thể yêu.

Trước mắt chỉ có thể quay về trong cung trước, tiếp tục đi một bước tính một bước.

Phù Lạc lần đầu tiên khoan dung cho bản thân nhớ tới Long Hiền đế, tên Long Hiền đế đáng giận đã bỏ rơi mình.

Đây đối với tự tôn của Phù Lạc chính là đả kích rất lớn, ở hiện đại mặc dù là nữ nhân bình thường, nhưng cũng tuyệt không phải hạ người mặc cho nam nhân nói muốn là muốn, nói bỏ thì bỏ.

Hiện giờ không phải mình rời khỏi Long Hiên đế, mà là Long Hiên đế vứt bỏ mình, nghĩ đến loại tình cảnh này, lo lắng, căm giận đến mức ngủ cũng không ngon. Nhưng cũng chỉ có thể nhịn, bởi vì bất luận quá trình như thế nào, loại kết cục này đúng là thứ mình cần, cho nên Phù Lạc cuối cùng vẫn cam nguyện cuộc sống của mình.

Hiện giờ vì rời khỏi thời không này, Phù Lạc chỉ có thể lựa chọn lại trở về nơi hậu cung dù muốn cũng không nguyện nhớ tới kia.

Long Hiên đế, lần này ta không chỉ cần kết quả, còn muốn quá trình.

Phù Lạc âm thầm vì bản thân mà cổ vũ, nếu không thể cởi bỏ cái kết Long Hiên đế vứt bỏ mình đi, cho dù trở lại hiện đại, nhớ tới chỉ sợ cũng tổn thương tự tôn tổn thương tự tin tổn thương cảm tình.

Phù Lạc quay về hướng Hoàng thành Viêm Hạ, làm một tư thế cổ lên.

Long Hiên đế, chờ ta đi.

Có hi vọng, ngày tự nhiên trôi qua quả thật vui vẻ hơn rất nhiều. Trở lại bên người Long Hiên đế là lựa chọn bất đắc dĩ của Phù Lạc, nhưng trước khi trở về còn có rất nhiều rất nhiều việc phải làm.

Nếu cứ trở về như vậy, đừng nói Long Hiên đế coi khinh mình, chính mình cũng không qua được một cửa của bản thân.

Thị trấn bởi vì liên quan đến lão phụ nhân, thì không ngốc nổi nữa rồi, ánh mắt mọi người nhìn Phù Lạc đều mang theo đề phòng, cho nên Phù Lạc thu thập xong nữ trang, mang theo tích góp nhỏ bé đến đáng thương đi thành Nguyên Quy.

Nửa năm sau trong thành Nguyên Quy xuất hiện một tin tức không lớn không nhỏ.

Nói là nói như vậy.

Người có thể cùng người đi Xuyên Nguyệt lâu so tôn quý;

Người có thể cùng người đi Nhất Tương Phùng so nhã trí;

Nhưng ngàn vạn lần không nên cùng người đi Minh Nguyệt Đàng so quý nhả.

Mang theo y phục của ngài,

Đến “Minh Nguyệt Đàng” thể nghiệm cuộc sống quý nhả bất phàm.

Vì y phục của ngài

Chế tạo lưu trình giặt đồ đặc biệt.

Làm ra hương thơm chỉ thuộc về ngài.

——— phường giặt đồ Minh Nguyệt Đàng

(Nhất Tương Phùng là một khách sạn cấp năm sao, nếu dùng từ hiện đại để nói)

Cái gọi là chuyên gia.

Sau khi Phù Lạc đến thành Nguyên Quy tiếp tục làm nghề nghiệp mình quen thuộc nhất, giặt quần áo.

Bất kỳ công việc gì chỉ cần người trả giá thiệt tình, trả giá cố gắng, trả giá trí tuệ thì sẽ có hồi đáp.

Phù Lạc tận tâm tận lực giặt sạch mỗi một bộ y phục, dùng bí quyết giặt quần áo mà ngày thường mình hay nghe mẹ nói giặt sạch vết bẩn ngoan cố, mỗi thời điểm đó, luôn đặc biệt tưởng niệm tại người nhà ở thời không nơi xa.

Nàng học dùng gạo dầm bỏ đi mồ hôi chua khó ngủ;

Dùng ngón sen tươi mới loại bỏ vết ố nước tương;

Dùng nhựa củ cải trắng giặt sạch vết máu

~~Không may vá được quần áo, thì nhờ Vương đại thẩm cách vách may vá, tóm lại quần áo giao trả lại cho khách nhân, đều phải làm thật tốt.

Dần dần cũng có danh tiếng.

Phù Lạc bắt đầu nhận được quần áo của hộ gia lớn một chút.

Loại quần áo này, Phù Lạc không chỉ muốn giặt sạch còn muốn làm đẹp.

Dùng vải ướt thật dày bọc sắt nóng, đem áo tơ dễ bị nhăn ủi phẳng.

Không có huân hươu, thì bọc hươu hoa quả, để quần áo từ trong ra ngoài tản ra mùi thơm.

Có điều việc chân chính khiến phường giặt đồ “Minh Nguyệt Đang” của Phù Lạc hưởng ca tụng trong thành Nguyên Quy, vẫn là Ngô Mẫn Nhi thiên kim của quan phụ mẫu Ngô Thái Thú ở thành Nguyên Quy.

Phù Lạc vì có được cơ hội giặt sạch quần áo cho Ngô Mẫn Nhi, quần quít chặt lấy hơn mười ngày, mới được nàng ta ban ân ột cái váy cũ đã ố vàng còn bị rách. Có điều việc này vẫn khiến Phù Lạc rất vui vẻ.

Váy tuy có cũ, nhưng không khó nhìn ra đó là vật liệu may mặc vô cùng sang quý, bởi vì sang quý, cho nên dễ rách.

Phù Lạc đầu tiên là đem giặt nước gạo cùng vỏ quýt cho vào trong nồi thêm nước nấu, đem y phục bị ố vàng ngâm trong đó vò qua, dễ dàng khiến quần áo khôi phục trắng tinh cùng sáng bóng.

Sau đó xem qua vết rách ngang hông bộ y phục, lớn mật xin Trương thẩm cách vách làm theo thiết kế của mình, làm một cái nơ con bướm độc đáo có rèm tua che đi chỗ vá.

Cuối cùng đem hoa quả đúng mùa để huân hươu.

Ngô Mẫn Nhi thấy cái váy khôi phục như mới, lại vì nơ con bướm có rèm tua rất độc đáo thời thượng, loại biểu cảm này, khiến Phù Lạc cảm thấy rất đáng giá.

Rất nhanh Phù Lạc có được quyền giặt quần áo duy nhất cho Ngô Mẫn Nhi, sau đó là Ngô phu nhân, chủ tử từ trên xuống dưới của Ngô gia, sau đó là Ngô Mẫn Nhi giới thiệu cho các thiên kim tiểu thư, quan lại quyền quý khác.

Theo thu nhập gia tăng, Phù Lạc đặc biệt thuê Vương thẩm cùng Trương thẩm phụ trách may vá, chế y, mời điều hươu sư đặc biệt phối hợp các loại huân hươu mà người thuê yêu cầu. Từ nường nường các cung trong cung, đương gia hoa đán của Xuyên Nguyệt lâu, Phù Lạc đều gặp qua, đều biết, các nàng đều là nhân vật dẫn dắt lưu hành của hoàng triều Viêm Hạ, Phù Lạc bằng cảm giác của mình, rất có khả năng nghĩ ra phương hướng biến hóa của các mốt, mùi thơm.

Cho nên hươu liệu nàng phối, tất cả mọi người đều coi như vừa lòng. Cuối cùng còn có mỗi tiểu thư đến mời Phù Lạc làm hình tượng thiết kế sư, đáp ứng không xuể.

Thu phí để Minh Nguyệt Đang giặt một bộ y phục, có đôi khi còn không thua kém lúc mua một bộ quần áo mới.

Phù Lạc dùng mặt nạ, trà làm đẹp miễn phí bắt lấy tâm của mỗi tiểu thư phu nhân.

Dần dần “Minh Nguyệt Đang” bắt đầu trở thành hội viên chế, không phải hội viên mà muốn ở nơi này giặt quần áo, vậy thì không thể, muốn trở thành hội viên, nhất định phải ít nhất được hai hội viên trở lên tiến cử mới được, cho nên “Minh Nguyệt Đang” bắt đầu trở thành tượng trưng của thân phận.

Lúc đầu Phù Lạc cũng không ngờ rằng sẽ có hiệu quả tốt như vậy, đúng là nghề nào cũng có trạng nguyên, quả nhiên là danh ngôn không lừa người.

64. Chương 64: Huấn Luyện Trước Khi Đi

Giống như khi “Minh Nguyệt Đang” đột nhiên xuất hiện, sự biến mất của nàng cũng chỉ ở trong một đêm.

Phù Lạc lưu loát chấm dứt sinh ý của Minh Nguyệt Đang.

Lúc trước mở Minh Nguyệt Đang cũng là vì đánh cược, nếu quyết định trở về, tự nhiên không thể cứ chặt vật như vậy mà trở về. Cổ nhân thích áo gấm về làng không phải à?

Hơn nữa Phù Lạc cũng cần tiền, đập nồi đim thuyền trở về như vậy, trận huyết chiến, tự nhiên không thể không có chút chuẩn bị nào.

Cho nên Phù Lạc tuy nóng lòng trở về, lại không thể quá sốt ruột.

Nàng lại đi tới Biển châu, phủ đệ của Hiên Dật.

Ngoài dự kiến của Phù Lạc, Hiên Dật đối với việc Phù Lạc tới chơi không hề ngạc nhiên, đối đãi như khách quý, cũng không hỏi vì sao Long Hiên để hồi cung, mà nàng một mình bên ngoài.

Hắn không hỏi, Phù Lạc tự nhiên mừng rỡ không nói.

Nhưng thái độ của Hiên Dật tuy rằng ân cần, cuối cùng vẫn thường thường để lộ ra ý tứ thúc giục Phù Lạc hồi cung, đáng tiếc mục đích chuyến này của Phù Lạc vẫn chưa xong, tự nhiên muốn chơi xấu ở phủ đệ Hiên Dật.

Lúc nhìn thấy Phong Tiêm Tuyết, Phù Lạc cuối cùng nói lỏng một hơi thở mạnh, coi như tiểu tử Hiên Dật này không chịu thua kém, quan hệ với Phong Tiêm Tuyết tiến thêm một bước, cũng không cần qua ba cửa trăm sáu tướng mới có thể nhìn thấy giai nhân.

Phong Tiêm Tuyết chính là mục đích thực sự của Phù Lạc khi đến Biển châu lần này.

Lúc trước gặp nạn, chưa từng nghĩ tới việc cầu sự trợ giúp của Phong Tiêm Tuyết, miệng vết thương của mình muốn tự mình vụng trộm liếm. Không ghen tị mỹ mạo của nàng, tài hoa của nàng, bối cảnh của nàng, nhưng không cách nào không ghen tị vận may của nàng.

Sa sút rồi, sao nguyện ý đứng ở trước mặt nữ nhân may mắn đến mức làm cho người ta đổ kỵ, xin giúp đỡ.

Vì sinh tồn, Phù Lạc dù thế nào cũng sẽ không cầu trợ Phong Tiêm Tuyết, nhưng vì về nhà, tự tôn gì cũng có thể buông.

“Phu nhân? !” Thời điểm Phong Tiêm Tuyết nhìn thấy Phù Lạc, vẻ ngạc nhiên khó nén.

Phù Lạc không trả lời, chỉ bày ra biểu tình ủy khuất, mắt mắt, tích mịch, Phong Tiêm Tầm thông tuệ lập tức đọc hiểu hàm ý bên trong, từ xưa để vương bạc tình, Phong Tiêm Tuyết cũng vì Phù Lạc mà tiếc hận.

Tiếc hận thì tiếc hận, nghe được Phù Lạc yêu cầu muốn tới Xuyên Nguyệt lâu kiến tập thì lại lộ vẻ do dự khó xử. Nàng tự nhiên là hiểu rõ Phù Lạc muốn lấy lại tâm thánh sủng, nhưng nữ nhân mà hoàng đế vứt bỏ, bản thân lại giúp đỡ nàng ta trở về, phiêu lưu không nhỏ.

Nếu nàng ta thành công, mình ở trong cung cũng coi như có người phối hợp, loại quan hệ này chỉ có lợi không có chỗ hại.

Nếu nàng ta thất bại, Long Hiên đế sẽ giận chó đánh mèo sang Xuyên Nguyệt lâu?

Các nàng làm loại sinh ý này, đối với quan trường, đối với bên trên đều trải qua xâm nhập nghiên cứu. Đối với nữ nhân mà Long Hiên đế không cần, đã được lĩnh hội sâu sắc. Mỹ mạo quyền rũ thông tuệ như mình, cũng không thể cảm động tim của hắn, thoái nhượng nửa phần, thanh nhã mị hoặc tài tình xuất chúng như Phù Lạc, cũng bị hắn vô tình vứt bỏ, từ điểm này xem ra, Phong Tiêm Tuyết đối với Phù Lạc thật sự không có bao nhiêu tin tưởng.

“Phong tiểu thư yên tâm, được chuyện, đối với Phong tiểu thư trăm lợi mà không có một hại, thua chuyện, Phù Lạc tự mình gánh vác, tuyệt không liên lụy tiểu thư nửa phần.”

Phong Tiêm Tuyết cười cười, “Mong rằng phu nhân tha thứ Tiêm Tuyết cẩn thận, nhưng Xuyên Nguyệt lâu là nghiệp tổ truyền, Tiêm Tuyết chỉ là muốn tận lực bảo hộ nó.”

Hai người nhìn nhau cười, đạt tới hiệp thương.

Xuyên Nguyệt lâu so với Miên Hương lâu mà Phù Lạc từng “Học nghệ”, chính là cách biệt một trời.

Cô nương nơi này, ăn mặc không kém hơn phi tần trong cung chút nào. Kiểu dáng hợp thời, vải dệt tinh mỹ, Phù Lạc cảm thấy cô nương có mặt mũi ở Xuyên Nguyệt lâu quả thực so với thiên kim tiểu thư còn cao quý hơn.

Không chỉ có tiểu viện của riêng mình, nha hoàn mang bên mình hầu hạ cũng có nhân số đông đảo, Phong Tiêm Tuyết còn mời tới đủ loại giáo viên, từ cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú đến thành tựu về văn hoá giáo dục võ công, không thiếu thứ gì, muốn ỏi một khách nhân đến nơi đây đều có thể tìm được cô nương vừa lòng.

Trong Xuyên Nguyệt lâu nữ tử tài hoa lan tràn, tài tình xuất chúng như ánh sao sáng trên bầu trời, nâng mắt đều thấy.

Phong Tiêm Tuyết đối với cây rưng tiền này cũng tìm tiền vốn lớn.

Quần áo đúng mốt nhất, đồ trang sức tinh mỹ nhất, ngồi nằm đều cho chỗ hoa lệ nhất, sữa tắm tắm thể, trần châu bôi mặt, xuất môn là lưu tô xa tinh xảo trang trí, vào cửa là nha hoàn cẩn thận nâng đỡ hầu hạ, từng bước đi tới đều chói lọi như hoa sen, chân ngọc kia chỉ sợ là vô cùng ít dùng, mềm mại như trẻ con. Cho dù Phù Lạc lúc còn làm Phù phi, cũng không được hưởng thụ qua cuộc sống cực hạn xa hoa lãng phí bậc này. Khó trách tiểu thư Vân La ở Xuyên Nguyệt lâu có thể trở mã đến quý khí xinh đẹp như thế.

Khóa nghiệp của Phù Lạc sắp xếp chặt kín, trà nghệ, trồng hoa, cầm kỳ thư họa, ca múa nhạc cụ tất cả mọi thứ không thiếu, chẳng qua môn nữ công thật sự khó thành tựu, ngay cả trù nghệ mà Phù Lạc khó học nhất cũng có thể thoáng ứng phó một phần.

Học tập trù nghệ, cũng không phải là vì tiếp cận dạ dày Long Hiên đế, mà là muốn trở lại hiện đại có thể mở ra nhà hàng cổ đại tiêu chuẩn, chắc chắn sinh ý tốt đến chảy mỡ, ảo tưởng cuộc sống thích ý khi trở lại hiện đại, Phù Lạc lại càng có động lực, ứng phó đủ các khóa nghiệp mệt mỏi kia.

Học tập thi họa giám định và thưởng thức, sau này có thể đầu tư đồ cổ.

Học tập trà nghệ, sau này không được việc gì, còn có thể mở trà quán nghệ thuật, phải biết cổ đại tuy yêu thích đồ hiện đại, thì hiện đại làm sao lại không yêu thích đồ cổ đại chứ?

Buổi tối Phù Lạc đi theo mama, từ chỗ khuy mắt quan sát một đám kỹ nữ hầu hạ khách nhân thiên hình vạn trạng. Hồng bài thâm niên đích thân tới giảng giải, khiến Phù Lạc tự nhận người hiện đại hào phóng cũng mở rộng tầm mắt, mặt đỏ tim đập.

Sữa tắm rửa, huân hương hoa hồng, sự phụ đặc biệt sữa móng sữa chân, phối hợp thêm bí quyết làm đẹp da mà Phù Lạc biết, phối hợp bài thuốc cung đình gia truyền của Xuyên Nguyệt lâu, không quá ba tháng, Phù Lạc giống như thay da đổi thịt, sáng bóng nhuận người.

Nếu trước kia là vĩ đại, hiện giờ có thể nói hoàn mỹ. Từ đầu đến chân không chỗ nào không mềm mại như trẻ con, không chỗ nào không mịn hoặc, không chỗ nào không tỏa ra ánh sáng ma mỵ.

Vô ý thức quan sát, vô ý thức học tập, vô ý thức nuôi cấy, ngay cả Phong Tiêm Tuyết cũng kinh ngạc sự đột phá của Phù Lạc.

Một xấu nữ đột phá thành mỹ nữ không khó, nhưng một tuyệt sắc mỹ nữ tiếp tục đột phá về phía trước quả thực không thua gì lên trời, dùng lời nói, thì phải là từ hậu thiên đạt tới cảnh giới tiên thiên.

“Cám ơn người.” Phù Lạc thành khẩn cảm tạ Phong Tiêm Tuyết.

“Nếu không giúp người, ta nhất định sẽ hối hận.” Phong Tiêm Tuyết quynh rừ cười.

Phù Lạc vốn định cứ như vậy rời đi, nhưng lòng bất quá hiếu kỳ của nữ nhân thật sự không nhịn được.

“Vì sao cự tuyệt Hiên Dật, ta còn tưởng rằng các người ~~” Phù Lạc nhớ tới Hiên Dật hiện tại, mỗi ngày mua say, lười thôi chán nản, không thể thương Hiên Dật chán nản, nhưng hâm mộ Phong Tiêm Tuyết có thể có người yêu mình như vậy. (Mẹ kế đáng giận, thật sự không đồng ý cho ta một nam hai người gặp người thích, khuyhnh quốc khuyhnh thành.)

“Bởi vì lời tiên đoán trong gia phả Phong thị, ta sẽ là mẫu nghi thiên hạ.” Phong Tiêm Tầm bắt đắc dĩ cười.

Lúc này đây đến phiên Phù Lạc kinh ngạc. Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Phong Tiêm Tuyết, nàng nhất định nghiêm túc, hơn nữa rất tin tưởng.

“Không cần hoài nghi, lời tiên đoán trong gia phả Phong thị mỗi một lần đều ứng nghiệm.”

“Cho nên người mới cự tuyệt Hiên Dật, vậy, người vì sao còn giúp ta?” Phù Lạc kinh ngạc.

“Bởi vì, nếu có thể, ta thật sự không muốn làm mẫu nghi thiên hạ.”

Phong Tiêm Tuyết nhìn ánh mắt đã tràn ngập đáng thương của Phù Lạc.

Phù Lạc chỉ có thể mỉm cười mà chống đỡ, trong lòng nghĩ, kỳ thật ta có thể hiểu được lòng của người. Đối với một nữ tử không mến mộ hoàng cung tôn quý, Phù Lạc càng thêm yêu thích.

Ảo tưởng đến bộ dạng Long Hiên để dắt tay Phong Tiêm Tuyết, thật sự rất xứng.

Lòng mình, hiện lên chua xót, cổ sức nén xuống.

Chẳng bao lâu mình cũng tin tưởng lời tiên đoán rồi?

Nếu mình có thể xuyên qua, như vậy lời tiên đoán có lẽ thật sự có thể biến thành chân thật.

Trở lại phủ đệ Hiên Dật, nhìn thấy Hiên Dật đang say rượu, Phù Lạc bước nhanh đến phía trước túm lấy bầu rượu của hắn. Uống đến vui sướng rồi ngã xuống.

Chưa bao giờ thử qua cảm giác mua say, nhớ tới tình cảnh sắp sửa trở lại hậu cung, hậm hực khó chịu, tối nay hãy cùng nam nhân Hiên Dật đáng thương này, say một trận đi.

Hiên Dật gọi càng nhiều bầu rượu, hai người đối ẩm, một người cười, một người khóc. (Ai khóc ai cười?)

“Hiên Dật, đừng khóc, theo ta quay về nhà của ta, nơi đó có rất nhiều cô gái tốt, cần ôn nhu có ôn nhu, cần dễ thương có dễ thương, muốn như thế nào cũng có như thế đó.” Phù Lạc say rượu lau đi nước mắt Hiên Dật, cùng nước mắt của mình.

“Quan trọng là..., nơi đó không có hoàng đế.” Phù Lạc lại thêm một câu.

“Không có hoàng đế, không có hoàng đế, vậy sẽ không có hoàng hậu, không có hoàng hậu.” Hiên Dật vui vẻ kéo tay Phù Lạc.

Phù Lạc kéo tay hắn, vui vẻ xoay quanh, “Hiên Dật, khiêu vũ, Hiên Dật, khiêu vũ đi.”

Hai người như hai đứa trẻ xoay cánh tay lắc cái chân, một tay nắm bầu, một tay loạn múa.

“Hiên Dật, ta ca hát cho người nghe nhé.”

Xin chàng hãy nhớ cái tốt của ta

Chàng là nơi sớm nhất ta dựa vào

Sớm sớm chiều chiều, khó khăn bỏ qua khó khăn

Yêu chàng ta muốn yêu đến già

Mong chàng quý trọng cái tốt của ta

Tình yêu của ta tới không tính là sớm

Yêu đến thiêu đốt, trong mộng cũng cười

Yêu chàng ta muốn yêu đến già

Ta biết thế gian đủ loại cuối cùng nhất định thành không

Ta biết thế sự hay thay đổi khó có thể nắm lấy

Mặc dù không thể nắm giữ giống như ngày xưa

Sao không quay đầu lại, quay đầu lại

Nhìn lại ta thật kỹ

Có phải nàng cũng tốt như vậy không

Có thể cho ta biết chẳng

Yêu không oán trách, không thể cưỡng cầu

Chỉ cần nhớ rõ cái tốt của ta(1)

Phù Lạc ngược lại niệm “Yêu không oán trách, không thể cưỡng cầu, chỉ cần nhớ rõ cái tốt của ta.”

Hiên Dật chảy nước mắt, hát uống “Yêu không oán trách.”

Một đêm này hai người đối rượu cuồng ca, đều vì những đau xót trong lòng mỗi người, đều tự hấp thu lấy âm áp của đối phương, muốn khép lại nỗi đau của mình.

“Nếu như ta gặp người trước, thì tốt bao nhiêu, hoàng huynh cùng Tiêm Tuyết, người cùng ta.” Hiên Dật cầm lòng xoa hai má Phù Lạc.

“Nếu là như vậy, ta sẽ mỗi ngày bồi người uống rượu.”

“Ta không cần một nữ tử tử quý. Ta chỉ cần Tiêm Tuyết, Tiêm Tuyết ~” Hiên Dật ngã xuống đất ngủ say.

Phù Lạc lại say mà không ngủ, đứng lên hét to với trăng sáng, “Nâng chén tiêu sầu sầu lại sầu, Rút đao chém nước nước càng trôi(2).”

Hiên Dật đang thở to ngủ, lại có thể nhắc lại, “Nâng chén tiêu sầu sầu lại sầu.”

Ngày kế, Phù Lạc khởi hành quay về kinh, sau khi rời khỏi Long Hiên để một năm rưỡi, Phù Lạc lại lựa chọn trở lại bên cạnh hắn.

65. Chương 65

Long Hiên để nhúu mày, phê duyệt tấu chương.

Vạn Toàn nhẹ chân nhẹ tay đi tới điện Côn Dụ, không biết có nên mở miệng không.

Phù Hòa nữ hồi cung.

Lúc trước hoàng thượng hồi cung, trong sử ký, Ngọc Chân thị bệnh nặng, để cho ở ngoài cung nghỉ ngơi điều dưỡng.

Vạn Toàn cũng từng cho rằng Phù Hòa nữ đối với hoàng thượng là khác biệt.

Nhưng mùa hè năm trước hoàng thượng bị thương quay về kinh, cũng chưa từng có gì khác thường, chỉ là mọi người rất ăn ý không dám ở trước mặt Long Hiên để nhắc tới bất cứ chuyện gì có liên quan đến Phù Hòa nữ.

Tĩnh phi mặc dù sẩy thai, nhưng hoàng thượng vẫn phong nàng làm Thục Phi, tôn quý như Lan Hiên phi, trở thành nhân vật cầm quyền danh xứng với thực ở hậu cung.

Vũ Chiêu nghi tuy rằng sinh hạ hoàng tử, nhưng không được tiến phong, hoàng thượng nhìn thấy tiểu hoàng tử, giống như cũng mất hứng. Vạn Toàn cuối cùng cũng không thể không hoài nghi hoàng thượng không thích tiểu hài tử.

Lan Hiên phi cùng Vũ phi dù hao hết tâm tư muốn chen ép Lăng Thục Phi, nhưng hoàng thượng cố tình độc sủng một mình nàng, mặc cho nàng ở hậu cung hô phong hoán vũ, làm mưa làm gió, có thể nói là độc sủng hậu cung.

Tuyển tú mùa xuân năm nay, hoàng thượng để lại mười lăm tú nữ, trong đó độc sủng Hương Tiêu Vi có năm phần giống Dự vương phi, tiến cung chưa đến nửa năm, đã từ Tông thất phẩm Tuyển thị thăng tiến nhanh chóng lên làm Hoa Vi phu nhân Tông nhất phẩm. Trở thành một cỗ lực lượng duy nhất ở hậu cung

có thể chống lại Lăng Thục Phi. Cũng khó trách phía dưới đều thích lựa chọn những nữ tử có bề ngoài, rất giống Dự vương phi tiến cung, như thế mới có thể lấy được thánh sủng.

Hoa Vi phu nhân xuất thân cũng không hiển hách, phụ thân chẳng qua là một quan viên ngũ phẩm, luận dung mạo tài tình tuy rằng không kém, nhưng so với Lăng Thục Phi khuynh quốc khuynh thành vẫn có khoảng cách rất lớn, có thể chẳng qua là vì nàng có vẻ ngoài như Dự vương phi, cho nên cũng như Yến chiêu nghi trước kia thăng tiến nhanh chóng, nhưng nàng so với Yến chiêu nghi lại càng được tâm hoàng thượng hơn, cho nên được làm Tòng nhất phẩm phu nhân.

Trong cung còn có một Ngọc phi không thể không nhắc đến, Phù Hòa nữ lên lên xuống xuống tự hỏi không ảnh hưởng người làm tỷ tỷ là nàng, hoàng thượng hồi cung không chỉ không vắng vẻ nàng như lúc trước, ngược lại chiếu cố sủng hạnh có thêm.

Có điều còn có một việc không thể không nói, chính là bởi vì như vậy, cho nên Vạn Toàn không thể xác định Phù Hòa nữ đối với hoàng thượng thì có địa vị như thế nào.

Lần này trong mười lăm tú nữ được lưu lại, có một người tên là Ngọc Tử San, dung mạo có thể nói là có tám phần tương tự Phù Hòa nữ, lúc trước biểu tình hoàng thượng khi mới gặp nàng, khó coi như bị hóc xương cá.

Lưu lại làm Tòng bát phẩm Canh y, càng may mắn trở thành nữ tử được điệp hạnh, là phi tần đầu tiên được thị tẩm trong những tú nữ. Nhưng đêm đó cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đồng sử cũng không ghi lại chuyện Ngọc Canh y thị tẩm. Không quá bao lâu, nàng trở thành một Canh y bị trọng thương mù mắt hy sinh giữa những tranh đấu hậu cung. Lăng Thục Phi vì chèn ép Hường Tuyền thị lúc ấy được long sủng, muốn dùng nàng răn đe, đáng tiếc cố tình hoàng thượng chọn một Ngọc Canh y vô tội gánh vác tội danh, đánh chết.

Như vậy, Phù Hòa nữ dường như cũng đã trở thành chủ đề cấm kỵ trong cung. Lan Hiên phi phối hợp với Hường Tuyền thị, phái Dự vương phi khí thế tăng vọt, Hường Tuyền thị không ngừng thăng chức, đã trở thành Hoa Vi phu nhân ngày hôm nay.

Đối với những việc này Vạn Toàn không có chút cảm giác ngạc nhiên nào, về phần hoàng thượng, nữ nhân hậu cung không có cũng không khác, chỉ có cảm thấy hứng thú hay không hứng thú.

Ngọc Canh y trở thành người chịu tội thay Hường Tuyền thị, Vạn Toàn không biết là có cái gì không đúng, nhưng nhìn khuôn mặt đó, khiến Vạn Toàn luôn thấy không đành lòng, không biết hoàng thượng là đối với Phù Hòa nữ oán hận mà giận chó đánh mèo Ngọc Canh y, hay là Ngọc Canh y tự mình chọc giận hoàng thượng. Có điều bằng vào con mắt nhìn người của Vạn Toàn, Ngọc Canh y ôn nhu thiện lương không có đạo lý sẽ chọc giận hoàng thượng, cũng không phải là người có thể khiến hoàng thượng tức giận.

Hậu cung thay đổi bất ngờ, Vạn Toàn cũng không biết hoàng thượng nghĩ gì trong lòng.

Chẳng qua chuyện hậu hạ sinh hoạt thường ngày của hoàng thượng, Vạn Toàn lại hiểu rõ.

Trước kia hoàng thượng, mặt không chút thay đổi, hiện giờ lại lúc nào cũng nhíu mày.

Trước kia Long Hiên đế cũng không dễ hầu hạ, nhưng hiện giờ tất cả cung nhân đều nhất trí tán thành, hẳn càng khó hầu hạ. Thái độ của hán đối đãi cung nhân cũng không biến hóa nhiều, vẫn thường phạt phân mình, vô tình coi thường, nhưng khí thế khi hán phát ra chung quanh, càng ngày càng đông lạnh lòng người, người phía dưới càng ngày càng sợ hãi, thậm chí, một cung nữ hầu hạ Long Hiên đế đã một năm, cuối cùng lại có thể sợ tới mức run rẩy.

Đối với mình, hoàng thượng vẫn tín nhiệm như thường ngày, khoan dung, nhưng mà Vạn Toàn vẫn có thể cảm giác được áp lực, tối tăm, khó có thể nắm lấy, khó có thể hầu hạ.

Ví dụ buổi sáng thích Ba Sơn tước lưỡi, buổi chiều đã sửa thành Huệ Minh thúy phiến, yêu thích vô thường.

Vạn Toàn nhìn Long Hiên đế trước mắt, không biết lúc này có thích hợp để bẩm báo chuyện Phù Hòa nữ hồi cung. Thật sự không muốn thừa nhận áp lực ngược đãi lòng người khi Long Hiên đế giận mà không phát. Vì ngày hôm nay cả cung nhân điện Can Nguyên từ trên xuống dưới, già trẻ lớn bé có thể có một ngày thoải mái, Vạn Toàn do dự không tiến, trực giác Long Hiên đế chắc chắn sẽ không cao hứng.

Cuối cùng một phong tấu chương từ biên ải tới cuối cùng đã khiến chân mây đang cau lại của Long Hiên để giãn ra, Vạn Toàn nắm chặt thời cơ tiến lên, chờ mong việc Phù Hòa nữ hồi cung đừng ảnh hưởng đến vẻ vui mừng khi đọc tấu chương này.

“Hoàng thượng, Phù tiểu chủ ở bên ngoài cầu kiến.”

Vạn Toàn nhìn thấy hoàng thượng ngừng bút, mực nước từ ngòi bút nhỏ xuống, làm bắn tấu chương.

“Người nói ai?” Long Hiên để ngắc đầu.

“Phù tiểu chủ ở cung Thụy Chân cầu kiến Thánh Thượng.” Vạn Toàn trái tim như vuốt mèo.

Đợi đã lâu, mới nghe được Long Hiên để đáp lời.

“Bảo nàng đợi ở Thiên Điện.”

Vạn Toàn thở ra một hơi, thanh âm bình tĩnh từ trước đến nay của hoàng thượng mang theo khàn khàn áp chế, Vạn Toàn hầu hạ Long Hiên để nhiều năm qua, rất rõ ràng đó biểu lộ cái gì. Hoàng thượng đang cố gắng áp chế cơn giận của mình. Vạn Toàn thậm chí cảm giác, cái loại áp chế này, phẳng phất là vì bùng nổ lớn hơn.

Phù Lạc ở Thiên Điện cung Côn Dụ tận lực đợi Long Hiên để.

Từ đứng ngo đến hoàng hôn, trừ việc thỉnh thoảng có cung nữ tiến vào bưng trà đưa nước, cả Thiên Điện yên tĩnh vô cùng. Phù Lạc không kiên nhẫn đi đến gần đại điện, nghe tiếng quần áo ma sát đến rồi đi, đi rồi đến, một đám đại thần ở bên trong nói nhỏ.

Đổi, đổi phó cơn đổi, Phù Lạc tổng kết ra kinh nghiệm rất tốt, đó chính là đi ngủ. Nghĩ một đại thần vừa mới vào, nói vậy Long Hiên để trong thời gian ngắn chắc là sẽ không cho triệu kiến mình.

Cuộn chân lên, Phù Lạc lấy tay chống má, tựa vào trên ghế ngủ, mơ mơ màng màng cảnh cáo chính mình cần tỉnh táo, đáng tiếc không biết là bởi vì quá mức khẩn trương mà mỗi mệt, hay là lộ trình khổ cực mà mỗi mệt.

Lúc Long Hiên để đi vào Thiên Điện, Phù Lạc cũng không phát hiện. Có điều sau lại Phù Lạc tỉnh lại, cho rằng nguyên nhân lớn nhất còn là bởi vì hần đi vô thanh vô tức, không kịp phòng bị.

Long Hiên để mặt âm trầm, quan sát nữ nhân đang ngủ say trước mắt này.

Không thấy tiêu tụy, tư thế ngủ hiện ra vẻ thanh tao tao nhã, một thân giả tạo.

Long Hiên để cau mày càng chặt.

Long Hiên để đến gần, ước chừng là cảm thấy luồng khí biến hóa (thật huyền diệu nha), Phù Lạc đột nhiên tỉnh, thốt nhiên nhìn thấy Long Hiên để, nhất thời lúng túng, may mắn nửa năm kia không phải huấn luyện vô ích.

Phù Lạc rất nhanh sửa sang lại cảm xúc, làm ra động tác vuốt tóc không biết đã luyện tập bao nhiêu lần trước gương, tuyệt đẹp mê người, “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Long Hiên để xoay người, chậm rãi đi về hướng ghế dựa ở chính giữa, từ từ ngồi xuống, không thấy mở miệng.

Phù Lạc ngay thẳng thân mình, nửa ngồi trên không trung, cố gắng khống chế cân bằng, trong lòng nguyên rủa Long Hiên để cố ý.

“Ở ngoài cung, ngược lại đã học tốt lễ nghi rồi.” Long Hiên để phun ra một câu không mặn không nhạt.

Phù Lạc hiểu được ý tứ của hần. Đối với hành lễ trong cung, Phù Lạc ở Xuyên Nguyệt lâu đã khổ tâm huấn luyện, phải làm đến đẹp nhất quyền rũ nhất, cho dù là một tư thế cũng phải rung động tâm nam nhân.

Đáng tiếc đối mặt chính là Long Hiên để, xem ra một chiêu này cũng không có hiệu lực, chính mình thật không biết nên thưởng thức hần ngồi trước sắc đẹp mà vẫn không loạn, hay là cảm hận hần không chịu sắc đẹp mê hoặc.

Phù Lạc thật sự chống đỡ không nổi, cũng không thấy hắn có ý tứ bình thân, đành phải tự ngay thẳng thân mình, đứng lên.

Long Hiên đế cũng không thấy chút không vui nào, giống như động tác của nàng như vậy là đương nhiên, giống như nàng cho tới bây giờ đều không cần một tiếng “Bình thân” của hắn. Ngắm lại bản thân lúc ban đầu, dường như thật sự mỗi lần đều không cách nào kiên trì động tác nửa ngồi có độ khó cao đó, luôn nhẹ nhàng hơi cúi, rồi đứng dậy.

“Trẫm cho người hồi cung à?”

66. Chương 66: Đổi Tên Vô Tâm

Edit: Y Giai

Long Hiên đế ngồi ở trên ghế rồng của hắn, bóng mờ lồng lên thân thể hắn, thấy không rõ thần sắc của hắn. Có điều cho dù thấy rõ, Phù Lạc cũng muốn mình không nhìn rõ. Hít một hơi, càng thêm đứng thẳng thân mình.

“Thần thiếp thân là công chúa Ngọc Chân quốc, thân là tần thiếp của hoàng thượng, không nên hồi cung à?”

Phù Lạc chân thành tiến lên hai bước, “Hoàng thượng từng đồng ý, chỉ cần thần thiếp ‘Hết bệnh rồi’, thì tuyệt không ~” Phù Lạc rất biết điều ngừng lại thanh âm.

Thân hình cao lớn của Long Hiên đế từ trong bóng mờ đi ra, khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần phối với nụ cười lạnh như băng, khiến Phù Lạc phát ra tán thưởng, cũng không dám thưởng thức. Tính phản xạ muốn cúi đầu, thoát khỏi cái loại áp bách này, rồi lại không thể không ưỡn ngực, không thể nhận thua.

Nghĩ đến đây, Phù Lạc lại không thể không thừa nhận, nếu hắn không tuấn mỹ như thế, đối mặt nhau hắn sẽ dễ dàng rất nhiều. Đáy lòng mặc niệm “Sắc tức là không, không tức là sắc” n lần, nam sắc mê người quá mà.

“Trẫm có phải nên cảm thấy vui mừng hay không, người rốt cục muốn trở thành một hiếu nữ rồi à?” Long Hiên đế cười đến mức trái tim Phù Lạc phát run.

Từ sau khi phân li, lại gặp lại. Ánh mắt của hắn từ trong cung không thể nào xem hiểu, đến ngoài cung tùy ý phóng tiết, tiếp tục cho tới bây giờ lại không thể nào xem hiểu, trải qua một hồi luân hồi, Phù Lạc cũng không biết lần này hồi cung là đúng, hay sai. Nhưng phần thưởng kia quá mức mê người, Phù Lạc cự tuyệt không được vấn bài lần này.

Tâm, nổi lên chua xót không muốn thừa nhận, hắn, lại nhớ tới Long Hiên đế lúc ban đầu, một nam nhân lạnh như băng, chỉ có thể ngược nhìn.

Không thể tham vọng quá đáng, không muốn tham vọng quá đáng, không nên tham vọng quá đáng, nhưng lại không thể không tham vọng quá đáng.

“Vì sao trở về?” Long Hiên đế đến gần Phù Lạc, bất ngờ, dịu dàng vuốt ve tóc mai Phù Lạc, ngữ khí ôn nhu phẳng phất như một trượng phu đang hỏi thăm nữ tử đêm nay ăn gì.

Đáng tiếc Phù Lạc không thể hưởng thụ loại ôn tồn này, cảm giác được bàn tay to của hắn nhẹ nhàng trượt qua, cho đến gáy mình, dừng lại, yêu thương vỗ về, kèm thêm lực đạo như có như không.

Đáng tiếc Phù Lạc không thể hưởng thụ loại ôn tồn này, cảm giác tay hắn đang không tiếng động nói rõ uy hiếp. Sợ hắn dùng sức một cái, đem cổ của mình bẻ gãy.

“Bởi vì hoàng thượng đồng ý.” Phù Lạc không sợ chết ngắc đầu nhìn thẳng đáy biển Bắc Cực của Long Hiên đế.

Long Hiên đế dừng ở ánh mắt Phù Lạc, lâu đến mức Phù Lạc thật sự nhin không được, bại trận, chớp chớp ánh mắt, xót quá.

Long Hiên để buông tay ra, xoay người trở lại chỗ ngồi, lại nhập vào bóng mờ của hắc khiến tâm Phù Lạc có chút bối rối.

“Trẫm, ngày mai sẽ phái người hộ tống người quay về Ngọc Chân quốc, công chúa Phù Lạc.” Giọng điệu của hắc khiến định mạnh mẽ.

Phù Lạc sốt ruột tiến lên từng bước, đi vào trong bóng mờ kia, “Người ~”

Trước khi đến đã đoán trước đủ loại quá trình cùng kết quả, nhưng tuyệt không ngờ rằng hắc khiến chọn làm như vậy.

Chẳng lẽ mình trong tiềm thức cũng cho là mình đối với hắc khiến là đặc thù, là bất đồng ư? Là bởi vì ở ngoài cung hắc khiến ảo giác sao?

Phù Lạc cũng từng nghĩ đến, hắc khiến thả mình rời đi, chính là vì nhìn mình cùng đường trở về. Xem ra bản thân thật sự đúng là tự mình hiểu lấy khuyết thiếu. Cẩn cẩn môi.

Chấn nắn của bản thân đã phản xạ ra từ “Người ~” tiết lộ chính mình không muốn rời khỏi con bài chưa lật Long Hiên để.

“Vì sao trở về?” Lần này thanh âm của hắc khiến khàn khàn, Phù Lạc cảm giác mình nhất định là ảo giác trong đó có sự vui mừng.

“Cái kia, ừ, ta là trở về đòi tiền.” Phù Lạc chịu phận bất hạnh cúi đầu, ai, nhìn thẳng thật sự mệt chết người đi được. Cái gọi là tính cách quyết định vận mệnh, chính mình thật đúng là không ngừng cùng Long Hiên để đối nghịch tính cách, cho nên vận mệnh cực xấu mà. Thanh âm của Phù Lạc như muỗi kêu.

“Tiền?” Long Hiên để nhíu mày, giống như không nghĩ đến.

“Hoàng thượng còn thiếu thần thiếp ba ngàn lượng bạc đó.” Phù Lạc hảo tâm nhắc nhở hắc khiến, về bạc, cũng không biết là trời sinh, hay là đến cổ đại dưỡng thành, đặc biệt mẫn cảm, làm sao có thể quên Long Hiên để thiếu tiền đây?

“Đi ra ngoài tìm Vạn Toàn lĩnh ba ngàn lượng ngân phiếu, ngày mai trẫm sai người đưa người quay về Ngọc Chân quốc.”

Mất thấy tìm có gì cũng không được, Phù Lạc quyết định dùng một chiêu cuối cùng, nếu vẫn không được, coi như thực sự chỉ có thể như vậy mà về.

“Hoàng thượng ~” Phù Lạc dùng thanh âm tràn ngập tình cảm hô nhỏ, hiện giờ không thể nói lý, cũng chỉ có thể động tình, đi hạ sách này, xem ra sau này muốn không bị hắc khiến xem thường cũng khó có khả năng. Có điều chỉ cần có thể lưu lại, là sẽ có hi vọng.

Long Hiên để đứng dậy, “Trẫm hỏi người một lần cuối cùng, vì sao trở về?”

Phù Lạc dùng sức nhào vào trong lòng Long Hiên để, hoa lệ mà khoa trương, khấn trương sợ hãi hắc khiến đẩy mình ra. Nhỏ giọng nức nở, không thể phát ra ngữ điệu, bả vai run rẩy, hai tay chạm rai tăng thêm sức, dùng sức ôm eo Long Hiên để. Uyển chuyển nhu tình, ngay cả Phong Tiêm Tuyết cũng từng tán thưởng động tác này của nàng, biểu diễn rất xúc động.

Vô nghĩa, thành quả luyện tập ba tháng mà.

Thân thể Long Hiên để vốn cứng ngắc, sau đó thả lỏng.

Phù Lạc có thể cảm thấy hắc khiến giơ tay lên, đặt ở trên lưng mình, dùng sức đem chính mình áp về hướng hắc khiến, đôi tay vòng trên lưng của Long Hiên để, nghe được tim đập rất nhanh càng lúc càng rõ ràng của hắc khiến, Phù Lạc cảm giác bộ ngực bị áp lực tăng cao, khó có thể thở.

Người nam nhân này là muốn khiến mình ngạt thở mà chết à? Cũng không khỏi quá mức ác độc rồi.

Phù Lạc vốn cũng muốn lúc này vô thanh thắng hữu thanh, nhưng không thể không nói ra lời để mình thở gấp một hơi.

“Thần thiếp, muốn hoàng thượng.”

Thanh âm mềm mại vẽ mặt đáng yêu, tuyệt đối không thể xoi xét.

(Đáng tiếc mỗi Đang ở phía sau nhìn mà sốt ruột, Phù Lạc có phải xem nhiều phim truyền hình rồi không, cứ luôn muốn vẽ rắn thêm chân nói thêm một câu như vậy.

A di đà Phật, ngộ vốn cứ muốn như vậy viết hai người uống phí hiềm khích trước kia, hòa hảo như lúc ban đầu.)

Hoàng tử cùng công chúa từ nay về sau trôi qua cuộc sống hạnh phúc.

Toàn văn hoàn.

Đáng tiếc họa là từ miệng mà ra, có đôi khi thất bại trong gang tấc, cũng chỉ cần một câu nói như vậy.

Long Hiên để bỗng nhiên mạnh mẽ đẩy Phù Lạc ra.

Phù Lạc trọng tâm không vững ngã ngồi trên mặt đất, không rõ tình huống trước mắt. Đế vương hỉ nộ vô thường, Phù Lạc ở trong lòng nguyên rủa.

Đáng tiếc diễn kịch cũng phải làm nguyên bộ, Phù Lạc lập tức bức ra một giọt nước mắt.

Nói tới đây thật đúng là cần cảm kích huấn luyện ma quỷ ở Xuyên Nguyệt lâu, thay đổi mình trước kia, có thể thu phóng tự nhiên nước mắt của mình như vậy, cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Hoàng thượng ~” Phù Lạc mở to thủy mâu, u oán ẩn tình nhìn Long Hiên đế.

Loại vẽ mặt này đã luyện tập không dưới mấy trăm trước gương, khuôn mặt kiều nhược xuân hoa, đôi mắt hoa lê ngậm sương, Phù Lạc chính mình nhìn cũng đau lòng không thôi, huống chi còn thực nghiệm qua trên cái người si tình Hiên Dật kia, hiệu quả cũng rất phi phạm.

Nhìn thấy Hiên Dật bị mình trêu chọc đến tim đập rộn lên, dung sắc áy náy không thôi, Phù Lạc rất có lòng tin.

Trước khi hồi cung, Phù Lạc vô cùng tin tưởng bản thân nhất định có thể thành công.

Sau khi hồi cung, Phù Lạc vô cùng ai oán tự tin quá mức của mình.

Long Hiên đế tức giận bên thân, cúi người khóa Phù Lạc lại, cái loại vẽ mặt này, giống như nếu Phù Lạc là một nam nhân, quả đấm của hắn đã sớm đặt ở trên gương mặt tự đắc của Phù Lạc.

“Người, muốn từ nơi trẫm đạt được cái gì?”

Phù Lạc ngạc nhiên.

Mục đích của mình, biểu hiện rõ ràng như vậy à?

“Lần này, đường là chính ngươi chọn.” Long Hiên đế nghiêng răng nghiêng lợi phun ra.

Trong lúc Phù Lạc vô tri vô giác, duy nhất có thể nhớ rõ chính là, bản thân từ Phù Hòa nữ bị giáng chức thành cung nữ, đổi tên Vô Tâm.

Trước lúc hôn mê, cảm giác duy nhất là, “Đói.”

Cảm thán chính mình e rằng được xem như là người linh hội cảm giác đói khát nhiều nhất trong số những nữ tử xuyên qua.

67. Chương 67: Không Bát Quái Không Thể Sống

Edit: Y Giai

Nửa đêm.

Ánh mắt Phù Lạc lờ lờ tỏa sáng, rất khinh bỉ nhìn mỗ Đương không biết trốn ở nơi nào.

Khóe miệng kéo ra tươi cười âm hiểm, còn kém không phối với tiếng cười “Khặc khặc” quái dị.

Sâu sắc xuyên qua hậu cung văn hun đúc nhiều năm như vậy, có câu châm ngôn nói như thế nào ấy nhỉ, “Độc thuộc ba trăm bài thơ Đường, Không biết làm thơ cũng biết ngâm.” Phù Lạc là cái loại người sẽ ngốc đến mức vẽ rắn thêm chân người ư?

Hôm nay nếu thuận tâm Long Hiên đế, có lẽ mình cũng có thể trở thành sủng phi nhất thời của hắn, đáng tiếc tuyệt không lâu dài, càng không thể đạt được thứ mình muốn.

Cảnh giới gạt người cao nhất là gì, đó chính là trong mười câu có chín câu đều là sự thật, chỉ có một câu mấu chốt thì là giả. Kết quả sẽ làm cho người ta vừa lòng, hẳn quả nhiên là thà rằng tin này giả, không muốn tin này thực.

Phù Lạc tự mình tổng kết chính là, muốn đoán được tâm của một người nam nhân, nhất định không thể giao ra lòng mình.

Chân chân giả giả, hư hư thực thực, chỉ sợ càng có thể mê hoặc quân vương.

Lạt mềm buộc chặt, một chiêu này tuy rằng trăm ngàn năm qua bị người dùng nhiều vô số, đáng tiếc, hiệu quả của nó vẫn tốt kinh người.

Chuyện xưa hoa hồng đỏ cùng hoa hồng trắng Phù Lạc từ nhỏ đã nghe rất nhiều, không chiếm được vĩnh viễn là thứ muốn nhất.

Như thế uyển chuyển nói cho Long Hiên đế bản thân đối với hắn là hư tình giả ý, hiệu quả thật phi phạm mà.

Phù Lạc nghĩ thầm, giống nam tử tự tin cao ngạo cuồng bá kia, nếu giáp mặt nói với hắn “Ta không thích người”, chỉ sợ hắn sẽ cho là mình đang cố làm ra vẻ huyền bí, lạt mềm buộc chặt, nữ nhân tầm thường dùng thủ đoạn tầm thường mà thôi.

Phù Lạc sau khi tự khen ngợi mình một phen, cảm thấy vầng đầu hoa mắt, hiện giờ thể cốt không bằng lúc trước, gãy dựa rồi giường. Vừa về tới trong cung này, bệnh cũ không nhận được lại tái phạm.

Còn may bản thân coi như là khách quen trong cung, việc quen dễ làm vội tiến vào ngự thiện phòng, đông lực tây chọn nửa ngày. Ngự thiện phòng sạch sẽ giống như mặt nữ tử vậy, ổ bánh ngô đều không có một cái nào, đành chọn dưa chuột cắn hai miếng.

Cuối cùng làm ra hiện trường phạm tội có chuột ăn vụng, Phù Lạc nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Cảnh bốn phía tối lửa tắt đèn, tới mùa đông, trong cung sợ hỏa hoạn, đèn đuốc quản chế vô cùng nghiêm khắc.

Phù Lạc giống như mèo hoang chạy ra ngoài, mới phát hiện kẻ trí nghĩ đến nghìn điều, những lời này quả nhiên là lời lẽ chí lý truyền thừa mấy ngàn năm.

Tìm trù phòng chính là nàng kiên cường, đáng tiếc muốn tìm được gian phòng vừa rồi nàng ở cũng không phải là dễ.

Trong cung phòng ốc tạo hình rập khuôn, thật là làm cho người ta đau đầu.

Đúng là cao hứng quá sớm, quả thực không tốt.

Nguyệt hắc phong cao, Phù Lạc mò mẫm vào một dãy phòng, dù sao nhìn cũng giống phòng ở của cung nhân.

Vừa vào phòng, một cỗ tanh tưởi xông vào mũi, Phù Lạc che lại diên cuồng trốn, xem ra cho dù trở thành thái giám, xú nam nhân vẫn là xú nam nhân.

Vô cùng gian khổ, Phù Lạc cuối cùng cũng mò tới trong một giường chung cho cung nữ ngủ.

Nơi này vị son phấn của cung nữ không quá nồng, hại Phù Lạc tìm một hồi.

“Thương tử tử, tử hiện tại mới trở về à?” Một giọng nữ khe khẽ vang lên đúng lúc Phù Lạc mở cửa, hại nàng sợ tới mức chân thiếu chút nữa mềm nhũn.

“Ừ.” Phù Lạc giả ngu lên tiếng, thấy nàng kia nhường chỗ, Phù Lạc hiểu rõ chạm đến bên người nàng, xem ra đây chính là vị trí của Thương tử tử nào đó.

Chẳng quan tâm nhiều, Phù Lạc đã sớm đông lạnh tay chân kết băng rồi, chui vào chăn, cảm thán, giường lớn nằm chung cũng có lợi, có người làm ấm chăn thay người.

Mới ngủ không bao lâu, đã nghe thấy nữ tử lúc trước mở miệng thì thào.

“Thương tử tử, hôm nay tử trực ở bên cạnh hoàng thượng nửa đêm, nghe nói Phù phi nương nương trước kia đã hồi cung rồi phải không vậy?”

Phù Lạc con người đảo đảo, nảy ra ý hay. Nàng đang lo nghĩ biện pháp gì mới có thể ở lại điện Can Nguyên hầu hạ, có cái loa tốt nhất đưa tới cửa, nếu không cần thì thật sự có lỗi với bản thân.

“Đúng vậy, có điều hiện tại bị giáng chức thành cung nữ, đổi tên Vô Tâm. Nhưng mà người ta là công chúa Ngọc Chân quốc, không chừng ngày nào đó lại lật thân. Ta nếu là chủ tử trong cung, khẳng định không thể để cho nàng tiếp tục ở bên người hoàng thượng làm cung nữ.”

Vừa dứt lời, bên cạnh một giọng nữ xa lạ lại vang lên. “Thật vậy à? Thương tử tử, tử là lão nhân trong cung, kể cho chúng ta về Phù phi một chút đi, nghe nói nàng trước kia ở trong cung rất uy phong đo.”

Kết quả một người cuốn hút một người, một người lây nhiễm một người, cả gian phòng thành một hiệp hội bát quái, từ lúc ban đầu Phù Lạc tiến cung, đến lúc muội muội Dự vương phi để non, được sủng ái, lãnh cung, xuất cung, muốn tử mĩ bao nhiêu, có tử mĩ bấy nhiêu, muốn thái quá bao nhiêu có thái quá bấy nhiêu, đủ loại tin tức bay đầy trời.

Cái gì mà khóc chết khóc sống, treo cổ chém đầu, uy hiếp muốn gả cho Long Hiên đế.

Cái gì mà ghen tị thành tính, thích uống máu người, mỗi ngày đều phải uống máu cung nữ, mới có thể giải khát, đem một màn Phù Lạc trưng đánh Lý ma ma miêu tả đến sinh động như thật, quả thực có thể sánh bằng quỷ hút máu Tây Phương. Ngày đó đúng là quỷ khóc thần gào, máu chảy đầy đất.

Lúc nói đến đại quân chiến thắng trở về, Phù phi từ phượng hoàng biến thành quạ đen, bị Lệ Tiệp dư đuổi khỏi giường rồng, mọi người đều vỗ tay tán thưởng.

Nói đến việc Phù phi dùng yêu thuật để lấy được đế sủng, cuối cùng theo hoàng thượng xuất cung thì mọi người đều đập chân phẫn nộ.

Có tin tức nhỏ nhỏ nói, Phù phi trước kia dốt nát, không biết mấy chữ, lại có thể có thể làm ra bài thơ hay như vậy, tuyệt đối khả nghi.

Trong lúc nhất thời xôn xao nói đến yêu thuật, trong lúc nhất thời nói đến tình nhân phần tử trí thức cấp cao khác cũng có fans ủng hộ.

Nghe đến cuối cùng, Phù Lạc cũng phải nghĩ đều là sự thật.

Có điều sau khi nghe xong từ đầu tới đuôi, tổng kết chính là mỗi một lời hay của Phù Lạc.

Lời đồn thật đáng sợ mà, Phù Lạc cho tới bây giờ mới biết nền móng quần chúng của mình thấp đến mức nào, không biết năm đó những đối thủ mình từng hạ có bao nhiêu công phu, khiến Phù Lạc hiện giờ biến thành đại ma đầu người gặp người sợ.

Trong quá trình bát quái, Phù Lạc theo mọi người hoan hô, theo mọi người giận thán, bắt diệp nhạc hồ, niềm vui bát quái à, lấy đề mục bát quái là bản thân, mà chính mình còn có thể xâm nhập vào trong bát quái đó thì Phù Lạc cảm giác thật sự rất tốt.

Vì thế, căn cứ khẩu cung của Phù Lạc, Long Hiên đế có thói quen rất thích SM, rất thích trò chơi biến thái bị thêm mắm dặm muối miêu tả ra ngoài, chuyện kể rằng Liên Nhi vô số lần ở điện Can Nguyên ngoại nghe thấy tiếng roi da, tiếng la khóc thê lương của nữ tử. Sợ tới mức chúng nữ cả người phát run, không ngớt lời phụng họa, đều nói hoàng đế lãnh khốc đến đáng sợ, không thể tưởng được thì ra là “Không giống người

thường”. Xin tha thứ chúng cung nữ ở dưới trường kỳ áp bách, ngay cả nói bậy cũng có thể uyển chuyển như thế.

Cuối cùng Phù Lạc đem chuyện Long Hiên đề mưu toan mạnh mẽ lấy lâu chủ Xuyên Nguyệt lâu bát quái ra, khiến mọi người kinh hô. Không thể không thừa nhận Phù Lạc là có căn cứ bịa đặt hoàn toàn. Căn cứ thuyết pháp của Phong Tiêm Tuyết, nàng hẳn là phải vào cung, có thể nàng không muốn, cho nên mạnh mẽ lấy nhất định thành lập.

Phù Lạc cảm thấy đại gia hỏa đều bát quái nhiều như vậy, chính mình không cống hiến một chút yêu sách độc nhất vô nhị, thật sự là có lỗi với quần chúng.

Kết quả là, một hồi đệ đệ si tình nữ tử thanh lâu, ca ca có chấp cưới thê tử đệ đệ, long long trọng trọng nói ra. Nàng kia là thiên kiều bá mị, đệ đệ kia là tình thâm nghĩa trọng, ca ca kia là háo sắc quả nghĩa, tẩu tẩu vừa chết tương hiệp, ca ca đành phải xua tay, nhưng cuối cùng tẩu tẩu lại bị lưu lại ngoài cung. Hiện giờ tẩu tẩu hồi cung nhân sai, khiến ca ca tức giận khó tiêu.

Cuối cùng tổng kết trước khi ngủ là, Long Hiên để không giống người thường cùng Phù Hòa nữ một lần nữa mang theo yêu thuật hồi cung rất có thể ăn nhip với nhau, các cung đều nên thân trọng đối đãi địch nhân.

Sau khi bắt quái, Phù Lạc ngủ ngon một giấc, không thể ở trước mặt sát thương địch nhân, thì ở sau lưng chửi bới địch nhân, cũng có thể giải thích trút giận.

Thư thái sẽ ngủ ngon.

Có điều nàng không dư liệu được sau khi tỉnh lại tin tức sẽ bao phát như vậy.

Sáng sớm, cửa mở, cung nữ trực đêm đã trở lại.

“Thương tử tử, tối hôm qua mệt mỏi rồi.” Nàng thở tử hồ bi nói.

Kết quả.

“Ủở a !!!!!!!!!!!!!!!” Tiếng hét thê lương vang vọng phía chân trời.

Phù Lạc bình tĩnh, hoàn hồn, thừa dịp mọi người cuống quýt chen chúc thành một đoàn, rối loạn trốn ra cửa.

Xem ra, chuyên ma quái của diên Can Nguyên như vậy đã bao phát tin tức, bao phủ tràn ngập.

Vô Tâm đi qua, Vô Tâm đi qua.

68. Chương 68: Như Nguyên Đền Bù

Phù Lạc hồi hân trong lòng, thật sự là lòng thắt cổ cũng có.

Vốn bát quái một chút cũng không có gì, loại bát quái về hoàng đế đây, cung nữ sẽ kín miệng, thông thường cũng chỉ tiêu hoá nội bộ thôi, đáng tiếc lại cổ tình xuất hiện chuyện ma quái, phía trên truy cứu xuống thật khó mà nói.

Có điều Phù Lạc coi như là hiểu biết lời đồn luyên thành như thế nào.

Không chuyện cũng có chuyện để nói, so bạo phát, so độc nhất, một chút bóng dáng nhân loại đã có sức tưởng tượng phong phú, chính mình không cũng bởi vì bất quá tới thích thú, bịa đặt hoàn toàn thành một chuyện xưa cầu huyết đầy thôi.

Nghĩ đến Long Hiên để có lẽ có thể nghe được chuyện xưa kia, lấy đầu của hắn, khẳng định biết ai là ngọn nguồn, nghĩ đến biểu tình đó, nghĩ đến quá trình kia, nghĩ đến kết quả này, Phù Lạc cà dím sưng rử đầu.

Lần này thật sự là quá trình cùng kết quả đều dự đoán được.

“Cô nài nài của ta, cuối cùng cũng tìm được người.” Âm sắc chói tai chỉ thái giám có đã khơi dậy chú ý của Phù Lạc. Van Toàn, Van Tổng quản không để ý thể diện bắt đầu thủ thế cảm tạ Phất tổ.

Dưới sự dẫn dắt của Van Tổng quản, Phù Lạc rốt cục về tới chỗ ở tối hôm qua.

Phù Lạc còn chưa kịp hỏi Vạn Toàn một cung nữ phải làm những việc gì, đã thấy hắn bị một tiểu thái giám phi nước đại mà đến gọi đi rồi, cảnh tượng vội vàng, sắc mặt khó coi.

Phù Lạc vào nhà đã ngửi thấy một mùi thịt quen thuộc, hương vị rất quen thuộc.

Như thịt nướng ở Mỹ Nhân cốc.

Đáng tiếc chỉ ngửi thấy vị không thấy thịt, Phù Lạc xoa xoa cái bụng khô quắt, nhất định là quá tưởng niệm hiện đại, sinh ra ảo giác. Vì hương vị gia hương, Phù Lạc hít thêm một hơi, tâm bình tĩnh, hi vọng hồi cung là lựa chọn chính xác.

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một nhánh.

Vạn Toàn vội vàng đi vào nơi đêm qua Phù Lạc bắt quái. Chứng kiến một đám cung nữ sợ tới mức phát run, lớn tiếng quát mắng, cuối cùng khiến cho người ta hồi thần, xem ra người vẫn đáng sợ hơn so với quỷ.

Cẩn thận hỏi, mới biết được chuyện đã xảy ra đêm qua, dùng chân để nghĩ, cũng biết là ai gây ra họa. Hạ lệnh nghiêm cấm truyền ra, Vạn Toàn lại vội vàng rời khỏi.

Chúng cung nữ kinh hách, lại cảm thán, Vạn Tổng quản lại có thể không bồi hoàng thượng vào triều.

Vạn Toàn đau đầu vỗ vỗ đầu, chủ này, bất luận là làm chủ tử hay là làm cung nữ, xem ra cũng không cho người ta bớt việc, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, liền hận không thể đánh cái miệng của mình.

Sau khi Vô Tâm ngắt, tâm tình hoàng thượng cực kỳ kém, bữa tối cũng không cho người ta truyền.

Mãi đến đêm khuya, Vạn Toàn mới khuyên được hắn truyền lệnh.

Kết quả ăn một miếng, đã buông đũa xuống. Chỉ rõ muốn đầu bếp thịt nướng lúc trước hồi cung tiện thể mang về nướng thịt, hiện giờ Vạn Toàn xem như hiểu được vì sao hoàng thượng kiên trì dẫn theo một đầu bếp như vậy hồi cung.

Đầu bếp kia cái gì cũng không biết, chỉ biết nướng thịt, còn cay vô cùng, hoàng thượng trời sanh tính không thích ăn cay, lại mỗi lần đều cau mày ăn thử, hiện tại đột nhiên lại muốn ăn thịt nướng, Vạn Toàn một chút đã hiểu rõ tâm Long Hiên đế.

Sau bữa tối, Long Hiên đế ọi người lui.

Vạn Toàn cũng thừa cơ hội này đi cho Vô Tâm ăn, xem ra hoàng thượng là lo lắng nàng bị đói, tổng lĩnh thái giám hắn cần phải quan tâm tâm ý hoàng thượng.

Có điều không nghĩ tới tối nay lại là một đêm mà Vạn Toàn hối hận nhất khi quan tâm tâm ý hoàng đế như vậy.

Nguyệt hắc phong cao.

Lúc Vạn Toàn đang cầm hộp đựng thức ăn chứng kiến Long Hiên đế ở chỗ rẽ đối diện đi tới thì người từng trải cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Hoàng thượng.”

“Xem ra, cũng là người hiểu rõ lòng trầm nhĩ.” Long Hiên đế bình tĩnh lên tiếng.

Nhìn thấy sau lưng Long Hiên đế không giấu được hộp đựng thức ăn trong tay, Vạn Toàn sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, Long Hiên đế kiêng kị nhất chính là tự đoán quân tâm.

Hôm nay Vạn Toàn không chỉ phạm vào kiêng kị của hắn, còn gặp phải vấn đề mẫn cảm như thế. “Bùm” một tiếng, Vạn Toàn quỳ ở trên mặt đất, “Lão nô đáng chết, lão nô đáng chết.”

“Vào xem nàng tỉnh chưa.” Long Hiên đế trầm mặc hồi lâu, thở dài một tiếng.

Vạn Toàn như được đại xá, tiếp nhận hộp đựng thức ăn trên tay Long Hiên đế, vào nhà.

Kết quả, Vạn Toàn chỉ có thể cảm thán, họa, quả nhiên sẽ không đến một mình.

Không thấy Vô Tâm.

Vạn Toàn thậm chí không dám nhìn mặt Long Hiên đế.

Cung nữ thái giám trực đêm đều bị gọi ra, ai cũng lắc đầu không biết người đi đâu.

Điện Can Nguyên rất lâu không thấy màu đỏ, lại bị huyết tinh dính đầy.

Long Hiên đế ngày thường mặc dù lãnh tâm lãnh diện, nhưng rất ít khi ở điện Can Nguyên dùng đại hình. Cho nên tuy rằng gần vua như gần cọp, các cung nữ cũng cướp đoạt muốn hầu hạ hoàng đế, so với hầu hạ một vài tần phi, chỉ không cẩn thận một cái sẽ không còn gì.

Đáng tiếc hôm nay sự hiện hữu giả dối lừa gạt của Phù Lạc lúc trước, lại thêm Vạn Toàn đụng trúng tâm tư khó chịu của Long Hiên đế lúc sau, hiện giờ lại thêm việc một người lớn như vậy có thể mất tích, đế, phần nộ.

Sau đó bắt đầu ở trong cung bí mật tìm kiếm Phù Lạc, mãi đến khi lâm triều, không có kết quả. Long Hiên đế phá lệ lưu lại Vạn Toàn tiếp tục tìm người, Vạn Toàn quệt quệt mồ hôi, nếu không thể trước khi hoàng thượng hạ triều tìm được người, mình chỉ sợ cũng khó trốn một kiếp.

Cho nên vừa nhìn thấy Phù Lạc thì hấn ngay cả cô nãi nãi cũng kêu lên.

Tin tức Phù Lạc hồi cung bị giáng chức, ở dưới tình huống vô ý hoặc có người làm ra, rất nhanh truyền tới các cung.

Lăng Thục Phi tuyệt đối không thể dung bất kỳ một cung nữ nào có thể được sủng ái ở lại bên người hoàng đế, cho nên trần trọc đến Nội Thị Giám muốn người.

Mà Lan Hiên phi thì lại lý giải Phù Lạc là khác biệt. Một phi tần vào lãnh cung, còn có thể tái nhậm chức được sủng ái, lấy hiểu biết nhiều năm của Lan Hiên phi đối với Long Hiên đế, nàng cảm thấy cùng người khác bất đồng. Hiện giờ Lan Hiên phi cần có nhất chính là một đồng minh đắc lực, đặc biệt là một đồng minh không có hài tử.

Hoa Vi phu nhân thì lại muốn một người từng là công chúa, hiện giờ làm cung nữ chẳng phải đã tôn lên xuất thân tôn quý của chính mình.

Ngọc phi, không biết là đồng tình muối muối, hay là có ý nghĩ khác, nước đục cũng thêm một chân.

Nhưng điều khiến Vạn Toàn đau đầu nhất vẫn là, Dự vương phi lại cũng biết tin tức này.

Mặt mũi của tần phi các nàng, Vạn Toàn có thể bỏ qua, chỉ riêng Dự vương phi này, Vạn Toàn hai bên khó xử.

Cho đi, hấn biết Vô Tâm đừng bao giờ nghĩ tới việc trở lại.

Không cho đi, lại không nắm được phân lượng của hai người này.

Vạn bất đắc dĩ, Vạn Toàn cảm thấy, bản thân vẫn đừng tiếp tục đoán thánh ý, bất chấp khó khăn hỏi ra hướng đi của Vô Tâm.

“Trẫm, có phải nên đổi tổng quản rồi không?” Long Hiên đế híp mắt. Cả một ngày, hoàng thượng đối với Vô Tâm chẳng quan tâm, khiến cho Vạn Toàn thần kinh hễ hễ, không biết nên làm sao bây giờ. “Dự vương phi, muốn đem Vô Tâm đi.”

“Chuyện trong cung này, còn cần trẫm đến dạy người à?” Sắc mặt Long Hiên đế càng lúc càng trầm.

Vạn Toàn rốt cục tỉnh ngộ tâm đế.

Chuyện trong cung, tự nhiên là không để cho người ngoài nhúng tay.

Tuy rằng chuyện khác không biết nên làm sao, nhưng Dự vương phi này đã định rồi.

Vạn Toàn làm việc đem Phù Lạc lưu lại điện Can Nguyên hầu hạ.

Vì không bác bỏ bất kỳ mặt mũi một nương nương nào.

Phù Lạc “như nguyện đền bù” lưu lại chung quanh Long Hiên đế.

Vạn Toàn cũng không còn vọng đoán tâm Long Hiên để, cho dù biết, cũng chỉ có thể giả vờ không biết.

69. Chương 69: Nhị Duyệt Xuân Phong

Phù Lạc đang ở trong phòng mình ngủ đến cao hứng, mơ thấy mình về tới hiện đại, đang ở trên du thuyền đi Thái Bình Dương hóng mát, thân mình lay động lay động, thoải mái muốn chết.

Đột nhiên trời bất ngờ có mưa gió, người có họa phúc sớm tối, một đám mây đen từ chân trời nhanh chóng bay tới, hạ xuống từng giọt mưa to, Phù Lạc lạnh một cái giật mình, xoay người ngồi dậy.

“A.” Sao trời mưa trong mộng, ở hiện thực mình cũng ẩm ướt như vậy?

Phù Lạc gương mặt nhìn thấy đầu sỏ gây nên, giờ cao chầu gõ đứng ở trước mặt mình.

“Người làm cái gì vậy?” Phù Lạc kêu to nhảy dựng lên, nhảy nhót không ngừng, giọt nước rơi vào trong áo bông, giống như rắn cuộn vòng quanh thân thể mình, “Lạnh, lạnh, lạnh ~”

“Câm miệng, còn không thay quần áo đứng lên quét dọn.”

Phù Lạc nhìn ngoài trời tối đen, “Quét dọn?” Ngây ngốc hỏi, không tin Vạn Toàn lại có thể an bài ỉnh một chức vị như vậy, trời tối đen đi quét dọn, căn bản chính là ngăn chặn mình và Long Hiên để gặp mặt thôi.

“Đừng tưởng rằng mình vẫn là chủ tử lúc trước, đến nơi này, phải tuân thủ quy củ nơi này.” Đầu sỏ gây nên vạn phần khoa trương nói.

Phù Lạc ở trong cung coi như là lão nhân, sớm hiểu rõ tình cảnh của chính mình.

“Vị tỷ tỷ này, tiểu muội ra ngoài không hiểu chuyện, mong rằng tỷ tỷ thông cảm nhiều hơn, tỷ tỷ xưng hô như thế nào vậy?” Phù Lạc vô cùng chân chó hướng về phía đầu sỏ gây nên kia cười nịnh hót, cái gọi là người ở dưới mái hiên à, thả đắc tội Diêm Vương, đừng đắc tội tiểu quý.

“Nhị Duyệt.”

Phù Lạc cũng không biết vì sao nghe xong cái tên này, trong đầu sẽ phản xạ ra câu thơ “Nhị nguyệt xuân phong tự tiên dao(1)”.

“Trong nhà tỷ tỷ chẳng lẽ còn có huynh đệ tỷ muội tên Nhất Nguyệt?”

“Ta là Duyệt trong vui mừng.”

“À.”

Phù Lạc nhanh chóng mặc quần áo tử tế, buộc tóc, “Nhị Duyệt tỷ tỷ, nô tì nên làm những thứ gì?”

Nhị Duyệt không lên tiếng, trừng mắt nhìn Phù Lạc.

Phù Lạc trái nhìn một cái phải nhìn một cái, không cảm thấy mình có cái gì không ổn.

“Người như vậy mà muốn đi ra ngoài?”

Phù Lạc không biết là có cái gì không đúng, y phục mặc thật sự chính xác, tóc cũng không rối.

“Người nhìn một cái xem người đang mặc là quần áo gì, búi cái đầu gì, nơi này là điện Can Nguyên, nơi này là địa phương tôn quý nhất của hoàng triều Viêm Hạ chúng ta, người nhìn người xem.” Nhị Duyệt kích động đến mức nói cũng không nên lời.

“Bên ngoài còn tối đen, dù sao cũng sẽ không có người thấy mà?”

“Sai, cung nữ điện Can Nguyên chúng ta không chỉ ở trước người khác mới phải sạch sẽ nhất, ở sau người ta cũng phải sạch sẽ nhất như vậy.”

Phù Lạc hận không thể lý giải cái loại tâm lý tự hào khi thân làm cung nữ điện Can Nguyên này của nàng ta, cung nữ ở cung khác, cũng chưa chắc đã không tôn quý mà.

Nhị Duyệt lôi kéo Phù Lạc, còn búi cho nàng một Song bao kếp, quần áo trải qua nàng ta nghiêm chỉnh để ý quả nhiên là có khác, đứng thẳng dị thường, rất có bộ tịch.

Nhưng những ngày tiếp theo, nàng ta còn bắt Phù Lạc học tập phương pháp chải đầu cổ đại mà nàng vĩnh viễn cũng học không được, khiến Phù Lạc rất muốn nguyên rửa, cuối cùng dùng điều kiện khác đổi lấy mỗi ngày Nhị Duyệt chải đầu cho nàng, lúc này mới từ bỏ, về phần là điều kiện gì, nơi này tạm thời không nhắc tới.

Phù Lạc đi theo Nhị Duyệt tìm đến Trung Đình, quy củ của điện Can Nguyên, hoàng đế không dậy nổi giường, cả trong cung không được cầm đèn, cho nên Phù Lạc chỉ có thể nghiêng ngả lảo đảo đi theo Nhị Duyệt quen thuộc đến Trung Đình quét dọn.

Nhất định phải trước lúc hoàng thượng dậy, quét sân sạch sẽ.

Việc quét dọn này cũng nhiều chuyện giống như mặc quần áo. Mặc quần áo phải cổ thẳng, vạt thuận, khó thẳng, hài ngay, phiền toái vô cùng, quả thực so với huấn luyện quân sự còn khắc nghiệt hơn. Quét dọn, không thể mau, không thể chậm, cần bảo trì chuyển động đều, thanh âm không thể lớn, chỉ có thể nhỏ, vĩnh viễn là tiếng “xào xạc” như gió quét lá rụng. Thanh âm hơi lớn, hoặc là động tác hơi mau, cũng sẽ bị Nhị Duyệt dùng đầu chối đánh mu bàn tay, đánh nhiều, Phù Lạc dĩ nhiên đã có kinh nghiệm.

Xem ra, trở lại hiện đại, cho dù không có kỹ năng nào, làm nhân viên phục vụ gia chánh cũng sẽ đúng quy cách, không nói quần áo mình được gọi là cấp năm sao, hiện giờ quét dọn cũng có thể thăng cấp.

Mỗi lần trong cung mở chụp đèn đầu tiên, chính là lúc Phù Lạc kết thúc công việc.

Mỗi lần sau đó Nhị Duyệt sẽ mang theo Phù Lạc vội vàng rời đi, đi qua một chỗ rẽ thì sẽ đứng giờ ngắc đầu, nghênh đón người đi tới, nhẹ nhàng ngọt ngào gọi một câu, “Vạn công công.”

Chưa bao giờ sớm, cũng sẽ không muộn, Phù Lạc hoài nghi trong thân thể nàng ta cùng Vạn Toàn đều có một trái bom hẹn giờ, mỗi ngày đúng giờ ở nơi này nổ mạnh.

Lúc này, ánh mắt Vạn Toàn nhìn Phù Lạc vô cùng phức tạp, ánh mắt Nhị Duyệt nhìn Phù Lạc vô cùng quỷ dị, Phù Lạc hoài nghi mình ở nơi này thấy được dịch ý giống như đối xử với tình địch.

Có điều rất nhanh lắc đầu, cười nhạo mình ngựa thần lướt gió tung mây.

Thẳng đến có một ngày Phù Lạc phát hiện Nhị Duyệt luôn ở thời gian giống nhau, gặp được Vạn Toàn giống nhau, ngọt ngào giống nhau gọi ra “Vạn công công”, giống nhau mê mang nhìn hẩn rồi đi thì lúc này mới khẳng định, Nhị Duyệt này không tầm thường.

Cuối cùng hai người bồi dưỡng được cảm tình sau khi quét dọn, Nhị Duyệt rốt cục nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Vạn Tổng quản hẩn là một công công.” Phù Lạc tốt bụng nhắc nhở.

“Ta biết. Nhưng ở trong lòng ta, cùng với việc thiếu đi một ngón tay cũng giống nhau, không khác với người thường.”

Phù Lạc nhìn ở phía dưới Vạn Toàn đang ở nơi xa nhìn không thấy, lại nhìn lại ánh mắt si mê của Nhị Duyệt, nhớ tới câu thơ, “Nhị Duyệt xuân phong tự tiền dao”, không phải, là nhị nguyệt.

Về sau Phù Lạc nhận được nhiệm vụ chính là giúp Nhị Duyệt thẹn thùng đi tặng chút đồ cho Vạn Toàn, có đôi khi là một đôi hài đệm, có đôi khi là một đôi tất.

Nói thật, nếu không phải vì Nhị Duyệt, chính mình cũng không biết khi nào thì mới có thể ở “hào phú” sâu tựa biển nhìn thấy Long Hiên để như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Cho nên nói có rất nhiều chuyện đều là mệnh đã định, Vạn Toàn không muốn để cho Phù Lạc nhìn thấy Long Hiên đế, ông trời lại cứ đưa tới Nhị Duyệt, một Nhị Duyệt thích thái giám.

Thân ở điện Can Nguyên, muốn nói không biết tắm hơi Long Hiên đế khẳng định là không thể nào, hôm nay gió thổi một cái, hẩn đi cung Minh Hạc của Tĩnh phi, ngày mai gió thổi một cái, hẩn ngủ lại cung Văn

Tường của Lan Hiền phi, một tháng này, có thể nói chế độ mưa móc cùng triêm lại một lần nữa sống lại trong hậu cung, Long Hiên để gần như đem tất cả nữ tử hậu cung đều sủng hạnh một phen.

Sau đó có một ngày này chế độ như lúc đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất.

Phù Lạc lén lút đi tới con đường Vạn Toàn phải qua, lén lút đem hài đệm Nhị Duyệt làm giấu ở phía sau, lén lút ở sau lưng nhẹ nhàng gọi một tiếng Vạn công công.

Vạn Toàn khấn trương lui về phía sau, đi vào chỗ rẽ, “Lần này người lại muốn tặng cái gì?” Vạn Toàn hạ giọng.

Phù Lạc lấy hài đệm ra.

“Các người đang làm gì vậy?” Giọng nói trầm thấp đặc biệt gọi cảm của Long Hiên để vang lên bên tai hai người, một người nhảy nhót trong lòng, một người trong lòng bị thương.

Đã quên giải thích, con đường mà ngoại trừ Vạn Toàn phải qua, cũng là đường mà Long Hiên để phải qua, Phù Lạc đã điều tra nghiên địa hình đã lâu rồi, chờ chính là hôm nay.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Long Hiên để thấy được Phù Lạc ăn mặc như cung nữ, trong thanh âm có kinh ngạc, cổ bắt ngờ, có vui sướng.

“Hồi vạn tuế gia, lão nô đem Vô Tâm an bài ở tại điện Can Nguyên.” Vạn Toàn giúp Phù Lạc đáp trả.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Vạn Toàn cảm giác mình nhất định đã chết rất nhiều lần, nhưng đáy lòng lại không khỏi cao hứng, mình từ lúc nào, cũng lấy đỉnh thói xấu đùa giỡn người rồi?

Thấy Long Hiên để chuyển chuyển, ánh mắt luôn giả vờ lơ đãng lưu luyến ở trên người cung nữ, tâm Vạn Toàn, không khỏi vui mừng.

Phù Lạc chưa kịp lên tiếng, đã bị Long Hiên để lớn tiếng quát.

“Vạn Toàn, người còn ở nơi này bần thần cái gì?” Ánh mắt Long Hiên để vô cùng nghiêm khắc quét qua hài đệm mà Phù Lạc đang cầm trong tay một vòng. Sau đó rất long khí hải bước rời đi, Vạn Toàn ở phía sau thực chân chó đuổi theo.

(1) Câu thơ “Nhị nguyệt xuân phong tự tiền đao” trong bài Vịnh liễu của Hạ Tri Chương, thể thơ Thất ngôn tứ tuyệt thời Thịnh Đường.

70. Chương 70: Lần Đầu “thị Tẩm”

Edit: Y Giai

Điện Côn Dụ

Long Hiên để vẻ mặt nghiêm túc nhìn hài đệm trên tay Vạn Toàn, vô cùng chuyên chú, chuyên chú đến mức tay Vạn Toàn cũng không biết buông thả như thế nào.

Có điều loại chuyên chú này chỉ duy trì không đến một phút đồng hồ, khóe miệng Long Hiên để hiện ra một tia mỉm cười không dễ dàng phát giác, quay đầu xem tấu chương.

Vạn Toàn lúc này mới có thời gian đem hài đệm cất chứa tốt, đừng nói trong cung, hài đệm Nhị Duyệt làm hẳn đi vào thoải mái nhất, có điều bởi vì ánh mắt Nhị Duyệt nhìn mình đặc biệt kỳ quái, cho nên Vạn Toàn nhìn thấy nàng sẽ có một loại cảm giác lông tóc dựng đứng, cái loại ánh mắt này làm cho người ta nhớ tới bộ dạng con chó nhìn thấy xương. Vai Vạn Toàn run lẩy bẩy, xem mình cũng suy nghĩ những thứ gì đây.

Có điều Vạn Toàn vẫn không thể hiểu được Long Hiên để vì sao bình tĩnh như vậy, cũng không phải Vô Tâm tặng hài đệm ỉn, chẳng lẽ mình thật sự đã đoán sai tâm tư của hắn?

“Vạn Tổng quản.” Có người ở sau lưng nhẹ nhàng gọi Vạn Toàn, xoay người sang mới phát hiện là thị nữ hạng nhất Tổ Liên bên người Long Hiên để.

“Đây là có chuyện gì vậy?” Vạn Toàn có chút nghi hoặc, Tổ Liên từ nhỏ tiến cung đã ở bên người Long Hiên để hầu hạ, hiện giờ cũng đã mười năm, nàng cùng Tổ Nguyệt hai người đều được Long Hiên để yêu thích, trong cung xem như cung nữ đặc ý nhất. Không thể tưởng được hai ngày trước thỉnh lĩnh truyền đến, tin tức Long Hiên để muốn cho Tổ Liên xuất cung ra ngoài. “Người làm chuyện gì khiến hoàng thượng ~”

Tổ Liên vẻ mặt đau khổ cười nói: “Hôm kia hoàng thượng đột nhiên hỏi trong nhà ta cùng Tổ Nguyệt còn có người hay không, ta nói trong nhà còn có mẹ già, hoàng thượng nói thương ta từ nhỏ vào cung, không có cơ hội được hưởng gia đình, đặc biệt cho nô tì xuất cung trước thời gian. Vạn công công, có phải Tổ Liên làm sai cái gì hay không?”

Vạn Toàn sờ sờ cái mũi, con mắt bí hiểm vừa chuyển, “Không phải, Tổ Liên người làm rất khá, cho nên hoàng thượng mới mở ân điển như vậy.”

“Nhưng mà Tổ Liên còn muốn tiếp tục hầu hạ hoàng thượng hai năm, Vạn công công, người thay Tổ Liên cầu tình đi.” Tổ Liên năm nay hai mươi ba tuổi, theo thường lệ còn cần hai năm nữa mới có thể ra khỏi cung.

“Hầu hạ hoàng thượng nhiều năm như vậy, người còn không hiểu hoàng thượng sao, lời nói ra khi nào thì sửa lại?”

Tổ Liên lắc đầu, lĩnh thưởng, tự mình rời đi.

Kế tiếp đến phiên Vạn Toàn ưu sầu.

Muốn tìm thị nữ bên người hợp tâm ý Long Hiên để nói dễ hơn làm, năm đó Tổ Liên cùng Tổ Nguyệt chính là ngàn dặm mới tìm được một, bộ dáng thanh tú không nói, bất luận nữ công hay là công phu pha trà, đều là nổi trội nhất trong cung, bằng không sao có thể hầu hạ được Long Hiên để luôn soi xét. Không nói những điều này, chỉ nói đến việc đối với khuôn mặt quốc sắc thiên hương của Long Hiên để còn phải ngồi trong lòng mà vẫn không loạn có thể có mấy người?

Nhưng ưu sầu nhất chính là, mình phải làm thế nào để làm bộ không hiểu tâm tư hoàng thượng, còn phải đem Vô Tâm thuận lý thành chương đưa đến bên người Long Hiên để đây?

Điện Côn Dụ

Ngày đầu tiên

Long Hiên để phẩm trà do thị nữ mới tới pha, “Vạn Toàn, yêu cầu của người càng ngày càng thấp.”

Vạn Toàn nghĩ thầm, không có biện pháp mà, chủ yếu là vì tương lai suy nghĩ, vì trợ giúp người nào đó thật tốt, Vạn Toàn rất ủy khuất thưởng thức của mình một phen.

Ngày hôm sau

Long Hiên để phẩm trà, “Vạn Toàn, trăm có phải nên lo đến việc đổi lại thái giám tổng quản hay không?”

Vạn Toàn lau mồ hôi, cực kỳ ủy khuất.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ mười cung nữ thay đổi lần lượt, tính nhẫn nại của Long Hiên để dần dần bị diệt, bổng lộc của Vạn Toàn từ giảm một tháng, mãi cho đến giảm ba năm.

Ngày thứ mười một

Long Hiên để phẩm trà, vừa lòng gật đầu, “Người này đi.”

Vạn Toàn nghĩ thầm nếu không được, có thể bổng lộc đều phải gánh chịu. Mình làm nên cuối cùng không bị uống phí.

“Hồi hoàng thượng, trà này là Vô Tâm pha.” Trải qua lúc trước kỹ thuật cấp thấp tra tấn nhiều như vậy, cho dù kỹ thuật pha trà bình thường cũng được xưng tụng là ngon. Vạn Toàn nghĩ thầm mình đúng là nhọc lòng mà, chỉ sợ trà nghệ của Vô Tâm dưới cái miệng soi xét của Long Hiên để không đáng một đồng, cho nên mới phải náo loạn như vậy.

Hiện giờ, Long Hiên để tuyển người, một là hợp quy củ không tư tình của hắn, hai là tránh tội danh mình vọng đoán thánh tâm. Vô Tâm được tuyển đúng là không phụ công mình, Vạn Toàn thở dài mình thật không dễ dàng, vì tìm bậc thang cho chủ tử mà mất không ít khổ tâm. Vị trí đại nội tổng quản này cũng không phải là người nào cũng đều có thể ngồi.

Long Hiên để cao thâm khó lường nhìn nhân nhi đứng thẳng trước mắt một cái, lại bí hiểm nhìn Vạn Toàn một cái, mím môi. Cuối cùng lấy thanh âm chỉ có Vạn Toàn có thể nghe được nói: “Cho người tăng thêm một bậc bồng lộc.”

Vạn Toàn kích động vạn phần quỳ xuống đất tạ ơn, không dễ dàng mà, từ lúc mình hầu hạ Long Hiên đến tới nay, hắn chưa từng chủ động thêm bồng lộc cho người khác. Bồng lộc của mình luôn đứng ở Chính tam phẩm đã rất lâu rồi, lâu đến mức mình cũng đã quên.

Từ hôm nay trở đi, Phù Lạc chính thức trở thành thị nữ hạng nhất bên người Long Hiên đế, địa vị này quả thực so với Tòng Tiếp dư nhảy đến chiêu nghi còn được ưa thích hơn, cung nữ cả điện Can Nguyên, ai thấy mình cũng ngoan ngoãn gọi một tiếng Vô Tâm cô cô. Phỏng chừng là lúc bản thân làm Phù phi, ở điện Can Nguyên cũng không có đãi ngộ như hiện giờ.

Phù Lạc dậy thật sớm, bưng chậu nước đứng ở bên ngoài tắm cung Long Hiên đế, chờ Vạn Toàn đánh thức Long Hiên đế, đi vào hầu hạ hắn rửa mặt. Ngẫm lại cũng thật sự là buồn bực, nếu thay đổi ở hiện đại, trong nhà chẳng phải bà vợ xưng vương xưng bá, ông chồng hầu hạ nước rửa chân à. Đến nơi này, hầu hạ nước rửa chân đều thành một loại vinh dự, rất nhiều người tranh đoạt vinh dự này.

Vào phòng đã nhìn thấy Long Hiên đế mặc bào tơ “quyển rũ” ngồi ở bên giường.

Đây xem như là lần đầu tiên mình chứng kiến Long Hiên đế mới vừa tỉnh ngủ, trước kia hoặc là mình ngủ mê không tỉnh, ngay cả hắn khi nào rời đi cũng không biết, hoặc là nhìn theo bóng lưng của hắn.

Hiện giờ thấy một màn này, thật sự là thở dài không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu hình ảnh đẹp như thế này rồi.

Đôi mắt buồn ngủ mông lung ngồi ở bên giường, con ngươi lạnh bạc như biển sâu Bắc Băng Dương dâng lên làn sương mù mỏng, đôi môi trắng nõn vì sao sáng sớm thoát nhìn ngon miệng như vậy?

Có người nói dục vọng nam nhân lúc sáng sớm nồng liệt nhất, chẳng lẽ nữ nhân cũng vậy?

Ánh mắt Phù Lạc rất không có tiền đồ quét tới phía dưới của hắn, hiện tượng tự nhiên vô cùng rõ ràng, Phù Lạc ảo giác nó ở phòng lớn, chẳng lẽ là hoa mắt, lại nâng mắt lên nhìn vào biển cả băng lạnh, sự vật xinh đẹp luôn dễ trôi đi.

Mặc Phù Lạc không tự chủ được hồng lên.

Mình rất không có tiền đồ, lại có thể đối với Long Hiên đế bạc tình phụ lòng như vậy có cái loại ý tưởng này.

Háo sắc, ai cũng có. Phù Lạc ở dưới đáy lòng an ủi mình.

“Thay y phục cho trẫm.”

Vạn Toàn đang muốn tiến lên, kết quả bị ánh mắt Long Hiên đế làm cho đông cứng.

Vạn Toàn đổi ánh mắt sai khiến Phù Lạc. Phù Lạc có chút buồn bực, đây không phải là việc của Vạn công công à? Bình thường phụ trách công việc “hầu hạ cận thân” hoàng thượng, đều là thái giám tổng quản tín nhiệm nhất mà, vì sợ bị ám sát đó.

Cái gọi là người ở dưới mái hiên à, những lời này gần đây vinh quang đứng vị trí đầu tiên trên chóp lưỡi Phù Lạc.

Phù Lạc chịu phạt bất hạnh tiến lên, hết sức dịu dàng cởi tơ bào cho Long Hiên đế, đầu ngón tay không thể tránh khỏi chạm lên da thịt trơn nhẵn của hắn, quyết không thể thừa nhận mình là cố ý.

Phù Lạc “ảo giác” tim đập của người nào đó đang gia tốc. Chuyện cười, loại công việc cởi quần áo này, Phù Lạc được huấn luyện ở Xuyên Nguyệt lâu vô cùng có tổ chất, ngay cả sự phụ cũng khen mình có thiên phú ở phương diện này.

Phù Lạc cúi đầu tới gần, cái mũi phun ra hơi thở chộc người quần nhiều chung quanh Long Hiên đế. Phù Lạc chuyển tới sau lưng, ở trên lưng Long Hiên đế làm việc ác nhẹ nhàng thổi, rất hài lòng phản ứng cứng ngắc của hắn. Phù Lạc đứng ở phía sau Long Hiên đế, vươn tay từ hông của hắn đụng đến quần hắn.

Trong không khí truyền đến tiếng hít vào.

Làm.

Không phải Long Hiên đế, lão nhân gia hắn nhẫn nại càng ngày càng mạnh.

Phù Lạc yêu mị ném một cái mị nhãn về phía Vạn Toàn, trên mặt trắng nõn của Vạn Toàn lóe lên xấu hổ, tỏa ra hồng quang, lúc này Phù Lạc đã có chút lý giải ánh mắt độc đáo của Nhị Duyệt.

Tay Long Hiên đế bắt lấy bàn tay đang kéo tiết khớp của Phù Lạc. “Cái này không cần cởi.”

Phù Lạc ở sau lưng nuốt nuốt nước miếng, ở trong cung điện dị thường an tĩnh vô cùng rõ ràng.

Trong một nháy mắt, Vạn Toàn cảm thấy có lẽ làm thái giám cũng là một lựa chọn tốt.

71. Chương 71: Thất Bại Thất Bại

Mặt Phù Lạc thoáng rời khỏi lưng Long Hiên đế, ánh mắt sững sờ nhìn vết sẹo trên lưng trái hắn thật lâu.

Yên lặng mặc long bào cho Long Hiên đế, nhìn thấy hắn thân là đế vương đi vào hoàng triều của hắn.

Chưa bao giờ dám nhớ tới một màn kia, không muốn nhớ lại ánh mắt ngày đó của hắn.

Nàng sợ lòng mình từ nay về sau không thể nghe theo đầu óc của mình nữa.

Ánh mắt Phù Lạc nhìn không được ướm át.

Nhưng mà, có đôi khi làm một người chết trái lại cũng không phải chuyện khó khăn nhất.

Long Hiên đế hạ triều tới điện Côn Dụ tiếp kiến đại thần trọng yếu.

Phù Lạc tận tâm tận lực pha một chén trà thơm, chứng kiến mày hắn bởi vì trà thơm mà giãn ra, trong lòng thầm hoan hô.

Nhớ rõ có câu nói rất nổi danh, muốn bắt được tâm nam nhân, nhất định phải bắt lấy dạ dày của hắn trước.

Phù Lạc cân nhắc chế độ trong cung một chút, lại ngẫm đến tài nấu nướng của mình, so sánh với ngự trù, độ chênh lệch có thể quanh một vòng trái đất. Cũng không ảo tưởng Long Hiên đế ăn đồ mình làm hỏng, còn có thể vẽ mặt tươi cười nói, chỉ cần là người làm ra, trăm điều thích ăn. Vai Phù Lạc run lấy bầy, cảm thấy nếu Long Hiên đế có thể nói ra lời như vậy, mình nhất định sẽ nổi da gà.

Có điều là người thì sẽ có nhược điểm. Phù Lạc hao tổn tâm huyết trở thành cao thủ trà đạo không phải là không có nguyên nhân.

Nhớ ngày đó mình ở hiện đại chí nguyện to lớn là ăn cây nho đều được bạn trai lột vỏ đưa đến miệng mới ăn, đáng tiếc trời không toại lòng người, xuyên đến nơi đây, lại phải dựa vào thủ đoạn nắm lấy dạ dày của nam nhân này.

Mặc dù những lời này luôn không biết xấu hổ, nhưng nếu tiền bối đã nói như vậy, khẳng định cũng có một chút đạo lý.

Đầu tiên, muốn cho Long Hiên đế mê luyện trà nghệ của mình, nghĩ đến đây Phù Lạc lại không khỏi ảo tưởng nếu ỉnh một ki-lô-gam Heroin thì tốt rồi, như vậy cũng không cần phiền toái như vậy.

Chẳng qua Phù Lạc đối với trà nghệ bản thân hiện giờ rất có tự tin, đáng tiếc duy trì không lâu.

Có một lần Tố Nguyệt cô cô bởi vì thân nhiễm gió lạnh khiến Phù Lạc thay nàng đem nước trà đưa đến thư phòng cho Long Hiên đế. Long Hiên đế gật gật đầu với Phù Lạc, “Hôm nay thủ nghệ của ngươi rất có tiến bộ.”

Tâm tình Phù Lạc lập tức vì chuyện này chuyển đổi.

Cuối cùng không cam lòng cầu Tổ Nguyệt cũng ình một chén, bình luận xong, quả nhiên còn hơn mình ba phần, không hổ là cao thủ mười năm.

Sau đó Tổ Nguyệt lại trả lại cho Phù Lạc một câu như sấm sét giữa trời quang.

“Tổ Liên tỷ tỷ pha còn ngon hơn ta, ngay cả hoàng thượng cũng khen ngợi tỷ ấy là người giỏi đệ nhất hậu cung.” Tổ Nguyệt cảm thán thở dài, nghĩ tới Tổ Liên đã xuất cung.

Phù Lạc cũng cảm thán thở dài, xem ra chiêu thứ nhất khiến Long Hiên đế mê luyện trà nghệ của mình là không thực tế, ngay cả cao thủ như Tổ Liên, Long Hiên đế rời đi cũng vẫn sống rất tốt, xem ra mình coi như không có đất diễn.

Tổ Nguyệt an ủi Phù Lạc, không quá ba năm tay nghề nhất định có thể vượt qua nàng ta. Phù Lạc đẩy lòng trầm nghĩ, vượt qua cũng vô dụng, hơn nữa muốn mình tiếp tục ở đây ngày ngày ba năm thật sự là thần cũng bị bức điên rồi.

Vừa nghĩ tới Long Hiên đế dùng thiện xong, ban thưởng “Canh cặn thịt nguội” xuống dưới mà mình còn phải giống như nhận được ân huệ lớn lao tạ ơn linh thưởng, đã cảm thấy khó chịu.

Phù Lạc bắt tri bắt giác coi bản thân ngang hàng địa vị Long Hiên đế, chứng kiến tình hình cực kỳ không công bằng này, trong lòng không khỏi khó chịu.

“Trẫm muốn tắm rửa.”

Không làm nha đầu không biết đặc quyền của hoàng đế, cả hậu cung Viêm Hạ cũng chỉ có dục trì trong tắm cung Long Hiên đế là dẫn suối nước nóng, tốt cho làn da, chẳng trách da hắc trắng nõn bóng loáng như vậy.

Phù Lạc cùng mấy cung nữ cùng nhau đem hoa mai vàng thả vào trong nước, Long Hiên đế chỉ thích mùi mai vàng.

“Đều đi xuống đi, Vô Tâm lưu lại.” Long Hiên đế đi đến Bạch Ngọc chạm trổ, ngọc long làm đầu bên dục trì. Mở ra hai tay, chờ Phù Lạc cởi áo cho hắn.

Phù Lạc cung kính tiến lên, cởi bỏ đai lưng cho hắn. Vừa nghĩ tới chờ một chút nữa sẽ có hình ảnh mỹ nam tắm, trong lòng đã trào dâng, mình đã bao lâu không thịt rồi?

Long Hiên đế tuy rằng đáng hận, nhưng việc này cũng không gây trở ngại bản thân thưởng thức thân thể của hắn, Phù Lạc nghĩ thầm.

Đầu Long Hiên đế để ở trên tóc Phù Lạc, “Hương vị mai vàng.” Hắn hít một hơi thật sâu, thanh âm chuyển sang gọi cảm trầm thấp. Phù Lạc vừa nghe đã có hi vọng, thành quả huấn luyện của mình cuối cùng cũng có thể phô bày. Không lãng phí chính mình đến đứng ở dưới tàng cây mai vàng cả buổi trưa.

Tay Phù Lạc can đảm xoa cơ ngực Long Hiên đế, mập mờ ấn hai cái. Phù Lạc cảm thấy da thịt dưới ngón tay như bắt lửa bắt đầu nóng lên.

Ngón tay dần dần trượt đến tiết khố, muốn hoàn thành nhiệm vụ mà sáng sớm hôm nay chưa hoàn thành, dưới ngón tay của mình, không sợ Long Hiên đế không nghe theo.

Chỉ là tay hắn lại ngăn trở “Xâm phạm” của Phù Lạc. “Tự trẫm, người đi pha một chén trà đi.”

Phù Lạc âm thầm tiếc hận, chỉ có thể trở mắt nhìn Long Hiên đế lộ ra toàn bộ bóng lưng đi vào trong nước, Phù Lạc hít hít cái mũi, sợ phun ra máu mũi.

Đường nét đôi lông mày của hắn vô cùng gợi cảm, nhớ lại xúc cảm trước kia, thực rắn chắc.

Phù Lạc pha trà ngon bưng tới thì nhất thời không tìm thấy Long Hiên đế, lại đột nhiên thấy hắn từ trong nước nhô ra, giọt nước theo tóc đen của hắn chảy xuống khuôn mặt như điêu khắc, tay Phù Lạc run rẩy một trận.

Đột nhiên cũng có thể hiểu được tâm lý đam mê.

Nam sắc nếu để chà đạp, nhất định sẽ có tình cảm mãnh liệt khác, Phù Lạc có chút ảo tưởng tình cảnh bản thân làm công, Long Hiên để làm thụ, cả người khô nóng.

Ở bên cạnh hồ buồng nước trà, Phù Lạc đang không biết xuống tay như thế nào lại nghe thấy bốn chữ “Đắm lưng cho trầm” của Long Hiên để, như nghe thấy tiếng trời, nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngoài của mình, chỉ mặc tiết y mỏng màu trắng, phong tình vạn chủng xuống hồ dưới cái nhìn soi mói của Long Hiên để.

Ai, cảm giác ôn tuyền thật thoải mái, từ lúc vào cung tới nay chưa được vui sướng tắm rửa qua. Trong cung cũng ứng nước ấm cho cung nữ đều có hạn ngạch, một đám nữ nhân chen chúc trong một cái phòng nhỏ nhỏ dùng chậu gỗ buồng nước ấm tắm rửa, vô cùng không thoải mái.

Phù Lạc nhẹ nhàng lấy hương cao cho Long Hiên để, nhẹ nhàng vẽ ra, từ trước ngực đến sau lưng không chỗ nào không bị ma trảo của mình chiếu cố qua. Để nữ tiem của mình như có như không xẹt qua da thịt Long Hiên để, đặc ý nhìn hấn run rẩy.

Đêm nay lực nhần nại của Long Hiên để đặc biệt cố chấp, nhớ lại trước kia thì lúc này chỉ sợ đã sớm củi khô lửa bốc.

Phù Lạc nhần tâm, đưa tay tham dò phía dưới của hấn, bôi hương cao.

Xúc cảm căng thẳng sớm tiết lộ dự vọng của hấn, đáng tiếc hấn còn mạnh mẽ giả bộ trấn tĩnh.

Phù Lạc đỏ mặt đưa tay chạm lên nóng rực của hấn.

“Đây không phải nơi người nên chạm.” Long Hiên để trở mặt vô tình đẩy tay Phù Lạc ra, còn rời khỏi dự trì, khoác lên áo dài.

Lưu lại Phù Lạc một người ở trong nước, tay ngậy ngốc không biết nên để chỗ nào.

Lúc này lại nghe gian ngoài truyền đến tiếng Vạn Toàn, “Hoàng thượng, Mẫn tiểu nghi đã đến Thiên Điện.”

Mặc Phù Lạc nhất thời đỏ lên, xem ra cả buổi tối đều là mình làm ra vẻ khôn ngoan. Thế nhưng hấn lại ở một bên nhìn mình như tên hề biểu diễn, Phù Lạc nghĩ đến đây liền phần hận.

Thật không thể tin được bản thân sau khi trải qua huấn luyện đặc thù, lại không bằng cả trước kia có thể khơi mào ham muốn của hấn, Phù Lạc không biết nên khóc hay nên cười.

Xem ra sau kế trà dụ không thể, sắc dụ coi như là đi lên tuyệt lộ.

Ghê tởm hơn chính là, sắc dụ Long Hiên để không thành, ngược lại để cho hấn sắc dụ mình, Phù Lạc chôn vào trong nước, hy vọng có thể hạ thấp độ ấm thân thể mình.

Phù Lạc đứng dậy rất nhanh mặc quần áo, hầu hạ ở ngoài cửa thiên điện, đây là chức trách tối nay của nàng.

Bên trong rất nhanh truyền ra tiếng nữ nhân rên rỉ, tuy rằng không lớn, mà lại thận trọng, nhưng Vạn Toàn cùng Phù Lạc đứng ở ngoài cửa đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Có điều kinh hãi nhất chính là, tiếng rên rỉ cùng với tiếng roi da phần phạt càng lúc càng lớn.

Phù Lạc giật mình nhìn cửa, mình tại sao lại không biết Long Hiên để yêu thích chiêu thức này.

Bởi vì quá độ giật mình, hơn nữa đồng tình nữ chính chịu khổ bên trong, tiềm thức Phù Lạc đã xem nhẹ không thoải mái nơi đáy lòng. Nhất định phải đem loại không thoải mái này bóp chết từ trong trứng nước.

72. Chương 72: Đối Thục Thái Hộ

Không lâu sau Long Hiên để gọi Vạn Toàn đi vào hầu hạ.

Lúc Long Hiên để đi ra để Phù Lạc đi vào hầu hạ Mẫn tiểu nghi, bình thường phi tần trong cung đến điện Can Nguyên thị tắm đều không thể mang thị nữ.

Phù Lạc nhẹ chân nhẹ tay đi tới, nhìn thấy nữ nhân nằm trên giường mình hoàng, bằng khứu giác bén nhạy của nữ nhân nhận định, trong không khí không có hương vị hormone.

Phù Lạc nhìn thấy nữ nhân giữa giường ngủ, thật cẩn thận muốn vạch chăn mền của nàng ta, nhìn một chút xem thân thể của nàng rốt cuộc đã bị tàn phá như thế nào.

Kết quả cho dù tận tâm, cũng kinh động nữ nhân trên giường.

“Người muốn làm gì?”

“Nô tì chỉ là muốn kéo chăn cho tiểu chủ.”

“Hoàng thượng người ~~” Trên mặt Mẫn tiểu nghi có một loại mong ngóng rất dễ dàng tan vỡ, Phù Lạc cảm thấy cùng là người luân lạc Viêm Hạ, đối với nữ nhân đáng thương này chỉ cảm thấy bi ai.

“Hoàng thượng sai nô tì hầu hạ tiểu chủ.”

Biểu tình buồn bã kia lộ ra ánh sáng hi vọng.

Hai mắt Phù Lạc hận không thể nhìn xuyên qua nội y của Mẫn tiểu nghi, muốn nhìn một chút xem trên người nàng ta có lưu lại dấu vết SM hay không. Cho nên Phù Lạc thực không cẩn thận mạnh mẽ đụng lưng nàng ta một chút.

“Nô tì đáng chết, nô tì đáng chết, lưng tiểu chủ không sao chứ?” Phù Lạc hết sức lo sợ nói.

“Không có việc gì.” Mẫn tiểu nghi đối với thị nữ gần bên người Long Hiên đế rất khách khí.

Phù Lạc âm thầm cân nhắc, xem ra trên lưng hẳn là không có vết roi. Khóe miệng nhếch lên tươi cười, xem ra người nào đó cũng không phải là không có cảm giác. Dùng trò chơi ghen tị gây thơ như vậy đến trên đùi Phù Lạc, thật sự là rất, rất, rất không hợp với chỉ số thông minh của Long Hiên đế.

Căn cứ vào một loạt quan sát, Phù Lạc có thể kết luận tối hôm qua chuyện gì cũng không xảy ra.

Đầu tiên, trong không khí không lưu lại mùi vị khác thường.

Tiếp theo, Mẫn tiểu nghi không có yếu đuối như vô lực, theo kinh nghiệm Phù Lạc, nữ nhân có thể ứng phó Long Hiên đế còn khỏe như vậy, tuyệt không tồn tại.

Thêm nữa, trên người Mẫn tiểu nghi không có vết thương, SM không thành lập.

Cuối cùng, biểu tình Mẫn tiểu nghi thật sự rất ai oán.

Phù Lạc cảm giác mình có một chút tiềm chất trinh thám.

Kết quả, Mẫn tiểu nghi ở Thiên Điện của Long Hiên đế gây người cả đêm, ngày kế mới do Thừa ân xa đưa về. Phù Lạc cũng không biết chức trách của mình là hầu hạ Mẫn tiểu nghi rửa mặt chải đầu, để cho tiểu thái giám đến đưa nàng ta trở về.

Cho nên, ngày kế hậu cung nhắc lên sóng to gió lớn, có thể ở điện Can Nguyên thị tử cũng không nhiều người, huống hồ còn gây người cả đêm. Địa vị của Mẫn tiểu nghi lên như điều gặp gió. Đều đang đồn đại nàng có phải tân sủng của hoàng thượng hay không.

Hoa Vi phu nhân vừa mới biết có bầu, lại càng kích động không thôi, thiếu chút nữa ngã động thai khí, may mắn thái giám tổng quản Ngô lĩnh công công của cung Phúc Vi nhảy bén đệm ở dưới thân thể của nàng, tuy rằng gãy tay, nhưng bảo vệ được Long thai, thật sự là công lao vô cùng.

Ngày kế, lúc Phù Lạc đi vào đối nước trà, ánh mắt Long Hiên đế cứ như vậy thẳng tắp quét tới, ở trên mặt cùng hành động của Phù Lạc nghiên cứu hồi lâu, cuối cùng có thể đã phát giác Phù Lạc không có một chút phản ứng, cho nên biểu tình Long Hiên đế trở nên cực kỳ không có độ ẩm. Một ngày này Phù Lạc bất luận đi đến nơi nào, đều có thể cảm giác ánh mắt băng đao của Long Hiên đế. Có mấy lần Phù Lạc thậm chí ảo giác Long Hiên đế đang tận lực tạo ra cơ hội để mình có thể mở miệng hỏi hấn.

Kết quả Phù Lạc tự nhiên là giả ngu bình tĩnh qua đi.

Nam nhân đều là động vật không dễ hầu hạ. Người ghen tị, hấn nói người độ lượng nhỏ hẹp, không thể dung người. Người không ghen tị, hấn cũng tức giận.

Không thể để cho nam nhân nhìn thấu lòng mình, nhất định là không thể thiếu trong ba mươi sáu kế tình yêu.

Vạn Toàn vội vàng đi tới, ở trước mặt Long Hiên để nói thật nhỏ vài câu, Phù Lạc nghe được đại khái, chính là Hoa Vi phu nhân ở cung Phúc Vi bị kinh hách, động thai khí.

Long Hiên để nghe xong lập tức đứng lên, tuyên bố bãi giá cung Phúc Vi.

Phù Lạc cùng Vạn Toàn và một đám thái giám cung nữ đi theo phía sau bộ liễn của Long Hiên để, thẳng tắp đi đến cung Phúc Vi.

Đây là lần đầu tiên sau khi Phù Lạc hồi cung nhìn thấy vị nữ nhân chạm tay có thể bỏng ở hậu cung hiện giờ, tiến cung chưa đến nửa năm, đã tới Tòng nhất phẩm phu nhân, hơn nữa nhanh chóng mang thai, thật sự là như có thần trợ.

Nàng bộ dạng cùng Dự vương phi có vài phần tương tự, nhưng cũng không tuyệt sắc mỹ mạo như Dự vương phi, chính là bằng cơ giấu ngọc cốt, cổ áo lộ ngực sữa, mày liễu tích thúy đại, mắt hạnh lóe ngân tinh, có một phen xinh đẹp tinh xảo khác.

Có điều đặt trong đám mỹ nữ như mây ở hậu cung Viêm Hạ, chẳng qua là một giọt nước mưa ở trong biển rộng. Phù Lạc không buông tha bất kỳ một cơ hội nào cẩn thận quan sát nữ nhân này, hy vọng có thể từ trên người nàng tìm được gợi ý.

Mỗi một nữ nhân được sủng ái ở hậu cung, nhất định phải có một thủ đoạn chỉ mình có, thiên phú của nữ nhân ở phương diện này, cũng sẽ không bởi vì nàng là người cổ đại sẽ thua bởi người hiện đại mấy ngàn năm sau.

Cả bộ Luận ngữ, Phù Lạc thích nhất là câu “Ba người cùng đi tất có hai người thầy”.

“Hoàng thượng.” Giọng nói yếu nhược, nhân nhi lên tiếng run rẩy từ trên giường ngồi dậy, giấy dựa hành lễ với Long Hiên để.

“Ái phi thân mình không khỏe, cũng không cần những lễ nghi này.” Long Hiên để tiến lên trước, đỡ lấy Hoa Vi phu nhân, cho nàng đệm dựa vào, ôn nhu đắp chăn cho nàng.

Phù Lạc từ cảm giác trái tim mình nổi lên chua xót không nên có. Cho dù tối hôm qua Long Hiên để trêu chọc Mẫn tiểu nghi thị tẩm, Phù Lạc cũng không thấy chua xót. Hôm nay lại nghe từ “Ái phi” trong miệng Long Hiên để, nén xuống khó chịu không ngăn được trong lòng mình, chứng kiến hần lấy ôn nhu mà chính mình chưa bao giờ được hưởng thụ qua đối với Hoa Vi phu nhân không quyền không thế, không có bất kỳ thân phận bối cảnh đáng giá để đối đãi như thế này, như một người trượng phu bình thường, Phù Lạc cảm thấy nếu như sau này lại muốn đối mặt trường hợp như vậy, sẽ gian nan vô cùng.

Ánh mắt Phù Lạc trong lúc vô ý dừng phải ánh mắt lúc Long Hiên để quay đầu, tính phản xạ làm ra biểu tình bình tĩnh kiên cường, buồn cười muốn bảo vệ tôn nghiêm của mình, nhưng Phù Lạc lập tức lại làm ra ánh mắt bi thương, không cần giả vờ, chỉ cần phóng thích, sau đó xoay người không nhìn hai người.

Sau khi ở trong yếu ớt vô tình ám chỉ cho Long Hiên để, lại làm bộ nhu nhược như lơ đãng tiết lộ giả tạo của mình, chẳng phải quá hay ư. Nghĩ đến đây, Phù Lạc cũng không vì bản thân thương tâm, từ khi nào lại có thể biến thành một nữ nhân tâm kế như thế.

Từ trên thân Hoa Vi phu nhân, Phù Lạc lĩnh ngộ một loại kỹ xảo tỏ ra yếu thế. Hơn nữa xem ra Long Hiên để đối với nữ nhân mảnh mai tương đối tốt.

“Hoàng thượng, hoàng nhi thiếu chút nữa đã ~~” Thanh âm của Hoa Vi phu nhân có sự run rẩy nghĩ lại mà sợ, nước mắt dâng lên hai tròng mắt, lại cũng không rơi ra, điểm tuyết thêm đôi mắt đẹp, Phù Lạc nhìn thấy mà còn đau lòng.

“Ái phi sao lại không cẩn thận như thế?” Long Hiên để ôm lấy Hoa Vi phu nhân, dựa giường mà ngồi.

Hoa Vi phu nhân chỉ đỏ mắt, nghiêng đầu, khẽ thở dài một tiếng, hai tay vịn mền... động tác này đều hoàn thành trong một giây, sau đó rất nhanh đổi lại nụ cười, “Hoàng thượng hôm nay bồi Tiều Vi dùng cơm trưa được không?”

Phù Lạc âm thầm lú lười, quả nhiên là thủ đoạn. Được sủng mà không kiêu, thích hợp tiết lộ ủy khuất của mình, sau khi gọi lên cảm giác áy náy của Long Hiên đế, cũng không kéo dài ủy khuất khảo nghiệm tính nhẫn nại của Long Hiên đế, lúc này lưu lại Long Hiên đế, thật sự là thuận lý thành chương.

“Đương nhiên được.” Long Hiên đế lại có thể lộ ra vẻ tươi cười đối với nàng.

Lúc sau Hoa Vi phu nhân nói liên miên cần nhàn về chuyện đứa nhỏ, nói là ban đêm con lại gây sức ép ình như thế nào chẳng hạn, cũng kéo tay Long Hiên đế xoa bụng.

Lại có thể biết nuôi cấy cảm tình phụ tử từ khi đứa nhỏ còn ở trong bụng.

Vạn Toàn cùng thái giám tổng quản cung Phúc Vi tiến vào bẩm báo truyền lệnh.

“Người chính là Ngô Linh.” Long Hiên đế nhìn thái giám bốn mươi mấy tuổi trước mắt.

“Hoàng thượng, nô tài chính là Ngô Linh.”

“Hoàng thượng, nếu lần này không có Tiểu Linh Tử, thần thiếp cùng hoàng nhi chỉ sợ ~” Hoa Vi phu nhân hết sức như chú chim nhỏ nép sát người vào trong lòng Long Hiên đế.

Phù Lạc rùng mình, một lão nam nhân bốn mươi tuổi bị Hoa Vi phu nhân mười mấy tuổi gọi là Tiểu Linh Tử.

“Người bảo hộ phu nhân có công, nên thưởng.”

“Nô tài không dám, hầu hạ phu nhân là bổn phận của nô tài.”

“Hoàng thượng, người phải ban cho Tiểu Linh Tử cái gì nha? Hắn thật ra đã cứu thần thiếp cùng hoàng nhi đó.” Hoa Vi phu nhân ở một bên hỏi.

“Ái phi nói đi?”

“Tiểu Linh Tử người có tâm nguyện gì? Nói ra Bổn cung nhất định thành toàn người.”

Ánh mắt Tiểu Linh Tử lại quét đến Phù Lạc, Phù Lạc cảm thấy vạn phần ngạc nhiên.

“Nô tài, nô tài muốn Vô Tâm cô cô, xin hoàng thượng thành toàn.” Nét mặt già nua của Tiểu Linh Tử đỏ bừng.

73. Chương 73: Tự Làm Mình Vui

“Nô tài, nô tài ngưỡng mộ Vô Tâm cô cô, xin hoàng thượng thành toàn.”

Ánh mắt Long Hiên đế nguy hiểm híp lại, Hoa Vi phu nhân kinh ngạc đến quên cả ngậm miệng.

Trong nội cung thái giám cùng cung nữ kết thành đôi từ xưa đã có chi, nhưng chưa từng có một thái giám nào dám đảm đương trước mặt hoàng đế nói ra yêu cầu như thế.

Ở hậu cung Long Hiên đế cũng không phải là chuyện mới mẻ, lúc chủ tử hậu cung trừng phạt cung nữ, sẽ thường đem các nàng đưa cho thái giám khinh nhờn, Bích Diệp không phải là vật hi sinh như vậy sao? Không có hình phạt riêng, không có khổ hình, có chính là tra tấn tàn nhẫn được giấu ở dưới bề ngoài hiền lành.

Sau khi Phù Lạc nghe yêu cầu của Ngô Linh, mặt không có tiền đồ đỏ lên, tuyệt đối là bởi vì tức giận, nhưng đáy lòng cũng nổi lên chút xấu hổ, mình khi nào thì luân lạc tới tình trạng thế này, bị một tên thái giám xấu xí, bất kham như thế, dùng phương thức này để vũ nhục.

Hoa Vi phu nhân kinh ngạc đã chuyển thành chờ mong.

“Ba” một tiếng vang thật lớn, Long Hiên đế nước trà trước mặt mạnh mẽ quét xuống mặt đất. Quanh mình tất cả mọi người kinh sợ giật mình, Phù Lạc ngậy ngốc ở bên người Long Hiên đế không tính là ngẩn, nhưng chưa bao giờ thấy hắn bộc phát như thế.

Hắn mỗi lần tức giận, chỉ cần dùng ánh mắt cùng biểu cảm lạnh như băng, đã có thể làm cho người ta bởi vì phát hiện mà sợ hãi. Thể hiện ra ngoài biểu hiện phần nộ của bản thân thể này, là lần đầu tiên.

Người không thường phát hỏa, một khi phát hỏa đều khiến người ta không khỏi sợ hãi, huống chi còn là một chủ tử không dễ hầu hạ. Khuôn mặt Hoa Vi phu nhân có một tia trắng bệch, môi đóng mở lại nói không ra lời làm nũng.

Trên mặt Ngô Linh mang theo một tia muốn chết quái dị.

Long Hiên để tiến lên hung hăng đá Ngô Linh một cước, để cho hắn nhất thời lặn một vòng, thống khổ rên rỉ.

“Lời nói dơ bẩn như thế, lại có thể dám nói ra trước mặt trẫm, xem ra hậu cung này nên quản lý thật tốt một phen rồi.”

Phù Lạc dường như có chút không nhận biết Long Hiên để trước mắt, hắn luôn tôn quý cho rằng dù là trừng phạt hạ nhân, cũng là khuất tôn giáng quý, bản thân cần gì phải vì một hạ nhân không quan trọng mà phát hỏa.

“Đem nô tài hỗn trưởng này ném ra ngoài đánh.”

Ngô Linh liên tục thỉnh cầu tha mạng, tránh khỏi tay thái giám tiến lên kéo hắn, bò đến bên chân Hoa Vi phu nhân, xin chủ tử của hắn giúp hắn cầu tình.

Không có kết quả.

Hoa Vi phu nhân tựa hồ cũng hiểu rõ cái gì, chỉ một mực nói với Long Hiên để, “Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp cũng không biết Tiểu Linh Tử này lại có thể ~”

Lúc Ngô Linh bị bắt đi ra ngoài, vẫn luôn quay đầu lại, nóng bỏng nhìn Phù Lạc, trong miệng không ngừng kêu gọi, “Vô Tâm, Vô Tâm ~”

Sắc mặt Phù Lạc trắng dị thường, ở trong cung này, bị một người thấp hèn như vậy yêu thích cũng không phải là chuyện về vang. Nhưng Ngô Linh trước khi chết còn “thâm tình” kêu gọi, thực làm cho người ta hiểu lầm Phù Lạc đã làm cái gì mới khiến cho Ngô Linh dù sợ chết cũng vẫn đưa ra loại yêu cầu này như thế.

Việc này thật lâu sau đều là chuyện cười lúc trà dư tửu hậu của đám cung nhân.

Việc này vừa ra, Hoa Vi phu nhân bị cảm tức suy giảm một tháng.

Hậu cung triệt để kiểm tra loại quan hệ giữa thái giám cùng cung nữ này, gặp thì đánh. Đại bộ phận cung nữ đều vỗ tay tán thưởng, rốt cuộc không cần e ngại chủ tử của mình tiến hành cái loại trừng phạt sống không bằng chết này với mình.

Phù Lạc buồn bực nằm ở trên giường, chủ nhân thiết kế một màn này thật đúng là lợi hại. Không cần tốn nhiều sức đã “đẹp” Hoa Vi phu nhân, có điều trừng phạt của Long Hiên để đối với Hoa Vi phu nhân không tính là quá nghiêm. Phù Lạc cũng sẽ không ngốc đến mức cho rằng Hoa Vi phu nhân thông minh là kẻ chủ mưu màn này, tin tưởng Long Hiên để cũng sẽ không, chỉ làm tượng trưng mà thôi.

Chính mình thành người vô tội bị hại, đến cuối cùng cũng không biết kẻ chủ mưu kia là vì mình thiết kế một màn này, hay là vì Hoa Vi phu nhân thiết kế một màn này đây?

Nếu như sau này Long Hiên để sủng ái mình, chẳng phải là đặt chính hắn cùng một chỗ với tên thái giám thấp hèn ư? Lấy cái loại tính cách hoàng tộc trời sinh tự nhiên là tôn quý mà nói, thật sự là đoạn tuyệt đường sống sau này của Phù Lạc.

Phù Lạc suy nghĩ, nếu lấy tính khí cổ nhân, mình không phải là nên tự sát chứng minh trung tiết à?

Minh Nguyệt Đương: đi đi, đứa nhỏ của ngô, chết rồi, ngô để Long Nhi đến tế một bào Tể Phù Lạc vẫn cho người, cam đoan tình thâm ý thiết.

Phù Lạc không dám tin nhìn Minh Nguyệt Đương: bà có phải có niềm vui mới rồi không?

Minh Nguyệt Đang: Lạc Nhi, chuyện cảm tình là không thể miễn cưỡng, cả đời chỉ gặp được một người làm ình động tâm, cũng không thể.

Phù Lạc: còn có chỗ tốt gì?

Minh Nguyệt Đang có chút không theo kịp, suy nghĩ của Phù Lạc nhảy ra quá nhanh: “Cái gì?”

Phù Lạc: ta muốn tự sát, còn có chỗ tốt gì?

Minh Nguyệt Đang: ngộ đem người hoàn hảo vô khuyết đưa về hiện đại.

Phù Lạc: niềm vui mới của bà tên gọi là gì?

Minh Nguyệt Đang thâm tình kêu lên tên “Bất Văn”.

Phù Lạc nước mắt cuồn cuộn chảy xuống.

Long Hiên để đá bay một cái, đá Minh Nguyệt Đang trở về mặt trăng.

“Trẫm còn chưa ngược đủ mà.” Long Hiên để ôn nhu lau nước mắt cho Phù Lạc.

Phù Lạc rơi lệ càng dữ tợn.

Cảm thấy, có lẽ tự sát chính là kết cục tốt nhất của mình.

Minh Nguyệt Đang đọc thoại: kỳ thật ngộ thật sự muốn các người chết! (Vì niềm vui mới mà bỏ quên nữ nhi!)

Ở hiện đại tưởng tượng qua vô số phương thức tự sát, cuối cùng chọn thuốc ngủ, đáng tiếc nơi này không có, cho nên Phù Lạc cảm thấy vẫn là còn sống thì tốt hơn.

Thất cổ, phải le lưỡi, quá khó nhìn.

Nhảy sông tự vẫn, cần mực nát phình to, quá ghê tởm.

Nhảy lầu, xét thấy lầu nơi này không cao, dễ dàng tàn phế.

Nuốt vàng, dạ dày rất khó chịu.

Cuối cùng, Phù Lạc bởi vì phương thức tự sát quá mức không dễ coi không thoải mái, bỏ quên ý niệm tự sát trong đầu.

Nếu không thể chết được, phải động não ngẫm xem nên sống thế nào.

Đối với người như Long Hiên đế, mạnh mẽ khẳng định không được. Mỹ nhân kế không được, chỉ có thể dùng khổ nhục kế. Giả yếu trước địch, tạo thời cơ tập kích bất ngờ.

Trong ba mươi sáu kế khổ nhục kế nói như thế nào: người không tự hại, bị hại tất thực; giả thật thật giả, dùng gian tất được.

Phù Lạc nghĩ thâm, khổ nhục kế cũng là phương pháp kiểm tra động tâm tiêu chuẩn quốc gia.

Trải qua các triều đại nữ chủ tự mình thực nghiệm hơn ngàn năm, không một người nào không thấy hiệu quả, Hoa Vi phu nhân chính là ví dụ tốt nhất.

Nếu không thấy hiệu quả, nhất định không phải phương pháp có vấn đề, mà là nhân phẩm có vấn đề.

Đáng tiếc nơi này không có quạt điện, bằng không mùa đông cởi hết đồ để quạt thổi, nhất định sẽ có hiệu lực. Phù Lạc cắn răng, mặc một bộ y phục phong phanh, đứng ở trong gió lạnh thấu xương, bày ra tạo hình kinh điển của Marilyn Monroe(1), tự làm mình vui.

Có đôi khi cảm thấy nữ nhân tâm ngoan, so với động vật còn đáng sợ hơn. Rõ ràng sợ lạnh muốn chết, lại vẫn kiên cường cầm cự.

Giả bộ bệnh muốn gạt qua Long Hiên đế, đoán chừng là không thể, cho nên chỉ có thể tự ngược.

“Tổ Nguyệt, tại sao là người?” Long Hiên đế kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy Tổ Nguyệt đem nước trà đặt lên bàn.

Hôm nay vốn nên là Vô Tâm trực, Long Hiên đế nhớ rất rõ ràng.

“Hoài hoàng thượng, Vô Tâm hôm nay sinh bệnh.”

(1) Marilyn Monroe (1 tháng 6 năm 1926 – 5 tháng 8 năm 1962), tên thật là Norma Jeane Mortensen, là nữ diễn viên, biểu tượng sex và hình tượng pop nổi tiếng của nước Mỹ thế kỷ 20.

74. Chương 74: Cây Khô Gặp Mùa Xuân

Đáng tiếc một ngày này Phù Lạc cũng không chờ được kết quả mà nàng trông mong.

Ngày tiếp, lại một ngày nữa, cũng vẫn không chờ được kết quả nàng trông mong.

Thuốc tốt đồ rất nhiều, bệnh tình trần trọc tăng thêm, lại vẫn không chờ đến.

Cứ thế nửa tháng có dư.

Trơ mắt nhìn Tổ Nguyệt cô cô bởi vì mình ác bệnh quán thân, mà đế ỉnh đưa đến điện Dạ Lan. Điện Dạ Lan này cũng giống với lãnh cung của cung phi, cung nữ bệnh lâu không khỏi đều cũng bị đuổi đến nơi đây, tự sinh tự diệt, không thể để cho xúi quẩy của cung nữ lây nhiễm chủ tử trong cung.

Người ta nói, một đứa con sai, toàn bộ đều sa sút có phải đang miêu tả Phù Lạc hiện nay hay không.

Khổ nhục kể xem ra cũng thất bại, hơn nữa còn mang đi toàn bộ hi vọng của chính mình.

Điện Côn Dụ

Long Hiên đế nhìn thị nữ Vạn Toàn mới mang đến.

“Vô Tâm đâu?”

“Vô Tâm bệnh lâu không khỏi, Thái Y Viện sợ lây hoàng thượng, cho nên, Tổ Nguyệt cô cô mang nàng đem đến điện Dạ Lan.” Vạn Toàn cúi đầu đáp trả.

“Bệnh lâu không khỏi?” Long Hiên đế thấp giọng hỏi, “Không truyền thái y sao?”

Long Hiên đế lập tức ý thức được lời nói sai của mình, một cung nữ sinh bệnh thì căn bản không có tư cách truyền thái y, chỉ sợ là ngay cả y nữ cũng không thể truyền.

“Hoài hoàng thượng, đã truyền y nữ, nhưng cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp.”

Long Hiên đế “bổng” đứng dậy, “Vạn Toàn, uống nước theo trẩm hai mươi năm.”

Hắn anh tuấn đi ra ngoài, chỉ để lại Vạn Toàn một mình ủy khuất ở phía sau.

Có quy có pháp, mình là một thái giám sao dám tự tiện quyết định, truyền thái y bắt mạch cho cung nữ. Vô Tâm bị bệnh nhiều ngày như vậy, hoàng thượng đều chẳng qua hỏi, bệnh tình của nàng cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp, y theo cung quy, đem nàng mang đến điện Dạ Lan cũng không có gì đáng trách.

Có điều điện Dạ Lan cũng không rách nát như Phù Lạc tưởng tượng, nơi này từng ngọn cây cọng cỏ đều có một loại sinh mệnh thịnh vượng, trên giấy dán cửa sổ rách nát quét một tầng lại một tầng chấp vá, trong phòng tuy rằng bụi bặm, nhưng đồ vật lại chỉnh chỉnh tề tề.

Nhớ tới cung nữ trước kia từng ở trong này, các nàng nhất định chưa từng buông tha cho hi vọng, muốn có thể tiếp tục trở lại nơi phồn hoa kia.

Buông đệm chắn, Phù Lạc cố sức từ cái giếng trong viện kéo lên một thùng nước, bắt đầu quét tước vệ sinh, bất luận hoàn cảnh có bao nhiêu tồi tệ, cũng vẫn hy vọng có thể ở nơi sạch sẽ sinh sống, hoặc chết đi.

Bệnh tình của mình không nghiêm trọng lắm, nhưng cố ý không muốn uống thuốc, ở hiện đại, ai không thường xuyên bị cảm mạo. Cũng không biết có phải một người thân phận xuống thấp một thời gian, thân mình cũng tiện, trước kia khẳng định đã sớm đi nữa cái mạng, hiện tại ngược lại chịu được khổ nhục.

Đêm lạnh như băng.

Phù Lạc quỳ gối mà ngồi, hai tay ôm chân nhỏ, hai chân trần trụi, nhìn trắng sáng trên trời.

Mặt trời, bất cứ lúc nào nhìn thấy, đều có thể cho người ta ấm áp.

Mà trắng sáng, tâm tình tốt khi ngắm nó, cảm thấy thật dịu dàng, tâm tình xấu khi nhìn nó, lại lương bạc.

Hiện giờ Phù Lạc nhìn nó, lạnh như băng.

Nắn chí ngã lòng, nhìn nhân gian hết thấy đều khô héo.

Ngàn dặm cùng thiên quyên, không biết ánh trăng nơi thời không kia có phải cũng tròn như trước mắt mình hay không?

Trong mơ hồ, cảm giác trên mặt trăng hiện ra bộ dạng cha mẹ tiều tụy già cả.

Phù Lạc chân trần, đi ở trên mặt tuyết, thật muốn chạm đến ánh trăng tròn kia.

Với Long Hiên đế, mình cũng có thể hoàn toàn bỏ quên.

Hắn, không có tim.

Nếu có tim, đó cũng là trái tim bị thiên ti vạn lữ trói buộc, sớm nhìn không thấy bộ dạng vốn có của nó.

Chẳng qua bản thân cần cũng không phải là tâm của hắn,

Chỉ là một câu.

Hắn không rõ, chỉ cần một câu, có thể khiến một người đạt được hạnh phúc rất lớn, thế nhưng hắn lại keo kiệt được giống như Grandet(1).

Không rõ mình tại sao lại thất bại hoàn toàn như thế.

Là quá mức tự tin ư?

Quên điều kiện tiên quyết của khổ nhục kế.

Hay là, không phải bản thân rất ngu ngốc, mà là địch nhân rất狡 hoạt?

“Người là đang tìm chết ư?” Long Hiên đế nhìn thấy nàng chân trần đứng ở trong tuyết, thiên ngôn vạn ngữ đã nghĩ sẵn trong đầu đều hóa thành những lời này.

Cái gì gọi là cây khô gặp mùa xuân, cái gì gọi là giúp người khi gặp nạn, cái gì gọi là hi vọng, chính là những câu này.

(Ngộ cảm thấy ngộ có thể trở thầy cô giáo dạy thành ngữ.)

Có đôi khi lời nói ác so với lời ngon tiếng ngọt càng ngọt ngào hơn.

Phù Lạc xoay người, nước mắt ngập sương mù nhìn hắn, tùy ý hắn ôm mình trở về trong phòng.

Nhìn hắn đem chân của nàng nắm ở trong tay, dùng ống tay áo chà lau, tiếp tục để vào trong lòng ấm áp.

Nước mắt càng rơi càng hung.

Tâm lại càng ngày càng lạnh.

Nhớ tới một thân thoại.

Có ma quỷ bị chứa ở trong bình.

Sau khi người đánh cá cứu hắn, hắn nói như thế nào.

“Một trăm năm đầu tiên, ta thề, nếu ai tới cứu ta, ta sẽ để cho hắn có được tài sản phú khả địch quốc.”

“Một trăm năm thứ hai, ta thề, nếu ai có thể cứu ta ra, ta giúp hẳn làm Vương của thế giới này.”

“Cuối cùng một trăm năm thứ ba, ta thề, ai thả ta đi ra ngoài, ta sẽ báo đáp hẳn thật tốt: ta muốn tự tay chấm dứt sinh mệnh của hẳn!”

Phù Lạc ôm thật chặt eo Long Hiên để.

Khóc, hét, “Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà, van cầu người để cho ta về nhà ~”

Đây là lần đầu tiên nàng gào khóc như thế, bởi vì khóc chính là tiếng lòng, cho nên khóc đến đặc biệt chân thật.

“Nơi này không phải nhà của nàng ư?” Thanh âm của hẳn phẳng phất như từ nơi xa xôi truyền tới.

Phù Lạc ngẩng đầu, lắc lắc, không nói lời nào, nhưng nước mắt vẫn rơi xuống như mưa.

Lại cúi xuống, “Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà ~” khóc lớn kêu to, không còn chút khí chất quý phụ nào.

Long Hiên để thừa nhận nàng rằng cần, quyền đánh, chân đá.

Khóc mệt, đánh mệt, giương mắt lại mong tiến vào trong bể dục.

Tối nay, ham muốn hẳn càng thêm nóng bỏng, con người biến thành màu mực tím.

Lấy khách quan đánh giá, Phù Lạc hiện giờ tuyệt đối không được xưng là đẹp.

Đầu bù tóc rối, mặt xanh xao, trên mặt nước mắt tung hoành, còn có nước mũi không thể xem nhẹ.

Hắn dùng tay áo rộng lớn xoa xoa mặt Phù Lạc, nhẹ nhàng hôn lên phần môi, “Con mèo hoang nhỏ đã điên đủ rồi?”

Một đêm này hai người giống như cừu nhân xé rách lẫn nhau, điên cuồng.

Dùng khoảng nam oán nữ để hình dung hẳn cũng không quá đáng.

Cuối cùng, Phù Lạc cảm thấy Long Hiên để ở trên giường có thể có một chút khuynh hướng chịu ngược, đương nhiên bày ngược cũng là trò sở trường của hẳn.

“Ta đang sinh bệnh.” Phù Lạc không chút lưu tình cự tuyệt Long Hiên để cầu hoan lần thứ hai.

Đại khái là lý do rất đầy đủ, cho nên hẳn rất nghe lời phối hợp trở thành cái sưởi ấm.

Người ở điện Can Nguyên đã sớm sắp điên rồi, hoàng thượng lại có thể không ở trong tầm cung.

Vạn Toàn gấp đến độ xoay quanh, cuối cùng cũng nhớ đến một chỗ.

Điện Dạ Lan

“Hoàng thượng, nên lâm triều.” Vạn Toàn bỏ xuống toàn bộ thái giám, một mình đi tới một góc hoang phế này.

Hai người trong phòng đều bị đánh thức.

Long Hiên để đang định xuống giường, lại bị Phù Lạc ngăn lại.

Cái gọi là đặc quyền tùy hứng của nữ nhân, thỉnh thoảng tùy hứng sẽ gia tăng mị lực nữ tính. Phù Lạc tự kiểm điểm mình đúng là tùy hứng quá ít rồi.

Đầu lưỡi khiêu khích liếm lên hầu kết của hẳn, phát hiện nơi này là nơi mẫn cảm nhất của hẳn.

“Trẫm phải ~” Âm cuối bị Phù Lạc nuốt vào bụng.

“Nàng không phải bị bệnh sao?” Tươi cười của Long Hiên để khiến Phù Lạc cảm thấy kinh diễm.

“Bị bệnh thì không thể được à?”

Trong lúc nhất thời, phong cảnh kiều diễm lại hiện lên, Vạn Toàn mặt đỏ tai hồng đi xa.

Long Hiên để mười mấy năm qua lần đầu tiên lâm triều muộn.

Vừa muộn là một canh giờ.

75. Chương 75: Khách Sạn Năm Sao

Phù Lạc cũng không lập tức trở lại nơi địa phương hoa lệ kia.

Một là không thể vừa mới chuyển vào dưỡng bệnh, ngày hôm sau đã ra đi.

Thứ hai là cảm giác vụng trộm lén lút thật sự rất kích thích.

Long Hiên để đi rồi, Giang viện sĩ đại nhân của Thái Y Viện rất nhanh đã tới.

Tiếp theo hai tiểu nha đầu đến, đem chăn màn gối đệm toàn bộ đổi thành tơ gấm, vôi vôi vàng vàng tổng vệ sinh một phen.

Cái gọi là người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang, điện Dạ Lan này lụn bại như thế, cũng có chất ẩn cư.

Giống như nơi này không phải nơi cung nữ một đêm đầu bạc, mà là một chốn yên vui khác.

Sau khi trở lại trong cung, cũng chỉ có mấy ngày này là thoải mái nhất.

Kỳ quái nhất chính là, Bích Ngô Lộng Ảnh giống như từ hậu cung biến mất, tìm cũng không thấy bóng dáng. Hôm nay hai tiểu nha đầu đến hầu hạ mình đều là khuôn mặt xa lạ, cũng không phải Bích Ngô Lộng Ảnh mà mình đã sớm quen.

Phù Lạc âm thầm kỳ quái.

Tình yêu là một đóa hoa, cần phải lúc nào cũng tưới nước.

Cảm tình cũng là một đóa hoa, phải vất vả cần cù nuôi nấng, .

Phù Lạc cảm thấy cảm tình là giai đoạn sơ khai chủ nghĩa xã hội của tình yêu, tình yêu là chủ nghĩa cộng sản lý tưởng, tuy rằng không nhìn thấy nó thực hiện, nhưng cũng không ảnh hưởng mọi người bị ích lợi sử dụng — ví dụ Phù Lạc, hướng tới nó phấn đấu.

Mỗi người đều có phương thức phát tiết chính mình, có người thích xé quạt, có người thích uống rượu, có người thích high ca, cũng có người thích múa loạn.

Ngoài cửa sổ nhẹ nhàng hạ tuyết.

Điều khiến người ta không nhận được muốn hợp tuyết nhảy múa.

Cởi ra áo bông rườm rà rất nặng ra, mặc vào xuân sam hơi mỏng màu xanh, nâng cao tay áo, nhảy lên điệu múa không biết tên.

Chỉ cảm thấy tốc độ càng lúc càng nhanh, vũ bước lượn vòng càng lúc càng lưu loát.

Thân mình càng ngày càng nóng, cảm giác ấm áp làm cho người ta rất không thoải mái.

Đã bỏ vớ giày, chân trần đạp tuyết.

Trong ấm áp, hưởng thụ lấy rét lạnh từ lòng bàn chân truyền đến, hai loại cảm giác cực đoan, tạo nên mỹ vị cực hạn ngọt ngào thông cảm chua sót.

(Có thích ăn kem mùa đông không?)

Người kia tới vô thanh vô tức.

Cũng không ảnh hưởng giác quan thứ sáu của nữ nhân phát sinh tác dụng.

Sau khi hấn đi vào, điên vũ thành kỹ thuật nhảy duyên dáng nhất, có mong ngóng, có vui mừng.

Nhân loại, thị giác động vật.

Phù Lạc thở hào hển dừng lại, mắt ngậm thu thủy, trên mặt hoa đào, nhìn Long Hiên để một bộ thường phục xanh ngọc.

Hắn thở dài một hơi.

“Sao lại không đi hài?” Trên mặt có trách cứ.

Đầu ngón chân Phù Lạc bước lên mu bàn chân của hắn, đứng thẳng. Hai tay vòng qua lưng hắn, ôm trọn sau lưng.

Mặt đặt ở trước ngực của hắn.

“Như vậy cũng sẽ không lạnh, có ấm áp của người thật tốt.”

“Không chiếu cố bản thân như vậy.” Giọng điệu Long Hiên để có chút sùng nịch.

Phù Lạc vẫn cảm thấy vô luận bất kỳ nam nhân nào, trong lòng đều tiềm ẩn chủ nghĩa anh hùng.

Một nữ nhân sẽ không chiếu cố mình, nhất định so với một nữ nhân rất biết chiếu cố mình càng có thể giữ chân nam nhân hơn.

Nếu rất biết chăm sóc bản thân, hắn nhất định sẽ đem mình chìm nổi ở trong biển sâu của hậu cung.

Mà người, chính là cái phao của ta.

Tình yêu trò chơi, nữ nhân trời sinh sẽ chơi, chỉ có cao thấp là khác.

Phù Lạc đoán chắc hắn biết, cho nên tự đạo tự diễn một sân khấu kịch “Địa phi tiên vũ” duy mỹ.

Tuyệt trong suốt, phối với đôi chân trong suốt.

Phù Lạc cảm thấy trong thiên tính nhân loại đều có một chút thích chân.

Tỷ như mình, tỷ như Long Hiên để.

Đem hai chân để vào trong ngực của hắn, trong lòng đã tràn ngập khoái cảm vụng trộm yêu đương.

Một đêm này, hắn từ ngón chân hôn đến môi, mỗi một tác thân thể đều không buông tha.

Nếu trước kia là không cố ý hoan ái, như vậy hiện tại xưng là như cá gặp nước một chút cũng không đủ.

Hết thấy đều là bản năng.

Thân thể lạnh như băng của nàng, kích thích được động tác của hắn nhiệt tình hơn.

Không biết bằng hỏa lưỡng trọng thiên có phải cũng dùng phương thức như thế giải thích hay không.

Sáng sớm hôm sau.

Phù Lạc tính toán làm lại trò cũ, kết quả chỉ có thể hối hận không thôi.

Một lần sẩy chân để hận nghìn đời mà.

Vòng eo mềm mại cũng không thể lưu lại bước chân lâm triều của Long Hiên để.

Nhưng lưu lại một đồ khác.

Một cây roi dài.

Có điều bất hạnh nhất vẫn là,

Nó lại có thể chính là đầu sỏ buộc mình ở trên giường không thể động dậy.

Roi vòng qua bộ ngực, đi qua phía sau lưng, lại từ đùi quần ra.

Khóc không ra nước mắt.

Bên tai còn vang lên lời Long Hiên để vừa mới nói.

“Trẫm cũng là bị Lạc Nhi dẫn dắt, mới nghĩ đến roi.”

— thỉnh xem thêm lời đồn Không bát quái không thể sống của Phù Lạc về việc Long Hiên để diễn SM
Xem ra có đôi khi bát quái cũng cần phải lựa chọn nội dung.

Không khỏi nhớ tới thành ngữ “nhân quả báo ứng”.

(Thật sự có thể đọc Phù Lạc, học thành ngữ, ha).

Phù Lạc nhìn thấy nam nhân đáng giận kia mang theo ánh mặt trời đi vào.

Ánh mặt trời ở chung quanh hắn chiếu ra vòng sáng.

Giống như vẻ đẹp của thần.

Nghe nói Satan cũng rất tuần mỹ.

“Người, sao lại ~” Phù Lạc là muốn nói, hắn sao lại giữa ban ngày ban mặt đã tới rồi.

Hơn nữa trên người còn mặc triều phục minh hoàng.

“Mỹ vị ngày hôm nay, trẫm còn chưa hưởng dụng.”

Môi của hắn chuyển tiến ỏ chần, dừng ở trên quả anh đào mùa xuân.

“Rất đẹp.”

Hắn vạch mền, nhìn vào.

Hắn tùy ý trêu đùa, nhưng không muốn thỏa mãn.

Hắn điên cuồng tàn sát, nhưng không muốn dùng sức.

Nàng, cầm tù hai tay, lại không cách nào cầm tù dục vọng.

Nàng, cầm tù tình yêu, lại không cách nào cầm tù bản năng.

Chiếc roi thô bởi vì vận vẹo mà càng cọ xát làm đau người.

Nhưng không vận vẹo, lại ngứa đến mức lòng người cũng sợ.

Nếu nhất định phải lựa chọn giữa ngứa và đau, như vậy Phù Lạc nhất định là chọn đau.

Bất luận là dục vọng, hay là tình yêu.

Tình cảm mãnh liệt đi qua, hắn đau lòng vì Phù Lạc mà xoa lên da thịt thuốc mỡ giá trị ngàn vàng.

Phù Lạc đáy lòng thâm mắng, thần giữ cửa, hiện tại ngược lại rất hào phóng, giả mù sa mưa.

Cứ muốn giải thích rõ ràng, nếu giải thích hữu dụng, còn cần cảnh sát làm cái gì?

Nhưng hôm nay, hắn thậm chí cả giải thích cũng không có.

Yêu đương vụng trộm luôn duy trì đến khi Phù Lạc rời khỏi chốn yên vui tạm thời trong sinh mệnh này.

Từ sau sáng sớm ngày đó, Phù Lạc cũng không dám cố gắng giữ lại bước chân lâm triều của hắn nữa, xem ra tuy hứng thực sự chỉ có thể là thỉnh thoảng mới lâm.

Thủ đoạn mà hắn an bài, làm cho lòng người đủ sợ.

Trong những ngày sau này, hắn vì không lâm triều muộn.

Luôn lựa chọn hy sinh giấc ngủ của Phù Lạc.

Với mỹ danh, “Là nàng khiến trẫm thành thói quen.”

Có cái thói quen gì mà hai ngày đã có thể nhanh chóng dưỡng thành chứ.

Cũng không phải hít thuốc phiện?

Nhưng, nữ sắc cùng nam sắc có đôi khi so với Heroin còn kịch liệt hơn.

Có người nói, thời gian áp lực quá lớn, cần ình giảm bớt sức ép.
Hưởng thụ một chút nam sắc thỏa đáng, hẳn là được cho phép.
Phù Lạc nghĩ, thật là qua thôn này, sau này rất khó gặp được loại điểm này.
Nếu hiện đại là nam sắc ở sa mạc.
Như vậy Long Hiên để nhất định là khách sạn lớn cấp năm sao trong sa mạc.

76. Chương 76: Tình Ca Mùa Đông (thượng)

Mỗi lúc trời tối, thời gian Long Hiên để tới càng ngày càng sớm.
Ví dụ, đêm nay, Phù Lạc đang chuẩn bị rửa chân đi ngủ hẳn đã tới rồi.
Không giống mấy buổi tối trước, luôn đem Phù Lạc từ trong lúc ngủ mơ lôi ra.
Phù Lạc nhắc chân lên, tựa vào trong lòng Long Hiên để.
“Lúc chúng ta già, có thể sẽ giống như hôm nay nâng đỡ lẫn nhau, nương tựa vào nhau, lão công công rửa chân cho lão bà bà, lão bà bà đắp lưng cho lão công công hay không?” Phù Lạc ở trong lòng Long Hiên để kể rõ hi vọng.
“Nàng có thể nói thẳng, muốn trắm rửa chân cho nàng.” Long Hiên để rất dứt khoát nói.
Phù Lạc chớp đôi mắt, ý cười ảm áp dần hiện lên trên mặt.
Nhìn thấy Long Hiên để chậm rãi ngồi xổm xuống, kéo chân Phù Lạc để vào trong nước.
“Nước lạnh.” Phù Lạc phàn nàn.
Nhìn thấy Long Hiên để không hề nề hà đứng dậy ra cửa.
Không lâu sau, Long Hiên để lại bưng nước ấm xuất hiện.
Giờ khắc này, thực sự có chút ý tứ dù mặc long bào cũng không giống hoàng đế.
Phù Lạc dừng lại động tác Long Hiên để muốn ngồi xổm xuống, vì hẳn vén lên cổ tay áo, “Như vậy thì sẽ không bị ướt.”
Kỳ thật trong lòng Phù Lạc nghĩ chính là, như vậy lại càng không giống hoàng đế.
Trong quá trình này, Phù Lạc hưởng thụ nhất chính là đem hai chân để ở trên vải bông trong tay hẳn, mặc hẳn nhẹ nhàng lau khô nước, có một loại cảm giác sung ái.
Rửa xong, Long Hiên để ngửa người nằm ở trên giường.
“Tối phiên nàng, lão bà bà.”
Phù Lạc nói thầm, thật đúng là không chịu ăn một chút thiệt nào.
“Người phải lật qua mới có thể đắp lưng được.”
“Bây giờ còn chưa phải lão công công, cho nên thay trắm xoa xoa bụng đi.” Ngữ khí Long Hiên để đã tràn ngập ảm chỉ.
Không biết hàng đêm tưng dục có thể sẽ quá độ hay không đây?
Phù Lạc rất tò mò đạo dưỡng thân của hoàng đế cổ đại, có thể dưỡng ra được khí lực “cường tráng” như vậy.
Cái nghề này ở hiện đại nhất định rất có thị trường.
Một ngày này Long Hiên để tới thật sớm.

Còn mang theo một đồng lớn tấu chương, chắc là không ở điện Côn Dụ phê duyệt tấu chương, sau bữa tối trực tiếp tới đây.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Phù Lạc đã sớm cuộn vào trong chăn.

Nhìn thấy cái người sưởi ấm đến sớm như thế, hết sức cao hứng.

Mùa đông.

Phù Lạc đối với sự vật ấm áp luôn có lòng khoan dung đặc biệt lớn.

Cho nên để chúng ta tạm thời quên hết mọi thứ là không thoải mái đi, cùng chống đỡ mùa đông rét lạnh này.

Long Hiên để lấy cơ tứ chi của mình đều phải dùng để sưởi ấm tay chân lạnh lẽo vào mùa đông của Phù Lạc, cho nên Phù Lạc nhất định phải đọc tấu chương cho hắn nghe.

Chỉ nhìn hắn từ từ nhắm hai mắt, thập phần hưởng thụ, như con gấu ôm Phù Lạc, nằm nghiêng ở trên giường.

Nghe thanh âm của Phù Lạc mềm mại trong veo chậm rãi đọc, tấu chương khô khan ngày xưa, đã trở nên đáng yêu.

“Không đọc nữa, miệng khát quá.” Phù Lạc ném tấu chương tối nghĩa khó hiểu.

Lúc sau miệng anh đào nhỏ đã bị đầu lưỡi Long Hiên để cạy mở, hung hăng làm dịu một phen.

“Bây giờ còn khát nước không?” Thanh âm của Long Hiên để mang theo ý cười.

Phù Lạc mở miệng thở hổn hển, cảm thấy vẫn nên đọc tiếp thì tốt hơn.

“Cái chữ này ta không biết đọc.” Phù Lạc đem một tấu chương trình lên trước mặt Long Hiên để.

Chữ của quan viên này rồng bay phượng múa, nhận không ra một vài từ cũng không kỳ quái.

“Ta.” Long Hiên để nhẹ nhàng đọc lên.

Phù Lạc gật gật đầu, ánh mắt lóe lên lộ ra giả hoạt.

...

“Cái chữ này, ta cũng không biết đọc.”

“Yêu.” Long Hiên để quét mắt, đọc lên.

...

“Còn có chữ này.”

Long Hiên để nhìn thấy chữ “Ngươi” kia, giữ im lặng.

Nhưng tươi cười ở trên mặt dần lộ ra, càng lúc càng chói mắt.

Phù Lạc chỉ cảm thấy hắn cười rộ lên xuân về hoa nở, khe suối phá băng, hàm răng trắng đến chói mắt.

Tay Long Hiên để ôm Phù Lạc, càng lúc càng chặt.

Mỗi một đêm chấm dứt trò chơi, chắc là không cần lặp lại.

Nhân loại vì sao thích lặp lại trò chơi này như vậy đây?

Phù Lạc trong lòng thâm hận, hãm hại lừa gạt thất bại lần thứ nhất.

Một ngày này Long Hiên để không chỉ có người đến, còn mang theo một quyển sách.

Một quyển sách mà mỗi một hoàng tộc đệ tử cùng thê thiếp đều phải học tập.

Thánh chủ gia huấn

Đêm qua Phù Lạc bởi vì nhàm chán mà muốn đọc sách đã nhắc nhở Long Hiên để.

Hắn cảm thấy Thánh chủ gia huấn đúng là thứ mà Phù Lạc nên quy củ học tập.

Nhìn thấy cái này, lại nhớ tới lần đó bị đánh tay, rất đau.

Sống chết không muốn, đều không xong.

Cuối cùng thỏa hiệp, Long Hiên để đọc, còn nàng học.

Về sau mỗi một đêm Long Hiên để đều sẽ đọc một chương.

Từ đạo lý trị quốc, đến đạo lý trị gia, Thánh chủ đều nhất nhất nói tới.

Từ thân hiền xa nịnh, đến do tiết kiệm mà dễ xa xỉ, do xa xỉ mà khó tiết kiệm.

Rồi đến hoàng hậu các triều đại, nhi tức khoan dung, không ghen tỵ.

Nhưng lúc lật đến chương cuối cùng, sắc mặt Long Hiên để thay đổi, không tiếp tục đọc nữa.

“Vì sao không đọc?” Phù Lạc rất thích nghe thanh âm khàn khàn trầm thấp gợi cảm của Long Hiên để, đọc cái loại sách chính thống này, cường liệt đối lập, rất dễ làm cho lòng người rung chuyển.

Đặc biệt lúc chân Phù Lạc nghịch ngợm đặt ở phía dưới bụng của hắn thì thanh âm của hắn đọc lên Thánh chủ gia huấn cũng không nhàm chán như vậy.

“Đây là phần của đế vương các triều đại, chỉ có đế vương mới có thể xem.” Long Hiên để thản nhiên nói.

Tắt đèn.

Phù Lạc cuối cùng vẫn rón ra rón rén trộm mở quyển sách kia ra, nương theo ánh trăng, thấy rõ trên một tờ cuối cùng, duy nhất bốn chữ.

Tuyệt tình quên yêu.

Đây là một quyển gia huấn thế nào vậy! ?

“Không bằng chơi trò chơi đi?” Phù Lạc nhàm chán nhìn chằm chằm phía sau lưng Long Hiên để.

Hắn đang phê duyệt tấu chương, thư phòng của hắn đều dọn đến điện Dạ Lan.

“Nếu người thắng, để cho người muốn làm gì thì làm được không?” Phù Lạc ở một bên ném mị nhãn.

Long Hiên để dừng lại bút, “Được rồi, cho thời gian một nén hương.”

Đây đã là cực hạn của tên cuồng công việc này, Phù Lạc hiểu được.

Trò chơi rất đơn giản, chính là Phù Lạc ở trên lưng Long Hiên để viết chữ, hắn có thể đoán ra coi như thắng.

Ngón tay Phù Lạc ở trên lưng Long Hiên để, rõ ràng vạch lên, nàng rất sợ hắn đoán không trúng.

“Ta.”

“Yêu.”

Rốt cuộc một chữ người cuối cùng vẫn không đọc ra, bao phủ ở trong nụ hôn của Long Hiên để.

“Ta đã biết.” Thanh âm của hắn đã tràn ngập ảm áp.

“Đêm nay vốn muốn bỏ qua nàng.” Khoảnh khắc hắn tiến vào Phù Lạc đã nói vậy.

Tin người mới có quý.

Hăm hại lừa gạt lần thứ hai.

Thất bại.

77. Chương 77: Tình Ca Mùa Đông (hạ)

Phù Lạc không biết Long Hiên đến đến tột cùng là sủng ái toàn thân mình, hay là sủng ái nửa người dưới của mình.

Nhưng rất nhanh đã có phương pháp kiểm tra.

Nữ nhân mỗi tháng luôn có thời gian không tiện.

Tay chân Phù Lạc tới mùa đông, luôn đông lạnh như chạm băng.

Thời gian như vậy, lại càng thống khổ không chịu nổi.

Long Hiên để là biết hết thấy tình huống của thân thể mình.

Phù Lạc buông sách.

Chứng kiến bàn tay to đột nhiên để lên trên bụng mình.

Hắn lại vẫn nhớ rõ.

Những ngày tiếp theo, hắn so với trước kia còn tới sớm hơn.

Mùa đông ấm áp luôn làm cho lòng người đặc biệt mềm mại.

Có đôi khi lẳng lặng ôm ấp nhau,

Lại càng có thể cảm thấy dung hợp lẫn nhau.

Long Hiên để mở hai mắt sương mù, một bộ dạng nàng cần giải thích rõ ràng, liếc nhìn tròn mắt sáng trong suốt của Phù Lạc.

“Ta đói bụng.” Phù Lạc rất phối hợp sờ sờ bụng.

Long Hiên để xoa nhẹ cái trán, “Muốn ăn cái gì?”

“Muốn ăn xâu thịt dê nước.” Phù Lạc cao hứng ôm lấy eo Long Hiên để.

Lúc Long Hiên để nhìn chăm chăm, mặc vào áo bông rất nặng, mập mập giống như bánh bao, hai người tay trong tay đi về phương hướng ngự thiện phòng.

Phù Lạc ngựa quen đường cũ dẫn Long Hiên để, dùng chiêu bài hơn nửa đêm không muốn đánh động mọi người, lén lút đi tới phòng ăn.

Phù Lạc canh chừng.

Long Hiên để thực hiện ăn trộm, khinh công không dùng lúc này, thì đợi đến bao giờ.

Điện Dạ Lan.

Chất củi lửa, hai người ngồi ở trên ghế đá trong sân, thêm gia vị cho xâu thịt.

Nghe mỡ nhỏ trên ngọn lửa phát ra tiếng tí tách, ngửi trong không khí hương vị thịt cay, vô cùng muốn ăn.

Long Hiên để đem xâu thịt đã nướng xong đưa tới trong tay Phù Lạc, lẳng lặng nhìn nàng ăn như hổ đói.

“Ngày tốt cảnh đẹp thế này, nên có rượu ngon trợ hứng mới phải.” Phù Lạc vẽ nho nhã đi lên một câu.

Long Hiên để chỉ cười không nói, từ phía sau lấy ra một bầu rượu.

Phù Lạc cảm thấy tri âm thật tuyệt.

“Trúc Diệp Thanh ử mười năm?” Phù Lạc phẩm rượu, rồi uống vào.

Phẩm rượu, ở Xuyên Nguyệt lâu đã huấn luyện qua rất nhiều, chút này tự nhiên không đáng kể.

Long Hiên để thoáng kinh ngạc kiến thức của Phù Lạc đối với rượu.

“Trẫm, lúc còn trẻ thì xuất ngoại lịch lãm, cũng thường xuyên màn trời chiếu đất, dưới ánh trăng nường thịt phẩm rượu, phủ sáo làm tiêu, rất khoái nhạc.”

Mặt của hắn chiếu lên ánh lửa, lộ ra hoài niệm về những ngày tiêu sái khi còn trẻ, điều này chưa từng xảy ra, hắn lại có thể đối với mình mở ra nội tâm, đàm luận chuyện cũ của hắn.

“Tối nay, hoàng thượng có nhã hứng?”

Trăng sáng ngang trời, ánh sao rạng rỡ, trong màn tuyết, mỹ nhân như ngọc.

Long Hiên đế giống như cũng buông lỏng rất nhiều, ngay tại chỗ tạc trúc, chế thành một thanh sáo trúc thô sơ.

Tiếng sáo của hắn đẹp và tinh mịch tuần lãng, phóng túng mà không mất nội liễm, thiếu một chút khí phách, nhiều vài phần nhu tình.

Vang lên trong cung điện trống trải, càng thêm thôi thúc tinh thần người ta.

Trong nháy mắt này, Phù Lạc cảm thấy bọn họ giống như tiên lữ giang hồ, tiêu sái du đãng ở trong thiên địa.

Đáng tiếc giang hồ có không như ý của giang hồ, cung đình có trói buộc của cung đình.

Kiểm nhất thời, không tránh được một đời.

Bỗng nhiên muốn hát khúc Thiên nhai ca nữ(1) .

Chuyện xưa của Dịch tiên sinh và Vương Giai Chi(2), nhớ tới bỗng tuyệt tâm hàn.

Chân trời a góc biển

Kiểm a kiểm tri âm

Tiểu muội muội ca hát lang thối sáo

Lang a hai chúng ta là một lòng

Yêu a yêu a lang a

Hai chúng ta là một lòng

Gia sơn a nam vọng

Lệ a lệ thấm áo

Tiểu muội muội muốn lang mãi đến nay

Lang a hoạn nạn chi giao ân ái sâu

Yêu a yêu a lang à

Hoạn nạn chi giao ân ái sâu

Nhân sinh a ai không tiếc a tiếc thanh xuân

Tiểu muội muội như chỉ lang như kim

Lang a xuyên cùng một chỗ không rời nhau

Yêu a yêu a lang nha

Xuyên cùng một chỗ không rời nhau

Không biết sau khi mình rời đi, Long Hiên đế có phải cũng coi như chưa từng có người này hay không.

Có những việc đã trễ rồi, thì không thể sửa sai được nữa.

Nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp, khi đó hấn vẫn là Long Hiên đế cao cao tại thượng, lãnh mạc anh tuấn, mình vẫn là xuyên qua công chúa mới vào Viêm Hạ, đầy côi lòng khát khao, hấn chờ đợi nhu tình của nàng, cũng đủ để nàng bỏ xuống hết thấy, chìm nổi trong biển sâu của hấn.

Hiện giờ, chuyện đã lạnh, tâm đã băng.

Lưu dưới đáy lòng chỉ có một chút chấp nhất quyền uy nơi phương xa máu thân đúc khuôn.

Mọi chuyện mang theo tính toán, lúc nào cũng muốn tính toán, nói dối thành thói quen.

Hai người trầm mặc nhìn nhau.

Phù Lạc chịu không nổi cảm tình nhìn không rõ trong mắt Long Hiên đế.

Hoặc là không muốn thấy rõ cảm tình.

Phù Lạc cảm giác mình với Long Hiên đế, chẳng qua là sủng vật.

Hấn sủng ái mình giống như sủng vật,

Không có cảm giác kiên định, không có cảm giác an toàn.

Nam nhân là động vật thị giác, nữ nhân là động vật thính giác.

Nữ nhân luôn muốn nghe được cái gì đó, mới có thể tạo ra cảm giác an toàn cho bản thân.

Hoàng hậu Liên Nguyệt trước kia, có phải cũng là như thế hay không?

Trời sắp sáng.

Phù Lạc hoàn toàn không buồn ngủ, ở trong tiếng sáo của Long Hiên đế, đắp lên người tuyết.

Hai người tuyết, một người cao lớn uy mãnh, một người nhỏ xinh dựa vào, cùng đứng ở trong gió rét.

Phù Lạc rất hài lòng tác phẩm của mình.

Lại thấy Long Hiên đế động thủ đắp lên một người tuyết nho nhỏ khác.

Thân mình mập mạp, đầu tròn vo, ngây thơ động lòng người.

Tựa ở dưới chân hai người tuyết lớn, một nhà ba người, một hình ảnh ấm áp.

Ánh mắt hấn ngóng nhìn Phù Lạc, đã tràn ngập áy náy.

Nàng biết, đây là hấn im lặng giải thích.

Nàng nhào vào trong ngực của hấn, che dấu hai mắt khô cạn của mình.

“Hôm nay, cùng trầm hồi cung đi.” Hấn thản nhiên nói, chấm dứt mùa đông ấm áp này.

Phù Lạc rời khỏi thân thể hấn, “Được.” Về mặt tươi cười.

Có người nói tình yêu là chuyện hai người, hôn nhân là chuyện toàn gia tộc.

Phù Lạc ở điện Dạ Lan, phóng túng bản thân, hưởng thụ một lần hai người yêu say đắm. Nếu không phóng túng, chỉ sợ một thân cũng muốn hối hận khó ngủ.

Cùng nam tử như Hiên Áo yêu nhau thật sự rất hạnh phúc.

Nhưng cùng hoàng đế như Hiên Áo lấy nhau, thật sự rất thê lương, gia tộc của hấn quá mức khổng lồ, thê thiếp của hấn quá mức đa tình.

Duy nhất tiếc nuối chính là, trong lúc nàng quyết tâm phóng túng chính mình một hồi, cũng rốt cuộc không thể nhắm nháp tự do như lúc mới gặp, trong ngọt ngào mang theo chua xót trí mạng.

Cũng chưa từng thật sự phóng túng, chỉ sợ thật sự phải thâu đêm khó ngủ.

(1) Bài hát “Thiên nhai ca nữ” bản Cung Nguyệt hát

(2) Trong tác phẩm Sắc, Giới () của nhà văn nữ Trung Quốc Trương Ái Linh (1920-1995). Bối cảnh của tác phẩm vào lúc quân đội Nhật Bản chiếm đóng Trung Quốc trong Thế chiến thứ hai, xoay quanh một nhóm sinh viên yêu nước chống Nhật. Vương Giai Chi, một cô sinh viên của trường kịch nói Quảng Đông, được giao nhiệm vụ ám sát một nhân vật thân Nhật họ Dịch trong chính phủ Uông Tinh Vệ. Sử dụng bí danh Mạch thái thái trong khi Âu Dương Linh Văn vào vai Mạch tiên sinh, chồng cô, Giai Chi đã kết bạn được với vợ ông Dịch là Dịch thái thái, và sau đó quyến rũ được ông Dịch để tìm cách thủ tiêu. Tuy nhiên, khi gần gũi xác thịt với Dịch, Giai Chi đã yêu ông và cảnh báo ông khi đồng đội của mình tổ chức kế hoạch ám sát ông. Cuối cùng ông Dịch chạy thoát, âm mưu ám sát bại lộ, cả nhóm sinh viên kể cả Vương Giai Chi đều bị bắt và bị xử tử.

78. Chương 78: Khách Không Mời Mà Đến

Ngày kế, rất nhanh đã có người đón Phù Lạc quay về điện Can Nguyên.

Phù Lạc chỉ vội vàng ở điện Côn Dụ liếc nhìn Long Hiên để từ xa, thấy hần mặc thường phục, bộ dạng giống như muốn xuất cung.

Long Hiên để vừa mới đi, Dự vương phi đã đi tới điện Can Nguyên.

Mây như lá liễu đầu xuân, sắc mặt như hoa đào tháng ba.

Đôi mắt như thu thủy, lóe ra tinh quang.

Dự vương phi Thượng Quan Mật Tuyết cứ như vậy thướt tha đi đến trước mặt Phù Lạc.

Váy cừu trắng viền lông chồn tía, càng tô đậm khí chất thanh nhã xuất chúng được như trắng rời mây của nàng.

Năm đó Phù Lạc có thể xả thân cứu nàng, không để mỹ nhân cứ như vậy hương tiêu khải định cũng là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân thứ hai đương nhiên là bởi vì nàng ta được Long Hiên để thích, vì xuất cung, vì Long Hiên để cưng sủng, Phù Lạc tự nhiên là phải cứu của nàng ta. Dĩ nhiên tôn trọng sinh mệnh lại càng là một trong những nguyên nhân trọng yếu nhất.

Hiện giờ nghĩ đến, lại không biết có còn phen dừng khí kia không.

Lần trước, Phù Lạc vẫn là người ngoài cuộc, nhìn thấy người hoá trang lên sân khấu, rộn rộn ràng ràng, chỉ sợ kịch tình không đủ vui.

Lần này, Phù Lạc giống như cũng là người ngoài cuộc, nhưng là “Trong cuộc ngoài cuộc đều nổi trôi, Cũng như thắng bại vốn lòng người(1)”.

“Nô tì, vẫn an Vương Phi.” Phù Lạc quy củ hành một cái lễ.

Ân oán giữa nàng cùng Dự vương phi, kỳ thật hẳn nên đối diện.

Dự vương phi hận mình đã phí hoài muối muối của nà ta.

Nhưng mình cũng không hận nàng ta cướp đi con của mình.

Dù sao người sinh sát cuối cùng không phải nàng ta, mà là hần.

Lúc nữ nhân trách cứ một nữ nhân khác, kỳ thật hẳn nên trách cứ người nam nhân kia.

“Thật sự là nha đầu lạnh lợi thanh tú, bên cạnh ta thiếu một nha đầu như vậy, người nói có phải không, Tổ Nguyệt?” Dự vương phi nói với cung nữ bên người nàng ta.

“Dạ.” Tổ Nguyệt ở một bên cúi đầu.

Phù Lạc đẩy lòng thoảng chốc hiểu rõ hết thảy, vì sao Long Hiên để chân trước mới đi, Dự vương phi đã đúng lúc đến nơi như vậy.

Thì ra, Tổ Nguyệt, thị nữ ngây người gần mười năm bên người Long Hiên để, tại sao, lại có thể, là người của Dự vương phi?

Điều này rất không phù hợp tính khí Long Hiên đế.

“Không bằng để ta dẫn theo Vô Tâm cô cô đi thôi, chỗ của hoàng đế ca ca ta tự có công đạo?” Dự vương phi dịu dàng nói với Tổ Nguyệt.

“Vạn Tổng quản đi vắng, còn cần bẩm Thục Phi nương nương mới được.” Tổ Nguyệt đáp. Trước mắt Lăng Thục Phi chứng quản hậu cung, vốn Dự vương phi cần một nha đầu không phải việc khó, nhưng Vô Tâm là người bên cạnh hoàng đế, cho nên cần chỉ thị của Thục Phi đang nắm quyền hậu cung.

Lăng Thục Phi cùng phái Lan Hiên phi lấy Dự vương phi chống đỡ từ trước đến nay không hợp, Phù Lạc hi vọng Lăng Nhã Phong sẽ không đáp ứng.

Dùng đầu ngón chân cũng biết mình nếu đi theo Dự vương phi, chỉ sợ cũng thật sự lạnh ít dữ nhiều, Long Hiên đế khi nào thì mới trở về cung, sẽ vì mình cùng Dự vương phi khó xử hay không, hết thấy đều là ẩn số.

Đáng tiếc, đối mặt với việc cùng chung địch nhân thì từng là địch nhân cũng có thể hóa thù thành bạn.

Nửa tháng kiều diễm phong cảnh ở điện Dạ Lan kia, đã thiêu đốt bao nhiêu ánh mắt hậu cung.

Thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, nửa tháng đó nếu hoàng thượng không muốn để cho người ta biết, người hậu cung tự nhiên cũng nhất định làm bộ như không biết.

Nhưng hôm nay, nếu điện Dạ Lan đã trống không, trò chơi tự nhiên phải bắt đầu.

Dự vương phi khẩn cấp mang người đi, Lăng Thục Phi tự nhiên là nguyện ý phối hợp.

Tay không dính máu không phải là cảnh giới cao nhất ư?

Lăng Nhã Phong ở sau lưng cao hứng nhìn tuồng vui này.

Bất luận thắng hay thua, người thắng cuối cùng cũng sẽ là chính mình.

Dự vương phi động Phù Lạc, tự nhiên sẽ làm tổn thương tâm hoàng thượng.

Lăng Nhã Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ tử thanh nhã tuyệt lệ trước mắt này.

Luận dung mạo hai người ngang nhau, luận tài hoa, hai người không ai kém ai, nhưng luận địa vị trong lòng Long Hiên đế, Lăng Nhã Phong lại thua xa một đoạn như vậy, năng sao có thể cam tâm thua?

Phù Lạc, Vô Tâm. Lăng Nhã Phong có khi cũng không nhìn rõ tâm Long Hiên đế, không biết vị Phù phi ngày xưa ở trong mắt Long Hiên đế đến tột cùng vẫn là một quân cờ hữu dụng, hay có lẽ là một cảnh tượng khác mà nàng tuyệt không thể khoan dung.

Nhưng bản thân vẫn không thể mạo hiểm, Vô Tâm nhất định phải biến mất.

Phù Lạc không hề nề hà đi theo Dự vương phi về tới Dự vương phủ.

Đây là bi ai của nhân dân lao động thấp kém trong xã hội phong kiến, không có quyền lợi kháng án.

Dự vương phi đối với Phù Lạc ngược lại vẻ mặt giả nhân giả nghĩa, nhưng quanh thân lại vô cùng cừ hận.

Thượng Quan Mật Tuyết đem Phù Lạc giao cho bà vú Dung ma ma của Nhã Tuyết (Tha thứ năng lực đặt tên nghèo nàn của Đàng).

Dung ma ma từ nhỏ nhìn Nhã Tuyết lớn lên, yêu thương nàng đến mức bất luận kẻ nào cũng không thể so được.

“Dung ma ma, vị này chính là Vô Tâm cô cô từ trong cung tới, bà cũng đừng lãnh đạm, ngàn vạn lần đừng để cho Vô Tâm cô cô bị thương.” Sau khi Dự vương phi bỏ xuống những lời này, nhẹ nhàng rời đi.

Nàng ta biết, giao cho Dung ma ma, chính mình hết thấy đều có thể yên tâm.

Câu nói sau cùng biểu thị, không thể thấy tổn thương trên người Phù Lạc, bằng không sau khi Long Hiên đế tra hỏi tới sẽ không thể công đạo.

Người xung quanh, giống như cừu nhân giết cha đối đãi mình, Dung ma ma rất nhanh đã tìm được cách.

Thân mặc áo đơn, gội thêm nước lạnh, chân trần đứng ở trong viện trống trải.

Dưới trời tuyết “vi vu” rơi xuống.

Phù Lạc rất nhanh cong người ở trên mặt tuyết, lúc nhắm mắt lại chỉ nghĩ, nếu như có thể trở lại hiện đại, nhất định đến Hải Nam tìm công việc, nhất định phải là một địa phương hàng năm không thấy tuyết.

Trước kia chưa xuyên qua, có thể tự do hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt.

Sau khi xuyên qua mới phát hiện, thì ra nhân dân lao động ngay cả phong hoa tuyết nguyệt cũng không thể hưởng thụ.

(Cảm thán một chút chủ nghĩa xã hội thật tốt.)

Một đêm này không có trăng sáng, không có ánh sao.

Thời gian buồn chán trôi đi.

Có ai từng nói chờ đợi là một loại hạnh phúc?

Nàng ta nhất định chưa từng thật sự chờ đợi qua.

Điện Côn Dụ.

Vạn Toàn ở ngoài cửa điện đi qua đi lại, như kiến bò trên chảo nóng.

Long Hiên để từ sau khi lâm triều vội vàng xuất cung, rồi lúc hồi cung lập tức cùng các quân cơ đại thần mật đàm, không thể nào nghỉ ngơi.

Vạn Toàn nghe được tin tức Phù Lạc xuất cung cùng Dự vương phi, hít một hơi khí lạnh.

Không kịp lo lắng là ai tiết lộ hành tung hoàng đế, chỉ là sợ hết thấy cũng không kịp.

Đáng tiếc quy củ của Long Hiên để là,

Khi thảo luận sự tình trọng yếu triều đình thì bất luận kẻ nào cũng không thể quấy nhiễu, người vi phạm lập tức trảm.

Vạn Toàn là hiểu rõ Long Hiên để nhất.

Hôm nay thảo luận cơ mật, ngay cả nội thị cấp cao nhất bên người hoàng đế cũng không thể ở bên, tầm quan trọng này là không cần nói cũng biết.

Cho nên Vạn Toàn chỉ có thể lo lắng đứng ở ngoài điện.

Từ chạng vạng giờ Dậu đợi cho đến giờ Sửu, rốt cục nhìn thấy Long Hiên để bước ra cửa điện Côn Dụ.

“Hoàng thượng, Thực Phi nương nương hạ chỉ, điều Vô Tâm theo Dự vương phi.” Câu nói đầu tiên của Vạn Toàn đã điểm ra ba nữ chính trong chuyện này, đáng tiếc còn xem nhẹ một người.

Long Hiên để đột nhiên quay đầu, không thể tin được nhìn Vạn Toàn.

Nhưng hắn rất nhanh đã rõ ràng, hôm nay không thể trách được Vạn Toàn.

“Đi Dự vương phủ.” Long Hiên để lạnh lùng hạ lệnh.

“Nhưng, hoàng thượng, đã cấm đi lại ban đêm.” Vạn Toàn liên tục dùng ngón tay ra hiệu cho tiểu thái giám phía dưới nhanh chóng chuẩn bị, miệng vẫn muốn nhắc nhở hoàng đế, lúc này xuất cung là vạn phần không thích hợp.

Long Hiên để lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái, “Đắt Đạp Nguyệt cho trảm.”

Long Hiên để không chờ được Long liền quá chậm, lắc mình ngồi lên bảo mã “Đạp Nguyệt” ngàn dặm truy phong.

Đối Thượng Quan Mật Tuyết hắn hiểu rất rõ, đồng dạng Thượng Quan Mật Tuyết đối với hắn khẳng định cũng có hiểu biết, tối nay, hết thấy ngay tại tối nay, chỉ hy vọng, tất cả vẫn còn kịp.

(1) Bài thơ Đề đồng âm quan dịch đồ của Kỷ Hiểu Lam, thể thơ Thất ngôn tứ tuyệt.

Đề bức tranh xem đánh cờ dưới bóng cây ngô đồng

Bản dịch của Nguyễn Tôn Nhan

Trong cuộc ngoài cuộc đều nổi trôi

Cũng như thắng bại vốn lòng người

Sao được như tiên mê chẳng tỉnh

Gió xuân bướm bướm ngủ say hoài.

79. Chương 79: Quý Phi Của Trẫm

Vạn Toàn chạy lên đập vang cái vòng trước đại môn sơn son của Dự vương phủ.

Môn đồng nhìn thấy hai vị chủ tử đêm khuya tới chơi, một vị rất giống đại nội tổng quản Vạn công công, nhưng bởi vì cảm thấy rất không logic, cho nên mê muội, một vị khí vũ hiên ngang, giữa lông mày khó nén vẻ lo lắng.

“Dung tiểu nhân ~~ bấm báo.” Khi nói chuyện, vị chủ tử kia đã sớm bước vào đại môn, cũng không quay đầu lại tiến đến, hai chữ “Bấm báo” cuối cùng, bởi vì không người nào nghe, cho nên đặc biệt nhẹ.

Dự vương phủ vang lên tiếng bước chân hỗn độn, sớm đã có người thông tri phụ vụ Dự vương.

Vạn Toàn thường đến Dự vương phủ tuyên chỉ, đối với người trong phủ cũng coi như quen thuộc, lập tức bắt lấy một hai chủ sự, “Hôm nay Vương Phi mang mang Vô Tâm cô cô từ trong cung đến đây?”

“Vương Phi giao cho Dung ma ma.”

Dung ma ma, Long Hiên để có chút ấn tượng. Hình như là bà vú của Nhã Tuyết, tiến cung cũng mang theo, về sau Nhã Tuyết mất, đã thỉnh chỉ trở về Thượng Quan gia, Long Hiên để đặc biệt ân chuẩn.

Dung ma ma nửa đêm bị gọi dậy vội vàng, nhìn thấy Long Hiên đế, vội vàng quỳ xuống “Hoàng thượng vạn tuế.”

Lúc này, người của Dự vương phủ mới biết là Long Hiên đế đêm khuya đến đây, trong lúc nhất thời hô to “Vạn tuế” không ngừng.

Trái lại chủ nhân Dự vương phủ, Dự vương Hiên Lan vội vàng đi ra nghênh giá, không thấy Dự vương phi.

“Không biết hoàng huynh giá lâm ~~” Hiên Lan quỳ xuống đất xin được trị tội.

Long Hiên đế chỉ nhìn Dung ma ma, “Vô Tâm đâu?”

Nào biết Dung ma ma chỉ quỳ, không nói lời nào.

Vạn Toàn đi lên đập một cước, “Nô tài ngu xuẩn, hoàng thượng hỏi, lại dám không đáp.”

Nào biết Dung ma ma chỉ ngẩng đầu, rơi lệ đầy mặt, “Là nàng hại tiểu thư nhà ta, là nàng trừng phạt đúng tội.”

Long Hiên đế tâm “lộp bộp” rơi xuống, cảm giác không may càng ngày càng mãnh liệt.

“Đến hồi nha hoàn này.” Long Hiên để nói với Vạn Toàn.

Cuối cùng Long Hiên để ở sài phòng trong viện, tìm được Phù Lạc nằm ở trong đồng tuyết.

Long Hiên để ôm lấy Phù Lạc thân mặc áo đơn, đồng thành băng phi nước đại vào phòng khách.

Dự vương vội vàng sai người thêm bếp lò, nhóm lửa, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng rất rõ ràng chuyện có thể làm cho Long Hiên để đánh mất trạng thái bình thường, đêm khuya xuất cung nhất định không đơn giản.

Từ những lời của Dung ma ma cùng thái độ của hoàng thượng, phỏng chừng nữ tử kia hẳn chính là công chúa Ngọc Chân quốc gây nhiều ồn ào nhất trong cung gần đây.

Trong khoảnh khắc Long Hiên để cứ như vậy ôm chặt lấy Phù Lạc, dán tay trên ngực nàng không có chút cảm giác sinh mệnh dao động.

Máy móc ôm chặt nàng, quần chặt mền.

Lòng bàn tay chuyển vận chân khí uổng công.

Không dám tới gần hơi thở của nàng, sợ không có cảm giác hơi thở.

Đại phu của Dự vương phủ vội vàng tiến vào.

Sau màn che thân ảnh của đại phu cùng nha hoàn bận rộn.

Long Hiên để ngồi yên bên ngoài.

Trong ấn tượng, Phù Lạc rất sợ lạnh. Thích nhất nhìn nàng lúc ngủ, vô thức dựa vào mình, đắp máy chui vào trong lòng, tìm kiếm tư thế ngủ ấm áp nhất.

Lúc này, Dự vương phi Thượng Quan Mật Tuyết vui vẻ đi tới. Một câu “Y quan không ngay ngắn không gặp quân vương”, đã ngừng lại sự khuyên giải của Dự vương.

Nàng lúc này, giống như ban ngày, vinh quang chiếu người.

Long Hiên để nắm chặt nắm tay, chậm rãi đứng dậy.

Dự vương phi chậm rãi hành lễ, nhìn thẳng Long Hiên để, trả lời câu hỏi im lặng của hắn.

“Đây là chuyện mà hoàng đế ca ca sớm nên làm, Mật Tuyết chẳng qua là giúp hoàng thượng một phen mà thôi.” Ánh mắt của nàng, kiêu ngạo mà yếu ớt.

“Ba” một tiếng vang lên không trung, Dự vương phi lão đảo một cái té trên mặt đất.

Nước mắt của nàng không tiếng động chảy xuống, lại vẫn kiêu ngạo đứng lên.

“Không tôn tổ huấn, hoàng đế ca ca nhất định sẽ hối hận.”

Long Hiên để lạnh lùng nhìn nàng.

“Chuyện của trẫm, còn không tới phiên ngươi nhúng tay.”

Sau khi Dự vương phi đi xuống, ngay sau đó là đứng trừng phạt Dung ma ma.

Đối xử với người như nào thì đối xử lại với mình như thế.

Băng tuyết ngập trời, từng đạo nước lạnh gội xuống, không đến mấy canh giờ người có thể đông thành băng.

Thái y cùng y nữ đuổi tới phía sau vội vàng đi vào nội thất, lúc đi ra, Long Hiên để cảm giác mình giống như đang gặp phải thẩm phán ngày diệt vong.

Sau đó, giống như bọn họ mới là người có quyền lợi tối cao.

“Nhờ hồng phúc hoàng thượng, Vô Tâm cô cô đã tốt hơn rồi.”

Trước khi hồi cung, Long Hiên để hạ một đạo mệnh lệnh cuối cùng chính là để cho người ta ở bên người Dung ma ma đốt lửa.

Người không biết nói là tha thứ, người biết mới rõ đây mới là khổ hình lớn nhất.

Tiếng kêu rên của Dung ma ma vang lên trước cửa sổ Dự vương phi, thanh thanh cất cao, dần dần yếu đi.

Long Hiên để ôm Phù Lạc lên Long liễn, dùng thân mình sưởi ấm nhiệt độ cơ thể nàng, ngậm từng ngụm từng miếng ngậm, bón nàng uống thuốc.

Giống như đứa trẻ ôm lấy nàng, dùng hai má cọ xát khuôn mặt lạnh lẽo của nàng.

Hôm nay, Long Hiên để tuyên bố bãi triều một ngày.

Trên lý thuyết hy vọng Phù Lạc còn sống vô cùng nhỏ bé.

Nàng thậm chí thấy được bạch quang nghênh đón mình, duy nhất có thể xác định là nơi đó không có hơi thở cùng ấm áp của cha mẹ.

Phù Lạc liêu minh trốn tránh.

Bản thân buông tha cho cơ hội ngắm n soái ca ở cổ đại,

Thậm chí buông tha cho tôn nghiêm của mình,

Dùng máu cùng ngược đúc thành đích hi vọng, không thể cứ như vậy mà thất bại.

Nàng không cam lòng.

Lực lượng đơn bạc dần dần không thể chống cự bạch quang kia dẫn lực, thẳng đến khi một giọt nước mặn mặn ấm áp nhỏ vào trong miệng của mình.

Sau đó thân thể dần dần ấm áp lên, cảm giác được quang ảnh chớp hiện.

Bên người luôn có một ngọn lửa ấm áp, bao quanh chính mình.

Thẳng đến một ngày nào đó, hần đột nhiên không thấy.

Phù Lạc cố hết sức mở to mắt, không thể tin được thì ra định luật nữ xuyên qua thật sự tồn tại, bản thân lại vẫn còn sống.

Giường rồng điện Can Nguyên, nàng vô cùng quen thuộc.

“Nương nương tỉnh, nương nương tỉnh rồi, nương nương người đã ngủ mê hai ngày, cuối cùng cũng đã tỉnh.” Trong ngoài nhất thời lung lay, không thấy thân ảnh quen thuộc của Tố Nguyệt ở điện Can Nguyên, thay thế là hai cung nữ xa lạ.

“Nương nương?” Phù Lạc nhắc lại từ này.

“Hoàng thượng đã hạ chỉ, phong nương nương làm Quý phi, ban thưởng hào Phù.” Cung nữ kia lạnh mồm lạnh miệng đáp trả.

“Hoàng thượng đâu?” Lòng Phù Lạc có thất vọng, là vì tỉnh lại không nhìn thấy hần mà thất vọng sao? Phù Lạc tự giễu.

“Hoàng thượng đi Dự vương phủ xem Dự vương phi.” Vẫn là cung nữ lạnh mồm lạnh miệng kia.

Phù Lạc bởi vì giọt nước nhỏ trong lòng mà đề cao tâm, rốt cục lại khôi phục bình thường.

“Bởi vì buổi tối hai ngày trước Vương Phi sẩy thai.”

Lịch sử vẫn luôn như kỳ tích thích tái diễn.

Lúc trước sau khi cứu Dự vương phi, Long Hiên để ở bên người nàng ta một tác cũng không rời.

Hôm nay sau khi Dự vương phi tổn thương mình, Long Hiên để vẫn lựa chọn ở bên người nàng ta.

Lấy sử làm gương, vì sao nhân loại luôn mau quên như vậy chứ?

Cảm giác có ngón tay khê vuốt gương mặt của mình, Phù Lạc mở mắt.

Từng ở trong kế hoạch của mình cũng có một việc như vậy, chính là trước khi lâm chung, lừa phỉnh Long Hiên để nói ra ba chữ mình muốn, sau đó là có thể trở lại hiện đại.

Nhưng luôn không dám đặt cược, bởi vì muốn gạt được ánh mắt của hắn, phỏng chừng thật sự phải lâm chung thật.

Đáng tiếc cơ hội tốt hai ngày trước, mình tại sao lại không tỉnh lại chứ?

Hôm nay lại mở to mắt nhìn Long Hiên để trước mặt, không có mong muốn mừng rỡ như điên, chỉ là một ánh mắt thanh lãnh không thân.

Long Hiên để đưa tay vuốt ánh mắt Phù Lạc, để nàng nhắm lại hai mắt.

“Dưỡng bệnh thật tốt, Quý phi của trẫm.” Thanh âm của hắn không phải không có châm chọc.

80. Chương 80: Là Ai Đạo Diễn Tuồng Vui Này?

Long Hiên để ngồi ở trên ghế rộng rộng lớn ở điện Côn Dụ, Vạn Toàn không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, không có cảm giác phát ra tức giận.

Một loại bi thương bao phủ trong điện Côn Dụ, lạnh run tận xương.

“Hoàng thượng, nên nghỉ ngơi. Còn một canh giờ là lâm triều.”

Long Hiên để lúc này mới chợt hiểu, mình lại có thể ngồi yên hơn nửa đêm.

“Bãi giá điện Can Nguyên.” Thanh âm của hắn đã khôi phục trống trải, thanh lãnh, lập tức trở lại lãnh đạm của mấy năm trước kia.

Lại thành đế vương nắm trong tay hết thảy.

Nhưng, tối nay bãi giá điện Can Nguyên cũng làm cho Vạn Toàn rất kinh hãi.

Phù Lạc say ngủ không tự giác tới gần ấm áp, Long Hiên để quần chăn cho nàng, ôm nàng nằm ngủ.

Vô luận lòng của bọn họ có xa bao nhiêu, ít nhất thân thể là gần.

Sáng sớm hôm sau, Phù Lạc tỉnh khi Long Hiên để đã ngồi trên triều đình.

Nếu không phải gối đầu bên người hạ xuống, thật sự coi ấm áp đêm qua là một giấc mộng.

Trong mộng hắn vì sao phải nói: “Ta thật sự hối hận vì sao lại cứu nàng?”

Hiện giờ Phù Lạc cũng có chút không hiểu Long Hiên để, không hiểu châm chọc ban ngày của hắn, không hiểu ấm áp ban đêm của hắn.

Hắn trái lại khiến Phù Lạc không yên bất an, nói là vô tình, vì sao ban đêm lại như vậy, nói là hữu tình, lại lấy tình gì đổi lại.

Những ngày sau, Phù Lạc trở thành người chạm tay có thể bỏng ở hậu cung Viêm Hạ.

Cho dù quý như hoàng hậu, cũng không thể hàng đêm ngủ lại điện Can Nguyên tẩm cung của Long Hiên để.

Phù Lạc vừa vặn làm Quý phi không chỉ được ngủ lại, hơn nữa dường như còn muốn vĩnh viễn lưu lại.

Long Hiên để vung lên tay áo, cách trở nghị luận đến từ khắp nơi.

Đại lễ sắc phong Quý phi được an bài vào năm sau, Long Hiên để từng ở trước mặt mọi người, nhu tình mặt ý lời thề son sắt cam đoan với Phù Lạc, nhất định sẽ cho nàng một đại lễ sắc phong long trọng.

Tân niên đến, trong cung đã tràn ngập ngày hội vui mừng.

Long Hiên đế độc sủng Phù Quý phi hàng đêm ngủ lại điện Can Nguyên, hai người giống như vợ chồng bình thường cùng ăn cùng ở, dẫn tới một trận náo động trong ngoài triều đình.

Có điều “Tuyệt phù dung” làm cho người ta ao ước được trình lên năm nay.

Lưu quang bốn phía, cả vườn phiêu hương.

Năm nay Tuyệt phù dung Tuyệt phủ ở Tuyệt châu dâng lên, lấy hàn mai ngâm tơ một năm, hương huân nhập gấm, sinh sôi không ngừng, phương chế thành Tuyệt phù dung hồng nhạt.

Kỳ lạ là Tuyệt phù dung cống lên năm nay không còn là gấm trắng thuần sắc.

Nhưng khiến cho người ta ao ước không phải là Tuyệt phù dung giá trị liên thành này, mà là hoàng thượng tự mình làm Phù Quý phi thiết kế Tuyệt phù dung hồng phấn này thành bộ đồ mới tân niên.

Thiên hạ mọi người đều đang chờ đợi bộ đồ mới xuất hiện, khuê phòng ngoài cung đã sớm chuẩn bị kỹ càng, sẽ chờ đêm trừ tịch Phù Quý phi mặc “Phù Nhan” y xuất hiện, vội vàng phục chế thịnh hành sang năm.

Thương nhân khuê phòng cười ha ha chuẩn bị sang năm kiếm được đầy chậu đầy bát.

Đã nhiều ngày trong cung phàm là phi tần cung nữ đối với Phù Lạc tỏ vẻ bất mãn khó chịu thì toàn bộ đều gặp bất hạnh. Hiện giờ người nào không biết Long Hiên đế sủng ái Phù Quý phi tới tột đỉnh.

Thậm chí ban đêm xông vào Dự vương phủ, giận đánh Dự vương phi, cứu ra Phù Quý phi bị trọng thương, không ngủ không nghỉ hai đêm chưa chớp mắt, chỉ vì chờ đợi nàng tỉnh lại.

Phù Lạc ngồi ở trong điện Can Nguyên, cảm thấy nếu Long Hiên đế ở hiện đại, nhất định là một cao thủ, ngay cả mốt cũng bị hắn dẫn dắt.

Mà tình huống của mình, Phù Lạc cảm giác, tựa như nhảy vào khoảng không, làm cho người ta kinh hồn táng đảm, nghĩ nhất định có ngày có thể quay về, chỉ không biết là khi nào.

Ngoài điện Can Nguyên Long Hiên đế vì Phù Lạc xây dựng một vương quốc giống như đồng thoại, nàng thành nữ nhân nắm giữ quyền sinh tử của hậu cung Viêm Hạ, thậm chí có thể chi phối quyết định của Long Hiên đế.

Trước kia chuyện Long Hiên đế quyết định, tuyệt không ai dám khuyên can, có thể khuyên can.

Nhưng hiện giờ chỉ cần một câu của Phù Quý phi, Long Hiên đế có thể sủng nịch nhìn nàng, “Cứ theo ái phi đi.”

“Ái phi”, xưng hô thế này đã lâu trước kia Long Hiên đế cũng không dùng ở trên người Phù Lạc, chẳng biết đã trở lại từ lúc nào.

Tiếng gọi “Lạc Nhi” lại chẳng biết lúc nào đã biến mất vô tung.

Ánh mắt của hắn, Phù Lạc cảm thấy lại khôi phục màu sắc biển sâu Bắc Cực, thấy không rõ, sờ không được.

Cực kỳ giống khi mới gặp hắn.

Mà một màn này lại vẫn không phải cảnh tượng khi mới gặp.

Ban đêm, theo thường lệ điên loạn đảo phương, hắn không hề khiêu khích dục vọng nơi đáy lòng Phù Lạc, mà là không ngừng thỏa mãn hắn cần, một lần lại một lần, thẳng đến khi Phù Lạc khóc lóc cầu xin hắn, mới bỏ qua vào triều.

Từng hài hoà trong tình ái đã thiếu bớt cái gì?

Phù Lạc không biết.

Nghe hắn ban đêm ở bên tai nỉ non, “Ái phi, trầm thật sự cực kỳ yêu thích thân thể của người.”

Phù Lạc mong tiến vào đôi mắt trong suốt của hắn.

Nói đó có dục vọng đã bóng dáng.

Hắn và nàng đều không say tiến vào vực sâu tình cảm mãnh liệt.

Tình ái giống như thành thông lệ.

Cao ốc từng xây dựng lên trong phút chốc đổ sập, chỉ đổ thừa trụ cột quá kém.

Hi vọng quay về hiện đại càng cách càng xa, đến tột cùng là sai ở chỗ nào.

Hắn không phải nên ở dưới nhu tình nàng tử mĩ bố trí, cống hiển hi vọng về nhà của bản thân sao?

Trước đêm trừ tịch

Long Hiên để thiết yến ở Ngưng Lộ Đài, mời thanh lâu đường xa mà đến ca múa hiến nghệ, một mảnh thái bình.

Nữ tử ở giữa vũ đài mặc dù trang diệm đậm, Phù Lạc chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra nàng ta.

Miên Hương lâu, cô nương Hoa Diễm.

Một chén thuốc, nữ tử tuyệt đi hậu hoạn của mình.

Nàng vô cùng cố gắng, đáng tiếc không múa đến trên đài, mọi người đều tò mò năm nay sao lại tuyển vũ nương thấp kém như vậy hiển vũ ở ngự tiền.

Phù Lạc rõ ràng quay đầu, ánh mắt Long Hiên để ngưng lại.

Miệng run rẩy mở ra, không biết nên nói cái gì, hắn đều biết cả rồi.

Long Hiên để ở dưới con mắt chăm chú của mọi người ngậm lấy cánh môi khê run như đóa hồng đón gió của Phù Lạc, nuốt xuống lời của nàng.

“Trẫm, cái gì cũng không muốn nghe.”

Trong ánh mắt của hắn đã tràn ngập ý cười, giống như băng đao lạnh thấu xương chìm vào ánh mắt Phù Lạc, lại không thấy bất luận cái gì.

Bất đắc dĩ hay không, tình nguyện hay không.

Hắn lặng im đóng lại đại môn.

“Ái phi không thích điệu múa này sao?” Hắn cất cao giọng nói, không đợi Phù Lạc đáp lời, “Người đâu, đem nàng ta ném ra ngoài đánh, đem niêm phong kỹ phường của nàng ta, người liên can chờ để xử lý.”

Long Hiên để lời kéo tay Phù Lạc, người bên ngoài thấy hắn nhu tình mật ý, giận dữ vì hồng nhan, nhuộm đỏ hậu cung từng đôi mắt xinh đẹp mà biến hóa. Thế nhưng hắn lại không tiếng động nói ra, là người giết các nàng.

Biết rõ ngoan độc của hắn, nhưng Phù Lạc vẫn không thể không tự trách, vì sao từng ngu xuẩn cho rằng có thể lừa gạt hắn, ngu xuẩn cho là cơ hội mình có thể lừa hắn mở ra thời không.

Nàng cười rơi lệ, từng giọt đều rơi vào trong miệng hắn. Hắn thâm tình hôn khoe mắt đầy nước mắt của nàng, hoặc có thể nói là tham lam hôn lấy, tham lam muốn nàng rơi càng nhiều nước mắt.

Một hồi huyết tinh tàn sát trước đêm trừ tịch, lại thành giai thoại thâm tình của Long Hiên đế.

Thành thanh danh ác độc của Phù Lạc.

Hắn như ác ma khổng chế Phù Lạc, bởi hắn diễn xuất tuồng vui này, hắn từ diễn viên chính thành đạo diễn, nàng có thành quy tắc ngầm của hắn hay không?

81. Chương 81: Không Rét Mà Run

Trừ tịch

Phù Lạc ngồi ở trong điện Can Nguyên, nhìn thấy cung nữ đang cầm trong tay “Phù nhan” thứ vừa xuất thế đã vang danh thiên hạ, trong tên Phù Lạc có chữ phù, y này lại lấy Tuyết phù dung chế thành, người

trong thiên hạ đều cảm thấy quần áo gấm vóc này sinh ra đã nhất định là vì đương kim Phù Quý phi tồn tại.

Phù nhan, phù nhan, kể lại, kể lại(1). Không biết là hấn kể lại nàng, hay là nàng kể lại hấn.

Kiểu dáng của y phục rất đơn giản, tao nhã tôn quý. Là kiểu hở vạt lộ vai mà Phù Lạc thích, ở bên hông buộc thắt lưng đính trâm châu xanh nhạt lớn bằng trứng chim bồ câu, trừu nó ra cả bộ y phục không có bất kỳ trang sức thêu hoa, đơn giản trơn đến cùng. Nhuộm màu trắng hồng, Phù Lạc mặc vào giống như sen hồng trong đồng tuyết, ánh lên sắc tuyết rạng rỡ phản quang.

Cung nữ phủ thêm áo choàng dùng lông tuyết hồ chế thành cho Phù Lạc, búi Đôi vân kế, cài nghiêng một cây trâm cài đầu, sau kế là lưu tô hình nơ con bướm màu hồng nhạt do Tuyết phù dung chế thành.

Không có huyền tân đoạt chủ, ngược lại “Phù nhan” như sao tô điểm cho trắng thanh lịch mà không mất đi vẻ thanh xuân.

Phù Lạc từ đáy lòng yêu thích bộ đồ mới này, nếu không phải ở trong tình cảnh này, chỉ sợ thật muốn nhảy nhót, nhưng hiện giờ giống như mặc không phải là bộ đồ mới, mà là y phục dùng để trừng phạt.

Cung nhân báo lại, một đám phi tần cùng mệnh phụ triều đình đều chờ ở Ngự hoa viên, năm nay Long Hiên đặc biệt vào ngày trừ tịch, tổ chức “Bách hoa đua diễm hội”, mời cung phi cùng mệnh phụ triều đình vào ngày rét nhất mùa đông thưởng thức kỳ hoa dị thảo dùng ôn tuyền nuôi dưỡng ở Ngự hoa viên trong cung.

Lúc Phù Lạc đến, tất cả mọi người quỳ xuống đất hành lễ, ngày hội càng long trọng, lễ tiết cũng càng nghiêm khắc. Nhìn thấy mọi người đồng loạt quỳ xuống, thấp hơn mình một đoạn, cái loại cảm giác thân ở địa vị cao, bề nghệ nhìn chúng sinh này nhảy tới giữa lông mày, chẳng trách nhiều người tình nguyện giảm đập thi thể cũng muốn bò lên như vậy.

Lúc người cao cao tại thượng nhìn mọi người trước mắt như con kiến sinh tồn ở dưới chân người thì các nàng giống như chỉ là một món đồ chơi mặc người cao hứng an bài, mình nhìn các nàng lúc này, có phải cũng giống như Long Hiên để nhìn chính mình không?

Phù Lạc hít sâu một hơi.

Hoa Vi phu nhân nâng cao bụng run rẩy tiến lên, giữa lông mày không thể che hết vui mừng, một tay vỗ về bụng, giống như nếu rời tay, bụng sẽ rơi xuống mặt đất vậy.

Dự vương phi mặc y phục trắng thuần thêu mai, tế lễ đứa nhỏ mà nàng ta mất, thời gian không đúng lúc, tất cả mọi người chờ mong cự ái cùng tân sủng của Long Hiên để diễn long tranh hổ đấu một phen.

Dự vương phi giống như một nhánh hàn mai, thanh tú vươn cao, tao nhã lộ ra tươi cười. Cái loại tươi cười này khiến Phù Lạc cảm thấy trái tim băng giá, đó là tươi cười hiểu rõ bí mật nào đó.

Phù Lạc hoảng hốt chợt mặc ọi người vây quanh tiến về phía trước. Đây xem như lần đầu tiên sau khi hồi cung lấy thân phận phi tần đối mặt cung phi Long Hiên đế, nhìn thấy Lăng Thục phi phong tư yếu điệu, Ngọc phi cao quý thanh lịch, Hoa Vi phu nhân thơ ngây mê người, trong ánh mắt mỗi người đều cất giấu vắng vẻ, Phù Lạc chỉ cảm thấy trước kia giống như mộng ảo, còn may chính mình nằm mơ đều thanh tỉnh.

Đúng vào lúc này, đã thấy chúng nữ nhất thời yên tĩnh trở lại, trộm sửa sang lại tóc cùng vạt áo, Long Hiên để dẫn đoàn người đang đi về hướng này.

Phù Lạc chờ quỳ hô to “Vạn tuế”, trên đầu truyền đến tiếng “Bình thân” xa xôi, một bàn tay lớn đã đưa tới trước mắt Phù Lạc. Long Hiên đế ở trước mặt mọi người nâng Phù Lạc dậy, rước lấy tiếng xì xào bàn tán của mệnh phụ triều đình, nữ nhân bất luận là cổ đại, hiện đại, thanh niên, hay đã già, thì luôn hướng tới đồng thoại.

Long Hiên đế lướt qua y phục Phù Lạc, vừa lòng không cần nói cũng biết. Hấn ôm cả eo Phù Lạc, thân mật khăng khít.

“Ái phi, nàng nhìn ai tới này?” Long Hiên đế mang theo Phù Lạc xoay người nhìn phía sau.

“Thần, Ngọc Chân quốc Hàn Lập khấu kiến công chúa, chúc công chúa phúc thọ an khang.” Một nam tử trung niên mặc phục thị ngoại tộc tiến lên.

Long Hiên để quay đầu ý bảo Ngọc phi tiến lên, sứ giả Ngọc Chân quốc nhất nhất chào.

Lúc sau Hàn Lập mới chậm rãi nói tới, thì ra quốc vương Ngọc Chân quốc bệnh nặng, hoàng hậu cũng mệt mỏi ngã xuống, lão quốc vương hi vọng trước khi lâm chung có thể thấy công chúa một lần.

Về phần công chúa này lại không chỉ định người được chọn. Ngọc Chân quốc luôn dựa vào Viêm Hạ mà sinh tồn, quốc vương bệnh nặng, người thừa kế tự nhiên muốn được hoàng triều Viêm Hạ nhận thức, lão quốc vương muốn gặp công chúa một là tình cảm cha con, hai chỉ sợ cũng muốn thăm dò tâm Long Hiên đế.

“Ái phi không phải luôn muốn về nhà sao?” Long Hiên đế nói với Phù Lạc, “Trẫm lấy trung hiếu trị thiên hạ, tâm ý ái phi, trẫm tự nhiên muốn chuẩn.”

Không cho trả lời, không cho cự tuyệt, Phù Lạc không biết nguyên nhân Long Hiên đế làm như vậy, là lần thứ hai bị đuổi đi à?

Sắc mặt Ngọc phi có chút tái nhợt, Lăng Thục Phi tiến lên nhắc, “Hoàng thượng, Ngọc phi tỷ tỷ chẳng phải cũng là công chúa Ngọc Chân quốc ư?”

Long Hiên đế không mở miệng nói chuyện, Ngọc phi lay động vài cái, ngã trên mặt đất. Một là hiếu tâm khi toàn bộ hiếu nữ nghe thấy cha bệnh nặng, hai là tránh thoát vận mệnh rời cung.

Hôm nay dạ yến có thể nói khách và chủ tận hoan. Phù Quý phi phải về nhà thăm viếng, thật sự là chuyện may nhất hậu cung, phi tử Long Hiên đế sung ái nhất phải rời đi, chẳng phải là nên vỗ tay chúc mừng.

Chỉ để lại Phù Lạc ở trong lòng thâm nghĩ, mọi chuyện khó liệu. Muốn về nhà lại không phải trở về cái nhà này, chuyến đi này không biết sẽ xuyên nước hay không, cũng không biết sẽ gặp vận mệnh gì.

Chẳng lẽ, là trời cao đã định trước mình không trở về được, phải ở thời đại này chìm nổi, hay là nói trời uốn ban thưởng cái ước mơ tha thiết, ỉnh một nam phụ quốc sắc thiên hương.

Phù Lạc dưới đáy lòng thề, nếu gặp gỡ nam phụ, nhất định để hắn thăng cấp thành nam chủ. Lúc này đây, Phù Lạc cảm giác mình có chút trông mong đến bạch mã hoàng tử thể yếu nhiều bệnh.

Từ nay về sau tiểu ngạo giang hồ, nhân sinh có bao nhiêu thích ý.

Có người từng nói, Thượng Đế đóng một cái cửa sổ của người, nhất định sẽ mở ra cho người một cái cửa khác. Phù Lạc thấy bản thân trở về vô vọng, nếu có thể rời khỏi cung, cũng là lựa chọn không tệ.

Tâm tuyệt vọng đến muốn tự sát lại rút cuộc sống lại.

Sau dạ yến trừ tịch, Long Hiên đế ôm lấy Phù Lạc quan sát thịnh thế yên hoa. Ánh sáng vinh diệu rực rỡ khắp trời, rơi xuống đất lạnh băng tịch liêu, làm cho người ta xúc cảm không thôi.

Phù Lạc quay mặt nhìn về phía Long Hiên đế, nào biết hắn cũng đang nhìn mình.

Không biết có phải bởi vì liên quan đến cảm giác mình sắp rời khỏi hay không, dưới ánh khói hoa, tối nay hắn đặc biệt say lòng người, trừ bỏ ánh mắt không tính.

Ánh mắt của hắn thâm trầm phức tạp, đan xen không muốn cùng đoạn tuyệt, giống như lốc xoáy mê hoặc quần đi đề phòng của Phù Lạc.

Một đêm này, hết thảy lại trở về tốt đẹp.

Hắn thương nàng, yêu nàng, ở trên người nàng tạo ra từng đợt mê loạn.

Sau dịu dàng triền miên, trở về bình tĩnh. Thời gian bình tĩnh đều khiến người ta nhớ tới chuyện không vui.

Không biết có phải không khí đoàn viên kích thích Phù Lạc hay không, vừa nghĩ tới đầu sở trước mắt không khoan nhượng chặt đứt hi vọng của mình, đối với hắn lại vừa đá, vừa cắn.

Lúc này giống như dã thú cùng dã thú dây dưa, không phải gió đông thổi bạt gió tây, chính là gió tây áp đảo gió xuân.

Trong lúc thở dốc, chỉ nghe Long Hiên đế nói: “Nàng ác phụ này”

Hết thấy gần như bình lặng, chỉ thấy Long Hiên để mình đầy thương tích, khẽ ôm lấy Phù Lạc hoàn hảo vô khuyết, tuy rằng xanh xanh tím tím là khó tránh, nói: “Nàng lại uống rượu à?”

Phù Lạc cũng vụn phần tò mò, một đêm say đó mình và hắn đã làm như thế nào.

“Đã man giống như tối nay.” Long Hiên để nhẹ nhàng đáp.

Hiểu lầm lúc trước giống như đều tan thành mây khói, hai người lại nhớ tới điện Dạ Lan ảm áp.

Một đêm này liệu chết triền miên, tới mãnh liệt hơn, lâu dài hơn.

Bởi vì mừng một là ngày lễ pháp định của quốc gia, không cần lâm triều.

Phù Lạc nghỉ ngơi chỉnh đốn ba ngày, ổn định nguyên khí, nghênh đón nàng là xa liền rời đi.

Long Hiên để tự mình đưa tới ngoài cửa cung Hạo Thiên một cửa cuối cùng của hoàng cung Viêm Hạ, mang theo vô số kỳ trân dị bảo, Phù Lạc bước lên con đường “về nhà” của nàng.

Phù Lạc cười, yên lặng đối với Long Hiên để tạm biệt, không, là vĩnh biệt.

Sắc mặt Long Hiên để nặng nề nhìn nàng, phảng phất muốn đem một lần cuối cùng vĩnh viễn khắc ở đáy lòng.

Một cảm giác điềm xấu bao phủ Phù Lạc, đủ loại đêm đó cùng hôm nay của Long Hiên để, làm cho người ta không rét mà run.

(1) Phù nhan phúán và kể lại fūyǎn là 2 từ đọc gần giống nhau.

82. Chương 82: Vật Tất Có Chỗ Dừng

Đoàn của Phù Lạc vội vàng ra đi, chuẩn bị lại vô cùng đầy đủ.

Long Hiên để phái ba nghìn tinh binh hộ tống Phù Lạc về nước, tướng lĩnh dẫn quân Quan Tướng quân uy mãnh nghiêm túc, Phù Lạc bị hàn khí cùng sát khí quanh thân hắn đông lạnh không dám tới gần, người đi ra từ chiến trường, khí thế không phải người bình thường có thể so sánh.

Lần này Long Hiên để lại phái Hắc y nhân Liên Tinh đến hộ vệ Phù Lạc, khiến Phù Lạc biết kế hoạch chạy trốn lại khó khăn thêm một tầng.

“Tướng quân, thiếp thân có chút không khỏe, có thể dừng nghỉ tạm không?” Phù Lạc cho người dẫn Quan Tướng quân tới, vén rèm xe lên nói với tướng quân đang ngồi cao trên lưng ngựa bên ngoài.

“Hồi nương nương, nếu nghỉ tạm nơi này, sẽ không đến kịp trạm dịch phía trước.” Quan Tướng quân rất uyển chuyển cự tuyệt yêu cầu của Phù Lạc.

Ban đêm ngủ lại thì thị nữ thân thể khỏe mạnh nhắm mắt theo đuôi Phù Lạc, ngay cả đi tiểu cũng không buông tha.

“Các người đều lui ra cho Bồn cung.” Phù Lạc trừng mắt lạnh lùng nhìn, muốn dùng một chút quyền lợi thân phận.

“Hoàng thượng có lệnh, nô tì nhất mực không thể rời khỏi nương nương nửa bước.”

Phù Lạc không nói gì nhìn trăng sáng.

Cứ lẳng lặng nhìn, nhìn xem Long Hiên để rốt cuộc muốn diễn vở kịch gì, chuyện cho tới bây giờ liên quan đến tự do vận mệnh của bản thân thì mới phát hiện giống như côn trùng lâm vào mạng nhện, dù giãy dụa như thế nào, cũng không thể thoát khỏi.

Không rõ trong hồ lô của Long Hiên để bán thuốc gì.

Không dễ dàng mới thoát khỏi thị nữ, nhưng đi không đến một dặm, đã gặp phải Liên Tinh đang ôm kiếm đứng ở phía trước.

“Nương nương lạc đường à?”

Phù Lạc xấu hổ cười.

Đến tận đây, kế hoạch trốn chạy chỉ có thể tạm hoãn, xem xem trở lại Ngọc Chân quốc có thể giả chết hay không.

Phù Lạc cảm giác, Long Hiên để coi mình như tù phạm mà cầm tù, cùng áo gấm về làng cách biệt một trời.

Mình ở trong kế hoạch của hắn đến tột cùng là người sắm vai quan trọng như thế nào đây?

Đoàn người cơ hồ ngựa không dừng vó chạy tới Ngọc Chân quốc.

Trước mặt mà đến là con trai ruột hoàng hậu, đệ đệ ruột của Phù Lạc – Tam vương tử. Thái tử điện hạ giám quốc cũng không đến nghênh đón sứ giả hoàng triều Viêm Hạ.

Không rõ tình huống, Phù Lạc cũng không biết tượng trưng cho việc mình về nước.

Tranh đấu giữa trưởng tử do Nhu phi Ngọc Chân quốc sinh, cũng chính là thái tử điện hạ hiện giờ cùng Tam vương tử từ sau khi quốc vương bị bệnh ngày càng gay gắt.

Phù Lạc đến có phải tượng trưng cho lựa chọn của Long Hiên để không.

Đã nhiều ngày Phù Lạc chỉ im lặng đứng ở trước giường phụng dưỡng lão quốc vương, ông đã sớm thần trí mơ hồ, thỉnh thoảng thức tỉnh, cũng cực kỳ ngắn ngủi, chỉ cầm tay Phù Lạc, giống như là đang xin nàng nhất định bảo trụ Ngọc Chân quốc.

Những người khác đều bận rộn, không thấy bước vào nơi này nửa bước, lại càng không có người qua xem thực giả của Phù Lạc, mẫu thân của mình, vị nữ nhân bộ dạng bảy phần tương tự cùng mình kia, cũng chỉ vào lúc mới gặp mặt rơi xuống vài giọt nước mắt, sau đó thì dần thân vào tới trong tranh đoạt vương vị, Phù Lạc tuy rằng khờ dại nhưng cũng không tính là ngu xuẩn.

Biết rõ sự vô tình của thiên gia, nhưng vẫn bị ám lạnh trước mắt nhắc nhở rõ ràng.

Người xuyên qua thành công chúa, chắc hẳn mới là người xuyên qua đáng buồn nhất thiên hạ.

Đã nhiều ngày Vương Cung xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, vốn là Quan Tướng quân hiệp trợ Tam vương tử lấy được binh quyền cấm vệ của Vương Cung, quốc vương sau đó là hoàng hậu thỉnh cầu ngọc tỷ của quốc vương, ấn lên trên ngự chỉ không biết ai đã khởi thảo sẵn, quốc vương băng hà, Tam vương tử thuận lợi đăng cơ, tiếp quản binh quyền Ngọc Chân quốc.

Thật sự là hành văn liền mạch lưu loát, Phù Lạc không biết Long Hiên để đối với Ngọc Chân quốc đã bố trí tiến hành bao lâu, Quan Tướng quân vừa đến, thế cục trong quốc nhất thời nghiêng, Ngọc Chân quốc tuy rằng vẫn là Ngọc Chân quốc độc lập trên danh nghĩa, nhưng trên thực tế đã sớm thành hậu hoa viên của Long Hiên đế, chẳng trách hắn có thể cam đoan nếu mình ở bên cạnh hắn, hắn có thể không động Ngọc Chân quốc, động cùng không động thì có gì khác biệt.

Cam đoan của Quân vương luôn kèm theo điều kiện.

Phù Lạc thanh danh lại bay lên, trò chơi Long Hiên đế ủng hộ Tam vương tử soán quyền đến cuối cùng đều về trên người Phù Lạc. Quân vương vì nụ cười hồng nhan, ngang nhiên can thiệp nội chính quốc gia khác, giống như không còn là một vụ gièm pha, mà là tình sử nhà nhà đều biết.

Vương miện hồng nhan họa thủy này, Long Hiên đế vô cùng thoải mái đeo lên trên đầu Phù Lạc.

Trong lúc nhất thời nàng giống như thay thế hoàng hậu Liên Nguyệt, thành nữ nhân mà toàn bộ thiên hạ ao ước nhất.

Phù Lạc xé rách lòng mình. Long Hiên đế quả nhiên không hổ là cao thủ đùa bốn mưu quyền đế vương, nỗ lực đào móc giá trị lợi dụng lớn nhất của mỗi người. Mình có thể còn sống đến bây giờ, đủ loại dịu dàng trước kia, cũng là vì lợi dụng ngày hôm nay sao? Hết thấy đều thật đáng sợ.

Phù Lạc từng cho là mình chạm tới tâm hắn, nhưng hôm nay lại không xác định. Nàng không biết hắn lúc nào là thật, khi nào lại là giả, là nhất thời nảy lòng tham, hay là bố cục đã lâu.

Chính mình dùng cảm tình đến bày bố, hắn cũng không phải là không dùng cảm tình làm lợi thế, hai người đều vậy. Nhưng mà hắn có thể cao cao tại thượng tùy ý an bài, còn mình thì vô lực xoay chuyển trời đất, trừ bỏ xé rách tim phổi, lại không có chút biện pháp nào.

Cái loại cảm giác vô lực này, cái loại mãnh liệt này so với việc để nhân thần chết hồn tán chệnh lệch rất nhiều.

Phù Lạc sinh ở tân Trung Quốc, lớn lên dưới cờ đỏ, đã sớm quen địa vị cao thượng của phụ nữ Trung Quốc hiện đại.

Những ngày lưu lại Ngọc Chân quốc không dài.

Sau khi Tam vương tử đăng cơ, Phù Lạc không có quyền quyết định bị thị nữ nâng lên xa liền trở về.

Sớm buông tha giấy dựa, ở thời đại này, mỗi một lần giấy dựa chẳng qua là đổi lấy tuyệt vọng đêm khuya. Giấy dựa xuất cung, thất vọng trở về, giấy dựa hồi cung lại lần nữa thất vọng trở về, hiện giờ giấy dựa chạy trốn lại càng không thể hành động. Long Hiên để đoán chắc nhất cử nhất động của mình, giống như một con rối gỗ, theo hắn mà đi.

Thành Phá Lỗ ở biên cương phía tây Viêm Hạ.

Tòa thành này tiếp giáp giữa Viêm Hạ cùng Ngọc Chân quốc, một mình vươn ra, giống như bàn tay Viêm Hạ lộ ra, dụ hoặc Ấn Gia quốc láng giềng.

Đây không thể nghi ngờ là chỗ tuyệt hảo để xâm nhập vào bên trong Viêm Hạ.

Đoàn Phù Lạc tiến vào thành Phá Lỗ, Quan Tướng quân hạ lệnh ở đây tu sửa. Con đường rất nhiều thành thị đều qua mà không vào, cố tình ở nơi này vào thành, khiến Phù Lạc có chút kinh ngạc.

Bọn họ ở trong này gần hai ngày, không còn vội vã tiến lên nữa, giống như đang đợi cái gì.

Ban đêm, kèn lệnh lạnh lạnh vang lên cả tòa thành, các dân chúng bối rối trốn đi, tranh nhau nói tin tức đại quân Ấn Gia quốc xâm phạm.

Quan Tướng quân Quan Vân Uy lập tức phủ thêm chiến bào, nhắc lên chiến đao, đây mới là mục đích của vị tướng quân rong ruổi chiến trường này.

Liên Tinh từ nay về sau lại càng coi chừng Phù Lạc, một tác cũng không rời.

Phù Lạc chưa từng trải qua chiến tranh, ngay cả hình chiến tranh cũng rất ít xem, nhưng có thể nhìn ra tình huống thành Phá Lỗ càng ngày càng bất lợi. Ấn Gia quốc thế tới hung mãnh, không ngừng công thành, tướng lãnh thủ thành cố thành không ra, phát vô số tấu chương khẩn cấp, thúc giục triều đình phái binh tiếp viện, lại giống như đá chìm đáy biển.

Cuối cùng toàn bộ con đường bị chặn hết, cả thành Phá Lỗ thành một hòn đảo đơn độc, viện binh triều đình chậm chạp không đến. Binh lính sĩ khí lụn bại, bên trong thành lương thực cũng rất nhanh sẽ hết, dân chúng lo lắng bất an, thủ thành lại không thể mở ra cửa thành để cho bọn họ chạy trốn. Người một thành cứ như vậy trông coi một ngày sợ hãi qua một ngày.

Quan Tướng quân lâu ngày không thấy lại lộ diện.

Ra một đồng dao lý lớn, chủ yếu ý nói Phù Lạc hiện giờ thân là thê tử của đương kim Thánh thượng, cũng nên phân ưu cho quân vương, để nàng đến ủng hộ sĩ khí không còn gì tốt hơn.

Đúng vậy, không còn gì tốt hơn.

Nàng, là phi tử mà Long Hiên để sủng ái nhất.

Long Hiên để từng tự tay thiết kế y phục cho nàng, vì nàng giận dữ tàn sát cả kỹ phường, vì nàng giúp đỡ ca ca của nàng làm quốc vương kế nhiệm Ngọc Chân quốc.

Nàng ở trong này, triều đình sao có thể không phái binh tiếp viện. Long Hiên để đương nhiên muốn cứu nàng.

Thị nữ mang đến bộ “Phù nhan” vang danh thiên hạ kia, Phù Lạc không biết thì ra còn mang theo bộ y phục này. Hết thấy giống như đều đã an bài tốt, chỉ còn chờ nàng nhập vai diễn.

Đối mặt già trẻ một thành, đối mặt quan binh huyết chiến một thành, Phù Lạc không có lựa chọn.

Đứng ở trên cổng thành, giống như sen hồng lay động, phiêu dật như tiên. Dân chúng toàn thành tranh nhau đến ngắm nhìn vị nữ nhân hạnh phúc nổi tiếng thiên hạ này.

“Các tướng sĩ, hãy nghĩ cho thân nhân của chúng ta, thê tử con cái của chúng ta, hôm nay nếu chúng ta không thể bảo vệ thành Phá Lỗ, một khi người Ân Gia đánh vào, Viêm Hạ chúng ta trăm họ lâm than, vợ con chúng ta bị huyết tinh tàn sát. Chúng ta chỉ có thể liều mình ác chiến, bảo hộ người mà chúng ta muốn bảo hộ. Dân chúng thiên hạ đều là con dân thiên tử, hắn cũng nhất định sẽ như chúng ta bảo vệ thân nhân, bảo vệ chúng ta. Ta, Quý phi Viêm Hạ, Phù Lạc, thề cùng thành Phá Lỗ đồng sinh cộng tử.”

Cả tòa thành đều sôi trào, bởi vì lời thề của Phù Quý phi mà sôi trào.

Phù Lạc vì lời nói dối của bản thân mà tự trách, nàng đối với việc Long Hiên để có tiếp viện thành Phá Lỗ hay không thì một chút lòng tin cũng không có, chỉ là không có lời nói dối này, thành Phá Lỗ chỉ có thể nhanh chóng diệt vong, có nó, ít nhất còn có hi vọng.

Thần sắc Quan Tướng quân không chút bối rối, có cảm giác sứ mệnh cùng quang vinh đặc hữu của quân nhân, có một loại tinh thần cảm tử quân. Ánh mắt hắn nhìn Phù Lạc từ sau ngày đó thoảng đi. Mỗi một ngày đều “chiếu cố” Phù Lạc đi lên cổng thành, để tất cả mọi người nhìn thấy đương kim Quý phi nương nương đang cùng mọi người cùng nhau chống đỡ.

Trong thành những nam tử có thể đánh giặc đều cầm lên đao thương, phụ nữ và trẻ em thì chăm sóc binh sĩ bị thương.

Phù Lạc đứng vững ở đầu tường, nhìn thấy dưới chân máu chảy thành sông, nhớ tới đất đai Viêm Hạ, giật mình nghĩ đến, điều này chẳng lẽ chính là liên hoàn kế của Long Hiên để để ỉnh về nhà thăm viếng ư?

Bản thân giống như tấm gương của thành Phá Lỗ, mê hoặc tướng sĩ dân chúng bốn thành, cũng mê hoặc địch nhân Ân Gia quốc.

Hắn, sẽ không tới cứu mình.

Hắn, đương nhiên cũng sẽ không phái binh tới tiếp viện.

Ván cờ này hắn tỉ mỉ bố trí đã lâu, từ năm đó xuất cung dọc theo biên cảnh điều tra địa hình, đến Mỹ Nhân cốc cùng thiếu tộc trưởng Gia Nhung tộc mua bán, hiện giờ nghĩ đến, lần đó mua bán trừ bỏ chiến mã còn có cái gì, có phải là chờ Ân Gia xâm lấn.

Hay cho chính nghĩa chống lại xâm lược, ra trận nổi danh, chiến tranh đã thắng lợi một nửa.

Hắn, là muốn mình chết ư?

Phù Lạc bỗng nhiên quay đầu, nghĩ đến rất nhiều, nhưng vẫn không thể tưởng được hắn lại có thể hạ sát tâm.

Mình có phải nên cảm kích hắn không, để ỉnh chết đi quang vinh như thế, lưu danh bách thế như vậy.

Đại lễ sắc phong long trọng đó, có phải đồng thời cũng là lễ tang long trọng của bản thân không đây?

83. Chương 83: Về Sau

Lúc một người muốn giết người, người luôn có thể phản xạ có điều kiện giống như sinh ra ý chí chiến đấu.

Phù Lạc mất đi hết thấy hi vọng cũng từng nghĩ tới cứ như vậy mà chôn xương nơi chiến trường, nhưng sát ý của Long Hiên để khơi dậy cá tính không chịu thua của nàng, cố tình không thể để cho hắn như ý, cứ như vậy biến mất ở cái thế giới này, không ở trên tường đồng vách sắt của hắn khoét ra lỗ thủng, cho dù thân là quỷ hồn, chắc chắn cũng sẽ bởi vì chấp niệm quá sâu, mà không thể ngủ yên.

Phù Lạc tin tưởng cuối cùng Long Hiên sẽ nhất định sẽ không buông bỏ mỗi một tấc thổ địa mà hấn bảo hộ, chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi. Hiện giờ chỉ có thể tự cứu, để thành Phá Lỗ kiên trì đến ngày viện quân tới.

Người phải tự cứu, mới có thể để người khác cứu.

Những ngày lòng như lửa đốt trôi qua nửa tháng, binh lính tổn thất vô số, nam giới trong thành có thể trưng dụng vô luận già trẻ đều một lượt lên chiến trường, tên sắp hết, lương thực hầu như không còn, sĩ khí như bụi.

“Quan Tướng quân, Phù Lạc có một kế không biết có nên nói hay không?”

“Nương nương xin nói.” Ánh mắt Quan Uy nhìn chiến trường, cũng không coi trọng nhận định của một nữ tặc nhân gia.

Thẳng đến khi Phù Lạc nói ra phương pháp dùng thuyền cỏ mượn tên(1) mà nghĩ đến hình nộm thành lâu mượn tên trợ uy, hấn mới nhìn thẳng vào Phù Lạc.

“Nương nương cơ trí.”

Tốt xấu ta cũng là phụ nữ thời đại mới, mặc dù không trải qua chiến tranh, nhưng từ nhỏ đã được Tam Quốc Diễn Nghĩa hun đúc, địa đạo chiến trường lòi chiến xem qua không ít, lớn còn có vô số nữ cường nhân xuyên qua bày ra trước mắt, nhiều ít cũng có một chút thưởng thức.

Dùng thẳng hình nộm trên cổng thành, mặc quần áo binh sĩ, nhìn từ xa giống như người thật, khiến quân Ấn Gia không biết nội tình binh lực quân ta, lại còn có thể mượn tới vô số tên miễn phí, có sao mà không làm, tuy không thể trị tận gốc, nhưng cũng đủ để kéo dài mấy ngày cung cấp tên.

Tiếp theo, Phù Lạc kêu gọi dân chúng toàn thành quyên mỗ quyên rượu, lấy danh nghĩa hứa hẹn Quý phi, người hôm nay trợ Viêm Hạ thủ thành, mỗi người miễn trừ thuế khoá lao dịch năm năm. Bất luận là vì an toàn bản thân, hay là vì được miễn đi thuế khoá lao dịch, dân chúng toàn thành đều vô cùng tự nguyện. Chỗ quyên mỗ, rượu, đều dùng để gói vào trên thang mây công thành của Ấn Gia, sau khi châm đốt nhanh chóng hình thành lửa rồng, ngăn trở một lần lại một lần phá thành.

Tướng sĩ thủ thành phòng ngự thu phát chẳng qua là bắn tên hoặc ném đá, những tảng đá lớn lớn nhỏ nhỏ trong thành cơ hồ hầu như không còn, ánh mắt Phù Lạc liếc về phía “Phủ Đạo Đài tam châu” quân quân chính ba châu, đây cũng là phủ đệ của quan trên lớn nhất thành Phá Lỗ, Tông nhị phẩm, so với Quan Tướng quân ước chừng còn cao hơn một phẩm. Trong thành nhà dân đa số xây bằng bùn đất, chỉ có phủ Đạo Đài là dùng đá vuông chắc chắn xây thành, Phù Lạc không chút do dự để cho người ta hủy đi phủ Đạo Đài, cung cấp đá tảng cho tướng sĩ phía trước.

Có điều khẩn yếu nhất vẫn là vấn đề lương thực. Người toàn thành đều không thể ra vào, cố thủ thành, nhiều miệng ăn như vậy, lương thực rất nhanh sẽ hết. Đồ có thể đã sớm ăn hết, cũng có nhiều người ăn rễ cỏ vỏ cây.

Phù Lạc đi đến lương thương Viên Ký lớn nhất thành Phá Lỗ, hiện giờ toàn bộ hi vọng đều đặt ở trên gian thương tích lương, lần đầu tiên kỳ vọng gian thương đầu cơ tích trữ như vậy.

Dân chúng toàn thành đói, chuột toàn thành cũng đói, chỉ riêng chuột Viên phủ vẫn đều tai to mặt lớn, nghe được tuyển báo, nhường Phù Lạc thả lỏng phân nửa, tìm tới lão bản Viên Ký.

Ngoài ý liệu chính là, Viên lão bản cũng không phải một lão nhân tai to mặt lớn, mà là một nam tử trung niên nho nhã nhẹ nhàng.

“Viên lão bản, Phù Lạc hôm nay tới cửa chỉ cầu Viên lão bản có thể cứu dân chúng toàn thành.”

“Nương nương đừng nói như vậy, Viên mỗ có tài đức gì, mà có thể cứu dân chúng toàn thành?”

“Lương thực trong thương khố Viên lão bản chính là hi vọng của dân chúng toàn thành.”

“Nương nương nói đùa, Viên mỗ mấy ngày trước đã quyên ra toàn bộ lương thực, nào còn tồn lương?”

Phù Lạc cười nhạt không nói, chỉ để cho người ta trình lên mấy con chuột lớn to béo, khuôn mặt bình tĩnh của Viên lão bản nhất thời nổi lên gợn sóng.

“Không đối gạt nường nường, Viên mỡ là người làm ăn, tự nhiên muốn vì bản thân mà tính toán. Viên binh triều đình này rất lâu không đến, thành Phá Lỗ này chỉ sợ ~~~ Viên mỡ tự nhiên muốn vì chính mình mà lưu lại một con đường sống.”

Phù Lạc nghe hiểu lời ngầm của hắn, vô luận triều đại thay đổi thế nào, hắn chỉ cầu sừng sững bất động mà thôi.

“Viên lão bản, kim thượng đẳng cơ hơn mười năm, thực lực quốc gia mạnh yếu, kim thượng trí ngu, Viên lão bản hẳn là so với nữ tặc nhân gia ta đây rõ ràng hơn. Viên binh chậm chạp không đến, tất nhiên có kim thượng an bài diệu kế. Thiết nghĩ quân Ân Gia hung hăng càn quấy không dừng mấy ngày. Viên lão bản hôm nay giúp đỡ dân chúng, trợ giúp Phù Lạc, hoàng thượng tất nhiên sẽ không bạc đãi Viên Ký.” Phù Lạc rõ ràng biết khẩu hiệu trợ giúp dân chúng cũng không thể khiến Viên lão bản trước mắt ra sức, chỉ có thể nói là trợ giúp chính mình, mới có thể làm cho vị thương nhân này động tâm.

“Không dám, xin hỏi nường nường sẽ không bạc đãi Viên Ký như thế nào?”

“Hôm nay lão bản hiến lương thực, ngày sau nhất định trả lại gấp đôi.”

Lại chỉ thấy Viên lão bản lắc đầu, “Tiểu nhân hi vọng kim thượng có thể miễn trừ thuế năm năm cho Viên Ký.”

Phù Lạc không chút do dự đáp ứng, cũng không biết ý nghĩa miễn trừ năm năm thuế.

Trừ bỏ viết giấy làm chứng, Phù Lạc còn từ trên lỗ tai tháo xuống khuyên Minh Nguyệt làm tín vật, thành công mượn được ba nghìn thạch lương thực.

Tình thế càng ngày càng gấp cấp, quân Ân Gia công kích càng thêm kịch liệt, mắt thấy thành khó thủ, ánh mắt Phù Lạc nhìn Liên Tinh bên người. Cái gọi là bất giác bất vua, cũng nên để võ lâm cao thủ hiện thân.

Sau khi Liên Tinh biết ý đồ Phù Lạc, cũng không trì hoãn, vì nước quên mình luôn là lòng hăng hái của nam nhi anh hùng. Lúc Phù Lạc nhìn thấy Liên Tinh trọng thương mà quay về thì chỉ có thể nén giận khờ dại của mình, ông trời cũng không đứng ở bên nữ xuyên qua, cũng không nguyện ý bồi dưỡng một đời nữ quân sự anh hùng, mà mình cũng quả thật không phải vừa mới liệu.

Liên Tinh từ trong lòng ngực cố sức lấy ra một cái bình ngọc giao cho Phù Lạc, sau khi nói ra một câu quanh quẩn ở trong đầu Phù Lạc thì hôn mê.

Ngọc mê ly, mười giọt Ngọc mê ly đủ để cho người ta tức thì trí mạng, vô tri vô giác, chỉ có hoàng thất vì ngăn ngừa chịu nhục mới có thể hưởng dụng thịnh yến này. Long Hiên đế đã sớm đưa cho Liên Tinh, một khi thành bị phá, hầu hạ Phù Quý phi uống xuống. Hiện giờ Liên Tinh tự thân khó chống, chỉ có thể giao cho Phù Lạc.

Đây đã là ngày cuối cùng của thành Phá Lỗ, từ âm thanh xô cửa thật lớn, cánh cửa gỗ nặng cầm cự đến mỗi một rốt cục ngã xuống. Dưới thành tên bay bắn về phía cổng thành, hết thấy cũng có thể chấm dứt.

Phù Lạc cảm giác mình nhẹ bay xuống dưới cổng thành, trong quá trình rơi xuống, xuất hiện trước mắt lại là bờ hồ Tiếp Thiên, trên thuyền rồng, hẳn vì mình cẩn thận đi giày, nếu thời gian có thể dừng lại ở một khắc này thì thật tốt, dừng lại ở thời khắc mới gặp kia.

Hắn, vẫn là nam nhân làm cho người ta nhìn thoáng qua đã luyến tiếc nháy mắt, nàng, vẫn là nữ nhân tràn ngập chủ nghĩa lãng mạn khi xuyên qua.

Tiếng vó ngựa rung trời vang tận mây xanh, một mảnh màu vàng hình mây tam giác đột phá quân Ân Gia chính tề, như mũi tên cấp tiến, quân Ân Gia như thủy triều gặp núi mà lui bước, hiếm có chính là đám mây màu vàng tiến lên lại vẫn có thể bảo trì đội hình không thay đổi.

Nếu như là lão nhân của hoàng triều Viêm Hạ, thấy một màn như vậy nhất định biết là quân Kim Giáp bí ẩn nhất tinh anh nhất của hoàng thất xuất hiện. Do hoàng hậu Liên Nguyệt một tay xây dựng, lúc Viêm Hạ thống nhất lập được quân công hiển hách, Viêm Hạ trong vòng ba trăm năm chỉ xuất hiện vài lần mà

thời, hôm nay, lại có thể hiện ra ở trước mắt mọi người, vẫn như trước kia thể hiện phong thái Chiến thần không thể dao động của nó.

Ánh mắt Phù Lạc chỉ thấy Kim Giáp chói mắt dưới ánh mặt trời, khoảnh khắc nhắm mắt rơi vào trong lòng thô ráp. Hắn, mang theo mặt nạ hoàng kim chế thành trước, chỉ lộ ra đôi môi bạc tình trước sau như một.

Giờ khắc này lại nghĩ đến tiên tử Tử Hà(2) chờ mong nam tử đạp lên thất thải tường vân tới cứu nàng.

Nhắc lên mặt nạ của hắn, nơi đó có khăn trương mà mình chưa bao giờ thấy qua.

Tay không trải qua đại não giờ lên, xuất khí lực lớn nhất của bản thân, hung hăng đánh lên trên mặt hắn, ấn ra năm dấu đỏ hồng.

Hắc ám đến mức được hoan nghênh như thế.

Không muốn nhìn vẻ mặt của hắn, không suy nghĩ hậu quả của một tát này. Chỉ là toàn bộ oán hận cùng sợ hãi ở trong nháy mắt vỡ òa mà ra.

Nhưng người dù sao cũng phải tỉnh lại.

Hắn, ngồi ở bên giường của mình.

Nhìn thấy gương mặt không chút thay đổi, cặp mắt biến sâu, người này cứ như vậy nghênh ngang muốn giết mình, lại nghênh ngang tới cứu mình. Lúc giết người có thể không hỏi mình có nguyện ý hay không, nhưng khi cứu người người vẫn nên hỏi một chút đối phương có nguyện ý hay không chứ.

Phù Lạc lại giơ tay lên, trong nháy mắt cảm thấy thì ra đánh người cũng sẽ nghiệm.

Hắn cầm cổ tay Phù Lạc, “Hận lắm? !”

Phù Lạc nghĩ thầm, đây là câu khẳng định. Đáng tiếc chuyện cho tới bây giờ, lại ở trước mặt hắn mang theo mùi huyết tinh xơ xác tiêu điều trên chiến trường, vẫn không thể thống khoái đáp ra từ “Đúng”.

Sợ chết, muốn sống, là bản năng con người.

“Tốt lắm, lắm, cũng hận nàng.”

Không cách nào hình dung tâm tình giờ khắc này của Phù Lạc, hắn, lại có thể dám nói ra lời như vậy.

Lời nói đã không còn chứa nổi phần nộ, Phù Lạc dùng sức đánh về phía Long Hiên để đi tới cạnh cửa, hung hăng cắn lên trên cánh tay của hắn, mãi đến khi nếm được hương vị ngòn ngọt của máu.

Hắn lẳng lặng đứng ở nơi đó mặc cho nàng chết cắn, nàng, hôn xong, nhìn thấy áo dài màu trắng trên tay hắn mờ mờ có vết máu, nhìn hắn phủ thêm chiến bào đi lên cổng thành, từng bước một vững vàng mà tự tin.

Phù Lạc xoay người, đánh lên trên giường, sau khi xuyên qua lần đầu tiên thống khoái đầm đìa đau khóc thành tiếng, khóc mãi đến khi miệng lưỡi run lên, thiên hôn địa ám mới bằng lòng nghỉ tạm.

“Long Hiên đế, ngươi là đại hỗn đản.” Phù Lạc ở trong phòng khóc cười mắng to.

Sau đó thật lâu chưa từng lên tiếng.

“Phù Lạc, ngươi là đại đần độn.” Nàng, đột nhiên cất cao thanh âm, khóc chửi chính mình.

Lúc sau, lại khóc không ra tiếng, chỉ có thể mặc cho nước mắt chảy xuôi.

(1) Thuyền cổ mượn tên: Một biến thể của kế thứ nhất Man thiên quá hải (Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn) trong Ba mươi sáu kế Binh pháp Tôn Tử được Gia Cát Lượng dùng để lừa lấy tên của Tào Tháo trong trận Xích Bích.

(2) Tiên tử Tử Hà: nhân vật trong phần hai của Đại thoại Tây Du (Tân Tây du ký).

84. Chương 84: Chủ Bộc Hoa Lệ

Phù Lạc lẳng lặng ở trong phòng dưỡng thương, Long Hiên để gần như vẫn đứng ở trên cổng thành, chỉ huy đánh địch. Một đám dân chúng không trải qua huấn luyện gì tạo thành quân đội, ở trong tay của hắn lại có thể cũng ra hình ra dạng, không còn là đạo quân ô hợp.

Cái gọi là ngàn quân dễ có, một tướng khó cầu đại khái chính là như vậy.

Hoàng đế tự mình đến, dân chúng toàn thành đều sôi trào, hi vọng của thành Phá Lỗ là không cần nói cũng biết.

Quân Ân Gia cũng sôi trào, Thái tử Ân Gia vốn định bỏ thành quay về lại dứt khoát kiên quyết lưu lại, nếu như có thể ở thành Phá Lỗ giết Long Hiên để, vậy trận chiến tranh này, Ân Gia sao có thể thua.

Hiện giờ Phù Lạc mới biết, viện quân mà Long Hiên để mang đến cũng không phải nhiều, mà chỉ là một vạn tinh binh, đại quân Viêm Hạ còn ở hậu phương.

Mấy ngàn kỵ mã mà quân Kim Giáp mang đến đều thành thức ăn trong bụng mọi người, lại lần nữa giảm bớt đói khát.

Một đám binh lính dẫu vào đây giữ vững ở trên cương vị, thần sắc kiên nghị, không hề sợ hãi, bọn hắn đối với thắng lợi của trận chiến này đã tràn ngập tin tưởng.

Chính khí thế này đã ủng hộ mọi người.

Có những người không cần nói bất luận lời nào, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, đã giống như một tòa núi cao không thể lay động, bảo hộ lấy thần dân của hắn.

Mấy ngày sau, đại quân Viêm Hạ rốt cục đến giúp, quân Ân Gia gặp phải tiền hậu giáp kích, Thái tử Ân Gia dẫn hơn trăm kỵ bỏ chạy.

Phù Lạc nghe được tiếng hô tên thiên liệt địa ngoài thành, nhin không được chạy lên cổng thành.

Nhìn thấy vùng đồng bằng bỗng nhiên tĩnh lặng, cảm thấy nhân thế tang thương biến hóa chỉ trong chớp lát, đôi mắt trông về phía xa, một loại âm hưởng vang vọng dưới đáy lòng.

Nàng cùng Long Hiên để kề vai, đứng ở trong thiên địa của hắn, nhìn hắn chỉ vào núi Già Lan trắng như tuyết nơi phương xa, “Tâm nguyện của trăm chính là đem đất đai Viêm Hạ kéo dài đến dưới chân núi Già Lan.” (Phía tây Ân Gia quốc đến núi Già Lan, ý Long Hiên để chỉ là muốn chiếm lĩnh Ân Gia quốc.)

Câu kế tiếp hắn không nói, nàng cũng biết, hắn hoàn thành dã tâm của hắn.

Không biết hắn có hiểu rõ ca từ trong câu hát “Tịch mịch chiếm được thiên hạ mất đi nàng” hay không.

Dự vương Hiên Lan khôi giáp trắng đi lên cổng thành, “Hoàng huynh.” Trong thanh âm có run rẩy không thể khống chế. Ánh mắt của hắn nhìn Phù Lạc, có hâm mộ, có ghen tị, càng nhiều là bi thương.

Phù Lạc mông lung không hiểu.

“Tam đệ khổ cực.” Long Hiên để mỗi một, thần nhiên trả lời một câu, ôm lấy Phù Lạc, giữ chặt giấy dựa của nàng, đi xuống cổng thành.

Quân đội Viêm Hạ rất nhanh thu dọn lại chiến trường, Dự vương mang theo rất nhiều quân lính đi trước hồi kinh, cùng hợp nhất với Hiên Dật đang điều quân từ Ân Gia trở về kinh thành, Phù Lạc không hiểu vì sao Long Hiên để lựa chọn một mình trở về thành.

Phù Lạc ngồi ở trong xe ngựa xóc nảy, cảm giác giống như trở lại thời khắc năm ấy rời kinh. Chỉ thiếu Vạn Toàn, thiếu Liên Tinh, cũng thiếu Bích Ngô Lộng Ảnh.

Sự việc hay người không còn, chỉ để lại nàng cùng Long Hiên để lẳng lặng ngồi ở trong xe ngựa không còn phồn hoa nữa.

Ba ngày, tức chừng ba ngày, nàng cứ như vậy cùng Long Hiên để mắt to trừng mắt nhỏ ngốc ở trên xe ngựa. Trên thực tế, chỉ có thể nói là Phù Lạc mắt to trừng mắt Long Hiên để, hần ngược lại, nhân nhả tự tại mở sách, chưa từng nhìn thẳng qua Phù Lạc liếc mắt một cái.

Phù Lạc cảm giác mình đã đến cực hạn bùng nổ, ba ngày không nói lời nào, đã là cực hạn của mình. “Ba” đoạt lấy sách trên tay Long Hiên để, “Người tính toán cả đời đều không nói chuyện với ta à?”

Phù Lạc thăm mắng mình không có tiền đồ, kết quả cuối cùng của chiến tranh lạnh là Long Hiên để bằng vào sự chịu đựng kiên nhẫn siêu cường mà chấm dứt.

Đã thấy hần dù bận vẫn nhân thu dọn sách, ngồi thẳng người, từ trong lòng lấy ra cái gì, cuộn thành nắm tay, đưa đến trước mắt Phù Lạc. Đại chương mở ra, một cái khuyên Minh Nguyệt cứ như vậy nghênh ngang hiện ra. Đây không phải là tín vật Phù Lạc đưa Viên Ký à?

“Nàng có biết này cái bông tai này, khiến trăm tổn thất bao nhiêu không?” Ánh mắt của hần lóe ra hung quang.

Phù Lạc lắc đầu, có một loại dự cảm không tốt.

“Nàng có biết Viên Ký là đệ nhất phú thương của Viêm Hạ không? Nàng có biết Viên Ký ở Viêm Hạ có bao nhiêu chi nhánh không? Nàng có biết chỉ cần nơi có người là có Viên Ký không?” Long Hiên để một lúc dùng ba câu hỏi, hỏi đến mức Phù Lạc sưng sốt.

Nàng chỉ có thể lại ngây ngốc lắc đầu.

“Nàng có biết năm năm thuế của Viên Ký cũng đủ con dân Viêm Hạ dư dả qua hơn một năm không? Nàng có biết sau chiến tranh nghỉ ngơi để lấy lại sức, năm năm thuế của Viên Ký có tầm quan trọng thế nào đối với ngân khố quốc gia không?” Ngữ khí Long Hiên để càng lúc càng nghiêm khắc.

Khiến Phù Lạc không kịp tự hỏi, đã sản sinh cảm giác chịu tội.

Long Hiên để rút ra một quyển sách, đặt ở trước mặt Phù Lạc.

Chờ sau khi Phù Lạc thấy rõ, lại bắt đầu nguyên rửa, lại là Thánh Tổ gia huấn chết tiệt, hần thật đúng là lúc nào cũng không quên mang theo quyển sách này.

“Trước sao chép một trăm lần đi, gia huấn ‘Cần kiệm thiên’ lại sao chép một ngàn lần.”

Phù Lạc hít sâu một hơi, “Ta không chép, ngươi giết ta đi.” Lần đầu tiên phát hiện cảm giác đùa giỡn vô lại thật tốt, nhìn thấy biểu tình khó tiêu của Long Hiên để, không khỏi khoái hoạt.

Lần này nàng chắc chắn hần sẽ không giết nàng, ai bảo hần để nàng thấy rõ lá bài tẩy của hần, Hiên Áo à, Hiên Áo ngươi cứ chờ tiếp chiêu đi.

Long Hiên để ngược lại cũng không khó xử, nhưng lại lâm vào yên tĩnh trầm mặc.

Còn muốn dùng chiêu này để ta đi vào khuôn khổ, hừ, Phù Lạc ở dưới đáy lòng âm thầm khinh bỉ hần không có ý mới.

Xe ngựa đi đến Biển châu, Long Hiên để sai người dừng xe ngựa lại, mang theo Phù Lạc cùng tùy tùng đi vào “Nhất Tương Phòng”, tửu lâu khách điểm nổi danh giàu nhất Viêm Hạ.

Nhất Tương Phòng ở Lâm Giang Biển châu, ngồi ở lầu ba, nhìn tàu thuyền đi qua, có một loại mị hoặc yên hoa thảng ba ở Dương châu.

Long Hiên để ngồi xuống, lại ngăn cản Phù Lạc.

Mùi thơm của một đĩa sơn hào hải vị xông vào mũi, Long Hiên để tao nhả nâng đĩa, lướt qua rồi dừng, khiến tâm Phù Lạc cảm giận bất bình. Từ lúc quân Ấn Gia xâm lấn thành Phá Lỗ, nàng đã không được nếm qua một bữa cơm ngon rồi, mỗi ngày có thể có bánh bao trắng đã là cảm thiên tạ địa, con người trải qua đói khát mới biết đói khát đáng sợ.

Phù Lạc coi như là người hiếm có trong những người xuyên qua trải qua chiến tránh đối khát. Từ đó về sau, ăn cơm đã thành đại sự trong nhân sinh của nàng, từ người ăn đồ chay tự cho là cao quý cẩn thận biến thành người ăn thịt từ đầu đến đuôi.

Long Hiên để hiện giờ không phải rõ ràng dùng đối khát để ép mình đi vào khuôn khổ à?

Phù Lạc ở sau lưng của hắc xoa bụng đang khẽ kêu.

Một cỗ không cam lòng tuôn ra trong lòng, tuy rằng người không có đồng nào, nhưng vật phẩm trang sức vẫn rất đáng giá. Nàng phần nộ kéo xuống bông tai, chợt che lại cái lỗ tai, đau, con người thật sự không thể phần nộ, như vậy rất dễ dàng xấu mặt.

“Tiểu nhị, cũng mang lên một phần cho cô nãi nãi giống vị gia này.” Phù Lạc hào sảng ngồi xuống một bàn khác. “Ba” đem Minh Nguyệt Đang vỗ lên trên mặt bàn, này cái do ngọc Dương chi thượng đẳng chế thành khuyên Minh Nguyệt, vừa nhìn chính là lưu hành nhất năm nay, Long Hiên để đưa cho Phù Quý phi sủng ái nhất phối với kiểu dáng bộ “Phù nhan”, hiện tại trên thị trường là có giá trị vô giá.

“Đừng ép ta lột sạch y phục của nàng.” Long Hiên để lạnh lùng ném ra một câu, khiến Phù Lạc mặt đỏ tai hồng, hắc, hắc sao có thể ở trước mọi người nói ra một câu như vậy.

Lúc này, một thanh niên tài tuấn môi hồng răng trắng, cổ tỏ ra phong độ phe phẩy cây quạt, phong lưu tiêu sái đi đến.

“Vị công tử này, sao có thể đối đãi vị tiểu thư này như thế, thương hương tiếc ngọc là trách nhiệm của chúng ta, không thể tưởng được công tử là người lịch sự tao nhã như vậy lại làm ra chuyện thấp kém không bằng cầm thú.” Hình dung lúc trước, thuần túy là sau khi Phù Lạc nghe xong vị công tử nói, xuất phát từ hình dung chân tâm nguyện ý. Không phải là nam phụ ra diễn muộn chứ, tuy rằng hơi trễ, nhưng chỉ cần xuất hiện là được.

Lúc này tiểu nha hoàn bên cạnh vị thanh sam công tử mở miệng, “Tiểu thư phối với hắc quả thực là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu.”

Phù Lạc “phì” cười ra tiếng, tối tăm những ngày qua vì lời nói của tiểu nha đầu mà nhẹ nhàng đi xa. Có thể đem Long Hiên để hình dung thành phân trâu chỉ sợ thiên hạ cũng chỉ có nàng ấy, đôi chủ tớ này thiệt là đáng yêu, dám nói lời mình muốn nói mà không dám, thật muốn vỗ tay hoan nghênh, nhưng khi nhìn đến sắc mặt Long Hiên để trầm xuống rất nhiều, vẫn nhịn lại.

Chỉ là bà vai vẫn đang không ngừng run, nhin cười thật sự quá khó khăn.

“Hoa Lệ Lệ, thiếu gia ta dạy ngươi như thế nào, nói chuyện sao có thể nào lỗ mãng như vậy?”

“Nguyệt thiếu.” Nha đầu tên Hoa Lệ Lệ kia làm nũng không thuận theo, một chút áy náy cũng không có, ở một bên sợ hãi cười.

“Tiểu thư nếu không chê, tại hạ nguyện làm chủ, tiểu thư xin mời ngồi.” Hắc nghiêng thân mình.

Lúc này Long Hiên để lại đứng lên, “Đa tạ hai vị bảo vệ nội tử, nội tử bướng bỉnh, làm phiền hai vị lo lắng.” Hắc dứt lời, còn lướt nhẹ tóc mai Phù Lạc, “Nàng luôn thích kéo người vô tội vào.” Long Hiên để tuy rằng cười, lại làm cho Phù Lạc lạnh từ dưới chân lên, chợt nhớ lại Hoa Diễm ở Miên Hương lâu.

“Đa tạ ý tốt của công tử, là thiếp thân bướng bỉnh.”

Người ta cũng là có ý tốt, chỉ là nếu bọn họ không tiến lên, mình có lẽ cũng không cần thân phục Long Hiên để. Cầm khuyên Minh Nguyệt, cũng không tin hắc dám ở trước mọi người làm ra chuyện gì, bí mật làm, cũng không đủ uy hiếp, Phù Lạc hiện lên tươi cười.

Đáng tiếc, đáng tiếc, gặp được hai người tốt.

Trên đời này lòng tốt lại làm chuyện xấu có rất nhiều người, vẫn chỉ một câu, trước mỗi một lần cứu giúp người khác, vẫn nên hỏi người ta một chút xem có nguyện ý người cứu hay không.

Có điều Phù Lạc vẫn vạn phần cảm kích đôi chủ tớ này, mắng ra lời mình muốn mắng, vui sướng tràn trề, ngày khác nếu có thể gặp lại, nhất định phải cảm tạ thật tốt.

85. Chương 85: Lại Thấy Minh Nguyệt Đang

Đến cuối cùng, Phù Lạc vẫn không được thưởng thức mỹ vị của Nhất Tương Phùng.

Lại xám xịt trở lại trên xe, có điều chúng ta không nhụt chí, Phù Lạc thở một hơi thật sâu, vỗ vỗ ngực, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Mới ngồi, đã thấy một mùi thịt xông vào mũi, lượn lơ quanh mũi.

“Bưng vào đi.” Long Hiên để nói, chỉ thấy có người vén màn lên, trình lên một đĩa thịt xinh đẹp, Phù Lạc cảm thấy chữ thịt này mới là trọng điểm.

Đây là món “Hà kiều ánh nguyệt” chiêu bài của Nhất Tương Phùng. Lấy xương sườn lợn tự nhiên hình thành cầu vòm làm cầu, thịt giòn vàng mềm nhỏ, dưới cầu là gạo nếp bọc thịt chưng thành ánh trắng, tinh hoa của thịt đều ngấm ở trong gạo nếp, bên cạnh lấy hương thảo màu xanh biếc phụ họa, sắc hương vị đều tốt, Phù Lạc từng chú ý biểu tình Long Hiên để ở trên lầu Nhất Tương Phùng thưởng thức món này, món ăn này khẳng định là mỹ vị.

Long Hiên để tiếp nhận chén đĩa, không biết vô tình hay cố ý thoáng qua trước mặt Phù Lạc, khiến nàng thiếu chút nữa chảy nước miếng. Phù Lạc kiểm điểm chính mình, mình đây có khuyết điểm lớn nhất chính là rất nhiều nhược điểm, cố tình đều bị Long Hiên để bắt được.

Dạ dày vận đau đến khó chịu, mãnh liệt hô hoán “Hà kiều ánh nguyệt” kia.

Long Hiên để cũng không đáp lời, để cái đĩa ở trước mặt mình, tiếp tục đọc sách.

“Ta chép, ta chép còn không được sao?” Phù Lạc vận phần ủy khuất nhìn đĩa thịt kia.

Ánh mắt Long Hiên để tràn ra ý cười, nhìn Phù Lạc thô lỗ ăn xương sườn, “Đáng tiếc bỏ lỡ ‘Giang thạch phi ngư’ của Nhất Tương Phùng.” Hắn nhàn nhạt bổ sung một câu, thành công kêu gọi lên hận ý của Phù Lạc. Nàng biết đó là cái gì, đó là đá Giang mà Nhất Tương Phùng dùng trong sông Lâm An bên cạnh, gọi mỡ lên, lúc mang thức ăn lên thì tiểu nhị mới đem thịt bò đã chế biến cho vào trong nồi đang sôi, mùi hương nức mũi phả vào mặt, lúc ấy thực hận không thể nhào lên.

Phù Lạc giờ phút này rất hận không thể biến Long Hiên để thành xương sườn để cắn, có điều không sao, Phù Lạc nhắc nhở bản thân, át chủ bài, át chủ bài, thành công đè xuống tức giận, lộ ra tươi cười rạng rỡ.

Sau khi ăn xong, Long Hiên để đưa bút lông ngỗng mà Phù Lạc quen dùng.

Nàng kinh dị phát hiện hắn lại còn chuẩn bị thứ này, xem ra phạt chép sách là chủ ý quyết định ngay từ lúc đầu, đều tự trách mình ngu xuẩn chui đầu vô lưới, không cùng hắn nói chuyện thì chuyện gì cũng không có rồi.

Phù Lạc xoa xoa cổ tay nhức mỏi, chộp lấy từng tờ từng tờ, nội dung như thế nào cũng không tiến vào đầu óc, toàn bộ đều dùng để nguyên rửa Long Hiên để.

Lúc lật đến chương cuối cùng thì mới phát hiện tờ “Tuyệt tình quên yêu” nhìn thấy mà giật mình kia đã bị người ta xé đi.

Phù Lạc trộm liếc Long Hiên để một cái, vẫn trấn định như trước, nhưng có ai có thể từ trong đồ hoàng đế ngự dụng xé bỏ một tờ đây?

Phù Lạc gác bút xuống, dùng ánh mắt khiêu khích Long Hiên để, nói cho hắn biết, mình không chép nữa. Không phải là vì để ỉnh xem một tờ cuối cùng mà hắn xé sao, Phù Lạc cười trộm dưới đáy lòng, hiện giờ mục đích đạt tới, tự nhiên không cần tiếp tục chép. Còn hung hăng càn quấy đem một tờ cuối cùng lật ở trước mặt Long Hiên để.

“Đổi thành chép hai trăm lần.” Phù Lạc trợn tròn mắt, cho là hắn thẹn quá hoá giận, tự trách mình đắc ý vênh vao.

“Mấy ngày nữa, chúng ta còn có thể đi qua Nhất Tương Phùng ở Lục châu.” Một câu này, khiến cho Phù Lạc ủ rũ, tiếp tục công tác khó khăn gian khổ.

Ra khỏi Biển châu, xe ngựa đi vào vùng núi rừng, đột nhiên dừng lại.

“Xuống xe.” Phù Lạc ngăn người, đã thấy Long Hiên để cũng xuống xe, còn ôm mình xuống xe ngựa, thả trên mặt đất. Ngắm nhìn bốn phía mới phát hiện thì ra là cái chỗ này.

Ở chỗ này, Long Hiên để từng đem mình chặt vật đuổi xuống xe ngựa, ở chỗ này mình từng cho rằng cuộc đời này không bao giờ xuất hiện cùng hần nữa.

Chỉ thấy sau khi Long Hiên để buông Phù Lạc ra, xoay người muốn đi, bước được nửa bước, chân trái còn chưa tiến lên cùng chân phải, đã xoay người quay đầu lại, đem Phù Lạc một lần nữa ôm lên xe ngựa.

Xe ngựa lại khôi phục tiến lên, Phù Lạc ngồi yên ở trên xe ngựa, cảm giác Long Hiên để có phải phát sốt rồi không.

Lại không biết ở vùng đó, sau này thành địa phương nổi danh nhất Viêm Hạ, có một cái tên vô cùng dễ nghe, là Bán bộ tương tư nguyên*.

(*: Nửa bước bắt đầu tương tư)

Đêm thất tịch hàng năm, luôn có vô số thanh niên nam nữ đi vào nơi này, tìm kiếm tương tư thiên hạ. Nam tử điều khiển xe ngựa, nữ tử nếu nguyện ngồi trên xe ngựa của hần, đó chính là tâm đầu hợp ý, hỉ kết lương duyên.

Xe ngựa vượt qua đường núi gấp ghe, đi vào một thôn nhỏ bình thường. Tuy rằng bình thường, nhưng trong lòng Phù Lạc lại nhắc lên sóng to gió lớn.

Đây là cái thôn nơi Tăng đại nương từng cứu nàng.

Gian nhà cỏ tranh năm đó đã không còn tồn tại, thay bằng nhà ngói, Phù Lạc đứng ở phía xa, chứng kiến một thiếu phụ còn trẻ tuổi lưng buộc đứa nhỏ ở trong sân giúp Tăng đại nương cho gà ăn.

“Đây không phải Phù Lạc cô nương sao?” Tăng đại nương mắt sắc thấy được Phù Lạc, nàng đành phải tiến lên.

“Đại nương, trước kia cảm ơn bà.”

“Thật không dám nhận cô nương, hiện giờ xinh đẹp đến như vậy rồi, là đại nương ta nên tạ người, cô nương phát đạt, cũng không quên bà tử nghèo nàn ta đây, còn giúp A Ngưu cưới một phòng tức phụ tốt như vậy, mau mau vào bên trong ngồi.” Tăng đại nương hiếu khách mời Phù Lạc vào nhà, đã thấy Long Hiên để không xa phía sau nàng, cười cười ám muội, “Là đương gia nhà người đi, bộ dạng cũng thật tuấn.”

Phù Lạc đỏ mặt, vội vàng cáo từ, nghi hoặc bản thân khi nào thì giúp Tăng A Ngưu cưới vợ.

Ánh mắt Phù Lạc nhìn thẳng Long Hiên để, không tiếng động chất vấn, lúc ấy người không phải thả ta à?

Long Hiên để giả vờ không thấy được quay đầu giả bộ ngắm phong cảnh.

Đi vào trong trấn nhỏ ngày xưa, lão bản khách điểm đã sớm thay người, nghe nói là đắc tội quyền quý nhốt vào ngục, phủ Lý viên ngoại đã sớm hoang phế, người không rõ tung tích.

Hần, là đang tuyên bố, mình luôn nằm ở trong lòng bàn tay của hần ư?

Đã hơn một năm không hỏi không để ý tới, mắt lạnh nhìn chính mình gian nan sinh tồn, không hề biết hai chữ thương tiếc, Nguyệt thiếu kia thật sự là mắng quá hay.

(Mỗ Đang cảm nghĩ, không có thân sĩ trời sinh, đều là bồi dưỡng ngày sau, nữ nhân là lão sư thân sĩ tốt nhất, nam nhân tốt đều phải dựa vào nữ nhân tự mình huấn luyện, nếu Tiểu Lạc hiểu được đạo lý này thì tốt rồi.)

Thành Nguyên Quy

Xe ngựa dừng ở cửa “Minh Nguyệt Đang”, Phù Lạc không thể tin được phòng giặt quần áo của Minh Nguyệt Đang lại vẫn còn, hơn nữa so với trước kia càng khí phái, càng khí thế hơn, mình không phải là đã kết thúc nó rồi à, đây là vấn đề bản quyền, Phù Lạc phần nộ nhảy xuống xe, tính toán tìm lão bản lý luận.

Đã thấy Long Hiên để cũng xuống xe đi về hướng “Minh Nguyệt Đang”, bên trong chưởng quầy ra đón, trên mặt tươi cười, phục vụ chu đáo, cũng không vội mà hỏi khách nhân, chỉ dâng trà hầu hạ.

Long Hiên để từ trong lòng ngực lấy ra một thẻ bài gì đó, về mặt chưởng quầy kia nhất thời từ nụ hoa cười thành hoa tươi nở rộ.

“Thì ra là Đại lão bản đến đây.”

Vì thế, chưởng quầy trở vào gian trong, lấy ra sổ sách cùng lợi nhuận một năm này.

Phù Lạc không thể tin được, Long Hiên để lại có thể thành Đại lão bản của “Minh Nguyệt Đang”, vậy mình là cái gì, thật sự là, thật sự là cường đạo, ngay cả loại bản quyền này cũng dám chiếm đoạt. Đang lúc Phù Lạc chuẩn bị lấy lý để hiểu, lấy tình để động Long Hiên để, thì Vương đại thẩm thân ái nhất xuất hiện.

“Lão bản người đã về rồi.” Vương đại thẩm nhiệt tình tiến lên kéo tay Phù Lạc.

Phù Lạc cảm kích hai mắt rưng rưng đầm lệ, cuối cùng cũng có người có thể chứng minh mình mới là lão bản của nơi này.

Ánh mắt Vương đại thẩm xuyên qua Phù Lạc, nhìn Long Hiên để phía sau nàng, sửa lại quần áo một chút, vuốt lại tóc mai bị rối, “Vị này chính là?”

Phù Lạc kinh ngạc nhìn Vương đại thẩm, cảm thán mị lực tuấn nam thật sự là gió thổi cỏ rạp, chỉ cần nội tâm coi nhẹ, bộ dạng hơi hợt này của Long Hiên để, vô luận là đối với thiếu nữ hay là sư cô, lực sát thương đều rất mạnh.

“Đây là biểu ca của ta.” Phù Lạc không biết xấu hổ mở miệng, nhìn thấy khuôn mặt Long Hiên để từ trong sáng chuyển hướng âm u, trong lòng mừng thầm.

Tân chưởng quầy lúc này cầm hòm chứa sổ sách cùng ngân phiếu đi ra, Phù Lạc đang muốn đón (đoạt) lại, đã bị Long Hiên để vô tình cản trở cánh tay, bị hắn gắt gao ôm vào trong ngực, hắn thuận lợi tiếp nhận cái hòm, thấy tân chưởng quầy trợn mắt há hốc mồm, thấy Vương đại thẩm một bộ biểu tình hiểu rõ.

Lúc này lại nghe được một trận tiếng bước chân dồn dập chạy tới, “Cha, con đã trở về.”

Người này không phải ai khác, chính là vị Nguyệt thiếu cùng nha đầu của hắn, Hoa Lệ Lệ, ở Nhất Tương Phùng kia, thì ra vị tân chưởng quầy chính là phụ thân của hắn.

Phù Lạc vừa thấy Long Hiên để nhìn nhìn hai người, híp mắt, một câu Thiên đường có cửa người không đi, Địa ngục không cửa người xông tới ý tại ngôn ngoại, Phù Lạc sợ tới mức nhanh chóng kéo tay Long Hiên để, “Tướng công, chúng ta không phải đang vội đi à?”

Long Hiên để quay đầu nhìn nhìn Phù Lạc, không nói chuyện, ôm lấy nàng rời đi.

Phù Lạc lặng lẽ quay đầu, “Ngày đó cảm ơn nhiều.” Đương nhiên chính là dùng khẩu hình để nói.

Phía sau Nguyệt thiếu không tự chủ được cảm thán, “Số mệnh của hoa tươi chính là cắm trên bãi phân trâu.”

Hoa Lệ Lệ hoa lệ tiếp một câu, “Tựa như số mệnh của bánh bao chính là bị ăn.”

“Ba” đầu quạt của Nguyệt thiếu đánh vào trên đầu Hoa Lệ Lệ, “Người trừ ăn ra còn biết cái gì?”

Trên xe ngựa

“Đây là tiền của ta.” Phù Lạc reo lên.

“Viên Ký.”

“Ồ, ta không phải đã chép tổ huấn rồi ư?” Thanh âm của Phù Lạc rơi xuống.

“Đó là trừng phạt, đây là bồi thường.”

Thực hoài nghi Long Hiên để là người học pháp luật xuyên qua.

Trong lòng hò hét, “Người trừ việc đoạt tiền còn biết cái gì?”

86. Chương 86: Chí Bảo Ẩn Gia

Đoạn đường hồi cung này cũng không tính là gian nan, chỉ cần mỗi ngày nói với bản thân một câu, “Không thể nhịn được nữa, lại nhịn một chút” sẽ tốt hơn.

Đương nhiên cũng tuyệt đối nhàm chán, mỗi ngày chép tổ huấn tịch chép đến mức tay phát run.

Thẳng đến khi xe ngựa dừng ở trước cửa cung nguy nga, Phù Lạc mới không tình nguyện tỉnh lại. Cuối cùng cũng không thể thoát khỏi cung thành này, hình như là lần thứ ba tiến cung rồi.

Vận mệnh của mình quanh đi quẩn lại, thế nào cũng không thoát khỏi điểm kết cuộc của số mệnh.

Không biết cũng không muốn biết lòng mình, không rõ cũng không muốn hiểu rõ hành động của hân, chỉ gặp sao yên vậy, bắt đắc dĩ đã trở lại rồi.

Nắm giữ bản thân không phải là vận mệnh, mà là người rõ ràng trước mặt đây, thật làm cho người ta phần nộ.

Xe ngựa chạy nhanh vào cửa cung, hai bên quỳ đầy người nghênh giá, đi tới Đoan Nghi môn mới dừng lại, Long Hiên để tao nhả xuống xe ngựa, nghiêm túc đi ở trên thảm, lưu lại Phù Lạc đi ở phía sau hân, cáo mượn oai hùm hưởng thụ nghi thức thiên tử.

Hai người rõ ràng rất gần, lại giống như lại cách thiên sơn vạn thủy.

Tâm, phiền muộn.

Long Hiên để giống như cảm nhận được bước chân chần chờ của Phù Lạc, đột nhiên ngừng lại, làm hại Phù Lạc đang buồn bã thiếu chút nữa đụng tới trên lưng hân.

Hân vươn tay, ở dưới tay áo rộng rãi cầm tay nàng, lôi kéo nàng đi đến cuối.

Phù Lạc nỗ lực muốn rút tay, trắng trợn thân mật như thế, thật sự là muốn hại chết người, hơn nữa còn là hữu danh vô thực, Phù Lạc tuyệt không thừa nhận giữa nàng cùng Long Hiên để có bất kỳ quan hệ “không đúng đắn” nào.

Nàng, là bị hân hãm hại.

Điện Côn Dụ, Vạn Toàn khóc chạy ra, thiên ngôn vạn ngữ chỉ tụ thành một câu “Hoàng thượng”. Trong tay của hân còn ôm thật chặt một cái hộp gỗ, “Hoàng thượng chiếu thư này ~”

“Hủy đi.” Long Hiên để không để hân nói xong, đã lệnh xuống.

Phù Lạc tò mò nhìn Vạn Toàn lấy ra chậu than, đem chiếu thư minh hoàng kia ném vào trong lửa. Bọn họ xoay người tiến vào nội điện, Phù Lạc cố ý rút lại phía sau, từ trong chậu nhặt ra cái gọi là chiếu thư đã bị cháy sạch chỉ còn một góc, thật sự là quá tò mò. Trên chiếu thư chỉ còn lại có vài từ, theo thứ tự là “Truyền ngôi cho” cùng lạc khoản ngày tháng còn có ngọc tỷ của Long Hiên để.

Nhìn thời gian hân là ngày Long Hiên để xuất chinh đến thành Phá Lỗ, truyền ngôi cho, chẳng lẽ chính là cái gọi là di chiếu?

Phù Lạc giống như nghĩ tới điều gì, lại đột nhiên lắc đầu mãnh liệt, coi như cái gì cũng không nhìn thấy qua, đi ra ngoài.

Không thấy Vạn Toàn từ phía sau đi ra, đốt chỗ chiếu thư còn sót lại.

Ai, hân chỉ có thể vì Long Hiên để cùng Phù Lạc làm những chuyện nhỏ nhặt này.

Phù Lạc lại về tới Hạm Đạm hiên.

Từ lãnh cung đi ra đã rời xa nơi này. Hiên giờ đi vào, chuyện cũ từng màn hiện lên ở trước mắt, không thể tưởng được bản thân lại có thể mạng lớn sống đến hôm nay.

Hết thủy văn sáng sửa sạch sẽ như cũ, năm đó làm kính thạch anh, ghế mây cũng còn đây, nhưng thị nữ trong phòng lại đều lạ mặt. Đi vào thư phòng, trên bàn vẫn bày “Hải thượng thăng minh nguyệt” (Đèn Dạ Minh Châu).

Một tờ giấy Tiết đào tiên để ở bên trên, phảng phất như chủ nhân chưa kịp để vào trong sách.

Phù Lạc nhớ rõ đó là lúc mình nhàn hạ thì làm, ghi lại bài thơ Chúng liên lúc trước vịnh ở bờ hồ Tiếp Thiên.

Hồ trong dẫn nước dưới ngó sen

Gió xuân mang sương thấm thân mình

Chờ đợi hoa nở như trăng rằm

Ôm chặt ai kia nhớ liên nhân.

Mặt trái còn thêm một bài Tả tình của Lý Ích

Nằm trên chiếu quý hồn phiêu lãng

Tình tưởng trăm năm đã vút bay

Từ đó không màng đêm đẹp sáng

Như trăng đang chiếu trên lầu tây.

Rõ ràng nhớ rõ là đặt ở trong sách, sao đột nhiên lại rơi ở trên bàn.

Sau khi hưởng thụ tắm rửa ở trong hồ Bạch Ngọc, phủ thêm áo ngủ, mặc cho thị nữ nhẹ nhàng lau tóc, bỗng nhiên lại cảm thấy hoàng cung cũng có địa phương đáng giá lưu luyến. Vinh hoa phú quý, an nhàn hưởng lạc, có bao nhiêu người có thể buông.

“Nương nương, hoàng thượng tối nay ở điện Côn Dụ phê duyệt tấu chương, không đến.” Đại thị nữ tên Cam Tuyền của Hạm Đàm hiền đi đến.

Phù Lạc buồn ngủ nhất thời mất sạch, “Bổn cung cũng không bảo người bẩm báo hành tung của hoàng thượng?”

Về tới đây, ngay cả tự xưng đều bắt tri bắt giác thay đổi, ngay cả mình cũng đang thay đổi, sao lại đi chỉ trích người khác.

Cam Tuyền lúng túng không đáp lời.

Hắn, nắm toàn bộ người, toàn bộ miệng bên cạnh mình trong tay.

Tối nay vô luận hắn ở nơi nào, lại đánh thức ảo tưởng mộng đẹp của Phù Lạc.

Hắn, là hoàng đế.

Long Hiên đế ở điện Côn Dụ ngày người ba ngày mới phê duyệt toàn bộ tấu chương tích lũy lại, còn chưa nghỉ ngơi, hạ lễ chiến hàng của Ấn Gia quốc đã tới rồi.

Hắn cũng không chiếm lĩnh Ấn Gia quốc, không có nhân lực vật lực như vậy, chỉ bức bách Ấn Gia quốc hướng Viêm Hạ mở ra toàn diện mà thôi, thương nhân hai nước từ nay về sau có thể tự do mậu dịch, nhân dân hai nước có thể tự do thành thân, hắn không chỉ muốn chiếm lĩnh thổ địa của nó, còn muốn cắn nuốt văn hóa của nó, khiến hai quốc nước sữa hoà nhau, trở thành một nhà chân chính.

Long Hiên đế ủng hộ Thái tử Ấn Gia đăng cơ, trở thành tân vương, từng là địch nhân, bởi vì nguyên nhân đặc thù lại thành đồng minh.

Điện Ngưng Phương đèn đuốc sáng trưng, chiêu đãi khách nhân từ phương xa tới.

Phù Lạc ngồi ở bên phải Long Hiên đế, tần phi khác theo thứ tự ngồi xuống, đây là lần đầu tiên sau khi hồi cung thấy tần thiếp của hắn, mấy ngày trước đều nói thân thể không tốt, nhưng bất luận trốn tránh thế nào, vẫn không trốn tránh được sự thật.

Sứ giả Ấn Gia quốc hành chín chín đại lễ, dâng lên cái gọi là chí bảo của quốc gia bọn họ.

Y phục màu vàng tươi sáng nhẹ nhàng đi vào đại điện, chuông bạc theo cước bộ của nàng ta mà leng keng rung động, dễ nghe như nước suối vỗ đá. Nàng ta che mặt, từ dáng người rực rỡ tươi đẹp kia, tư thế quyến rũ mê người, có thể thấy được, đây là giai nhân tuyệt sắc hiếm có.

Nhưng cái đẹp của nàng ta cũng không ở trên dung mạo, mà là ở trên kỹ thuật nhảy của nàng.

Chỉ là mềm mại khê múa, đã làm cho người ta hoa mắt thần mê, thoả ước mong nguyện, cả điện phủ đều vì nàng mà yên tĩnh, ngay cả khuôn mặt núi bằng trăm năm của Long Hiên để cũng lộ ra mỉm cười thưởng thức.

Cuối cùng chờ nàng xoay chuyển kéo rơi khăn che mặt, tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Tuy rằng thở gấp, vẫn mị thái bách sinh, kiều diễm không gì sánh được.

Mây như núi xa nhiều tú lệ, mây như thu thủy nhiều linh khí. Da trắng nõn nà tỏa vàng sáng, thất lưng như ong nhỏ thêm dã tính.

Nàng có toàn bộ mị lực dã tính mà nữ nhân trong cung đều khuyết thiếu, mê hoặc nhiệt tình của mọi người, làm cho người ta nhìn không được muốn cùng nàng nhảy múa, thỏa thích cả đời.

“La Mật Nhã khấu kiến Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Thanh âm của nàng ta như tiếng trẻ nhỏ, hồn nhiên mà trong trẻo, làm cho người ta toát ra hảo cảm.

“Công chúa xin đứng lên.” Thanh âm của Long Hiên để nghe vào trong tai Phù Lạc đặc biệt dịu dàng.

Nàng ta mở to đôi mắt sáng ngời, không biết sợ hãi nhìn Long Hiên đế, có một loại hưng phấn cùng kích động, sứ mạng của nàng chính là đi tới bên người vị quân vương này, dùng mềm mại cùng quyến rũ đặc hữu của nữ nhân, bắt lấy trái tim người nam nhân này, vì quốc gia của nàng, vì người dân của nàng đổi lấy cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Mà hẳn, tuần mỹ phi phạm, khí vũ hiên ngang, đây là phu quân mà mỗi một cái nữ tử đều chờ mong.

“Thường nghe Quý phi nương nương, tài múa hiếm có, La Mật Nhã bắt tài, muốn mời nương nương vui lòng chỉ giáo.”

Đây rõ ràng là khiêu chiến, một nữ nhân đối với một nữ nhân, cũng là một quốc gia đối với một quốc gia. Công chúa La Mật Nhã, vị thiên tài vũ giả này, từ mười tuổi đã xưng bá cả Ấn Gia quốc, được xưng vũ thần, Liễu A Man đối với nàng ta vô cùng khen ngợi. Hôm nay nàng ta đại biểu cho dân tộc của nàng, một dân tộc bại trận, vẫn khí chất ngẩng cao đứng ở trong điện Ngưng Phương này, khiêu khích địa vị sủng phi của Long Hiên đế, khiêu khích vương quyền phía sau nàng.

Ca ca của nàng, từ ảnh hưởng trọng đại của việc Long Hiên đế vì Phù Lạc mà không tiếc hãm sâu hiểm cảnh, cho nên đưa tới vị đệ nhất mỹ nữ Ấn Gia, vũ thần Ấn Gia, công chúa La Mật Nhã.

Phù Lạc thật không ngờ mũi nhọn sẽ nhắm thẳng vào mình, chúng phi vui sướng khi người gặp họa vừa xem hiểu ngay, ai có thể đánh bại vũ thần chứ, nếu như thua, nàng phỏng chừng cũng thua toàn bộ. Ân sủng của Long Hiên đế, ai sẽ ân sủng một phi tử thất bại đây? Ai sẽ ân sủng một phi tử khiến thể diện Viên Hạ hoàn toàn biến mất đây?

Long Hiên đế ý bảo Phù Lạc tiến lên, dùng giọng nói mà chỉ hẳn và nàng mới có thể nghe được: “Nàng nguyện ý không?”

Trong mắt của hẳn tràn đầy ý cười, tràn đầy tín nhiệm, khiến Phù Lạc vô cùng kinh ngạc.

“Xóa bỏ chuyện Viên Ký.” Phù Lạc rất nhanh đáp, dù sao không đáp ứng là sợ thua, thua hoàn toàn, đáp ứng rồi thua cũng là thua, nhưng thắng thì vẫn có con đường sống, vì sao không đáp ứng.

“Được.”

Phù Lạc cảm thấy Long Hiên đế dường như tràn ngập tin tưởng đối với chính mình, một loại cảm giác kỳ quái, cảm giác chua xót phiếm ngọt nảy lên trong lòng.

Không vì đủ loại lợi ích quan hệ, chỉ là vì một người yêu múa, gặp gỡ người người yêu múa khác, lòng muốn luận bàn của cũng vô pháp đè nén.

Huống chi còn liên quan đến việc thu vào cũng đáng kể.

“Một tháng sau, thiết yến bên bờ hồ Tiếp Thiên, khánh công vì công chúa La Mật Nhã và ái phi.” Long Hiên đế văng vẳng nói ra.

“La Mật Nhã cho rằng không ổn.” Mọi người kinh ngạc vì nàng lại có thể phản bác Long Hiên đế, chỉ có nàng biết một người nam nhân cần cũng không phải một nữ nhân chỉ biết văng vẳng dạ dạ (Ta không có ý hạ thấp Phù Lạc nha.)

“Thiếp thân cho rằng nên bố trí ở bờ hồ Liên Nguyệt của kinh thành thì tốt hơn.”

Hồ Liên Nguyệt là vì kỷ niệm hoàng hậu Liên Nguyệt mà gọi tên, múa ở kinh thành, dưới chứng kiến của người trong thiên hạ, Long Hiên đế cho dù muốn vì tình riêng cũng không thể, nếu ở trong cung, La Mật Nhã cho rằng rất khó cam đoan công bằng.

“Chuẩn.” Long Hiên đế cũng đồng ý.

87. Chương 87: Phù Thương*

(*: thương ở đây có nghĩa là chết yếu, chết trẻ. Thêm một điều nữa, Liên trong tên hoàn hậu Liên Nguyệt có nghĩa là sen, mà Phù trong tên Phù Lạc cũng có nghĩa là sen ^ ^)

Vì tập luyện điệu múa kia, Phù Lạc “bế quan toả cảng” tròn một tháng, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy, nhốt ở viện Uyển Lê để tập, xem nhẹ hết thảy cùng những chuyện có liên quan đến Long Hiên đế, cho rằng như vậy có thể tiếp tục trốn tránh vạn hoa tranh diễm trong hậu cung này một tháng.

Buổi tối bên bờ hồ Liên Nguyệt vẫn phải tới.

Lúc xây dựng vũ đài không thấy chút xấu xí nào, mà giản trí hào phóng, khéo léo tinh tế.

Chung quanh hồ vây chặt ních người, phi tử Long Hiên đế sủng ái nhất, phù quý phi vang danh thiên hạ đủ để đưa tới người nửa thành, mà công chúa Ấn Gia quốc, vũ thần công chúa La Mật Nhã thì có năng lực đưa tới người một nửa thành nữa.

Phải nói tối nay muôn người đều đổ xô ra đường, cũng tuyệt đối không giả.

Tối nay giám khảo được mời đến chính là đệ nhất nhạc công Ấn Gia Vu Khởi, sứ giả đại biểu Ấn Gia Âm Lỗi, lão tiên sinh đại nho đương thời Vương Thụy, được xưng “Vân Ca Dạ Vũ” của Viêm Hạ Dạ Vũ tiểu thư, lâu chủ Xuyên Nguyệt lâu Phong Tiêm Tuyết.

Chỉ hai vị tuyệt sắc trong giám khảo đã có thể làm cho đám đông sôi trào. Hơn nữa đại nho đương thời thanh danh hiển hách, đệ nhất nhạc công Ấn Gia cũng là danh quán trong nước, tối nay không thể không nói là một việc đại thịnh của Long Hiên triều, phỏng chừng ngày sau bình luận về mười sự kiện đại trọng yếu trong trăm năm, “luận vũ Liên Nguyệt” tối nay cũng có thể lan truyền ra.

Người đầu tiên biểu diễn chính là khách nhân ở xa tới, công chúa La Mật Nhã, vũ danh Thiên Nguyệt.

Mỹ nhân tóc nâu, chuông bạc quanh thân, như mây nhẹ bay trên sân khấu, một bộ sa y màu bạc, dưới ánh trăng tỏa sáng rực rỡ, ánh lên bầu trời cùng trăng sáng trong hồ, một mình ở trên vũ đài rất nhanh xoay tròn, lại có thể múa ra một điệu Ngân nguyệt lộng lẫy.

Có điều kỳ diệu nhất vẫn là chuông bạc phối hợp với nhịp chân, không chỉ có tiếng chuông không tan, trái lại xâu chuỗi thành một khúc dân gian lưu hành nhất Viêm Hạ “Thái liên khúc”.

Tiếng nhạc trí mỹ, tiếng chuông trí mỹ, vũ bước trí mỹ, vũ giả trí mỹ, điệu múa hạ xuống, vỗ tay sấm dậy, rất khó tưởng tượng còn có điệu múa nào có thể vượt qua tài nghệ hoàn mỹ như vậy.

Cho nên điệu múa của Phù Lạc phía sau nhận được chờ mong, nhận được thương hại, thương hại bất hạnh của nàng, gặp gỡ thần vũ như vậy.

Lúc người ta báo ra vũ danh Phù Thương, khiến cho phía dưới một mảnh xôn xao, không ai nguyện ý nguyên rửa chính mình, mà cố tình điệu múa của Phù Quý phi lại gọi là Phù thương.

Tơ gấm xanh biếc bị người ta lôi kéo lên xuống, dưới ánh trăng giống như sóng xanh khẽ động.

Trên võ đài dần dần dâng lên ánh trắng dùng lụa trắng bọc trúc mà chế thành, ánh sáng Dạ Minh Châu ở phía sau tỏa ra một vòng trông rất sống động như trăng sáng.

Chỉ nhìn sân khấu bố trí một cách đơn thuần, đã có ý mới, làm cho người ta toát ra chờ mong.

Phù Lạc thân mặc gấm sa màu trắng ở giữa cuộn sóng cùng lên cùng động, giống như một đoá sen trắng nở rộ giữa sóng xanh, nhìn nàng chậm rãi mở ra, giống như chứng kiến một đoá sen trắng chậm rãi nở rộ, trong veo tinh thuần.

Bóng dáng một nam nhân mang theo vương miện chiếu trên ánh trăng, sen trắng càng múa càng thịnh, thân thể của nàng cùng thân ảnh trong ánh trăng càng lúc càng gần, hư thật cùng hòa, hư thật cùng múa, giống như thanh niên nam nữ xì xào nói chuyện, như lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển.

Đột nhiên.

Bốn phía chiến tranh nổi lên, tiếng đao kiếm dần dần tới gần, nam tử trong ánh trăng đổi lại giáp trụ, thiếu nữ Bạch Liên vũ động như gió táp mưa rào, trong tay chẳng biết cầm lên trường kiếm từ lúc nào, kiếm bạc mệnh mang bốn phía, điệu múa mềm mại quyến rũ biến thành kiếm vũ hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Điệu như nghệ xạ cử nhật lạc, tựa như quần đế tham long tường. Tới tựa như lôi đình chấn nộ, ngưng tựa như giang hải ngưng quang(1).

Một kiếm vũ thẳng ở đại khí tự nhiên, không quá mềm mại, không mất anh thư.

Trên võ đài, vừa thực vừa hư, vừa trắng vừa đen, kết hợp hoàn mỹ, giống như chứng kiến nam tử cùng nữ tử anh dũng trên chiến trường không gì cản được, nhưng trên mặt hai người vĩnh viễn tràn đầy nhu tình mật ý.

Tiếng chiến tranh dần dần ngừng lại, thay vào đó chính là khúc nhạc thời thịnh, vương miện đổi thành chuỗi ngọc trên mũ miện, Bạch Liên phủ thêm hồng sa, lễ nhạc đại hôn chậm rãi vang lên, nàng cùng hắn cầm tay tương vọng. Vũ khúc khoái hoạt vang lên, Bạch Liên vui vẻ mà quyến rũ uốn lên vòng eo mềm mại, cho đến khi thân ảnh nam tử trong ánh trăng xuất hiện một thân ảnh nữ tử thướt tha.

Ánh mắt của hắn có áy náy, điệu múa của nàng từ vui vẻ ngược lại ngưng trệ.

Nàng cùng nàng ta song song ở bên cạnh hắn, hắn giống như đang nói với nàng sự bất đắc dĩ của mình, thân bất do kỷ của hoàng đế.

Điệu múa của nàng chuyển hướng ai oán, tiếp theo cầm huyền đứt, vũ đoạn tuyệt, làm cho trái tim người ta cũng sụp đổ theo.

Tiếng động vật phập phồng bốn phía, mỗi năm một lần sẵn bắn lại hừng khởi, trong ánh trăng xuất hiện bóng dáng một đầu lộc, thiên tử giơ cung lên kéo căng dây, khoanh khắc bắn ra, bóng dáng lộc đổi thành đoá sen trắng, máu đỏ tươi nhuộm cả ánh trăng sáng. Chỉ nhìn thấy đoá hoa kia ngã xuống sen trắng lại chậm rãi mọc lên, miệng giống như lẩm bẩm, đó là câu thần chú từ xưa, trăng sáng như bị mây đen bao phủ, dần dần lụi tắt.

Là Liên Thương, cũng là Phù Thương.

Điệu múa này vốn nên gọi là Liên Thương, người biết chuyện vừa nhìn đã biết là chuyện xưa của hoàng hậu Liên Nguyệt, đáng tiếc chỉ có dân chúng vẫn cho rằng hoàng hậu Liên Nguyệt độc chiếm thánh sủng, vinh hoa một đời, cũng không thể nhận thần thoại bí ẩn như vậy.

Bờ hồ Liên Nguyệt, Phù Lạc vì Long Hiên để múa ra cái chết của Liên Nguyệt, gọi là Phù Thương.

Nhan sắc Đế vương âm trầm lạnh như băng.

Nếu quả thật nói đến tài vũ nghệ, La Mạt Nhã không thể nghi ngờ kỹ cao hơn một bậc, nhưng luận quan niệm nghệ thuật, nàng không thể nghi ngờ lại thua kém một phần. Cảnh giới múa cao nhất đã sớm không phải tài nghệ thân mình, mà là thông qua điệu múa biểu đạt tình ý, điệu múa của Phù Lạc dùng chân tình bản thân suy diễn, múa vào đáy lòng mọi người.

Một trận này cuối cùng là lấy tình thắng kỹ, nắm vị bình phán đều ủng hộ Phù Thương.

Một đêm này, điện Ngưng Phương lại thiết yến, Long Hiên để trước mọi người đem La Mật Nhã chỉ cho Thất vương gia Hiên Dật đến nay vẫn chưa thú thê.

Quyết định này khiến Hiên Dật choáng váng, khiến La Mật Nhã choáng váng, khiến Phù Lạc cũng choáng váng. Có điều rất nhanh đã lý giải, quốc vương Ấn Gia quốc lại có thể muốn dùng một chiêu sắc đẹp này vây cầm Long Hiên đế, đáy lòng Phù Lạc âm thầm thở dài, chỉ sợ đến lúc đó ăn trộm gà không thành trái lại còn mất một năm gạo.

Nhưng sắc thái hí kịch nhất vẫn là Long Hiên đế nhận Phong Tiêm Tuyết làm nghĩa muội, phong công chúa Văn Xương, chỉ hôn cho Vương của Ấn Gia quốc, cũng chính là vị Thái tử từng bắt cóc Phù Lạc chỉ vì muốn gặp Phong Tiêm Tuyết.

Luận ra, cuối cùng là quân cờ của Long Hiên đế cao hơn một bậc, chiêu số giống nhau, nhưng hấn để Vương của Ấn Gia quốc lựa chọn một nữ tử hấn không thể cự tuyệt làm hậu, từ nay về sau Phong Tiêm Tuyết trở thành Vương hậu mẫu nghi thiên hạ của Ấn Gia quốc, để văn hóa hai nước trao đổi cống hiến kiệt xuất.

Xuân Nguyệt lâu ở Viêm Hạ xác lập địa vị bá chủ độc nhất vô nhị, đây có lẽ chính là điều kiện trao đổi của bọn họ, có lẽ còn có bí mật khác.

Luận tài mạo La Mật Nhã không thua Phong Tiêm Tuyết, nhưng luận tình yêu tha thiết của Hiên Dật, Phù Lạc lại vì hấn cảm thấy khổ sở thật sâu, nhìn thấy nữ nhân âu yếm xuất giá đến phương xa, lại thú một vị nữ tử vốn không quen biết.

Lúc này nghĩ đến, lúc trước hấn và Phong Tiêm Tuyết không thể chân chính yêu nhau, vẫn luôn tương tư đơn phương, hiện giờ thật sự thành một loại phúc khí.

Một đêm này, Long Hiên đế ngủ ở điện Can Nguyên, ngày kế ban bố chiếu thư, sắc phong Phù Lạc làm hoàng hậu, đại lễ thiết lập tại một tháng sau.

Trong lúc nhất thời cả hậu cung lâm vào khiếp sợ, trái lại trong dân gian, thật sự cho rằng đây là chuyện tình phải làm theo lý thường.

Một tháng này Long Hiên đế không còn xuất hiện ở trước mặt Phù Lạc, hoàng hậu tân nhậm còn chưa vinh đăng đã thất sủng.

Chỉ trước đại hôn ba ngày, Long Hiên đế mới hạ chỉ, để nàng đi Tịnh Vân Tự ngoài cung trai giới tắm rửa, chuẩn bị đại lễ phong hậu. Tịnh Vân Tự là sau đại sự của hoàng đế các triều đại Viêm Hạ, nơi hậu phi xuất giá, trước khi phong hậu, theo lệ thường, đều phải đến trong chùa đốt nhang cầu nguyện, trai giới tắm rửa.

Có điều Phù Lạc lại ở nơi này gặp được hai người mà nàng cho rằng đã sớm hóa thành tro tàn.

Chính là Uyển phi cùng Tư Du.

Hiện giờ Uyển phi đã là người xuất gia quy y, hào Trí An. Tư Du sống nhờ ở trong chùa, mỗi ngày cùng mẫu thân của nàng lễ Phật, Tư Du ngày thơ hồn nhiên ở nơi này càng hòa hợp hơn.

Lúc này Phù Lạc mới biết được, Long Hiên đế cũng không giết bọn họ, chỉ để Trang Du cùng Uyển phi đều tự xuất gia, đã là hành động khoan dung nhất đối với đế vương hấn, hấn sao lại có thể chứng kiến phi tử của mình cùng nam tử khác thành gia đây?

Về phần Tư Du, Long Hiên đế để con bé tự do lựa chọn, mười lăm tuổi bắt luận con bé muốn ở lại bên người Uyển phi hay là lựa chọn hồi cung hấn đều ủng hộ.

Dư một nữ nhi hay thiếu một nữ nhi đối với hấn dường như cũng không trọng yếu, nhưng hấn nguyện ý để Tư Du tự mình lựa chọn thân phận, cũng đã là hoàng ân lớn nhất.

Phù Lạc cảm thán cho thân tình lương bạc của hoàng thất.

Nhớ tới mẫu thân cùng ca ca của Phù Lạc ở Ngọc Chân quốc, còn nghĩ đến Tư Du hiện giờ.

Phù Lạc vạn phần may mắn quyết định lúc trước của mình.

Bất luận như thế nào, đứa trẻ sống ở hoàng gia thì có mấy người, là có thể hạnh phúc.

Thiên hạ duy nhất nữ tử so với hậu phi còn đáng thương hơn, đó là công chúa.

Một quân cờ trên tay cha và anh, vô luận là hòa thân hay là kén phò mã, công chúa từ xưa đến nay hạnh phúc trường thọ có thể có mấy người.

Có điều vô luận như thế nào, nàng vẫn cảm kích Long Hiên để không giết Uyển phi cùng Tư Du, để nàng thân ở tha hương, lại nhiều hơn mấy phần ấm áp.

“Ngàn vạn lần đừng để cho Tư Du hồi cung.” Phù Lạc dặn dò Uyển phi, nàng chỉ cười.

Mang theo tâm tình chẳng biết tại sao lại trầm trọng, Phù Lạc về tới trong cung, chẳng lẽ đây là nơi sau này sẽ vây cấm nàng cả đời ư?

Quang vinh của hoàng hậu cũng không thể chiếu sáng lòng của nàng.

Chẳng qua cuối cùng, nàng cũng được coi như là thê tử của hắn.

88. Chương 88: Lời Thật Khi Say

Ngoài cửa đã chuẩn bị tốt xa liền cùng các loại nghi trượng, Kim Đỉnh vàng óng thêu phượng do tám nội giám nâng, bên cạnh là một cái dù cán cong thất phượng hoàng kim, hai bên sắp xếp từng đôi cờ rồng quạt phượng.

Sau đó tiến lên, đi về hướng thái miếu. Phía sau có hai hàng thái giám trị sự thanh y bụng hương châu, khăn thêu, ống súc miệng, phát trần các loại theo ở phía sau. Cũng có văn võ đại thần cả triều đứng thẳng một bên.

Tể cáo thái miếu, trao kim sách kim bảo, lễ nghi phức tạp, trình tự đều không thể sai, mãi đến hơn một canh giờ. Trở về điện Côn Dụ tạ ơn.

Quan lễ bộ sắc phong cao giọng tuyên đọc Sắc phong văn, “Trẫm duy đạo nguyên thiên địa, can thủy tất lại hồ khôn thành, hóa hiệp gia bang, ngoại trị hăng tư hồ nội chức, ký ứng phù nhi tác phối, nghi chính vị dĩ cư tôn. Ngọc Chân Phù Quý phi, tự nhập cung vi trắc phi. Sở niên dĩ lai, ôn huệ bình tâm, nhu gia biểu độ, trì cung thực thận, lễ giáo túc nhân, lục hành tất bị, cửu chiêu thực đức. Kỵ hồ tổng lý nội chính, ân hiệp đồng vi, doãn hợp mẫu nghi vu thiên hạ. Ký trần tức cát chi kỳ, nghi chính trung cung chi vị. Kính tuân tử mệnh, tái khảo di chương, sách mệnh Ngọc Chân Phù Quý phi vi hoàng hậu. Vu dĩ hiệp tán khôn nghi, tuân gia tường vu lan dịch*.”

(*: mấy từ này tốt nhất là lướt đừng đọc làm gì cho đau đầu :)))

Cung Liên Khôn

Nơi ở của hoàng hậu các triều đại trong cung, lần đầu tiên mở ra ở Long Hiên triều.

Sau điện đập vào mắt chính là một hồ Bích Tuyền tràn đầy, đông ấm hè mát, hoa sen bốn mùa thường nở không tàn.

Rực rỡ mà không hoa lệ, tinh thuần mà không xa xỉ, giản trí thoải mái, có một chút cảm giác thiết kế đơn giản của hiện đại.

“Nô tì vẫn an Hoàng hậu nương nương.” Cung nữ thái giám cả phòng chậm rãi quỳ xuống hành lễ, hai người đứng đầu không phải Bích Ngô Lộng Ảnh mất tích đã lâu thì là ai.

“Nương nương.” Vừa mới đứng lên, Lộng Ảnh đã nước mắt đầy mặt.

Hỏi kỹ xuống, mới biết được từ sau lần cải trang xuất cung trở về, nàng cùng Bích Ngô đã bị phái đến cung Liên Khôn trực.

Lộng Ảnh nhẹ nhàng kể rõ mọi chuyện, “Vạn công công rõ ràng nói không quá ba ngày, nương nương sẽ hồi cung.”

Vui sướng khi gặp lại đã gột rửa vẻ mặt lạnh của Bích Ngô Lộng Ảnh lúc trước, đối với người lấy vương quyền làm trời, Phù Lạc cảm thấy không có lý do gì để trách móc nặng nề.

Niềm vui sướng sau khi gặp lại cuối cùng bị một câu của Bích Ngô hoàn toàn đả bại.

Tổ quy, hoàng hậu đêm tân hôn, lại phải sao chép một trăm lần Thánh Tổ gia huấn.

Đây là rõ ràng là ra oai phủ đầu, rõ ràng là ghen tị, ghen tị đêm tân hôn của người ta.

Phù Lạc cảm giác mình cùng Thánh Tổ này đã hoàn toàn kết thù.

Có điều vận mệnh vẫn luôn hí kịch hóa.

Thời khắc mấu chốt, Long Hiên để lại phái người đưa tới bản thảo mà Phù Lạc đã sao chép ở trên xe ngựa.

Mặc kệ hấn là vì quyền lợi tối nay của chính hấn, hay còn là vì cái gì, Phù Lạc lần đầu tiên cảm tạ hấn tự đáy lòng.

Long phượng chúc hồng hồng ánh lên khiến mặt người ta đều nóng.

Hỉ phục màu đỏ lại cũng do Tuyết phù dung chế thành, Phù Lạc cực kỳ đau lòng, quần áo chỉ có thể mặc một lần, cũng dùng vải dệt tốt đẹp như vậy, quá lãng phí.

Lắng nghe tiếng bước chân trầm ổn của hấn chậm rãi tới gần mình, lại thật sự có một loại khẩn trương của thiếu nữ chờ gả.

Khoảnh khắc khăn trùm rơi xuống, Phù Lạc cho là mình có thể tươi cười rạng rỡ, tươi cười với nam nhân nắm hết tay của mình trong tay.

Đáng tiếc nước mắt vẫn nhịn không được rơi xuống.

Nhịn không được, nhận thua mà không chịu thua.

Hấn cầm lấy kéo vàng mà thị nữ đã chuẩn bị, cắt xuống một lọn tóc của hấn, tiếp tục cắt một lọn tóc của Phù Lạc, Phù Lạc kinh ngạc nhìn hấn, mặc dù không có quyền lực, nhưng tư tưởng thân thể tóc da do cha mẹ trao không thể dễ dàng huỷ bỏ vẫn vạn phần nghiêm trọng.

Nhìn hấn cầm lấy hai lọn tóc, vụng về kết lại, thoát nhìn chính là không học vài ngày, cuối cùng lại cũng tạo được một đồng tâm kết ra hình ra dạng.

Đây là đồng tâm kết lúc phu thê dân gian Viêm Hạ động phòng thì thích vẫn, để chúc trăm năm đồng tâm.

Giờ khắc này, Phù Lạc có chút không dám nhìn vào ánh mắt Long Hiên để.

Ở trong cung, không có tình yêu có lẽ là hạnh phúc lớn nhất.

Hấn hưng hăng nâng mặt nàng, để nàng nhìn thẳng vào ánh mắt của hấn, nhìn thấy ánh mắt hấn từ sáng ngời chuyển âm u, Phù Lạc cũng không biết hấn ở trong mắt của nàng nhìn thấy cái gì.

“Trẫm, Long bội tặng cho nàng đâu? Chưa từng thấy nàng mang?”

“Long bội?” Phù Lạc mơ hồ, giây lát lại nghĩ tới chẳng lẽ là cái ngọc bội vòng tròn, nhưng không phải lần trước ở vùng quê vứt bỏ mình hấn đã sớm thu lại rồi à. “Người không phải thu rồi sao?”

“Trẫm thu hồi lúc nào?” Trong mắt Long Hiên để mơ hồ có lo lắng.

Lúc sau gọi Lộng Ảnh cùng Bích Ngô, mới biết được hai nha đầu lén may ở trên đai lưng bộ áo vải thô kia, mà Long Hiên để mở một con mắt, nhắm một con mắt, cũng không nói phải tịch thu cái ngọc bội này.

Long Hiên để từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc bội hình phượng nhỏ, Phù Lạc lần đầu tiên chứng kiến Long bội và Phượng bội cùng một chỗ, đem Phượng bội đặt ở giữa Long bội, đầu phượng dựa vào bên trái, bên phải lưu lại một chút khoảng không, long phượng cùng ẩn, bội danh “Phượng tỏa Long tâm*”.

(*: Phượng khóa tâm rồng)

Nhưng hai khối ngọc bội không có chỗ khâu dây, không biết làm thế nào mới có thể kết hợp lại thành một khối.

Bích Ngô bưng đến tờ lụa màu vàng, buộc ngọc bội lại.

Long Hiên để tự mình đem Long bội cột ở trên hông Phù Lạc, hấn ngược lại cài Phượng bội, long phượng đảo lộn.

Rượu hợp cần là nhất định phải uống, nhưng không biết vì sao phải uống nhiều như vậy.

Chỉ có thể nhìn hấn cho lui thị nữ, từng chén từng chén rượu, gọi là nhất túy giải thiên sầu, Phù Lạc cũng không cự tuyệt, rượu ngon cung đình, trong veo mà không chua cay, quả thật mùi vị ngon.

Nhìn thấy mặt của hấn dần dần không rõ, một phen thành hai.

Nghe hấn nhẹ nhàng nói, “Lạc Nhi, nàng có cái gì muốn nói với ta không?”

Lệ như suối trào, cuộn cuộn mà ra.

Chỉ nước nở, không hề thành tiếng.

Hấn lại vì Phù Lạc rót đầy rượu, nàng ngây ngốc lắc đầu, “Ta uống say rồi.”

Hấn đem chén rượu đặt ở bên môi nàng, nửa bắt buộc nửa dịu dàng để nàng uống tiếp một chén lại một chén.

“Ta không muốn sống ở chỗ này.” Phù Lạc mắt say lơ đãng nhập nhèm nói, căn bản đã quên người trước mắt là ai.

“Ta muốn về nhà.” Nàng mở to hai mắt, nhìn Long Hiên để, sợ hấn không tin, cứ luôn gật đầu mình khẳng định.

“Hoàng đế thôi, không cho ta về nhà.” Nàng chợt vô cùng ủy khuất nói ra.

“Hấn không phải cho nàng về nhà rồi ư?” Long Hiên để đáp.

“Ta lắng lẽ nói cho người,” Phù Lạc ngó ngó bốn phía, “Đây không phải là nhà của ta, nhà của ta ở một chỗ khác. Chỉ cần hoàng đế thôi nói với ta là ta yêu người, ta có thể về nhà.”

Nàng hãy còn cao hứng, căn bản không biết mình đã tiết lộ bí mật lớn nhất.

Người trước mắt, biến sắc, giống như nhớ ra cái gì đó, bàn tay nắm cổ tay Phù Lạc không tự giác gia tăng sức mạnh.

“Người làm đau ta.” Phù Lạc khóc ròng.

“Thì ra nàng luôn luôn lừa trẫm.”

Phù Lạc chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu, người trước mắt giống như thành bộ dáng Long Hiên để.

Nàng nhanh chóng nhảy dựng lên, “Thần thiếp vấn an hoàng thượng.”

Chợt lại đứng không vững ngã ngồi mép giường, “Tạ chủ long ân.” Ngây ngốc nở nụ cười.

Long Hiên để mở mắt.

Phù Lạc chỉ chỉ đầu của mình, để Long Hiên để nhìn, hấn mờ mịt.

“Trên đầu thần thiếp mang rất nhiều nón xanh mà hoàng thượng ban cho.”

Sắc mặt Long Hiên để làm cho người ta không cách nào hình dung.

Đã thấy nàng còn cầm lấy bầu rượu đổ vào trong miệng, “Không tiền đồ, không tiền đồ ~~” một câu nhắc mãi.

Long Hiên để muốn ngăn cản nàng cuồng uống, kết quả bị Phù Lạc “Ba” một tiếng đánh ra. Hiện giờ xem như uống đúng chỗ, gan báo cũng đã ra cả rồi.

“Hoàng đế thôi,” Phù Lạc một phen véo lấy lỗ tai Long Hiên để, “Có bản lĩnh người theo ta về nhà đi, xem ta không ngược chết người, cho người làm con vịt, làm chết người, làm chết người.”

Phù Lạc cảm thấy như vậy còn chưa hết giận, nhào lên cuồng cắn một phen, liếm liếm miệng, cuối cùng mới tỉnh từ bỏ.

“Tiểu Áo, người hôm nay thực ôn nhu.” Phù Lạc vỗ vỗ mặt của hắn, từ trong ngực cầm ra một tấm ngân phiếu, mò lên ngoài bào Long Hiên để, nhét lên trên lưng quần hắn, “Thưởng cho người, người nên đem cô nãi nãi ta hầu hạ cho tốt.” (Mỗ Đang: ta không biết thì ra nàng vẫn luôn mang theo ngân phiếu, đoán chừng là rất khuyết thiếu cảm giác an toàn.)

Phù Lạc ợ một hơi rượu.

Bỗng nhiên ngửa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Nghĩ tới ta một đời xuyên qua, hiện giờ hồ đồ đến nước này, muốn người đau không ai đau, muốn người yêu không ai yêu, ngay cả nam chủ cũng không cho ta.” Phù Lạc kiên quyết phủ nhận ý nghĩ Long Hiên để là nam chủ, ảo tưởng hắn chỉ là một nam phụ, nam chủ của mình cuối cùng sẽ bước lên thất thải tường vân, cùng Long Hiên để đại chiến ba trăm hiệp, cuối cùng mang theo mình nghênh ngang rời đi.

Cuộc đời này chỉ thương bản thân mình, để cho hắn hướng tây hắn cũng không dám hướng đông, để cho hắn từ nay về sau không cho phép nhìn mỹ nữ, không cho phép nhìn soái ca, mỗi ngày ở nhà giặt quần áo nấu cơm. Ở trên giường cần cực lực phối hợp, tuyệt đối không thể tạo thành cục diện một tháng mới đến phiên một lần. Mình muốn SM hắn thì SM, tuyệt đối không thể trả lại, còn phải chủ động yêu cầu.

Bất luận là ca hát khiêu vũ, thổi sáo múa tiêu hắn đều phải là đệ nhất thiên hạ, chế y dâng hài đều phải vượt qua trình độ tú nữ cung đình. Quan trọng là bộ dạng còn phải soái hơn Long Hiên để, lợi hại hơn hắn, tinh lực thịnh vượng hơn hắn, hoà nhã dễ gần hơn hắn, phải phong độ tao nhã.

Phù Lạc sấm hối với trời, nếu như có thể trở lại lúc trước, không bao giờ si mê núi băng nữa.

Nếu không mặc nam đồng bào hiện đại điều võ dương oai, tùy ý đùa bỡn.

Cuối cùng còn ngại không đủ chân thành, “Ba” ném đi bầu rượu, rất có ý vị “Nếu làm trái lời thề sẽ giống bình rượu này”.

Lại đột nhiên nhớ tới cái gì, Phù Lạc từ một bên cầm lấy thanh kéo vàng kia, “Nếu ta thật sự có thể trở về, ta nhất định phải mang cái này về cùng, tương đối đáng tin.”

Nàng xiêu xiêu vẹo vẹo tiêu sái đến giữa háng Long Hiên để, không chút lưu tình đâm xuống.

Long Hiên để hít một hơi khí lạnh, nhanh chóng nhường lối, túm lấy cái kéo, đem Phù Lạc mập mờ đè ở dưới thân.

Phù Lạc ngây ngốc, không hiểu phong tình ngẩng đầu nhìn Long Hiên để.

“Người vì sao muốn giết ta?” Phù Lạc oa oa khóc lên, giống đứa bé.

Hắn không lên tiếng, chỉ xoa tóc Phù Lạc.

“Vì sao không muốn sinh đứa nhỏ của ta?”

Phù Lạc bị hỏi đến ngạc nhiên.

“Sanh non đau quá.” Nước mắt của nàng tràn ngập ánh mắt Long Hiên để.

Một câu bao hàm thiên ngôn vạn ngữ.

(Mỗ Đang ở bên cạnh vỗ tay, sau khi say rượu chỉ số thông minh còn đối cao hơn rồi.)

Phân không rõ là nguy biện hay là nói dối, Long Hiên để chỉ có thể nắm thật chặt ngực của mình.

“Vì sao muốn cứu ta, ta tình nguyện người không cứu ta, cho chúng ta vĩnh viễn không còn liên quan?” Phù Lạc tránh khỏi ngực của hắn.

“Nếu ta có thể không cứu ~” Long Hiên để không nói lời phía sau.

Hắn cúi đầu chống ở phía trên nàng, dần dần dồn ép.

Phù Lạc nỗ lực từ phía dưới chìa một tay, như học trò nhỏ giơ tay muốn hỏi.

“Hỏi đi.” Long Hiên để bắt đầu dĩ.

“Hắn vì sao phải giết hoàng hậu Liên Nguyệt?”

“Hắn không có, là hoàng hậu Liên Nguyệt dùng huyền thuật mê hoặc tiên đế, để cho hắn cả đời đắm chìm nỗi thống khổ giết chết nàng.”

Phù Lạc lú lười, đủ khí phách.

“Cho nên hắn mới viết xuống tuyệt tình quên yêu à?”

Long Hiên để thở dài, lật người, cùng nằm với Phù Lạc.

“Không phải thái tử, mà là cao tử thêm vào. Sau khi hoàng hậu Liên Nguyệt chết, thái tử thương tâm quá độ, không lâu thì bệnh qua đời, bởi vì vô hậu, cho nên truyền ngôi cho đệ đệ của hắn, cũng chính là cao tử. Là cao tử nhìn chuyện xưa của bọn họ, thêm một chương cuối cùng, từ nay về sau toàn tộc Viêm Hạ cấm tiết vụ thuật.”

Phù Lạc mơ màng ngủ, khi hắn mềm nhẹ khiêu khích âu yếm thì tỉnh lại.

Giống như về lại đêm đầu tiên xuyên qua.

Hắn và nàng chính là nhận thức như vậy.

“Bộ dạng người thật là đẹp mắt.” Phù Lạc dùng môi của mình, mút lấy môi mỏng của hắn.

Phù Lạc ở trong sự kích động, cảm lòng nức nở ra: “Ta yêu người.”

Trong lòng như buông xuống tự đắc, trống rỗng lại tràn đầy.

Hắn tạm dừng, lúc sau, lại càng nỗ lực tiến lên.

Cuối cùng Phù Lạc ở trong thương yêu của hắn thiếp đi, chỉ nghĩ tới, đây, dường như là lần đầu tiên hắn làm với nàng sau diễn, sâu triển miên sau diễn. (Có phải gọi là sau diễn hay không?)

Trong mơ hồ dường như thấy được thân ảnh giống như một đóa hoa sen trắng đang ngóatic nàng, “Ta rốt cục đợi được người.”

89. Chương 89: Một Chữ Lắm Cả Đời

Nàng ở trong làn sương trắng, làn da tuyết dung mạo ngọc, vẻ đẹp không kém Phù Lạc, nhưng lại nhiều hơn một tia phiến muộn, trong mỏng manh còn có kiên cường, trong mị diễm còn có trong sáng.

Một thể mâu thuẫn, một uyển chuyển không được trải qua mưa gió thì không thể có.

“Là người.” Phù Lạc lẩm bẩm.

“Là ta, ta tới đón người.”

“Là người đem ta đưa đến thời không này?” Phù Lạc tò mò chuyện xuyên qua của mình.

“Đúng, mà cũng không phải. Lòng người có suy tư, cho nên mới đến nơi đây.”

Phù Lạc thầm than, nhất định là nguyên nhân mộng xuyên qua nhiều quá, cảm thán xuyên qua vẫn không thể tùy tiện xem.

“Người, nguyện ý trở lại nơi ở ban đầu của mình không?”

Phù Lạc này mới ý thức, khoảnh khắc bản thân tâm niệm trông mong rốt cuộc đã tới.

Nguyện vọng tha thiết ước mơ cứ như vậy xuất hiện trước mắt, làm cho người ta trở tay không kịp.

“Nguyện ý.”

Nguyện ý đoạn tuyệt không chút lưu luyến, khiến Liên Nguyệt cũng có chút sửng sốt, ít nhất, ít nhất phải giây dựa một chút chứ.

Đáng tiếc, về nhà, chấp niệm của Phù Lạc, đã sớm thành thói quen của tiềm thức.

Không dám đối mặt tương lai đau xót, chỉ có thể lựa chọn rời đi. Nàng, không học được dũng cảm, là người chủ nghĩa hiện đại thâm căn cố đế.

“Sau khi người nói ra người yêu hắn, vẫn nguyện ý rời đi?”

Phù Lạc trầm mặc, sau đó ngơ ngác hỏi, “Hắn cũng không nói câu nói kia, vì sao ta còn có thể đến nơi đây?”

“Liên quan gì hắn chứ?” Liên Nguyệt hỏi.

“Rõ ràng người viết là he (hắn) mà.”

“Ta rõ ràng viết she (nàng).”

Hai người tranh đoạt một phút đồng hồ, cuối cùng Phù Lạc cho là Liên Nguyệt viết sai chữ, Liên Nguyệt lên tiếng xưng nàng là đại tài nữ đệ nhất lên trời xuống đất làm sao có thể viết chữ sai (cuối cùng chứng minh quả thật là nàng sai, nàng còn ngụy biện chữ mình dùng có thể thay nhau).

Cuối cùng hai người đạt tới nhất trí, nói là Minh Nguyệt Đang sai chữ rất nhiều, nhất định là bà ta viết sai rồi. (Mỗ Đang sấm hối, có thể thật sự là Liên Nguyệt viết sai, bởi vậy chúng ta có thể chứng kiến nguy hại của việc viết chữ viết nhầm, mỗ Đang tỏ vẻ sau khi kết văn nhất định cẩn thận sửa chữa, để Liên Nguyệt nhận thức sai lầm của nàng. Người có thanh danh không tốt rất dễ quýt làm cam chịu.)

Thì ra là she, Phù Lạc vạn phần u oán, cảm tình bản thân chịu khổ chịu tội, đều tại một chữ sai, sớm biết mình chính là cái chìa khóa vừng ơi mở ra, cũng không cần khổ cực như vậy, đâu cần chứ.

Ở trên thương trường, đại triển mưu mô một phen, nói không chừng còn thu thập vô số soái ca, tiêu sái giang hồ, cuối cùng phất ống tay áo, nói với Long Hiên đế, ta yêu người, sau đó xinh đẹp xoay người.

Bao nhiêu tiêu sái, bao nhiêu khí phái, bao nhiêu hoa lệ xuyên qua ời.

Nghĩ tới bản thân lại có thể bởi vì một chữ viết sai, một cái hiểu lầm, chịu nhục nhiều năm như vậy, Phù Lạc đã cảm thấy oan uổng.

Thật lâu sau, tâm tình bình phục, mới hỏi: “Vì sao câu thần chú của người, lại là ta nói mới có tác dụng? Vì sao phải dùng ‘Ta yêu người’ làm chìa khóa?”

“Lúc người đối với nam nhân Hiên thị nói ra tình yêu, không phải thời điểm đó cần phải rời đi nhất à? Chìa khóa quan trọng như vậy, ta đương nhiên phải giao vào trong tay nữ nhân rồi.”

Phù Lạc hô to, “Ta rốt cuộc tìm được tổ chức.”

Hai người ôm đầu khóc rống, đúng là chỉ có nữ nhân yêu thương nữ nhân.

“Người vì sao nói ra ta yêu người trước vậy?” Liên Nguyệt nhìn vào câu chuyện của các nàng, vạn phần cảm thấy Phù Lạc không phải là người nói ra lời yêu.

“Trên TV không phải luôn một nói lời yêu, bên còn lại sẽ phản xạ trả lời ta cũng yêu của người à?” Phù Lạc trả lời đương nhiên.

Liên Nguyệt không nói gì, đột nhiên có một tia thương tiếc Long Hiên đế.

(Mỗ Đang cảm thán, nữ nhân uống rượu cũng không thể tin.)

“Muốn dạng nguyên rửa gì mới có thể mở ra cánh cửa thời không vậy?” Phù Lạc nhìn Liên Nguyệt, con người cho dù cao hứng cũng không lộ ra vui vẻ.

“Ta lấy vĩnh viễn không siêu sinh, đời đời kiếp kiếp cầm tù ở trong không gian nguyên rửa, mở ra cánh cửa thời không, đưa nhân duyên tới cho Hiên thị, nguyên rửa Hiên thị vĩnh viễn không chiếm được nữ nhân mình yêu.” Mặt Liên Nguyệt tức thì có điểm vạn vạn.

“Đáng giá không?” Phù Lạc ngơ ngác hỏi, nàng không có trí tuệ của Liên Nguyệt, không có quật cường của Liên Nguyệt, không có dũng khí của Liên Nguyệt.

Liên Nguyệt cười cười, có đáng giá hay không, cũng như người nước uống, ấm lạnh tự biết.

Phù Lạc đang muốn bước vào cánh cửa thời không kia, lại phát hiện không gian nguyên rửa này đột nhiên bóp méo, phẳng phất có ngoại lực muốn phá cửa mà vào.

Cuối cùng, cuối cùng lại có thể nhìn thấy Long Hiên đế.

Ngực trái hần đỏ tươi máu, Phượng bội trên lưng cũng đỏ như máu, giống như một ngọn lửa bao vây Phù Lạc, lúc này Phù Lạc mới nhìn thấy Long bội trên người mình dần dần phiếm màu đỏ, mang đến dao động năng lượng thật lớn, khiến nàng không tự chủ được nhẹ bay về hướng hần.

Long Hiên đế ôm chặt lấy Phù Lạc, máu đỏ tràn mắt.

“Thương thế của ngươi ~” Phù Lạc kinh tâm, sắc mặt của hần tái nhợt.

“Phượng tảo Long tâm, lấy máu trong tim hoàng đế Viêm Hạ làm dẫn, mới có thể nối liền.” Long Hiên đế thản nhiên nói với Liên Nguyệt, cũng không nhìn Phù Lạc.

“Nhưng lực lượng của nó cũng không đủ để mang ngươi đến nơi đây.” Liên Nguyệt không thể tin.

“Sau khi hoàng hậu chết, thái tổ mở vu thuật, khóa hồn phách cho Phượng tảo Long tâm, vĩnh viễn không siêu sinh, vĩnh viễn giam cầm.”

Liên Nguyệt tái nhợt lui về phía sau.

Phù Lạc cũng vạn phần kinh dị, một nam nhân hối hận cùng một nữ nhân quật cường, mấy trăm năm xa nhau, mấy trăm năm bị kịch.

Long Hiên đế không nói với Phù Lạc, đây mới là nguyên nhân Viêm Hạ từ cao tổ trở xuống chân chính cấm tiệt vu thuật.

Có điều, Liên Nguyệt rất nhanh đã trấn định.

“Thời gian không nhiều lắm.” Liên Nguyệt nhìn về phía Phù Lạc, cửa thời không đang từng chút thu nhỏ lại.

Phù Lạc chứng kiến sau lưng Liên Nguyệt chiếu ra hình ảnh, cha mẹ tóc đã sớm bạc, cúi lưng, đang lau chùi thân thể của nữ nhân đã bất động thật lâu.

Lòng chua xót một trận.

Giống như cảm giác động tác rời đi của Phù Lạc, Long Hiên đế kéo chặt tay Phù Lạc, thẳng tắp, tràn ngập hận ý nhìn nàng, lần đầu tiên, Phù Lạc phát hiện hận ý của hần, cho dù là lúc hần nói hận, nàng cũng không có loại cảm giác này.

“Nàng, người này, đồ lừa đảo miệng đầy lời nói dối.” Thanh âm của hần bởi vì hận mà không thể liên mạch.

Nàng không dám nhìn về mặt của hần.

Chôn vào trong ngực của hần, lại vội vàng rời đi.

Không chút hoài nghi lại bước vào cửa thời không, nắm trong tay Phượng bội trên hông Long Hiên đế.

Giờ khắc này, sở thích ăn cắp giống như trở về với thân thể.

Cánh cửa ở trước mặt Long Hiên đế âm âm đóng lại, đoạn tuyệt cánh tay vươn ra của hần.

Phù Lạc gỡ Long bội trên người xuống, giao cho Liên Nguyệt, “Người nhất định đừng cảm hơn ta.”

Không dám nhìn Long Hiên đế, từ nay về sau ngăn cách thời không, đều có hạnh phúc của riêng mình.

Điện Liên Khôn.

Long Hiên đế hét lớn một tiếng, “Lạc Nhi”, trong miệng thốt ra máu tươi, tỉnh lại.

Thật lâu không thấy thanh âm trả lời.

Tổn thương trước ngực nhỏ máu.

Thái y vội vàng đến, mỗi người đều lắc đầu quỳ xuống đất.

Long Hiên để lặng lẽ ngồi.

Vạn Toàn tiến vào, “Hoàng thượng, chỉ dụ vẫn tuyên sao?”

Ánh mắt hắn trống rỗng nhìn thoáng qua Vạn Toàn, “Tuyên.”

Long Hiên hai mươi lăm tháng năm, năm thứ mười bốn, sau ngày đế đại hôn, hậu bệnh nặng, đế nộ sát mười một người Thái Y Viện, tuyên chỉ phi tần cả cung đến Tịnh Vân Tự ăn chay cầu phúc cho hậu, từ nay về sau hậu cung Long Hiên hư doanh thực không*.

(*: bên ngoài thì đầy đủ nhưng thực tế là trống không)

Sau này hoàng hậu Phù Hiên trở thành Liên Nguyệt kế tiếp, hậu cung Viêm Hạ lại thêm một truyền kỳ.

Đế, vì hậu lấy họ phu quân làm hiệu, là đại ân sủng đầu tiên từ xưa đến nay chưa hề có.

Một thần thoại nghe đã lâu, sẽ luôn ưa thích có thần thoại mới sinh ra.

Bán bộ tương tư nguyên từ nay về sau vang danh thiên hạ.

Lưu lại đế vương ngồi cao trên triều, ngày càng lạnh lùng.

90. Chương 90: Tương Tư Không Bằng Quay Đầu

Tình nan chấm(1)

Lần đầu tiên nghe được bài hát này đại khái là mười năm trước, lần đầu tiên chỉ cảm thấy tục, giả vờ giả vịt.

Thời gian viết Phù Lạc sắp đến giai đoạn cuối, trong lúc vô tình lại lần nữa nghe lại bài hát này, cảm xúc lập tức tràn đầy trong lòng.

Lúc đọc một chương này, không ngại nghe bài hát này một chút.

Cuộc sống trở lại hiện đại đã khôi phục yên ả cùng bình thường.

Khi hồi phục cơ thể, một lần nữa tiến vào trong dòng người mờ mịt ở hiện đại, vì cuộc sống mà bồn ba.

Bất đồng duy nhất chính là, sức ăn càng lúc càng lớn, thể tín dụng quét càng ngày càng nhiều, mua sắm thành một loại sinh hoạt phẩm thiết yếu.

Ban đêm tĩnh lặng đứng ở trên quảng trường, nghe cửa hàng bên cạnh truyền tới tiếng ca.

“Nếu hết thủy dựa vào duyên phận

Hà tất cường đại yêu một người

Sợ nhất dấu lia ngó ý còn vượn tơ lòng khó bỏ khó chia

Bao nhiêu bình minh lại hoàng hôn

Cho dù không hề chảy lệ thương tâm

Đêm khuya vẫn có hồn quần quanh mộng đưa lối

Những muốn đi còn lưu lại mối tình sâu

Đều đã không cách nào hồi hận

Sớm biết rằng yêu có thể đả thương người như vậy

Tình sẽ khó gói đầu như thế

Lúc trước hà tất phải nghiêm túc

Sớm hiểu được trong mộng không thể lâu dài

Tương tư không bằng quay đầu lại

Hiện giờ sao phải oán chia cách

Trừ phi coi như một trò chơi

Hồng trần mặc hán lạnh lẽo

Ai có thể chặt đứt dây tình này

Trừ phi để chân tâm ở một bên

Kiếp này tùy duyên mà tụ tán

Vô oán vô hối có mấy người”

Nước mắt từ hai má rơi vào cổ áo, mới phát hiện mình ở trong ánh mắt kinh ngạc của người khác, lệ đầy mắt.

Hồng thủy vỡ đê mà ra, rốt cuộc không nén xuống được.

Lúc mở mắt ra, lại thấy được không gian nguyên rủa kia, thân ảnh như đoá sen trắng, chỉ khác phía sau nàng còn đứng một bóng người mơ hồ.

“Là người lại đem ta xuyên tới đây?”

“Nếu chính người không động ý niệm trong đầu ~” Liên Nguyệt trấn định đáp, lại khó nén chột dạ.

Phù Lạc học thành phương pháp trầm mặc nhìn thẳng của Long Hiên đế.

“Đúng, là ta vẫn luôn dùng vu thuật tìm kiếm người, cho tới hôm nay cảm giác được khí tức của người.” Liên Nguyệt tự nhiên hào phóng thừa nhận.

“Vì sao?”

“Long Hiên đế lấy chìa khóa thích hồn của Hiên Nguyên (thái tổ) làm trao đổi.” Liên Nguyệt đáp có một tia áy náy, “Nhưng nếu người không có ý nghĩ đó, ta cũng sẽ không cảm giác được người.”

Phù Lạc chỉ có thể trách mình lúc trước vì cái gì nhất thời xúc động, đem Phượng tọa Long tâm cho Liên Nguyệt.

“Ai nói ta muốn trở về?” Phù Lạc cãi bướng.

“Vậy người thu lại sở thích ăn cắp đi, chúng cuồng mua sắm, cuồng ăn lúc sống lại thì giải thích thế nào?”

“Nhưng ta luyện tiếu phụ mẫu ta.”

“Việc này ta đã sớm giúp người nghĩ kỹ rồi, hiện tại ta bị Thiên đình cho làm cục trưởng cục visa xuyên qua, Hiên Nguyên là cục trưởng cục phản xuyên trái phép, ta cho người ký tên giấy thông hành vĩnh cửu nhiều lần, người có thể tự lui tới cho hiện đại cùng hoàng triều Viêm Hạ.” Liên Nguyệt một bộ nịnh hót dâng ra giấy thông hành.

Phù Lạc vừa nghe, cảm thấy phúc lợi này đãi ngộ không tệ. “Nhưng người còn phải giúp ta thu xếp một việc, bằng không ta không xuyên qua.” Lúc này không cò kè mặc cả, thì đợi đến bao giờ.

“Người nói.”

Hai nữ nhân nói thầm nửa ngày, đại ý là để Liên Nguyệt báo mộng cho Long Hiên đế, nói là trừ phi Long Hiên đế cả đời chỉ có một nữ nhân là nàng, mới có thể chân thành, kiên định.

Sợ bị thương tổn, tuyệt đối không thể cho nam nhân có cơ hội hoa tâm gì, phòng ngừa chu đáo mới là thượng sách.

Liên Nguyệt cảm thán Phù Lạc âm hiểm giả dối.

Khó trách người như Long Hiên để cũng phải thua ở trong tay nàng, còn cam tâm tình nguyện đến tận đây cũng không buông bỏ. Thật sự khắp nơi tìm những người tài truyền nhân vụ thuật của Viêm Hạ, tìm mình, lý trí cò kè mặc cả, hai người này đều không phải thiện nam tín nữ.

Lúc Phù Lạc tỉnh lại, đã nhìn thấy Long Hiên để lẳng lặng nằm ở bên người, lông mi thật dài bao trùm ánh mắt đã thương người của hắn. Giống như cảm thấy động tĩnh bên cạnh, Long Hiên để đột nhiên mở mắt.

Phù Lạc nhanh tay lẹ mắt đặt ngón tay lên trên môi hắn, mạnh miệng nói trước, “Không được mưu đồ mắng ta, đánh ta, khi dễ ta, không cho ta cơm ăn, bắt ta chép Thánh Tổ gia huấn, nếu không ~~”

Long Hiên để không nói chuyện, chỉ dời tay Phù Lạc đi, xoay người xuống giường, chuẩn bị lâm triều.

Phù Lạc bò xuống giường, ở trước mắt Long Hiên để quơ bàn tay, “Tĩnh, tĩnh, chàng không phải đang nằm mơ, ta thật sự đã trở lại.” Phù Lạc cho rằng Long Hiên để nhất định cho rằng hắn đang nằm mơ, cho nên không phản ứng với mình. Bằng không dù thế nào cũng phải cảm thiên động địa ngọt ngào ôm một cái, hoặc oanh oanh liệt liệt biểu đạt tình yêu chứ, nhất định phải hoa lệ hơn dì Quỳnh Dao kia.

Vẫn không phản ứng. Phù Lạc không cam lòng nhéo lên cánh tay Long Hiên để, “Đau chưa.”

Nàng nhìn thấy hắn nhú mày, mà hắn cũng chỉ có chút run rẩy chuyển tay nàng đi. (Mỗ Đương phỏng chừng, đó là ẩn nhẫn run rẩy, hắn đang cố gắng khống chế khuynh hướng bạo lực của mình.)

Sau khi Long Hiên để đi, Phù Lạc một chút cũng không buồn ngủ, Bích Ngô Lộng Ảnh thấy nàng tỉnh lại, lại khóc đến cảm thiên động địa.

Đi dạo ngự hoa viên, cảm giác trống rỗng, đình đài lầu các trống rỗng, hiên tạ cung thất, làm cho lòng người tịch mịch đến hoảng hốt, lại có một tia hoài niệm phồn hoa lúc trước.

Có lẽ âm mưu của rất nhiều người đều đến từ chính tịch mịch của rất nhiều người.

Nhớ đến phòng nhỏ ở hiện đại, Phù Lạc cảm thấy vẫn đi ngủ thì hơn, trong lòng lặng lẽ thì thầm, “Phù Lạc yêu Hiên Áo.” Sau khi tỉnh lại lại nhớ tới cha mẹ bên người. Trong lòng trách cứ Liên Nguyệt lại có thể đem mật ngữ qua cửa bố trí thành như vậy, nhất định là nàng ta ghen tị hạnh phúc của bọn họ, để mỗi một lần nàng rời đi, đều phải trải qua giấy dũa.

May mắn kịp thời gian, sau điểm tâm, vội vàng đi làm, nhưng không còn mua sắm, cũng bỏ chứng cuồng ăn.

Tan tầm, ngủ. Buổi chiều khi tỉnh lại, dường như nghe được một nam một nữ khắc khẩu, “Nàng không phải đã trở về rồi sao? Vì cái gì, người đã đáp ứng trăm ~~”

“Ôi chào, năng lực của ta có hạn, chỉ có thể, chỉ có thể ~~” Liên Nguyệt thừa dịp nói.

Lúc Phù Lạc lẳng lặng mở to mắt, chung quanh lại đã khôi phục tĩnh lặng.

Nhưng chống lại ánh mắt Long Hiên để.

“Nàng, ác hơn ta.” Long Hiên để nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trừng, không dám trừng, phạt, không đành lòng phạt.

Phù Lạc lẳng lặng ngồi dậy, nhưng trên mặt như thế nào cũng không hiện lên ý cười ngọt ngào.

“Nếu ta không tìm nàng, có phải từ nay về sau thật sự không hề liên quan nữa không?” Long Hiên để nhìn vào ánh mắt Phù Lạc.

Phù Lạc không đáp lời, chỉ mạnh mẽ ôm hắn, “Cám ơn chàng không buông bỏ.”

Nếu không cùng một chỗ, là tổn hại người mà không lợi mình.

Cùng một chỗ, là hại người lợi ta, Phù Lạc rất nhanh coi đó là bí mật.

Nhìn thấy hắn ẩn nhẫn, hắn giãy dụa, hắn giận mà không dám nói gì, Phù Lạc cảm giác mình sẽ nghiệm.

Ban ngày Long Hiên để vội vàng việc chính trị, Phù Lạc cũng xuyên lại hiện đại cùng cha mẹ, hưởng thụ cuộc sống. Buổi chiều, thỉnh thoảng nghịch ngợm về muộn, thích nhất nhìn bộ dạng tức giận thở gấp của hắn, có điều một chiều này cũng không dùng nhiều, luyện tiếu.

Bích Ngô Lộng Ảnh thích nhất là bàn luận, thích nhất ở trước mặt Phù Lạc lảm nhảm, Long Hiên để vào lúc nàng “ngủ”, đã bao nhiêu lần lẳng lặng nhìn khuôn mặt ngủ của nàng, trong mắt tràn đầy lo lắng hãi hùng. Khiến Phù Lạc lại tự trách một chút, đáng tiếc vẫn không chịu nổi hấp dẫn quay về hiện đại.

“Vì sao phải uống thuốc chứ, thân thể của ta tốt lắm mà?” Phù Lạc cự tuyệt thuốc đắng đã phải uống ba tháng, không cảm thấy thân thể có cái gì cải thiện, nhiều lần còn bị hắn tự mình giám sát.

“Đây là thuốc gì, không nói ta không uống.” Phù Lạc chơi xấu.

Trên mặt Long Hiên để dâng lên sắc hồng ngàn năm khó gặp. “Đây là thuốc giải độc do Giang thái y phối.”

“Ta trúng độc gì sao?” Phù Lạc cả kinh nói. Nhìn khuôn mặt khó coi của Long Hiên để trước mắt, ánh mắt trách cứ, rốt cục hiểu, “Là, là, là ~”

Phù Lạc là tuyệt không muốn sinh con, hoài thai mười tháng, bụng lớn như vậy, làm sao cam tâm, sao có thể cho nam nhân này cơ hội chế tạo người đây? Ánh mắt nhanh như chớp chuyển chuyển, đáng tiếc vẫn uống hết chén thuốc kia.

Nguyệt tròn đêm Trung thu.

Phù Lạc hiếm khi thấy Long Hiên để hưng trí tăng mạnh ngâm thơ vẽ tranh.

Nữ tử trong bức tranh tóc có chút hỗn độn nhẹ trung bay múa trong làn gió, đưa lưng ngồi ở đầu thuyền rồng, chân trần vỗ nước, cho dù là bọt nước trong tranh cũng rất thật.

Lại thấy nàng kia quay đầu, cười duyên với nam tử sắc minh hoàng bên người đưa lưng mà đứng, trong hồ phản chiếu ánh trăng rằm, dao động ở bên tai nữ tử.

Bên cạnh đề một câu thơ, “Thanh vân giáo oản đầu thượng kế, minh nguyệt dữ tác nhĩ biên đang*.”

(*: Mây xanh dạy búi tóc trên đầu, trăng sáng cùng vẽ khuôn bên tai.)

Phù Lạc tựa ở bên cạnh hắn, cảm thấy có lẽ chủ nghĩa hai ngày nghỉ cuối tuần bồi hắn cũng không tệ.

Tương lai có bao nhiêu đắng bao nhiêu ngọt, không ai có thể đoán trước, chỉ có một người chống, luôn không bằng ấm áp của hai người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-lac>